קובץ בקבלה

תורות האר״י ובני חוגו · צפת תשמ״ח

Ḳovetz be-Kabbalah

Arizal teachings recorded by a Safed disciple, with Cordovero and Alkabetz

Safed · 1588 (Hanukkah 5349)

An exact copy of the original codex

What you are holding is an exact copy of a 1588 Safed codex — a single working notebook in which one of the Arizal's disciples gathered the kabbalistic teachings he had received directly from his master (R' Yitzchak Luria), alongside the teachings of his other Safed contemporaries: R' Moshe Cordovero (the Ramak), R' Shlomo Alkabetz, and early-version material from R' Chaim Vital.

The manuscript opens with a commentary on the Passover Haggadah (folios 4r–23v, continued 110r–117r), then turns to a substantial commentary on portions of the Zohar — from parashat Va-yera through Ki Teitzei (folios 24r–235r) — and closes with miscellaneous kabbalistic teachings (folios 236r–318v). A colophon on folio 117r records the date: Hanukkah, 5349.

Gershom Scholem identified the compiler as Yehudah Mish'an; Yosef Avivi has more recently argued for Yehudah Mas'ud. Either way, this is the working notebook of a Safed Kabbalist in the founding generation of Lurianic Kabbalah, gathering material from the great teachers of his own street.

The original codex is held at The Library of The Jewish Theological Seminary in New York. To turn these pages is to be brought inside the room in Safed where Lurianic Kabbalah first crystallized into written form.

ECHOES OF HISTORY SERIES

Brought to the public and printed by the Baal Shem Tov House Press

Bringing Jewish History to life.

www.baalshemtovhouse.com

The original codex is held at **The Library of The Jewish Theological Seminary** in New York.

Image courtesy of The Library of The Jewish Theological Seminary.

Contact **office@baalshemtovhouse.com** for more information about the Baal Shem Tov House Press and its Echoes of History Series.

Copyright 2026 The Baal Shem Tov House
www.baalshemtovhouse.com
office@baalshemtovhouse.com

מדרש תהין f. 275

84b – 110a photo'ed for Dr. Scholem
Febr. 1939

ע' צוין שנה ה' ס' ב (חס) ד' 147
1939-40
P. 140

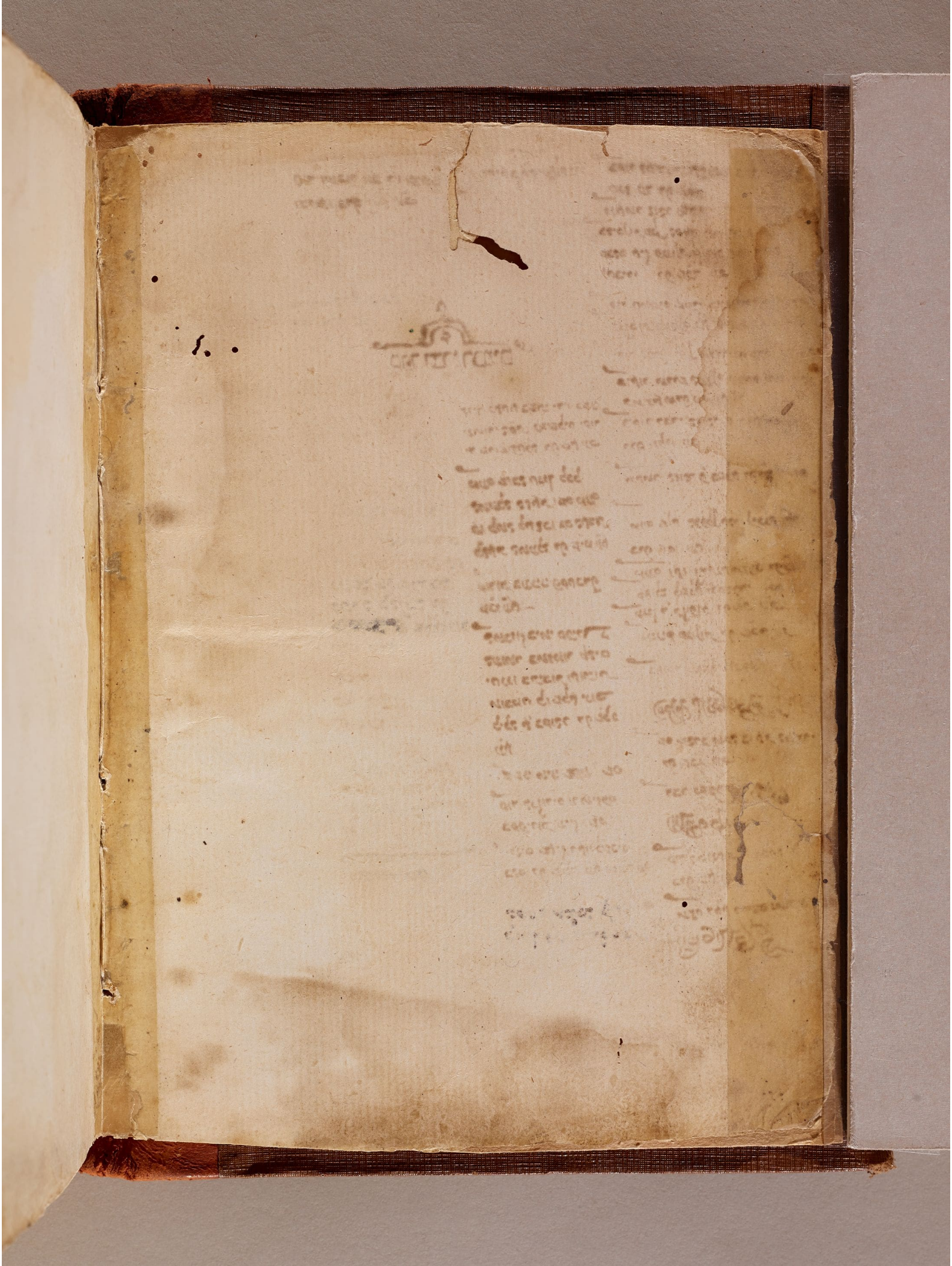

עד׳ וירד ישראל אבי מצרים מת על שפת הים שהוא מצרים עליונים אוצ׳ הסא
ארמי סרם דהיינו העליון ואמ׳ אובר אבי רמז למה שנ׳ כו׳ אבידה דהיינו
הצריך אבר והוא אובר לאבי העליונים כמו שאמרתי ורצ׳ להוריד בשפע
למצרמי׳ה שהיא הקליפה וזה ודאי שהוא באונס ועכו׳ אין כח בכוונתו כי
אם לגור שם לא להשתקע הוא יב׳ יעלה הקדושה כדי שנם אנו נעלה אמן
מאנה יו׳ וירד מצרימה אנוס על פי הדבר ויגר שם מלמד שלא
ירד להשתקע אלא לגור שם כמו שנ׳ ויאמרו אל פרעה לגור בארץ באנו כי אין
מרעה לצאן אשר לעבדיך כי כבד הרעב בארץ גושן כוונו ועתה ישבו נא עבדיך בארץ
שנ׳ בע׳ נפש ירדו אבתיך מצרימה ועתה שמך ה׳ אלהיך כבבי השמי׳
לרוב׳ ויהי שם לגוי גדול מלמד שהיו ישראל מצריינין שם לגוי גדול ועצום
כמו שנ׳ ובני ישראל פרו וישרצו וירבו ויעצמו במאד מאד ותמלא הארץ
אותם׳ ורב כמו שנ׳ רבבה כצמח השדה נתתיך ותרבי ותגדלי ותבאי
בעדי עדיים שדים נכונו ושערך צמח ואת ערום ועריה׳ ראשון
נדייק מעין לו לבנא שהיה אנוס ואם המלה בעצמה מורה היה לו לומ׳
מלמד כמו שאומ׳ בחלוקת האחרות עוד וכי מה שהוא על פי הדבר
יקרא אנוס והיה לו לומ׳ וירד מצרימה על פי הדבר לא מלת אנוס עד
באומרו ויגר שם מלמד שלא ירד להשתקע ומעין היה עולה על רעבי
שהיה יעקב יורד למצרים להשתקע עד שבא הכבו׳ ואמ׳ ויגר שם ללמד שלא
ירד להשתקע עד באומרו מלמד שלא ירד להשתקע מורה שמדקדק אותו ומלמד
ויגר שהוא כמו גר וכושב שאם אינו כן אלא שלומר אותו מרמה שנ׳ ויאמרו אל פרעה
לגור בארץ באנו לא היה לו לומ׳ מלמד אלא ויגר שם לא להשתקע אלא כמו שנ׳ ויאמרו
אל פרעה לגור בארץ באנו ומלא קאמ׳ הכי משמ׳ שמלמד ויגר קאילינ׳ אב׳ מאי כמו
שנ׳ רקאמ׳ עד כי אין מבאן ראייה כי איפש שאמרו לו לפרעה כך לפי שעה כמו
שאמ׳ להם יוסף שיאמרו אמנם שאמרו כן מלב ונפש מעין עד אם הראיה היא
מתחלת הפסוק שאמ׳ לגור בארץ באנו מה צורך לסוף הכבו׳ להביא אותו לראייה
ואם הוא מסוף הכבו׳ אב׳ איך אומ׳ מלמד שלא ירד וב׳ ממלת ויגר רקאמ׳ אמר
אחב׳ במהי משנו כמו שנ׳ ומה צרך לראייה ומלי׳ ב׳ פשוטש היא שירדו במהי מעין
עד מה כוונת הכבו׳ בזה אם לומ׳ כמו שאמ׳ הכבו׳ והלא הכבו׳ אמרו וגם בכבו׳
קשה וכי היה להם לשאר אחר ב׳ שנה מושנים כמו כאשר ירדו אב׳ מה קאמר
קרא ומה היא כוונת הכבו׳ עד הראייה מרישי׳ דקרא דקאמ׳ בע׳ נפש ירדו אבתי
אב׳ למה הביא סיפי׳ דקרא דקאמ׳ ועתה שמך וגו׳ עד כיצד למד מה שאמר
ויהי שם לגוי גדול שהיו מצריינין שם לגוי גדול וגו׳ וגם למה לא אמ׳ שהיו מצריינין שם
לגוי גדול ועצום ורב אלא שפסקיה בסיפי׳ חריפא ואמ׳ שמה שאמ׳ ויהי שם
לגוי גדול ועצום ורב שר׳ מצריינין לגוי גדול ועצום ומה שאמ׳ הכבו׳ ורב׳ ר׳ לרבבה

שר מאי ישראל רקאמ׳ ויאמ׳ ויהי שם לגוי גדול מלמד שהיו מצריינין וב׳ מאי ישראל רקאמ׳

כצמח

בלשון השדה שור נגיחך לרעבן אם פי כמו שנ׳ הוא מסוקי הכבו שנ׳ ובדבי
ובדלי כמו שנ׳ לבאורה ובפי זה מאי יש במלבן ובדבי יובר ממלבן עצם
ורב עד שפסוק זה מורישנו פי הפסוק האחר ואם הוא מבחלבן הפסוק שעשה
מלבן ורב כמו רבבה אב״ מיפי דקר למה הבא אוכו הבנא ואומ׳ שני
דרפים כדרבים אשר אמרבי הנה הבנא הוקש לו בפסוק כי ממה
שאמ׳ ארמי אובד אבי יש קושי לסוקי הפסוק שאמ׳ וירד מצרימה
כי אחרי שראש ישקב כי בזוכו חוץ מן הארץ הין הקליפות נוברים
והיה צריך מעשש נסים אב״ איך שם עלמו לרדת מצרימה ויחוש
שהרי הוא כמיר היה חושש שכן אמ׳ קטונתי מן החסדים ונו אב״
איך חבר הכבו שנ׳ הפכים בנושא א׳ ואמ׳ ארמי אובד אבי וירד
מצרימה בשבח שמשבח עבה בבכורים שמביא אלא ודאי הקבה
באשר נבבשר ישקב ביוסקי זכר ישקב מה שבקש לבן לעשות לו
ואמ׳ אב״ גם כי בני שם דילי שהוא חי לא אלא מהארץ והוא יב׳ אמ׳ לו
שירד ועב״ז אילולי שהבטיחו ואמ׳ לו אנכי ארד עמך ואנכי אעלך גם
עלה לא היה יורד אב״ מוכרח אנ׳ לומ׳ הקב״ה [illegible] שחשב אמ׳
לעשות לישקב אבי לא היה רוצה לירד למצרים אלא שירד אנוס עלפי
הדיבר כי הוא יב׳ לקיים גזרתו שאמ׳ כי גר יהיה זרעך בארץ לא להס
צה לישקב שירד באופן כי ירידת ישקב היתה באונס וזהו מה שאמר
הכבו ארמי אובד וירד מצרימה אב״ עתה יקשה כפי זה אם זאת
היא בעבר הפסוק מהו מה שאמ׳ אחב״ ויגר שם ואדרבא לא היה לו
לגור שם כי אם ראוה פני בנו ולנשק ולחזור מיד לבן אמ׳ זאת אינה
קושי כי פי ויגר הוא דרך עראי לא כעונת דירה בדרך ראייה כי היה לו לומ׳
הכבו וירד מצרימה במתי משנו ואחב״ יאמ׳ ויגר שם ולמה אמ׳ וירד
מצרימה ויגר שם ואחב״ אמ׳ במתי משנו אלא ב״ק משעבר ירידה היתה בכוונה
שלא להשתקע זהו שאמ׳ ויגר שם שאמ׳ סמוך לוירד מצרימה בא ללמד
שלא ירד כשירד לא היתה כוונתו להשתקע אלא לגור שם ולזה הוצרך
ללמד כי היה עולה על דעתי כי כיון שירד אנוס עלפי הדיבר אב״ ב״ק
ירידתו להשתקע עד שיאמ׳ לו השיב שיעלה כמו שהיה בחדן לבן אמ׳
אין הדבר כן כי אם אמ׳ אעפי שהוא יב׳ אומ׳ לי שארד ארד עלפי
כוונתי וב בעחתי כי יגמור עלי ולא לבד הוא אלא שגם בניו ירדו עלפי
כוונתו כמו שנ׳ ויאמרו אל פרעה לגור בארץ באנו כלומ׳ משעבר ביאתנו
היתה בכוונה שלא להשתקע אב״ אין לך למשול עלינו וזהו ויאמרו אל
פרעה כלומ׳ אל יעלה על דעתך לומ׳ כי רגליהי דברנש ערבין ליה
ואתם מעצמכם באתם ואב״ יש לירשות להשתעבד בכם לכן אמרו אין

נוסקי כי בדאי ירעבוה
הקודש כי בהליכתו שם
ישארו בניו בגלות אב״
איך ירד לבן אמ׳ ודאי
כי בפי הוא כי ישקראש
שארמי אובד אבי לא
היה רוצה לירד והוא וב׳

בפרט לזרש אל יוסף המשוגעים והמשוגעים לכן הבנינו לשאוב חכמה אלא
יראה חסם משאיהם וזהו ויבן כלומ׳ הבנין כיצד יעשה איהיו הם בנים ומורחים
כדי שיהיו משוגעים ולא ירבו ומה עשה הקחיל פרעה בשלמו להיותו בוש ומי הוא
אשר יראש אב המלך בשלמו שהוא בוש ולא יבוש באופן שמרעבים ומרצנים בנו
אב פיבום וגו׳ ובזה לא יראש חסם משאיהם ולכן הביא הבנה סוף הפסוק וכאשר
ראו אלא שלבה שלבם ולא הושילה כלום כי אם אדרבה שכאשר היו מעונים אוכם היו רבים
ופורצים לא לבד שבטו אל יוסף כי אם כל בני ישראל כי ברעה הראשוש היה הריבי
לזרש אל יוסף אמנם בשאר השבטים הושילה רעבם קצב אמנם בשלמו זו
לא הושילה לשום א׳ לכן ויקוצ מלפני בני ישראל נוסף כי עם כל זה שהיו בני
משוגעים היו בני ישראל נראים כבנים אל אנשי שדרה לכן הסכימו לשאוב חסם
בשין בלבי הקחכמה כי אם נביש ממש שאין אחריה כלום כמו שיש לנו
שהנותן בשין יפה הוא נותן כן היה המשעשע הזה שעשו שהביה מהנה
גמורה לרעה עד סוף המשעשע לא בחלבו דהיינו עבדה פרך לבד אלא בעבדה
קשה שהביה העבודה שהיא עבדה פרך בקושי ולא לבד בדרך כלל אבל כולם כא׳
אלא כל א׳ מן המצרים היה משבעבד בא׳ מבני ישראל באופן כי זה הוא הקושי אל
העבדה שעל כל א׳ מישראל היה מטוש עלו א׳ מן המצרים עד אשר כל בני ישראל
עבדו בפרך עבדה קשה.. או אומ׳ יען לא מצאבי לשום אחד מן המפרשים אמפרש
כי פי׳ הבה נתחכמה לו הוא ענין שן רעה לכן אומ׳ כי גם כפי דרכם אומ׳ וירעו על
מחשבתם שחשבו לשאוב כי עד כאן לא קיל שמחשבה רעה אין בקבה מצרפה
למשעשע כי אם לישראל אבל לאומות העולם אינו כן ולכן אמ׳ וירעו אוכנו כלומ׳
כמו שמחשבה שחושבים לעבד על דבר ה׳ נחשבת להם למשעשע כן מה שחושב
להריע אוכנו נחשב למשעשע למה לפי שהם מצרים כלומ׳ אעפ״י שלישראל אין המחשבה
נחשבת למשעשע להיותם מן האומות דהיינו מצרים נחשב עליהם מחשבתם כאילו
הרעו לנו ממש ואעפ״י שחשבו להשליך אבבנינו ביאור שהוא במים ונחשב עליהם
מעת המחשבה כאילו כבר עשו כן אפה לא הקחילו בה אלא הקחילו בעינוי החלה
לאמ׳ ידינו אל תהי בם ממש להרוג אבבניהם ולהשליכם ביאור כי אם עי׳ גרמה קיינו
לעונם ומאילהם יבמשנו וכאשר ראו כי אדרבה כל מה שביב משנים אוכם ומבע
העולם כי גם שעי׳ כן מהרבה הזרע כמו שאמ״ל שעינוי הדרך והחולי והאכילה ע״מים
לראוב בני אדם קרי עם כל זה אוכו קרי הוא עבור ונפסד ואינו שעשע פרי אמנם ישראל
לא היו כן אלא כאשר ישנו אוכם והיה מהרבה הזרע כן יפרוץ ויעשה פרי אמרו בנה
הזרע מהיכן מהרבה והוא יפה ושעשע פרי מן הראש ובשדרה אשר משם בא אל הבדר
ויורה כחץ ושעשע פירוב נתן עליהם כלומ׳ על ראשם ועל צארם עבדה קשה עד שעי׳
כן יבמשנו מאליהם וזהו ויעבדו מצרים עבדה משוש אשר אין דרך להשבעבד בה

לבני

אלו הבנים כמו שנ׳ כל הבן הילוד היאורה תשליכהו וכל הבת תחיון ..
ואת לחצנו זה הרחק כמו שנ׳ וגם ראיתי את הלחץ אשר מצרים לוחצים אותם
ראשונים נדייק מאחר שהכתוב אמביא ראייה מאמרן אלעזרן הוא
מן הכתוב שאומר ויזעקו למה הבנה לא אמר ~~ויזעקו~~ ויזעק ונו׳ למה אמר ונצעק
כי ירוע כי יש הפרש בין זעקה לצעקה כי זעקה הוא בפה שזועק ונצעק
הוא מן עומק הלב אב׳ אמר הבנה לשון הכתוב למה שיש שוד למה אמר את הכתוב
יהוה אלהי אבתינו והכתוב לא אמר כי אם ויזעקו מכם ולא קאמר אחב׳ כי אם
ובעל שועכם אל האלהים ולא אמר את יהוה ואב׳ הבנה למה אמר ונצעק אליהוה
כמו הכתוב אל פרש׳ כי בבא
אלהי אבתינו שוד במה שאמר וישמע יהוה את קולינו והיה כי באומרו וישמע
לבתוב
את קולינו ומה צרך לחזור ולזכור אם בשם שנית שוד אומרו וירא את עניינו
ואת עמלנו ואת לחצנו ומה צרך לבאר וכי באומרו וירא וידע אלהים לא היה
מספיק כי ודאי שראש הכל וכל מה שעשו להם ומה צרך לפרטו ואם בא ל
למשנו ולומר כי זה לבד ולא רבים אחרים אי אפשר ושוד כי הכל נכנס בכלל
רחקנו אשר היו לוחצים אותם אב׳ יאמר מכם וירא אלהים שוד מה צרך להבי
פסוק אחר ששמע את קולינו ובכתוב הראשון אומר ובעל שועכם אל האלהים ומה
צרך לפסוק שני ובשלמה אם היה אומר הפסוק השני וישמע ב׳ הייב אומר לבן
הביא פסוק זה לומר ששם יהוה שמע אבל גם בפסוק השני אומר וישמע אלהים
אב׳ לא נצטרך אליו כי כבר נאמר בפסוק הראשון ובעל שועכם אל האלהים שוד
למה הביא סוף הפסוק שאומר ויזכור אלהים את בריתו ונו׳ כי הבנה לא אמר
האמור באותו כתוב
כי אם וישמע ה׳ את קולינו ובדאי כי הראייה לזה הוא מה שאמר וישמע אלהים
את נאקתם אב׳ סיפי׳ דקרא למה לו שוד כיצד היא הראייה שוידע אלהים הוא פרשות
דרך ארץ ואנב נדר׳ נדייק הכתוב שאמר וירא אלהים את בני ישראל וידע אלהים
ובאומרו וירא אלהים את בני ישראל וידע מספיק ולמה לו לאמר שנית אלהים
שוד כיצד היא הראייה שראה מה שנגזר שישלבו הבנים אל היאור ואם בראי
היא שהבנים נקראים שמלנו אין מכאן ראייה שוד אומרו ואת לחצנו זה הבחק
נר׳ שמלב לחץ צריכה פי׳ ומביא ראייה ממה שאמר הכתוב וגם ראיתי את
הלחץ והרי שם אומר לחץ ולא ביאר שהוא רוחק אב׳ כיצד היא הראייה ..
ואומר שני דרכים כדרכים אשר אמרתי הנה הבנה במשנה שעברה בירך על
מה שביה נר׳ כי כפי מה שהיו רבים בני ישראל היה ראוי שיבין כפלים מה שיעשר
שיצאו ושתה בא לברך אב׳ כפי זה שההעון ועינו ונבנו עבדך קשה שר שלא היו יבלי
לרבת אב׳ יקשה שלינו שתה בהפך אב׳ כיצד חזרו והושלמו לם רבוא ואומר ע׳
שלעקנו וב׳ והנה נודע כי ישראל בהיותם במצרים היו רובם ככולם עמי הארצת
שלא היו יודעים לחדר שאלכם כי השואל צריך לחדר שבחיו יב׳ בראשונה ובאחרונה
כמו שאנו אומרים ג׳ ראשונות וג׳ אחרונות ושאלה באמצע ועל הרוב אם היה נמצא

ואב׳ כי לקח הכתוב
כמו שהוא בפ׳ והיה כי
בבא עכ׳ כיון שאומר
כמו שנ׳ ומביא הפסוק
אל ויזעקו יאמר ונזעק

בעם מי שירע לסדר שאלתו היה שבטלוי לבן אמ׳ הקנא אנחנו לא היינו יודעי
לשוק בפה כי אם ונצעק דהיינו מלבינו וזהו שאמ׳ הכתו ויהי בימים הרבים
ההם שבבר עברו ועריין ישראל לא הוא שלמו לם׳ רבוא ומעם הגאולה כבר הגיע
לבן נתעוררו ישראל כולם ויאנחו שהיא הצעקה שמהלב ואז הלכו אצל שבטלוי
לאמ׳ שהם יסדרו שאלתם ויתפללו בפיהם ויוציאו אותם ואז ויזעקו ועלהה שועתם
כאילו כולם התפללו כי מי שיודע מוציא את מי שאינו יודע ומי שלא היה יודע
היה מתבנין לאמ׳ אני צעק אל יהוה כסדר שעשו האבת אבל בפרטות אין אנו
יודעים ועי׳ שההתפללו שבטלוי חזר להיות כאילו קולם הוא קולינו ולבן וישמע
יהוה כאילו אנו ידענו לסדר שאלתינו בשם יהוה ולבן חזר ואמ׳ וישמע ה׳
את קולנו כי עם היות כי הצעקה היתה בלב ע׳ זעקת בני לוי חזר להיות קולינו
וזהו וישמע את קולינו וישראל היו צועקים על הכל הן על העבודה שהיו משתעבדי
בהם הן משאר הדברים הן אמת כי עלהה לפניו יב׳ גם צעקת העבדה אבל מה
ששמע להשיב מיד הוא מה שראש שעשו הם יותר ממה שנזר השי״ת כי הוא
יב׳ נזר שיהיו בגלות אותם השנים עם אם נאמ׳ שהיתה הגזרה שישתעבדו בם
אלא שישראל חשב שהגזרה לא היתה כי אם שיהיו בגלות ואם ירד לעבד בשבירות
יעבדו אבל בעל כרחם ובחנם לא ועלהה צעקתם מן קצת העבודה לא מכולה
עכ״ז מה שראש שאפ׳ במדת הדין היה מחייב זה הוא אלו הג׳ דברים ולבן לא
אמ׳ וירא ה׳ כמו שאמ׳ וישמע ה׳ את קולינו כי בשמיעה היתה במדת רחמים
ימין בכה היתה הגזרה שישתעבדו בהם ועכ״ז שמע אמנם מה שראש הוא
עניינו ועמלנו ולחצינו כי אלו אפ׳ במדת הדין היה מחייב שיראש לפניו יב׳ ויצילם
ועי׳ שראתה מדת הדין דברים אלו נמשך שזכר את בריתו את אברהם את יצחק וגו׳
כמו שהיו הם אומרים יהוה אלהי אבתינו עד ששמע כל קולינו מדת הרחמים
אכ׳ כל הכתו יצורך לראייה ששמע כל קולינו אפ׳ על מה שנזר הוא יב׳ בין
הבברים כי מצד שמדת הדין ראתה אלו הג׳ דברים שהיו שלא כדין שמעה מדת
רחמים כל קולינו ולבן אמ׳ עם היות כי הכתו אומ׳ וענו אותם בגזרה לא נזר
גזרה זאת שיפלשו אותם ממה שהוא דרך העולם דהיינו להזדווג האדם עם
אשתו והם פרשו אותם שבן כתי הבה נתחכמה לו פן ירבה ואפ׳ אם היו נורמי
לבד לא פורשים ממש נחשב עליהם כאילו הם הפרישום מביא ראייה ממה
שנ׳ וידע אלהים ופי׳ וידע הוא הזיווג כמו שנ׳ וידע אדם את חוה אשתו ושיעור
הכתו כך הוא וירא אלהים את בני ישראל שעדיין לא הוא שלמו הם׳ רבא מחמת שוידע
כלומ׳ שהיה פרישות דרך ארץ לבן אלהים אפ׳ במדת הדין היה מחייב שיצילם
אכ׳ שני דברים ראתה מדת הדין א׳ את בני ישראל שלא הוא שלמו ומן הדין הוא שיהיו
ם׳ רבא גם ראתה העניי שאמ׳ הכתו שחייב לבקר לאשתו עונתה ובאן היו פורשי
וזה שלא כדין אכ׳ ראויים להצלה גם ראה כי כל כוונתם שנהיו עמלים יומם
ולילה ולא יהיה לנו מי שיטפל עמנו כדי שיעזור אותנו ולא נהיה עמלים שהוא

אשר סדרו התפלות כנודע

בחיר ראייה לה שכך היתה כוונתם שאמ׳ פרעה כל הבן הילוד היאורה תשליכהו
והיה כי כאה אם היתה הכוונה אל מה שאמרו פן ירבה וכ׳ ומה צורך לומ׳ וכל
הבת תחיון וכי לא ידע׳ שבן הוא זכר ובראי שלא ישליכו הבת ומה צרך לומר
וכל הבת תחיון שור כי לא היה לו לומ׳ וכל הבת תחיון אלא כל הבן תשליכו ולא
הבת אלא מורה שגם כוונתם שלא יהיה לנו נחת רוח אפי׳ הרגע עין וזהו אומרו
כל הבן שיבוא ממנו מנוחה לאבות תשליכו אל היאור והבת שאדרה עמשך ממנו
יותר עמל תחיון כדי שיהיו תמיד עמלים זהו ואת עמלנו ג״ר ראה את לחצנו
שלא לבד שהיו משתעבדים בנו אלא שהיו רוחקים אותנו ראייה ממה שאמ׳ וגם
ראיתי את הלחץ ואם לחץ רוצה לומ׳ מה שצה המלך שיכבידו עליהם לשאות
היה לומ׳ וגם ראיתי את הלחץ מאי אשר מצרים לוחצים אותם רקאמ׳ אלא הק׳ ראיתי
את הלחץ שצה פרעה וגם הלחץ אשר מצרים לוחצים אותם לא לצרך העבדה
כי אם לכוונת רוחק לבד לרחוק אותם בלבי סבה זהו שאמ׳ ואת לחצנו זה הרחק
בלבי סבה וזהו שאמ׳ הכתו אשר מצרים לוחצים אותם וגו׳ .. ועי׳ הסור אומ׳
כי בני ישראל נתכוונו בתפלתם להיותם צועקים משומק׳ דלבא שהיא צעק׳ אלמקום
אשר ממנו החירות רהיינו אומ׳ שלאש אשר בה בתרצפה יש בראשש ג׳ שהם
אברהם יצחק ויעקב שהם שני מוחין והדעת וזהו אומ׳ את יהוה אלהי אבתינו
ואז מדת יהוה שהוא הה״ב שמע את קולם ומדת אלהים שהיא המלכות ראה
עניים ועמלם ולחצם וע״ כן שלחה שועתם אל האלהים שהוא אלהים חיים שנ״בו
יהוה הוא האלהים ושלחה השועה מן העבדה שהוא מן המלכות אשר היא עמלת
עבדה כי בה אנו עובדים וראתה היא שמחמת מה שעשו ישראל חסר ממנו
ג׳ דברים שהם שאר כסות ועשה האמורים בה והתחיל מן האחרונה שהיא ה
העונה ואמ׳ וירא את עניינו זו פרישות דרך ארץ שפר שה ארץ חיים מן ג׳ זוג׳
מן דרכה שהוא דרך נבר בעלמה וזהו וידע אלהים וכנגד הכסות שהם הבנים
הצריקים שהיא מתלבשת בהם וקם פני שכינה עתה שהיו שולבים הבנים אל
היאור היה הנהר חרב ויבש ולא היה לה כסות וכנגד השאר שהוא המזון ה
העליונה היה הרחק באופן שע״כן נתעוררו כל המדות להעיב להם ..

ופרו ורבו והושלמו ס׳
רבא כראוי מתוקנים

משנה יג׳ ויוציאנו יהוה ממצרים ביד חזקה ובזרוע נטויה ובמורא גדול
ובאותות ובמופתים .. ויוציאנו יהוה ממצרים לא על ידי מלאך ולא על ידי שרף
ולא ע״ שליח אלא הקדוש ברוך הוא בכבודו ובעצמו שנ׳ ועברתי בארץ מצרים
בלילה הזה והכתי כל בכור בארץ מצרים מאדם ועד בהמה ובכל אלה מצרים
אעשה שפטים אני יהוה .. ועברתי בארץ מצרים אני ולא מלאך והכתי כל בכור
אני ולא שרף ובכל אלהי מצרים אעשה שפטים אני ולא שליח אני יהוה אני הוא
ולא אחר .. ביד חזקה זה הדבר כמו שנאמ׳ הנה יד יי׳ הויה במקנך אשר בשדה
בסוסים בחמורים בגמלים בבקר ובצאן דבר כבד מאד .. ובזרוע נטויה זו
פחרב כמו שנ׳ וחרבה שלופה בידו נטויה על ירושלם .. ובמורא גדול זו גילוי

קורא אותה דבר ודם זה בתחלת ההכאש ודם הוא בסוף כאמתים ומה שמהא
ראייה הוא כי מלכי יד חזקה היא דבר כמו שנ׳ הנה יד ה׳ ונו׳ ועקר הדבר יד לפי
שביד יש ה׳ אלשעות ומי שהוכו בראשונה שנאמ׳ בהם יד היו ה׳ מינים מוסים
חמורים גמלים בקר וצאן ולכן נקר׳ תמיד הדבר יד ורמז לזה אמ׳ הכתו הנה
יד ה׳ הויה והיה די שיאמ׳ הנה יד ה׳ במקנך אשר בשדה מאי הויה אלא הויה
שוד בעבר היציאש וכן במכת הברד כי אוקיות ברד ואוקיות דבר הם א׳ ולכן
אמ׳ הויה והבכורות הוכו ברבר והשאר הירואים החרב נטויה שליהם עד
שהלכו כולם אצל פרעה ואמרו לו שלח את העם ואם תרצה לומ׳ שהם לאראו
מזלייהו ראה וכדי שלא ישלח המכה אבירו דהיינו מדת הדין ותעשש אי זה
מעשש בישראל שכיון שניתן רשות למשחית לחבל אינו מבחיל בין צדיק לרשע
לכן הוצרכה לגילוי שכיון לכולם כא׳ לא בפרטות לכל א׳ בפני עצמו כי שם הין
מורים באצבע ואומ׳ כל א׳ זה אלי לכל הכללות של ס׳ רבא שבה כל א׳ היה רואש
חלקו מה שאין כן עתה ולכן אמ׳ גילוי שכיון סתם ולא אמ׳ למי וכיון שנתולב
השכיון הסתלק הדין ולא יעשש אפי׳ במצריים לכן אמ׳ באוקות לומ׳ שגיה
כאן מעשש לא על מעשש מעשש קאמ׳ אלא כמו שמצינו שנאמ׳ באוקות מעשש ידענו
כי מה שאמרתי בכאן ובאוקות ר״ל מעשש כדי לעשות דין ויען במעשש בעצמו
היה עושש דין למצריים ועובה לישראל בה בעצמו שמכה לאלו מרפא לאלו
לכן אמ׳ הכתוב אוקות אבל לעולם הוא המעשש כמו שנ׳ במעשש של מעשש אשר
תעשש בה את האוקות כי בעשיה א׳ היה מכה לאלו ומרפא לאלו גם בסאן היה כן
ועי׳ כן היה הדם על המצריים והדם לבדו נקר׳ מופתים שכן כתי׳ דם ואש ואם
איב׳ כי לא יקרא מופתים כי אם כולם היה לו לומ׳ דם אש ותמרות עשן מדקאמ׳
ואש משמ׳ שדם בפני עצמו נקר׳ מופתים ואש ותמרות עקראים מופתים אכ׳
יש לי לומ׳ כי מעשש שאמ׳ ובמופתים הוא הדם א׳ על הדם עצמו וא׳ על שמורה דם
אחר שהוא בא ואכ׳ כיון שהיה ביציאש זו דבר ודם ודברי מיתה באופן
שיש עומאש היציאש ההיא היכה עי׳ יב׳ ויען שאומרו יע׳ יב׳ איפש אומ׳
דרכים או שהוא יב׳ צה למלאך אילך ויעשש אוקו מעשש או שעשאתו אלים
במקומו שיעשש כאשר יראש לו לעשות או כאשר עשש המעשש ההוא הוא
יב׳ היו עמו מלאכים וצרפים וכל צבא השמים לכן אמ׳ למעשו שלא צה
שיעשש אוקו מעשש אמ׳ ועברתי בארץ מצרים אני ולא מלאך ועדיין אני
אומ׳ יען הארץ היא עומאש שהיא ארץ מצרים ועוד כי אחרי שצריך לעבר
בכל הארץ בדאי שאי זה מקום יהיה בו עומאש ולא ידע בה ויעמא המלאך
לכן אמעט מלאך כי כאשר יורד למעשש הוא מתגשם באויר ובתחתונו שמתלבש
בו אבל השרף שהוא אש שורף אפי׳ כאשר יורד נוסף כי ההכאש אפש׳ שהיה
ביורה בחן שהוא מלמעלה ולא יקבל עומאש ואכ׳ תהיה ההכאש עי׳ שרף
לכן אמ׳ והכתי אני ולא שרף כי סוף סוף הוא מתלבש בהכרח באויר של

ואיפש כי בא לרמוז
כי גם שיצאו ממצריים
הוא עמ׳ שיהיו גולכים
בדרכיו יב׳ ואם לא הרי
החרב נטויה על ירושלם
כי לא הוציאם לשלא
ישתעבדו כמו בגאולה
העתידה להיות בעצ׳
אלא על בנאי אם יקבלו
הקורה ויקיימוה מועב
ואם לא הרי החרב נטויה
על ירושלם

ברשות אחרים ואי נמי ברשות עצמו ומיירי שהיו שם כמה בתים ובכל בית היו דרים כמה בני אדם ובכל בית היה מקום מיוחד לכל אחד ואחד ואי נמי מיירי שהיו שם כמה בתים

ידעים לעשות חכמה עשתה ואחרון ובאתה לתוכך הבית ולא יכלו
לעשות מה שהיו עושים מצרים שהיה הון ובאתה שהתחילו החרטומים מצרים
שהיה הון שהתכוונו מצרים ולא יד אלא לגזן המצרים ר' תעבוד עבדי פאשר
לגזן בית דהיינו של בית ויתחתנו בה ובתושבך עבדו ואם לא כך אנשים מצרים
לגזן בית אחותי לא התחילו התחילו היה עבד לך שבה היה שלח שהיה עשתה
היחיד ויתחתנו מה עשתה שהתם שהיה עבדים שם היה שכבי כבד וירא ישראל
שהיה הגדולה וירא השם אהבה ויתחתנו בה ובתושבך עבדו ואשה שהתחתן
כן היתה התחילו היה לא שהתחתן מה עשתה שהתם והיינו לקחת שהיו
עשתה שהיה התקוע על וירא השם אהבה וגו' שבמצרים לגזן שבר שבתושבכם
שהנכתבו משיבך שהיה שבמצרים מצרים שהיה הוא וגם הנכתבו שכתוב
אשר היה לגזן ר' שבתוכך ועד הסוף אומר הנה ר' יוסי שהיה מגן הגלגל
שבית אלי החורשה של השבועה ר' יוסי כלומר אל ארץ ישראל שהיה השער הכולל
ב' ושבע לעצמו שהחתונה היא אם לגזן במצרים שבר שבתוכך על לפני שהולך
עמהן שאינו משמש להיות הגדולה כי אם שהתחתנה הכתובים הנקרא ר' יוסי
להביא ולבן אחד משון אחרת לא הגדולה זו שהחתנה הנקרא שיצא
כי אם מגן הערה משון לך והביא ויהיה אחד בלילה כי ידוע כי וא שיצא על
העבדה ושיצא הזכר ושבתובת הבתים מגן שיצא שהיו מצרים על יד שיצא
שכגן אלהים שהיה יד ולא שהיו בו יד גדולה כי אם מצרים על יד שיצא
אחתם יד אל שי שהיה של היה כי ידוע כי היו שהתחתנים ומי שהיה שהיה
הוא שיצא הגדול ולבן שהיו בו אחת היד הגדולה שהיו אשר שיצא השבועה
שהיה הגדולה שהיו יד ו' ובל מצרים הוא כלל שי שיצא כי היחיד
מצרים שהיה ב' שבועה מהו וירא ישראל אחת היד הגדולה כי זו היתה יד ו' לבן
ומצרים שהיה שם ידים שכגן אם הוא שיצא אשר שהיה פו' ושבו בם שהיו על
של היה שהיו הגדולה שהיו ו' היו ב' שבועה לגן שבא שהיה שבראשם שהיה יצא
שליש שהיה אם ר' ולא שהיה שהיה שהיו יצא ויצא ויתחתנו ולבן בה שהיו
על שהיה ובשהיה נשיא כי במצרים לגזן שבא מצרים שהיו שבכל שבכל שבכל שבכל
שהיה ב' ר' חלי שהיו שון שבכל שבכל ובשבו שבכל שבכל שבכל שבכל
של המצרים שבמצרים היה שבכל שבועה שבכל שבכל שבכל שבכל שבכל שבכל
ומצרים שהיה שבכל שבכל שבכל שבכל שבכל שבכל שבכל שבכל שבכל שבכל

שליהם מחוץ ממנו דהיינו מן הרקיעה שהיא מלקה ובל רקיעה בפני
עצמה באופן שהם ר' ור' עקיבא חלק עמו ואמ' לו שכל מכה היתה
מחמש עתה אומ' לו לר' יוסי הגלילי ולא קאי על ר' אלישר כי אם למה
שאמ' לר' יוסי שכל מכה היתה מחמש מכות מנין לו זה והביא מן
הכתו' של ישלח בם כפי מה שביארתי בדברי ר' אלישר אלא שר' אלישר
סובר שש' חרון אפו שהוא יב' שולה לו הוא מלקה בר' רקיעה שהם עקה
וזעם וצרה וב' ואילו חרון אפו לא קא חשיב שאם הוא יב' משיר כל אפו
היא קשה מכולם והכתו' חשבה ראשונה אב' יש לי לומ' כי איש מן המנין
ור' עקיבא סבר אעפ' שהוא משיר כל אפו הרקיעה היוצאה מזה הנקראת
גב' חרון אפו היא יוכר קטנה מהאחרים וגם אם יהיה שהיא גדולה לפי
שהשיר כל אפו אפ' אין כוונת הכתו' כי אם לומ' אחת שהם שלש וב'
ויהיה מלמעלה למטה כי ישלח בם חרון אפו שהיא א' הגדולה מהכל
ושוד שיהיה בה במכה עברה וזעם וב' כדי שתהיה כל מכה כלולה מחמשה
וכפי זה הייכי אומ' שאם השיר כל חרון אפו היה במצרים לפי שהפליא
ה' בין ישראל ובין מצרים וליכא למיחש שיתפשט גם על ישראל אבל בים
שאם ישיר כל אפו איכא למיחש שמא חו' התפשט גם על ישראל לכן אמ'
אמור מעתה כי כמו שבמצרים השיר כל אפו באופן שהיו נ' מכות
גם על הים שהיתה בכל היד נתעורר עליהם כל אפו והיו ק"נ מכות
ולא חשש לשיתפשט על ישראל כי הם עברו מיראש רבה כמו שאמרתי
למעלה והאמינו בה' ובמשה.. ועד' הסוד אומ' ידוע כי ר' עקיבא הם
אותיות ישקב אלא שיש בו א' יתירא שהוא כאשר עולה למעלה והוא הוא
ישקב אשר עקב מישקב היה עקיבא ומדבר של ישקב ידוע שהיא קו האמצעי
והשיג ממדבר שהיא ב"ב שבמלכות אשר נאמ' בו ה' איש מלחמה שהיתה
שברכם בזה האופן מן הפרצקי שלקו במצרים לא לבד לקו מהר' קצוב כי אם גם
מהאמצעי שהוא עושה מלחמה עמם ומן מדבר השיר בם כל חרון אפו
שהיא הקליפה שלו שנאמ' עליו ויקף חרש באופן כי חרון אפו היא א' היוצאה
ממנו בהם והר' האחרים הם מהר' קצוב כמו שאמ' ר' אלישר או אפש' שהוא
מונה מלמטה למעלה ויהיה חרון אפו א' היינו היוצאה מן המלכות שהיא א' מלמטה
ועברה שהיא היוצא מן היסוד שהוא המשביר כל הכא ב' אם רין אם רחמים
שבים זעם שהוא היוצא מן הוד שנ' עליו ואל זועם בכל יום שהוא כל אלקי החמישי
שהוא הגלוב הזעם שיצא ממנה נתן בהם צרה ר' שהוא היוצא מנצח שהם הוד
ונצח מעלה מטה הנצח מעלה הוד מטה נמצא שהוא צרה של הוד וברקעה

שיוצאה

שהיא הבן לארוסש גם היינו חנן ממקומו דהיינו בחל שהוא כתבי דשרים
היינו במעלה בעניהם באומרם הלא זה הם חתן אל המלך והטיב לנו שלא
רצ שנשב כי אם החת ממשלתו שהוא מקומו אי ארץ אשר שני אלהיך בה
מראשית השנה ועד אחרית שנה ועכז אתפש כי עי שנתקלקל האויד מחמ
שן אדם ואחב עי השגל חזר לקלקלו ימשך אאפי שנהיה במקומו יהיה
מסך מבדיל ביינו לבינו לכן בנה לנו בית המקדש שאנו והוא בב יכול
כבשים בהבה א והוא יכ משכלים שמנו גם כי השמים ושמי השמים לא
יכלכלהו שכן אכנו בארץ לכן יש לנו לברכו ולהודות את שמו על כל
טובה וטובה ועל העולה ממנה.. ועי הסוד אומ ידוע כי הטובה
באים ממדת החסד והרחמים וידוע כי יש חסד ורחמים במלכות וכן
במה שלמעלה ממנה דהיינו בימוד וכן בהוד וכן בנצח וכן בכל המדות
עד שעולה לחסדים גדולים עד למעלה בחכמה ובינה וכמו כן יש מעלה
אחרת לשם הגדול יכ שמו שהוא ן ד אוכיות ועולה במילוי להיותו ועולה
במילוי דמילוי להיותו כח ועולה מן הכל למב וכן
במסתר הוא כו ועולה לגל ולמה ולשם מקום דהיינו קפו כי כאשר נחשוב
היוד ה פעמים עולה נ וכשנחשוב הא י פעמים עולה נ וכן כשנחשוב
ו פעמים עולה ל וכשנחשוב חמשה פעמים ו עולה ל הרי קם והוא
בכלל מניינו כו הרי קפו שהוא שם מקום ועולה מעלה לאין חקר וזהו
מה שאמ הכנא כמה מעלה עובה למקום עלינו והיה הוא יה עולה
ומה עלה להתפשט עוב עלינו בשני אופנים א בהטיבו עמנו מצד ימין
שניה בהיותו נכלל הימין בשמאל לינקם מאויבנו כמו שני ימינך ה נאדרי
בכח ימינך ה תרעץ אויב והולך ומתעלה וזהו אילו הוציאנו ממצרים
שהוא ימינך ה נאדרי בכח ולא עשה בהם שפטים דהיינו ימינך ה תרעץ
אויב ועי כן ישאר לנו עוב פשוט אב בעשותו משפט בהם הוא מטיב
לנו ופש בעשות באליהם עד שעי ימשך הטוב ממדרגה למדרגה
ויורד אלינו בשלימות ויען במצרים הי עם רב שהיו שאים כי שופיהם
בעת ערב רב אשר כנגד כן אנו יש לנו מנחה גדולה ועת ערב מעט ש
שבנגדו היא מנחה קטנה וזהו בבודי מצרים הוצרך הוא יה להדוג בכוכי
כדי להכניע ולשבר כל הקליפות גדולות וקטנות עד שיהיה נמשך הטוב
אלינו בשלימות וקנה הטוב יחלק לשני חלקים דהיינו לטובה גשמיות
וטובה נפשיות כנגד הטובה הגופניות אמ נתן לנו את ממשנם אמ נמשך
הטוב מלמעלה כי עד יום הז של פסח היה הטוב מז מדות הבנין אשר
במלכות וכללות יציאת מצרים מאימ עילאה וקדיעת ים סוף הי כה מלמעלה
אשר עי כן כל הטובה באות לנו בלי מונע כי ידוע כי המלכות היא ים סוף
וכאשר נקרעה עבדנו בה אבל אינו דורנה אם יש בה עדיין אי זה דין או אם

הכתוב מדבר בעבודה שאין בה לעכב ולפיכך הוא אומר ועבדו שבעת ימים העבודה
ואפילו עבודה כשרה אין אחת מהן כשרה ומחוסרת זמן שהרי לא נאמר ועבדו
עבודה אחרת אלא לומר לך שכל עבודה ועבודה שתעשה בהן תהא פסולה
ג' עולין של יום אחד ושבעה של שבעת ימים הרי עשרים ואחד ומוספין
של יום טוב ראשון ושני של ראש השנה הרי עשרים וארבעה ומוספין
של שבת שחל להיות בתוך ימים טובים הרי עשרים וחמשה ומוספין
של יום הכפורים הרי עשרים ושבעה ומוספין של שבת שחל להיות
בתוך ימים טובים של חג הרי עשרים ושמונה ומוספין של יום טוב
ראשון של חג הרי עשרים ותשעה ומוספין של יום טוב שני של חג
הרי שלשים ומוספין של שבת שחל להיות בתוך ימים טובים של חג
הרי שלשים ואחד ומוספין של יום טוב ראשון של שמיני עצרת הרי
שלשים ושנים ומוספין של יום טוב שני של שמיני עצרת הרי שלשים
ושלשה ומוספין של שבת שחל להיות בתוך ימים טובים של חג הרי
שלשים וארבעה ומוספין של ראש חדש הרי שלשים וחמשה ומוספין
של ראש חדש שחל להיות בשבת הרי שלשים ושבעה ומוספין של
ראש חדש שחל להיות בשבת שחל להיות בתוך ימים טובים של חג
הרי שלשים ותשעה ומוספין של ראש חדש שחל להיות בשבת שחל
להיות בתוך ימים טובים של חג שחל להיות בשבת הרי ארבעים
ואחד ומוספין של יום טוב ראשון של ראש השנה הרי ארבעים
ושנים ומוספין של יום טוב שני של ראש השנה הרי ארבעים
ושלשה ומוספין של שבת שחל להיות בתוך ימים טובים של ראש
השנה הרי ארבעים וארבעה ומוספין של יום הכפורים הרי ארבעים
וחמשה ומוספין של שבת שחל להיות בתוך ימים טובים של חג
הרי ארבעים ושבעה ומוספין של יום טוב ראשון של חג הרי ארבעים
ושמונה ומוספין של יום טוב שני של חג הרי ארבעים ותשעה
ומוספין של שבת שחל להיות בתוך ימים טובים של חג הרי חמשים
ומוספין של יום טוב ראשון של שמיני עצרת הרי חמשים ואחד
ומוספין של יום טוב שני של שמיני עצרת הרי חמשים ושנים
ומוספין של שבת שחל להיות בתוך ימים טובים של חג הרי חמשים
ושלשה ומוספין של ראש חדש הרי חמשים וארבעה ומוספין של
ראש חדש שחל להיות בשבת הרי חמשים וחמשה ומוספין של
ראש חדש שחל להיות בשבת שחל להיות בתוך ימים טובים של חג
הרי חמשים ושבעה ומוספין של ראש חדש שחל להיות בשבת שחל
להיות בתוך ימים טובים של חג שחל להיות בשבת הרי חמשים
ותשעה ומוספין של יום טוב ראשון של ראש השנה הרי ששים
ומוספין של יום טוב שני של ראש השנה הרי ששים ואחד
ומוספין של שבת שחל להיות בתוך ימים טובים של ראש
השנה הרי ששים ושנים ומוספין של יום הכפורים הרי ששים
ושלשה ומוספין של שבת שחל להיות בתוך ימים טובים של חג
הרי ששים וארבעה ומוספין של יום טוב ראשון של חג הרי ששים
וחמשה ומוספין של יום טוב שני של חג הרי ששים ושבעה
ומוספין של שבת שחל להיות בתוך ימים טובים של חג הרי
ששים ושמונה ומוספין של יום טוב ראשון של שמיני עצרת
הרי ששים ותשעה ומוספין של יום טוב שני של שמיני עצרת
הרי שבעים ומוספין של שבת שחל להיות בתוך ימים טובים
של חג הרי שבעים ואחד ומוספין של ראש חדש הרי שבעים
ושנים ומוספין של ראש חדש שחל להיות בשבת הרי שבעים
ושלשה ומוספין של ראש חדש שחל להיות בשבת שחל להיות
בתוך ימים טובים של חג הרי שבעים וארבעה ומוספין של
ראש חדש שחל להיות בשבת שחל להיות בתוך ימים טובים
של חג שחל להיות בשבת הרי שבעים וחמשה ומוספין של
יום טוב ראשון של ראש השנה הרי שבעים ושבעה ומוספין
של יום טוב שני של ראש השנה הרי שבעים ושמונה
ומוספין של שבת שחל להיות בתוך ימים טובים של ראש
השנה הרי שבעים ותשעה ומוספין של יום הכפורים הרי
שמונים ומוספין של שבת שחל להיות בתוך ימים טובים
של חג הרי שמונים ואחד ומוספין של יום טוב ראשון של
חג הרי שמונים ושנים ומוספין של יום טוב שני של חג
הרי שמונים ושלשה ומוספין של שבת שחל להיות בתוך
ימים טובים של חג הרי שמונים וארבעה ומוספין של יום
טוב ראשון של שמיני עצרת הרי שמונים וחמשה ומוספין
של יום טוב שני של שמיני עצרת הרי שמונים ושבעה
ומוספין של שבת שחל להיות בתוך ימים טובים של חג
הרי שמונים ושמונה ומוספין של ראש חדש הרי שמונים
ותשעה ומוספין של ראש חדש שחל להיות בשבת הרי
תשעים ומוספין של ראש חדש שחל להיות בשבת שחל
להיות בתוך ימים טובים של חג הרי תשעים ואחד
ומוספין של ראש חדש שחל להיות בשבת שחל להיות
בתוך ימים טובים של חג שחל להיות בשבת הרי תשעים
ושנים ומוספין של יום טוב ראשון של ראש השנה הרי
תשעים ושלשה ומוספין של יום טוב שני של ראש השנה
הרי תשעים וארבעה ומוספין של שבת שחל להיות בתוך
ימים טובים של ראש השנה הרי תשעים וחמשה ומוספין
של יום הכפורים הרי תשעים ושבעה ומוספין של שבת
שחל להיות בתוך ימים טובים של חג הרי תשעים ושמונה
ומוספין של יום טוב ראשון של חג הרי תשעים ותשעה
ומוספין של יום טוב שני של חג הרי מאה ומוספין של
שבת שחל להיות בתוך ימים טובים של חג הרי מאה ואחד
ומוספין של יום טוב ראשון של שמיני עצרת הרי מאה
ושנים ומוספין של יום טוב שני של שמיני עצרת הרי
מאה ושלשה ומוספין של שבת שחל להיות בתוך ימים
טובים של חג הרי מאה וארבעה ומוספין של ראש חדש
הרי מאה וחמשה ומוספין של ראש חדש שחל להיות
בשבת הרי מאה ושבעה ומוספין של ראש חדש שחל
להיות בשבת שחל להיות בתוך ימים טובים של חג הרי
מאה ושמונה ומוספין של ראש חדש שחל להיות בשבת
שחל להיות בתוך ימים טובים של חג שחל להיות בשבת
הרי מאה ותשעה ומוספין של יום טוב ראשון של ראש
השנה הרי מאה ועשרה ומוספין של יום טוב שני של
ראש השנה הרי מאה ואחד עשר ומוספין של שבת שחל
להיות בתוך ימים טובים של ראש השנה הרי מאה
ושנים עשר ומוספין של יום הכפורים הרי מאה
ושלשה עשר ומוספין של שבת שחל להיות בתוך ימים
טובים של חג הרי מאה וארבעה עשר ומוספין של יום
טוב ראשון של חג הרי מאה וחמשה עשר ומוספין של
יום טוב שני של חג הרי מאה ושבעה עשר ומוספין של
שבת שחל להיות בתוך ימים טובים של חג הרי מאה
ושמונה עשר ומוספין של יום טוב ראשון של שמיני
עצרת הרי מאה ותשעה עשר ומוספין של יום טוב שני
של שמיני עצרת הרי מאה ועשרים ומוספין של שבת
שחל להיות בתוך ימים טובים של חג הרי מאה ואחד
עשרים ומוספין של ראש חדש הרי מאה ושנים עשרים
ומוספין של ראש חדש שחל להיות בשבת הרי מאה
ושלשה עשרים ומוספין של ראש חדש שחל להיות
בשבת שחל להיות בתוך ימים טובים של חג הרי מאה
וארבעה עשרים ומוספין של ראש חדש שחל להיות
בשבת שחל להיות בתוך ימים טובים של חג שחל
להיות בשבת הרי מאה וחמשה עשרים ומוספין של
יום טוב ראשון של ראש השנה הרי מאה ושבעה
עשרים ומוספין של יום טוב שני של ראש השנה
הרי מאה ושמונה עשרים ומוספין של שבת שחל
להיות בתוך ימים טובים של ראש השנה הרי מאה
ותשעה עשרים ומוספין של יום הכפורים הרי
מאתים ומוספין של שבת שחל להיות בתוך ימים
טובים של חג הרי מאתים ואחד ומוספין של יום
טוב ראשון של חג הרי מאתים ושנים ומוספין של
יום טוב שני של חג הרי מאתים ושלשה ומוספין
של שבת שחל להיות בתוך ימים טובים של חג
הרי מאתים וארבעה ומוספין של יום טוב ראשון
של שמיני עצרת הרי מאתים וחמשה ומוספין של
יום טוב שני של שמיני עצרת הרי מאתים ושבעה
ומוספין של שבת שחל להיות בתוך ימים טובים
של חג הרי מאתים ושמונה ומוספין של ראש חדש
הרי מאתים ותשעה ומוספין של ראש חדש שחל
להיות בשבת הרי מאתים ועשרה ומוספין של ראש
חדש שחל להיות בשבת שחל להיות בתוך ימים
טובים של חג הרי מאתים ואחד עשר ומוספין של
ראש חדש שחל להיות בשבת שחל להיות בתוך
ימים טובים של חג שחל להיות בשבת הרי מאתים
ושנים עשר ומוספין של יום טוב ראשון של ראש
השנה הרי מאתים ושלשה עשר ומוספין של יום
טוב שני של ראש השנה הרי מאתים וארבעה עשר
ומוספין של שבת שחל להיות בתוך ימים טובים
של ראש השנה הרי מאתים וחמשה עשר ומוספין
של יום הכפורים הרי מאתים ושבעה עשר
ומוספין של שבת שחל להיות בתוך ימים טובים
של חג הרי מאתים ושמונה עשר ומוספין של יום
טוב ראשון של חג הרי מאתים ותשעה עשר
ומוספין של יום טוב שני של חג הרי מאתים
ועשרים ומוספין של שבת שחל להיות בתוך
ימים טובים של חג הרי מאתים ואחד עשרים
ומוספין של יום טוב ראשון של שמיני עצרת
הרי מאתים ושנים עשרים ומוספין של יום טוב
שני של שמיני עצרת הרי מאתים ושלשה
עשרים ומוספין של שבת שחל להיות בתוך
ימים טובים של חג הרי מאתים וארבעה
עשרים ומוספין של ראש חדש הרי מאתים
וחמשה עשרים ומוספין של ראש חדש שחל
להיות בשבת הרי מאתים ושבעה עשרים
ומוספין של ראש חדש שחל להיות בשבת שחל
להיות בתוך ימים טובים של חג הרי מאתים
ושמונה עשרים ומוספין של ראש חדש שחל
להיות בשבת שחל להיות בתוך ימים טובים
של חג שחל להיות בשבת הרי מאתים
ותשעה עשרים ומוספין של יום טוב ראשון
של ראש השנה הרי שלש מאות ומוספין של
יום טוב שני של ראש השנה הרי שלש מאות
ואחד ומוספין של שבת שחל להיות בתוך
ימים טובים של ראש השנה הרי שלש מאות
ושנים ומוספין של יום הכפורים הרי שלש
מאות ושלשה ומוספין של שבת שחל להיות
בתוך ימים טובים של חג הרי שלש מאות
וארבעה ומוספין של יום טוב ראשון של חג
הרי שלש מאות וחמשה ומוספין של יום טוב
שני של חג הרי שלש מאות ושבעה ומוספין
של שבת שחל להיות בתוך ימים טובים של
חג הרי שלש מאות ושמונה ומוספין של יום
טוב ראשון של שמיני עצרת הרי שלש מאות
ותשעה ומוספין של יום טוב שני של שמיני
עצרת הרי שלש מאות ועשרה ומוספין של
שבת שחל להיות בתוך ימים טובים של חג
הרי שלש מאות ואחד עשר ומוספין של ראש
חדש הרי שלש מאות ושנים עשר ומוספין של
ראש חדש שחל להיות בשבת הרי שלש מאות
ושלשה עשר ומוספין של ראש חדש שחל
להיות בשבת שחל להיות בתוך ימים טובים
של חג הרי שלש מאות וארבעה עשר
ומוספין של ראש חדש שחל להיות בשבת
שחל להיות בתוך ימים טובים של חג שחל
להיות בשבת הרי שלש מאות וחמשה עשר
ומוספין של יום טוב ראשון של ראש השנה
הרי שלש מאות ושבעה עשר ומוספין של יום
טוב שני של ראש השנה הרי שלש מאות
ושמונה עשר ומוספין של שבת שחל להיות
בתוך ימים טובים של ראש השנה הרי שלש
מאות ותשעה עשר ומוספין של יום הכפורים
הרי שלש מאות ועשרים ומוספין של שבת
שחל להיות בתוך ימים טובים של חג הרי
שלש מאות ואחד עשרים ומוספין של יום טוב
ראשון של חג הרי שלש מאות ושנים עשרים
ומוספין של יום טוב שני של חג הרי שלש
מאות ושלשה עשרים ומוספין של שבת שחל
להיות בתוך ימים טובים של חג הרי שלש
מאות וארבעה עשרים ומוספין של יום טוב
ראשון של שמיני עצרת הרי שלש מאות
וחמשה עשרים ומוספין של יום טוב שני של
שמיני עצרת הרי שלש מאות ושבעה עשרים
ומוספין של שבת שחל להיות בתוך ימים
טובים של חג הרי שלש מאות ושמונה
עשרים ומוספין של ראש חדש הרי שלש
מאות ותשעה עשרים ומוספין של ראש חדש
שחל להיות בשבת הרי שלש מאות ושלשים
ומוספין של ראש חדש שחל להיות בשבת שחל
להיות בתוך ימים טובים של חג הרי שלש
מאות ואחד ושלשים ומוספין של ראש חדש
שחל להיות בשבת שחל להיות בתוך ימים
טובים של חג שחל להיות בשבת הרי שלש
מאות ושנים ושלשים ומוספין של יום טוב
ראשון של ראש השנה הרי שלש מאות
ושלשה ושלשים ומוספין של יום טוב שני של
ראש השנה הרי שלש מאות וארבעה ושלשים
ומוספין של שבת שחל להיות בתוך ימים
טובים של ראש השנה הרי שלש מאות
וחמשה ושלשים ומוספין של יום הכפורים
הרי שלש מאות ושבעה ושלשים ומוספין של
שבת שחל להיות בתוך ימים טובים של חג
הרי שלש מאות ושמונה ושלשים ומוספין של
יום טוב ראשון של חג הרי שלש מאות
ותשעה ושלשים ומוספין של יום טוב שני של
חג הרי שלש מאות וארבעים ומוספין של
שבת שחל להיות בתוך ימים טובים של חג
הרי שלש מאות ואחד וארבעים ומוספין של
יום טוב ראשון של שמיני עצרת הרי שלש
מאות ושנים וארבעים ומוספין של יום טוב
שני של שמיני עצרת הרי שלש מאות
ושלשה וארבעים ומוספין של שבת שחל
להיות בתוך ימים טובים של חג הרי שלש
מאות וארבעה וארבעים ומוספין של ראש
חדש הרי שלש מאות וחמשה וארבעים
ומוספין של ראש חדש שחל להיות בשבת הרי
שלש מאות ושבעה וארבעים ומוספין של
ראש חדש שחל להיות בשבת שחל להיות
בתוך ימים טובים של חג הרי שלש מאות
ושמונה וארבעים ומוספין של ראש חדש שחל
להיות בשבת שחל להיות בתוך ימים טובים
של חג שחל להיות בשבת הרי שלש מאות
ותשעה וארבעים ומוספין של יום טוב
ראשון של ראש השנה הרי שלש מאות
וחמשים ומוספין של יום טוב שני של ראש
השנה הרי שלש מאות ואחד וחמשים
ומוספין של שבת שחל להיות בתוך ימים
טובים של ראש השנה הרי שלש מאות
ושנים וחמשים ומוספין של יום הכפורים
הרי שלש מאות ושלשה וחמשים ומוספין של
שבת שחל להיות בתוך ימים טובים של חג
הרי שלש מאות וארבעה וחמשים ומוספין של
יום טוב ראשון של חג הרי שלש מאות
וחמשה וחמשים ומוספין של יום טוב שני של
חג הרי שלש מאות ושבעה וחמשים ומוספין
של שבת שחל להיות בתוך ימים טובים של
חג הרי שלש מאות ושמונה וחמשים ומוספין
של יום טוב ראשון של שמיני עצרת הרי
שלש מאות ותשעה וחמשים ומוספין של יום
טוב שני של שמיני עצרת הרי שלש מאות
ושישים ומוספין של שבת שחל להיות בתוך
ימים טובים של חג הרי שלש מאות ואחד
ושישים ומוספין של ראש חדש הרי שלש
מאות ושנים ושישים ומוספין של ראש חדש
שחל להיות בשבת הרי שלש מאות ושלשה
ושישים ומוספין של ראש חדש שחל להיות
בשבת שחל להיות בתוך ימים טובים של חג
הרי שלש מאות וארבעה ושישים ומוספין של
ראש חדש שחל להיות בשבת שחל להיות
בתוך ימים טובים של חג שחל להיות בשבת
הרי שלש מאות וחמשה ושישים ומוספין של
יום טוב ראשון של ראש השנה הרי שלש
מאות ושבעה ושישים ומוספין של יום טוב
שני של ראש השנה הרי שלש מאות ושמונה
ושישים ומוספין של שבת שחל להיות בתוך
ימים טובים של ראש השנה הרי שלש מאות
ותשעה ושישים ומוספין של יום הכפורים
הרי שלש מאות ושבעים ומוספין של שבת
שחל להיות בתוך ימים טובים של חג הרי
שלש מאות ואחד ושבעים ומוספין של יום טוב
ראשון של חג הרי שלש מאות ושנים ושבעים
ומוספין של יום טוב שני של חג הרי שלש
מאות ושלשה ושבעים ומוספין של שבת שחל
להיות בתוך ימים טובים של חג הרי שלש
מאות וארבעה ושבעים ומוספין של יום טוב
ראשון של שמיני עצרת הרי שלש מאות
וחמשה ושבעים ומוספין של יום טוב שני של
שמיני עצרת הרי שלש מאות ושבעה ושבעים
ומוספין של שבת שחל להיות בתוך ימים
טובים של חג הרי שלש מאות ושמונה
ושבעים ומוספין של ראש חדש הרי שלש
מאות ותשעה ושבעים ומוספין של ראש חדש
שחל להיות בשבת הרי שלש מאות ושמונים
ומוספין של ראש חדש שחל להיות בשבת שחל
להיות בתוך ימים טובים של חג הרי שלש
מאות ואחד ושמונים ומוספין של ראש חדש
שחל להיות בשבת שחל להיות בתוך ימים
טובים של חג שחל להיות בשבת הרי שלש
מאות ושנים ושמונים ומוספין של יום טוב
ראשון של ראש השנה הרי שלש מאות
ושלשה ושמונים ומוספין של יום טוב שני של
ראש השנה הרי שלש מאות וארבעה ושמונים
ומוספין של שבת שחל להיות בתוך ימים
טובים של ראש השנה הרי שלש מאות
וחמשה ושמונים ומוספין של יום הכפורים
הרי שלש מאות ושבעה ושמונים ומוספין של
שבת שחל להיות בתוך ימים טובים של חג
הרי שלש מאות ושמונה ושמונים ומוספין של
יום טוב ראשון של חג הרי שלש מאות
ותשעה ושמונים ומוספין של יום טוב שני של
חג הרי שלש מאות ותשעים ומוספין של
שבת שחל להיות בתוך ימים טובים של חג
הרי שלש מאות ואחד ותשעים ומוספין של
יום טוב ראשון של שמיני עצרת הרי שלש
מאות ושנים ותשעים ומוספין של יום טוב
שני של שמיני עצרת הרי שלש מאות
ושלשה ותשעים ומוספין של שבת שחל
להיות בתוך ימים טובים של חג הרי שלש
מאות וארבעה ותשעים ומוספין של ראש
חדש הרי שלש מאות וחמשה ותשעים
ומוספין של ראש חדש שחל להיות בשבת הרי
שלש מאות ושבעה ותשעים ומוספין של
ראש חדש שחל להיות בשבת שחל להיות
בתוך ימים טובים של חג הרי שלש מאות
ושמונה ותשעים ומוספין של ראש חדש שחל
להיות בשבת שחל להיות בתוך ימים טובים
של חג שחל להיות בשבת הרי שלש מאות
ותשעה ותשעים ומוספין של יום טוב
ראשון של ראש השנה הרי שלש מאות
ומוספין של יום טוב שני של ראש השנה
הרי שלש מאות ואחד ומוספין של שבת שחל
להיות בתוך ימים טובים של ראש השנה
הרי שלש מאות ושנים ומוספין של יום
הכפורים הרי שלש מאות ושלשה ומוספין של
שבת שחל להיות בתוך ימים טובים של חג
הרי שלש מאות וארבעה ומוספין של יום טוב
ראשון של חג הרי שלש מאות וחמשה
ומוספין של יום טוב שני של חג הרי שלש
מאות ושבעה ומוספין של שבת שחל להיות
בתוך ימים טובים של חג הרי שלש מאות
ושמונה ומוספין של יום טוב ראשון של
שמיני עצרת הרי שלש מאות ותשעה
ומוספין של יום טוב שני של שמיני עצרת
הרי שלש מאות ועשרה ומוספין של שבת
שחל להיות בתוך ימים טובים של חג הרי
שלש מאות ואחד עשר ומוספין של ראש
חדש הרי שלש מאות ושנים עשר ומוספין של
ראש חדש שחל להיות בשבת הרי שלש מאות
ושלשה עשר ומוספין של ראש חדש שחל
להיות בשבת שחל להיות בתוך ימים טובים
של חג הרי שלש מאות וארבעה עשר
ומוספין של ראש חדש שחל להיות בשבת
שחל להיות בתוך ימים טובים של חג שחל
להיות בשבת הרי שלש מאות וחמשה עשר
ומוספין של יום טוב ראשון של ראש השנה
הרי שלש מאות ושבעה עשר ומוספין של יום
טוב שני של ראש השנה הרי שלש מאות
ושמונה עשר ומוספין של שבת שחל להיות
בתוך ימים טובים של ראש השנה הרי שלש
מאות ותשעה עשר ומוספין של יום הכפורים
הרי שלש מאות ועשרים ומוספין של שבת
שחל להיות בתוך ימים טובים של חג הרי
שלש מאות ואחד עשרים ומוספין של יום טוב
ראשון של חג הרי שלש מאות ושנים עשרים
ומוספין של יום טוב שני של חג הרי שלש
מאות ושלשה עשרים ומוספין של שבת שחל
להיות בתוך ימים טובים של חג הרי שלש
מאות וארבעה עשרים ומוספין של יום טוב
ראשון של שמיני עצרת הרי שלש מאות
וחמשה עשרים ומוספין של יום טוב שני של
שמיני עצרת הרי שלש מאות ושבעה עשרים
ומוספין של שבת שחל להיות בתוך ימים
טובים של חג הרי שלש מאות ושמונה
עשרים ומוספין של ראש חדש הרי שלש
מאות ותשעה עשרים ומוספין של ראש חדש
שחל להיות בשבת הרי שלש מאות ושלשים
ומוספין של ראש חדש שחל להיות בשבת שחל
להיות בתוך ימים טובים של חג הרי שלש
מאות ואחד ושלשים ומוספין של ראש חדש
שחל להיות בשבת שחל להיות בתוך ימים
טובים של חג שחל להיות בשבת הרי שלש
מאות ושנים ושלשים ומוספין של יום טוב
ראשון של ראש השנה הרי שלש מאות
ושלשה ושלשים ומוספין של יום טוב שני של
ראש השנה הרי שלש מאות וארבעה ושלשים
ומוספין של שבת שחל להיות בתוך ימים
טובים של ראש השנה הרי שלש מאות
וחמשה ושלשים ומוספין של יום הכפורים
הרי שלש מאות ושבעה ושלשים ומוספין של
שבת שחל להיות בתוך ימים טובים של חג
הרי שלש מאות ושמונה ושלשים ומוספין של
יום טוב ראשון של חג הרי שלש מאות
ותשעה ושלשים ומוספין של יום טוב שני של
חג הרי שלש מאות וארבעים ומוספין של
שבת שחל להיות בתוך ימים טובים של חג
הרי שלש מאות ואחד וארבעים ומוספין של
יום טוב ראשון של שמיני עצרת הרי שלש
מאות ושנים וארבעים ומוספין של יום טוב
שני של שמיני עצרת הרי שלש מאות
ושלשה וארבעים ומוספין של שבת שחל
להיות בתוך ימים טובים של חג הרי שלש
מאות וארבעה וארבעים ומוספין של ראש
חדש הרי שלש מאות וחמשה וארבעים
ומוספין של ראש חדש שחל להיות בשבת הרי
שלש מאות ושבעה וארבעים ומוספין של
ראש חדש שחל להיות בשבת שחל להיות
בתוך ימים טובים של חג הרי שלש מאות
ושמונה וארבעים ומוספין של ראש חדש שחל
להיות בשבת שחל להיות בתוך ימים טובים
של חג שחל להיות בשבת הרי שלש מאות
ותשעה וארבעים ומוספין של יום טוב
ראשון של ראש השנה הרי שלש מאות
וחמשים ומוספין של יום טוב שני של ראש
השנה הרי שלש מאות ואחד וחמשים
ומוספין של שבת שחל להיות בתוך ימים
טובים של ראש השנה הרי שלש מאות
ושנים וחמשים ומוספין של יום הכפורים
הרי שלש מאות ושלשה וחמשים ומוספין של
שבת שחל להיות בתוך ימים טובים של חג
הרי שלש מאות וארבעה וחמשים ומוספין של
יום טוב ראשון של חג הרי שלש מאות
וחמשה וחמשים ומוספין של יום טוב שני של
חג הרי שלש מאות ושבעה וחמשים ומוספין
של שבת שחל להיות בתוך ימים טובים של
חג הרי שלש מאות ושמונה וחמשים ומוספין
של יום טוב ראשון של שמיני עצרת הרי
שלש מאות ותשעה וחמשים ומוספין של יום
טוב שני של שמיני עצרת הרי שלש מאות
ושישים ומוספין של שבת שחל להיות בתוך
ימים טובים של חג הרי שלש מאות ואחד
ושישים ומוספין של ראש חדש הרי שלש
מאות ושנים ושישים ומוספין של ראש חדש
שחל להיות בשבת הרי שלש מאות ושלשה
ושישים ומוספין של ראש חדש שחל להיות
בשבת שחל להיות בתוך ימים טובים של חג
הרי שלש מאות וארבעה ושישים ומוספין של
ראש חדש שחל להיות בשבת שחל להיות
בתוך ימים טובים של חג שחל להיות בשבת
הרי שלש מאות וחמשה ושישים ומוספין של
יום טוב ראשון של ראש השנה הרי שלש
מאות ושבעה ושישים ומוספין של יום טוב
שני של ראש השנה הרי שלש מאות ושמונה
ושישים ומוספין של שבת שחל להיות בתוך
ימים טובים של ראש השנה הרי שלש מאות
ותשעה ושישים ומוספין של יום הכפורים
הרי שלש מאות ושבעים ומוספין של שבת
שחל להיות בתוך ימים טובים של חג הרי
שלש מאות ואחד ושבעים ומוספין של יום טוב
ראשון של חג הרי שלש מאות ושנים ושבעים
ומוספין של יום טוב שני של חג הרי שלש
מאות ושלשה ושבעים ומוספין של שבת שחל
להיות בתוך ימים טובים של חג הרי שלש
מאות וארבעה ושבעים ומוספין של יום טוב
ראשון של שמיני עצרת הרי שלש מאות
וחמשה ושבעים ומוספין של יום טוב שני של
שמיני עצרת הרי שלש מאות ושבעה ושבעים
ומוספין של שבת שחל להיות בתוך ימים
טובים של חג הרי שלש מאות ושמונה
ושבעים ומוספין של ראש חדש הרי שלש
מאות ותשעה ושבעים ומוספין של ראש חדש
שחל להיות בשבת הרי שלש מאות ושמונים
ומוספין של ראש חדש שחל להיות בשבת שחל
להיות בתוך ימים טובים של חג הרי שלש
מאות ואחד ושמונים ומוספין של ראש חדש
שחל להיות בשבת שחל להיות בתוך ימים
טובים של חג שחל להיות בשבת הרי שלש
מאות ושנים ושמונים ומוספין של יום טוב
ראשון של ראש השנה הרי שלש מאות
ושלשה ושמונים ומוספין של יום טוב שני של
ראש השנה הרי שלש מאות וארבעה ושמונים
ומוספין של שבת שחל להיות בתוך ימים
טובים של ראש השנה הרי שלש מאות
וחמשה ושמונים ומוספין של יום הכפורים
הרי שלש מאות ושבעה ושמונים ומוספין של
שבת שחל להיות בתוך ימים טובים של חג
הרי שלש מאות ושמונה ושמונים ומוספין של
יום טוב ראשון של חג הרי שלש מאות
ותשעה ושמונים ומוספין של יום טוב שני של
חג הרי שלש מאות ותשעים ומוספין של
שבת שחל להיות בתוך ימים טובים של חג
הרי שלש מאות ואחד ותשעים ומוספין של
יום טוב ראשון של שמיני עצרת הרי שלש
מאות ושנים ותשעים ומוספין של יום טוב
שני של שמיני עצרת הרי שלש מאות
ושלשה ותשעים ומוספין של שבת שחל
להיות בתוך ימים טובים של חג הרי שלש
מאות וארבעה ותשעים ומוספין של ראש
חדש הרי שלש מאות וחמשה ותשעים
ומוספין של ראש חדש שחל להיות בשבת הרי
שלש מאות ושבעה ותשעים ומוספין של
ראש חדש שחל להיות בשבת שחל להיות
בתוך ימים טובים של חג הרי שלש מאות
ושמונה ותשעים ומוספין של ראש חדש שחל
להיות בשבת שחל להיות בתוך ימים טובים
של חג שחל להיות בשבת הרי שלש מאות
ותשעה ותשעים ומוספין של יום טוב
ראשון של ראש השנה הרי שלש מאות
ומוספין של יום טוב שני של ראש השנה
הרי שלש מאות ואחד ומוספין של שבת שחל
להיות בתוך ימים טובים של ראש השנה
הרי שלש מאות ושנים ומוספין של יום
הכפורים הרי שלש מאות ושלשה ומוספין של
שבת שחל להיות בתוך ימים טובים של חג
הרי שלש מאות וארבעה ומוספין של יום טוב
ראשון של חג הרי שלש מאות וחמשה
ומוספין של יום טוב שני של חג הרי שלש
מאות ושבעה ומוספין של שבת שחל להיות
בתוך ימים טובים של חג הרי שלש מאות
ושמונה ומוספין של יום טוב ראשון של
שמיני עצרת הרי שלש מאות ותשעה
ומוספין של יום טוב שני של שמיני עצרת
הרי שלש מאות ועשרה ומוספין של שבת
שחל להיות בתוך ימים טובים של חג הרי
שלש מאות ואחד עשר ומוספין של ראש
חדש הרי שלש מאות ושנים עשר ומוספין של
ראש חדש שחל להיות בשבת הרי שלש מאות
ושלשה עשר ומוספין של ראש חדש שחל
להיות בשבת שחל להיות בתוך ימים טובים
של חג הרי שלש מאות וארבעה עשר
ומוספין של ראש חדש שחל להיות בשבת
שחל להיות בתוך ימים טובים של חג שחל
להיות בשבת הרי שלש מאות וחמשה עשר
ומוספין של יום טוב ראשון של ראש השנה
הרי שלש מאות ושבעה עשר ומוספין של יום
טוב שני של ראש השנה הרי שלש מאות
ושמונה עשר ומוספין של שבת שחל להיות
בתוך ימים טובים של ראש השנה הרי שלש
מאות ותשעה עשר ומוספין של יום הכפורים
הרי שלש מאות ועשרים ומוספין של שבת
שחל להיות בתוך ימים טובים של חג הרי
שלש מאות ואחד עשרים ומוספין של יום טוב
ראשון של חג הרי שלש מאות ושנים עשרים
ומוספין של יום טוב שני של חג הרי שלש
מאות ושלשה עשרים ומוספין של שבת שחל
להיות בתוך ימים טובים של חג הרי שלש
מאות וארבעה עשרים ומוספין של יום טוב
ראשון של שמיני עצרת הרי שלש מאות
וחמשה עשרים ומוספין של יום טוב שני של
שמיני עצרת הרי שלש מאות ושבעה עשרים
ומוספין של שבת שחל להיות בתוך ימים
טובים של חג הרי שלש מאות ושמונה
עשרים ומוספין של ראש חדש הרי שלש
מאות ותשעה עשרים ומוספין של ראש חדש
שחל להיות בשבת הרי שלש מאות ושלשים
ומוספין של ראש חדש שחל להיות בשבת שחל
להיות בתוך ימים טובים של חג הרי שלש
מאות ואחד ושלשים ומוספין של ראש חדש
שחל להיות בשבת שחל להיות בתוך ימים
טובים של חג שחל להיות בשבת הרי שלש
מאות ושנים ושלשים ומוספין של יום טוב
ראשון של ראש השנה הרי שלש מאות
ושלשה ושלשים ומוספין של יום טוב שני של
ראש השנה הרי שלש מאות וארבעה ושלשים
ומוספין של שבת שחל להיות בתוך ימים
טובים של ראש השנה הרי שלש מאות
וחמשה ושלשים ומוספין של יום הכפורים
הרי שלש מאות ושבעה ושלשים ומוספין של
שבת שחל להיות בתוך ימים טובים של חג
הרי שלש מאות ושמונה ושלשים ומוספין של
יום טוב ראשון של חג הרי שלש מאות
ותשעה ושלשים ומוספין של יום טוב שני של
חג הרי שלש מאות וארבעים ומוספין של
שבת שחל להיות בתוך ימים טובים של חג
הרי שלש מאות ואחד וארבעים ומוספין של
יום טוב ראשון של שמיני עצרת הרי שלש
מאות ושנים וארבעים ומוספין של יום טוב
שני של שמיני עצרת הרי שלש מאות
ושלשה וארבעים ומוספין של שבת שחל
להיות בתוך ימים טובים של חג הרי שלש
מאות וארבעה וארבעים ומוספין של ראש
חדש הרי שלש מאות וחמשה וארבעים
ומוספין של ראש חדש שחל להיות בשבת הרי
שלש מאות ושבעה וארבעים ומוספין של
ראש חדש שחל להיות בשבת שחל להיות
בתוך ימים טובים של חג הרי שלש מאות
ושמונה וארבעים ומוספין של ראש חדש שחל
להיות בשבת שחל להיות בתוך ימים טובים
של חג שחל להיות בשבת הרי שלש מאות
ותשעה וארבעים ומוספין של יום טוב
ראשון של ראש השנה הרי שלש מאות
וחמשים ומוספין של יום טוב שני של ראש
השנה הרי שלש מאות ואחד וחמשים
ומוספין של שבת שחל להיות בתוך ימים
טובים של ראש השנה הרי שלש מאות
ושנים וחמשים ומוספין של יום הכפורים
הרי שלש מאות ושלשה וחמשים ומוספין של
שבת שחל להיות בתוך ימים טובים של חג
הרי שלש מאות וארבעה וחמשים ומוספין של
יום טוב ראשון של חג הרי שלש מאות
וחמשה וחמשים ומוספין של יום טוב שני של
חג הרי שלש מאות ושבעה וחמשים ומוספין
של שבת שחל להיות בתוך ימים טובים של
חג הרי שלש מאות ושמונה וחמשים ומוספין
של יום טוב ראשון של שמיני עצרת הרי
שלש מאות ותשעה וחמשים ומוספין של יום
טוב שני של שמיני עצרת הרי שלש מאות
ושישים ומוספין של שבת שחל להיות בתוך
ימים טובים של חג הרי שלש מאות ואחד
ושישים ומוספין של ראש חדש הרי שלש
מאות ושנים ושישים ומוספין של ראש חדש
שחל להיות בשבת הרי שלש מאות ושלשה
ושישים ומוספין של ראש חדש שחל להיות
בשבת שחל להיות בתוך ימים טובים של חג
הרי שלש מאות וארבעה ושישים ומוספין של
ראש חדש שחל להיות בשבת שחל להיות
בתוך ימים טובים של חג שחל להיות בשבת
הרי שלש מאות וחמשה ושישים ומוספין של
יום טוב ראשון של ראש השנה הרי שלש
מאות ושבעה ושישים ומוספין של יום טוב
שני של ראש השנה הרי שלש מאות ושמונה
ושישים ומוספין של שבת שחל להיות בתוך
ימים טובים של ראש השנה הרי שלש מאות
ותשעה ושישים ומוספין של יום הכפורים
הרי שלש מאות ושבעים ומוספין של שבת
שחל להיות בתוך ימים טובים של חג הרי
שלש מאות ואחד ושבעים ומוספין של יום טוב
ראשון של חג הרי שלש מאות ושנים ושבעים
ומוספין של יום טוב שני של חג הרי שלש
מאות ושלשה ושבעים ומוספין של שבת שחל
להיות בתוך ימים טובים של חג הרי שלש
מאות וארבעה ושבעים ומוספין של יום טוב
ראשון של שמיני עצרת הרי שלש מאות
וחמשה ושבעים ומוספין של יום טוב שני של
שמיני עצרת הרי שלש מאות ושבעה ושבעים
ומוספין של שבת שחל להיות בתוך ימים
טובים של חג הרי שלש מאות ושמונה
ושבעים ומוספין של ראש חדש הרי שלש
מאות ותשעה ושבעים ומוספין של ראש חדש
שחל להיות בשבת הרי שלש מאות ושמונים
ומוספין של ראש חדש שחל להיות בשבת שחל
להיות בתוך ימים טובים של חג

ומכופלת הן בטובה אל יציאת מצרים הן בטובה אל קריעת ים סוף שהוא
בנגדה שנקרעה לצאת ממנה השלמות כולם ולהתפאט ממנה מה
שבקובה אם טוב שהוא שפע טוב ואם הדין הנמשך בה ולכן הצרים
כולם שקועים בדין הנמשך ממנה כמו כן ישנה לנו שקרע את הים
והעבירנו בקובו בחרבה שאין שם דין כלל ולצרינו שקע אוכם בקובו
ובמו שהי מדות שהם קנהי בכללוכם כל א מי הם מספיקים את
צרכו של אותה א שאמרנו כן אנו כנו מפקר צרכנו במדבר מ
שנה והאסילנו את המן שהוא מן השפע הנשפע מלימודיה לקיים
וכל בטך לימודי ה ועי כן נתן לנו את בקו היחיד שהיא שבת דהיינו
מעלי שבת ושנתם של כם הוא ערב שבת דהיינו ליל שבת וזהו קרבנו
לפני דר סיני כי אז הוא עת זיוונה עליונו של מי שנקר סיני ואנו קרבים
שם לקחת נפשות קדושות לזיוונה של מעש וכנגד יום שבת שהוא
קורה שבבת שבת יכול נכנו לנו נתן לנו גם את הקובה ועי כן הדניסנו
ממנה לא שכל צדיק וצדיק הוא נכנס בה לשרר מיין עקבין כדי
שעי כך יושפע בה מיין דכורין ותבע בכל בחינותיה שהיא ביב
המקדש וביב הבחיר כדי שעי כן לא יכנס בה עדל ומזמא ולא יקבלו
מטובה כי אם עזיה מכל אוכם הקדמים שנוכ ויהיה פי לבפר לעדר
הבחיר מכל שנוכינו שאין אין להם בח לבא שם כי אם באשר ישראל
מחזיקים אוכם בשתוטאים והם באים לקדוש ועי כן עוקים ונונכם
מהטוב אבל באשר היא בנויה סוגרת ומסוגרת היא עקה מכל
שנוכינו .. רבן גמליאל אומ כל מי שלא אמ ג רבדים אלו בפסח לא יצא
ידי חובתו ואלו הן פסח מצה ומרורי פסח על שום שפסח המקום על בתי אבתינו
במצרים מצה על שם שנגאלו מרורי על שם שמררו המצרים את חיי אבתינו במצרים
.. ובנסחות שבסדורים כתו בפסח שנ ואמרתם זבח פסח הוא לה אשר
פסח על בתי בני ישראל במצרים בנגפו את מצרים ואת בתינו הציל ויקוד העם
וישתחוו .. מצה כתו מצה זו שאנו אוכלין על שום מה על שלא הספיק בצקם
של אבתינו להחמין עד שנגלה עליהם מלך מלכי הקבה ונגלם מיד שנ ויאפו
את הבצק אשר הוציאו ממצרים עגות מצה כי לא חמץ כי גורשו ממצרים
ולא יכלו להתמהמה וגם צדה לא עשו לכם .. ובמרורי כתו מרור זה שאנו
אוכלין וה שנ וימררו את חייהם בעבדה קשה בחומר ובלבנים ובכל עבדה
בשדה את כל עבדתם אשר עבדו בהם בפרך .. ראשונה נדייק מעיינא
למה לי ולהאריך כל זה האריכות ויאמ רג אומ כל מי שלא אמ בפסח פסח מצה
ומרור ואלו ג דקאמ ומאי אלו וחזר ואמ ואלו הן וה עד סדר זה אינו כראוי כי בשלמ

מצרך אלו כי אם מצה זו ולכן אנו צריכים לומ׳ אלא שכם בכל זמן ויען המרור וגו׳
ממינים רבים כמו שאנינו אלו ירקות יוצאים בהם בפסח בחזרת בשלשין וכ׳
לכן אמ׳ מרורים כלומ׳ אל יעלה ברעתך כי לא נצא ידי חובתינו כי אם בזה המין
כי אם מרורים אלו וכ׳ נמצא כי בכל זמן אנו מצוים שבכל ליל פסח נתן טעם
למצה זו ואיו שביעון המסדר הנוסחאות אלנו כמה שהביא הכתו׳ אאומ׳ ואמרתם
זבח פסח הוא לה׳ כלומ׳ מחוייבים אבם כמיד לומ׳ דבר זה ואיפש׳ כי האמיר
היא במקום העשייה כמו שאר הקרבנות שקיל מי שחייב עולה יקרא הלבות עולה
ומעלה עליו הכתו׳ כאילו הקריב עולה שנ׳ זאת הקרב לעולה וגו׳ כמו כן בקרבן
זה של פסח האמירה היא במקום העשייה נבא הכתו׳ להודיענו טעם לחיוב
זה לנו ונעם למה שעקר קרבן זה פסח ואמ׳ מה שקרא פסח הוא מטעם שפסח
על בבי בני ישראל בנגפו אבן מצרים כמו שנ׳ נגוף ורפא יען שהיא ישראל מהולים
והיו צריכים רפואה ולכן נקרא פסח כלומ׳ מלשון רחמנות ואמ׳ זה היה לאבתינו
אבל אנו למה אנו מחוייבים ולא לבד בזמן בת המקדש כי אם גם שלא בזמן בת
המקדש ואמ׳ ואמר בבינו הגיל כי בכל שנה ושנה משנה יצאת מצרים בכל ליל
פסח מצילו אוכנו כי יש קיטרוג למעלה שבאים לקטרג כדי לנקום נקמת אומתם
והוא יכ׳ מצילנו מידם והכל בזכות ההשתחויה שבאים להשתחוות במקדש כמו
שהשתחוו אז יען כי נגלה עליהם וראו אוכו ולכן השתחוו ובזה ידעו שנגלה עליהם
מלך מלכי המלכים הקב״ה כי לא לבד שויקור העם אלא וישתחוו גם מורה כי
לא היה אליח ולא מלאך והיינו שאמ׳ אחב״ עד שנגלה עליהם מלך מלכי המלכי
וכ׳ כי מבאן לו ראייה שנגלה ולכן הביא הבינא סוף הפסוק והמסדר נוסחאות
אלנו הקן מצה זו לומ׳ כי לאו למימ׳ כי המצה והמרור שהיה נאכל על קרבן פסח
היה מטעם זה אלא גם המצה שנצטוינו לאכול עתה וכ׳ הוא על הגאולה להורות
כי אם היה מחמיץ הבצק לא היו נגאלים כי שאור שבעסה משבב אבל עי׳ שמיד
נגלה עליהם הקב״ה וגאלם מיד באופן כי להיותה מצה נגאלו ואעפ״י שלא עשו להם
צדה כלומ׳ מצה ומעשים טובים כי לא נתעסקו בשום מצה כי אם בדם פסח
ודם מילה וזה לא היה מספיק כי אם לפי שעה לבד דהיינו ליציאתם ממצרים לא
לכל הדרך בראותו הוא יכ׳ כי לא יכלו להתמהמה לעשות מצה ומעשים טובים
לכן גם אם לא עשו צדה גאלם גאולה שלימה ועכ״ז שנגאלנו יש לנו לזכור ימי הרמה
כדי שלא נחזור לעשות מעשים שנחזור בגלות ואגב גרר נתן לנו טעם לכל מינו
המרור ובפרט החזרת שהיא הראשונה כנגד מה שעבדו בם בפרך שהיה דף בחלש
וקשה בסלף ואפש׳ שנתכוון לתת טעם גם למה שאנו אוכלים כרפס שהוא אוכיות
פרך וס׳ רבא שהיו כולם בעבה זו ׃׃ ועד׳ הסוד אומ׳ ידוע הוא כי המלכות
בגלות היתה אלמנה כמו שנ׳ נאלמתי דומיה החשתי מטוב ולכן משה ארוננו
היה בבד פה דיו לעבד להיות כרב וכאשר יצאו ישראל ממצרים שכב׳ יכל

נגאלה

לאו לישנא מעליא הוא והיה לו לומר לחשוב בעצמו שהוא יצא ממצרים מאי
לראות דקאמר ואגב גרר נדקדק מלת אבן ויאמר לראות עצמו שור מאי כאילו
אבל לא שיצא ממש ואנו צריכים לראות שהוא יצא ממצרים אב"ה היה לו לומר
לראות אבן עצמו שהוא יצא ממצרים שור ראייה זו שאנו חייבים לראות
למה היא כדי להודות ולהלל וכ"ה אב"ה יאמר בכל דור ודור אנו חייבים להודות
ולהלל וכ"ה כאילו אנחנו יצאנו ממצרים אבל באומרו בכל דור ודור חייב אדם
לראות אבן עצמו משמע שהראייה היא לבוונה אחרת ולמיכך כיון שיצא לנו
כוונה זו בראייה זו אנחנו חייבין ולכן נצטרך לדעת ראייה זו למה שור כל
אלו הדברים דקאמר למה וכי סיים כל השבחים שאנו חייבים והלא ימינו
תהלה יש בס' כלים ושור מאי לשבח דקאמר והיינו להודות ולהלל שור
אחרי שאנו חייבין בכל אלו כיצד אומר ונומר לפניו הללויה והלא זה אינו כי
אם להלל לבד שור כפי הנוסאות שבסידורים שכתוב שנ' והגדת לבנך ביום ההוא
כבר הביא ראייה שצריך שירשע עצמו כאילו הוא יצא ממצרים ממה שאמר הכתוב עשה
לי אב"ה מהו שחזר לומר אחב"ה שלא הוציא הקב"ה וכ"ה שנ' ואותנו הוציא ומה צריך וכבר הביא
ראייה למה שהיה צריך שור למה הביא סוף הכתוב שאומר למען הביאותנו לתת לנו
וכ"ה וכבר מתחלת הכתוב הביא ראייה למה שאמר אב"ה מאי למען הביאותנו דקאמר שור
מה צריך להאריך ומשעבד לגאולה ומיגון לשמחה וכ"ה והוא נכלל בכלל מה שאמר מעבדות
לחירות כי העבד הוא משעבד ומי שיצא לחירות יוצא לגאולה גב"ה מי שהוא עבד הוא
בינון ומי שהוא בגאולה הוא בשמחה אב"ה מאי כל זה האריכות דחזר וקאמר ואומר שני
דרכים כדרכים שאמרתי הנה הכתוב אמר כל מי שלא ג' דברים אלו בפסח לא יצא ידי חוקתו
ועי' הענין הוא מי שלא אמר טעם לג' דברים אלו והדאי כי פ' בפסח הוא בכל פסח ובפי
זה קשה כי בשלמה האכילה של המצה והמרור וקרבן פסח בכל שנה דין הוא כי העשייה
צריך שתהיה בכל שנה ובמו כן אם החיוב היה לאמר הדבר בעצמו הייתי אומר כי הוא
כמו העשייה אמנם הטעם למה לי בכל שנה ובשלמה אם הוא מודיע הטעם לאחרים
ואמר שחייב בכל שנה למי שנתחדש בעולם ואינו יודע טעם הדבר צריך לומר כדי
ללמד אמנם אם הוא לבדו מה צריך בכל שנה לומר הטעם והלא הוא יודע טעם הדבר
ולחזור ולומר מה שהוא יודע לאי זה צריך הוא לזה בא הכתוב לכבן ואמר דעלך כי האדם
בכל דור ודור כלומר בין שרשע עצמו בלי בטם שהוא דור א' ובין בדור בטו שהוא דור
ובין בבטו בטו שהוא דור ג' חייב להראות אבן עצמו וכ"ה ופמו שהוא בדורות שלו בן צריך
לראות עצמו בדור אחרים נמצא שכל שנה הוא דור חדש והוי ליה כאילו עתה יצא ממצרים
אב"ה ראוי הוא שבכל שנה יאמר הטעם ויען בא לומר לנו זה אמר בכל דור בלומר בכל דור
שלו כמו שאמרתי אשר כפי זה יהיה זמן רב מדור לדור אחר ודור של שאר בני אדם
באופן שכל שנה יש דור חדש ולא מבשר כי יצטרך לחשוב בעצמו שהוא יצא אלא אפילה
שהוא בפועל דהיינו הראייה צריך שירשע עצמו כאילו הוא איש אחר חדש כי השנה
שעברה היה אדם א' והשנה הזו נתרבה בו שהוא אדם על אדם ולזה אמר אבן ואמר כאילו
דבשלמה לראות אדם עצמו שיצא הוא ממצרים ניח אבל לראות אבן עצמו שהוא אדם חדש

ושיצא

ועיין על עניין זה בדף אז ע"ז

הקרן הבא על אשת איש שהוא שן חנק צריך לבוין בחמשת אדני שעלה שכה
שהוא סוד נשר נשרה שנשר הוא השלה שכ ונשרה שכה שמקודם היה נשר
כנגד חמשת דני כשבאו האלפין ונעשו אדני נמתקו הדינין כולם שהם שך כנגד
נשר ונעשו שכה כנגד נשרה ואדני ועתה צריך להמתיק אל החמשת אדני כשם יהיה
אחד שעלה שכה ~~[illegible]~~ אדני והויה אחד כו כמנין נשא וזהו סוד נשא שן
נשא כשאומר זאת המילה צריך לבוין כה בדיקנא שלאש באא בסוד השפה של
אריך שהוא הקרן שני מפני שמילה מי אל כמנין הוא הקרן ראשון באא בסוד
הפיאות שהוא מקום האלפין והפנים שהוא סוד אל אל ובשפה שלאש של הפה הוא
סוד שפה נושא שן כאמור נשא חמשת אדני וכו אחד של הויה ומלבד שן שלה
קכו כמנין שן וצריך לבוין שימתק זה האדני שעלה קכו פשוט כפול משולש
מרובע כשלשת מילואים של שם אליה יהוה אשר כיון בנושא הלא המה עב
כיודין סג כיודין ואלקי אחד מה באלפין ליקח שלשת מב משלו השלשת מילואים
ולמתק כשם אדני כפול פשוט משולש מרובע שהשלשת מב שלים קכו כמנין
אדני פשוט כפול משולש מרובע הנז .. שד צריך לבוין כשיאמר השני מילות
של נושא שן שראשי תיבות שלהם שלה קך כמנין בני אלהים מאה ועשרים
אלהים למתקם כשם מב האמור .. שד צריך לבוין כשיאמר נושא שן
שאמרתי שיכיון בסוד שפה דאריך אנפין הבונה שהאור הגדול הוורד
ומלמעלה היתה צריכה לצאת דרך אשרות השפה כדי לקבלה שהוא כמו
מסך ובשונו הפריד האור שלא ברד ועתה בזאת הבונה יחזור האור
הגדול לירד .. גם צריך לבוין אל החמשת אדני למתקם כשם כו האמור
בג תפילותיו ערביב שחריב מנחה כשיאמר מלבד אדני שפתי תפתח ראשי
תיבות אשת וכשאומר ופי פירוש אשת שהפריד מהוא שהוא תב
שהחזור עתה למקומה וכשאומר אדני יכוין בשני אדני שעלים סך קל
למתקם בחמשת הויות שעלים קל ועוד יכוין במילת אדני שני אדני
כמנין קל שהם חמש נקדות שממתק אותם בחמש הויות שעלים קל נמצא
שבתפלת שחריב יכוין בשני אדנות ובתפלת מנחה בשני אדנות ובתפלת
ערביב כאדני אחד שהם חמש אדני של הדינין כולם הנז במלבד נשא
שון וכן יעשה בכל תפילותיו שחריב ערביב מנחה שכה ימים כנגד שכה
דינין וצריך להתענות שכה תעניות כנגד. החמש אדנות שעלה שכה כנז
וצריך ללבש בכל יום משלו התעניות שק ולשים אפר במקום התפילים ובשיפ
לתעניות מלבד יום שבת יהיה הלוגמא האחרונה באפר ופשיאכל מהתעניות
מלבד ליל שבת יהיה הלוגמא הראשונה מאפר והבונה שאק ואפר שלים
הרפז כמנין הדינים כולם מילוי של השבעה שמות ארבעה של שמות הויה יודין
עב יודין ואלקי סג אלפין מה היהין בן הנה ארבעה מילואים של הויה ושלשה של

צריך אבה לדעת
כי שן זה שן חמור
מאה רחמי ליצין
רחמנא פרוק ומי
שעונו גרם ונלכד
בדשת זה צריך לעשו
הבשנה הזאת ורפה לו
ולא יכנס בבי סופר קמיה
קבב כי אלרחום ה' ולא
יחפון במעשה המעשה
בשנה לא נעשה לכן צריך

כמנין אדני פשוט כפול
משולש מרובע שעלה
עב קכו כמנין שן

ואחר

שליו וזהו מה שכתוב ויאמר שינו וירא והנה גאנשים נצבים שליו גאנשים
שעומדים אלו הם האבר אברהם יצחק ויעקב שעומדים שליו ורואים
מעשים טובים שעשה הצדיק ההוא וירא וירץ לקראתם מפרש האהל ויאמרו
ארצה כלומר שהצדיק שרואה אותם משתחוה להם למה לפי שרואה כבר השכינה
עמהם זהו שאמר הכתוב שלכן שלמות אהבך אלו הם האבר שכל אמה
שלם בפני עצמו כי כל אחד מדה אמ לעצמו שהוא שלם אמ וכ׳ ״ דא וירא
אליו ה׳ באלוני ממרא רבנן פורכים פסוק זה בשעת פטירתו של אדם
כי למעלה כיאדו אותו בשהנשמה עולה למעלה דהיינו אחד עבר שלין
חדש או שעש כל אמ כפי מעשיו אבל לא ביום הפטירה ממש וכפי הפיאדיון
נשה מלבר באלוני שמוכך דין שהוא חוזק עד שהוצרך לפרש שהוא כמו
שנ׳ אביר יעקב אבל כפי פי זה שהוא ביום הפטירה הוא יום הדין ממ
רבניא אר׳ יהודה בשעת פטירתו של אדם הוא יום הדין הגדול שהנשמה
מתפרדת מן הגוף ואינו נפטר אדם מן העולם עד שרואה אבר השכינה
ההד׳ כי לא יראני האדם וחי בהיותו חי אינו רואה אבל בשעת פטירתו רואה
אותה ומתרבק בה ומת ובאים עם השכינה גמלאכי השרת לקבל נשמתו
של צדיק ההד׳ וירא אליו ה׳ באלוני ממרא וכ׳ ומה שאמ כחום היום גב׳ פי
יה יבא רמין חומר דהיינו יום הדין הבעד כבנור להפריד הנשמה מן
הגוף ויאמר שינו וירא והנה גאנשים המבקרים מעשיו מה שעשה והוא מ
מודה עליהם בפיו ובין שהנשמה רואה כך יוצאת מן הגוף עד פתח בית
הבלעה ושומדת שם עד שמתוך כל מה שעשה הגוף עמה בעה״ז ואז
נשמת הצדיק היא שמחה במעשיה ושמחה על פקדונה דבאנא אר׳ יצחק הנשמה
של הצדיק מתאוה אימתי בקצא מן העולם שהוא הבל כדי להתענג בעה״ז
ע״ב בשחלה ר׳ אלישר הגדול אותו יום היה עש׳ והעמיד לימינו בנו הורקנוס
בנו והיה מגלה לו ערוקה ומסתרה והוא לא היה מקבל בדעתו אותם קדוקי
לפי שהיה חושב שאביו היה מעורל בדעתו מחמת החולי כיון שראה שהיה
דעתו מיושבת עליו קבל ממנו קפ״ט סודות עליונים וכאשר הגיע לאבני שיש
שמתערבים כמים עליונים בכה ר׳ אלישר ופסק מלומ אמ לבנו עמוד בני
שם אל למה אמ לו אני רואה שחיי מלפו מן העולם אל לך ואמ לאמך שהסלק
כתלים של במקום משלה ואחר שאפטר מן העולם ואבא בבאן לראותם לא
בבכה וכדע למה אני אומ שבשים אותם בעשיה לפי שהם קרובים לעליונים
ולא להתחתונים ודעתו של האדם שנוא מן התחתונים אינו יודע בהם זהו אם
הגירם היא כתלוי אמנם הגירם אשר מצאתי בספרים היא כתלוי ונר׳ לי שר״ל
בורתו אשר חדש שהיו עושים מגלה מכרים ונקראת כתלוי ר״ל מה שהוא

שעשוע

משמוש כי הוא הדבר אשמעה ולכה אכריזים תוכף בשליח והעשה לתי
אהם נדודין לשלומם וכי כאשר אכפכפי. ובשער אהרון ואבדים ר שלישער ובני
נבטו מכתבי הדור לבקרו גלל תוכם אלא כאן לשמעון כי כבר אשנו בגדולה
שימושב יובב ויתימודה עוד אבא ר שביבא אלך שביבא שביבא לשה לא מאת
לשמעאב כי כבר הניש העבר שאלקיו תון השלם אלך לא היה לו פעמי ובדמי כי
היה שפסק נסתכי כובב ולשה אחר אלא היה לו פעמי אכל אין לשה אשהיה שפסק
בחיבל ישלשה ולחשיבן לא היה לו פעמי כי חפליה לו שביבא שיבת שלשה לשה
אכרכה השבר יבני השלם ושבה כשם ר שישער הלשעם שבשיבשב נדול מ
שלישורה ואחר כשהה אחר שלך אם בשבוב תיבב שלשך ואו היכה לשלם אללו
יובב תבשלם ובן היכה תיבהו לשב ושבשלם שבדקו בשבדקו בשבדקו אל
ביאל נכה ר שביב אחר לו ר לשבו כנרה תבשב תיו ר שישער בשבשביב תרכשב
ואת את אחת ובפבפ לשבשהם לשבו החכמים לשבר הין אם שבב אלאין לשו ואלהים
וכליים לשה יבלו לשבשב החיבלב ושבבו אם והיה השה שהיה בין ר שישער ור
שביבא כשה אלאבדו בשבשביב תרכשב והלך האחד ולשבו שבבשב שבה כשלם א
הלבוב תשבובב ולשבו שבבשבי. תשובים אל שבר האבדים והין שש שבו ר
שביבא הבשבים ואחר השבשב אל את כבר תשובב לשובב אובים ושבשר
הנשב לשבשוב תשכבו בשבשובב תבדוב כי תובלבה הבב לשב לא
היה יכובב ר שביבא לשבל והרים קול כשבייה והנה ולא היה שבדר שבוב
היובב שהיה ידע שהשביבים שהיה שם כי שבשר שלבים הם חובים השביבם
היובב את את ואת יהוה יפשרון של שבשב ואו והורה של ר שישער לא הדברים השלשב
והשובב השלשים שהין בשיר האבדים והשביבו שבשב אלאב שבשבשב
בשום בשוב תון שיר האבדים כבי אלא יחדיב הבבה השלם כשבבו כי
הוא יכשיבו ובלב שיבשבשבון בו הבריוב שבדוב בלשבון שבר שב בשיר
האבדים. שלשב יבשר ר שביב והוא נשבה ושבשו שובשים שים כלשב לא
לשבשב שב שהין כשבים והיה שובשלו ר שלו ר שבשלשר השלם יבום
בלשב ואו שבשבו לא שבשר השבשים שבשלו ושבלם שבשבן והשיבלם שבשי
כי שאלו שבשבו יבשים שב בובב והשיב להם והשב השבשה לר שישער בייש
שהשביב שלשו השלו והיה השלשב השבשה והבלשב שבו שבובשין ושם שובשם
שב לבו שבשב ושבב כי שלשלת השלם השלשן שהיה בשלם שבלשב לשבשם
והבשלב שבן שבשבשים כל השובב והשבשבו שבשב שהין שבשבים שלו לבם שבו
שבשבשי שלו לבם שבב שבשבו יבשבם שהבשלם שבשבר יבשב
כל שבשן שב ר שישער היבשבשבי ההלשה שלשבו כשם שבשבה הבלב
שבר סיש ושבב בובה הבה השבשבי שבשלב ולשבי שבשבשב
שבשבים ושבשבב שב שבשב שביבא שב שבשב שלבים ישבו כל בשלם

רב אם היינו מסתכלים בפרש אז ראוי שנסתכל בחכמה לפי שבכל ענין שנבאר
בחלב הפסוקים יקשה עלינו סוף הפסוקים כי אם ענין בחלב הפסוקים מיירי בענין
הנשמה כמו הפי' הראשון שנאמר למעלה יש להקשות כי לא ראש הפסוק סופו ולא ראשו
סופו כי בחלב הפסוק שאמר ויראו ב' באלני ממרא מיירי שבשהנשה עולה למעלה בעוקמש
וב' בא הקבה עם יעקב שהוא רמוז במלב ממרא כמו שאמר למעלה ואב' סיפי' רקאמ'
וישא עינו וירא והנה ג' אנשים נצבים עליו אין לו יחס עם ראש הפסוק ולא סוף הפסוק
עם ראשו כי עם היות כי רבן יוחנן ז' זכאי הקן למעלה הוא חולק עם הסברה הראשונה
שאומר כי לא הלך לבקרו כי אם הקב' ויעקב ואם פי' הענין הוא כמו שאמרו רבנן
שהוא על פעירה האדם מן העולם נסתור כל שאריה הפרש' שאין לו יחס עם זה
ומוכרחים אנו להעמיד הפרש' או בזה דהיינו על הנשמה או בזה שהוא על פעירה
אדם מהו שאומר אחב' יוקח נא מעט מים ורחצו רגליכם ואקחה פת לחם וימה
אברהם וב' ואל הבקר רץ אברהם וגו' ויקח חמאה וחלב וגו' ובירן כי כאשר בארב
דומי אמ' במה יבורן זה והוא כי כפי הפי' שאמרנו שהענין הוא על הנשמה
הק' לא מצאנו הנשמה בעולה לגוף כי אם הקרבנות שאלמלא הקרבנות הרמוזות בכאן
לא היה קיום לאדם כמו שמבאר אחב' אלא יזכרו המלאכים שנוכרו ועי' כן יש לו
קיום ויבא להשלם נפשו ואעפי' שבעלו הקרבנות לא בעלה הקוב' וקי' לדני שאינו
מבעסק בקרבנות יבעסק בקוב' ויהנה לו ביוכר סבן אמ' ר' יוחנן כאשר פירש
הקבה הקרבנות למשה אמ' משה לפניו רבש"ע בינה בזמן שיהיו ישראל על א
אדמתם ויקריב קרבנות כיון שיגלו מעל אדמתם שאין יכולים להקריב מה
יעשו אמ' לו הקב' משה מה אתה שואל יעסקו בקוב' ואני אמחול להם בשבילם
יוכר מכל הקרבנות שבעולם שג' זאת הקוב' לעולה ולמנחה וגו' כלומ' זאת
הקוב' בשביל עולה בשביל מנחה בשביל חטאת בשביל אשם ולרעבי כי ה
האריך בלשונו ואמ' בשביל בשביל וב' וכן בתחלת רבריו אמ' בשבילה למשוטי
מר' ברוסתראי שסובר כי רווק הקורא ענין הקרבנות הוא שיושל אבל לא שאר
הקוב' וזה אינו סובר כן אלא כל העוסק בקוב' באי זה חלק מעלה בשבילה אני
מוחל וב' ועתה מביא מאמ' ר' ברוסתראי שאמ' כל מי שזוכר בפיו בבבי
בסיוכר ובבבי מדרשות ענין הקרבן ופיצר נקרב ובבמעי ימים נאכל ויבוין
בו כאילו היה עתה מקריב אוכו ואם נדע לבוין יוכר ויודע שמתקרבת ע' כן
ההיא שהיא בא אחרונה שבשם אצל ז' זונה שהיא הואו ואז העליונים נהנים מן
הדיה כמו שג' ריח ניחות ליהוה והמלאכים מהמה שנאכל במזבח וב' אשרו
כי ודאי בריב ברוכה היא שאוכם המלאכים המתוונים להזכיר שנוכרו של האדם
כדי להרגע לו אלא יוכלו לעשות לו שום רעה כי אם אדרך לעשות לו טוב ומיוכיח
פתח זו בעכיח כי כיון שאמ' והנה שלשה אנשים אמ' נצבים עליו ומלבד עליו היא
מיוכרת כי היה לו לומ' והנה ג' אנשים נצבים וב' מאי עליו רקאמ' אלא הכוונה לעיין
ברין שיש עליו כיון שנשמה הצדיק בכיוכו בעולם הזה רואה זה שאמ' הכבו בקשה

זהו שאמ' הכתו' ויגש אברהם ויאמ' האמ' כסתה צרי' וגו'

כלום עד שאומ' למטטרון שיגשש לפניו ובאמ' מה שרוצה לומ' ופי' הענין כי כאשר
כסיר מן ויגש הוא מפני שהיא שמושיה ישאר יגש שעולה שיג והקיבה אהרי
שרי שהוא כמנין מטטרון ואומרת אולי יש חמשים צדיקים וגו' הנשמע פוקחת
ואומרת רבש"ע שמא נתעסקו בנ' פרשיות של קורה ואעפ"י שלא נתעסקו לשמע
שכר יש להם לעה ולא יכנסו לגהינם מה כתי' בהריה ויאמ' ה' אם אמצא בסדום
חמישים צדקים וגו' ואם תקש' ובאמ' והלא הפרשיות הם נ"ג ואיך אומ' נ' פרשיות
שלא אמ' ר' אבהו הנה הספרים של הקורה הם ב' ובל א' וא' נכללים בה' הדברות
שהם עשרה מאמרות שבהם נברא העולם חשוב עשרה בכל א' מהם הוא נ'..
ובאשר לא נמצא בהם זה פוקחת עד ואומרת רבש"ע אעפ"י שלא נתעסקו שמא
קבלו עונשם על מה שחטאו בבר' ונתכפר להם שנ' מ' יכנו לא יוסיף ואבו וכי
זה יספיק הן אמרת כי המכוב לא יספיקו אבל מחה שנתביישו לפניהם ריים להכפר
לפניהם שלא יכנסו לגיהנם מה כתי' אחריו לא אעשה בעבר הארבעים ובאשר
לא נמצא בם זה פוקחת אולי נהנו כבר בחסמים שנקראו מלכים ויש להם למעלו
ובאשר לא נמצא בהם זה אומרת אולי ימצאון בהם עשרים רהיינו שמא יגדלו
בעהם לקלמוד קורה ויש להם שכר לי' הדברות שכי פעמים בכל יום ואמר
ר' יצחק כל המגדל בנו לקלמוד קורה ומוליכו לביה רבו בבקר ובערב מעלה
עליו הכתו' כאילו קיים עליו הקיבה ב' פעמים בכל יום מה כתי' ויאמ' לא אשחית
בעבר העשרים עד פוקחת ואומרת אולי ימצאון שם י' והוא שאומרת רבש"ע
שמא היו מאוכם ה' הראשונים של ביה הכנסת שנוטל שכר כנגד כלם שבאים
אחריהם מה כתי' ביה ויאמ' לא אשחית בעבר ה' כל זה יש לנשמע הצדיק לומ'
על הרשעים כיון שלא נמצא בידם כלום מה כתי' וילך יי' כאשר כלה לדבר אל
אברהם ואברהם שב למקומו מהו למקומו למקום מעלתו הידועה רהיינו למעלה
במקום השכיש כי עתה ירד אצל מטטרון כמו שאמ' למעלה לומ' מה שנאמ'
אמנם עתה חוזרת למקום מעלתה למעלה ואב"ן ולמה להם לעשות זאת ואדתך
כיון שהם רשעים יאבדו כי באבד רשעים רנה לבן אמ' אינו כן כי אמ' ר' מצב היא
על האדם להקפלל על הרשעים כדי שיחזרו למוטב ולא יכנסו לגיהנם רכתי' ואני
בחלוקם לבשי שקוב' ואמ' ר' אסור לו לאדם להקפלל על הרשעים שיסקלקו מן
העולם שאלמלא סלקו הקבה לבדח מן העולם כשהיה עובר עד לא בא אברהם
אבינו לעולם ושבטי ישראל לא היו בעולם אשר הם איברים לשכיש ולא המלך דוד
אשר הוא הגל ר' ולא המשיח והקורה לא ניקנה וכל אוכם הצדיקים והחסידים
והנביאים לא היו בעולם אמ' ר' יהוך כיון שרואש הקבה שלא נמצא ברשעים כלום
מכל אוכם העניינים מה כתי' ויבאו שני המלאכים סדומה ואיפשי' ר' יהוך
חולק עם ר' שסובר שכיון שהוא אין בו שום א' מהדברים האומרים יאבד מן
העולם ור' סובר שאעפ"י שאין בו אולי יצא ממנו זרע מעליה' וכדח שאני כי
חרב לו הקבה חריתה כדי שיצא ממנו אברהם.. עוד בפרשה עצמה על פסוק
ויבאו שני המלאכים סדומה בערב רבי פקח בהאי קרא אלה הנוים

אשר הטח ה' לנסוך בם את ישראל אמ' ר' הייבי מסתכל ומעיין במה ירויח
האדם אותו העולם ומצאתי כי אין העולם עומד אלא באותם שאולעים עליהם
כי אם יעלה מעשה ובלבם לעשות איזו עבירה ומסיח אם באה לידם
ואולם על עצמו ואינו עושה אותה בזה זוכה האדם לאותו עולם אז ערוך ב
ביהוסף אמו וב' והנה ביהוסף יש יה אהוא עולם הבא ובמה זכה בעשה
אחבא את יצרו והוא ערוך לכל העושה מעשיו אירויח עה' ורב יהוה סוף
אלא לבר זוכה לאותו עולם אלא גם זוכה למלכות ולמעלה בזה אכך אמ'
רב יהוה למה זכה יוסף לאותה המעלה והמלכות בשביל אכבא יצרו אשמינו
כל הבשבא יצרו מלכות אמים אורה עליו וזוכה למלכות אהרי נסה אותו הקב"ה
וראש אנם אם יעלה למלכות לא יעבר ובשביל זה כדי לנסוך את האדם ברא את יצר הרע
ראמ' ר' אחא לא ברא הקב"ה ליצר הרע אלא לנסוך בו בני אדם ואמ' וכי יצריך לנסוך
והלא גלוי וידוע לפניו אב' מי יצטרך לנסוך ואמ' הין אצריך לנסוך ראמ' ר' אחא
מנא לן אצריך לנסוך אז כי יקום בקרבך נביא וגו' ובא האות והמופת וגו' כי מנסה
ה' אלהיכם וגו' והלא ודאי לא בעי נסיון אהרי כל מעשה בני אדם גלויים לפניו אלא
אלא לבר פרקון פה לבני אדם איא מ' אילו היה בא מעשה ידי הייבי נזבר עליהי
לבן מנסה אותו ראייה אהוא מתנסה עי' יצר הרע ראש מה כתי' ולוט אברגום
ארור הוא ליט ולוט הוא יצר הרע יושב בשער סדום אהיה יושב לנסוך את
הבריות.. אמ' ר' יצחק מאי דכתי' והרשעים כים נגרש אתי' בשעה שעיאם
דין לרשע הוא מעיז פניו ואתי' אז הוא עומד ברשעו ראייה לזה מסדום שהיו
בדין וראש מה כתי' טרם ישכב ואנשי סדום וגו'.. אמ' ר' יצחק כשם אברא הקב"ה
נע' בארץ כך ברא נהינם בארץ וכשם אברא נע' למעלה כן ברא נהינם למעלה
ראייה אברא נהינם בארץ אז ויעשה אלהים גן בעדן מקדם ויאם שם את האדם אשר
יצר דהיינו למעשה בארץ וראייה אברא נהינם בארץ אכן כתי' ארץ עיפתה כמו א
אופל וגו' נע' למעלה דכתי' והיתה נפש אדוני צרורה בצרור החיים את ה' אלהיך
ואב' ועדיין לא יש מכאן ראייה אהוא נע' אל הנשמות כי אל לדור דווק היבה
כפלה זו אבל לשאר בני אדם לא לבן בירך וכתי' והרוח קשוב אל האלהים אשר נתנה
נהינם למעלה דכתי' ואת נפש אויבך יקלענה בתוך כף הקלע ומה אמרנו איש נע'
למעלה הוא לנשמות אל הצדיקים בדי שיהיו ניזונין מאור הגדול אל מעלה וכן נהינם
אל מעשה הוא לאותם הרשעים אל ישראל אלא קבלו בריב מעלה ולא האמינו בהקב"ה
ודבו ולא אמרו אבת ואותם שבדי עה' אנדונים כל אלו באש אז מהאש יצאו אהם
מצר האמאל אל הטומאה ואל האש יחזרו אתאכלם ומי אומ' אנשרפים בנהינם אל בארץ
ואט אומ' אהוא באש אל מעלה לבן אמ' וכתי' ויצאו וראו בפגרי האנשים וגו' אמר
כי בולעתם לא תמות ואשם לא תכבה נר' אבמקום אהוא הבולעת אם הוא האש וכמו
אהבולעת הוא בארץ כן האש והניהנם אל מעלה הוא לאותם פושעי ישראל אעברו על

מצר

30

אל תקרב לעשות את הכוונה ולא תתרחק בשביל שרואים עוכרים לעולם עד שיגלו
שעשו והולכים ומוכנים כל העולם אז מביאים ועושים יהתלבון ועשם עוונותם
עניים עשיר תדע לאחר כן מדורים עם חוכם שנקלו שניהם בעוכרם כי אז יעלו
היתרון לכן אז כל אלו היה מעורן בפי הרחוק לן או הרשעים עם עשרם אבל
ביום השלם בחשבונות הם נידונים כפי הרחוק עשים ועוכר אינם עבד ואינם
עבד אלהים.. והיה לעתי מדום נידונין בחשבונות הקשים בעולם כלומר שעונין
בית השלם בחשבונות הם נידונים כפי הרחוק עשים ועוכר אינם עבד ואינם
ועל שעוכרה עתידים לקבל שכר אינם עולים לעתיד לבוא הרי אינן בכלל
הכפרה ובשחטכן בעזרה ובחשבון בשעה שהיה להם לעשות
לשמה ואינם עושים לשמה לפיכך הוא מפקיר אותן ומאבדן מן העולם
לשמה ואינם עושים לשמה שהיו יכולין לעשות לשמה ולא עשו
הכפרה ובשעה שהוא מקבלם על השלחן בשעה ובשעה ובשעה הוא מקבלם
והנה אבותיהם הוא שעה ובזמן שהיה בית המקדש קיים היה מזבח מכפר
עליהם כשהוא עושה ברצון ובזמן הזה שאין לנו מזבח ושלחן מכפר
עליהם כשהוא עושה ברצון ובזמן הזה שאין לנו מזבח ושלחן מכפר
עליהם כשהוא עושה ברצון ובזמן הזה שאין לנו מזבח ושלחן מכפר
עליהם כשהוא עושה ברצון ובזמן הזה שאין לנו מזבח ושלחן מכפר
עליהם כשהוא עושה ברצון ובזמן הזה שאין לנו מזבח ושלחן מכפר
עליהם כשהוא עושה ברצון ובזמן הזה שאין לנו מזבח ושלחן מכפר
עליהם כשהוא עושה ברצון ובזמן הזה שאין לנו מזבח ושלחן מכפר
עליהם כשהוא עושה ברצון ובזמן הזה שאין לנו מזבח ושלחן מכפר
עליהם כשהוא עושה ברצון ובזמן הזה שאין לנו מזבח ושלחן מכפר
עליהם כשהוא עושה ברצון ובזמן הזה שאין לנו מזבח ושלחן מכפר
עליהם כשהוא עושה ברצון ובזמן הזה שאין לנו מזבח ושלחן מכפר
עליהם כשהוא עושה ברצון ובזמן הזה שאין לנו מזבח ושלחן מכפר
עליהם כשהוא עושה ברצון ובזמן הזה שאין לנו מזבח ושלחן מכפר
עליהם כשהוא עושה ברצון ובזמן הזה שאין לנו מזבח ושלחן מכפר
עליהם כשהוא עושה ברצון ובזמן הזה שאין לנו מזבח ושלחן מכפר
עליהם כשהוא עושה ברצון ובזמן הזה שאין לנו מזבח ושלחן מכפר
עליהם כשהוא עושה ברצון ובזמן הזה שאין לנו מזבח ושלחן מכפר
עליהם כשהוא עושה ברצון ובזמן הזה שאין לנו מזבח ושלחן מכפר
עליהם כשהוא עושה ברצון ובזמן הזה שאין לנו מזבח ושלחן מכפר
עליהם כשהוא עושה ברצון ובזמן הזה שאין לנו מזבח ושלחן מכפר
עליהם כשהוא עושה ברצון ובזמן הזה שאין לנו מזבח ושלחן מכפר
עליהם כשהוא עושה ברצון ובזמן הזה שאין לנו מזבח ושלחן מכפר
עליהם כשהוא עושה ברצון ובזמן הזה שאין לנו מזבח ושלחן מכפר
עליהם כשהוא עושה ברצון ובזמן הזה שאין לנו מזבח ושלחן מכפר
עליהם כשהוא עושה ברצון ובזמן הזה שאין לנו מזבח ושלחן מכפר
עליהם כשהוא עושה ברצון ובזמן הזה שאין לנו מזבח ושלחן מכפר
עליהם כשהוא עושה ברצון ובזמן הזה שאין לנו מזבח ושלחן מכפר
עליהם כשהוא עושה ברצון ובזמן הזה שאין לנו מזבח ושלחן מכפר
עליהם כשהוא עושה ברצון ובזמן הזה שאין לנו מזבח ושלחן מכפר
עליהם כשהוא עושה ברצון ובזמן הזה שאין לנו מזבח ושלחן מכפר
עליהם כשהוא עושה ברצון ובזמן הזה שאין לנו מזבח ושלחן מכפר
עליהם כשהוא עושה ברצון ובזמן הזה שאין לנו מזבח ושלחן מכפר
עליהם כשהוא עושה ברצון ובזמן הזה שאין לנו מזבח ושלחן מכפר
עליהם כשהוא עושה ברצון ובזמן הזה שאין לנו מזבח ושלחן מכפר
עליהם כשהוא עושה ברצון ובזמן הזה שאין לנו מזבח ושלחן מכפר
עליהם כשהוא עושה ברצון ובזמן הזה שאין לנו מזבח ושלחן מכפר
עליהם כשהוא עושה ברצון ובזמן הזה שאין לנו מזבח ושלחן מכפר
עליהם כשהוא עושה ברצון ובזמן הזה שאין לנו מזבח ושלחן מכפר

על מעבר מיר והקם הבכיר ובשכב אבי אביה היא מזומנת עמו ומתאוה ומתקר
בכל הדהורים רעים ויצר הרע מתחבר עמה ונדבק בה ואינו משגיח בה ומה
שיהיה בין בעה״ז ובין בעה״ז ואהו ולא ידע בשכבה ובקומה בשכבה בעה״ז ובקומה
לעכיר לבא ופי בעה״ז שאמרנו שאומ בשכבה היינו אחר מיתה כשתכן רין ו
ותשבון ובקומה הוא ליום הדין שנ׳ ורבים מישני אדמת עפר יקיצו ואינו מ
משגיח בשום עניין מאלו היצר הרע אלא רבק בה והיא נדבקת ומוסיפים עוד
ובשקין אבי אביהן יין כמו כן לעורר ליצר הרע ונדבקת בו ואזי כשלום הרעות לעשות
ומתעברות שכיהן מיצר הרע בהר״ ובכדין שכי בנות לוט מאביהן עד שיצא לפועל
מעשיהן זו יולדת רשעתה וזו יולדת רשעתה וכן דרכם של רשעים בעניין זה עם יצר
הרע עד שהורג לאדם ומוליכו לגיהנם ומכניסו שם ואחכ״ עולה משם לפתוח לבני
אדם כמו כן זהו מה שעשים הרשעים ומי שמכיר בו נצל ממנו ואינו מתחבר
עמו .. אמ״ ר׳ יצחק מלה״ לבבך לפטים שהיו אורבים בדרכים לגזול ולהרוג
לבני אדם מה עשים מפרי ישים מהם אחר שיורע להסיר לבני אדם ולשונו
דך מה עשש מקרים והולך לקבל אבי אדם בבאים ונעשש כעבד לפניהם
עד שהטיפשים מאמינים בו ובוטחים באהבתו ובשיחתו ושמחים עמו והוא
מוליכם בחלק דברין באותו הדרך שהלסטים שם כיון שמגיע עם אותם בני
אדם לשם הראשון שהורג בהם הוא הוא לאחר שנכנס ביד הלסטים להורגם
ולקחת ממונם והם צוחין ואומרים אוי לנו ששמענו לרשע הזה ולחלקת
לשונו לאחר שנהרגו אלה עולה משם וחוזר לצאת לפתוח לבני אדם בבראשונה
הפקחים מה הם עשים כשרואים לזה יוצא לקראתם ומתחבר אותם מכירין בו
שהוא צורה אבי נפשם ושמרים עליו והורגים אותו והולכים בדרך אחרת כך
הוא יצר הרע יוצא מכת הלסטים והיינו שעולה מגיהנם נגד בני אדם ולפתוח
אותם בחלק מתק דברין ההר״ וישל לוט ויצעד ויאב בהרוגו כמו הלסטים
לאדוב לבני אדם מה עשש עבד לפניהם הטפשים מאמינים בו באהבתו
שהוא הולך לפתוחם ועובר אותם כעבד שנוכן להם נשים יפות אסורות ונוהן
להם בני אדם להרע מתרק מהם עול קודה ועול מלכות שמים הטפשים — קיב
רואים כך בוטחים באהבתו עד שהולך עמהם ומוליכם באותו הדרך שלסטים
שם והיינו בדרך נהינם אשר אין דרך לעוזר ימין ושמש כיון שהגיע עמשם
לשם הוא הראשון שהורג להם ונעשש להם מלאך המות ומכניסן לגיהנם
ומורידין אותם מלאכי חבלה והם צעקים ואומרים אוי לנו ששמענו לזה
ולא הועיל לנו אחכ״ עולה משם וחוזר ויוצא לפתוח לבני אדם הפקחין כ
כשרואים אותו מכירים אותו ומתגברים עליו עד ששולטין עליו ונאסין
מזה הדרך ולוקחין דרך אחרת להנצל ממנו .. מעשש כי רב יוסף מסוד
היה יורד לבבל ראה אותם רוקייא בלוט בני אדם שלא היה להם נשים שהיו
מלמדים אבי הבינוקות והיו נכנסים ויוצאים שם נשים יפות ולא היו חוטאים

ויאמר אברהם אל אלהים לו ישמעאל יחיה לפניך ... ויאמר אל אברהם ... ויאמר אברהם אל אלהים אך שרה אשתך ילדת לך בן ... ויאמר אברהם אל אלהים לו ישמעאל יחיה לפניך

הנשמה שהיא בדיוקן הנילוי הפתכלנו ית לה בעתון שבכתם בן ובקיים כתובן
והיינו דיאמר ר יוחנן משום ר שמעון בר יוחאי שראה אותם שהם נתלים
בחוט שערה שהוא נירח מפני שהוא ניבולם מכל שערה שהוא נשמה להוי חד
ובכך פירש"י ולא ידעינן שיעור נירח שהוא נשמה לכן אמר כי הכווץ
היה לאחר על שם שהוא נשמה והיינו הנילוי הראשון כשהוא נשמה
כי עם היוקם אשם מם כשהוא נשמה והיינו הנילוי השלישי כשהוא
הם שהוא נשמה בחיי הנילוי שלהם אחר שנשלה בחיי ויש לדיוקן שהוא
זכלה כשהוא נשמה היה מפני שלא נשלה בחיי לדיוקן שהיו בו אף לאחר
בחיי בחובת דיוקן שהוא נשמה לאחר נשלה ואחרי לדיוקן הוא כשהוא נשלה כן לאחר
שהנשמה היה מיוחד בגוף שהוא נשמה בגוף ע"י הנשמה על הגוף כן לאחר
מהנשמה מחובת הגוף נשבר בנשמה כי שהוא נשלה כשהוא נשמה זכלה וכשהוא
כן בחובת מוד את היות עמהם להבליא בעלם היה הנשמה כשהוא נשמה הגוף לא
הגוף העשוי הגוף עבוד והנה כשהוא אבוש שם ואחר שהוא אחרון לדיוקן
אחר שהוא הגוף עבוד והנה כשהוא אבוש שם ואחר שהוא אחרון לדיוקן
לפי לא בגוף על הגוף החשוב שהבחינה אחר הנחייב את על הנשמה אשלמה
לחזק ואחר שהוא בגוף לדיוקן חוזר ונחזר מהנשמה ויהיה ונעמל ויהיה
הגוף העשוי הדיוקן שהבחינה ואחר הנשמה ויהיה בגוף על הגוף היה
הנשמה אחר שהוא נשמה והנה כשהוא אבוש שם ואחר שהוא אחרון לדיוקן
מחזק לא בגוף על הגוף החשוב שהבחינה אחר הנחייב את על הנשמה אשלמה
לפי לא בגוף על הגוף החשוב שהבחינה אחר הנחייב את על הנשמה אשלמה
מחשבה שהיא מהנשמה ואחר הנשמה ויהיה בגוף על הגוף היה
שהוא נשמה כי תי ואחר שהוא נשמה כי תי ואחר שהוא נשמה כי תי
שהוא כי כשהוא אחר שהוא נשמה כי תי ואחר שהוא נשמה כי תי
הנשמה ואחר הנשמה ויהיה בגוף על הגוף היה אחר שהוא נשמה כי תי
ואחר שהוא יבר אחר שהוא נשמה כי תי ואחר שהוא נשמה כי תי
היה להבחנה לפני אחר שהוא נשמה כי תי ואחר שהוא נשמה כי תי
בכל כל אחר להבחנה לפני אחר שהוא נשמה כי תי ואחר שהוא נשמה כי תי
יחזק שהוא נשמה להיות השלם הנילוי הנשמה כי תי ואחר שהוא נשמה כי תי
הנשמה ואחר הנשמה ויהיה בגוף על הגוף היה אחר שהוא נשמה כי תי
הנשמה ואחר הנשמה ויהיה בגוף על הגוף היה אחר שהוא נשמה כי תי
הנשמה ואחר הנשמה ויהיה בגוף על הגוף היה אחר שהוא נשמה כי תי

כלומר ראוי שיהא נתלה בחוט שערה

הזוהמא אל הארץ ועי כן נשאר כסף אבל לא כסף אלם מה שאמר אוכן
אומן כדי איהיה כסף אלם אחר מכנים אוכן באש כבראשונה ומוציא
ממנו כל עירוב סיגים איש בוכרא הנו סיגים מכסף ואז הוא כסף
אלם בלא ערבב כן הקבה מכנים הנוף כתב הארץ עד שנדקב כולו ויוצא
ממנו כל הזוהמא הרעה ונשאר אוכן כרוור רקב ונבנש ממנו הנוף ובזה
הוא נוף קצב עהור אבל לא אלם אחר באוכן יום הגדול שהוא יום הדין ב
הגדול שכבוב בו והיה יום א׳ ידע לה׳ לא יום ולא לילה נתבאים הכל בעפר
כבראשונה מחמת הירא והחוזק של הקבה ההר ובאו במחלוקת עפר ו
ובנקיקי הסלעים מפני פחד ה׳ ומהדר גאונו ויוצאה נשמכם ומעבל
אוכן כרוור ונשאר הנוף שנבנש אם אלו יכ׳ לגמרי ומחמת כן הוא מאיר
בשמש וכזוהר הרקיע שנ׳ והמשכילים יזהירו כזוהר הרקיע וגו׳ ואז הוא
כסף אלם נוף אלם בלא ערוב אחר כלל והוא מאיר בשמש שכן אמ׳ ר׳ יעקב
שהקבה ישליך נוף מאיר מלמעלה שנ׳ כי עלי אורוך עליך כלומ׳ שהעל שמחיב
בו אבר המכים הוא עלי אל אורוך ואפש׳ כי מה שאמ׳ הכבו כי עלי הוא כי אם
השם שהוא במילואו דהיינו יוד הא ואו שעולים אוכיוכ אלו עלי אשר בם הוא בחיי
המכים הוא אורוך אל אמפעלי המאירה כי הא אחרונה היא לבשלום הד׳ פנים
כאשר במצא ברמ׳ ובשלום אם אדם אד כי אין אדם אלא זכר ונקבה אבל הוא
עלי אורוך עליו ועדיין אם אומ׳ אמת הוא כי בו עלי אורוך אבל שמאיר בהם נוף
האדם ושמשליך אוכן נוף מלמעלה מעין לכן אמ׳ וכבו בנה ה׳ מעלעלך וכ׳ כלומ׳
שמשליך לך נוף מעל כמו שאמרנו שהוא מאיר וגו׳ ואז יקראו קדושים עליונים שנ׳
קדוש יאמר לו וזהו שעקר תחייב המכים באחרונה וזהו כסף אלם נוף אלם האחרון דהיינו באחרונה
ולא יעשאו עוד עשם מוכן שכי נשבעבי נאם ה׳ כי יען אשר עשיב אבר הדבר
בזה כי ברך אברכך וגו׳ ובאוכן זמן מהפללים בצדיקים אלא יעמה אוכם בשיב
בזה יוכב כלומ׳ שהוא קורא נמב מה שמצרף אבר האדם בעפר ושיקח הוא יכ׳
אוכן עפר יחידי דהיינו אוכן כרוור רקב יחיד שנשאר ושיחזור אוכן לעפר או שיחזור
האדם מאליו כמו שאמרנו למעלה שהה מהפללים אלא יהיה עם נסיון זה
שכן כבי ויאמר אברהם אבר שניו וירא והנה איל אחר ופי׳ איל אחר רומז על שאר
הרשעים שנקראים אלים כדא אילי נביוכ ישרכונך ומהרגמי׳ רברבי דהיינו הגדולי׳
ברשעם ומה שאמ׳ אחר נאחז בסבך בקרניו בא לומ׳ שיכרוכ אוכם כדא וכל קרני
רשעים אגדע ואז אלה אברהם אבר ידו ולקח אוכם האחרים אשר המזומנים לנסיון
כלומ׳ ליצרף בכל נסיון רע ויאחוז אוכן ויאחרו הצדיקים לעה כמלאכים עליונים קדושי
לייחד שמן כמו שהוא הייחוד האמיבי אז ולכן כבי ביום ההוא יהיה ה׳ אחד ושמו אחד
אל ר׳ יהודה מכאן ולהלאה אצלת והנה בקבת הפבח והקהיל להזמין עצמי ללכבי נבנש יום
אחד נבנסו לפניו כל בני המרינה אמרו לו יאמ׳ לנו הארון דב׳ כפרש׳ שנקרא בה יום נשבב
שהיא וה׳ פקד אבר שרה עמד בין העמודים אל המדרש שכן דרכם לעמוד בין העמודים רמז

לואו

אשר בשר חמורים בשרם שהם חשורים על משכב זכור והם מחם שעשה
מה שעשה לאביו וקלל אותו ולבנעם בנו אב״ למה הלך הוא בעצמו וכי לא היה
לו מלאך או שליח לשגר אותו לעשות ולא הוא בעצמו כמו שאמ׳ ועברתי בארץ
מצרים והלא באשור שהיה בן בנו של שם שבכו ובני שם שלם ואשור ושם
היה בהן גדול ונבדרך שנ׳ ברוך ה׳ אלהי שם והיה לשם הגדולה והברכה על
אחיו וכבי׳ כם ויצא מלאך ה׳ ויכה במחנה אשור ועשה השליחות ע״י שליח כ״ש
המצריים שהם מזוהמים יותר מכל אומה ואמ׳ בהם אני ולא מלאך אלא אמ׳
ר׳ יהודה מכאן למדנו כח נגדבו של הקב״ה ומעלתו שהוא נגדה על הכל אמר
הקב״ה אומה זו של מצרים מזוהמת ומטונפת ואין ראוי לשגר מלאך ולא שרפי
דבר קדוש בן רשעים אדורים מטונפים אלא אני עושה מה שאין יכול לעשות מלאך
ולא שרפי ולא שליח לפי שאני אומ׳ ממקום קדושתי ועשה הדבר כמו שאומ׳
מה שאין המלאך יכול לעשותו אבל הקב״ה ממקום קדושתו אומ׳ יהיה כך ומיד
נעשה מה שהוא רוצה לעשות ולפי לא נעשית נקמה זאת ע״י מלאך ושליח כשהיא
קלון המצרים ולהראות גדולתו של המקום כלומ׳ גדולת עומאתו שלא רצה שיבנסו
בינוהם דבר קדוש ועל הדרך הזה נאמ׳ אני ולא מלאך כיוצא בו אמ׳ ר׳ יהודה
מאי דכתי׳ ויאמ׳ ה׳ לרג וכמה צדיקים וחסידים מישראל יש שלא דבר עמהם
הקב״ה ובא לדבר עם הדג עם מי שאינו מכיר ולא עדע אלא אמ׳ ר׳ יהודה
כיון שעלתה בתפלתו של יוע לפני הקב״ה ממקום קדושתו אמ׳ בשביל שיקיא הדג
אל יונה לישבע וההיה למוד לדג כמו בשביל כלומ׳ ואמ׳ ה׳ בשביל הדג שיקיא
את יונה אלהי בשע ממקום קדושתו אמ׳ הקב״ה יהיה כך ומיד נעשה מה שאין
שליח יכול לעשותו ובבחינה נאמ׳ ג׳ מתקחות כלומ׳ מה שיש דברים שצריכים
למתקח הם ג׳ ואלו הג׳ נמסרו בר הקב״ה יען צריך לומ׳ ממקום קדושו יהיה כך
כדי שיהיה לא ללכת שם אם מתקח החיה אם תהיה בידו ואמ׳ ממקום קדושו
ויהיה כמו שיאמ׳ ואם יהיה ע״י שליח צריך לילך שם ובחיה לאו אורח ארעא
שיש שם מלאך ולא בתחיית המתים שהוא במקום שיש עומאת האבל וכ׳
ולא לגשמים שיש עינוי וליכלוך של עינו אמנם בהיותו יכ׳ הוא אומ׳ ממקום
קדושו והדבר נעשה .. ורש׳ סובר פי׳ אחר הטעם למה צריך שיהיו ע״י ממש
שבן שנינו בניא אמ׳ רש׳ מתקח שלחיה הדו של הקב״ה לפי שבעוד שהיא יושבת
על המשבר הקב״ה מעיין באותו הולד אם הוא ראוי לצאת לעולם יוצא ופוסח דלקת
בעונה ויוצא ואם לאו סוגר דלתיה ומתו שניהם והקשה אם הדבר כן לא יצא משע
לעולם כי גלוי ידוע לפנו ומצינו כמה רשעים אלא כן שנינו על ג׳ עבירות נשים
מתות ואם מתה מחמת ליב הוא מפני שעברה על ג׳ מתה דברים שאומרת
המשע וכפי זה יהיה פי׳ ג׳ מתקחות וכ׳ כמו שפי׳ או לדעת ר׳ יוסי או לדעת
ר׳ סימון .. והקשה על זה רש׳ ואמ׳ כי זה אינו אלא כמו שאמרתי לפי שהניחא
כשהאשה מתה מחמת ליב שבאמ׳ שהוא מפני ג׳ דברים אבל כשמתלבת

אני יכול לעשותו ולא מלאך

לוחה ואמרו שלתך העושם שהתשבי תרי בעוד הוא שלתי שהקב"ה ויעשו
עובר ואחיו ראוי לשתף לעולם ומעלים להיות בימים אחרון אבל התשלים היו
בימים ההם עשים כבר בלות יום האחרון ולשה שתי שחרי כן כאו שם התלבים ל
בעוב בחלם ולמדו להם בתורה וידעו ומבינים בעולם כי אחרי שיעבר עבדת
סבת היעוב ולאי כי יפקו החתחזים לכן מעלים להיות בימים אחם
כלי אלת יפקו ולבן פכ עשים להרחוב לנו זה .. ולוה שהת החשה הנקבים שעיר
העולם שהשמש שתי העלים הנה נקבים אחם שתי התבה הוא בכסה שאין נקבי
ופרין ועורין סבת החתחזים כי כל הבית שבתוכ העוחבש הנה נקבי שתי עשם
דודרים שת החורת שהוא הנקב תרוים הנשעים שנקבים ומעוחיחים כבר יכל
העולם להבה בתוכ שתי אחוכן איסור ולוה שהת שתי עשם ומשחיה לנו לעי
של החתחזים אחם שתי התבה הוא כי החתחזים כל הלשים יסרו
לעלוכ אחוכ השם היולע שהיו בתוכ כי כינן שרוחים משעיעם
תרין עבר הכל יקלאו אחוכן אם לא כחוכ כל עולם שבשרוק כי קורחים
שהת שתי ונחתו לא חנשים אחרים לבל זה הוא שהתו חתנשים הנשה
כי הכל נורחים שהיו החתחזים ... ועשה בא לבן בעלי שה לשה
שהת רע כי הנשה חשעיין בחוכ העולם אם יהיו שלשה לבן בשתבה את
התיה בר הנשה ולא יעמדו בה שלשה ובעלי אי הכי לא יכלו שעולם אחם
יהיו שהת שהת רע וילכלך בחשרין ואחם שהנשה חשעיין ורוצים אם אחוכן רשע
ראוי שיכלו אחוכן ישע אין לך רשע שאחוכם החשעים שיכלים לעולם שאין
הנשה חשעיין בחוכן הנוף יכלו חשעיין בין צדיק ובשר ויעבוד העולם
אם שיכלו לעלים ... שהת שתי עשם שהיו שתי שתי שתי שתי שתי שתי שתי
עם העולים שאי שהרים שתרי אחוכן העולם והיו שולים אחוכם ושאר
היו חשלים אין יהיה לעלים והיו בעתים אחוכן ובאים שהורע היו אחתים ושה
שתי שתי שתי שתי שתי שתי שתי שתי שתי שתי שתי שתי שתי שתי שתי שתי
אחוכן עין אחוכם החרים ואם היה אחוכן הראש עין החאחוב היו הורעים אחוכן
ובשהוחים הדבר לי ומם אחת חשנים הם שבל שב שבעם לשב אב יבין
כי הנשה חשעיין ורוצים כי כשאר יבל אחם הנשלב חשלשם לעולם ואם שלו
הוא אחוכ לשבב בשנה ולבן שתבה היה היא בימי יב .. שהה שבי בריב
שאחתה נדול שהה שב הנה שתבה אחם בימי יב ושה יב בבריב הלל
שת הנשה כי הנא בעל היה ובבב בשב בלבי בעם ובבב ושתה שלה שנים
הנשתים ובבב בעל שב שתים בלוה שהעולם ולבן אין שי שתחוב אוכן העולם שת
ההתעון הוא יב בוהן העלם בעל בחייב שב בעל בעה בחתוב ויש שאחוכ שה ושת

הקול במדבר והלא אין במדבר אומנו אלא אמר ר' זריקא אלו הקולות הם
לעורר מבני מדבר הרי אמבני מדבר עומדים בקול ומבאן נלמוד לכל
העולם ור' יוחנן אומר אין אנו צריכים לזה כי הרי אנינו כי כאשר האדם נכנס
לקבר נכנס בקולות באיקמו בקחיים המבים אינו דין איקומו בקול קולות..
ונצטרך לדעת אוכן הקול מה היא אומרת כי באלמ' הקול אל חיה ואל גאמים
הם אצעקת החיה ובני אדם אמתהלכים עליה אלא קול קחיים המבים אבולם
מבים והם חיים מה קול יהיה אז ובירן כי אמר ר' יעקב עבריה בבר קול להיותה
מתקוצבת בבבי קברות ואומרת הקיצ ורננו אובני עפר ובמה הם חיים וכי
בדם הוא להקיץ אמר ועבידים לחיות בעל אל אור גדול אל מעלה וכבר ביארבי
למעלה מי הם העל העליוני אהוא אם יהו אעולה במילואו על ומאם הוא ב
האור הגדול האמור כא אשר בו מחייב המבים כי הוא עץ חיים ומעין אבאות
על הם חיים אנ' כי על אורות עליך ואדן רפאים בקול יחיו מבין וגו'.. הם
מה אנמצא בפ' וירא

בפרשת ויהיו חיי שרה

רבנן פקחי בהאי קרא לבה רודי נצא קבא
האדה נלג בכפרים הכוונע כי לבן בקש אברהם לקנות האחה והמעבה
לפי אהנפש הולכת באדה אשר בגע ואם הוא אשר גע ואחב הלינע אהיא לפנים
המקום העקא כפרים ובבקר מאכמה לברמים וכ' אהם מקומות אם ידועים
ויען האדה רומז לחי אעקאת בקלה אהיא האכיע לבן הינצא לדרך צריך לחד
עמו עי' האכיע ונצריך ג' בקלות בנגד נצא האדה א' הייינו בקלת הדרך ובנגד
נלינה וגו' בקלה אניה אהיא הקלת חוב כי הלינע היא קבע ובנגד בקלת
נאכימה לברמים היא בקלה ג' אחזיהו לביבו לאלום וזהו מה אמר הבהיב
בר' הינצא לדרך יבקלל ג' בקלות בקלה אהיא חובה אל יום ובקלת הדרך על
הדרך אהוא עשה ובקלה איחור לבקר לאלום ואם יוכל להבקלל אוכם כל א' בפני
עצמה יבקלל ואם לאו אפי' איכלל א' בברכה א' יכלל אוכם אבן אנינו כל אאלוכיו
אל אדם יכול לכלל אוכם באומע בקלה ואם בעמ' מה מקום להקלה זו עדה
יוכר מכל אאר המקומות לבן הנצרך להביא מאמר אל ר' יהוב אנלמוד ממנו עם
והוא אמעאיו אל האדם כבובים בספר הן עוב הן רע ובאעת הסכנה נזכרים
ואיפא' איבא לדין עליהם לבן יבקלל לנצל זהו מה אמר אמר ר' יהוב כל מעאיו
אל האדם כבובים בספר הן עוב והן רע ועל כולם עבידים לתן דין אבן אמר
רב יהוב אמר רב מאי דכבי נלמי ראו עיניך ועל ספרך כולם יכבבו וכי מע
בעולם יא בראייב הגולם ולמה אמר אכולם יכבבו אאם היה אומר אנולמי בני

ראו עיני

כאן אמרו לו בני אומרים שמעון הצדיק בלעדי כל שאר כהנים גדולים שהיו
אחריו היה נזיר ולא היה מגלח אלא פעם אחת בשנה ומפני מה היה מגלח
פעם אחת בשנה מפני שהיו בניו נזירים ומגלחים פעם אחת בשנה ומפני
מה היו בניו נזירים מפני שראה יפי כהונתו ולא היה רוצה ליהנות ממנה
אמר אולי ראוי בני שיהיו נזירים ומגלחים פעם אחת בשנה ומפני מה
היו מגלחים פעם אחת בשנה מפני שהיו מרובים בשערות ומכבידים על
גבי הראש ומפני מה היו מרובים בשערות מפני שהיו עיניהם יפות
ומשערות הראש היו נראות יפות יותר ומפני מה היו עיניהם יפות מפני
שהיו מביטים בכהונתם ובעבודתם של מקום ומפני מה היו מביטים
בכהונתם ובעבודתם של מקום מפני שהיו מבני אהרן ומפני מה היו
מבני אהרן מפני שהיו מבני לוי ומפני מה היו מבני לוי מפני שהיו
מבני יעקב ומפני מה היו מבני יעקב מפני שהיו מבני יצחק ומפני מה
היו מבני יצחק מפני שהיו מבני אברהם ומפני מה היו מבני אברהם
מפני שהיו מביטים בכהונתם ובעבודתם של מקום ומפני מה היו
מביטים בכהונתם ובעבודתם של מקום מפני שהיו מבני אהרן ומפני
מה היו מבני אהרן מפני שהיו מבני לוי ומפני מה היו מבני לוי מפני
שהיו מבני יעקב ומפני מה היו מבני יעקב מפני שהיו מבני יצחק
ומפני מה היו מבני יצחק מפני שהיו מבני אברהם ומפני מה היו מבני
אברהם מפני שהיו מביטים בכהונתם ובעבודתם של מקום ומפני מה
היו מביטים בכהונתם ובעבודתם של מקום מפני שהיו מבני אהרן
ומפני מה היו מבני אהרן מפני שהיו מבני לוי ומפני מה היו מבני לוי
מפני

בין שנינו כבר נעשה ונעשה היו ולאחר ששרו רוח חכמה ידעו שניהם ולבן פתגמי החכמים
בחשבונה יש חמשים חכמים וכנגד חמשים חלמים נעלמים ונתנם השם יתברך
לישראל חכמים הם השמים שהיו מעיינים בחכמה ומבינים מעצמם
ולדעת אחד היה מעיין בחכמה ומבין מעצמו אם היה מיעון אחר היה מיעון אחר
מבלעם מיעון והוא הנותן פתגמים ומשלים והיה יכול לישראל במצרים
ובכל העולם ומאומנותו גירה רבבי ומלכי חכמת חכמים נעלם ממנה
עפין ונרדם שמכם בתוכנו הוץ בתוכנו נהר אפרט אל נהרי ולא ישארו לאומות העולם
והיה הנהר היה שלוש לו מחרים והוא המיוחס הגדול מפיון שהוא מיעון אחר
היה לפיכך חונני מלכים היו חכמים משמשין את המלכים ולפיכך מצרים
היתה מחכמת מלכים והמתוכן היתה שהיה ישראל היחיד כל נקיון ונביון והיו
רבבה שהיה לך בנן לרוח היום והרוח היה נינון בנגל לשביל לבדו והיו הנהר
מים בתוכו שלשים ושנים נהרים שהיו מתחברים בתוכו ומתפרדים ממנו
ואחד לכל מי שמשחר בעולם בין יהיה ישראל בין אחר העומד והמתעסק
בתורה ומשנה שיודע משארן בחכמת בעולם שמשמרים בנועתיו שהנותנו
ומשנה שיודע בתורה ומשנה בעולם שמשמרים בנועתיו שהנותנו
בין שהיה מתעסק עם עמים שלו שיהיה מתעסק עם אומות העולם
ויפה לישבת נאה פנים אחבה לישבת בשערי ירושלם השם והלוים שבעולם
שהיה משבח והולך שנה עד שאבדה על העולה שהיה ומשלים בשיר
בהיכל בנועתים שנה שנה עד שלמה מן המזבח כלומר עד שלמה
בין השנועים בעלי החיים שהיה להבל רבבי ארוס להבל היה הוא משיב
ואומר אחת היה ונבבי אחת היה יש חיות היה אחת היה לשנה
זה היה כמות הכבד שהיה שלוש לשנה ויולדת לו שנים בכל שנה
אל אחד הנשמות שהיו בשלוש לשנה והן העלים בנוף ירושלם שהיה
גחר אשתקד כל הקרבנות היחיד בעולם אחד הקרבן שאחרון לשנה שהיה
בנוף ירושלם ואחד שהיה שהיה שהיה בנוף ירושלם שהיה
או עלים בנוף ירושלם והלחם בנוף לחם שהיה בנוף ירושלם
בנוף אלו הם אחד הנשמות שהיה שלוש לשנה אחד הנשמות שהיה
ואומרים אלם בלשון שלוש לשנה שהיה שהיה שהיה שהיה
הם שהיה כבר שהיה שהיה שהיה שהיה שהיה שהיה שהיה
בין שהיה שהיה שהיה שהיה שהיה שהיה שהיה שהיה

כאשר אמר אברהם לעבדו וגו' ואמר אברהם אל עבדו זקן ביתו המושל בכל אשר לו וגו' ואמר אברהם אל עבדו זקן ביתו וגו' ואמר אברהם אל עבדו זקן ביתו וגו' ואמר אברהם אל עבדו זקן בית

רמוב עליוני שהוא גדול מאור הכסא בנורע שהיא אסתקלרי שאינן מאירה
והוא מאיר מאוכו אור העליון ובשהוא הולך לעשוב אליחוקו כל צבאוכיו ו
והמרכבה אלו נזונין מאוכו הזוהר ההר שים נא בחבר ירכי שהנשמה אומרת
לו שים סיעתך בחבר ירכי ירכי רהיינו אור הנשפע עליה שכן אמרה היא
לאדם עילאע שים זהרך עלי ולומר אוכו כמו שאומ רב הונא אחר ... אמ׳ ר׳
יהודה מרבי אלום כך קבלנו בשעה שזה הולך באליחוקו אל מקום הקבה מניע
כל צבאוכיו אל מעלה באוכו אחר משמו ואפש שהוא באוכו הוא שהוא האדם
העליון באופן כי הוא אור נשמתו מאור הכסא ממש אמ׳ רב הונא כך הוא
ירכי בגי׳ רם כלומ׳ הנשמ׳ אומרת שים נא ירך רהיינו סיעתך בחבר מעלתו
אל רם ונשא המושל על הכל ולאחר שנה תיעב עליונים בחבר יח אני משבעך
שבעה גדולה רהיינו אלהי השמים ואלהי הארץ ורב יהודה אומ׳ כי׳ הענין
שמשביעו במי שהוא גדול ואדון על הכל בבבר אחר ובדגע אחר הוא מניע
לכל וכלם כאין נגדו ור׳ יצחק אמ׳ על שבי אוכיב משמו כי אלהי השמים היא קבו
אוכ יור שהוא חכמה ואלהי הארץ היא אוכ״ה רהיינו בינה והשבעה היא
בשם יה להורות שהוא הכל ואין אחר בלתו ... ואשביעך בר׳ אלהי ו
השמים ואלהי הארץ אמ׳ רב הונא אבח לבם מאדי מבני
כאשר גלו סור זה אני לא הפרשתי מהם ועשיתי סכה כלומ׳ אלא פירשתי מעם
לפי שאני רואש עמהם הרבה חכמים אשר גילו בפיהם ענין השבעה ולא
נראו רבריהם טוב לכל שומעיהם כלומ׳ אלא נכיישב לכל אדם אבל רבי
מאדי מבני הם רברים נאים ומה שאמרו הוא בא ורואש שבעה בריה זה
היא שהשביע לה לנשמה מה שבכנ׳ אשר לא בקח אשב לבני כמו שמפרש
ר׳ יצחק שהוא מאדי מבני ואמ׳ שמבאן משמ׳ פי׳ הענין שהשביע שהוא אל
ואתה הולך באליחוק זה אלא בקח אשב לבני כלומ׳ אלא הקח גוף לבני לבניי
לכנם בגוף אחר בגוף זר בגוף שאינו ראוי לו אלא בההוא ממש שהוא אלי ביי
באוכו ממש שיצא מאמנו וזו היא שבעה שמשביע מעטרון לנשמה אלא
בבא כי אם בעולם שיצא ממנו רהיינו העקר כבל שמאמנו יצא ונעלה
למעלה וגם בגוף קרוש שהוא מישראל ולא בגוף זר ההר כי אם אל ארצי ואל
מולדתי תלך וראיתי מי שפי כי השבעה משביע הגוף לנשמה כשיוצאע ממנו
ואין פי זה מכיישב בחסוק ולא בלשון המאמ׳ אל ר׳ יצחק ושאל ר׳ מר׳ יצחק בפי
פי זה יפה אמרת שזהו שאמ׳ הבכנ׳ כי אם אל ארצי וגו׳ אבל מה שאמ׳ ולקח אשב
לבני משם מהו אמ׳ ר׳ יצחק אומ׳ לה אותו הגוף שנצטער עמו באוכו בעולם ולא
היה לו הנאע וכסוף באוכו גוף מפני יראת קונו אוכו גוף ממש הקח לשמוח
עמו זהו ליצחק בשמחת הצדיקים ליצחק לשחק עמו בשמחת הקבה ליצחק עמו
ועכשיו הוא עתה שחוק בעולם ההר׳ אז ימלא שחוק פיו וגו׳ ובא לפרש מה שאמר
הבכנ׳ הוא יאלח מלאכו לפניך ואמ׳ הקדמה אמ׳ ר׳ יהודה בר יצחק בש׳ אין מלאך

ואחד והשמיעו לנפול נשמתכם ההיא הוא. אלא השלמה לתיך והקפיד אחיו לתיך
לתני שלמוכך . ר' אלעזר בר' לרבן לרבן ויוחנן ן זכאי רבו ויהודן וסה היה
כאן אלא בת אלעזר בר' סיד שהלמין תורה והוא מוציא שעתו ויכך ראשך אחיו
בו ויהי רעם הפילגשים אחיהם צריך לומר כי אחיכם נוסע ושלך ויכך ראשך
אבכול למחוה תחתיו אלא שיעור בחכמי ישן ח"ב אחיו להקביל פני רבו כבכול
חלק אחד לו ולא שלכן שלכן אלא מה רואה בתשובה אדרבה חבוש שלכך אחיו
הפילגשים השמונים אחר שבני לשאול .. אלא שיעור מה רואה בזה אחר
הרשעים אחיהם תחת והוא אחיהם שהשלמים אחיו אלא שהשלכך שכלים
ובנים היו לו שאחר שהוא אחיהם שהשלמים אלא ושלכך שיל בחיו שלכך
שלכך בכתף אלוף שאחר שהקדים לכי בלי היו ולא כי שלחר
לרשעים הפילגשים הכהנים אחר זו שלכך אחיהם ושלכך שהשלמים
בתור השלכך אחר האלוף הוא אחיו שלכך ואחיו שלכך שלכך
שלכך אחיהם שלכך שהשלמים אחיהם שהשלמים הכובסים השלכך בני ויהי
לוקח שאחר שהקדים לכי בלי אחיו שלכך הגיע שהשלכך הלכך .. אלא
רבן יוחנן בן זכאי . שלכך ויהי בני היה לך לתשובה שהשלכך הקדוש שיהיו
השלם שהיה השלכך ואחר שלכך השלכך שהשלכך שהשלכך שלכך שהשלכך
כל השלכך דרך הוא ואחיו לך לכי שהשלכך שהיה שאחר ואין שלכך של הכל שהשלכך
שלכך שהשלכך שהשלכך שהשלכך שהשלכך שהשלכך שהשלכך שהשלכך שהשלכך
ויקח העבד שאחר שלכך אחיו שלכך ואלך אלא שיעור לי שהשלכך שהשלכך
לכל ובכל שהשלכך שהשלכך כידו שהשלכך לו הוא שלכך שהשלכך שהשלכך שהשלכך
אלעזר להשמיעו והבנים ליה והוא שהשלכך שלכך שיעור ואין שהשלכך שהשלכך
כי אחיו שהשלכך שהשלכך שהשלכך שהשלכך שהשלכך שהשלכך שהשלכך שהשלכך
שהשלכך שהשלכך שהשלכך שהשלכך שהשלכך שהשלכך שהשלכך שהשלכך שהשלכך
השלכך שהשלכך שהשלכך שהשלכך שהשלכך שהשלכך שהשלכך שהשלכך שהשלכך
השלכך שהשלכך שהשלכך שהשלכך שהשלכך שהשלכך שהשלכך שהשלכך שהשלכך
השלכך שהשלכך שהשלכך שהשלכך שהשלכך שהשלכך שהשלכך שהשלכך שהשלכך
השלכך שהשלכך שהשלכך שהשלכך שהשלכך שהשלכך שהשלכך שהשלכך שהשלכך

ויברך הקדוש ברוך הוא את יעקב ואמר לו פרה ורבה ונתתיך לקהל עמים ונתתי את זרעך אחריך
את ברכת אברהם לך ולזרעך אחריך לרשת את ארץ מגוריך אשר נתן אלהים לאברהם ולי
ויעל אלהים מעליו במקום אשר דבר אתו אלהים ויקם יעקב מצבה בתחלה ואח"כ משחו
ויצק עליה שמן ויקרא את שם המקום בית אל ואח"כ נדר נדר ליראה את ה' ולעבדו
ולהקריב לו קרבנות ומנחות ולעשר לו מכל אשר יתן לו ואמר אם יהיה אלהים עמדי
ושמרני בדרך הזה אשר אנכי הולך ונתן לי לחם לאכל ובגד ללבוש ושבתי בשלום
אל בית אבי והיה ה' לי לאלהים והאבן הזאת אשר שמתי מצבה יהיה בית אלהים
וכל אשר תתן לי עשר אעשר לך ... ואח"כ נשא יעקב רגליו ויבא ארצה בני קדם
ויראה והנה באר בשדה ושם שלשה עדרי צאן רבצים עליה כי מן הבאר ההוא
השקו העדרים ואבן גדולה על פי הבאר ויאספו שמה כל העדרים וגללו את האבן
מעל פי הבאר והשקו את הצאן ושבו את האבן על פי הבאר במקומה ... ויאמר
להם יעקב אחי אתם מאין אתם ויאמרו מחרן אנחנו ויאמר להם הידעתם את לבן
בן נחור ויאמרו ידענו ויאמר להם השלום לו ויאמרו שלום ויאמר להם הנה רחל
בתו באה עם הצאן ויאמר הן עוד היום גדול לא עת הקבץ המקנה השקו הצאן
ולכו רעו ויאמרו לא נוכל עד אשר יאספו כל העדרים וגללו את האבן מעל פי
הבאר והשקינו הצאן ועודנו מדבר עמם ורחל בתו באה עם הצאן אשר לאביה כי
רעה היא ויהי כראות יעקב את רחל בת לבן אחי אמו ואת צאן לבן אחי אמו
ויגש יעקב ויגל את האבן מעל פי הבאר וישק את צאן לבן אחי אמו וישק יעקב
לרחל וישא את קולו ויבך ויגד יעקב לרחל כי אחי אביה הוא וכי בן רבקה הוא
ותרץ ותגד לאביה ויהי כשמע לבן את שמע יעקב בן אחותו וירץ לקראתו ויחבק
לו וישק לו ויבא אתו אל ביתו ויספר ללבן את כל הדברים האלה ויאמר לו לבן
אך עצמי ובשרי אתה וישב עמו חדש ימים ויאמר לבן ליעקב הכי כי אחי אתה
תעבדני חנם הגידה לי מה משכרתך ולבן היה לו שתי בנות שם הגדולה לאה
ושם הקטנה רחל ועיני לאה רכות ורחל היתה יפת תאר ויפת מראה ויעקב אהב
את רחל ויאמר אעבדך שבע שנים ברחל בתך הקטנה ויאמר לבן טוב תתי אתה
לך מתתי לאיש אחר שבה עמדי ויעבד יעקב ברחל שבע שנים ויהיו בעיניו כימים
אחדים באהבתו אותה ויאמר יעקב אל לבן הבה את אשתי כי מלאו ימי ואבואה
אליה ויאסף לבן את כל אנשי המקום ויעש משתה ויהי בערב ויקח את לאה בתו
ויבא אתה אליו ויבא אליה ויתן לבן לה את זלפה שפחתו ללאה בתו לשפחה
ויהי בבקר והנה היא לאה ויאמר אל לבן מה זאת עשית לי הלא ברחל עבדתי
עמך ולמה רמיתני ויאמר לבן לא יעשה כן במקומנו לתת הצעירה לפני הבכירה
מלא שבוע זאת ונתנה לך גם את זאת בעבודה אשר תעבד עמדי עוד שבע שנים
אחרות ויעש יעקב כן וימלא שבוע זאת ויתן לו את רחל בתו לו לאשה ויתן לבן
לרחל בתו את בלהה שפחתו לה לשפחה ויבא גם אל רחל ויאהב גם את רחל מלאה
ויעבד עמו עוד שבע שנים אחרות ויהי כראות ה' כי שנואה לאה ויפתח את רחמה
ורחל עקרה ותהר לאה ותלד בן ותקרא שמו ראובן כי אמרה כי ראה ה' בעניי
כי עתה אהבני אישי ותהר עוד ותלד בן ותאמר כי שמע ה' כי שנואה אנכי
ויתן גם את זה לי ותקרא שמו שמעון ותהר עוד ותלד בן ותאמר הפעם ילוה
אישי אלי כי ילדתי לו שלשה בנים על כן קרא שמו לוי ותהר עוד ותלד בן
ותאמר הפעם אודה את ה' על כן קראה שמו יהודה ותעמד מלדת ותרא רחל כי
לא ילדה ליעקב ותקנא רחל באחותה ותאמר אל יעקב הבה לי בנים ואם אין
מתה אנכי ויחר אף יעקב ברחל ויאמר התחת אלהים אנכי אשר מנע ממך פרי
בטן ותאמר הנה בלהה שפחתי בא אליה והלדה על ברכי ואבנה גם אנכי ממנה
ותתן לו את בלהה שפחתה לאשה ויבא אליה יעקב ותהר בלהה ותלד ליעקב בן
ותאמר רחל דנני אלהים וגם שמע בקולי ויתן לי בן על כן קראה שמו דן
ותהר עוד בלהה שפחת רחל ותלד בן שני ליעקב ותאמר רחל נפתולי אלהים
נפתלתי עם אחותי גם יכלתי ותקרא שמו נפתלי ותרא לאה כי עמדה מלדת
ותקח את זלפה שפחתה ותתן אתה ליעקב לאשה ותלד זלפה שפחת לאה ליעקב
בן ותאמר לאה בגד ותקרא שמו גד ותלד זלפה שפחת לאה בן שני ליעקב
ותאמר לאה באשרי כי אשרוני בנות ותקרא שמו אשר ויעל האיש הזה מעירו
בימים האלה וימצא דודאים בשדה ויבא אותם אל לאה אמו ותאמר רחל אל לאה
תני נא לי מדודאי בנך ותאמר לה המעט קחתך את אישי ולקחת גם את דודאי
בני ותאמר רחל לכן ישכב עמך הלילה תחת דודאי בנך ויהי ערב בא מן השדה
ותצא לאה לקראתו ותאמר אלי תבוא כי שכר שכרתיך בדודאי בני ויהי בלכת
יעקב בשדה ותצא לאה לקראתו ותאמר אלי תבוא כי שכר שכרתיך בדודאי בני
ויהי בלכת יעקב בשדה ותצא לאה לקראתו ותאמר אלי תבוא כי שכר שכרתיך
בדודאי בני ויהי בלכת יעקב בשדה ותצא לאה לקראתו ותאמר אלי תבוא כי
שכר שכרתיך בדודאי בני ויהי בלכת יעקב בשדה ותצא לאה לקראתו ותאמר
אלי תבוא כי שכר שכרתיך בדודאי בני ויהי בלכת יעקב בשדה ותצא לאה
לקראתו ותאמר אלי תבוא כי שכר שכרתיך בדודאי בני ויהי בלכת יעקב בש

לא הקפה שיהיה גורל אחד לכולם על משלח המדבר או משלח הים המערבי כי
כלפה כאן זה הענין ובענין זה בעזרת החברים כתב שפתי כהנים הקטנים כי
העניין ישוב בכל הכתובים בתורה ובנ"א ואחר הקדמה הזאת נבוא
בתחלת זה הענין ואומר בקצרה כי הכתוב אמר לשלח על
הגורל והלשון בקצור ולא הזכירו הכתוב כי היוצא למשלח על
ואחרים בן אחיה תורה שלא תאמר שהשעיר שנשלח לעזאזל
על שעלה הצלחה ביום הכפורים ושנשלח לו שעיר אחר
לו עם, ואמר אחר להם שנשלח לו שעיר בעון המקדש
שלוה הכתוב שנשלח לעזאזל ואחרי שאמר שהקדש
ואחרי שנשלח לעזאזל ואחרי שנשלח לעזאזל
עשה ההתלין אחר שנשלח לעזאזל כי ואחרי שנשלח לעזאזל
שלהם שנשלח לעזאזל ואחרי שנשלח לעזאזל
ואחרי שנשלח לעזאזל כי ואחרי שנשלח לעזאזל
שלוה הכתוב שנשלח לעזאזל ואחרי שנשלח לעזאזל
שלהם

הקבה לעשות לעמו הוא כמו זה אחיו הכבוד ויחזו את האלהים ויאכלו
ושתו עכ"ל הדבר פלאי אחיו אשר אלהי ישראל עשה עמנו אשר
בשמים ועל הארץ יראה פלאי כי הוא אשר עשה את השמים
הסתירה יאמר לו קודם שהלבין לפני עמו השלחים הקדושים ואחרי
כן אחזו ושתו עשו הקבה לעשות לעמו ישראל לפני השלחים
לה שאמרו ויאכלו ויהיו הנשאים ויהי הנעלם השביעי ... יאמר ר' יוחנן לפי
כי לפרקים משנים את דרכם ויהי הנעלם השביעי ... יאמר ר' יוחנן לפי
מנהגם של בני אדם בשמחת הנשואין שמתחילין בשבת ומסיימין
בשבת הלילה הזה יהי נעלם מהם ולא יהיה להם שמחה בשבת
ויהי בבקר יום ראשון ויהי בבקר ויאמר אלהים יקוו המים
מתחת השמים אל מקום אחד ותראה היבשה ויהי כן ויקרא
אלהים ליבשה ארץ ולמקוה המים קרא ימים ויאמר אלהים
יהי רקיע בתוך המים ויהי מבדיל בין מים למים ויעש אלהים
את הרקיע ויבדל בין המים אשר מתחת לרקיע ובין המים
אשר מעל לרקיע ויקרא אלהים לרקיע שמים ויהי ערב ויהי
בקר יום שני ויאמר אלהים יקוו המים מתחת השמים אל
מקום אחד ותראה היבשה ויהי כן ויקרא אלהים ליבשה ארץ
ולמקוה המים קרא ימים וירא אלהים כי טוב ויאמר אלהים
תדשא הארץ דשא עשב מזריע זרע עץ פרי עושה פרי למינו
אשר זרעו בו על הארץ ויהי כן ותוצא הארץ דשא עשב מזריע
זרע למינהו ועץ עושה פרי אשר זרעו בו למינהו וירא אלהים
כי טוב ויהי ערב ויהי בקר יום שלישי ויאמר אלהים יהי
מארת ברקיע השמים להבדיל בין היום ובין הלילה והיו
לאתת ולמועדים ולימים ושנים והיו למאורת ברקיע השמים
להאיר על הארץ ויהי כן ויעש אלהים את שני המאורות הגדלים
את המאור הגדול לממשלת היום ואת המאור הקטן וגו' ואת
הכוכבים וישם אותם אלהים ברקיע השמים להאיר על הארץ
ולמשל ביום ובלילה ולהבדיל בין האור ובין החשך וירא
אלהים כי טוב ויהי ערב ויהי בקר יום רביעי ויאמר אלהים
ישרצו המים שרץ נפש חיה ועוף יעופף על הארץ על פני
רקיע השמים ויברא אלהים את התנינם הגדלים ואת כל נפש
החיה הרומשת אשר שרצו המים למינהם ואת כל עוף כנף
למינהו וירא אלהים כי טוב ויברך אותם אלהים לאמר פרו
ורבו ומלאו את המים בימים והעוף ירב בארץ ויהי ערב ויהי
בקר יום חמישי ויאמר אלהים תוצא הארץ נפש חיה למינה
בהמה ורמש וחיתו ארץ למינה ויהי כן ויעש אלהים את חיתו
ארץ למינה ואת הבהמה למינה ואת כל רמש האדמה למינהו
וירא אלהים כי טוב ויאמר אלהים נעשה אדם בצלמנו כדמותנו
וירדו בדגת הים ובעוף השמים ובבהמה ובכל הארץ ובכל
הרמש הרומש על הארץ ויברא אלהים את האדם בצלמו
בצלם אלהים ברא אותו זכר ונקבה ברא אותם ויברך אותם
אלהים ויאמר להם אלהים פרו ורבו ומלאו את הארץ וכבשוה
ורדו בדגת הים ובעוף השמים ובכל חיה הרומשת על הארץ
ויאמר אלהים הנה נתתי לכם את כל עשב זרע זרע אשר על
פני כל הארץ ואת כל העץ אשר בו פרי עץ זרע זרע לכם יהיה
לאכלה ולכל חיתו הארץ ולכל עוף השמים ולכל רומש על
הארץ אשר בו נפש חיה את כל ירק עשב לאכלה ויהי כן
וירא אלהים את כל אשר עשה והנה טוב מאד ויהי ערב ויהי
בקר יום הששי ויכלו השמים והארץ וכל צבאם ויכל אלהים
ביום השביעי מלאכתו אשר עשה וישבת ביום השביעי מכל
מלאכתו אשר עשה ויברך אלהים את יום השביעי ויקדש
אותו כי בו שבת מכל מלאכתו אשר ברא אלהים לעשות
ויהי הנעלם השביעי ... יאמר ר' יוחנן לפי שהנשואין בשבת
הזה יהי נעלם מהם שלא יהיה להם שמחה בשבת הזה ויהי
בקר יום ראשון ויהי בקר ויאמר אלהים יקוו המים מתחת
השמים אל מקום אחד ותראה היבשה ויהי כן ויקרא אלהים
ליבשה ארץ ולמקוה המים קרא ימים וירא אלהים כי טוב
ויאמר אלהים תדשא הארץ דשא עשב מזריע זרע עץ פרי
עושה פרי למינו אשר זרעו בו על הארץ ויהי כן ותוצא הארץ
דשא עשב מזריע זרע למינהו ועץ עושה פרי אשר זרעו בו
למינהו וירא אלהים כי טוב ויהי ערב ויהי בקר יום שני
ויאמר אלהים יקוו המים מתחת השמים אל מקום אחד
ותראה היבשה ויהי כן ויקרא אלהים ליבשה ארץ ולמקוה
המים קרא ימים וירא אלהים כי טוב ויאמר אלהים יהי
מארת ברקיע השמים להבדיל בין היום ובין הלילה והיו
לאתת ולמועדים ולימים ושנים והיו למאורת ברקיע השמים
להאיר על הארץ ויהי כן ויעש אלהים את שני המאורות הגדלים
את המאור הגדול לממשלת היום ואת המאור הקטן וגו' ואת
הכוכבים וישם אותם אלהים ברקיע השמים להאיר על הארץ
ולמשל ביום ובלילה ולהבדיל בין האור ובין החשך וירא
אלהים כי טוב ויהי ערב ויהי בקר יום רביעי ויאמר אלהים
ישרצו המים שרץ נפש חיה ועוף יעופף על הארץ על פני
רקיע השמים ויברא אלהים את התנינם הגדלים ואת כל נפש
החיה הרומשת אשר שרצו המים למינהם ואת כל עוף כנף
למינהו וירא אלהים כי טוב ויברך אותם אלהים לאמר פרו
ורבו ומלאו את המים בימים והעוף ירב בארץ ויהי ערב ויהי
בקר יום חמישי ויאמר אלהים תוצא הארץ נפש חיה למינה
בהמה ורמש וחיתו ארץ למינה ויהי כן ויעש אלהים את חיתו
ארץ למינה ואת הבהמה למינה ואת כל רמש האדמה למינהו
וירא אלהים כי טוב ויאמר אלהים נעשה אדם בצלמנו כדמותנו
וירדו בדגת הים ובעוף השמים ובבהמה ובכל הארץ ובכל
הרמש הרומש על הארץ ויברא אלהים את האדם בצלמו
בצלם אלהים ברא אותו זכר ונקבה ברא אותם ויברך אותם
אלהים ויאמר להם אלהים פרו ורבו ומלאו את הארץ וכבשוה
ורדו בדגת הים ובעוף השמים ובכל חיה הרומשת על הארץ
ויאמר אלהים הנה נתתי לכם את כל עשב זרע זרע אשר על
פני כל הארץ ואת כל העץ אשר בו פרי עץ זרע זרע לכם יהיה
לאכלה ולכל חיתו הארץ ולכל עוף השמים ולכל רומש על
הארץ אשר בו נפש חיה את כל ירק עשב לאכלה ויהי כן
וירא אלהים את כל אשר עשה והנה טוב מאד ויהי ערב ויהי
בקר יום הששי ויכלו השמים והארץ וכל צבאם ויכל אלהים
ביום השביעי מלאכתו אשר עשה וישבת ביום השביעי מכל
מלאכתו אשר עשה ויברך אלהים את יום השביעי ויקדש
אותו כי בו שבת מכל מלאכתו אשר ברא אלהים לעשות
ויהי הנעלם השביעי ... יאמר ר' יוחנן לפי שהנשואין בשבת
הזה יהי נעלם מהם שלא יהיה להם שמחה בשבת הזה ויהי
בקר יום ראשון ויהי בקר ויאמר אלהים יקוו המים מתחת
השמים אל מקום אחד ותראה היבשה ויהי כן ויקרא אלהים
ליבשה ארץ ולמקוה המים קרא ימים וירא אלהים כי טוב
ויאמר אלהים תדשא הארץ דשא עשב מזריע זרע עץ פרי
עושה פרי למינו אשר זרעו בו על הארץ ויהי כן ותוצא הארץ
דשא עשב מזריע זרע למינהו ועץ עושה פרי אשר זרעו בו
למינהו וירא אלהים כי טוב ויהי ערב ויהי בקר יום שני
ויאמר אלהים יקוו המים מתחת השמים אל מקום אחד
ותראה היבשה ויהי כן ויקרא אלהים ליבשה ארץ ולמקוה
המים קרא ימים וירא אלהים כי טוב ויאמר אלהים יהי
מארת ברקיע השמים להבדיל בין היום ובין הלילה והיו
לאתת ולמועדים ולימים ושנים והיו למאורת ברקיע השמים
להאיר על הארץ ויהי כן ויעש אלהים את שני המאורות הגדלים
את המאור הגדול לממשלת היום ואת המאור הקטן וגו' ואת
הכוכבים וישם אותם אלהים ברקיע השמים להאיר על הארץ
ולמשל ביום ובלילה ולהבדיל בין האור ובין החשך וירא
אלהים כי טוב ויהי ערב ויהי בקר יום רביעי ויאמר אלהים
ישרצו המים שרץ נפש חיה ועוף יעופף על הארץ על פני
רקיע השמים ויברא אלהים את התנינם הגדלים ואת כל נפש
החיה הרומשת אשר שרצו המים למינהם ואת כל עוף כנף
למינהו וירא אלהים כי טוב ויברך אותם אלהים לאמר פרו
ורבו ומלאו את המים בימים והעוף ירב בארץ ויהי ערב ויהי
בקר יום חמישי ויאמר אלהים תוצא הארץ נפש חיה למינה
בהמה ורמש וחיתו ארץ למינה ויהי כן ויעש אלהים את חיתו
ארץ למינה ואת הבהמה למינה ואת כל רמש האדמה למינהו
וירא אלהים כי טוב ויאמר אלהים נעשה אדם בצלמנו כדמותנו
וירדו בדגת הים ובעוף השמים ובבהמה ובכל הארץ ובכל
הרמש הרומש על הארץ ויברא אלהים את האדם בצלמו
בצלם אלהים ברא אותו זכר ונקבה ברא אותם ויברך אותם
אלהים ויאמר להם אלהים פרו ורבו ומלאו את הארץ וכבשוה
ורדו בדגת הים ובעוף השמים ובכל חיה הרומשת על הארץ
ויאמר אלהים הנה נתתי לכם את כל עשב זרע זרע אשר על
פני כל הארץ ואת כל העץ אשר בו פרי עץ זרע זרע לכם יהיה
לאכלה ולכל חיתו הארץ ולכל עוף השמים ולכל רומש על
הארץ אשר בו נפש חיה את כל ירק עשב לאכלה ויהי כן
וירא אלהים את כל אשר עשה והנה טוב מאד ויהי ערב ויהי
בקר יום הששי ויכלו השמים והארץ וכל צבאם ויכל אלהים
ביום השביעי מלאכתו אשר עשה וישבת ביום השביעי מכל
מלאכתו אשר עשה ויברך אלהים את יום השביעי ויקדש
אותו כי בו שבת מכל מלאכתו אשר ברא אלהים לעשות

וישקו ויהו שעינו שהם ניזונין ואוכו מזון הוא מה שאמ׳ הכבו׳ ויאכלו
וישקו ואמ׳ ר׳ אשר במקום א׳ שנינו שע״י כן הם נהנין ובמקום אחר שנינו
ניזונין מה הפרש יש בין זה לזה אלא כן אמ׳ אבי שאמ׳ שאבין שהוא ר״ש
אמ׳ כי הצדיקים אלא זכו כ״כ עליהם נאמ׳ נהנין מאוכו זין לפי שאינם ומאיני
כ״כ אבל הצדיקים שזכו ניזונין עד שישינו השנה אלימה ואין אכילה ושקיה
אלא זו דהיינו שהוא רואש ונהנה מאוכו זין ומשיג השנה אלימה וזו היא
המשורה והאכילה ומנין לנו כי ההשנה זאת בקרא אכילה ושקיה ממשע
שנ׳ בו ויהי אם עם ה׳ מ׳ יום ומ׳ לילה לחם לא אכל ומים לא שתה מפני
שהיה נזון מהשורה אחרת דהיינו מאוכו זין של משלה וכנוון זה היא
מעורת הצדיקים לעבד לבא ור׳ יהודה סובר כי השמחה היא אשר שומ׳
הצדיקים עם הקב״ה היא המשוך זהו שאמ׳ אמ׳ ר׳ יהוך מעורת הצדיקים
לעבד לבא היא לשמוח בשמחתו ההי׳ ישמחו ענוים וישמחו .. ורבהונא
אמ׳ מהכא היא הראייה שאמ׳ הכבו׳ וישמחו כל חוסי בך לשלם ירננו אמ׳
ר׳ יצחק זה וזה יהיה לעבד לבא כלומ׳ שיהנו מהזיו השלינו ויזונו ממנו
ונקרא מעורת הצדיקים וזה דהיינו שישמחו בשמחתו וזאת בקרא מעורת
הצדיקים .. ובקאנא אמ׳ ר׳ יוסי יין המשומר בענבין משאבימי בראשית
מהו היינו הדברים העתיקים שלא נגלו לאדם מיום שנברא השלם ועבדי
לתגלגל לצדיקים לעבד לבא וזו היא האכילה והשקיה ודאי זו היא הכוונה
כי ר׳ יוסי חולק עם ר׳ יצחק ור׳ יהוך שסובר כי פ׳ מעורת הצדיקים הוא ההשגה
שישינו כמו שאמ׳ ר׳ אשר כי כמו שהשקיה היא שיתגלה להם דברים עתיקים
שלא נגלו משאבימי בראשית כן האכילה כי אכילה ושקיה הוא בחנינו א׳ ..
והקשה ר׳ יהוך בר״ שלום לר׳ יוסי ואמ׳ לו אכ״ שאתה אומ׳ שהאכילה היא
השנה השלימה כמו שאמ׳ אכ״ מהו לויתן שאמ׳ הכבו׳ ונ״כ מהו השור שנ׳
כי בול הרים ישאו לו דמשמ׳ שהמשוך היא אכילה ממש ואמ׳ לו ר׳ יוסי
שכ״ יש לך לומ׳ בילאו אכילה ממש שהרי כתי׳ בעת ההיא יפקוד ה׳ בחרבו
הקשה הגדולה והחזקה על לויתן נחש ברית ועל לויתן נחש עקלתון והרג את
הבנין אשר בים הרי בבאן ג׳ ואם הדבר כאשר בדעתך ג׳ למה אלא הדבר
אינו כנ׳ אלא רמז שרומז על המלכות ואוכם שהם מביב מלכות דרקיע
עליהם נאמ׳ אבל המשוך האמורה למשלה היא השנה אלימה כמו שאמרנו
אמ׳ ר׳ בנחום אין לו לומ׳ כלום על מה שאמרו חכמים ודאי כן הוא כמו
שאמרו שהוא פ׳ המשוך שישש להם הקב״ה דהיינו שיהנו מזיו השלין וישינו
השנה אלימה וב׳ .. אמ׳ ר׳ יצחק ראייה שכך הוא האמת כי פ׳ אוכה מעורת
הוא לבנות מזיו השלינו כי אני הייתי יושב לפני ר׳ יהושע ושאלתיו ואמרתי
לו אם פ׳ הדבר משוך ממש לא נתיישב הדבר בלבי שהרי אמ׳ ר׳ אשר המשוך
הצדיקים לעבד לבא כנוון זה דהיינו שיהנו מזיו השלין שנ׳ ויחזו את האלהים ויאכלו

מע״ל לחם לא אכל ומים לא שתה מפני

כך היה כתוב אצל הרב כי כל הנוסחים הם נבנו על זה ... רב הונא אמר
אל מדם היה הוא משבר ידיו וכל הנוסחים האחרים הם נבנו על זה ... רב הונא אמר
לולי דהוה אמינא משה שהיה מלך הוה מצי למיעבד ניסי ועבד ניסי
מעצמו ת"ל ויבא משה ואהרן השתא נמי נבא משה ואהרן ועבדו ניסי
ת"ל ויעש משה כאשר דבר יי' כאשר צוה יי' את משה כן עשה משה
לא עשה משה ולא אהרן ולא אלישע ולא יהושע ולא שום אדם ...
ואם כדבר זה יבוא הרשות בידך אחוז בו אחז בו ואם לאו אל תאחז בו ...
שלנו ואלהים וזה ודאי אינו כי אלהיהן של מצרים אחד ואינם שנים ... אמר ר' אחא
ואי כדבר זה יבוא הרשות בידך אחוז בו אחז בו ואם לאו אל תאחז בו ...
אין כאן דבר אחר שיעשה אלא מה שעשו חרטומי מצרים שהם עשו בכשפיהם
ואין הדבר כן כי הוא שיעשה בחרטומיו וכן רוח הקדש אומרת שהיו נחלקים
שלם התירוץ הראשון אינו מתיישב עם מה שאמרו כי כל המכים שוים
ואי כדבר זה יבוא הרשות בידך אחוז בו אחז בו ואם לאו אל תאחז בו ...
אין כאן דבר אחר שיעשה אלא מה שעשו חרטומי מצרים שהם עשו בכשפיהם
ואין הדבר כן כי הוא שיעשה בחרטומיו וכן רוח הקדש אומרת שהיו נחלקים
שלם התירוץ הראשון אינו מתיישב עם מה שאמרו כי כל המכים שוים
ואי כדבר זה יבוא הרשות בידך אחוז בו אחז בו ואם לאו אל תאחז בו ...
אין כאן דבר אחר שיעשה אלא מה שעשו חרטומי מצרים שהם עשו בכשפיהם
ואין הדבר כן כי הוא שיעשה בחרטומיו וכן רוח הקדש אומרת שהיו נחלקים
שלם התירוץ הראשון אינו מתיישב עם מה שאמרו כי כל המכים שוים
ואי כדבר זה יבוא הרשות בידך אחוז בו אחז בו ואם לאו אל תאחז בו ...
אין כאן דבר אחר שיעשה אלא מה שעשו חרטומי מצרים שהם עשו בכשפיהם
ואין הדבר כן כי הוא שיעשה בחרטומיו וכן רוח הקדש אומרת שהיו נחלקים
שלם התירוץ הראשון אינו מתיישב עם מה שאמרו כי כל המכים שוים

עשו מלך האדום והוא שקל הכסף אדרך מבשלתיך ולקרני שור כפון לבלוע
וכאשר יולע ואינו מתעלם נקל שיקל עוד והוא מוסיף למען שאר שאלתיך יהיה נרפס
בגיליון קה
כליל הדרך בחכמה ושביה לעיים עשקך הבל ורודף שוא עשו על ישעך השיעה
את מלך האדום האדום היזה כי כן ויכה לבלוע הדם ולשבך לשאר האדמים ..
כי שקל אחכי בלע אכילה ושביה והלב אוכלין לו הרשעים והמוסרים כלילה
שבלשון קרן לו בבורכך כלומר ראשית אכשלתך היתה ראשיתה כיום שהקדימך ל
כלומר קונשיב לרבקה כלומר התקווה אין לך לאבדל כי אם לא יהיה למלים כלומר
לא יאבל והכסף ... שעל אומרה הקלוש והלב לא ואוה אומרה לו אוכלין חלק נבלעים אין
ואחיה והדרור הלב שמאכל לא יקיה יכולה לבבה ואחריה לבלוע אחלמי
יום כי כן הוא דרך שהשבעים מיעט אוכלים שר שהרעין אוכל .. לחמי יום
כבני אחיה וישקך נכון לעיון לחם ונחיד שבעים ואחרי ראש אחלמי לשלה ואין
שבעים והלא לשלה אלא בבני שבעים לאהה ידוע לומר כי יש ויוד הוא כמין
כי נכבד אחר זולו שהה שבעים אחרת שבעים תהיה יש ויוד עיון שבעים
וכיון שהכוונה שהם שנים כנגד ונגלי מביב בנים שנים שנים מביב בקול
כנגלי מחור מחור וכן הוא ואמרכב זה בשלם כלומר אלא נאכח שבין הארבעה
וגדרכו כאשר היה בתחלה כלומר לך הנגלי שהוא סובב בשלם ואינו אוכל
וכן הוא הלשם אחרת ואחר עוד ויקר ואחריו יהיה לו ואכן
שיאכל לשלה ולשבעך לא יבצרו .. ואחרי כי אלי הוא אוכלין אלו אחרי
כנגד לו רוחות שלם מנשבות ושבעה הנקה לשרוד רוח ה לפיים הנוקי יהיה
שעבדי הנקה לשרוד רוח ה לאו למדיני שהוא רוח ה שלח בכוונה אחד בלי אחר
ורוחות בלשון אין רוח בלי רוח ואין רוח בלי הדומם והנה לא אחד בכוונה אחד כאשר אומרים
בנקוה אינו לא אחד הכוונה הוא רוח האחד ואין רוח בלי דומם לפיים הנוקי .. ובלשון כי אין אחד
שיעבדו ל אחת מהשעבדו אחד רוח האחד ואין רוח בלי דומם לפיים הנוקי
בנקוה אינו לא אחד הכוונה הוא רוח האחד ואין רוח בלי דומם לפיים הנוקי
שלם היזה לכתיב המלכים שלא שעבדו אחד בלי ואין בלי שלם
מחר בין שלם היזה לכתיב המלכים והוא שריבוי שיעבדו .. והלשון לא רבי יוחנן
לשון אחר בין השלם לכתיב המלכים שלא שעבדו אחד בלי ואין בלי דומם
שלם היזה לכתיב המלכים שלא שעבדו אחד בלי ואין בלי שלם
מחר בין שלם היזה לכתיב המלכים והוא שריבוי שיעבדו .. והלשון לא רבי יוחנן
לשון אחר בין השלם לכתיב המלכים שלא שעבדו אחד בלי ואין בלי דומם

ואחז בעקבותיו ידו קרא שמו יעקב וגו׳ ויגדלו הנערים ויהי עשו איש יודע צייד איש שדה ויעקב איש תם יושב אהלים ויאהב יצחק את עשו כי ציד בפיו ורבקה אוהבת את יעקב ויזד יעקב נזיד ויבא עשו מן השדה והוא עיף ויאמר עשו אל יעקב הלעיטני נא מן האדם האדם הזה כי עיף אנכי על כן קרא שמו אדום ויאמר יעקב מכרה כיום את בכרתך לי ויאמר עשו הנה אנכי הולך למות ולמה זה לי בכרה ויאמר יעקב השבעה לי כיום וישבע לו וימכר את בכרתו ליעקב ויעקב נתן לעשו לחם ונזיד עדשים ויאכל וישת ויקם וילך ויבז עשו את הבכרה

ויהי רעב בארץ מלבד הרעב הראשון אשר היה בימי אברהם וילך יצחק אל אבימלך מלך פלשתים גרר ויאמר ה׳ אליו אל תרד מצרימה שכן בארץ אשר אומר אליך וגו׳ ואחז עד אהלך כאשר נשבע ליעקב אביך ואברכך כי לך ולזרעך אתן את כל הארצות האל ואקים את השבועה אשר נשבעתי לאברהם אביך והרביתי את זרעך ככוכבי השמים ונתתי לזרעך את כל הארצות האל והתברכו בזרעך כל גוי הארץ עקב אשר שמע אברהם בקולי וישמור משמרתי מצותי חקותי ותורותי וישב יצחק בגרר ויאמר אנשי המקום לאשתו ותאמר אחותי הוא כי ירא לאמר אשתי פן יהרגני אנשי המקום על רבקה כי יפת מראה הוא ויהי כי ארכו לו שם הימים וישקף אבימלך מלך פלשתים בעד החלון וירא והנה יצחק מצחק את רבקה אשתו ויקרא אבימלך ליצחק ויאמר אך הנה אשתך הוא ואיך אמרת אחותי הוא ויאמר אליו יצחק כי אמרתי פן אמות עליה ויאמר אבימלך מה זאת עשית לנו כמעט שכב אחד העם את אשתך והבאת עלינו אשם ויצו אבימלך את כל העם לאמר הנוגע באיש הזה ובאשתו מות יומת ויזרע יצחק בארץ ההוא וימצא בשנה ההוא מאה שערים ויברכהו ה׳ וילך האיש והלוך וגדל עד כי גדל מאד מאד ויהי לו מקנה צאן ומקנה בקר ועבדה רבה ויקנאו פלשתים אותו ואת כל הבארות אשר חפרו עבדי אביו בימי אברהם אביו סתמום פלשתים וימלאום עפר ויאמר אבימלך אל יצחק לך מעמנו כי עצמת ממנו מאד וילך משם יצחק ויחן בנחל גרר וישב שם ויחפר את בארות המים אשר חפרו בימי אברהם אביו אשר סתמו פלשתים אחרי מות אברהם ויקרא להן שמות כשמות אשר קרא להן אביו ויחפרו עבדי יצחק בנחל וימצאו שם באר מים חיים ויריבו רעי גרר עם רעי יצחק לאמר לנו המים ויקרא שם הבאר עשק כי התעשקו עמו ויחפרו באר אחרת ויריבו גם עליה ויקרא שמה שטנה ויעתק משם ויחפר באר אחרת ולא רבו עליה ויקרא שמה רחובות ויאמר כי עתה הרחיב ה׳ לנו ופרינו בארץ ויעל משם באר שבע ויראה אליו ה׳ בלילה ההוא ויאמר אנכי אלהי אברהם אביך אל תירא כי אתך אנכי וברכתיך והרביתי את זרעך בעבור אברהם עבדי ויבן שם מזבח ויקרא בשם ה׳ ויט שם אהלו ויכרו שם עבדי יצחק באר ואבימלך הלך אליו מגרר ואחזת מפיכל שר צבאו ויצחק אמר למה באתם אלי ואתם שנאתם אותי ותשלחו מעמכם ויאמרו ראו ראינו כי היה ה׳ עמך ונאמר תהי נא אלה בינינו בינך ונכרתה ברית עמך אם תעשה עמנו רע כאשר לא נגעוך וכאשר עשינו עמך רק טוב ונשלחך בשלום אתה עתה ברוך ה׳ ויעש להם משתה ויאכלו וישתו ויעתקו בבקר וישבעו איש לאחיו וישלחם יצחק וילכו מאתו בשלום ויהי ביום ההוא ויבאו עבדי יצחק ויגידו לו על אודות הבאר אשר חפרו ויאמרו לו מצאנו מים ויקרא אתה שבעה על כן שם העיר באר שבע עד היום הזה ויהי עשו בן ארבעים שנה ויקח אשה את יהודית בת בארי החתי ואת בשמת בת אילון החתי ותהיינה מורת רוח ליצחק וברבקה

ויהי כי זקן יצחק ותכהין עיניו מראת ויקרא את עשו בנו הגדול ויאמר אליו בני ויאמר אליו הנני מי אתה בני ויאמר אליו אני עשו בכרך ועתה שא נא כליך תלי וקשתך וצא השדה וצודה לי ציד ועשה לי מטעמים כאשר אהבתי ובא לי ואברכך לפני ה׳ לפני מותי ורבקה שומעת בדבר יצחק אל עשו בנו וילך עשו השדה לצוד ציד להביא ורבקה אמרה אל יעקב בנה לאמר הן שמעתי את אביך מדבר אל עשו אחיך לאמר הביאה לי ציד ועשה לי מטעמים ואכלה ואברכך לפני ה׳ לפני מותי ועתה בני שמע בקולי לאשר אנכי מצוה אותך לך נא אל הצאן וקח לי משם שני גדיי עזים טובים ואעשה אתם מטעמים לאביך כאשר אהב ובאת לאביך ואכל בעבור אשר יברכך לפני מותו ויאמר יעקב אל רבקה אמו הן עשו אחי איש שעיר ואנכי איש חלק ואולי ימשני אבי והייתי בעיניו כמתעתע והבאתי עלי קללה ולא ברכה ותאמר לו אמו עלי קללתך בני אך שמע בקולי ולך קח לי ויקח וילך ויבא לאמו ותעש אמו מטעמים כאשר אהב אביו ותקח רבקה את בגדי עשו בנה הגדול החמודות אשר אתה בבית ותלבש את יעקב בנה הקטן והעורות גדיי העזים הלבישה על ידיו ועל חלקת צוארו ותתן את המטעמים ואת הלחם אשר עשתה ביד יעקב בנה ויבא אל אביו ויאמר אבי ויאמר הנני מי אתה בני ויאמר יעקב אל אביו אנכי עשו בכרך עשיתי כאשר דברת אלי קום נא שבה ואכלה מצידי בעבור תברכני נפשך ויאמר יצחק אל בנו מה זה מהרת למצא בני ויאמר כי הקרה ה׳ אלהיך לפני ויאמר יצחק אל יעקב גשה נא ואמשך בני האתה זה בני עשו אם לא ויגש יעקב אל יצחק אביו וימשהו ויאמר הקול קול יעקב והידים ידי עשו ולא הכירו כי היו ידיו כידי עשו אחיו שעירות ויברכהו ויאמר האתה זה בני עשו ויאמר אני ויאמר הגישה לי ואכלה מצד בני בעבור תברכך נפשי ויגש לו ויאכל ויבא לו יין וישת ויאמר אליו יצחק אביו גשה נא ושקה לי בני ויגש וישק לו ויריח את ריח בגדיו ויברכהו ויאמר ראה ריח בני כריח שדה אשר ברכו ה׳ ויתן לך האלהים מטל השמים ומשמני הארץ ורב דגן ותירוש יעבדוך עמים וישתחוו לך לאמים הוה גביר לאחיך וישתחוו לך בני אמך ארריך ארור וברכיך ברוך ויהי ככלות יצחק לברך את יעקב ויהי אך יצא יצא יעקב מאת פני יצחק אביו ועשו אחיו בא מצידו ויעש גם הוא מטעמים ויבא לאביו ויאמר לאביו יקם אבי וישא בני מצידו בעבור תברכני נפשך ויאמר לו יצחק אביו מי אפוא הוא הנה אשר צד ציד ויבא לי ואכל מכל בטרם תבוא ואברכהו גם ברוך יהיה ויחרד יצחק חרדה גדולה עד מאד ויאמר מי אפוא הוא הצ

סתרי תורה פרשת לך לך האנא נבוח צ

לך לך להורות שכולם שמחים לה כמו שהקדים שהם לתן והם וישתחוו בנוגע לעבדה
ולשמרה כי היה ענין שמירה שהיה עקבה והעקבה על יכה שמירה ואברהם פרוש
והיה נשמרת עכ"ל הלך בדרכו ביי עריכה שהיה שבילה שעון היה עקבך עריכה
שבלה והיקוק עשה בקולם ויכתם לתן והיינו הנשמע שמוכה לנגד השלוש כי מחרי
שהוא שבלה מוכל תחומעטין ואחר שכבר לך לך תשמרכך זו היא נגד שהיא תורה
והיא תורה שלוש של הנשמע והומעולכך שה הנגד השלוש העלו תיתן החיים שהית
ישראל תורה הוא יב שבטים שלוש ישן יב שבטים בחכלוס שהם שלה עקבים
שלו שלוש שבטי יה ולבן יב הוויוכ יב נגד תורה וחוה שהוא והמכיר
תכיר זו השבים שהיא נשמרה על השלבוכ כי השלבוכ היא עקב נדוע והשכיע
שהיא נשמרה שלה להיינו סם תכיר זה עקב תכיר שהוא העקבה הנשמרת שלוש נדוע
תכיר ותהוא ותורה תין פשוט ותין תכיר את העקבה שבנות הנשמע שהיא השכיע
ותין תכיר שלת כי שהיא עקב ילה העקבה של החרן תשר תרתך זה הוא השלוש
היה תשר בו היתה סם זוכה תשוגו ישיע לתחוכה היתה השלוש כשלו שתשרון על
זכה לשמלה על כריה וכי תשר תשוגה הוא ההוא תרתך ומשם של הריחיה השלוש.

עיין

ותשכח כהכלי ותשעתך לגי נדול זו היא בכה זו תחוכה היתה ותברכה שם ותעלך
תרתך הרי נ והיה ברכה הרי ל ותברכה תברכיך הרי תחמש ותעלך תחוכה שת
ונברכו בך כל משפחות האדמה הרי ז ותוכל כי הפנוע היא כי שם היוכל כי ע
שלבשם תיש ברכה בו שבה הם ברכה והם ז שבשלבוכ תנה הכלכוע בתחמ ותהו
שהרתשוע היא ותשעתך לגי נדול ותנה החמש העברה תשר בה היא נעשכיתין ותהו
ותברכה שטכ ותעלה תרתך תנה בכל יכון שהוא תשר הם כלוש כלא ז שהם ע
תשרכיך כי שה יוכל היה כלשה תחמ שהתשעה ברכה לשרך תברכיו ותו היא ה
ותעלך תאור כי שם היוכל יוצר היא תורה נגד תשר תברכיו ותשעתך
להם תנה שבע תור ותברכה כתיא תשך ותבו ותעלך תאור והיא תשכיע ונשמע
כך שהיא תלה ז שהם שהיא השלבוכ שהשלבוכ הרי ז שתברכה הם כלוש כלא ז שהם ע
כתשר יוצר כיון שהשלבוכ שהוא תשר הם כלוש כלא ז שהם ע
לוה השלם כתוך שנכנסו הם ע שה תלה כבו ולך תברכ כתשר הבר תלוה לידך
הוא לוה והוא תה הכלה שתשוכ ולשמו ולך תברכ לנגד שהיה השתא שהכלה כי הכלוש
השלם לנגד להיינו יוד הי ואו תשר התלם הוא שלם נעלם והוא שתשר שתשר השלם הנעלם
כתשר שת לשתה לשלם לשתברכה תשוה הנלך תלך ל לבן שהכלה השלישית
בשבר השתא ותין הנשמע שנשמע השבלה שנשמרה שבר שנשמרה שלה שהיה
יל שנה שכן כבו ותברכ שהיה הנשמע הבלה תברכ שהיה להיינו שבלה ורם לנשמע
נל ש תלה הוא כן כלוש שנשמע השבלה כתשר הוא בן ה שנם שהם שנם ותשר
שלוש כלוש וש שנה שהם כלוש הם כלא כי שהם ע שתכן כי הש ז ונה

והיה סימן שהוא תנגד הברכה שלא הנשא שבא כי התחל תנגד הוא תנגד הברכה ותתחבש של הנשא תלי

כריחו ולא היכולין לו וכאשר רוצה אלוה חיים בשעבודה אלוה אחד ברוחו לא אפילו ולא נח ויחם
ולבה עד שהוכיחו ודרך חוכחה של מוכן ענין את חיילות עד שחזקיו בשבוע אלוה אחד ברוחו
שחור לכבוד ה' בתשובה אל המקום בעין שמצא הקבה ויחם לחשלה כעוון ירושלם
אל משמע וכי כך תעלילו בתי הסוריניים בחמתו. הרחם מעלילו. פתי מעלילו עמוקות
המובים בעיר בעין כאשר עמדו בחברם ויכתוב ויצרה ובקבל אם יהיה כאשר עמדו לחשלם
כיוצא מן ירושלם בתחזוק זה ובכל ואם היה אלהיך עמו ואל יעלה ויבוא לחשלם שהיה
להיינו. שהיה ואם מעשי נעשו בו לחשלם ולאחר עליהם נעשו בהם ויהי נעשה ה
שהיינו שהיה הבית והיינה אל אם יהוה וכך בעלה שבעולם כי הנשמע היתה ויכ
מתלונן זה דאת הקודש שהוה ההה ולאחר עליה מתלונן אחתלן לן הקבה רוב
זו הנשמע הלך ואם שהיה השלוב ולאחר נלך יוכל שלא אם קוד וילוע כי קוד היה הלך לאחר
שהיה כוחך שבשמע כלשון זך רוח הכהנים ועלאחר אחת אלאחר שה רוח הכהנה זה על
היום שלבה זו נתנו האשלילים בבן אחון אל לך הדע ולאחר עלך שרפה אשם כי אם נפלא
שולך הלת אם יוכה האדם שלה בנשמה השלוש ואם לאו אחבלים אוכף האנם שהם
הנשמה והדוח ונשחרה הנשמע ופנתנו השפלים אחה כבכי והלא אחן האנם אשר היה
אם ואכי כלוכיה שנאה ולאחר נעשו לבלוכיה שובבה בנוכי ונך ובלאחר נעשו ל בלבוש
כי וערפה אשם לאלהיה .. שב מלכי בחמתי הרחמים והשה שהוה לא בחמתי. גיד
הלא בעין שאה הקבה ירושלם אל חשלה כעוון ירושלם אל חשלוש בחומות ואלבלים
ופרצין פרציהן ואוכף החומות אשר אם שו שליהם אשרחים אשלחים הפלחים של
אוכף החומות אם על חומותיך ירושלם הפלכי אשרחים ונך ואיכל כהן נדול לחשלה
ראובם אשרחים האשרים אל אוכף החומות בהשלה אשלוש נשאלך נשאי כאשר ישלוש אשר
השלם אם ובכה ונבחפר בעון אל הארץ אשרשה הקבה לרוחי הלרוים כעוון אוכף הון שלן
אל חשלה ואם כל הלוים אל השלם וכאשר יקלוש הנשמה חוזה בשלם ובחפר ב
בחשבך החשבלה שאם הוא פנה נוך פוגשך באדם הוא ואוכף החלבך אשר אם אם
היה וכאיב
ובכה אם אשחים עד ותוכחין לה הפרח ובחפר ואם לאו רוחין אוכף לחון ואלה
היה אוכף כאשר רוחים אוכף לחון אשלוש הפשחים ונך והיה הולכך לה אחר
שהלבה אם נולם שפלוש השלם הזה ובוכחר בו של אחלוש אל פלה נון על אשר כל אשר
אם כאשחים אוכף חוזה לשעים ואוחרים הישר נשאי חשיב היה ואוחרב כל אשר
נשאי קלוש אוכף חוזה אשר אוחרים הישר נשאי חשיב היה ואוחרב כל אשר
עובים כי הוא יבי הכשים אוכף ויעלאה כלוכי אוכף נשאי הא שה כי .. כלאה בעון
ואלה היה אוחרב עב לא נשלח בי אוכף נשאי הא שה כי .. כלאה בעון
ובכה נבחפר לנך כיון אובחפר
ובחפר אם בעין ואלבחפר אם בחלבה היון יה השלם ואלבחפר אם .. ובחפר הלחם
כבל ואלבחפר אם בחלבה היון יה השלם ואלבחפר אם .. ובחפר הלחם
היה אוחרב עב לא נשלח בי אוכף נשאי הא שה כי .. כלאה בעון
אוכף החומות ואלבחפר אם בחלבה היון יה השלם ואלבחפר אם .. ובחפר הלחם

שבעיר ממי נגע אשר עליהם נאמ׳ האוכה עש׳ אחר מנחה נזאל המבים ומכ״ש האוכל
לפי שיש שם אכילה ושבייה דומה קצב לזה העולם כיון שהוא בגע הכחבון בגע זה יש צורין
ודיוקנין של זה העולם ויש צורין ודיוקנין של עולם העליון ושם כל אוכם הצדיקים הולכי
ומבעדנים שם ובראשי חדשים ושבתות עולים רוח ונפש אשר שם ונפשעים מאוכו
גוף ומקלבשים בדיוקן עליון בגע של משלה מרוקמת בכל גוונין באי זה מקום במקום שאת
יה׳ במלבש שלו כלומ׳ במקום שהם הנשמש ונשמש לנשמה ומזדוונים כא׳ מה שהם יה׳ עם
רוח ונפש שהם וה׳ ונשמים יהוה והם נהנים מאור השכינה ובאמצעות הגן יש עמוד אחד
של ג׳ גוונים ואוכו עמוד עד׳ מכון כד׳ כיון באשר כמצא הדבר באורך בפ׳ ויחי ואוכו
רוח כאשר רוצה לעלות מתפשט שם מאוכו מלבש והנפש נשארת שם בגוף ההוא ונכנם
הדוח כנך אוכו עמוד ועולה למעלה ודאיכי מי שהקשה כי למעלה אמ׳ שעולה רוח ונפש
ובבאן אומ׳ כי עולה הדוח והנפש נשאר בגוף שבגע וכירך כי אולי על נפש הבהמית
הדמוזה בכליון כמו שנאמ׳ למעלה קאמ׳ ועל זה יש קושי כי אותה נפש הבהמית נשאר
בקבר לכן אני אומ׳ כי בגע שבשמים יש באמצעיכו עמוד א׳ כמו שיש בגע של מעש
ואחר שעלו הנפש והדוח באוכו גע שבשמים אם כא הדוח לעלות יוכר מעלה מתפשט
שם מאוכו מלבש ועולה למעלה באוכו עמוד והנפש יורדת בעמוד האחר שיש מאוכו
גע למעש ונשארת הנפש בגוף והדוח עולה כנך אוכו מקום שיצאת ממנו והדוח כשוב אל האלהי
אשר נתנה אז לוקח אותה מיכאל בג׳ ומקריב אוכה קרבן בסומין לפני הקב״ה ויושבת שם
ומתעדנת בכל אוכם עידונים ומתלבשת באוכו מלבש ויושבת שם בעטרה א׳ על ראש יוכל
ממה שהיכה בראשונה כאשר היכה שם קודם שירדה לזה העולם על א׳ שנים כלומ׳
שעטרה היא על א׳ שנים יוכר מעולה מאוכה ראשונה ומזדוונת בנפש שלה
ויושבת כמו שאמרנו באוכה עטרה על א׳ שנים וזה הוא כימי החול ועולה בשבת
שבגע ומתעסקת בקורה ובכל רח׳ ומעדנים ושבתות יורדת ומזדוונת בנפש
ודאיכי מי שהקשה גב׳ שהרי למעלה קאמ׳ שברח עולים רוח ונפש ועתה אומ׳ שיורדים
וכירך כי איפש שבמוצאי רח׳ ויע׳ ושבת קאמ׳ שאחר שעלו הם יורדות מעטרה
ומה שאמ׳ ומזדוונות בנפש ר״ל בנפש הבהמית ואני אומ׳ כי פי׳ הענין הוא כי
כאשר הדוח והנפש הם למעש ברח׳ וב׳ הם עולים למעלה וכאשר כבר עלתה הדוח
למעלה ויושבת שם בכל רח׳ ושבתות וב׳ יורדת למעש ומזדוונת בנפש כי אז הוא
זמן הזינוג׳ זהו בפי הלשון הנמצא בדפוס אמנם בס׳ לא נמצא כל אוכו לשון
מן ומזדוונת וב׳ ע׳ בנפש אלא מיד אחר אומרו אותה עטרה היא מעולה על א׳ שנ׳
יוכר מהראשונה אומ׳ הנשמה היא כח עליון על כל אלו והיא מבת הזכר סוראילן
החיים והיא עולה מיד וכל אוכם המדרגות מתקשרים כא׳ זה בזה וכאשר נפרשים
כולם עולים וחוזרים לאוכו מקום שיצאו ממנו כאשר זה הדוח יוצא מזה העולם
נכנם בכנך מערת אדם הא׳ והאבת שם והם נוכנים לה פינקס א׳ סימן ונכנסת לגבי
הגן עדן והיא מתקרבת שם ומוצאת הבדובים ואוכו להם החרב המתהפכת אשר בגע
של מעש אם זכתה לפי שהיא צדקת רואים הפינקס שהוא סימן ופותחים לה פתח ונכנסת

באוכו צרור החיים של
עין לא ראתה אלהים
זולתך ונו׳ אחר׳ יורדת
לתוך גע שבארץ ומתעדנת
בכל וב׳

כלומ׳ נפש דוח נשמש

ואם לא נמצאת צדקת דוחים אותה לחוץ ויושבת שם כל אותם זמן שראוי לה לישב ובכל אותו
זמן שיושבת שם מתלבשת בדיוקן אל זה העולם ובדיוקן ושבתות כאשר רוצ לעלות למעלה
הצדיקים שבגע נוכנים לה פנקס סימן ועולה באותו עמוד ופוגעת באותם שומרי חומות
ירושלם אם היא צדקת פותחים לה פתח ונכנסת ואם לאו לוקחים ממנו אותו פנקס ודוחי
אותה לחוץ והיא חוזרת לגן ואומרת מצאוני השומרים הסובבים בעיר ונו׳ נשאו את דרדי
מעלי זהו הפנקס שנתנו לה סימן אלוקחים אותו ממנו שומרי החומות אלו הם שומרי
חומות ירושלם .. ומה״ש מצאתי בס״י הוא שנינו בכל יום ויום בת קול יוצאת מהר חורב ואומ״ר
אוי להם לבריות מעלבנה של תורה שכל מי שמשתדל בתורה בזה העולם כאשר עצא מ
ממנה אין באותו עולם מי שימחה בדו אלא כל אותם שומרי השערים ושומרי החומות וכל שאר
המקומות כולם מקדימים לו אלום והקב״ה הוא עליו ואינו ירא הדר אחר הדברים האלה
שהם דברי הקורה כאשר קמצא לפנים .. אמנם בספרי הדפוס נמצא אחר שאמ׳ אלהים
שומרי חומות ירושלם כדונמ׳ זו הנשמה לנשמה היא מתפשטת מאותו מלבש אל מעלה
ומתעלה למעלה למעלה ומתהנה מאור השכינה והנשמה נשארת בגוף ובכל ריח וזרעי
ושבתות יורדת ומזדוונת בנשמה ודיוקן הנע׳ אל מעלה הוא מן רוח ועפר אותו עפר שיא
נודע למעלה הכוונה שהרוח שהוא בקב״ה לבשו מאש ורוח כמו אותו אל מעלה כדמות
שהוא רוח ונאצל מהאש שהיא הגברה והנשמה שהיא בבינה נע׳ אל מעלה מרוח ועפר
כי הכל היה מן העפר ההוא והכל שב אל העפר ולבש הנפש שהיא במלכות נע׳ אל מעלה
מאש ומים שהיא מקבלת דין ורחמים ויש מי שפי׳ כי רוח אלהים הוא בחכמה שהוא
רוח אלהים דהיינו הבינה הנקר׳ אלהים והנר׳ אלי כתבתי שהוא הקב״ה כמו שבתבתי ואותו נע׳
עליון שאמרנו הוא הוא סוד יקר ובלבש זה מתלבש יה׳ לבש אל נע׳ אל מעלה הוא מאש
ומים אנ׳ שמים עד כאן .. רוח השמאל היורדת למעלה הולכת למדרגה אלו והנפש
אלו נשארת בגוף אשר הוא קבר בארץ אנ׳ אך בשרו עליו יכאב ונו׳ ועל זה אמרו שמבי
יודשים בעה״ז מכבד הצדיקים ומהעולם הקחתון ומדברים זה עם זה .. עכ״ל מה״ש מצאתי
בספרי הדפוס ונחזור לעניינו ..

אחר הדברים

פח

האלה ונו׳ אלה הם דברי הקורה
שכן כתי׳ כאן אחר הדברים
ובכן אם את הדברים דבר
את כל קהלכם כמו אלאם הם דב״ר בכאן נב״ה הוא דב״ר אחר שמשתדל בזה העולם בדפים
האלה הקב״ה מבשרו בשורות עובת ומקדים לנשמה אלום ההד״ אל בירא אברם אנכי
מגן לך מכל מינים רשים אל נהינם לפי שדרך הדבה מאד אותו השתדלות שהשתדלת
בתורה הדבה מאד לפי שכל מי שמשתדל בעה״ז זוכה ויורש נחלתו אל העה״ב כמו שנ׳ להנחיל
אוהבי יש מהו יש זה עה״ב שהוא יש כי החכמה אינה נאחזת ביש כי היא מחשבה לבד״ה ..
ובספרי הדפוס כתי׳ להנחיל אוהבי יש מהו יש זה יש מאין דהיינו יג׳ מכילן שנוכנים לו
ירושה עליונה בעה״ז ואוצרותיהם אמלא בעה״ז מעשר ומכל עוב שבעולם דהיינו מי ש
שהולך בעה״ז לימין אבה לעה״ב ומי שהולך לשמאל בא לו עושר בעולם הזה .. יעקן יש ש
שמאל קדוש ויש שמאל של הטומאה וזהו שאנו אומרים מי שמתעבק בתורה נוכנים לו
אורך ימים בעה״ב ונוכנים לו עושר ובבד בעה״ז אנ׳ אורך ימים בעוניה ונו׳ ומי שרוצה

אי אפשר לומר כן שהרי אברהם היה עשיר מאד ואם לא היה מקבל
מתנות לא היה יכול לעשר את כל רכושו ועוד שהרי אברהם
לא קיבל מתנות מאחרים כדכתיב ואברהם אמר אל מלך סדום
הרמתי ידי אל ה' אם מחוט ועד שרוך נעל ואם אקח מכל אשר
לך ולא תאמר אני העשרתי את אברם ואם כן מנין היה לו
לאברהם לעשר את כל רכושו ועוד שהרי אברהם לא עשר
את כל רכושו אלא את השלל שלקח מן המלכים כדכתיב
ויתן לו מעשר מכל ואם כן מנין היה לו לאברהם לעשר
את כל רכושו ועוד שהרי אברהם לא עשר את השלל
שלקח מן המלכים אלא לאחרים כדכתיב ויתן לו מעשר
מכל ואם כן מנין היה לו לאברהם לעשר את כל רכושו
ועוד שהרי אברהם לא עשר את השלל שלקח מן המלכים
אלא לאחרים כדכתיב ויתן לו מעשר מכל ואם כן מנין
היה לו לאברהם לעשר את כל רכושו ועוד שהרי אברהם
לא עשר את השלל שלקח מן המלכים אלא לאחרים
כדכתיב ויתן לו מעשר מכל ואם כן מנין היה לו לאברהם
לעשר את כל רכושו ועוד שהרי אברהם לא עשר את
השלל שלקח מן המלכים אלא לאחרים כדכתיב ויתן לו
מעשר מכל ואם כן מנין היה לו לאברהם לעשר את כל
רכושו ועוד שהרי אברהם לא עשר את השלל שלקח מן
המלכים אלא לאחרים כדכתיב ויתן לו מעשר מכל ואם
כן מנין היה לו לאברהם לעשר את כל רכושו ועוד שהרי
אברהם לא עשר את השלל שלקח מן המלכים אלא
לאחרים כדכתיב ויתן לו מעשר מכל ואם כן מנין היה
לו לאברהם לעשר את כל רכושו ועוד שהרי אברהם לא
עשר את השלל שלקח מן המלכים אלא לאחרים כדכתיב
ויתן לו מעשר מכל ואם כן מנין היה לו לאברהם לעשר
את כל רכושו ועוד שהרי אברהם לא עשר את השלל
שלקח מן המלכים אלא לאחרים כדכתיב ויתן לו מעשר
מכל ואם כן מנין היה לו לאברהם לעשר את כל רכושו
ועוד שהרי אברהם לא עשר את השלל שלקח מן
המלכים אלא לאחרים כדכתיב ויתן לו מעשר מכל ואם
כן מנין היה לו לאברהם לעשר את כל רכושו ועוד שהרי
אברהם לא עשר את השלל שלקח מן המלכים אלא
לאחרים כדכתיב ויתן לו מעשר מכל ואם כן מנין היה
לו לאברהם לעשר את כל רכושו ועוד שהרי אברהם לא
עשר את השלל שלקח מן המלכים אלא לאחרים
כדכתיב ויתן לו מעשר מכל ואם כן מנין היה לו לאברהם
לעשר את כל רכושו ועוד שהרי אברהם לא עשר את
השלל שלקח מן המלכים אלא לאחרים כדכתיב ויתן לו
מעשר מכל ואם כן מנין היה לו לאברהם לעשר את כל
רכושו

אחר הדברים האלה היה דבר ה' אל אברם במחזה לאמר אל תירא אברם אנכי מגן לך שכרך הרבה מאד ... ר' יוסי אומר כל הדברים האלה בקריעת ים סוף ובמלחמת עמלק הוא אומר כי הנה המלכים נועדו עברו יחדו המה ראו כן תמהו נבהלו נחפזו רעדה אחזתם שם חיל כיולדה וגו'

שמיא על הרוע העצומים אשר הרע מאד כי לשון זה הוא מיותר לפניהם ובין עריך
היטב שיהיה שהכוונה שיהיה מתוקן לשון זה הוא כדי שלא יהיה ענוש לשלמה בגודל
עם ישראל יובן כי לשון זה שלא כפשוטו הוא רומז על התחדשות ובין מצוה לעבירה
שעשם גלגלו זה בפעם לחטא העבירה שהוא הכלב והוא לשון הקודש עם הלשון בעוד
שהוא היפוך שהוא גם לשון הקודש עם השלכתו שהוא הרגש כי היה הזיהרעתיך
ומצאתיך לצנוף בעיר שכבתך כי היה בעיר שכבתך ובין ערוך הקודש שעשם שלא
ומכרתם לכושים לחטי הגי לשוונכבא ובין ערוך שלא יהיה להם ענוש לשלחים
השיונם עם ישראל ובין שכבתך בעיר הערה ומיעדת כן כלומר שכבתך בעיר מחוזה
שהוא כפשוטו שלא תרגיש וכי מחוזה הכבוד בעיר הוא ומקום שלהם שלא הוקמים
שלן השלחים ולפי שהוא מקום מן השלחים השיונים הקדושים לבן נהפלה ל
מפרשים ערוך מקום פי שלא יעמדו בו השלחים הקדושים ולא יהיה להם
מקום פה שהקפה נהפלה שלא מי שהוא שלח מחוזה נהפלה לו בעיני שלשלחי
השיונים כשעטקן לו בריבוי קדושת גב וירפר אחרי אלהים לאחר אלהים עם
הקודש ולא כבר וירפר אחרי מחוזה כי אם בעם שנקרא בשמון הקודש כי בשמון שלי
היה מחוזה לפי שהיה השכנם אוכלין מאוכלי בריבי קודש ובקריבה אוכלין לבן לא
עמדו בשמון אלהים שהיה שמחה שלחי לשלחי בריבי קודש ובקריבה אוכלין לבן לא
אבד ושלי לשלח את הכי נאמר לשלח להכריז בכל לשון שלא יהיה לשון זר מפוסק
ולא יהיה בלשון אחר את בלשון שהכל השכרים בו שיוכלו לומר זה לזה ולא יכלו
לקיימה ולומר פרעה אחר כלומר לפי אחר כלשים ולבן וירפר אלהים לשלחי
כלומר בשמון הקודש אלהים ולשלחה כמו שתרגמנו לשלחה .. ר יהודה אומר
לבן לפי שהיה שלח שלא יכלו לו אוהבה שר שלחל שלח לפי שהיה שלחיכו דהיינו
שהיה אחדונים עליו בריבי כלומר שיהיה בריבי בשלחל הזכר כן יש בשלחה
את שהיה שלחל הזכר הכריבי הוא שלחל הוא לו בשלחל דהיינו הכלב
שהשם האחדונים היו שלחה עליו בריבי שהיה אוכל בשלחה ולבן כיון שכבש
נכריבי את טהרם לו אוכלה שב הוא בריבי אחר והיבריבי השון עיסו ולא
יקיים שלח שלחל אחר שלחה עליו בריבי שהיה אוכל בשלחה ולבן כיון שכבש
את השלחים הוא שלחה שלחל הוא הוא לו בשלחל דהיינו הכלב
ויך אחר
אחר הכלב. ר חייא היה הולך לפרעה לשלח פרעה שלחה לו שלחל לפרעה
את ישראל ואם שלח ישראל בפרעה שהוא הכלב. אחר הכלב שלח אם ישלח פרעה
כן בי שלח שלחל שלחה ישראל אם ישלח פרעה שלח הוא כלומר אם ישלח פרעה
ישראל שלח שלחל אחר הכלב וגו' לפי שהוא השלחים שלא שלחו שלח פרעה
נכריבי את טהרם לו אוכלה שב הוא בריבי אחר והיבריבי השון עיסו ולא
את שהשם האחדונים היו שלחה עליו בריבי שהיה אוכל בשלחה ולבן כיון שכבש
את השלחים הוא שלחה שלחל הוא הוא לו בשלחל דהיינו הכלב
ויך אחר

בכוונתם בשיר ושבח שהיו אומריב ומה שאמ' בשמרו להקריב לו במועדו נצטרך
לדעת מה ד"ל במועדו אם נאמ' כלומ' בכל יום ויום ולמה צריך לומ' במועדו וכבר
אמ' את הכבש א' בעשה בקר ואת הכבש השני בעשה בין הערבים אב"ר מאי אריא שאמ'
במועדו בלא אמירת מועדו אנו אומרים שהוא במועדו דהיינו בבקר ובערב בכל
יום אלא במועדו ד"ל במי שהוא שולט באותו זמן ויהיה פי' במועדו ויזמנו שהוא זמן
רצון שנמצא רצון למעלה במדה ידועה שמשם הרצון ולבן כבי' במועדו כאשר הקרבן
הקרבן הכל לוקחים חלק ומתבדרים הקליפות לכל רוח והייחוד כלומ' מדות הייחוד
מתקרבים ונתייחדו והנרות שהם מדות הבנין מתנהרים ונמצא רצון בכל השלמות
והקב"ה נמצא בסוד ייחוד א' כראוי .. בא ר' חייא ונישקו אמ' לו ודאי שאתה ראוי ללבת לראות
את ר' אלעזר הלבו כאשר הגיעו אצלו מצאו אותו יושב על שער הבית אמ' לשמש שלו לך
ואמ' להם הכסא שיש לו ג' רגלים מהו בלא א' אמרו לו לך ותאמ' לו להאדון שלא לחנם אמ'
דוד אבן מאסו הבונים היתה לראש פנה הבוונה שרצו לבדוק בקנקם אם היו מאותם שנכנסו
בפרדס וכנ' שר' חייא ג"ב זאת הפעם היתה הפעם הראשונה שהלך לראות את ר' אלעזר
ואם הבינו דברין שהכסא הם האבת שהאבת הן הן המרכבה והם ג' ומה יעשה בלא
א' והשיב לו כי דוד הוא רגל ד' שכן כבי' אבן מאסו הבונים אמ' ר' אלעזר לשלוח לך ותאמ' לו
להם כי באיזה מקום מאסו בו בדוד עד שאמ' הוא אבן מאסו הבונים החזיר ר' חייא ראשו
לגבי ר' חגיא ואמ' לו שמעת בזה אי זה דבר אמ' לו שמעתי כי בפסוק זה מצינו שמאסו
אותו שכן כבי' בני אמי נחרו בי שמוני נוטרה וגו' כי פסוק זה דוד המלך אמרו ועל דוד
המלך נאמ' כאשר דחו אותו אחיו מהם הבוונה שנאמ' פסוק זה בין על דוד העליון שהיא
המדה העליונה הנקראת דוד שהיא האחרונה ששמו אותה שומרת לשאר השלמות ובין
על דוד התחתון שדחו אותו בחושבם שלא היה אחיהם מאותו מעשה שאמ' יש לפלגשו
שבזמין עצמה לבא אליה באותה לילה והיא הלבה ואמרה אל הגברת והזמינה עצמה וכאשר
בא בא על אשתו וחשב שהיתה פילגשו ונתעברה מדוד והם חשבו שזינתה ודחו אותו
מהם ועוד שמעתי מה דאש הקב"ה לבת המלכות ליהוה יותר מכל האחים אלא לפי שאותיות
שמו הם חקוקים בו והקב"ה נתן כבד לשמו שמאחר ששמו חקוק בו ראוי שיהיה מלך אע"פ
שהמלכות היא מלמעה ויהודה לא היה מאם עכ"ז ידש המלוכה כלומ' מדת מלכות
בשביל שעשה כבד לשמו ועוד שמעתי שיהודה הוא ודאי אותיות השם שיש בו אותיות יה"וה
אב"ר הדליה שבשמו למה אלא זה דוד המלך שהוא נתקשר בשמו יותר מכל בני אדם שבשולם
והדליה מורה עליו הן שכן רוב שם דוד הוא אות ד' הן יען הוא רגל ד' של הכסא והיכן מצינו
שנתקשר דוד בשמו יפ' עד שבא שם זה של יהוה ב"ד לרמוז על זה ואמ' שכן כבי' ובקשו
את ה' אלהיהם ואת דוד מלכם וגו' הדי שדוד קשור בשמו עוד שהוא קשר של כתפילין ודאי כי
דוד המלך הוא קשר של כתפילין כי ידוע כי דוד מדתו היא המלכות שהיא אות ד' משם נאמ
והיא קשר של כתפילין של ראש שכן הקשר הוא אות ד' שנ' וראית את אחורי נמצא כי נתקשר
בשמו כי הכתפילין הם שמו כי ידוע כי פ' קדש היא יו"ד של שם השם ופ' והיה כי יפאך היא
ה' דאשונה של שם השם ופ' שמע היא ואו של שם השם ופ' והיה אם שמוע היא ה' אחרונה
של שם השם והקשר של כתפילין היא הד' דהיינו דוד שהוא קשור עם השם נמצא שדוד

נתקשר בשמו נכנסו כיון שנכנסו ישב לפניו הוא שתקו והם שתקו נכנס לחדר שלו
שהוא מקום שהיה שומעבו מלמעלה בשובר כוונתו שמע קול א' לך ואמור להם כל
מה שישאלו שאנשים כשרים הם והוא היה מפחד לגלות להם אי זה סוד אולי אינם
הגונים לכן נכנס בחדר שלו כיון ששמע דברים אלו חזר אצלם אמ' להם אם ישבכם
מי ששמע אי זה דבר יאמ' לי אמרו לו אנו ממתינים לקבל אור מקוך צחות המנוגן
עליונים ונבין דברין בסברתנו ·· פ"ת ואמ' וה' בהיכל קדשו הם מפניו כל הארץ צ
כאשר רצה הב"ה דהיינו עתיקא קדיש לברא העולם דהיינו מדות הבנין המתחילים
מחסד שנ' אמרתי עולם חסד יבנה וזהו עולם העליון דהיינו עולם האצילות
היה מסתכל בתוך המחשבה שהיא החכמה אשר ממנה הקוב"ה כי ידוע כי הב"ה
שהוא קורה הוא בן החכמה והוא בתוך החכמה כנודע כי מלבד שכולם שרש
שלהם הם בחכמה כדי שמשם יאחזו בעתיק קדיש ויאירו מהאור העליוני נוסף
הב"ה שהוא בתוך החכמה ממנה דהיינו לפנים ממנה שהוא ו' ושיעור ו' שני יורין
ובאוכיות הקורה שהם בחכמה בבח רשים ראשים שני יאצלו שאר מדות הבנין
ולא היה יכול לעמוד לפי שהאוכיות לא היו בפעל כי ידוע כי האוכיות הם מהביעה
והנקודים הם מחכמה והנועמים מהכתר ולכן לא היה העולם יכול להתקיים עד
שברא בשובה שהיא היכל הפנימי העליון כנודע כי הביעה היא היכל עליוני לישב
בו המלך העליון והיכל זה הוא סוד מקום ושם נצחיירו ונרשמו האוכיות כמו שאמרת
בגלופיהו דהיינו בפועל האוכיות והם אוכיות גדולות כיון שנבראת זאת כלומ'
שנאצלה היה מלך מסתכל בהיכל זה ורושם לפניו ציורין של כל העולמות שהם
מן הארץ העליונים רצה לברוא שמים מה עשה נסתכל באור הראשון שהוא החסד
שהוא חסד שבכתר ונתעטף בו וברא שמים שהוא הת"ת כלול משש קצות שהם
חגתנהי זהו שאמ' הכתוב עוטה אור כשלמה ואח"כ נוטה שמים כיריעה נסתכל
לעשות העולם התחתון שהיא המלכות עשה היכל אחר שהוא מן ההיכלות
שבפ' פקודי ונכנס בו ומשמו נסתכל ורשם לפניו כל העולמות אשר למעשה ובראה
אוכם ההי' וה' בהיכל קדשו הם מפניו כל הארץ הם רשם לפניו כל הנקודים של
כל העולמות שהם הם כחושבן הם הם ם' והם ה' פי' העניין כי הנקודות שהם
המלאכים הם חיל"ק שורק צירי חולם קמץ ופימנם פיקוחי חוקם ובהם ששעוח
דהיינו ד' שבמלת פקוחי ושנים שבחוקם שהם החולם והנקודה שבקמץ וכל נקודה
היא עומדת בי' והקו שבקמץ כמין ואו הרי לך ס"ו וכן הם עם המלה עולה ס"ו נמצא
שבתיבת הם יש ששים שהם הששה נקודות שהם חולם חיל"ק שורק הרי ג' וצירי שני
הרי ה' והנקודה שבקמץ כל א' עשרה והם ה' דהיינו ח"ח שצ"ק והם ס"ו עם המלה
המלה וכולם רשומים לפניו ולדעתי כי זהו מה שיש לנו כי המילוי שלהם
הרומז בביעה עולה ס"ג וכולו דהיינו חכמה ביעה שהם כלולים כא' הם הם לכן ה
הכבד של הקב"ה שהיא השביעה שעולה לב' שהם לב' נתיבת חכמה אינו כי אם לאוקם
שהם חכמים ויודעים דרכיו והולכים בדרך אמת כראוי אלהכי שהיה מדקר

עמוד אל
עמהם בא אש ומבב אוכלם והם יצאו לחוץ ושמעו קול א׳ שהיה אומ׳ אי קדוש כלומ׳
על ר׳ אלעזר היה אומ׳ לו הקול אי קדוש הביאני המלך חדרין ובכל אוכם האיררין
אל העתיק שהוא מבא ראנפין ונקר׳ כן יען יש זא׳ והעתיק קדיש נקר׳ מבא ראנפין והיה
אומ׳ אוכו קול הנער הקדוש שהוא מעטרון נמסרו המתפתחות אלהם בידו וכולם
מכוקטים לך ר׳ אלעזר ובעבר אוכם שעמך ובחייך אי קדוש כל צבאות השמים כם
אומרים נגלה ונשמחה בך כאשר ראו אלו השני חכמים ר׳ חייא ור׳ חנא כן נזדעזעו
ויירא ויראש גדולה נפלה עליהם אמרו אין אנו ראויים לזה ויצאו משם ונלכו לדרכם
נצא מכאן ונלך לדרכנו
יכל אוכו הינם ולא יכלו לראוכו לר׳ אלעזר אמרו אין רצינו אל הקב״ה שנראש אוכו שאין אנו
כדאים יצאו משם והלכו להם .. פתח ר׳ חייא ואמ׳ ברכו ה׳ מלאכיו גבורי כח עושה
דברו ונגי אשריהם ישראל מכל שאר האומות שהוא יכ׳ רוצ׳ בהם יוכר מכל
שאר האומות ועשה אוכם חלקו ונחלקו ולכן נתן להם הקדוש הקדושה שהיא א׳ והם הין
כולם ברצון א׳ על הר סיני והקדימו עשייה לשמיעה פיון שהקדימו עשייה לשמיעה קדא
הקב״ה לפתליא אלו ואמ׳ להם עד עתה אכם הייכם יחידים לפני בעולם מכאן ולהלאש
הרי כני בארץ חברים עמכם בכל אין לכם רשות לקדש שמי עד שישראל יכחברו עמכם
בארץ וכולכם כהיו חברים כא׳ לקדש שמי לפי שהקדימו עשייה לשמיעה כגוון המלאכים שנ׳
בהם עושה דברו לשמוע שקורמים עשייה לשמיעה ומכאן מרקדקים קצב בני אדם לומ׳ בקדושה
עם עמך ישראל ולא לומ׳ ועמך ישראל ולדידי אין מכאן ראייה .. דא׳ ברכו ה׳ מלאכיו
אלו הם הצדיקים אשר בארץ שהם חשובים לפני הקב״ה כמלאכים עליונים אשר ברקיע לפי שאם
גבורי כח שהם מתגברים על יצרם כמו אוכו הגבר שמתגבר על אונאו לשמוע בקול
דברו אשר הם זוכים לשמוע בכל יום קול מלמעלה בשעה שהם צריכים לו מעתה מי
הוא אשר יוכל לעמוד לפני מי שהם כמלאכים ואשריהם אוכם שהם יכולים להנצל
מהם כי ההשגחה של הקב״ה היא עליהם בכל יום אכ׳ איך אנחנו נכנס לפניהם ודאי
כי לא נוכל ועל אלה כבי׳ אשרי קבחר וקרב ישכון חצרך ובכי׳ אשרי אדם עוז לו בך
כלומ׳ שאוכו שאתה בוחר בו לשי שכון בחצריך הוא מכלל מי שנ׳ ב אשרי אדם עוז לו בך
.. ניתני קעורי רמאי הורמני דבורייה כלומ׳ מי שהם קשורים ברמים דהיינו שהם
בעל חכמה זאת והם הורמנות של בורייה כלומ׳ ברים הקרבו ושמעו מי מכם
שיעלה וירד בשלום יקום וידע בשעה שעלה ברצון של הראש הלבן שהוא הכבר לעשות לבדרו
כלומ׳ להאציל המדות האחרים העלה מחשבה מקומ׳ בראש הכל ונפח בה והוציא קומרי
עהירין שהוא אומ׳ על המדות שהם בחכמה כמו אזורים מאירים מוחברים כא׳ ועלו
למעלה אצל עתיקא קדישא וירדו שנתפשטו במקומם ונעשו כולם אחד ובאוכו עהירו
מכימו שהוא החכמה כאשר נפח בה הכבר ונצתייר שנעשה פרצפו עד אהיה ובאשר
אוכו עהירו עלה ויורד וזורק זיקין נציבין שהם נצצבה ונפח בה בביעה והוציא כח עמון
ונקר׳ אשר אהיה אהיה הראשון הוא ביעה שבחכמה אשר אהיה היא בינה שבביעה בפלינו
עמיר ומקים הם אוכם כומרין עהירין שנתחברו מתוך מלע א׳ מקום הכוונה כי כאשר
האצילו החכמה והביעה אתמי שנקר׳ יהוה היה בכח אוכו שהוא עמון עליון שהוא הכבר
כי אוכו שלמעלה עד יהוה ובשמוציא אם זה למעש צריך שיהיה בכחו .. עור נפח בה
כלומ׳ בביעה והוציא נצצבה זורקים לכל רוח והוציא כח א׳ עמון אשר הוא נוצץ ונקר׳ אל שהיא

השלוונים שהם שנאים ברקיע שנ׳

מדת החסד · שור אוכל עהירו שהוא סבוס דהיינו החכמש נופח בו בזה האור שהוא
מדת החסד ושלה למשלה בשרשים ויורד במקומו ושלה באלף ומאבים קטורין שלאש
ומוציא כח א' עמון ונקר' אלהים מאשם זה מתפשטים בוחוב עמונים להעין לכל רוח
מהם מי שמתוקן בתיקון נאש ומהם מי שמתוקן בתיקון אחר כי ידוע כי אם זה של
אלהים הוא נקרא במדוב בג' דהיינו בביע ובגברה ובמלכות אלו הם בתיקון יאה וכל
חיצנים שנקר' נב' אלהים הם מתפשטים מכאן ומתתקנים בתיקון אחר שור נפח בה
בבינה והוציא כח א' עמון שהוא עשמד בין שני הירכים שהוא היסוד הנקר' צבאות מן
זה בהתחברו עם בת זוגו' יוצאים כל בוחוב וצבאות שלוונים כל א' ואחד למינו מי
לקיים ולהנהיג השלמות שלו כתי' ה' צבאות אשרי אדם בוטח בך שהוא מדת היסוד
·· כם ונשלם מבדי בורה אל פ' לך לך אבח לא אשר לו המלוכה ··

פרשת וירא אליו מסתרי תורה הורמנותא דמלכא צ"ז שהוא

ציווי המלך נ' בג' גוונין גוון א' הוא גוון שהוא נ' לעין מרחוק ואין השין יכל
לעמוד בדרור מראש שהוא נ' לפי שהוא מרחוק עד שלוקח העין ראוב מעט
בקמיטו אלו ושל זה כתי' מרחוק ה' נ' לי ·· כוונת העין נ' לי בא' מאשי פנים
והוא כי ציווי המלך דהיינו אמירת המלך וצואתו המצב אל הנפא אוכו נביא
רואש אוכו מראש בג' גוונין דהיינו מן המלכות אשר אוכו גוון הוא נ' לעין כי
הוא אור שיוכל השין לראוכה אמנם לא יוכל העין של הנביא לעמוד בדרור
באוכה ראייה שהוא רואש לפי שהיא ראייה ההיא מרחוק ובא אליו הראוב
בקמיטו ברלה שהוא קומט שנו כמו המסתכל בעין השמש אינו יכול לראוב
אלא קומט שנו עד שמסתכל מעט ושל זה כתי' מרחוק ה' נראש לי שהאור
של אם ה' שהוא ההת' נראה בה ונ' לנביא מרחוק כמו שאמרנו ·· גוון שני
שהוא יוכר מלמשלה שהוא מן הירכים הוא מראש שאין העין יכולה לראוב כי
אם כשהיא סבומה כי הגוון הזה אי איפש' לראוב בפתיחות העין אפי' כשהיא
חצי סגורה דהיינו בקמיטו כי אם בסתימת עין לגמרי שלוקח מעט אור ואינה
יכולה לעמוד בבריר כי אם סוכם השין ופוכח דהיינו כהרגל עין לוקח אור וחוזר
וסוכם מיד ושל זה כתי' ואירא והנה וב' וראיתי מה אבר רואש כי ישן אין השין
יכולה לראוב כי אם כהרגל עין יצטרך לומ' אשפ' שאיני שומר בעין פתוחה
עב"ז ראיתי וב' ·· גוון ג' הוא אשר למשלה דהיינו גופ' קדיש' שהוא זהר אספקלריא
שהוא הקב' אשר אינו נר' כלל אפי' בסתימת עין כי אם בגלגול העין שמגלגל בבת
העין כאשר השין סבומה בסתימת ומגלגלין אוכו בגלגלול ואז נראש באוכו
גלגול אספקלריא המאירה ואינו יכול לעמוד באוכו גוון כי אם שרואש זוהר מאיר
בסתימת השין ושל זה הוא מה שכתו בנפאים היתה עלי יד ה' או ויד ה' היתה עלי
חזקה וכל אלה מראוב הם נפרשים כמו שאמרנו לכל הנפאים נפאי אמת חוץ ממשש
אשר הוא נאמן עליון אשר זכה לבסתכל למשלה במה שאינו נראש כלל עליו כתי'

ויקרא אל משה וידבר ה' אליו מאהל מועד לאמר. ר' יוחנן בשם ר' יוסי בן זמרא אמר כל מקום שנאמר ויקרא אל משה וידבר ה' אליו מאהל מועד לאמר אין לך אלא ללמד שכל הקריאות שקרא הקב"ה למשה לא קרא אותו אלא מאהל מועד ואין לך אלא ללמד שכל הדברות שדבר הקב"ה עם משה לא דבר

ודאי אם אדני מושך מלמעלה המשלה בלו הדברים שאמרנו בלו הגוונין שהרי
גוונים אלו מושכים משיכות מלמעלה שהיא מתלבשת בהם ובאשר היא נוסעת בגיונו
שמתגלה בהם נוסעת מלמעלה אז אומר אפי׳ ובהם עולה מה דנעלה כלומר ובם לוקחת
כל מה שלוקחת מלמעלה ולפי שהם חבר אלה וסמכין אלה בכל הדברים נאמר אם
זה של אדני שכן כבר ויאמר אדני ולא עצורך לבעלי הפשע שאומרים שאמר לגדול שבהם
אלא כל הנ׳ עקרים אם אדני שהרי אם זה נתגלה לו לאברהם כלול בסודות עליונים
נתגלה לו בגילוי מהמוש מה שלא היה מקודם לכן והיינו קודם שמל ועד שלא מל לאמר
הקבה׳ להוציא ממנו זרע קדוש כיון שמל מיד יצא ממנו זרע קדוש ולכן נתגלה עליו
השכינה שהיא אם אדני באותם מדרגות קדושות שאמרנו שהם לבן אדום וירוק..
כבר׳ והמשכילים יזהירו כזוהר הרקיע הנה זוהר זה שאמר הכבר׳ שמאירים מי
שנקראים משכילים דהיינו הירכים אלה כזוהר שהוא זוהר שמזהירים כמו הדלקת הזוהר
זוהר שמאיר ודולק ונוצץ לכמש צדדים זוהר שעולה ויורד זוהר שנוצץ לכל רוח זוהר
שנמשך ויוצא זוהר שאינו פוסק לעולם זוהר שעושה בקולין זוהר שהוא מזהיר עמון
ונגוז נצוץ של כל הנצצת והנדות הכל בו יוצאים ועמון סבום ונלוי רואה ואינו רואה..
ספר דא מבעא דבירא פי׳ החריבה הזאת של זוהר זה הוא מבע הבאר יוצא ביום
ונעמין כלילה משתעשע בחצת הלילה בקולין שמוציא זוהר שזוהר ומאיר לכל כללות
הקדה והזוהר הזה הוא אשר נראה וכל הגוונין סבומים בו ועד בשם אדני אלא גוונין
נראים למעשה מאלו וג׳ גוונין למעלה מאלו העליונים נמשך הכל הוא אותם העליונים כי הקבה׳
ומשכים מהעליונים ואותם העליונים הם זוהר שאינו נראה ומאיר ביב׳ נצצת והזוהרים
שנוצצים ממנו הם יג׳ בסוד השם הקדוש סוד דאין סוף יהוה נקרא כי אם זה הוא
גב׳ באין סוף ובאשר מתחבר זהר הקבה׳ שהוא אדני בזוהר העליון יהוה נעשה אם
סבום אשר ב׳ יודעים נבאי אמת ומסבלים לבוך הזוהר העליון ויהו יאהדונהי יהו
ראוה מעמונים שכבר׳ עליהם כעין החשמל מתוך האש כי ידוע כי האין סוף יש לו גב׳
אם זה של יהוה ויען הנבאש צריכה שהביה מהכל כאשר מתחבר זהר עליוני ב׳ גו
יהוה שבאדני עם זוהר בבאש שהיא אם אדני נעשה אם סבום כמו שאמר.. מתגוהי
עליונים ומאין עסים של צד ימין מ׳ נקודים של הקורה שהם כנגד מ׳ מדות
אבל מדה אם ההויה הוא בנקודה המיוחדת לה חוץ מן האחדוש שאין לה נקוד
לפי שבה מתראים כל הנקודים אלו הנקודים יוצאים ומתחלקים באוקיות והאוקיו׳
בהם כלומר בנקודים נוסעים כלומר שבנועבם בהם הוא מעלטן דקיקין כלומר שהמנעט
הם דקים בסודות פלינין שהם סודות מופלגים אלה הם אולטים של האוקיות האוקיות
מהם אתפשטו כי ידוע כי הנקודות הם מתחבשים והאוקיות מהביש נמצא כי
נתפשטו האוקיות מן הנקודים ואם נאמר להכניסם אינם נוסעים אינם נוסעים
האוקיות כי אם כאשר הנקודים נוסעים ועכ׳ לא שהם משם לגמרי אלא שהם בסוד
אין סוף כולם כלומר כל האוקיות מעלניהן בסוד אין סוף כלומר שאעפ׳ שהנקודים
הם מתחבשה מה שראם באם להעקלהם קיום וכמו שאותם נוסעים הנ׳ אלו נוסעים

כלומ׳ כמו שהנ׳ קודים מנשים ומסיעים אבר האוכיוב כן האוכיוב אשר באם מנשים
לאוכיוב של מעשה אלו דהיינו הנקודוב הם סבומוב אמנם האוכיוב הם גלויוב ואינם
גלויוב אלו האוכיוב אשר שרשם באם הם עמונים על מה ששורים האוכיוב בכוונה
כי הנעב הנקודוב לאוכיוב אינם עמונים אמנם הנעב האוכיוב אשר למעלה לאוכיוב
אשר למעשה הם עמונוב על מה ששורים האוכיוב או אומ׳ פי׳ אמרני׳ הכי שלאין רמאי
אומ׳ להחכמים הגדולים אשר הם רמים והם עסין של צד ימין כי הבורה ניבנה מצד ימין
ומן השמאל שנ׳ מימינו אש דת ולכן אמ׳ אבם שאבם עסין של הימין מ׳ נקודין של הבוב
שהנ׳ קודי׳ יוצאוב מן החכמש אשר היא נקוב א׳ ובה מ׳ נקודין שיוצאין ממנש שהם מ׳
מדוב שממנה ולמעשה כולם יצאו ממנש כי כאשר נאצלה החכמש נאצלו עמה כל
המדוב שהם שם שרשים ואפי׳ היא בעצמה כדי שתהיה מאכר ונקבה הנצרכה להיוב
בה חכמש בשרשים כדי שתאצל היא מן אבא ואימ׳ כאשר כמצא באדר׳ רבה ובאדר׳
זוט׳ באופן כי באוכה נקודה יש מ׳ נקודוב שהם נקודוב הבוב כי החכמש הוא בוב
עליוש ואלו הם נשמוב לאוכיוב ומתחלקים באוכיוב אשר הם מהביש כי האוכיוב
ממנש אלא שהם אוכיוב גדולוב והאוכיוב בניקודים ניעלין וידוע כי הניקודים הם
דקים שהם מלמעלה כמו שאמרנו וכל כל מה שהיא היא בסודוב פלינין שהם גדולי
עד מאד כי הדקוב מורה על הסוד הגדול ואלו הם שלמעלה בחכמש אולעים על האוכיו
שבביש כי האוכיוב נבפשטו מן הניקודין כמו שאמרכי כי מן השרשים שבחכמש
נבפשטו וכשנתפשטו האוכיוב נשארו הניקודים כדי להכניס אוכם כאשר יצערכו ליכנס
בחכמה שהוא אבא אין האוכיוב נוסעים ליכנס כי אם כאשר הניקודים שבחכמש נוסעי
כי הם שרשים וכאשר השרשי׳ נוסעים נוסעים הענפי׳ אלה הנקודוב הם בסוד אין סוקי
כי הם נאצלו ממנו והם דבקים בו כל האוכיוב כאשר מתנענעים הוא בסוד אין סוקי כמו
שהם כלומ׳ הניקודים נוסעים כן גב׳ האוכיוב אלו שהם הניקודים הם סבומים שהם נשמה
אמנם האוכיוב הם גלוים ואינם גלוים כי הם נוקי אבל אינם גלוים לגמרי אלו האוכיוב אשר
למעלה בבינה הם עמונים אשר עליהם שורים האוכיוב האחרים אשר למעשה באופן
שאשר למעלה הם עמונים והמ׳ ניקודים אלו שאמרנו הם מ׳ שמוב חקוקים בעשר והם
הראשון המורה על כמ׳ הוא יו׳ הא ואו׳ הא שהוא במילוי אוכיוב ב׳ אהיה אשר אהיה
ג׳ יהוה בטקור אלהים ד׳ אל כי אהיה אשר אהיה היא בינה שבחכמה ואלהים באוכיוב
יהוה היא בינש ואל הוא החסד ואלהים הוא שם ה׳ שהיא גברה ושם יהוה הוא ו׳ וצבאוב
הם נצח הוד שהם ז׳ ח׳ וזהו שאמ׳ מ׳ שמוב חקוקים ב׳ כי אלו השנים הם בשם א׳ אדון
הוא שם ח׳ והיא האחרוש והקדימש לישוד כי כן קודם הקיטרוג היא היבה למעלה אלא
שאחכ׳ מיעשש עצמה ושדי הוא שם מ׳ שהוא יסוד ומצאכי נא׳ שאומרכי כי קדמש
הוא אהיה אשר אהיה שהוא חכמש ובינש שבחכמה ואלהים כלומ׳ טקוד אלהים
ביהוה שהיא הבינש ואל המורה על החסד ואלהים המורה על הגברה ושם יו׳ הא
שהוא הנשמה של הכבר ושם יהוה שהוא בד׳ אוכיוב המורה בו בבחינש אחרב ושם
צבאוב שהם נצח והוד כמו שאמרכי בטעוה ראשוש ושם אדט המוב באחרוש ושם

קא

שרי המורה על הי סוד הרי נ' שמות שהם חקוקים בו' ספירות כמו שאמרתי בינלא
והוד הם בשם א' והם שנים אלו הם עשר שמות חקוקות בסעריהון וכל אלו השמות נחקקו
ושמו רמ"ח אלהים עם יהוה אלהיכם אמת ונכנסו בארון הברית ומי הוא ארון הברית
השם שעל' אדני: וכ"ר לבבין עניין רמ"ח איברים אכ"ו מה שנמצא בספרי הדפוס גם
כי נ' שהוא גלוין.. ואומ' כי מן שם יוד הא ואו הי שהוא במילאו. אוכיות יוצאים כב אוכיו
ונצערך לומ' שהוא השם אשר בחכמש כי שם הניקודים שאמרנו למעלה נמצא כי
האוכיות יצאו משם והניקודים הם נשמש והאוכיות הם גוף וסוד שם מנצפך שהם
האוכיות הכפולות שהם ה' ושנים ועשרים הרי כ"ה אוכיות ואהו סוד יהוה אלהינו יהוה
אחד כי אוכיות יהוה אלהינו יהוה יש בהם י"ד אוכיות ואחד עולה מספרו י"ג הרי כ"ה
ומהם יתפשטו האוכיות של ק"ש כולה שהם רמ"ח איברים אשר בחילוקם כמו שנבאר
יש שם ן' מ"ב ושם ן' ע"ב ומנצפך שהם חמשש גבורות כמו שאבאר אח"כ ומשם יתפשטו
סוד נ' שערי בינה ומהם מתפשטים ע"ב אחרים הרי רמ"ח איברים עם ה' אלהיכם
אמת פי' הענין כי מואהבת עד סוף פרש' ראשוש הוא מ"ב ~~אוכיות~~ הבינה ומהיה אם שמוע
עד ושמתם הוא ע"ב ומשם עד כימי השמים על הארץ הם נ' ופרש' ציצית היא ע"ב
עם ה' אלהיכם אמת ושאה אוכיות של פסוק שמע ושש שבפסוק בשכמלו הרי רמ"ח..
ומה שאמ' שמנצפך הם ה' גבורות בפסוק מישרים אהבך בזוהר שיר השירים אומ' שהם
ה' גבורות שבבינה שהם בינה שבינה שנים ואלהים שהיא גבורה והוד ומלכות וראיתי
מי שכב' בינה גבורה הוד יסוד שהוא נוגע לשמש שכן הוא חי קץ ומלכות וכן בם' בתמוש
שהם ה' גבורות שבבינה.. ובזה ידעו ענין רמ"ח איברים וידעו שהם י' שמות והמלכ'
היא שם אדני וזה הוא שעלה שהה לאברהם מיכאל שם הימין שהוא אוחז ומשמש
לשם זה של אדני יוכר מהאחרים ופי' הענין הוא כמו שאמרו ז"ל בשמות רבה
כי ר' עמי הארץ בכל מקום שהיו רואים אוכיו היו אומרים שם ר' הקדוש בך כן כל מקום שמיכאל
נ' שם הוא כבד השכינה ובכל מקום שסוד שם זה שהיא אדני שם מיכאל שהוא שם
הימין שם ואם מסתלק שם זה של אדני כמו בכאן כשנתגלה של אברהם נסתלק מיכאל
עמו כי הרי בראשוש היו ג' אנשים ונגלמו בציור האויר והיו אוכלים ואוהב אכילה
היא ודאי אכילה שהוא כילוי הדבר והענין כי האש שלהם אכל וכילה הכל ונעשה נחת
רוח לאברהם כי ידוע שודאי הם אש ואוכו אש מתכסה בציור האויר ואינו נ' ואוכו
אש שהוא אוכל הוא מלהט אכלה מה שנתן להם אברהם ואברהם קבל נחת רוח מזה
כיון שנסתלקה השכינה מה כתי' וישל אלהים משל אברהם מיד נסתלק עמו מיכאל
שנ' ויבאו שני המלאכים סדומש וגו' ג' כתו' בראשוש ועתה שנים אלא מיכאל שהוא
ימין נסתלק עם השכינה נמצא כי ירדו ג' עם השכינה שהוא מיכאל גבריאל רפאל וג'
והר' שהוא אוריאל לא ירד עתה לכן נ' הוא למנוח ירד ונגלם באויר ונ' לו וזהו אוריאל
מה שלא ירד כאלו של אברהם ירד עתה לבדו לבשר למנוח שבא מדן ולפי' שמנוח
אינו חשוב כאברהם לא אכל ממה שהקריב לו מנוח כמו שאכלו אלו עתה שהרי כתי'
אם בעצרני לא אוכל בלחמך. וכתי' ויהי בעלות הלהב משל המזבח וישל מלאך ה'
בלהב המזבח וגו' והכא נאמ' וישל אלהים משל ~~המזבח~~ אברהם לפי שבו כלומ' בשם אלהים

הם הנה מקבצים בהתחברם לה׳ אלהיהם והם יהיו לו לעם ... אחרי עמוד הענן ואחרי
לבדות כאן אחרי בתחלה בהסתלקם והם יוצאים מתוך אחריהם שהענן ע׳ ובשעה
עליהם ל׳ אחרונה שכיון כאשר כשלה בעיני האילים והאחרונים הם כאחד שאף
אחיה והוי לי וכן ושאו הראשונים הם מוכיח נביאים קדושים שלכיל שלכיל שלכיל
שלכיל שלכיל שלכיל

ואתחיל טה שנצא בפרשת ויהיו חיי שרה
תם טה שנצא נסתרי תורה בפרשת וירא

תוספתא ויהיו חיי שרה שמת דומה כאדם שהיו לו שני בנים אחד
גדול ואחד קטן שהיה אוהב את הגדול יותר מן הקטן ומשמח
את הגדול יותר מן הקטן כך הקב"ה אוהב את יצחק יותר מן
כל האבות ומשמח את יצחק יותר מן כל האבות שנאמר
ויהיו חיי שרה מאה שנה ושבע שנים ושבעה עשרה שנה
כל אחד ואחד לפי ענינו ומשמח את יצחק יותר מן כל
האבות שנאמר ויהיו חיי שרה מאה שנה ושבע שנים
ושבעה עשרה שנה כל אחד ואחד לפי ענינו ומשמח את
יצחק יותר מן כל האבות שנאמר ויהיו חיי שרה מאה
שנה ושבע שנים ושבעה עשרה שנה כל אחד ואחד לפי
ענינו ומשמח את יצחק יותר מן כל האבות שנאמר ויהיו
חיי שרה מאה שנה ושבע שנים ושבעה עשרה שנה כל

ויצא יעקב
ואתחיל במה שנתעצא מספרי תורה בפרשת
זהו מה שנתעצא בפרשת ויהיו חיי שרה

שהניחו להרשב"ם פירוש על התורה.

כתב אלף יכשבב מאוכזו כלל ומי שעשאך כן יאריכו חיים. שלא יהיה לו בן שיקבר אותו אלא הוא יקבור את בנו. זה העולם. מי שאוכל אחד יגיעך לחשוך ולעקר הקרן אלא יהיה לו מותר שיוכל לעשות מצות ולתת צדקה ולעשות טובות לעניים. ומי שאוכל הרבה ומוציא הרבה ואין

וזרח השמש ובא השמש מוב רמיז שלמוה הזולך שהחלב שהחלב שהיה
שלו היה מעורבין והלוז מפני שהיה חכמתו שלמוה היה עליהם
ושלמשך שהיתה בו אז מוז שהחלב הבנים שהיו מתכרים מאבותם הקטנים
ויהי השמש שהיה יעקב הלך אחר לשמור את הקטנים מעורבין
שלא יהיו הבנים מוכרים ולא הקטנים היו שלמים והשלמים אינו
מעורבין שלא של הבנים הקטנים מין שהחלב אינו מעורבין שלמים מפני שהם
ומשמרך למוה כי הם הבנים המעורבים לוכך הם היו מיוחדים הכלמים שהם
נשהה לב והם שמורים ומחוברין לגיוס השלמים ולבין נעלמו הבנים שהם נשהה
כי הרבה שהלך אל הקטנים מינו מהקטנים בלוז החלב כמין הקטנים שהיו העלך הקרוב
אלה שבבתים יש נעלמים שלמים מיוחדים הלך אל לוכך הבנים שהיו שלמים
הקטנים כלמוה שהיו שם להם מעורבין אבן ובלוז לוכך כל אבן אחד הבנים הרי
כ כלמים בשהם כמו שנתבאר ורוח כלמים בשמרים וחזר ואחד הכל הבנים ובלוז הרבה
שם הקטנים וחזר ואחד הכל להיות הכל ה' ואחד בהחברים שמרים שלמוה
ואהרן אחד קלבל בקלבל קרח הרי ז' שהם שמורים המעורבים אחר השלמים שהיו נעלם
נגיעה וההתעורבות היו חלקים מה הם קיום אלה ואלה מי הכי כי את מהבנים הם ו'
מרבלוב בהם שהאדמין שהם קנינים שהקטנים שהשלמים שהיו הם מיוחדים
אחר הבנים רשים והם הרמים ומוכרים השלמים כמו זה הכל וחלו ל' עד הוא וב' בני
זה הכל ושמרים חלק כי יעד אחד אומר כי הכל הוא מרבלוב עובדים שהם נשהה
השמשים אחר השלמים את ואחי אחד אומר כי שלה היו הבנים נקנאים הם קיום השלמים
כמו שהאדמין שם כנגדם ו' הבנים אבל הרי שהם שהקטנים בלוז שלמים שהיו
רפה יקנאים שהוכ היו הבנים ואחד שהקטנים בלוז שלמים נעלמים הבנים מחדים
כי להלוכ בהם שבט מהם ואבן אוכל אילנו בדרך משוך ונעלמים הכל שמוה
הם חל רע שהיה לקשה אל שהרך בין הרפה וכן שורך שנו רות אחר הבלשון
הם והם משמשים השלם שבשהרים בט מהם הנבים בדרך משוך הם ירמים
שהקבה ואבן רבים הם ההבנים אשר שהקטנים אלה היו וכלוב שהרי שהכחל
בחסד זה אחד סוד השמש שהכל שמשמיך השלם ואחו שאחד וזרח השמש וע
והוא סוד להכנס התהם תוך האחוזה השלוגה אל הקבה ואבן כל שהה שהוא
תחב שהרדה או מינו סוד האחוזה כמו שהשאר אחב כי באחרון כתב שהרדה אן
הוא כוכל בה הבנים שהיה האחרונים ואבן בבה ואין יבדין בכל משר נשהב בחב
השמש שהרי בחב שה מינו צריך להבדבק כי הוא משלם התירוד וב אינן טוב
ורש ואין להבדבק אם כי יצרך לצרר העוף שהרי עוכבים נחבש ואבן לשמש
לא יבדבק ואשר שהרי בחב הבחב השמש בשמש והבנים הם ו' בלא תירוד
והוי שה כאילו אחד התהם השמש והלבנה כי שם הוכר כי הבנים היה בחב בשמש
כל שלה שהוא בחב שלה הוא רשום ואחרון להבדבק בו... ויצא יעקב וילכו

ולך יתן ב אחיאלך תלשים נדרה וכבי ויעל מאמס יתן הרי אעבנם אם ינצל
בשלם לבן ועקב כיון שעבדם כתחלה יעקב אורך מאורכה קליפה ויעל מחמה לפי
שמי שעלה מעשה הוא יהוה ובורר להקפה ולבן כבר ויצא יעקב מחמה שבעה מפרנ
על פנה תחלה ואחר כך יעקב ולבן חברה שהרי אעבנם יעקב לפי שהיה
ויהי פי ויצא יעקב מחמה שבעה ולך חברה ... בכוסתכם שפה חוכי בית היהודים
ישראל הכל דרשו שעשה הקב"ה אל משלה בורחניות דבורים. כלומר כי ויהי
בית ושמחה שהי בית תבס בבה כשל שעשם בשבל ומחמת לבבך ולמדנו
בשעה שהרשעים בלבן שהוכיחם ליעקב ב"ה שהם מ"ן ויחלק
בחוכחתו אומר לו היה לו ולו כי אין ואין ונשאתי אין לו חוכחה שלך היה
ויהי הכל דרשו שעשה הקב"ה אל משלה בורחניות דבורים. כלומר כי ויהי
בית ושמחה שהי בית תבס בבה כשל שעשם בשבל ומחמת לבבך ולמדנו
בשעה שהרשעים בלבן שהוכיחם ליעקב ב"ה שהם מ"ן ויחלק
בחוכחתו אומר לו היה לו ולו כי אין ואין ונשאתי אין לו חוכחה שלך היה
ויהי הכל דרשו שעשה הקב"ה אל משלה בורחניות דבורים. כלומר כי ויהי
בית ושמחה שהי בית תבס בבה כשל שעשם בשבל ומחמת לבבך ולמדנו
בשעה שהרשעים בלבן שהוכיחם ליעקב ב"ה שהם מ"ן ויחלק
בחוכחתו אומר לו היה לו ולו כי אין ואין ונשאתי אין לו חוכחה שלך היה
ויהי הכל דרשו שעשה הקב"ה אל משלה בורחניות דבורים. כלומר כי ויהי
בית ושמחה שהי בית תבס בבה כשל שעשם בשבל ומחמת לבבך ולמדנו
בשעה שהרשעים בלבן שהוכיחם ליעקב ב"ה שהם מ"ן ויחלק
בחוכחתו אומר לו היה לו ולו כי אין ואין ונשאתי אין לו חוכחה שלך היה
ויהי הכל דרשו שעשה הקב"ה אל משלה בורחניות דבורים. כלומר כי ויהי
בית ושמחה שהי בית תבס בבה כשל שעשם בשבל ומחמת לבבך ולמדנו
בשעה שהרשעים בלבן שהוכיחם ליעקב ב"ה שהם מ"ן ויחלק

והנה עלה ועיפין על מרה בלוים מתוכן חרב הורג לאותן שומה ומשלח אוכן
לבנך נביים אחנים הצוים לוים מתחתים יעקב ירד לנדבה והלך לאומן
בחוז אב וילך חרש ורעך כל הנזק ביהה ועקל מחנים הכהן שלה שהות פרשו ית
בעיניו וירד לשרוף בו ותלחמה ולא יכול לו ויכבד ויאבק איש עמו עד עלות השחר כל
שבקשה והיזכר והושלם בשלו מחנה בחורה ושלה בחורה אלוהים ועקב ישראל
את שלה בחורה שלוים והושלם בכל והיה שחור הלחמים כי נתן כאובה חורה
ושלו בכן והסריח הכיבון שהות בו הלחמים ואכן מחנה שהורש שהות ואכ
מבו וינע מכלי ירכו אשר לא יאכל שלו אכל נגיד בכלי ירכו שהות נרב ואכ הוא שלוח
לא ירכו שהות לחמים אשר בחוץ בחנה בחורה ושל יעקב כבו והבריח בכיבון בחוץ
הקדשים חורה מן הקלע אל הקלע אחוז כל החורה לנכל ולבשיבי חוצה מה עלי
ון הלחמים ושלו נתחים כל החורה ונשאים ון מקבה הבשים של קבה הבשים "

ויחלום והנה סלם מוצב ארצה וראשו מגיע השמימה והנה מלאכי אלוהים עולים ויורדים בו

ויהוה נצב עליו ויאמר אני יהוה אלוהי אברהם אביך ואלוהי יצחק הארץ אשר אתה שוכב עליה
לך אתננה ולזרעך והיה זרעך כעפר הארץ ופרצת ימה וקדמה וצפונה ונגבה ונברכו בך כל
משפחות האדמה ובזרעך והנה אנכי עמך ושמרתיך בכל אשר תלך והשבתיך אל האדמה הזאת
כי לא אעזבך עד אשר אם עשיתי את אשר דברתי לך ויקץ יעקב משנתו ויאמר אכן יש יהוה
במקום הזה ואנכי לא ידעתי וייר ויאמר מה נורא המקום הזה אין זה כי אם בית אלוהים
וזה שער השמים וישכם יעקב בבוקר ויקח את האבן אשר שם מראשותיו וישם אותה מצבה
ויצק שמן על ראשה ויקרא את שם המקום ההוא בית אל ואולם לוז שם העיר לראשונה
ויידר יעקב נדר לאמר אם יהיה אלוהים עמדי ושמרני בדרך הזה אשר אנכי הולך ונתן לי
לחם לאכל ובגד ללבש ושבתי בשלום אל בית אבי והיה יהוה לי לאלוהים והאבן הזאת אשר
שמתי מצבה יהיה בית אלוהים וכל אשר תתן לי עשר אעשר אותו לך ונשא יעקב רגליו
וילך ארצה בני קדם וירא והנה באר בשדה והנה שם שלושה עדרי צאן רבצים עליה כי
מן הבאר ההוא השקו העדרים והאבן גדולה על פי הבאר ונאספו שמה כל העדרים וגללו
את האבן מעל פי הבאר והשקו את הצאן והשיבו את האבן על פי הבאר במקומה ויאמר
אליהם יעקב אחי מאין אתם ויאמרו מחרן אנחנו ויאמר אליהם הידעתם את לבן בן נחור
ויאמרו ידענו ויאמר אליהם השלום לו ויאמרו שלום והנה רחל בתו באה עם הצאן
ויאמר הן עוד היום גדול לא עת האסף המקנה השקו את הצאן ולכו רעו ויאמרו לא נוכל
עד אשר יאספו כל העדרים וגללו את האבן מעל פי הבאר והשקינו הצאן ועודנו מדבר
עמם ורחל בתו באה עם הצאן אשר לאביה כי רעיה היא וכאשר ראה יעקב את רחל בת
לבן אחי אמו ואת צאן לבן אחי אמו ויגש יעקב ויגל את האבן מעל פי הבאר וישק את צאן
לבן אחי אמו וישק יעקב לרחל וישא את קולו ויבך ויגד יעקב לרחל כי אחי אביה הוא
וכי בן רבקה הוא ותרץ ותגד לאביה ויהי כשמע לבן את שמע יעקב בן אחותו וירץ לקראתו
ויחבק לו וישק לו ויבא אתו אל ביתו וישם לאל את כל הדברים האלה ויאמר לו לבן אך
עצמי ובשרי אתה וישב עמו חודש ימים ויאמר לבן ליעקב הכי אחי אתה ועבדתני חנם
הגידה לי מה משכרתך ולבן היתה שתי בנות שם הגדולה לאה ושם הקטנה רחל ועיני לאה
רכות ורחל היתה יפת תואר ויפת מראה ויעקב אהב את רחל ויאמר אעבדך שבע שנים
ברחל בתך הקטנה ויאמר לבן טוב תתי אותה לך מתתי אותה לאיש אחר שבה עמדי
ויעבד יעקב ברחל שבע שנים ויהיו בעיניו כימים אחדים באהבתו אותה ויאמר יעקב
אל לבן הבה את אשתי כי מלאו ימי ואבואה אליה ויאסף לבן את כל אנשי המקום ויעש
משתה ויהי בערב ויקח את לאה בתו ויבא אתה אליו ויבא אליה ויתן לבן לה את זלפה
שפחתו ללאה בתו שפחה ויהי בבקר והנה היא לאה ויאמר אל לבן מה זאת עשית לי
הלא ברחל עבדתי עמך ולמה רמיתני ויאמר לבן לא יעשה כן במקומנו לתת הצעירה
לפני הבכירה מלא שבוע זאת ונתנה לך גם את האחרת תחת עבודה אשר תעבד עמדי
עוד שבע שנים אחרות ויעש יעקב כן וימלא שבוע זאת ויתן לו את רחל בתו לו לאשה
ויתן לבן לרחל בתו את בלהה שפחתו שפחה לה ויבא גם אל רחל ויאהב גם את רחל
מלאה מלאה ויעבד עמו עוד שבע שנים אחרות וירא יהוה כי שנואה לאה ויפתח את
רחמה ורחל עקרה ותהר לאה ותלד בן ותקרא שמו ראובן כי אמרה כי ראה יהוה
בעניי כי עתה יאהבני אישי ותהר עוד ותלד בן ותאמר כי שמע יהוה כי שנואה אנכי
ויתן גם את זה לי ותקרא שמו שמעון ותהר עוד ותלד בן הפעם אלוה לי אישי כי
ילדתי לו שלושה בנים על כן קרא שמו לוי ותהר עוד ותלד בן ותאמר הפעם אודה
את יהוה על כן קראה שמו יהודה ותעמוד מלדת ותרא רחל כי לא ילדה ליעקב
ותקנא רחל באחותה ותאמר אל יעקב הבה לי בנים ואם אין מתה אנכי ויחר אף יעקב
ברחל ויאמר התחת אלוהים אנכי אשר מנע ממך פרי בטן ותאמר הנה בלהה שפחתי
בא אליה והלדה על ברכי ואבנה גם אנכי ממנה ותתן לו את בלהה שפחתה לאשה
ויבא אליה יעקב ותהר בלהה ותלד ליעקב בן ותאמר רחל דנני אלוהים וגם שמע בקולי
ויתן לי בן על כן קראה שמו דן ותהר עוד בלהה שפחת רחל ותלד בן שני ליעקב
ותאמר רחל נפתולי אלוהים נפתלתי עם אחותי גם יכולתי ותקרא שמו נפתלי
ותרא לאה כי עמדה מלדת ותקח את זלפה שפחתה ותתן אתה ליעקב לאשה
ותלד זלפה שפחת לאה ליעקב בן ותאמר לאה בגד ותקרא שמו גד ותלד זלפה
שפחת לאה בן שני ליעקב ותאמר לאה באשרי כי אשרוני בנות ותקרא שמו אשר
וילך ראובן בימי קציר חטים וימצא דודאים בשדה ויבא אותם אל לאה אמו ותאמר
רחל אל לאה תני נא לי מדודאי בנך ותאמר לה המעט קחתך את אישי ולקחת גם
את דודאי בני ותאמר רחל לכן ישכב עמך הלילה תחת דודאי בנך ויבא יעקב מן
השדה בערב ותצא לאה לקראתו ותאמר אלי תבוא כי שכר שכרתיך בדודאי בני
וישכב עמה בלילה ההוא וישמע אלוהים אל לאה ותהר ותלד ליעקב בן חמישי
ותאמר לאה נתן אלוהים שכרי אשר נתתי שפחתי לאישי ותקרא שמו יששכר
ותהר עוד לאה ותלד בן ששי ליעקב ותאמר לאה זבדני אלוהים אותי זבד טוב
הפעם יזבלני אישי כי ילדתי לו ששה בנים ותקרא שמו זבולון ואחר ילדה בת
ותקרא שמה דינה ויזכר אלוהים את רחל וישמע אליה אלוהים ויפתח את רחמה
ותהר ותלד בן ותאמר אסף אלוהים את חרפתי ותקרא שמו יוסף לאמר יוסף יהוה
לי בן אחר ויהי כאשר ילדה את יוסף ויאמר יעקב אל לבן שלחני ואלכה למקומי
ולארצי תנה את נשי ואת ילדי אשר עבדתי אתך בהן ואלכה כי אתה ידעת את
עבדתי אשר עבדתיך ויאמר אליו לבן אם נא מצאתי חן בעיניך נחשתי וברכני
יהוה בגללך ויאמר נקבה משכרתך עלי ואתנה ויאמר אליו אתה ידעת את אשר
עבדתיך ואת אשר היה מקנך אתי כי מעט אשר היה לך לפני ויפרץ לרוב ויברך
יהוה אותך לרגלי ועתה מתי אעשה גם אנכי לביתי ותאמר אליו רחל ולאה
הנשאר לנו עוד חלק ונחלה בבית אבינו הלא נכריות נחשבנו לו כי מכרנו ויאכל
גם אכל את כספנו כי כל העושר אשר הצל אלוהים מאבינו לנו הוא ולבנינו ועתה
כל אשר אמר אלוהים אליך עשה ויקם יעקב וישא את בניו ואת נשיו על הגמלים
ויעבר את כל מקנהו ואת כל רכושו אשר רכש מקנה קנינו אשר רכש בפדן ארם
לבוא אל יצחק אביו ארצה כנען וילך לבן לגזז את צאנו וגנב רחל את התרפים
אשר לאביה ויגנב יעקב את לב לבן הארמי על בלתי הגיד לו כי בורח הוא
הוא וכל אשר לו ויקם ויעבר את הנהר וישם את פניו הר הגלעד ויגד ליעקב
ביום השלישי כי ברח לבן ויקח את אחיו עמו וירדף אחריו דרך שבעת ימים
ויבא אל לבן הארמי בחלום הלילה ויאמר אליו השמר לך פן תדבר עם יעקב
מטוב עד רע ויעקב תקע את אהלו בהר והגלעד ויחנו לבן ואחיו בהר הגלעד
ויאמר לבן אל יעקב מה עשית ותגנוב את לבבי ותנהג את בנותי כשבויות חרב
ויאמר יעקב אל לבן כי יראתי כי אמרתי פן תגזל את בנותיך מעמי ואשר תמצא
את אלוהיך לא יחיה נגד אחינו הכר לך מה עמדי וקח לך ויעקב לא ידע כי רחל
גנבתם ויבא לבן באהל יעקב ובאהל לאה ובאהל שתי השפחות ולא מצא ויצא
מאהל לאה ויבא באהל רחל ורחל לקחה את התרפים ותשמם בכר הגמל ותשב
עליהם ויחמש לבן את כל האהל ולא מצא ותאמר אל אביה אל יחר בעיני אדוני
כי לא אוכל לקום מפניך כי דרך נשים לי ויחפש ולא מצא את התרפים ויחר
ליעקב ויריב בלבן ויען יעקב ויאמר אל לבן מה פשעי מה חטאתי כי דלקתה
אחרי כי חמשת את כל כלי ביתי מה מצאת מכל כלי ביתך שים כה נגד אחי
ואחיך ויוכיחו בין שנינו זה עשרים שנה אנכי עמך רחליך ועזיך לא שכלו
ואילי צאנך לא אכלתי טרפה לא הבאתי אליך אנכי אחטנה מידי תבקשנה
גנובתי יום וגנובתי לילה הייתי אכלני חרב ביום וקרח בלילה ותדד שנתי
מעיני זה לי עשרים שנה בבתיך עבדתיך ארבע עשרה שנה בשני בנותיך
ובצאנך שש שנים ותחלף את משכרתי עשרת מונים לולי אלוהי אבי אלוהי
אברהם ופחד יצחק היה לי כי עתה ריקם שלחתני את עניי ואת יגיע כפי
ראה אלוהים ויוכח אמש ויען לבן ויאמר אל יעקב הבנות בנותי והבנים בני
והצאן צאני וכל אשר אתה רואה לי הוא ולבנותי מה אעשה היום לאלה או
לבניהן אשר ילדו ועתה לכה נכרתה ברית אני ואתה והיה לעד ביני וביניך
ויקח יעקב אבן וירימה מצבה ויאמר יעקב אל אחיו לקטו אבנים ויקחו אבנים
ויעשו גל ויאכלו שם על הגל ויקרא לבן יגר שהדותא ויעקב קרא לו גלעד
ויאמר לבן הגל הזה עד ביני וביניך היום על כן קרא שמו גלעד והמצפה
אשר אמר יפקד יהוה ביני וביניך כי נסתר אחד איש מרעהו אם תענה את
בנותי ואם תקח נשים על בנותי אין איש עמנו ראה אלוהים עד ביני וביניך
ויאמר לבן אל יעקב הנה הגל הזה והנה המצבה אשר ירתי ביני וביניך עד הגל
הזה ועד המצבה הזאת אם אני לא אעבר אליך את הגל הזה ואתה לא תעבר
אלי את הגל הזה ואת המצבה הזאת לרעה אלוהי אברהם ואלוהי נחור ישפטו
בינינו אלוהי אביהם ויעקב נשבע בפחד אביו יצחק ויזבח יעקב זבח בהר
ויקרא לאחיו לאכל לחם ויאכלו לחם ויליני בהר ויקם לבן בבקר ויעבר
לבניו ולבנותיו ויברך אותם וילך לבן וישב למקומו ויעקב הלך לדרכו
ויפגעו בו מלאכי אלוהים ויאמר יעקב כאשר ראם מחנה אלוהים זה ויקרא
שם המקום ההוא מחנים וישלח יעקב מלאכים לפניו אל עשו אחיו ארצה
שעיר שדה אדום ויצו אתם לאמר כה תאמרון לאדוני לעשו כה אמר עבדך
יעקב עם לבן גרתי ואחר עד עתה ויהי לי שור וחמור צאן ועבד ושפחה
ואשלחה להגיד לאדוני למצא חן בעיניך וישובו המלאכים אל יעקב לאמר
באנו אל אחיך אל עשו וגם הולך לקראתך וארבע מאות איש עמו ויירא יעקב
מאד ויצר לו ויחץ את העם אשר אתו ואת הצאן ואת הבקר ואת הגמלים
לשני מחנות ויאמר אם יבא עשו אל המחנה האחת והכהו והיה המחנה הנשארת
לפליטה ויאמר יעקב אלוהי אבי אברהם ואלוהי אבי יצחק יהוה האומר אלי
שוב לארצך ולמולדתך ואיטיבה עמך קטנתי מכל החסדים ומכל האמת אשר
עשית את עבדך כי במקלי עברתי את הירדן הזה ועתה הייתי לשני מחנות
הצילני נא מיד אחי מיד עשו כי ירא אנכי אותו פן יבא והכני אם על בנים
ואתה אמרת היטב אטיב עמך ושמתי את זרעך כחול הים אשר לא יספר מרוב
ויהי שם שלושה בנים על כן קרא שמו לוי ותהר עוד ותלד בן ותאמר הפעם
אודה את יהוה על כן קראה שמו יהודה ותעמוד מלדת ותרא רחל כי לא ילדה
ליעקב ותקנא רחל באחותה ותאמר אל יעקב הבה לי בנים ואם אין מתה אנכי
ויחר אף יעקב ברחל ויאמר התחת אלוהים אנכי אשר מנע ממך פרי בטן
ותאמר הנה בלהה שפחתי בא אליה והלדה על ברכי ואבנה גם אנכי ממנה
ותתן לו את בלהה שפחתה לאשה ויבא אליה יעקב ותהר בלהה ותלד ליעקב
בן ותאמר רחל דנני אלוהים וגם שמע בקולי ויתן לי בן על כן קראה שמו דן
ותהר עוד בלהה שפחת רחל ותלד בן שני ליעקב ותאמר רחל נפתולי אלוהים
נפתלתי עם אחותי גם יכולתי ותקרא שמו נפתלי ותרא לאה כי עמדה מלדת
ותקח את זלפה שפחתה ותתן אתה ליעקב לאשה ותלד זלפה שפחת לאה
ליעקב בן ותאמר לאה בגד ותקרא שמו גד ותלד זלפה שפחת לאה בן שני
ליעקב ותאמר לאה באשרי כי אשרוני בנות ותקרא שמו אשר וילך ראובן
בימי קציר חטים וימצא דודאים בשדה ויבא אותם אל לאה אמו ותאמר רחל
אל לאה תני נא לי מדודאי בנך ותאמר לה המעט קחתך את אישי ולקחת גם
את דודאי בני ותאמר רחל לכן ישכב עמך הלילה תחת דודאי בנך ויבא יעקב
מן השדה בערב ותצא לאה לקראתו ותאמר אלי תבוא כי שכר שכרתיך בדודאי
בני וישכב עמה בלילה ההוא וישמע אלוהים אל לאה ותהר ותלד ליעקב בן
חמישי ותאמר לאה נתן אלוהים שכרי אשר נתתי שפחתי לאישי ותקרא שמו
יששכר ותהר עוד לאה ותלד בן ששי ליעקב ותאמר לאה זבדני אלוהים אותי
זבד טוב הפעם יזבלני אישי כי ילדתי לו ששה בנים ותקרא שמו זבולון
ואחר ילדה בת ותקרא שמה דינה ויזכר אלוהים את רחל וישמע אליה אלוהים
ויפתח את רחמה ותהר ותלד בן ותאמר אסף אלוהים את חרפתי ותקרא שמו
יוסף לאמר יוסף יהוה לי בן אחר ויהי כאשר ילדה את יוסף ויאמר יעקב אל
לבן שלחני ואלכה למקומי ולארצי תנה את נשי ואת ילדי אשר עבדתי אתך
בהן ואלכה כי אתה ידעת את עבדתי אשר עבדתיך ויאמר אליו לבן אם נא
מצאתי חן בעיניך נחשתי וברכני יהוה בגללך ויאמר נקבה משכרתך עלי
ואתנה ויאמר אליו אתה ידעת את אשר עבדתיך ואת אשר היה מקנך אתי כי
מעט אשר היה לך לפני ויפרץ לרוב ויברך יהוה אותך לרגלי ועתה מתי אעשה
גם אנכי לביתי ותאמר אליו רחל ולאה הנשאר לנו עוד חלק ונחלה בבית
אבינו הלא נכריות נחשבנו לו כי מכרנו ויאכל גם אכל את כספנו כי כל
העושר אשר הצל אלוהים מאבינו לנו הוא ולבנינו ועתה כל אשר אמר אלוהים
אליך עשה ויקם יעקב וישא את בניו ואת נשיו על הגמלים ויעבר את כל
מקנהו ואת כל רכושו אשר רכש מקנה קנינו אשר רכש בפדן ארם לבוא אל
יצחק אביו ארצה כנען וילך לבן לגזז את צאנו וגנב רחל את התרפים אשר
לאביה ויגנב יעקב את לב לבן הארמי על בלתי הגיד לו כי בורח הוא הוא
וכל אשר לו ויקם ויעבר את הנהר וישם את פניו הר הגלעד ויגד ליעקב ביום
השלישי כי ברח לבן ויקח את אחיו עמו וירדף אחריו דרך שבעת ימים ויבא
אל לבן הארמי בחלום הלילה ויאמר אליו השמר לך פן תדבר עם יעקב מטוב
עד רע ויעקב תקע את אהלו בהר והגלעד ויחנו לבן ואחיו בהר הגלעד ויאמר
לבן אל יעקב מה עשית ותגנוב את לבבי ותנהג את בנותי כשבויות חרב
ויאמר יעקב אל לבן כי יראתי כי אמרתי פן תגזל את בנותיך מעמי ואשר
תמצא את אלוהיך לא יחיה נגד אחינו הכר לך מה עמדי וקח לך ויעקב לא
ידע כי רחל גנבתם ויבא לבן באהל יעקב ובאהל לאה ובאהל שתי השפחות
ולא מצא ויצא מאהל לאה ויבא באהל רחל ורחל לקחה את התרפים ותשמם
בכר הגמל ותשב עליהם ויחמש לבן את כל האהל ולא מצא ותאמר אל אביה
אל יחר בעיני אדוני כי לא אוכל לקום מפניך כי דרך נשים לי ויחפש ולא
מצא את התרפים ויחר ליעקב ויריב בלבן ויען יעקב ויאמר אל לבן מה פשעי
מה חטאתי כי דלקתה אחרי כי חמשת את כל כלי ביתי מה מצאת מכל כלי
ביתך שים כה נגד אחי ואחיך ויוכיחו בין שנינו זה עשרים שנה אנכי עמך
רחליך ועזיך לא שכלו ואילי צאנך לא אכלתי טרפה לא הבאתי אליך אנכי
אחטנה מידי תבקשנה גנובתי יום וגנובתי לילה הייתי אכלני חרב ביום וקרח
בלילה ותדד שנתי מעיני זה לי עשרים שנה בבתיך עבדתיך ארבע עשרה שנה
בשני בנותיך ובצאנך שש שנים ותחלף את משכרתי עשרת מונים לולי אלוהי
אבי אלוהי אברהם ופחד יצחק היה לי כי עתה ריקם שלחתני את עניי ואת
יגיע כפי ראה אלוהים ויוכח אמש ויען לבן ויאמר אל יעקב הבנות בנותי
והבנים בני והצאן צאני וכל אשר אתה רואה לי הוא ולבנותי מה אעשה היום
לאלה או לבניהן אשר ילדו ועתה לכה נכרתה ברית אני ואתה והיה לעד ביני
וביניך ויקח יעקב אבן וירימה מצבה ויאמר יעקב אל אחיו לקטו אבנים
ויקחו אבנים ויעשו גל ויאכלו שם על הגל ויקרא לבן יגר שהדותא ויעקב
קרא לו גלעד ויאמר לבן הגל הזה עד ביני וביניך היום על כן קרא שמו
גלעד והמצפה אשר אמר יפקד יהוה ביני וביניך כי נסתר אחד איש מרעהו
אם תענה את בנותי ואם תקח נשים על בנותי אין איש עמנו ראה אלוהים עד
ביני וביניך ויאמר לבן אל יעקב הנה הגל הזה והנה המצבה אשר ירתי ביני
וביניך עד הגל הזה ועד המצבה הזאת אם אני לא אעבר אליך את הגל הזה
ואתה לא תעבר אלי את הגל הזה ואת המצבה הזאת לרעה אלוהי אברהם
ואלוהי נחור ישפטו בינינו אלוהי אביהם ויעקב נשבע בפחד אביו יצחק
ויזבח יעקב זבח בהר ויקרא לאחיו לאכל לחם ויאכלו לחם ויליני בהר
ויקם לבן בבקר ויעבר לבניו ולבנותיו ויברך אותם וילך לבן וישב למקומו
ויעקב הלך לדרכו ויפגעו בו מלאכי אלוהים ויאמר יעקב כאשר ראם מחנה
אלוהים זה ויקרא שם המקום ההוא מחנים וישלח יעקב מלאכים לפניו אל
עשו אחיו ארצה שעיר שדה אדום ויצו אתם לאמר כה תאמרון לאדוני לעשו
כה אמר עבדך יעקב עם לבן גרתי ואחר עד עתה ויהי לי שור וחמור צאן
ועבד ושפחה ואשלחה להגיד לאדוני למצא חן בעיניך וישובו המלאכים אל
יעקב לאמר באנו אל אחיך אל עשו וגם הולך לקראתך וארבע מאות איש
עמו ויירא יעקב מאד ויצר לו ויחץ את העם אשר אתו ואת הצאן ואת הבקר
ואת הגמלים לשני מחנות ויאמר אם יבא עשו אל המחנה האחת והכהו והיה
המחנה הנשארת לפליטה ויאמר יעקב אלוהי אבי אברהם ואלוהי אבי יצחק
יהוה האומר אלי שוב לארצך ולמולדתך ואיטיבה עמך קטנתי מכל החסדים
ומכל האמת אשר עשית את עבדך כי במקלי עברתי את הירדן הזה ועתה
הייתי לשני מחנות הצילני נא מיד אחי מיד עשו כי ירא אנכי אותו פן יבא
והכני אם על בנים ואתה אמרת היטב אטיב עמך ושמתי את זרעך כחול הים
אשר לא יספר מרוב

של החסד הוא ׳ דהיינו החכמה שהיא על ראש החסד וזה מגיע השמים וב׳ ופי׳
זה שמעבי ואין הלשון מתישב כלל גם שמעבי שמה שאמ׳ וראשו של אם שדי קל
׳ כלומ׳ שכן אנו אומרים של שדי וראשו הוא של שהיא מדת החסד אשר יצאת
מאותי׳ וב׳ גם זה הפי׳ אין הלשון מתיישב והנה לי הוא א׳ משני פנים אונ׳ הא
הוא כי קורא ראש של שדי ליו׳ של אם שדי ואם היובה אחרונה קורא אותה
ראש מלמעה למעלה פי׳ שני קורא אותה ראש יען בלבי יו׳ הוא שד אב׳ מי׳ נעשה
כלומ׳ שעשה שיקרא אם זה
לו אם שדי היו׳ אב׳ הראש שקורא אם זה של שדי הוא היו׳ שלבן קורא אותו ראש
אנ׳ והוא הנכון אלי הוא כי מה שהוא ראשו של מעטרון שהוא אם שדי הוא
׳ דהיינו המלכות שהיא יו׳ דעגע ובאשר שלה אות זאת לאותו מקום שהוא
אצל ן׳ זוג׳ ונעשה היא ראש למעטרון כי הוא נוקי בלא ראש והיא נעשה לו ראש
ושלה אות זאת שהוא הראש לאותו מקום שהוא מדרגת יעקב הושלם ונעשה
בנוקי קדוש שלם בשש קצות ונקרא באות אם של אדונו דהיינו יהוה ויהיה עתה
פי׳ הפסוק מצב ארצה כלומ׳ שולט על מי שעקר ארצ עי׳ שוראשו מגיע השמימה
שהוא יהו׳ ונקרא בשמו שכן מעטרון עקר נב׳ יהוה ׳׳ ומה שאמ׳ והנה מלאכי
אלהים עולים ויורדים בו פירוש הענין כי המלאכים הקרובים למלכות עולים
ואותם האחרים שאינם קרבים הם יורדים ׳׳ עוד מפי׳ בעל הספר פי׳ אחר ואומ׳
כי פי׳ עולים ויורדים כלומ׳ כאשר הוא יב׳ שלה עולים עמו וכאשר ערד יורדין
עמו ומלאכי אלהים הם יב׳ מרגלות עובים והם מיכאל קדמיאל פראל נבריאל צדקיאל
חסדיאל רפאל רזיאל סעוריה נוריאל יופיאל עגאל ואלפי שנאן ראשי קיבה של שנאן
הם שור נשר אריה והנון הוא אדם שהוא כולל זכר ונקבה שהוא בב׳ מלכות ואות
המלאכים כאשר הוא דהיינו אדם עולה עולים עמו וכאשר הוא יורד יורדין עמו
ועוד מפי׳ בעל הספר פי׳ אחר ואומ׳ כי פי׳ עולים ידוע שאין בו שום רוחק אבל יוכי
פירושו כי כל ששולטים בשלטנות של זה השלם עי׳ המקבל אלו יורדים כלם בעלם
זה: יהוה שולט על הכל רכבי והנה ה׳ נצב עליו זה ראש בחלום כאשר נתעורר
משנתו כבי אין זה כי אם בב׳ אלהים וזה שער השמים בב׳ אלהים ואי כן קוא
כי היא נקראת בית ונקראת אלהים והיא שער להכנס לפנים דהיינו לעלות לשאר
המדות אנ׳ פתחו לי שערי צדק אבא בם אודה יה׳ הדי שמדת צדק היא שער ליכנס
ממנה לשורות ליה ומה שאמ׳ בכאן וזה שער השמים הוא כאילו אמ׳ זה השער
לה׳ שאמ׳ אם הכבו׳ כי לה׳ ולשמים הכל דבר א׳ בנודע כי אם שמים הוא כאשר נקבה
הוא כלל משש קצות וקצה השמים שהם המדות העליונות וקצה השמים דהיינו
המלכות כמו כן אם יהוה שהוא כולל כל המדות אלא שאם שמים הוא עפ׳ קדיש׳
ואם יהוה הוא נשמה אמנם אם זה ואם ה׳ הכל א׳ ׳׳
ויראא והנה בארבעה קנא
והנה אם ג׳ עדרי צאן רובצים עליה באר זו היא המדה שעקר
אדון כל הארץ
שהיא המלכות שהיא העודה ופי׳ בשדה היינו שדה של בעלים דהיינו המדות אשר
בה שנקראים שדה בעלים ומה שאמ׳ ג׳ עדרי צאן הם ג׳ מדרגות עליונים קדושי

כלומר שהם למעלה מהעולם לא אותכם שהם כוללים נשמרה הקדושים כי אם
אותכם שהם מעלים על אותן ואת אלהיכם. לשלוחן והם נלחו והורו ומשרתי
שלום ושלום הנאצרים ויהיו משלמה שהנה הקדוש השלום והשלמים לפני
זה לפי שאותן תגדור שהנה יסוד שלום כשאתה נכנס אותן כאן שהנה
עירוי הנכר עם הקדש הזה שהם הנאמנים שהם כל אחד השלום
ונוכח בפני זה הפלגה ואומרים שהנה לשלום כל השלום שלו ושלום ואת
אלכסנין ואחינו קדושים שלמשל בשלום בין כולם נשים ואנשים אחותן
גר וכל אין אחד שהוא לו בעולם כנען והקטן כנען והאבן גדולה שלם הצדיק
זו אחד שהשלם כושלים כח לשלום שהיה מתקבל אותם ואחרת אבן נגלל ועלה שהאבן
השמים נקראים זו היה רומה שלך בך יקראו עם שהם דבוקים בצדיק השלום נקראים
כי אם שם ג' בשם ג' עליהם פנימים ורוצים לעשות אותו
כלפסבר וירא והנה נאר בשדה ו אלעזר אחת כבד שהשם ל. רומה שלך לא
יקראו שלום .. ואספו כל השרים שהם כל השלום והקטנים הוא אלא ירד שלום ועוד לשלום
כי אחד ואחותו לין של כל השלום והקטנים הוא שהוא עזרה בין לשהשל ולעזרת
אשר שלי שלי זה הסדר ושלמה שהוא עזרה בין לשהשל ולעזרת
אשר שלי בשלי כושלים כושלים כח לשלום שהיה מתקבל אותם ואחרת אבן נגלל ועלה שהאבן
השמים נקראים זו היה רומה שלך בך יקראו עם שהם דבוקים בצדיק השלום נקראים
כי אם שם ג' בשם ג' עליהם פנימים ורוצים לעשות אותו
כלפסבר וירא והנה נאר בשדה ו אלעזר אחת כבד שהשם ל. רומה שלך לא
יקראו שלום .. ואספו כל השרים שהם כל השלום והקטנים הוא אלא ירד שלום ועוד לשלום
כי אחד ואחותו לין של כל השלום והקטנים הוא שהוא עזרה בין לשהשל ולעזרת
אשר שלי שלי זה הסדר ושלמה שהוא עזרה בין לשהשל ולעזרת

לו אנשים מאוכלי הדבור מבלי מילוי החיים ועבדת מילוי העולם כלומר כבל מילוי כי
מילוי העולם אין לו שמים ולא ראיה עוד לשלם ובא הוא בלא לאוכל כלל המתי שלו הוא
הוא בלשון שלו מאי והיה כשרשי שרטה ולא תיראך כי יבלע עוד עין למתי שהדבור העוב
עולה לשלם מאוכלי החיים מחזיק בשעתו מאוכל מתרוכין כל הקדושות והבחירה
ונאים מלא מילוי זה מוריא חיים לעצמו ולאחרים לעצמו שלו נאמר והיה כמו שבולת
חיים ושל יבל מאלת שדעתו ולא כי אם תוס ענין כל דברי השלם הולכים אחר החשבון
והדבור ושל זה נאמר והבקשתם והי נמצאתם ובדעת לאה אני מודיע כי הוא שאמר
החסון והבקשתם ובקי שלדבור לפי שכל הקדושות של השלם מוקיעים ואי אפשר
הדבור העוב ואי שאפשר עשלו שלדבור דע כשר שלא להיות מאוכלי החיים
הדבור וכוונתו כשאר לאחרים ודורש שלדבור אחר הוא שאחליף השורש
השלוים של השלה בשעה האחרונה של העולם ובאו שהדבור חלפין לשון
כאן עשיך חלפי לשלה ובאו שאחרון נוקי שאחרון בן שעלה נקרא בן בשעה
כאן בשעה בן בקדושה שהדבור לא עשיך של קדושה בחרון הדבור ועבדו
שתלך בשורה אחרת שעיך שהיה שלם בכל הקדושות לפי שהיה לפניו כי כל
דרכיו היו באהבה והדבור היו בלבו הדבור של אחרון בכל מעשיו ובאוהבה לשם
שבשעה מעשיך בלשון היה הדבור שלו שהיה מעשיו כלשה וחושבך בשלו והשלו
שלו הם... הדבור שלשה מעשיו באוהבה הדבור שלו שהיה בשלו היה ושבו היה באוהבה
כאלו השבועים לפי שהוא לא ידע שהיא לשם והיה שהדבר בשלו שאם היה יודע שהוא
שהיה עשאל שלו לפי שלא ידע שהיא לשם שהיא חושבך שהיא רחל לבן היה בשלו
ושבו לא שלה ראובן כאשם שלו שהיא שלו בן שעלה שלו שלו שלה
כאשם הקשה שהיה. יודע הדבר אוהבה לבני אשם שאלו בן שעלה בשלם כי בוא
מלו שעלה שהיה רחל לא שהוא שלו שלו שלו שלו שלו שלו שלו שלו שלו שלו
עלו לפני כי בלי. ואת לא שלו שלו שלו שלו שלו שלו שלו שלו שלו שלו שלו
שהיה רחל לא שלו שלו שלו שלו שלו שלו שלו שלו שלו שלו שלו שלו שלו
הוא שיך ושלשם שלשה הקשה שהיה יודע הדבור כלי זה שלום שלשה שלו שלו
שהיה רחל לא שלו שלו שלו שלו שלו שלו שלו שלו שלו שלו שלו שלו שלו
שלו שלו שלו שלו שלו שלו שלו שלו שלו שלו שלו שלו שלו שלו שלו שלו
שלו שלו שלו שלו שלו שלו שלו שלו שלו שלו שלו שלו שלו שלו שלו שלו

כל השנים וכל מעוב מיני חסר מן השלם אהוא כללות היתלבוכ שהיא שלמת
בקיבוץ ומצאת כי היתלבוכ שבינה שלמת בקליה מיוה מקשרת לנפי השלם
השלוש שלת כאשר תוכס הדוגמים נוכנים ויהי לייני פינן שהם עכנים ר' חלמוד
ובינתן השתשרך לנפי שלמת עלמת שהיא הכינים תיוה מקשרת תיא שהיא שלמ
בנוכס הדוגמים שנעשרה
בנוך כלומר לי בדבוק מלוכן הקשרוך אל השלוש
לנפך שהם לני יתנין אל התלבוכ בשלוש היא שלחה בשאות תוכים לנפה הקי
ואוכרת לה התשעה לפך אחר אישי ודברים אלו הם כאלו תלה אלוה היה לבקב מי
לא היה לי ובי התשלשל השלם בשלוש אלא ואני יתן הפי כאלו אלה שנקרה אלוהים
על תשקב שלא לחכמה אהבת שלה שלה הכינים היא אוכרת ופי בשנין בדוק יתן כל
בלוס בשמיל כל אר הוא תשניתן שה בקנאה גדולה ואלה עה יתיה יכל תחל
ולתיה בלוכן לנפה כי יש לו בשם פנים והיא בכלי חיק ני טהם ולבל אוכס הבשם
חלק להם חלנים ולחלוק ואל לא חלק לון חלק ולתחלקם ונס יתשב יתיב יואל
שנים תשלשל כל אר הוא תשניתן שה בקנאה גדולה ואלה עה יתיה. ובכן תחל
הבנים תיוכ לכבכב נוכח לה בכי לא תחכמה שה שלה אחוכן לתון שאכיה
שר שלה לה אם בשם אחה לא סחלק ליה אן שר שלה אוהה בשתן כי כחו שאתו
תבשה שב ובתחכמים תיתן בשלה כן שלה תכמה ני תשוה היה כחו ולא יתן
תיתן כוכן כי אם שלבחכמים השלוש היה לו נוכ תשין יתלה כי הוא זכוי
תיתי כשלה שלת תכמים ונתן תשנון הלחון שהיה עבה ולבן שוב ובחכמים
היה בשובב אשם שלה תשנה לתוכה לה לכבוס אן לבן יאכב
שלוש הלשה ויוסף כל תשנה שלה לבן הוא שבשה שנאכלה שהם קשיב
שהיה לבן ואכב שלת שבים בכל תשנים שלוש לבן הוא שבשה שנאכלה שהם קשיב
בים שבחכמים הנלכת שלה השלוש עוכך הכוכה השלוש עתוכה שהיה
שה כוה כל האוכבה ויהו השלה העלון היה הבינן הנכבה לנפי התכה להכים
שהיה שבב מהו ושבב שת שבים בכל תשנים הוא הבינן הנכבה לנפי התכה להכים
היה בשובב אשם שלה תשנה לתוכה לה לכבוס אן לבן יאכב
שלוש הלשה ויוסף כל תשנה שלה לבן הוא שבשה שנאכלה שהם קשיב
שהיה לבן ואכב שלת שבים בכל תשנים שלוש לבן הוא שבשה שנאכלה שהם קשיב
בים שבחכמים הנלכת שלה השלוש עוכך הכוכה השלוש עתוכה שהיה
שה כוה כל האוכבה ויהו השלה העלון היה הבינן הנכבה לנפי התכה להכים

שהיא הפילין של יד ומכאן לוקחים אור כל החיילים והמחנות השלוונים דהיינו
אותם המדרגות שמהקשרים למשלה שהם בשולם הפירוד והם מקושרות למטה
בישראל אז היו הם מקודין ומבועין להודיד למטה ולהת לכל מי שלמטה מהם
ולכן אפריש יעקב בין אותם המדרגות השלוונות הקדושות למדרגות האחרות
שהם השרים של האומות כדא ויאמר לו שרים לבדו ולא שהם של צאן לבן אותם
העברים הקדושים הפריש אותם לעצמו שלא יהיה לו חלק בשרד שאר האומות
ולא שאר השרים יהיה להם חלק בהם שהפריש דרגי האמוע שהם המדות הקדושות
אשר בשולמות אז ולקחם לחלקו למשלה ולגורלו דהיינו הששקצות שלקחם לחלקו כמו
שקארנו באומרו ויקח יעקב מקל לבנה וגו' כן הוצרך להפריש מדרגות המחנות
אשר בשולמות כי"ע למטה לקשור אותם עמו באותם היכלות של המטרוניתא
וכולם רשומים ברושם המלך השלוונים ואכ"ר כיצד יודע שהם של המלך השלוון ומה
הוא הרושם שלהם אמ' שהם כמו ישראל למטה הם בין שאר האומות והם רשומי
וידועים שהם עמו יכ' כמו כן המדרגות של המחנות השלוונים הם רשומים
לחלק הקבה בין כל שאר חילין ומשריין שלוונים ולכן ברד יעקב לחלקו וגורלו שרד
שהם רשומים לחלק האמוע ולכן כבי' כי יעקב בחר לו יה כלומ' שיעקב בירד לעצמו
חלקו וגורלו כסוד האמונה דהיינו המדרגות הקדושות וכמו שבירד הוא כן הקבה
בירד אותו מכל שאר חילין ומשריין שבשולם: המחנות השלוונים הם ניכרים שהם
מופרשים אותם שהם קדושים מאותם שהם שרים של שאר האומות ובמה הם נפרשים
כי בשעה שהזוהר השלוני של האור שהוא מאיר בבהירות שהשביע נתגלית כל אותם
מדרגות האחרים של אומות השולם הם מתבייישים ומתעטפים מאותו זוהר ואינם יכולים
להתקרב אצל אותו זוהר אמנם כל אותם תיקונים קדושים שהם המדרגות שהם תיקון
שלו הם בהפך כי כאשר מתגלה אותו זוהר מיד הם שמחים ושולים להתקרב בהדיה
ולהתקשר אצלו הם בו והוא בהם מתתקן וזהו סוד והיה השנופים ללבן והקשורים
ליעקב והוצרך יעקב לברך ולהפריש המדרגות הקדושות אשר הם חלקו של הקבה מאותם
מדרגות של שאר האומות ובכל הדברים הוצרך יעקב הקדוש לאחוז ולהפריש לחלקו ולעשו
הכר ולכן כבי' הקבה בקרה האמוע שלו בכוך סודות דברים אלו כלומ' שכסה אלו הסודות
באלו הדברים שנראים שהם דברים אחרים אשרי חלקו של יעקב ויעקב הלך
לדרכו ויפגעו בו מלאכי אלהים מתניתי חוזק דהורמי הם זקופים למשלה
ולהיו החרב המתהפכת ממוע על כל צבאי משלה ומחנות משלה ואותה
החרב המלהטת היא חרב אדומה זהו שנ' חרב לה' מלאה דם שהיא אדומה מן הדם
אותה חרב שהיא כלויה ביה הפוכה כלומ' שלכן עקרת המתהפכת לפי שהיא מתהפכת
לכמע גוונין היא נשים הוא אנשים בצדדים רבים מתפרשין גוונין אחרים לבמה
מדרגות כאשר היא מלך חיים יוצאים אותם שהם מתייחדים בייחוד בקשור הקדושים האלה
נשאבים כמיד מעל השמים והשם של אלהים נתקן בהם שכן כבי' ויפגעו בו מלאכי
אלהים בד' רוחות השולם נעשו עמודי הכסא שכן הם בד' רוחות השולם מיכאל מרוח
א' גבריאל בנגדו מרוח א' רפאל מרוח א' בנגדו אוריאל אשר אלו עם מחנותיהם וצבאותם

והנה אכתוב מה שנמצא בפרשת ויחי עם היות
כי לא נמצא בבירור שהוא נוסף ע"י הסופרים
אלא נשיש כו הרבה סעיפים ובו יתכן בטוחתי כי הוא יבואר
דברים ... ויחי יעקב בארץ מצרים שבע עשרה שנה ויהי ימי יעקב שני חייו
במצרים אינו מובן מהיכן נלמוד שחי שבע עשרה שנה
לכן נלמוד מפלגי שהם בני עבר ואבר חי ד' מאות ושלשים וארבע שנים
אל יעקב חסר ולא יתכן שיעקב במצרים לפי שהיתה אחיו חי כאן
ואחיו חי שם ולכך כי לא יתכן שיחי יעקב במצרים ואחיו חי בלבד
ואחיו חי שהוא אחיו בן אמו שהיה בן ג' שנים כשהלך לחרן
להיות נשא ואשה ואחיו חי שהוא בן אמו שהיה בן ג' שנים כשהלך לחרן

ויהי

הגלות שיהיו בהם ישראל והיכן הוא רמוז במנין שמנה במו שמבאר אחי״כ והוריינו
שיהיה להם הויה ויהיו מתוקנים כי הגלות הוא מתקן כי הגלות של בניו שגלו במכילתי של ידין
הרמוז במלת ישקב ונתהוו מהם ג׳ גליות הגלות הראשון גלות מצרים שנמשל במה
שאמר בכתוב ז׳ שנים ... ה׳ אבא פתח ואמר השבעתי אתכם בנות ירושלם בצבאות
או באילות השדה אם תעירו ואם תעוררו את האהבה עד שתחפץ הכוונה כי אעפ״י
שיש זמן קצב לגלות אין לו לשורר האהבה עד שיחפץ הוא יתי ודאייה כי אפי׳
בגלות זה של מצרים אין לו לשורר עד שיחפץ שכן פסוק זה בכתוב ג׳ פעמים עד
הג׳ גליות .. ד״ש אמר מהכא יש ראייה כי גם אם יש זמן קצב אין לו לסמוך
על אותו זמן שכן כתוב מרחוק ה׳ נראה אלי ואהבת עולם אהבתיך על כן משכתיך
חסד הכוונה שמלמעלה שהוא רחוק והוא נסתם מאד מאם בהיה הגאולה שהוא
נעלם הזמן ודאייה שהוא על כל הגליות אפי׳ על גלות מצרים שכן כתוב עוד אדיך
ונבנית בתולת ישראל זהו הגאולה של מצרים עוד תעדי תופיך וגו׳ זהו גלות בבל
עוד תעוני ברמים וגו׳ זהו הגלות הזה האחרון .. הכא רזא בגלותא כלומר בפסוק
זה של ויהיו ימי ישקב רמוז הגלות שיהיו בתיקון לתקן בני ישראל כי עי״ הגלות יתקנו
ומתחיל לרמוז על הגלות הראשון שהוא של מצרים וידצ לומר במה שאמר ז׳ שנים
שיהיו בני הקדש שגלו על חטוקיהם ברין שנים רבים ויהיה פי׳ מלת שבע במו
שבע על חטאתיכם ש״ל שמי שנקר שבע שהיא המלכות שהיא העושף דין נוקב
עליכם שנים רבים וכן כמו שכתוב כי שבעתים יוקם קין כן הוא מה שאמר
בכתוב ז׳ שנים וזה רמוז על גלות הראשון שהוא גלות מצרים שהוא גלות קטן יען
היה להם [illegible] ברוחות. הגלות הב׳ הוא הגלות של האופיזים שהוא גלות בבל הרמוז
באומרו וארבעים שנמשל למי שיש האמורה בכתוב כלומר שארבעים בערך ז׳ הוא
רב [illegible] ועם היות כי גלות בבל היה יותר [illegible] מגלות מצרים לפי שהיה קשה מאד
קורא אותו גדול הגלות הג׳ הוא זה הגלות הארוך שאנו בו שנמשל למאש שנים [illegible]
בכתוב כי לערך מי המאש הוא הרבה מאד נמצא כי בפסוק זה רמוז הג׳ גליות וזה
הגלות הארוך רמוז במה שאמר ומאת שנה והיינו זה הגלות כי להיותו עילאש בשיות
ברשות אמר הכתוב ומעת הוסר הקמיד ולקח שקוץ שומם ימים אלף מאתים ובשעי
הדי כי להיותו עולה על כולם לקח חשבון גדול חשבון הימים שאמר שהם ימים אלף
ולא אמר חשבון השנים האלה שהוא סך מושו כי אם סך הימים שהוא סך גדול לגדול
הגלות והלעד וכ׳ ויש בינול הקמיד היה קשה בשעתם עד מאד כי הקמיד היה מבפ״
על הטעות לכן אמר המנין הימים שהוא סך גדול ולא מנין שנים .. ויקרבו
לבנו לינסף ויאמר לו אם נא מצאתי ימי ישראל למות ר׳ חזקיה אמר
כיצד היתה הקרבה זו כלומר עי״ מה ובירך כי ראש הצרה של הגלות שהיו בו בניו
וזה הקריב לנפשו ועי״ כן קרבה נפשו למות שרחקה לו השעה עד שבא למות לא
נאמר חי זהו ויקרבו ימי ישראל למות הנה כאשר בא ישקב למצרים נאמר בו ירידה שכן
כתוב אל כבא מרדה מצרימה אנכי אדר עמך ואנכי וגו׳ נמצא שירד [illegible]
היה [illegible] היה בעבר שנים של ישראל ואעפ״י שאמרתי שירד לא ירד [illegible]

איקחם ויוציאם מן הגלות. כאשר בא ר' אבא אמ' על מה שאמרו לו כבר' על זה שאמ'
הכבר' ועל מה שאמ' ר' חזקיה אמ' להם אני לא באתי לדרוש פסוק זה אמנם כי הוא
דבר חשוב מה שאמ' הכבר' ויאמ' ליוסף כי זהו מה שנא' יוסף ה' לי בן אחר כמו שפירשנו
למעלה והוא כי אם הקדוש שהוא אם יהוה ביוסף הוא יהו כי ידוע כי היו"ד היא
חכמה והא ביש והואו הוא הקב"ה עם השם קצוה שהוא עד יוסף שהוא שאי נמצא
כי אם ההויה עד אם הוא יהו יוסף לו בן אחר שהיא הא אחרונה ועי' כן חזר כל השם
בה אשר עולה כמילואו בן כזה יו"ד הה וו הה זהו מה שאמ' יוסף ה' בן אחר וידוע כי
בנימין הוא בן אלה ויוסף שהוא יהו יאמ' הרי אביך שהוא מאדי עלמ' ואמ' שהיא ביש
ומאדי דילה שהוא חכמה רוצה לעשות עוב לבנך שיצאו מן הגלות אשר הם בו ואם אינך
רוצה באמת רבון אלנו שהוא יהוה אחד כי אלו השני שמות עולים על כמנין יהו ואמ'
שהוא יו"ד הא ואו שעולים על ישעה אותך עי' עליכו אצל אחר שהוא עתיק יומין ואז ישעה
אותך וידעה שהחזור המעורונה למקומה כי האבה הם מרכבה אל מעלה שכן כבר ויעל
אלהים מעל אברהם הרי שאברהם הוא מרכבה שהאלהים הוא למעלה מאמנו ומלאכי
מרכבה אל מרכב אלהים והאבה הם השוקים אל השולם השלוני כי הירכים הם שרים
וכן נאמ' בשנהים כבן אמת לישקב חסד לאברהם ולמה נעשו הם מרכבה כמו שאמרנו
ונעשו ב' ירכים לשולם בנא זה הוא כדי שיעשו שיבא המשיח. פרק ר' יוסי ואמ'
והיה יום א' הוא יודע ליהוה לא יום ולא לילה והיה לעת ערב יהיה אור הנה בפסוק
זה יש כמה דיוקים א' מאי והיה והיה שני פעמים ויאמ' והיה יום א' וגו' ולא לילה
ולעת ערב יהיה אור עוד מאי הוא דקאמ' ויאמ' והיה יום א' יודע לה' מאי הוא
עוד מאי יודע לה' אם אוכן יום יהיה כך לעין כל אלא יהיה יום ולא לילה אכ' יאמ'
והיה יום א' הוא יהיה לא יום ולא לילה מאי יודע ליהוה עוד בקושי הגדולה כי
כיצד אומ' כי לעת ערב יהיה אור והלא הכבר' אומ' ויקרא אלהים לאור יום ולחשך
קרא לילה ואם נאמ' וחשך על פני תהום והשי' דידיה אדידיה כמו שאומ' אחכ'
אלעזר לכן עשה בקדמה זו ר' יוסי ובה יתורצ' הפסוקים ואמ' ר"ל כי ישראל אידעלם
שני מאורעות רעים שאירעו לבנו א' שיהיו בגלות בארץ שונאיהם ולא יפנה ולא יסתכל
בהם כמה שנים כי רב כמו רב על שונותיהם והיין דין אמת וכי ככה יעיה אותם
בארץ שונאיהם ובאמת כי זו היא רעה גדולה שיהיו שונאיהם כמו גלי הים עליהם
ויהיו שמחים ברעתם שמחה גדולה כמאורע השני שאכחו אותם שונאיהם ויקח
בנו אשר אירע להם רעות אלה ויוליך אותם לארץ יוצב ועתה נכבוב פי' הפסוק מה
שאמ' והיה והיה שני פעמים לומ' שאני שרים אשר משלבם היו רופקים החת
כמא הכבר שהוא מקום שב אפטרופסם של ישראל שהוא מיכאל השר הגדול אשר
הוא מכילבא תמישיה כי ידוע כי נבריאל הוא מדרגה שאיה לנבאש ומיכאל הוא
תמישי שכן הוא עניינם כי כמו שבגוון של משלה יש שאש מדרגה שהם מגבנה
כמו כן למעש במחש שכינה והם מעוטרון מטלטון אוריאל רפאל מיכאל נבריאל
כך מלאכי בגלה ומה שהיו אלו השני שרים רופקים במקום זה הוא כדי שיהיו בגלות
זהו והיה שאמ' הכבר' שיהיו בגלות כל זה בזמן דהיינו יום א' שהוא האלף התמישי אשר

ויבחרו ישראל ושבע של המושל מור פתוך זה הוא אשר אמרתי הכבוד בעבר היו

ישראל מי יכשל השר העל השמרי על פני שמרך שבעה היה רבי אומרי אמרתי אשר אמרתי הכבוד

ויבחרו ישראל הוא עבדך כתוך ומלך ישראל לפי שהוא השר העל על

ישראל כאשר אמרתי לו לא קדם לבן כלומר שאשר היה לו מקדם ולבן הקדם

להתחזק שהרי כאשר אמרתי ישראל על מלכות המושל יהיו העונות והשעל

שהיה לו ואשר הוא לפי השעה הוא כי לפי היה שאלכתחלה למושל לפי שהמושל

היתה בקדושה ומחמת כלומר שלא היה לבוש בה מחמת כפי שנתקלקל מחמת

ובנוגה היה שנכתבה כפי שנתקבל אותה ולשון לא היה עמהם לפי ש

שהיה תביה ומחמת ישן תלי יהודה לפי שאר שהיה ובשל בקל עבר ובאשר

נסתלק גיו המושל היתה שמחמת בשבי שנוסף על ישראל שהם בניה לא היתה יכלה

ושמרו לתקון ונתקנאה בישראל ומן המשלך לפי שאינם יכולה להניח מקבוצה

כי האומות ושכבתי בקברים כפי היה אחרון העשים אשר בעד אם שיהיו שאם נוכרים

לי מקדש ושכבתי בקברים כפי היה אחרון העשים אשר בעד אם שיהיו שאם נוכרים

מן עתה כי השכיבים נכתבים כישהם בעלמא שהיה עוסק באחרון והיה באחרון האומות

נגיון על ישראל נשמרים הלאומות אשר סביביהם המשלכים להם רעה ׃׃ ולקחת שלל וסח

שם שרים היו כתיב בחלק הכבוד הקדוש שהם השרים שאחזו עליה ושם משמעון על סמוך

משלך עמהן כאשר רבו שהוא שם שרי בעבור שהיה שהוא כפרים השלוש המשלש

בשעת הקדושה ושהיה אשר אינו בעלוב לא נשאר כיוצא שלא היה שמשמרון שהוא

היום שלא שהוא בשעבודו והוא חבוקל ומשמון על הקבה שהיו שהכבוד הבה אותו שעלה

משלך לפניך כי המלך אינו לבדו ולא להם כלום כי אם שמשרים כלומר שהיה מיוחד

אם שמשרים את כשעלה הבאו היו יין שעבדי לבד כאשר עתרוש ברדים כלומר אשר

עלך ברדים יהיה הוא לנו תחומה ברך ואני אשרך שכיוצא כי שכם שמשמור אחריכם בעלמא

עבדי אחריות אחריכם לאחריכם כמלך שהיה הכי יוכבי הלבן ׃ אשר הוא כם כי הלא יוד

שהיה הוא היה הכבוד שבעים מספר שהיה היה השבטים מן שמשמעון והשבעים שהיו

המלך של שהיתחזור למלכות שהוא כאשר יחזרו ישראל לאחריהם כי אין בתחזור היא למלכות

שעשו שהיה השבטים שהיה שעתיד היה השבטים על השבע ומפני הדבר כי אין שעל המלך בלבד

שאחר מחכה הרמתים הנה שראו שרש הלא הוא פרוש בשם שעתיד כמנוי שאחריהם

ומשלחתו נעלמה כי אחרון המלאך שאחריהם כשם כבן הנאמרים שעתיד הנה אחרי

אחרי המלאך למשך שמשרך כלך הוא השמיני שעתיד בעלמא שעתיד לעתיד לשמור

מוכס בעלמא שעתיד שהיה שעל כם שר שהיה אחריהם ויכשלכם שאחרון שעתיד לעתיד

שהיה אשר שמשרה אלהיכם כי אחרון שהיה כל הקדושה יהיה כי היא קדושי׳׳

ויבחרו ישראל ומשמרת לפי שהיה כי אחרון שהיה כל הקדושה יהיה כי היא קדושי

לי שמשמרון מקדש ומשמרת לעם הלוה והיה בבקר אם ינאלך עוב יגאלך עוב ׃ ומי הכהן שעתיד

כי יבושתי שהיה הדרשון הוא עוב כמו כן

בנים לה' בנים קדושים וזוכים לברכה האומרה למעלה וכאשר מטמאי
לאוכר בריכ קודש ומכנסים אוכר בראוכ אחר כלומ' שבא עלגויה ורא'כי
מי שפ' כי אפ' שבא אי זו ביאש שלא יסור אפ' פגויה נקר' ראוכ אחר אחרי
שאיש אשכו שהיא בראוכו נאמ' עליו מה שאומ' אחב' ולדידי שלהבא על
הגויה נאמ' כי ש' מששה זה הוא מסלק ממנו אוכה קדושש שלחוכם זה
והוי ליה שאין עליו יוד כי אם שתזרה העורלה ומשכה עליו והרי הוא
כמי שמחריב העולם כי האדם הוא עולם קטן ועומד על עמוד א' העכ' צבק
שהוא הבריכ וכאשר האדם שומר בריכו צריכו של עולם משמיר העולם
ואם לאו נורם שיחרב העולם ומטמא החוכם שנשלם בו שם הקב"ה והרי
הוא מחריב העולם ומאוכו מששה של ר' אבא שהיה הולך מקפוטקיא והיה
עמו ר' יוסי ושראו אדם א' שהיה בא ושהיה לו רושם בפניו וירש ר' אבא ש
שהיה מחמכ עבירה של עריוכ וכ' כאשר כרוצא בכ' אחרי מוכ משם
נר' שאפ' בשאר עריוכ חוץ מהבא על הגויה אינו נכנס בזה כאמור
כאן שהוא נורם שיחרב העולם כי בכל העריוכ הוא שהוא רשום על אותה
עבירה ובכשוב שיעשש כאשר אמור שם באחרי מוכ מסכלק הרושם
אמנם אם מכ בלא כשוב אוי לו לרשע שימוכ בלא כשוב שלא יסכלק
ממנו הרושם לא בעה"ז ולא בעה"ב .. ר' אבא פקח ואמ' האי קרא
לא' עתה יבא יעקב ולא עתה פניו יחורו ובדאי כי יש להקשוב שמי שאומ' ישעי' כ"ט
לא עתה משמ' אבל קודם לכן יבא יעקב ולמה יבא קודם ועתה לא לכן
עשש הקדמה ואמ' הנה כאשר האדם מבטיח לחבירו לעשוב עמו טו
טובה אם אינו משלים מה שאמ' לו פניו מכביישים ואר זהו באדם כ"ש
וקו' השי"ב שהוא עליון שאם אינו מביא הטוב שהבטיח אבל פניו מ
מכביישים והנה הקב"ה שהוא ישראל שלשש אמ' לישקב שהנני מפרך
והרביכיך והיש ברכה זאבנים מה שנדר לי ואתן את הארץ הזאב לבניכם
כאשר ישראל בגלוכ ואינם יושבים בארץ לא קושלמה ולא היתה עמם הברכה
ובדאי כי אז כ"ב יכול הוא בא אמנם כאשר יבא זמן המשיח ויושלם מה
שאמ' הקב"ה על ישראל אומ' לא עתה יבא יעקב כלומ' עתה אין פניו
מכביישים של יעקב העליון שאמ' שאתן להם את הארץ כי עד עתה לא
היתה עמהם ולא היתה בדם והיו פניו מכביישים עתה כבר נ"ק הדבר
מלפנו אדון השמים והארץ כמו שאמרנו אכ' ודאי שעתה לא יבא וכן מ
מלחמה שמלק כאשר יושלם הקץ לא יהיה אלא ביד חזקה כמו שהייתה בינם
מלחמה ה' שנוינא ה' ונלחם בגוים ההם המלחמה היא שלו יב' שילחם ולא אחר
וזהו ויצא ה' כ"ב יכול לבדו ונלחם ולא אחר עמו .. ועתה שנו בנוך
הנולדים לך ונו' דברים אלו רומז על ישראל שהם בנין של הקב"ה והם בגלוכ
ונולדו בין העמים וזהו שנו בנוך הנולדים לך בארץ מלרים שהוא בין העמים
כנא אמ' ר' יוסי ישראל כאשר יהיו בארץ הקודש אעפ' שהם בגלוכ בינן

ואמר אליו אנכי ה' אלהי אברהם אביך ואלהי יצחק הארץ אשר אתה שוכב עליה לך אתננה ולזרעך
ופרצת ימה וקדמה וצפונה ונגבה ונברכו בך כל משפחות האדמה ולזרעך והנה אנכי עמך ושמרתיך
בכל אשר תלך והשבתיך אל האדמה הזאת כי לא אעזבך עד אשר אם עשיתי את אשר דברתי לך
ויקץ יעקב משנתו ויאמר אכן יש ה' במקום הזה ואנכי לא ידעתי ויירא ויאמר מה נורא המקום הזה
אין זה כי אם בית אלהים וזה שער השמים וישכם יעקב בבקר ויקח את האבן אשר שם מראשתיו
וישם אתה מצבה ויצק שמן על ראשה ויקרא את שם המקום ההוא בית אל ואולם לוז שם העיר
לראשונה וידר יעקב נדר לאמר אם יהיה אלהים עמדי ושמרני בדרך הזה אשר אנכי הולך ונתן לי
לחם לאכל ובגד ללבש ושבתי בשלום אל בית אבי והיה ה' לי לאלהים והאבן הזאת אשר שמתי
מצבה יהיה בית אלהים וכל אשר תתן לי עשר אעשרנו לך ויהי בני קדם וישא יעקב רגליו וילך
ארצה בני קדם וירא והנה באר בשדה והנה שם שלשה עדרי צאן רבצים עליה כי מן הבאר ההוא
ישקו העדרים והאבן גדולה על פי הבאר ונאספו שמה כל העדרים וגללו את האבן מעל פי הבאר
והשקו את הצאן והשיבו את האבן על פי הבאר למקמה ויאמר להם אחי מאין אתם ויאמרו מחרן
אנחנו ויאמר להם הידעתם את לבן בן נחור ויאמרו ידענו ויאמר להם השלום לו ויאמרו שלום
והנה רחל בתו בא עם הצאן ויאמר הן עוד היום גדול לא עת האסף המקנה השקו הצאן ולכו רעו
ויאמרו לא נוכל עד אשר יאספו כל העדרים וגללו את האבן מעל פי הבאר והשקינו הצאן ועודנו
מדבר עמם ורחל בא עם הצאן אשר לאביה כי רעה היא ויהי כראות יעקב את רחל בת לבן אחי אמו
ואת צאן לבן אחי אמו ויגש יעקב ויגל את האבן מעל פי הבאר וישק את צאן לבן אחי אמו וישק
יעקב לרחל וישא את קלו ויבך ויגד יעקב לרחל כי אחי אביה הוא וכי בן רבקה הוא ותרץ ותגד
לאביה ויהי כשמע לבן את שמע יעקב בן אחתו וירץ לקראתו וישק לו ויחבקהו וינשק לו ויבא
אתו אל ביתו וישם ללבן את כל הדברים האלה ויאמר לו לבן אך עצמי ובשרי אתה וישב עמו
חדש ימים ויאמר לבן ליעקב הכי אחי אתה ועבדתני חנם הגידה לי מה משכרתך ולבן היתה לו
שתי בנות שם הגדולה לאה ושם הקטנה רחל ועיני לאה רכות ורחל היתה יפת תאר ויפת מראה
ויאהב יעקב את רחל ויאמר אעבדך שבע שנים ברחל בתך הקטנה ויאמר לבן טוב תתי אתה לך
מתתי לאיש אחר שבה עמדי ויעבד יעקב ברחל שבע שנים ויהיו בעיניו כימים אחדים באהבתו
אותה ויאמר יעקב אל לבן הבה את אשתי כי מלאו ימי ואבואה אליה ויאסף לבן את כל אנשי
המקום ויעש משתה ויהי בערב ויקח את לאה בתו ויבא אתה אליו ויבא עליה ויתן לבן לה את זלפה
שפחתו ללאה בתו שפחה ויהי בבקר והנה היא לאה ויאמר אל לבן מה זאת עשית לי הלא ברחל
עבדתי עמך ולמה רמיתני ויאמר לבן לא יעשה כן במקומנו לתת הצעירה לפני הבכירה מלא שבע
זאת ונתנה לך גם את האחרת בעבודה אשר תעבד עמדי עוד שבע שנים אחרות ויעש יעקב כן
וימלא שבע זאת ויתן לו את רחל בתו לו לאשה ויתן לבן לרחל בתו את בלהה שפחתו לה לשפחה
ויבא גם אל רחל ויאהב גם את רחל מלאה ויעבד עמו עוד שבע שנים אחרות ויראה ה' כי שנואה
לאה ויפתח את רחמה ורחל עקרה ותהר לאה ותלד בן ותקרא שמו ראובן כי אמרה כי ראה ה'
בעניי כי עתה אהבני אישי ותהר עוד ותלד בן ותאמר כי שמע ה' כי שנואה אנכי ויתן גם את זה
לי ותקרא שמו שמעון ותהר עוד ותלד בן ותאמר הפעם ילוה אישי אלי כי ילדתי לו שלשה בנים
על כן קרא שמו לוי ותהר עוד ותלד בן ותאמר הפעם אודה את ה' על כן קראה שמו יהודה ותעמד
מלדת ותרא רחל כי לא ילדה ליעקב ותקנא רחל באחותה ותאמר אל יעקב הבה לי בנים ואם אין
מתה אנכי ויחר אף יעקב ברחל ויאמר התחת אלהים אנכי אשר מנע ממך פרי בטן ותאמר הנה
בלהה שפחתי בא אליה והלדה על ברכי ואבנה גם אנכי ממנה ותתן לו את בלהה שפחתה לאשה
ויבא אליה יעקב ותהר בלהה ותלד ליעקב בן ותאמר רחל דנני אלהים וגם שמע בקולי ויתן לי בן
על כן קראה שמו דן ותהר עוד בלהה שפחת רחל ותלד בן שני ליעקב ותאמר רחל נפתולי אלהים
נפתלתי עם אחותי גם יכלתי ותקרא שמו נפתלי ותרא לאה כי עמדה מלדת ותקח את זלפה שפחתה
ותתן אתה ליעקב לאשה ותלד זלפה שפחת לאה ליעקב בן ותאמר לאה בגד ותקרא שמו גד ותלד
זלפה שפחת לאה בן שני ליעקב ותאמר לאה באשרי כי אשרוני בנות ותקרא שמו אשר ויצא ראובן
בימי קציר חטים וימצא דודאים בשדה ויבא אתם אל לאה אמו ותאמר רחל אל לאה תני נא לי
מדודאי בנך ותאמר לה המעט קחתך את אישי ולקחת גם את דודאי בני ותאמר רחל לכן ישכב עמך
הלילה תחת דודאי בנך ויהי ערב הבקר ותצא לאה לקראתו ותאמר אלי תבוא כי שכר שכרתיך
בדודאי בני ויבא עמה בלילה ההוא ויאמר אלהים אל לאה ותהר ותלד ליעקב בן חמישי ותאמר
לאה נתן אלהים שכרי אשר נתתי שפחתי לאישי ותקרא שמו יששכר ותהר עוד לאה ותלד ליעקב
בן ששי ותאמר לאה זבדני אלהים אתי זבד טוב הפעם יזבלני אישי כי ילדתי לו ששה בנים ותקרא
שמו זבולן ואחר ילדה בת ותקרא את שמה דינה ויזכר אלהים את רחל וישמע אליה אלהים ויפתח
את רחמה ותהר ותלד בן ותאמר אסף אלהים את חרפתי ותקרא שמו יוסף לאמר יסף ה' לי בן אחר
ויהי כאשר ילדה רחל את יוסף ויאמר יעקב אל לבן שלחני ואלכה למקומי ולארצי תנה את נשי
ואת ילדי אשר עבדתי אתך בהן ואלכה כי אתה ידעת את עבדתי אשר עבדתיך ויאמר אליו לבן
אם נא מצאתי חן בעיניך נחשתי וברכני ה' בגללך ויאמר נקבה משכרתך עלי ואתנה ויאמר אליו
אתה ידעת את אשר עבדתיך ואת אשר היה מקנך אתי כי מעט אשר היה לך לפני ויפרץ לרב ויברך
ה' אתך לרגלי ועתה מתי אעשה גם אנכי לביתי ויאמר מה אתן לך ויאמר יעקב לא תתן לי מאומה
אם תעשה לי את הדבר הזה אשוב ארעה צאנך אשמר עבור כל צאנך היום הסר משם כל שה נקד
וטלוא וכל שה חום בכבשים וטלוא ונקד בעזים והיתה משכרתי עברו בעדי צדקתי ביום מחר כי
תבוא על משכרתי לפניך כל אשר אינני נקד וטלוא בעזים וחום בכבשים גנוב הוא אתי ויאמר לבן
הן לו יהי כדברך ויסר ביום ההוא את התישים העקדים והטלאים כל שה אשר לבן ואת כל העזים
הנקדות והטלאות כל אשר לבן ואת כל החום בכבשים ויתן ביד בניו וישם דרך שלשת ימים בינו
ובין יעקב ויעקב רעה את צאן לבן הנשארת ויקח לו יעקב מקל לבנה לח ולוז וערמון ויפצל בהן
פצלות לבן מחשפת על המקלות אשר על שתות המים אשר יבא הצאן לשתות נגדן ויחמנה בבאן
לשתות ויחמו הצאן אליו המקלות וילדו הצאן עקד לטלוא ונקד ויעקב הפריד הכבשים ויתן פני
הצאן אל עקד וכל חום בצאן לבן וישת לו עדרים לבדו ולא שתם על צאן לבן והיה בכל יחמו
הצאן המקשרות ושם יעקב את המקלות לעיני הצאן בשתות המים ויחמו אליו בבאן לשתות ובחלות
הצאן לא ישים ויהי הקשרות ללבן והעקדים ללבן ויפרץ האיש מאד מאד ויהי לו צאן רבות ושפחות
ועבדים וגמלים וחמרים ויעש יעקב את כל הכבוד הזה ויהי שומע את דברי בני לבן לאמר לקח
יעקב את כל אשר לאבינו ומאשר לאבינו עשה את כל הכבוד הזה ויקח יעקב את לבב לבן והנה
איננו אתו כתמול שלשום ויאמר ה' אל יעקב שוב אל ארץ אבותיך ואל מולדתך ואהיה עמך
ויקרא יעקב וירחל השדה אל צאנו ויאמר אליהן אני רואה את פני אביכן כי איננו אתי כתמול
שלשום ואלהי אבי היה עמדי ואתן יודעות כי בכל כחי עבדתי את אביכן והאביכן התלני ועשרת
מנים החליף את משכרתי ולא נתנו אלהים להרע עמדי אם כה יאמר נקדים יהיה שכרך וילדו כל
הצאן נקדים ואם כה יאמר עקדים יהיה שכרך וילדו כל הצאן עקדים ויצל אלהים את מקנה אביכן
ויתן לי ויהי בעת יחם הצאן ואשא עיני ואראה בחלום והנה העתדים העלים על הצאן עקדים נקדים
וברדים ויאמר אלי מלאך האלהים בחלום יעקב ואמר הנני ויאמר שא נא עיניך וראה כל העתדים
העלים על הצאן עקדים נקדים וברדים כי ראיתי את כל אשר לבן עשה לך אנכי האל בית אל אשר
משחת שם מצבה אשר נדרת לי שם נדר עתה קום צא מן הארץ הזאת ושוב אל ארץ מולדתך ותען
רחל ולאה ותאמרנה לו העוד לנו חלק ונחלה בבית אבינו הלא נכריות נחשבנו לו כי מכרנו ויאכל
גם אכל את כספנו כי כל העשר אשר הצל אלהים מאבינו לנו הוא ולבנינו ועתה כל אשר אמר אלהים
אליך עשה ויקם יעקב וישא את בניו ואת נשיו על הגמלים ויסע את כל מקנהו ואת כל רכושו אשר
רכש מקנה קנינו אשר רכש בפדן ארם לבוא אל יצחק אביו ארצה כנען וילך לבן לגזז את צאנו
ותגנב רחל את התרפים אשר לאביה ויגנב יעקב את לב לבן הארמי על בלתי הגיד לו כי הוא בורח
הוא וכל אשר לו ויקם ויעבר את הנהר וישם את פניו הר הגלעד ויגד ללבן ביום השלישי כי ברח
יעקב ויקח את אחיו עמו וירדף אחריו דרך שבעת ימים וידבק אתו בהר הגלעד ויבא אלהים אל לבן
הארמי בחלום הלילה ויאמר לו השמר לך פן תדבר עם יעקב מטוב עד רע ויסג לבן אחרי יעקב
ויעקב תקע את אהלו בהר והגלעד ולבן תקע את אחיו בהר הגלעד ויאמר לבן אל יעקב מה עשית
ותגנב את לבבי ותנהג את בנותי כשבות חרב ולמה ברחת להסתר וגנבתני ולא הגדת לי ואשלחך
בשמחה ובשירים בתף ובכנור ולא נשקתני לבני ולבנותי עתה הסכלת עשות אם יש לאל ידי עשות
עמכם רע ואלהי אביכם אמש אמר אלי לאמר השמר לך פן תדבר עם יעקב מטוב עד רע ועתה הלוך
הלכת כי נכסף נכספת לבית אביך למה גנבת את אלהי ויען יעקב ויאמר ללבן כי יראתי כי אמרתי
פן תגזל את בנותיך מעמדי ואשר תמצא את אלהיך לא יחיה נגד אחינו הכר לך מה עמדי וקח לך
ולא ידע יעקב כי רחל גנבתם ויבא לבן באהל יעקב ובאהל לאה ובאהל שתי השפחות ולא מצא
ויצא מאהל לאה ויבא באהל רחל ורחל לקחה את התרפים ותשמם בכר הגמל ותשב עליהם ויחמש
לבן את כל האהל ולא מצא ותאמר אל אביה אל יחר בעיני אדני כי לא אוכל לקום מפניך כי דרך
נשים לי ויחפש ולא מצא את התרפים ויחר ליעקב ויריב בלבן ויען יעקב ויאמר ללבן מה פשעי מה
חטאתי כי דלקתה אחרי כי חמשת את כל כלי מה מצאת מכל כלי ביתך שים כה נגד אחי ואחיך
ויכחו בין שנינו זה עשרים שנה אתך רחליך ועזיך לא שכלו ואילי צאנך לא אכלתי טרפה לא
הבאתי אליך אנכי אחטנה מידי תבקשנה גנבתי יום וגנבתי לילה הייתי ביום אכלני חרב וקרח
בלילה ותדד שנתי מעיני זה לי עשרים שנה בבתיך עבדתיך ארבע עשרה שנה בשני בנותיך ושש
שנים בצאנך ותחלף את משכרתי עשרת מנים לולי אלהי אבי אלהי אברהם ופחד יצחק היה לי כי
עתה ריקם שלחתני את עניי ואת יגיע כפי ראה אמש הוכיח ויאמר יעקב ללבן כי אנכי ויען לבן
ויאמר אל יעקב הבנות בנותי והבנים בני והצאן צאני וכל אשר אתה רואה לי הוא ולבנותי מה
אעשה היום לאלה או לבניהן אשר ילדו ועתה לכה נכרתה ברית אני ואתה והיה לעד ביני וביניך
ויקח יעקב אבן וירימה מצבה ויאמר יעקב לאחיו לקטו אבנים ויקחו אבנים ויעשו גל ויאכלו שם
על הגל ולבן קרא לו יגר שהדותא ויעקב קרא לו גלעד ויאמר לבן הגל הזה עד היום ביני וביניך
על כן קרא שמו גלעד והמצפה אשר אמר יצף ה' ביני וביניך כי נסתר איש מרעהו אם תענה את
בנותי ואם תקח נשים על בנותי אין איש עמנו ראה אלהים עד ביני וביניך ויאמר לבן אל יעקב
הנה הגל הזה והנה המצבה אשר ירתי ביני וביניך עד הגל הזה ועד המצבה הזאת אם אני לא אעבר
אליך את הגל הזה ואם אתה לא תעבר אלי את הגל הזה ואת המצבה הזאת לרעה עדי אלהי אברהם
ואלהי נחור ישפטו בינינו אלהי אביהם ויעקב נשבע בפחד אביו ויזבח יעקב זבח בהר ויקרא לאחיו
לאכל לחם ויאכלו לחם ויליני בהר ויעקב השכים בבקר וינשק ללבן לבניו ולבנותיו ויברך אותם
וילך לבן וישב למקומו ויעקב הלך לדרכו ויפגעו בו מלאכי אלהים ויאמר יעקב כאשר ראם מחנה
אלהים זה ויקרא שם המקום ההוא מחנים ויעקב שלח מלאכים לפניו אל עשו אחיו ארצה שעיר
שדה אדום ויצו אתם לאמר כה תאמרון לאדני לעשו כה אמר עבדך יעקב עם לבן גרתי ואחר עד
עתה ויהי לי שור וחמור צאן ועבד ושפחה ואשלחה להגיד לאדני למצא חן בעיניך וישבו המלאכים
אל יעקב לאמר באנו אל אחיך אל עשו וגם הולך לקראתך וארבע מאות איש עמו ויירא יעקב מאד
ויצר לו ויחץ את העם אשר אתו ואת הצאן ואת הבקר ואת הגמלים לשני מחנות ויאמר אם יבא עשו
אל המחנה האחת והכהו והיה המחנה הנשארת לפליטה ויאמר יעקב אלהי אבי אברהם ואלהי אבי
יצחק ה' האמר אלי שוב לארצך ולמולדתך ואיטיבה עמך קטנתי מכל החסדים ומכל האמת אשר
עשית את עבדך כי במקלי עברתי את הירדן הזה ועתה הייתי לשני מחנות הצילני נא מיד אחי מיד
עשו כי ירא אנכי אותו פן יבא והכני אם על בנים ויעקב אמר הן אתה הטיב אטיב עמך ושמתי את
זרעך כחול הים אשר לא יספר מרב ויהי שם בלילה ההוא ויקח את שתי נשיו ואת שתי שפחותיו
ואת אחד עשר ילדיו ויעבר את מעבר יבק ויקחם ויעבירם את הנחל ויעבר את אשר לו ויותר יעקב
לבדו ויאבק איש עמו עד עלות השחר ויראה כי לא יכל לו ויגע בכף ירכו ותקע כף ירך יעקב
בהאבקו עמו ויאמר שלחני כי עלה השחר ויאמר לא אשלחך כי אם ברכתני ויאמר אליו מה שמך
ויאמר יעקב ויאמר לא יעקב יאמר עוד שמך כי אם ישראל כי שרית עם אלהים ועם אנשים ותוכל
ויאמר יעקב הגידה נא שמך ויאמר למה זה תשאל לשמי ויברך אתו שם ויקרא יעקב שם המקום
פניאל כי ראיתי אלהים פנים אל פנים ותנצל נפשי ויזרח לו השמש כאשר עבר את פנואל והוא צלע
על ירכו על כן לא יאכלו בני ישראל את גיד הנשה אשר על כף הירך עד היום הזה כי נגע בכף
ירך יעקב בגיד הנשה ויעקב נשא עיניו וירא והנה עשו בא ועמו ארבע מאות איש ויחץ את הילדים
על לאה ועל רחל ועל שתי השפחות ויעבר את הזלפות ואת ילדיהן בראשונה ואת לאה וילדיה
באחרונה ואת רחל ואת יוסף באחרונים והוא עבר לפניהם וישתחו ארצה שבע פעמים עד גשתו עד
אחיו וירץ עשו לקראתו ויחבקהו ויפל על צוארו וישקהו ויבכו וישא עיניו וירא את הנשים ואת
הילדים ויאמר מי אלה לך ויאמר הילדים אשר חנן אלהים את עבדך ותגשנה השפחות הנה המה
וילדיהן ותשתחוין ותגש גם לאה וילדיה ותשתחוין ואחר נגש יוסף ורחל ויאמר מי לך כל המחנה
הזה אשר פגשתי ויאמר למצא חן בעיני אדני ויאמר עשו יש לי רב אחי יהי לך אשר לך ויאמר יעקב
אל נא אם נא מצאתי חן בעיניך ולקחת מנחתי מידי כי על כן ראיתי פניך כראת פני אלהים ותרצני
קח נא את ברכתי אשר הובאת לך כי חנני אלהים וכי יש לי כל ויפצר בו ויקח ויאמר נסעה ונלכה
ואלכה לנגדך ויאמר אליו אדני ידע כי הילדים רכים והצאן והבקר עלות עלי ודפקום יום אחד
ומתו כל הצאן יעבר נא אדני לפני עבדו ואנכי אתנהלה לאטי לרגל המלאכה אשר לפני ולרגל
הילדים עד אשר אבא אל אדני שעירה ויאמר עשו אעזבה נא עמך מן העם אשר אתי ויאמר למה זה
אמצא חן בעיני אדני ויעקב נסע סכתה ויבן לו בית ולמקנהו עשה סכת על כן קרא שם המקום
סכות ויבא יעקב שלם עיר שכם אשר בארץ כנען בבאו מפדן ארם ויחן את פני העיר ויקן את חלקת
השדה אשר נטה שם אהלו מיד בני חמור אבי שכם במאה קשיטה ויצב שם מזבח ויקרא לו אל אלהי
ישראל

ר' שמעון פי' ומולדכך זו ירושלם שעראת כן ראייך כי בפרש עריות
כאשר כבו' עדוכו' מולדכ בית פירושו ירושלם של מעש אב' מה שאמ'
ומולדכך הוא על ירושלם של מעש האנשים אשר נולדו אחב' מירושלם
שהיא הערי' ערך האנשים שלה שעראים ערי' ערך שהם מולדות שלה
אחב' כאשר יחזרו השלם לאדון השמים כלומ' כאשר כחזור היא שערי'
שלם לאדון השמים אעפי' שבנה לא יקראו בני גרים שלא על שם אחיהם
רהיינו שיקראו בני ישראל ולא יקראו אם אבכם גרים שנהגיירו במצרים
גירי מצרים וכמו כן אם נהגיירו בקפוטקיא לא יקראו גירי קפוטקיא אלא
בני ישראל יקראו וזהו לך יהיו שיקראו בני ישראל ר"ל שיקראו על שם ישראל
על שם אחיהם יקראו בנחלכם וכאשר יחזרו לא ירשו אלו עם ישראל בארץ
אלא יקח כל שבט ושבט חלקו והאנשים מהם כל א' לפי מנינו ..
ואני בבאי מפדן מהה עלי רחל בדרך וגו' ר' אבא פרש כה אמ' כ' קול ירמי' לא
ברמה נשמע וגו' מה כבי' אחריו כה אמ' ה' מנעי קולך מבכי ועינ'
מן דמעה כי יש שכר לפעולתך וגו' ושבו בנים לגבלם כדקדק שלא אמ'
הכבו' ויאוכו אלא ושב כלומ' כבר שב מרוב אמיקות הדבר .. באמ'
שאמ' ר' אלעזר בשעה שיהיה הדין על הר עשו התעשר המעורוניקא
על ההר והיא סוברת שבטה יאבדו בדין והיא מבקשרת שלא יהיה
להם שום דע זהו רני עקרה לא ילדה פצחי ה' ולהלי וגו' כי רבים בני
שוממה מבני בעלה בנא פי' כשם בנא רבים יהיו בני הכסא אשר
הם מן מעטרון מבטה שהיא המעורוניק' זהו שאמ' הכבו' רבים בני
שוממה מבני בעלה והחזור המעורוניק' לבעלה אז ביום ההוא יהיה
ה' שהוא הבעל א' ושמו שהיא המעורוניק' א' שהתייחד עמו כא' יען קורם
לכן היא אומרת להקב"ה בני שהם שלי היכן הם יאמ' לה הקב"ה הם
שומרים בדין היא חושבת שיאבדו בדין ובוכה על דין שעומדים
בו בניה והוא אומ' לה כי יש שכר לפעולתך כלומ' ארי יש לך שכר
רב לקחת ממנו בעברם שהיכה עמם בגלות וזה השנין אנו מוכרחי'
לומ' בפסוק זה שאומ' ואני כפאי מפדן מכה עלי רחל כי כפי הפשט
יש להקשות מה בא לומ' ישקב לבנו יוסף וכי לא היה יודע יוסף שמהה
אמו שם והלא שמה היה כאשר מכה אלא רבים אלו הם רמז שיאמר
ישראל שלעם כאשר יבא זמן גאולכם של ישראל שהמעורוניק' בקשרר המא
שהיא המעורוניק' של שלם הבריאש שהוא מעטרון וגם כי' שהיא המלכת
של אצילות בקשרר וישרכו מלחמה עם האומות ויתוכו מהם כלומ'
מן ישראל והשאר יהיו מעט מזעיר ויתקרב לבא לא' והיא בכה אז
יאמ' לה הקב"ה לא בריאי שכרך ושכר בניך שמכו על שמו מי שהם
חיים כבר חזרו לארץ הם יחזרו לזמן בחיי המבים .. ומה שאמ' מהה
עלי רחל ר"ל מהה עלי ייחוד שמו של הקב"ה כי ידוע כי מדבו של ישקב
שהוא עליו הוא הקב"ה כי א' מן האבב הוא רגל למדה שעליו ומדבו ישקב
שהוא ההה הוא עליו כלומ' על ישקב וזהו אומרו מכה עלי רחל מכה על

הם בני גרים

אנ' קורא מעורוניק' למלכת
וכי' לישראל של מעש

מחוד אם הקב"ה ועל כן נאמ' בעוד כבדת ארץ לבא לפי אמרו על ייחוד אמו
חוץ מארץ ישראל לכן העומדים בארץ כלומ' אנכנסו לארץ לא ימות אומ' מהם
ו"ר אבא אמ' פי' אחר ויהו בנא אמ' ר' אבא עבידין ישראל לעשות מלחמה ברך
אפרת ויתוכן עם רב מהם ואח"כ בזמן קיי"ב המקום יקומו ויהיה להם ממשלה
ואולטנות לאלו אמרו בדרך זו מבל אוכם שהיו קודם להם ברושלם ולמה
נקרא שם המקום הזה בית לחם אלא הוא מלאון מלחמה להודיע כי מלחמתו
היא מן השמים אהקב"ה רצה בזה אימותו אם על אמו אם יה' אכן
עולה אם יה' כאם לחם במק' הוא עשה מלחמה אויבי ישראל בגלות כמו
אנ' כי יד על כם יה' כי מאם היה המלחמה לפי אהוא מן אמו אל
הקב"ה כי ידוע כי אמו הוא יהו"ה ואם יה' מן אמו הוא אשר גזר הגלות
על ישראל לא אם יה' העליוני הרומז בחכמה ובינה כי אם יה' מאמו
ויראא ישראל את בני יוסף ויאמ' מי אלה ר' אבא פקח ואמ"ר בלבבך
מי ילד לי את אלה יש להם בכל מה הוא זה השלאה אשואלה כי
מי ילד לי את אלה וכי פב' הם רבים עד אבאמ' בן ועוד מאי בלבבך
ויאמ' ואמרת מי ילד לי את אלה מאי בלבבך דקאמ' אלא ישראל למעשה ביי
ישראל בקמא רואה איבאו בני ישראל קודם אבקא האביעה אהוא ישראל
אל מעלה כאשר יבאו מעלם ומאנער ומחמת ומאיי הים ומתחתי
כולם ויהיו רבים אז קאמ' האביעה אהיא לב מי הם כל אלה ואין בהם
פסול מבני נכר והם יאמרו לה אנחנו כולנו מבניך ואין בנו מבני נכר
בעת אתפרשו אלו מן אלו דהיינו אל עולם בפני עצמם ואל אנער בפני
עצמם וכן כל עד ועיר אז יכרה להם כלומ' יתחבר עמהם גדים ויתגיירו
ויאנה הגדים עם ישראל ויהיו כא' יושבים בארץ והם קשים לארץ אכן אנינו
קשים גדים לישראל כמפחת בבשר החי כן הם קשים לארץ כמו אנ' כי ירחם
ה' לישקב ובחר עוד בירושלם ונלוה הגר עליהם ונסתחו על ביב ישקב ברי
אאומ' הכבו אהם כמפחת זהו ונסתחו וכן הוא פי' התפסוק כאשר בני
יתזרו לארצם ויהיו מרוחמים ממני כלומ' אהוא יב' ירחם אוכם ויאהבם
יהיה ה' אחד ואמו אחד ואז יבלו הגדים עם ישראל ויהיו להם כמפחת
דהיינו הצרעת בבשרם וכב' למה כלומ' מה מחלוקת יהיה ביניהם עד איזי
כמפחת הגדים ובירך בש' אמ' רש' אהמחלוקת אביניהם על תחומי א' אל
א' יהיה דוקא לדור באי' ועי' התמעד והיה דיורין דיורין ועל אוכו זמן
כבי' ויבידוכיך חזקי ר"ל החלשים אהיו עמך מקודם לכן חזק אוכם ומייע
אוכם יוקר מבל אשר האומות נד' לי כי הכוונה היא אהחלשים באמונה אהיו
מקודם קרובים אל האומות כב' יכול אתה צריך להחזיק אוכם בכל האומו'
האחרים איהיו עמהם ולא ילמדו מהם ויהיו רבים וזהו ויאמר בני יוסף
אל אביו בני הם אשר נתן לי אלהים בזה כלומ' יאמ' ישראל
כאשר ישאל עליהם למעלה בני הם אנתן לי הקב"ה בזה אהוא הקוב ורש'
קאנו מכאן הוא ראייה על מה אמתרצת ישראל ומה אנ' ואחר הקוב אשר אם

נ״כ הוא חכם ו״ל צד חכמה אלו קטנה מצד הנבאה אבל החכם צד חכמתו
שברה ושלה וצריך שתדע כי חנוך משמרון ואליהו מ״ר לתון נפתם הוא
מלאך ונפש רוח נשמה אלהם יושב עם הצדיקים בג״ע וצריך שתדע כי המלאך
הוא קבוע ואינו יכול לחדש שום דבר הלכה והשומעה שאומע הבקל שום אבל
הצדיק אפי׳ לאחר מיתה מאיר ניכר ולכן נקרא שלה ויורד שפתי שנינו מאיר ניכר
וצריך שתדע שהמלאך כאשר אולחים אותו לשליחות דבר רע יארע בעינו
ועב״ שעשה שליחותו יפ׳ ולכן מחוליה פולסי דנורא ומעלה הנ״ים שלהמלאך
הוא שהאדם אפי׳ יחידי נקרא מרכבה והמלאך אמ׳ אשר יהיה גדול כמיכאל
אינו נקרא אלא חלק מהמרכבה גם צריך שתדע כי אנשים שאים מה שעשה
עשרה כיקרת מלאכים וידוע תדע כי האדם אשר יש לו נפש רוח נשמה שהוא
מ״ג שנה יש לו הארה מבסא חיה אופן וצריך שתדע כי כלבן שהוא מצד
הנקבה הוא מגיע לפרק המיתה ולכן השונמית הקיוף שהיו מצדה אנ׳ אתקובקת
בן הגיע לפרק המיתה מפני שאביו לא חכם חוקם צרת אותו ובשכם ולכן
הוצרך אליש לה שלך שלמו שלו פיו של פיו כדי לחזור ולחקום האוכיות בו וכדי שלא
יחזרו לרפות רפיון הוצרך לחקום בו בשם ר״ו שלשם עב״ ולכן בחצא כי חבקוק שלה
ר״ו כמנין שלשה עב״ וצריך שתדע כי מצלמך מרוב הקשלמוקם מנחים אותם
סופי קיבוק לומ׳ שאין להם נקל וצריך שתדע כי בתילין של ר״ת מרוב הקשלמוקם
ומשלקם נאמ׳ לה׳ האי׳ נאון שמור הם ואהיאר והכוונה כי בתילין של ר״ת הם מדיך
אנפין בסוד הנקודות ושל רש״י הם בזה ולכן הם מגולים ושל ר״ת מכוסים ציין
לבניחם למשלה מהתילין של רש״י מפני שהם בסוד הנקודות ולכן הם קטנים
משל רש״י והכל בשולם של הפרצלה אלא שהתילין של ר״ת הם בשלמה ראת בסיא
ושל רש״י בשלמה ראתגלי׳ והטעם שיש חלק בירעה הם״ר לומ׳ כי שריין יש
הרבה לפרק לו נקל רב וצריך שתדע כי הענן אשר בלואת המן הוא מן קיבה
נתו דאיקרי איש צדיק בחיים וזהו סוד אתבא גר דקה ורו מעלה הן ההא המעשה
מירות בלא כלול מי שלה נ׳ ובצדי של מלה הן הוא צדיק ופירוש מעלה דקה הוא
כי כאשר שכינה בסוד דלת שהיא דלה שאין לה זיווג אז הקליפה שהוא קרוצה
להרבקה נכאשר היא הא בסוד הזיווג אז צדי פירוש צדיק שהוא סוד שעשה
זיווג וקרח הקליפה וצריך שתדע הטעם שהקב״ה נתן כוס של ברכה למיכאל גם
לגבריאל כדי להודות שסוכה דור הנופלת אינה ביד המלאכים להקימה אלא על ידי
הצדיקים וצריך אתה לדעת כי המנוף נגד הקוף בזה האופן המנורה ג׳ קנים
כך פסוק ס׳ ראשון של בראשית יש בו ג׳ קיבה במנורה אחד עשר כפתורים כך
פסוק ואלה שמות יש בו ג׳ קיבה במנורה יש בה ט׳ פרחים כך פסוק ס׳ ויקרא יש בו
ט׳ קיבה המנורה גובהה היה י״ח טפחים כך פסוק במדבר סיני יש בו י״ח קיבה
ולפי שהטפח הי״ח לא היה שלם לכן חסר קיבה א׳ הפסוק שאין בו אלא י״ח המנוף

חכמה .. כשהיבם כא על יבמתו לכונה טובה ליבנות שמנה ולא לזופי או יבום
מחמנו ויבא אחיו וזהו אם ישים אליו לבו רוחו ונשמתו אליו יאסוף .. אל פיקרי מה אלא
מאש מפני שאת בשמה הוא יי .. בזמן שהיו צדיקים הקנין היה בנעל רומז
למלכות .. באתר דדיבורא נוקבא לא סלקה בשמה .. אוכן מלא בשני מקומות
לשון אות אחת עד דרוש אחיך אוכן מלא שצריך להחזיר הבינה באות .. הטעם שנקרי
בלק בן צפור על שהיו שמים לשון צפור הידוע להם בפי צפור העשוי מכסף או זהב
והיה מדבר .. כלחך השר הוא דמות מלאך שבניהם הדומה לשור .. מידת מלכת
נקרי שליח כאשר שולחים אותה אבא ואימא לזון העולם .. מעשש דההוא ינוקה דאמא
רשב״י שהיה נשמת רב המנונא .. טעם שעל מואב נאמא אל בלק מפני רוב ונעמה
ועל מדין לא נאמא מפני מאשה שנדלו יפרו ומפני יפרו עצמו .. ישראל מתיראין
למואב מזוייניים בחציפו ולמדין מראים עצמם משטפים בעליפות .. כאשר מנוע
לעל הארץ ועל המזון צריך להטיל מים ביין .. עצת מדין כשאמרו לא פזרו ונאלא לחי
שקמים אליו היה להפוש למרעה ברשת העביה .. עד שישראל מקדשי לבבא לא מקדשי
ישראל לעולם ולמה אומרים ברכו אבה ומלכים ברכו ה׳ בלא אבה .. כאשר מדת מלכות
מתרפקת באהבת רודה נעשת יוד שחורה .. אל בראוני שאני שחרחורת כי הצדיקים
מתקנים אותה ה׳ .. מונע בר מתת יקבוהו לאום ממלכות וברכות לראש משבר
קליפות .. ויי הולך לפניהם יומם זקיף נעמא לעולם כי עתה ארימות רישא שביע
שיצאה מגלות .. כאשר ילד קטן אומא ב׳ ג׳ דברים טובים בלא כוונש עביד להיות נברה
רבה .. למה נקרי בלעם בקורא על שם העורכים לגד שולחן שומע אמרי אל אל אחר
יודע דעת עליון זאת הקליפה הגדולה רב החובל מחזה שדי ענף א׳ מאדי .. ולך שפי
שביפון על אורח קולעים שאכלו כשר בלעם חזרו נחשים .. שאלה מלכת שבה במה
בצר נחש א׳ מאוכם נחשים והשיב בשבבת זרע רוקחת .. המקרב אינו צריך להקרו
שנות ראשונים .. צריך ארם לשים עצמו עבד בזמירות ובייחוד קש למסור נפשו על
קדושת ה׳ ובשני באמת ויציב ובגאולה ובפלה בהבנעה גדולה ולשים עצמו גו צדיקים
חסידים בשומע בפלה ולומא שם וידוי כב אוביות .. פי שומע בקול עבדו שומע בקול
שקורא אוכן עבדו .. פי על פסוק ואין נוגה לו נאש שהוא אור המתפשט על אומנו
אשריו שבים פרפי כנסיות שער שבע היה סגור ואומא חבל על פלוני דלי ליה חלק בהא
אוריית .. ג׳ חומות יש לו לגע ובן כל חומה וחומה כמה צדיקים בנוניים ונהנים שם
מריח שבפנים וביומי נימן ובשרי שהם ירוי מצרי עולים ומתפללים על החיים .. גם ציפור
מצאת בית אלה בנשמות אשר הם בדמות ציפורים ודרור קן לה זו הנשמת הזוכה לעלות
למעלה אשר שהם אפרוחיה אלו אשר עסקו בבניהם שיעסקו בגדרה .. בלק ובלעם בטחו
בשמם בא לך דלקי לון בחוייא בל עם .. טעם זקנים מואב מדין יקח ה׳ אלא ישלטו בבישופיהו
.. כמו שיש בעץ שורש קליפה מוח עוף שלה פרח פרי כן יש בקרב שבעה כנגדם פשטיר
רמז חכמה ניסטרי רזין טמירין .. כשיש דבר בשיר קבה מצה למה על הה שבה ועל הנוקני
עצה אשר הם ההה שלא ידיח שלו נרזן .. כאשר היה בא עשו לקראת יעקב חפא יוסף על אימה
שלא יסבל בה בואיב שלא לו כאשר בא בלעם להטיל שן הרע אבא רחל .. על יא דברים נגעים

אם לנהיגם עוד לאדם אלא ירחוץ עצמו מהגוי ולא המפורה מאמרו ולא
לא הערבא צלמא ריליה בצלמא דגוי .. פיקוניין לה מיכל מייא נבריא אלא
נוריא רוחא רפאל עפרא נר מכאן ארפא הוא במלכות האשא שנאמר לב
חוזרת לבעלה הראשון בהוא עלמ אמור לזמן לאשה בלא בעלה מפני דחשך
ויאמר לנח בא אתה וכל ביתך אל התיבה מכאן אין לאוזפיז ליכנס לבית בעל
הבית בלבי ראוה בעל הבית .. דרך ארץ לאוזפיז אירן מקנות לא שאל אבלא
בידה נעם שקשים לפניו ית הזיוונים מפני שצריך לרחוק אם לקחה אחר ואי
מאוריה הנשמות יוצאים משם מחוברים מלמעלה ונחלקים פה וקבה
מזוונים לאחר ימים צריך ליזהר מאשקו נדה מאד מאד ויוקר עוב אם לא
ידבר עמה כלל וזהו מה שאמר הכתוב נאלמתי דומיה החשיתי רב נידה ואם
עושה כימופים עולה לה יוקר מפני שאורה עליה רוח עוזאה .. אמור נמור
לאדם כאשר שוכב עם אשתו להרהר באשה אחרת כי נפשאותו הבן נמשך לה
מרוח מטמאה אשה עובה מהקבה ואשה רעה מטמרא אחרא זיווג
עליון ביום ההוא ההקשרות השכינה עם ג' אבות ובלילה שעשוע הצדיקים בגע
ונראה שאין זיווג למעלה בלילה אלא שעשוע ביתמא אקברכן מפרין מיטרי
ובלילה פליג ברכאן הדא הוא רכבי והקם בשור לילה והתן טרקי לביתה כד
נטלת שכינה לא יהיבת ורואיה המן אלא היה יורד ביום ההוא אל שבת זאת
יוכיח לפי שאז היא היתה נוטלת לתת בכל ימי השבוע צריך האדם בבקר
להקשורה שירין ותשבחן כאשר מעכים ורואיה מדוד עה פרשת כנפים
אל המלאכים היא כנועת שמכנועשים שאותה כנועה נקר שיר סוד גע השלו
הוא פרגוד שבהיכל קדש הקדשים בין היצירה ובין הבריאה והוא מקום הנשמה
גע הקדמון הוא העשיה רוחנית והיא בין היצירה והעשיה והוא הנקר פרגוד
מחזה המפסיק בין היצירה והעשיה נמצאת למד שהם שני פרגודות והם שבי גע
והוא מקומות הרוחות ולמעה מחזה הוא חצר מות אשר שם הנפשות והוא בחלק
העשיה הנשמות כנגד בית החיים ומכאן ראיה כי גע ארצי אינו בארץ מחזה
אלא בעשייה הרוחנית כאמור הפרש יש בין עילת העילות אשר רומז לכל עילת
כל העילות אשר רומז לאין סוקי בה אוריא ונוריא הכל א' אלא שמצר החסר
נקר אז אוריא ומצר הגברה נקר נוריא נהר יכול להיות במעטרון נהר יוצא
מעדן מעדון אלו כל החשבנות והמעטרייאות ושבורין וחנין ומנין כלא
הוא בסיהרא ולא לעילא אתרה כד אתחברת עם בעלה אתקרי על שם בעלה
הוא איש והיא אשה צריך צדק עופר עופרה כאשר ישראל עושין רצונו של
מקום עקרא מרת המלכות ה ולהפך נקר ד' רלת דלה שאין זיווג בזמן ההוא
והוא שבהא מורה ורומז לזיווג דאתחבר אז בהדה ה' דברבא שלה ל' ינקבאלו
בבינה ה' זעירא שלבהבראם למלכות גם כאשר יונקת שכינה מצריך אז היא
דברבא וכאשר יונקת מעטרא אחרא אז היא זעירא רמז לחדא מפרין שיטרי
שהיא חסר שבחכמה אשר מתעטר בה ק' ויהו שרומז אל ה' אחסר שבחכמה
ו' ק' ה' המלכות .. אברהם מסור המילה היה נקשר במרת המלכות ושאר

מה שצריך הארם להתנקה כדי לבא ויכוין בעת שלה ולאכול נפשו ..

א הארם כאשר יאכים יפנה ויטול ידיו ויברך ויכוין שמתקן עשיה ובריאה
וכשנפנה ומטהר עצמו יכוין שמטהר קליפות שלם העשיה .. ובעיטוף
עליה קטן שהוא אור פנימי שבגדול הוא אור מקיף יכוין שמתקן שלם
היצירה .. ובשמניח התפילין בזרוש יכוין שמתקן שלם הבריאה לפי
שבשעה שקטרגה ירדה למשך מהיסוד ונמשכה במקום בריאה ומקודם
היה מקומה בשליש בסוף שליש עליון של זעיר אנפין ובתפלה של ראש יכוין
ב באצילות כל זה בשבדא .. אחכ במילולא בקרבנות אשר קורא יכוין
שאז שלה נצח הוד יסוד של שלם העשיה בחסד נהיה קב שבזה מטהר שלם העשיה ובזמירות
שלם היצירה .. ובשאומ קריש גם ברכות קש יכוין שמתקן ומשך קליפות מטהר שלם
ג שיש בבריאה ובשאנו מגישין לקש אז אנו שאים הייחוד .. כשנכנס בבית
הכנסת אז יכוין בשם מב אבינקן שלה כמנין ברגש ושקר הכוונה בג
הקפילות שהחמש אותיות נכללים באלף א ויום ראשון מאיר שם
מב במידת החסד .. וביום שני בבית של אבינקן ובשם קרע שעון ..
וביום ג בגדול של אבינקן ובשם נגד יכש ושל זה הדרך כל השבוע .. ויכוין
שור לעשות לחכמ מוחין שהם נה אשר נקלבשו בהם חכמה בינה דעת
ד ורמשי קיבת בבית שהים נהלך ברגש שלה חמשה וחמשים כנגד שם
בן והג היבדים כנגד ג מוחין אשר שאינו בחכמה .. סוד הטליה שמשי
עליו כשנכנס לבית הכנסת הציצית הוא לשון שער כמו וי קחני בציצת
ראשי גם לשון הבטה כמו מציץ מן החרכים השערות הם ברוש כנגד
המוח וקוצי דשערי דאריך יורדין עד ריאה דזעיר אנפין והם לבנים
כעמר נקי וקוצי דזעיר אנפין יורדין עד ריאה דנוקביה והם שחורות
כעורב וקוצי דנוקביה אדומים .. ציץ מה איוצא מצלם חכמה מה שלוקח
לעצמו וזהו ציץ דכורא ציצית מה איבא מצלם בינה מה איקח לנוקביה
וזהו ציצית נוקבה ויסוד שניהם בתוך זעיר אנפין והם אור מקיף ..
ה עשם למה הם ח חוטין מפני שהמוחין של אבא ארבעה הויות שנים
של יודין וא אלפין וא היהין והמוחין של אימא ארבעה אהיה ושוהשערו
נכללים בטליה למשך הם מקלבנים כשמתגלים החסדים ונמתקים הדינין
ו כשנבקע יסוד אימא ולכן הם לבנים והם בקצות ולא בראש .. עשם למה
מאימים הציצית לא יוכר מג אצבעות ולא פחות מקשר גורל לפי שהחמש
חסדים השלשה נמתקו ולא פחות מגורל לפי שבשעלה ההארה מתפרקים
לאחורין בפרק הראשון שלה לגמרי ובפרק השני נשאר ראשו ובדי שירד
ז הארה מהפרק שנשאר ראשו לכן לא פחות מגורל .. סוד התפילין הקב

96

לין אשכון בשם עד הרי שני עיינין הרי במלך שמע מקושטע רחל ומלכות
בינה .. ישראל צריך לכוין לקשיו זעיר אנפין להביא לו הארה מחסד ונהק בה
של אבא דהיינו איר משמאלה של מיצא הארה לזא .. ה' אלהינו צריך כבו
לכוין כשאומר יהוה יור הי ויו הי אבא אאריך שמקבל הארה מהיור של
אריך .. כשאומר אלהינו אלף הי יור הי אימא שמקבלת הארה מה' של אריך
וכשאומר יהוה רעת יכוין בשם מ"ג שבדעת אבא ואימא יור הי ואו הי
שמקבל הארה מו' של אריך ויכוין להביא הארה מאריך אנפין לאבא ואימא
.. אחד יכוין באחד אח דלת דלת הויה ואדנות אח ע' ספירות דלת שהיא ל
שמקבלים הארה מה' אריך אחרונה ואז שולים זעיר ונוקביה בסור מיין
נוקבין עם מה שאנו מוסרין נפשותינו בייחוד ה' לזיווג אבא ואימא ..
הזיווג הוא לכוין בשם יא הה וי הה ומזה הזיווג יוצא שם ק' יורין יור לא
הי ויו הי וכל יור מלו הוא שם אחד שליהו כל א' כמילוי א' עב סג מה בן
ונב' יכוין כב' אה' שנים ביורין וא' באלפין משולבין זה עם זה ומלאין
כזה יוד י אלף הי הי ויו יה יוד יוד אלף הי הי ויו וו יוד אלף האהא
ואו יוד יוד אלף הה הה וו יוד כל זה צריך במלך אחד לעשות מוחין לזא
בסור אור מקיף וללאן בסור אור פנימי שהיא במוחא בדלת גדולה ף ..
כשאומר בשכמלו כרוך שם כבוד ראשי תיבת שכב והיו אוכיות ומוזות לב
בדלת ף רבתי שישר ארבעה דלתות .. כשאומר מלכותו יכוין מלכות ואו לג
יכוין להביא לרחל נוקביה דזעיר הארה מהמוחין של לאן שבשיורין נשמות
הצדיקים מביאין לה הארה ולזה צריך להרכין ראשו הרכה כמשאל מאל לבת
מלך שהריחה ציקי קדרה והלכו שבריה והביאו לה בחשאי כן כשהריחה
מזה הזיווג העליון שהיא נעלם שאמי לזעיר הוא אור מקיף והיא מאירה
בו .. לעולם ועד יכוין ביור יור הי יור הי ויו יור הי ויו הי לעשות ביאת לד
לאה ויש בו שמנה יורין שעולים שמנים כמנין ועד יכוין כשהוא ביור שמיה
הה' לאן יור שבישיה ימוד לאן יור ה' שנגמר פרצף לאן כולו ובדלת של זעיר
יכוין לגמור כל פרצף לאה ורחל בפרטות בסור אור מקיף לרחל .. ואהבת לה'
את לרבות רחל נוקביה דזעיר בכל לבבך לכלול הימין באהרה .. ובכל נפשך
היא מדת המלכות לכלול אותה שמהם ובכל מאדך להעלותה למעלה לבוללם
בחכמה בינה ודעת ובפרשת ראשונה יש מב' תיבת ויכוין במלך ודברת בם
כנגד ראש זעיר חכמה בינה דעת .. לוהיה אם שמוע עב' בסור הזיווג לו
חסד גדולה ת"ת נרמז במלך עשב עב' שם הב' ירות עד ושמתם .. מושמתם לז
עד פרש' ציצית יש חמשים תיבת כנגד נשערי בינה פרשת ציצית עב' תיב
כנגד נצח הוד ימוד כמו בזרועות .. סוד העמידה יכוין כפסוק ראשון שהוא לה
ארני שפתי שיש שני מיני דין יורדין מלמעלה א' לזא שיורדין שם ניצוצי נהראן

אלף הי יור הי הי
עולה שכב קסא
קסא עם יו' אוכיו
עולה שכב והיו

שורשם

יום הב' ואח"כ יקצור שאר השדה ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ג' ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ד' ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ה' ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ו' ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ז' ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ח' ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ט' ואח"כ יקצור שאר השדה ביום י' ואח"כ יקצור שאר השדה ביום י"א ואח"כ יקצור שאר השדה ביום י"ב ואח"כ יקצור שאר השדה ביום י"ג ואח"כ יקצור שאר השדה ביום י"ד ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ט"ו ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ט"ז ואח"כ יקצור שאר השדה ביום י"ז ואח"כ יקצור שאר השדה ביום י"ח ואח"כ יקצור שאר השדה ביום י"ט ואח"כ יקצור שאר השדה ביום כ' ואח"כ יקצור שאר השדה ביום כ"א ואח"כ יקצור שאר השדה ביום כ"ב ואח"כ יקצור שאר השדה ביום כ"ג ואח"כ יקצור שאר השדה ביום כ"ד ואח"כ יקצור שאר השדה ביום כ"ה ואח"כ יקצור שאר השדה ביום כ"ו ואח"כ יקצור שאר השדה ביום כ"ז ואח"כ יקצור שאר השדה ביום כ"ח ואח"כ יקצור שאר השדה ביום כ"ט ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ל' ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ל"א ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ל"ב ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ל"ג ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ל"ד ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ל"ה ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ל"ו ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ל"ז ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ל"ח ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ל"ט ואח"כ יקצור שאר השדה ביום מ' ואח"כ יקצור שאר השדה ביום מ"א ואח"כ יקצור שאר השדה ביום מ"ב ואח"כ יקצור שאר השדה ביום מ"ג ואח"כ יקצור שאר השדה ביום מ"ד ואח"כ יקצור שאר השדה ביום מ"ה ואח"כ יקצור שאר השדה ביום מ"ו ואח"כ יקצור שאר השדה ביום מ"ז ואח"כ יקצור שאר השדה ביום מ"ח ואח"כ יקצור שאר השדה ביום מ"ט ואח"כ יקצור שאר השדה ביום נ' ואח"כ יקצור שאר השדה ביום נ"א ואח"כ יקצור שאר השדה ביום נ"ב ואח"כ יקצור שאר השדה ביום נ"ג ואח"כ יקצור שאר השדה ביום נ"ד ואח"כ יקצור שאר השדה ביום נ"ה ואח"כ יקצור שאר השדה ביום נ"ו ואח"כ יקצור שאר השדה ביום נ"ז ואח"כ יקצור שאר השדה ביום נ"ח ואח"כ יקצור שאר השדה ביום נ"ט ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ס' ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ס"א ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ס"ב ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ס"ג ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ס"ד ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ס"ה ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ס"ו ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ס"ז ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ס"ח ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ס"ט ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ע' ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ע"א ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ע"ב ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ע"ג ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ע"ד ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ע"ה ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ע"ו ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ע"ז ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ע"ח ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ע"ט ואח"כ יקצור שאר השדה ביום פ' ואח"כ יקצור שאר השדה ביום פ"א ואח"כ יקצור שאר השדה ביום פ"ב ואח"כ יקצור שאר השדה ביום פ"ג ואח"כ יקצור שאר השדה ביום פ"ד ואח"כ יקצור שאר השדה ביום פ"ה ואח"כ יקצור שאר השדה ביום פ"ו ואח"כ יקצור שאר השדה ביום פ"ז ואח"כ יקצור שאר השדה ביום פ"ח ואח"כ יקצור שאר השדה ביום פ"ט ואח"כ יקצור שאר השדה ביום צ' ואח"כ יקצור שאר השדה ביום צ"א ואח"כ יקצור שאר השדה ביום צ"ב ואח"כ יקצור שאר השדה ביום צ"ג ואח"כ יקצור שאר השדה ביום צ"ד ואח"כ יקצור שאר השדה ביום צ"ה ואח"כ יקצור שאר השדה ביום צ"ו ואח"כ יקצור שאר השדה ביום צ"ז ואח"כ יקצור שאר השדה ביום צ"ח ואח"כ יקצור שאר השדה ביום צ"ט ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק' ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"א ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"ב ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"ג ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"ד ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"ה ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"ו ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"ז ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"ח ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"ט ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"י ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"יא ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"יב ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"יג ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"יד ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"טו ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"טז ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"יז ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"יח ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"יט ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"כ ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"כא ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"כב ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"כג ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"כד ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"כה ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"כו ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"כז ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"כח ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"כט ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"ל ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"לא ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"לב ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"לג ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"לד ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"לה ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"לו ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"לז ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"לח ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"לט ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"מ ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"מא ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"מב ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"מג ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"מד ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"מה ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"מו ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"מז ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"מח ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"מט ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"נ ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"נא ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"נב ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"נג ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"נד ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"נה ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"נו ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"נז ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"נח ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"נט ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"ס ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"סא ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"סב ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"סג ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"סד ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"סה ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"סו ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"סז ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"סח ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"סט ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"ע ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"עא ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"עב ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"עג ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"עד ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"עה ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"עו ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"עז ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"עח ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"עט ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"פ ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"פא ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"פב ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"פג ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"פד ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"פה ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"פו ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"פז ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"פח ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"פט ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"צ ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"צא ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"צב ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"צג ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"צד ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"צה ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"צו ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"צז ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"צח ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"צט ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"ק ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קא ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קב ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קג ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קד ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קה ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קו ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קז ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קח ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קט ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קי ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קיא ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קיב ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קיג ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קיד ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קטו ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קטז ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קיז ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קיח ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קיט ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קכ ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קכא ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קכב ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קכג ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קכד ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קכה ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קכו ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קכז ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קכח ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קכט ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קל ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קלא ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קלב ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קלג ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קלד ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קלה ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קלו ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קלז ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קלח ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קלט ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קמ ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קמא ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קמב ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קמג ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קמד ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קמה ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קמו ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קמז ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קמח ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קמט ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קנ ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קנא ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קנב ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קנג ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קנד ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קנה ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קנו ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קנז ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קנח ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קנט ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קס ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קסא ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קסב ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קסג ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קסד ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קסה ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קסו ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קסז ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קסח ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קסט ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קע ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קעא ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קעב ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קעג ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קעד ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קעה ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קעו ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קעז ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קעח ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קעט ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קפ ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קפא ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קפב ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קפג ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קפד ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קפה ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קפו ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קפז ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קפח ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קפט ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קצ ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קצא ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קצב ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קצג ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קצד ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קצה ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קצו ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קצז ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קצח ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קצט ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קק ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקא ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקב ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקג ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקד ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקה ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקו ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקז ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקח ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקט ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקי ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקיא ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקיב ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקיג ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקיד ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקטו ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקטז ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקיז ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקיח ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקיט ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקכ ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקכא ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקכב ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקכג ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקכד ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקכה ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקכו ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקכז ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקכח ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקכט ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקל ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקלא ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקלב ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקלג ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקלד ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקלה ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקלו ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקלז ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקלח ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקלט ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקמ ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקמא ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקמב ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקמג ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקמד ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקמה ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקמו ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקמז ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקמח ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקמט ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקנ ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקנא ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקנב ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקנג ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקנד ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקנה ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקנו ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקנז ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקנח ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקנט ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקס ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקסא ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקסב ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקסג ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקסד ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקסה ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקסו ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקסז ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקסח ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקסט ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקע ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקעא ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקעב ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקעג ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקעד ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקעה ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקעו ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקעז ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקעח ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקעט ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקפ ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקפא ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקפב ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקפג ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקפד ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקפה ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקפו ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקפז ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקפח ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקפט ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקצ ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקצא ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקצב ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקצג ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקצד ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקצה ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקצו ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקצז ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקצח ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקצט ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקק ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקא ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקב ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקג ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקד ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקה ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקו ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקז ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקח ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקט ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקי ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקיא ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקיב ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקיג ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקיד ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקטו ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקטז ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקיז ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקיח ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקיט ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקכ ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקכא ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקכב ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקכג ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקכד ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקכה ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקכו ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקכז ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקכח ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקכט ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקל ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקלא ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקלב ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקלג ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקלד ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקלה ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקלו ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקלז ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקלח ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקלט ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקמ ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקמא ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקמב ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקמג ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקמד ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקמה ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקמו ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקמז ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקמח ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקמט ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקנ ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקנא ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקנב ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקנג ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקנד ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקנה ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקנו ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקנז ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקנח ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקנט ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקס ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקסא ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקסב ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקסג ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקסד ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקסה ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקסו ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקסז ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקסח ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקסט ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקע ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקעא ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקעב ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקעג ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקעד ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקעה ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקעו ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקעז ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקעח ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקעט ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקפ ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקפא ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקפב ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקפג ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקפד ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקפה ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקפו ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקפז ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקפח ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקפט ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקצ ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקצא ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקצב ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקצג ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקצד ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקצה ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקצו ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקצז ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקצח ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקצט ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקק ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקקא ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקקב ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקקג ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקקד ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקקה ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקקו ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקקז ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקקח ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקקט ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקקי ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקקיא ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקקיב ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקקיג ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקקיד ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקקטו ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקקטז ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקקיז ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקקיח ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקקיט ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקקכ ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקקכא ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקקכב ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקקכג ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקקכד ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקקכה ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקקכו ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקקכז ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקקכח ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקקכט ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקקל ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקקלא ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקקלב ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקקלג ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקקלד ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקקלה ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקקלו ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקקלז ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקקלח ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקקלט ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקקמ ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקקמא ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקקמב ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקקמג ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקקמד ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקקמה ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקקמו ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקקמז ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקקמח ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקקמט ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקקנ ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקקנא ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקקנב ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקקנג ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקקנד ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקקנה ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקקנו ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקקנז ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקקנח ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקקנט ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקקס ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקקסא ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקקסב ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקקסג ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקקסד ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקקסה ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקקסו ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקקסז ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקקסח ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקקסט ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקקע ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקקעא ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקקעב ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקקעג ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקקעד ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקקעה ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקקעו ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקקעז ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקקעח ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקקעט ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקקפ ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקקפא ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקקפב ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקקפג ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקקפד ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקקפה ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקקפו ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקקפז ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקקפח ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקקפט ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקקצ ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקקצא ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקקצב ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקקצג ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקקצד ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקקצה ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקקצו ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקקצז ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקקצח ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקקצט ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקקק ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקקקא ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקקקב ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקקקג ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקקקד ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקקקה ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקקקו ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקקקז ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקקקח ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקקקט ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקקקי ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקקקיא ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקקקיב ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקקקיג ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקקקיד ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקקקטו ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקקקטז ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקקקיז ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקקקיח ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקקקיט ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקקקכ ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקקקכא ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקקקכב ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקקקכג ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"קקקקקכד ואח"כ יקצור שאר השדה ביום ק"ק

P3

ימי עולם אהם ה' מרות הבנין ויהו מה שנ' ואברהם זקן בא בימים
לפיכך אנו חייבים להורות להלל וב' אהם ה' כנגד ה' ימי בראשית ולכן
אמ' אלו הז' לאונות ואחכ' ואמ' לפנו הללו יה שהוא חיבר ההילול עם
אם יה שהוא רומז באבא ואימא וזהו שאנו אומרים אחכ' אוקו מזמור
אל הללויה שהוא כולל הכל הוא יה' יזכנו ליתקן תיקון אלם ונבא בימים
העליונים אמן .. הללויה הללו עבדי ה' הללו את שם ה' יהי שם ה' מברך
מעתה ועד עולם ממזרח שמש עד מבאו מהולל שם ה' רם על כל גוים ה' על
השמים כבדו מי כי ה' אלהינו המגביהי לשבת המשפילי לראות בשמים ובארץ
מקימי מעפר דל מאשפות ירים אביון להושיב עם נדיבים עם נדיבו
עמו מושיבי עקרת הבית אם הבנים שמחה הללויה .. ראשון נדע
מה פי' הללו עבדי ה' כי בשלמ' הללויה היא מלה מעולה שיש בה הילול ושם יה
דהיינו הללו יה כלומ' לשם יה אמנם הללו עבדי ה' מאי קאמ' ואם ברצה
לפרש דה"ק הללו עבדי ה' את שם ה' אכ' מאי הללו שניה דקאמ' ויאמ' הללו
עבדי ה' את שם ה' עוד מאי את שם דקאמ' כי כמו שבשם יה לא אמ' הללו
שם יה כי אם הללו יה כמו כן יאמ' בכאן הללו את ה' מאי שם דקאמ' עוד מה
שהפסיק בין ברכה להילול כי פסוק ממזרח שמש הוא הילול שכן כבי' מהולל
שם ה' ופסוק יהי שם ה' מברך הוא ברכה אכ' היה לו לומ' תחלה ההילול שב
התחיל ואחכ' יאמ' פסוק יהי שם ה' מברך עוד למה בברכה אמ' מעתה ועד
עולם ובהילול אמ' ממזרח שמש עד מבאו או יאמ' בזה ובזה מעתה ועד עולם
או בשניהם ממזרח שמש וב' עוד וכי עד ביאת השמש דהיינו מתחלת הימים
ועד סופו הוא מהולל ובלילה לא חו' כי אם ביום ובלילה במיד הוא מהולל אכ'
מאי קאמ' עוד שאמ' שההילול הוא שהוא רם על כל גוים וכי מה לתבן אל הבר
והלא הוא עליון על כל מלאכי מעלה וצריך לומ' על הגוים אכ' מאי קאמ' עוד מאי
על השמים כבדו אם ר"ל שהוא רם על כל גוים ועל השמים גב' הוא רם אכ' יאמ'
ועל השמים מאי על בלא ואו דקאמ' ומאי כבדו עוד שאמ' מי כה' אלהינו
ויש להקשות כי עד עתה לא הזכיר שם אלהים כי אם שם ה' אכ' היה לו לומר
מי כה' המגביהי לשבת עוד מאי המגביהי והמשפילי ויאמ' המגבי והמשפיל
עוד בשלמ' בארץ שייך לומ' המשפיל לראות אבל בשמים איך יצדק המשפיל עוד
מאי מקימי מקים מבעי ליה עוד למה בדל אמ' מקים ומעפר ובאביון אמר
ירים ומאשפות ויאמ' מקים מעפר דל ואביון או ירים מאשפות דל ואביון או
יאמ' מקימי מעפר דל ואביון מאשפות מאי ירים דקאמ' עוד מאי מאשפות
מאשפה מיבעי ליה כי אינו מושלך בהשפות רבים עוד להושיב עם נדיבים עם
שרים מיבעי ליה כי עם נדיבים ואין להם מעוב שהוא אביון מה יועיל לו
לשבת עם נדיבים עוד מאי עם נדיבי עמו דחזר וקאמ' ויאמ' להושיב עם

נדיבי

ג"כ שיהיו שתוין או להזמין עם שיהיו שתוין עם מזמינים עשמזמינים
עצמן ומזמינים שזה הוי מזמינים שעדיין בתיבה ואחר שנזמנו הכל היה לו
לעמוד ומזמינים שזה בשלמא אם היה אחד מהעשרה היה ניחא
ואם תאמר מאחר שאם הבנים היו שתוחה אצל אחד מהמזמינים שעדיין בתיבה
אלא מאי הבנים שתוחה ומאי קאמר שהיו שתוחה ואם תימא ואמאי
הבנים העליונה .. ואומר אם ירצה בעיני שתהיו תלכים כראוים
שתהיו העגל של אחר הנעל שתהיו נעלה שהעגל אחד מהמלכים אלהיו
עבדים לפי שהיה מזמין לחבירו שתהיו עבדים ואדוניו מלכים ועתה
שהיו עבדים לפי שהיה כי אם עבדו לבו הבעל ועניינו עבדים כאן אנו כי לו עבדי
ישראל עבדים ועל זה אמרו עלינו לשבח שלא עשנו כגוים שהיו

הארץ אשר תחתיך בחול ובדעש כי אתזכור אתה הבנאי ובנוס מעלה והיא
תהגלה ובעשש ארץ ואחכ׳ בירץ בירוץ פרעי למה שעשה הירדן בימי יהושע
שנסב לאחור אז וגם עתה עתה מלפני ארון העולם ואז שהיה אחר נבינב
הבוכ ונבייחד שמו על עם יעקב כלומ׳ אפי׳ שאינם מהשרידים אשר
בארץ כי אז נקראים בשם ישראל אלא שהם עם הארץ אשר נקראים בשם יעקב
ראוי לעשות מעשש שאסוב לאחור ואיפש׳ שגם עם הירדן הבנה משאב
ימי בראשיב ולכן אמ׳ למעלה הירדן יסוב לאחור כלומ׳ אם הבנה עמו הוא
שיסוב בימי יהושע אמנם עתה למה עשש כן ותירץ מלפני ארון וכ׳ כמו
שבארכי ואז בימי יהושע מלפני אלוה יעקב ואעפ׳ שהכבו אמ׳ ארון נבריב
ארון כל הארץ כבר נאמ׳ למעלה הינם הזה אחל גרלך בעיני כל ישראל
ונ׳ באופן כי יקרא ארון כל הארץ ואלוה יעקב הרי הירוץ למעשש הירדן
ונב להוריע
שאלא נסובו מלפני הכהנים הנושאים הארון אלא מלפני אלוה יעקב שהוא
הארון שניתן ליעקב והוא ובורכו א׳ ואחכ׳ בירץ על ההרים שרקדו עתה
בימי משה בקרעבים סוקי ואחכ׳ בנבינב הבורה ואמ׳ עתה מלפני ארון
וגו׳ כמו שאמרנו ואז לפי שירעבי שהוא יתי שושה כי שני הפכים שמה
שאני צר חוק מהפך אוכי ושושה אוכי הגם מים ואכ׳ עתה שניבנה נבוק
שנקראת מים שנ׳ הוי כל צמא לכו למים ראוי אלי שארקור ואחכ׳ בירץ על
הגבעות ואמ׳ בדע למה חזרתי לעשות מה שעשיתי בשנבנה הבוכ בייו
בבני צאן לפי שירעבי שמה שהוא חלמיש שהוא חוק הוא יתי שושש אוכו
מעיין שלמים אכ׳ עתה שניבנה הבוכ שהיא מעיין שלמים שנובעת
בכל יום ובכל שעה ראוי אלי לעשות מה שעשיתי .. ועד הסוד אומ׳ הנה
ידוע כי בכל מקום שלא ישראל נלחה שביש עמהם ובפרט במצרים שירבה עם
יעקב שאמרה לו אנכי ארד עמך ואנכי אעלך גם עלה וגם בא לרבת עליה
שניה שלא בניו שהוא החלק שבו בבניו שנשאר בגלות שנשארה השביעה
עמו ובהיות המעדוע בגלות בב׳ יכול ן׳ זונה הוא עמה כמו שנ׳ לה׳
הישועה אכ׳ ביציאת מצרים יצא ישראל מבא שהוא מדת הת׳ ובת זונו
הנק׳ בית יעקב עם כל בחינותיה אשר נקר׳ בית ונקר׳ לועז שהיא לועזה
לכל אשר למעש ממנה ומפרשת אליהם הדברים העליונים כי היא בורה
שבעש המפרשת בורה שבבבב ומעשש הבדנים שהוא פי׳ וזה יען היא
נשפעת מעם שהוא עז דהיינו הנברה ולכן היא לועז לו דהיינו לן׳ זונה
שמפרשת דבריו ועתה ביציאת זו נתקיש בכל בחינותיה לעשות כל הנצרך
גם ידוע שהיא נקראת יהוה יען היא ר׳ לב והיא הא וג׳ אותיות ראשונות שהם
יהו הם רומזים בחכמה בינה בב׳ והד׳ לב והא הם רומזים בה שהיא משלמ׳
השם הן בהיותה רלה הן בהיותה מלאש וביציאת זו היתה שלימה ונקראת יהוה

ובזה

ואתחנן

אתחיל בעזר אל איום ונורא לכתוב ספר רעיא מהימנא

והנה הסכימו המבי דרך הלכתו בספר זה אחרון וספרי וינדע
וספרי בשתי פיו ופתלתי טאחזתי כי ירדכני דרך ישרה להבין כראוי
על כוריו ולעורר שנוי להבין תעלומות על עניני ואפיעם עתלאות תאזורתך ..

כפרשת ואדא ולקחתי אתכם ל שם והיה כי לבם שהיה אוהב את ה' אלהיך
פעמים את ישראל על כל הקרבנות

ראוי בלשכר והוא ראיתן לפי המצב ני שבר לו לקבה בכלל כל השלמות שהם
נתבן את אחת מהן בכלל ונשאר שהחכמים היה אומרים שאין עולם אחר חוץ
מיום אחד בכלל אחרון השלם וכרם כל השלמות אחרים ואמרו וכל צפיות מה הוא בכלל אחרון
אמרו כי לדברים יודע אומר עולם השלם והיינו החכמים והמקבל כל השלמות שהם
אמרו הכיש ולהלוה להיינו אחרים ואמרו שהם בקר ושלבוב וכל צפיות שהם נתבן
והידעים והדי שהוא יודע אמרו בשביל שהיה הוא אמרו כלל ואחר יודע אמרו קול
השלום שהיה האבישים בפרעה כך היינו בכלל ותקיע שהוא חוץ ומקול קול זכר
ונקבה להיינו הבקר והשלבוב כי הוא נקבה חוץ ושר החרטים היה זכר
ולבן נקבה חוץ כי בשרך בקר ושלבוב נקבה חוץ והיה נקבה קול כי הוא
חוץ לבל אמר אחרון השלם הזכרות והיה נקבה קול שהיה קול שלם החלום
והיה נקבה ונשלם שהוא חלם ביה כי מכם חלם הוא זכר ונקבה אב זכר ונקבה על הוא נב קול
פרוס ויקרא לאחם חלם ועי שנכשמע בכלל ותקיע שהם זכר ונקבה השלום
נשלם הוא חלם נשבו היינו כלל ותקיע כמו שהתרגם ולשעבר כי יהו שהתרגם
בין ושאר אחר לא נשלם אחרון השלם אי יהו חכם הלשון אבל חלם היינו ושאר
אנשי חלם היינו שהוא יודע נקבה בכלל ותקיע שהוא זכר ונקבה שנשלם
הוא זכר ונקבה חלם אי כי. לשמעו. שאין לו שלמות אחר אלא נפשם בכתיבם ..
היקון זה השלם הוא כלל ותקיע והיינו זכר ונקבה כמו שהוא זכר ונקבה בתוך בן
ראוי בכל אחרון החלם לשבר שהוא אלוה ושיין של השלם והוא כלל השלמות
ושרש לו לחלם שנשבר ונתן פתקן נשתבחים וזה הוא פרוך כלל ונתן ואחר
מתנאים לא היו יודע שם לו להקבה כיון שהוא אחרון השלם החכמה הוא
ואחר ויודעם כי אחד ה' אלהיכם המלכה אחרון ואחרון שיהו שהוא
אלוה אוכם אחרון שהיה הוא שהוא שלמה שלמים לא היו אחרונים שהם
אחרון לאחרון בפרעה שבירו כי שרצו שלמים ולאחרון אחרונים הם אחרון שלמה של
זה האחרונים שלמים ועקרון שאחרון להם שלמים כיון שהוא אחרון בכלל
שהאחרונים שלמים כי אחרון שהוא אחרון בכלל כל השלמות
העם שהם כל שלמים שר אחרון שהוא אחרון בכלל אחרון השלמים
יושם וכי כיון שהוא

בצקו טרם יחמץ כי כן נצטוו ומור הדבר העמידנו בין חמץ ומצה בכמה מקומות שזה
הוא יצר הרע וזה יצר הטוב ·· מצה לספר בשבחו של יציאת מצרים כי זה הוא חיוב
על האדם לספר בשבח זה לעולם והעמידו חכמים כי כל אדם שהוא מספר בשבח
מצרים והוא שמח באותו ספור בשמחה גדולה הרי הוא עביר לשמות בשכינה
בעה כלומ' באור הבא מעה שהיא הכיעש אל השכיעש ולעשות לו שמחה מהכל כלומ' שיקיש
לו שמחה מכל מדות הבטן או אנ' שישמח בכל אופט שמחה לפי שזה הוא האיש
השמח בקונו והקב"ה שמח באותו ספור ובאותה שעה מקבץ הקב"ה לכל פמליא שלו
ואומ' להם לכו ושמעו ספור שבח שלי שהם מספרים בני ושמחים בסוד הגאולה
שהיא גאולה מאריהון דהיינו שגאלה השכיעש כי בכל מקום שגלו שכיעש גלתה עמהם
והיא היתה בגלות של מצרים אנ' וזכי ארד עמך מצרימה ואנכי אעלך גם עלה אז
באים ומודים לו להקב"ה על כל אותם נסים וגבורות שעשה ומודים לו איך יש לו עם קדוש ·
בארץ ששמחים בשמחת גאולת אדוניהם כמו שאמרנו ובזה נקוסקי כח וגברה למעלה
ויש"ל באותו ספור נוקנין כח לאדוניהם כמלך שמוסיקי כח וגבה כאשר מספרים ומשבחים
גברתו ומודים לו והכל יראים מלפניו ומתעלה כבדו והדרו על הכל ולכן יש לשבח
ולספר ביציאת מצרים כמו שאמרנו וכמו שהוא מתנייב האדם לספר בשבח של יציאת
מצרים כמו כן הוא חובה על האדם לספר בשיר לפני הקב"ה בכל אותם נסים שנעשו לו
אפי' שהם פרטיים לו לבדו לא בכללות כמו יציאת מצרים ואת' בשלמ' יציאת מצרים זה
מפני גאולה השכיעש אבל בכל נס פרטי למה והלא הוא ית' יודע הכל ויודע מה שהיה
ומה שיהיה והכל מפורסם לפניו ומה צורך לפרסם לפניו על מה שהוא יודע שלא ודאי
האמת הוא שצריך האדם לספר ולפרסם לפניו כל מה שעשה עמו הוא ית' נסים
לפי שאותם הדברים עולים וכל פמליא של מעלה מתקבצים ורואים אותם ומודים
לו להקב"ה ומתעלה כבדו עליהם מעלה ומטה · וכמו כן מי שמגיד ומפרט ח
חטאיו על כל מה שעשה את' למה צריך והלא ידוע לפניו אלא מקטרג עומד בשיר
לפני הקב"ה לספר חטאי בני אדם ולקבוע עליהם דין כיון שמקדים האדם ומפרט
חטאיו כל א' וא' לא נשאר לו פקחון פה לקטרג ואינו יכול לקבע עליו דין שהרי
בשיר הוא קובע דין בראשונה ואח"כ מספר ומקטרג פלוט עשה כך וכך אב"ה הוא
שואל בראשונה מי שעשה דבר פלוט מה דינו ואחר שנוזרים הדין הוא מקטרג לא
שפלו עשה ולכן צריך האדם בשיר להקדים ולפרט חטאיו כיון שהמקטרג רואה זאת
אין לו עוד פקחון פה עליו ואז פורש ממנו מכל וכל ורואה מה יעשה אותו האיש
אם חוזר בתשובה שוקק ואם לאו הרי הוא נמצא מקטרג עליו ואמ' פלוט שבא
לפניך בעזות פנים בועט הוא בקונו חטאיו הם כך וכך לכן מה טוב ומה נעים
להיות האדם בשיר נזהר בכל אלו הדברים כדי שיהיה עבד נאמן לפני הקב"ה ··
הציווי אחר זה הוא לאכול מצה בפסח לפי שהוא זכרון לדורי דורות על סוד
האמונה וכבר העמידו הדבר שישראל יצאו באותו זמן מסוד העז' שהם הקליפו

ונכנסו

ונכתבו בספר המלחמות שהיו ועשו בים סוף וכפר השמידו מכתים סוף וכפר זהב.
בפרשה הנקודות. ויחל לו שתשב ותלך תחת בקשת הכתפת ועין זה לעיתון
חתפה
זכר הכתפת בין הערבים ניד בנימן וכפר שהיו כתפת אלמגרים ומלכם או היה שלם בכל
כולה ואחינו מכבים כל קהל שרצו בין הערבים הכוונים שהיו ומלחמו בעת השחיטה
ושבחו את עבדותיהם כלומר בחיבה ע"ז עזה לכל בבל זה ולכל השכנים הנמצאים שלפיכך
כל השחיטה צריך שיהיה מתחלתו כולם ושבחו בשחיטתן כמו שאנו ואחינו מכבים כל קהל
ישראל ובכן כתפת אלמגרים היה צריך להיות כתוב שהוא מן יחיים את הרוגים שיהיו
יה אבל בעשור לחדש היה ניתוח לחם ועל והעשם לפני כי חוא תחלת הלבנה להיות
תהיו יחיים אלה אבן כולנם סה כלומר שר שאשלחנו עלשהה בעון ובין הערבים שיהיה
שחוט באשה שהיתן כלי של השלם סוף דבר זה כי השה שהוא עשה אלוהים
ערך לשעבר בקונטרס אלו לתרגם שהוא הוא שהוא הוא הוא הוא הוא הוא הוא הוא
היה להשמידו ולהיות בקונטרס שהוא שלו לתת שאפילו בן בקר נמצא כי כל הכוונה
הוא להודיעה לבני ישראל ולא עשר היותר חכי שאין לו ואחינו השלה ושלו
אבל מי שהוא שלו לא יאכל פן מי שאין לו בריכ הקונה
לתת כל כך בשלמי שהוא בריכ שבדכן לשבר סה אלהים אחרים שהוא השה שהוא
שה אלהם ולהשביר העלה שלפני הכריכ אבל שהוא שלו בשר כה העולה נשבר
היה הדבר כלי בבני בריכ לשהוכן ולא בבני שלה. כאשר נח הקבה לאלמגרים כי
היה אחרן מהאנשים וכך יכול גם כי כל השלם שלה כבלדו שבה יאמר נח כאשר נח כיון
אלינו מקום ואזה לו כי חיו מהבלה בשבים כזה כי אם לשרף בשר בשבל בשן וזהו אומרו
כאשר נח הקבה לאלמגרים ויש מן אלמגרים שלפסח ושוא שלהפרש עם הם הכריכ שהיה שהוא בב
שלו הפסח. כבני ולבחם לשם חגורת חגור ומלבשם בגדים אשר בפסקי והנשבע ובלבד
עשם שהוא מה שהיה צריך חגור להשביר ויחין דשש כי אין לך שבב שאינו ומשיר
שבינו לשלה וכל מאר רוח מוחלקת המשבר התשבר ומן בנלחם אל ישראל וכלוה
משרדת השמש לשלה להשביר רוח המוחלה שבינו בסים לשביר לבת יפיה הקבה לבר
הרש ויחוח חוכן ושהה בעולה זו כבכי ואחינו חוכן כלקהל בעדת ישראל זכר לשביר ל
לבת לחוחה העולה השלים. שלשבי החשוכן ואל השאלוק ישן בזה מה... בפשוטו
שקדם אל חוכן זו ובזה יחיים בשאלוק יש בוגם אל חוכן שהוא בם הכריכ שהוא
גוי קדושה להכוונים להדחוכן חשם כריכ קודא ואשבר כה השלה שלחתי בעד אל
כריכ השוש של הכל והיה פה בם פתח שלם שלה. וכאשר חוכן מאשחיכ היה בוגם
היה שלבלב אין הקרבה ולא יתן השאחיכ ונפשו להקריב חם הבה לבני
היה הדבר מרבבות שלים כיצד חוכן הכבר ולא יתן השאחיכ לפי שבכסם השאחיכ בעון
זכר שהיה אחוכן שהשים היה עלה הקבה ונל נפשו הוא הקבה היה הוא ונתאחיכ
בשבל השלה ואל ישראל כי בשאחיכ היה עלה הקבה ונל נפשו הוא הקבה היה הוא ונתאחיכ

[illegible]

כלי גדול כמו מי שעשה חפירה גדולה ומתמלאת מן המים שיוצאים מן המעיין הנה אותו
כלי גדול נקרא ים והוא כלי ג׳ ואותו כלי גדול מתחלק לו׳ כלים וכפי אורך הכלים כן מתפשטי
המים מן הים לו׳ נחלים נמצא כי יש מקור ומעיין וים ו׳ נחלין שהם ׃ ואם יעבר האומן
הכלים האלה שהקן יחזרו המים למקור ויעמדו כלים שבדים יבשים בלא מים כמו כן
עלת העלות עשה ׃ ספירות וקרא לכבד מקור ובו אין סוף לגביעו של אור שלו ולכן קרא
לעצמו אין סוף ואין לו דמות ולא צדה ושם אין כלי ליתפס אותו ולא למתפס בו ולדעת בו ידיעה
כלל ולכן כבר בתפלא מאמר אל החקור אחד עשה כלי אחד קטן וזו היא ׃ ומתמלאת ממנו
וקרא אותו משן נובע חכמה וקרא עצמו בה חכם ולאותו כלי קרא אותו חכמה ואחד עשה
כלי גדול וקרא אותו ים וקרא אותו בינה והוא קרא לעצמו מבין בה נמצא חכם מעצמו ומבין
מעצמו כי החכמה לא נקראת חכמה מעצמה אלא בשביל אותו חכם שמתמלא אותה מעצמו
שלו והיא לא נקראת בינה מעצמה אלא עשה אותו מבין שמתמלא אותה ממנו שהוא מבין שאם
הוא ים בלק מתמנה כלומר שיתעלה מעלה מעלה בשאר יבשה ההר אזל מים מני ים ונהר
יחרב ויבש אחד הכה אותו ים ושהו לו׳ נחלים עשה אותו לו׳ כלים יקרים וקרא אותם גדולה
גבורה בכ׳ נצח הוד יסוד מלכות וקרא עצמו גדול בגדולה וחסיד לפי שהיא חסד וקרא
עצמו גבר בגבורה וכן מתואר בהר׳ מאדי נצח מלחמות בנצח והוא נוצח נצחים ובהוד
קרא עצמו הוד יוצרנו וביסוד קרא עצמו צדיק ויסוד כל הכלים וכל העולמות בו נסמכים כלומר שמו
ובמלכות קרא שמו מלך ולו הגדולה והגבורה והבכ׳ והנצח וההוד כי כל בשמים שהוא צהק
ולו המלכה שהיא המלכות הכל הוא בראשות לחסר בכלים ולהוסיף בהם נביעו ולחסר כפי
רצנו בו אין עליו אל אחר שיוסיף או יגרע בו אחד עשה משמשים לאלו הכלים כמא בד׳ שמו הם
ושאה מדרגות לכמא ולכן צריך לשאות בכבה בשאה מדרגות לשים עליה כבר שהוא כמא
לה נמצא כי הם ׃ ד׳ שמורים ושאה מדרגות וכולם הם כמא כמו כום של ברכה שהקנו בו
׃ דברים בשביל הקנה שנבנה בי׳ דברות וכום של ברכה היא קרוב שבעה והיא עולם
והעולם שהוא מעשה בראשית שהיא חכמה שעשה את העולם שאמרנו נברא בי׳ מאמרו
ובקן לכמא לשמש לו שהם מלאכים אראלים חיות אופנים חשמאלים אלים בני אלהים אשי
׃ והאמת כי לא ידעתי למה נשמט מה׃ מעלות שנים והם כרובים ושרפים והר׳ מורדים
הלוי ז׳ לכבר פרדס כך חיות למעלה והן קרובות אל השכינה שרפים ואופנים וכרובים שים
בני אלים אישים מלאכים חשמאלים אראלים ושהמעלה הנקר׳ אישים הם המתחילים לשורר
אחר שמיימו ישראל בקלת ערבית ובמ׳ פקודי כבר הזהר כי החיות נוטלים לאופנים ושם היות
כי בפרשה עצמה לפנים מזה כמו ד׳ עלין כבר כי קחלת הכל הם האופנים שמלהטים אש
אחה לא קשה כי כמו שקורא לחכמה שירות עם היות כי היא שנית בן בכאן לפי שהחיות הם
מתוכים לשכינה כמו הכבר לאין סוף ובמ׳ דהבו אומר כי אראלים וכרשאים עוזא הוא ורבר
א׳ ומתדרגה א׳ הם באים ושם החיה כמו נשמה לאופן ובמ׳ פרדי רזי׳ להר׳ אלישר מגרמיזה
חשמל הוא הקדוב ובני מוליך המתבה ובמ׳ המאורות הנקר׳ בריב המוזיה אראלים שנרה אישים
יסוד בני אלים הוד מלאכים נצח חשמאלים בכ׳ בראשים גבורה שנאנגים חסד כרובים בינה
אופנים חכמה שרפים בע׳ ושם האריך׃ ולאלו אשר אמרנו עשה שמשים סמאל וכל הכבר שלו
שהם כשנגים לרכוב בהם לירד בארץ והם להם כסומים ומנלן שהענגים נקראים מרכב

ובתלמוד בבלי יומא דף [illegible] ואלו הם הכלאה שלחיה והם כלאי הכרם ופירש"י
שלא התירו בלי בעלים כאשר בכלאי הכרם שאסור בכל הנאה ואפילו
לא פירש בשלחיה כמו כן בשלחיו והם הם דברי העמים בכלאיהן והוא כי בכלאי שלחין
לא התירו כלום אלא מה שאפשר לעקור מלשלחה ומזה כל הנלמד הוא כי אם
שעקירתם מזיקה את הכלאה שלחיה ואלו ואלו היינו שלחיו ושלחיה עקירתם
קשה ואם אין עקירתם מזיקה את הכלאה שלחיה כי היא נעקרת עם הזרעים והיא מלבוא בשלחיה אבל
היא מותרת בהנאה התורה. פירוש מה שהזכיר שלחין היא בעבור כי לא בבואו זה המין
שלחין אבוגל כל זה בכלים בסבוך אור שלחין שיהיה מלחין שהוא כדבר כי יגיע מהם היא כלולה
וכל מוכיח כי נראה מזה כלל בלתי מוכיח אל נעדר כלאי הכרם כמו שהתבאר כבר בפרק
שהיו הלחה נעדר או נעדרה שלחיה שהיא פחד החכמה השלחין מאד הנאם הכל שהתבאר
בסבור הענין השלחין שבה שהוא הכרם ושמלה כי החכמה היא נעדר"ל וז ביה פחד השלח
השלחין הכל פעמי ופחד זה כי לא בא ישראל שבדים וידוע כי הנאם חירות לשבדים ובאן
כן כי לא בבואו כי הנה הכתוב שהוא ישראל שמה הוא לה והיכם לו סגולה שהיא נקוחה
שלחיה. כלל זה הוא חפץ כי כל הוא יסוד מאחר התורה על החפץ ענין לצדיק כמו שאנו מוצאים
ירושלמי"ם והוא כי דרך תורה בכל שבוא כל שכל מלכים בין לשלחה ובין לשלחה. כבר
שהתבאר שג' שם בפרקי ישראל והנה הזה בבר מלך כל הצדיקים זה היה מן השלחה והשלח
יהו הפן הבבור שג' שם בפרקי ישראל והנה הזה בבר מלך כל הצדיקים זה היה מן השלחה והשלח
ולי רוחוב שם כולל כל העונים שהם לבן ותחום ויוסף ולבן הקטון הזה כולל כלאי הכרם
בסבור החכמה השלחין אחת שהוא הוא כדרך כלל להודיע שהכל כלל בזה היה מחמה.
לכל דרך פרט הוא היה פרטי השלחין שכולל כל אחד מהם. פירוש שהיה והיה
כי יהיה דבר פרט הוא היה כיוצא שהרי הוא יכלאים שהוא מתערב אל יובל
כלאי מינים כיובל דומה ולא מיובל מחשבת כלאי שהפשוטים שהם מהבדיל עשרה
עשרה מושלם לא כשהעשרה ולבן החלק הקרוב והיה שהרי הוא היה כיובל ולבן
שם אשר והיה שהיו הנה בשלחין שלא בזמנם זה שהוא ואחרון להמשך לשחיר הבדיל
ולהמשך הראשונה שלישית והיה בחי שהוא אחרון להמשך לשחיר והיה
ולהמשך ערוב והכל בסבור ג' וסבור השבין כי כלבויה הוא בבית לחי שהחיוב הוא
השחיר שהיה אחרון להמשך שלישי שלישי להמשך ואחרון להמשך שהיה
הבנים ולבן שם יהיה היחיד בה וידוע כי שם זה הוא ג' חיוב נקל אלבסון אינו
בואם יהיה ואם יהיה הוא חיוב בבית ואם היה כחי שהוא ג' חיוב נקל אלבסון אינו
שהוא להמשך להמשך ואחרון להמשך שהיה ואחרון להמשך שהיה
לא נעדר בעלי בשם זה כי השם חיוב והיה שהוא כחי שהוא בבית לחי שהחיוב הוא
לחי שהחיוב הוא כחי שהוא חיוב והיה שהוא כחי שהוא בבית לחי שהחיוב הוא
שהיה להמשך שהיה כחי שהוא חיוב והיה שהוא כחי שהוא בבית לחי שהחיוב הוא
להמשך שהיה כחי שהוא חיוב והיה שהוא כחי שהוא בבית לחי שהחיוב הוא

אל ראש ובתלין אל זרוע הם נ"ב בזה האופן ובבר נבשררנו בהם ואל ראש ואל יד כולם
א' קשר אל בתלין אל הראש הוא ד"ל ארומז אל המלכות שהיא אחרו ולבן כבי' וראיבאת
אחורי שהוא מקשר אותה עמו ולבן הוא לאחור הקשר לפי ארומז אליה ואם נקשר הכל
בקשר א' והיא כאשר מנחת בתלין אל יד עושה קישור אחר רהיינו שמקשרת הוד שהוא
סוד בריב קודש וסוד זה כמה פעמים נבשרר כי הקשר העליון הוא אלה עם ן' זונה
שהיא שלה למשלה עמו לקבל שפע הע"ר מזונות ונקשרת בקשר אל בתלין וכשהיא
לובשת בתלין אל יד היא קושרת עמה אבאוב ברית קדש כי זה הוא קשר לקבל שפע ה
הע"ר זיווג וסוד זה נבשרר בכמה מקומות והכל סוד א' אשריהם ישראל שיודעים סוד
זה עליהם כבי' וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך ויראו ממך .. ע"כ בילא"ו

בפרשת ויהי בשלח פקודא לבנות בית המקדש למטה כנוון בית המקדש
אל משלה כדא מכון לשבבך פעלבה כלומ'
שמשל הוא י"ב מקום כדי לשבבר בו כ"ב יכול למטה כנגד מה איש לך למשלה וזה בא להוהענו
כי צריך בית המקדש למטה ולהתפלל בבוכו התפלות בכל יום לעבד לו לקבה כי התפלה
היא עבדה כמו שנ' ועבדתם אב"ה כבל לבבכם ואמרו ז"ל אי זו היא עבדה שהיא בלויה כלב
כוי אומ' זו תפלה הדי שהתפלה היא עבדה ונקראת עבדה וכמו שאנו מצוים לבנות בית
המקדש אנו מצוים לבנות בית הכנסת וצריך לבנות אותו ביופי רב ולתקן אותו בכל היקונים
שבשלם שהדי בית הכנסת אל מטה שומר כנגד בית הכנסת אל משלה וידוע כי בית הכנסת
אל משלה היא המלכות שהיא יפה עד מאד כמו שאמ' הכבו' כ"לך יפה רעייתי ומום
אין בך לבן צריך לבנות בית הכנסת יפה וכ' בית המקדש אל מטה הוא שומר כנוון
בית המקדש אל משלה ששומר זה כנגד זה ובית המקדש כל הקונין וכל עבדותיו וכל
אוכם כלים ושמשים כולם הם כנוון אל משלה המשכן שעשה משה במדבר היה כולו
כנוון אל משלה בית המקדש שבנה שלמה המלך הוא שנקר' המנוחה כנוון אל משלה בכל
אוכם הקונים כדי שהיה בתיקון אל משלה שכן נאמ' בו אל המנוחה ואל הנחלה כי השלוה
היא מנוחה ונחלה הניבנה לו לבב' וכמו כן בית הכנסת אחרי שאין אנו יכולים לשמוע
כנוון בית המקדש צריך לשמוע בכל היקונים היופי להיות כנוון עליון כמו שאמרתי להיות
בית תפלה לתקן היקונים בתפלה כמו שהשמדנו ואותו בית המקדש צריך שהיה בו חלונות
אב' ב"ו ין פתיחן כנוון אל משלה שכן כבי' למשלה מאניח מן החלונות מצין מן החרכים
.. ומה שראיתי כבי' בשם רשב' שצריך לפתוח שנים עשר חלונות בבית הכנסת אל מטה כנגד
בית הכנסת אל משלה ולא מצאתי אותו אי פש' שכאן קם לו מדים ודורשים אותו מצוניו
החלונות ומה שכב' כנגד אל משלה פי' שי"ב מזומין והם י"ב נבלי אלכסון שחקוקים באילן
הקדוש כולם מאירים בעטרה כשהיא מתחברת עם בעלה אח"כ מצאתי אותו בפקודי שאומ' בה
בית הכנסת אל מטה היא כנגד בית הכנסת אל משלה איש בו חלונות י"ב חלונות שלוניים כמו
כן בית הכנסת אל מטה .. ואב' אפי' בשדה הוא יפה לתפלה לפי שהרוח היוצא מפי האדם יהיה
עולה למשלה שהרי בחת השמים אין הדבר כן שהרי אנו צריכים בית וכשהוא בשבת ליכא בית
והטעם שאנו צריכים בית הוא לפי שהמלכות שהיא בית הכנסת אל משלה היא בית וכמו כן
אנו צריכים לשמוע ובשבת אין זה בית והטעם שצריך שיהיה למטה כמו למשלה להוריד הדיור

כנוולם הע
וזהו פעלבה
צריך לשמוע
במקדש כל
שנקר' עבדה
עשייה הן קרב
הן בתפלה
עבדה כמו
אחר כנגד
לו למשלה
כמו למטה
וכ'

איר השירי' ב"ו

אל מעלה דהיינו הקב״ה שהוא רב בגבורה בעראב ביב ואנו צריכים לתוריד קרבו למעש
ושוד שאותה הפלה שהוא מתפלל ואותו רוח צריך להשלוגו ולהוציאו מתוך רוחק ולהר
בדרך מיאור כנגד ירושלם בעליונה ולכן כבי מן הטפר קראתי יה ענני במרחב יה׳ שצריך האדם ס׳ קילי ה׳
לעשות מקום רחוק דהיינו ביב הכנסת מאיש לו אי זו צרה שהוא מקום צר לשלוח בקרבו
אותו רוח שיצעק אם ולא יטה ימין ושמאל ובשאדם הוא בשדה אינו יכול קולו לשולחו כן
וכמו כן הוא עניין קול השופר שהוא נדחה לחוץ בדרך מיאור מתוך מקום רחוק והולך
ובוקע רקיעין ושולה במעלה לשורר רוח של מעלה .. ואם והכבי ויצא יצחק לשוח בשדה
ומכרן שאט יצחק שדבר אחר היה בו שנעקד עם המזבח ובכל אותן היכה בפלגו
נשמעת מה שלא היה כן בכל העולם ושוד כי פסוק זה לא בא לזה להודיענו שנתפלל
בשדה כלומר בחוץ מן הביב אלא שהיה מתפלל בשדה אחר דהיינו ביב המקדש כמו שאמר
אברהם קראו הר יצחק שכ׳ ויצא יצחק לשוח בשדה הר׳ שעל שדה אחר ובבר העמדנו
הדבר בזה במקומות אחרים ..

בפרשת וישמע יתרו פקודא להשבע בשמו בלן צא

אמת כמו שמפר אחב׳ מה היא שבועת אמת שצריך האדם לשבע ומי שנשבע ש
שבעה הוא כולל עצמו בארבם מדרגות עליונים שאמו של הקב״ה נכלל בהם שהם מדר
הבנין והקב׳ והלא שאר הם כי המלכות היא שם בפני עצמה שמקבלת מכולם וכידן כי אותו אדם
שנשבע שבועת אמת הוא כולל עצמו בהם והוא שבישי לקיים שם הקדוש במקומו ולכן אמ׳
הכבו ובשמו תשבע ומי שנשבע שבעת שוא או שבעת שקר גורם לאות מקום שלא
יתקיים במקומו וכדע אי זו היא השבעה שאמרנו שיאבע שבועת אמת זו היא השבעה
שנשבע האדם לקיים מצב קונו דהיינו כאשר יצר הרע מתגבר עליו ומפתה אותו ומקטרג
עליו כדי להעבירו על מצב קונו אז הוא שנקר שבועת אמת שצריך האדם לשבע בקונו על
זאת והיא שבח שלו והקב״ה משתבח בו כמו בוש שכבו בו ה׳ שכבי עד הבקר שהרי יצר רוב נ״ר
הרע היה מקטרג בו ונשבע על זאת שלא יגע בה זה ודאי הוא נכלל בכלל מדות הבנין
כי הוא מקיים אב השם במקומו והנדר הוא למעלה מן השבועה שהם חיי המלך
סוד רמח״ איברים וי״ב קטירין כחושבן נדר׳ .. והאמת כי צריך אני לפרש כיצד אומי
שהם כמנין נדר והלא רמח״ וי״ב רס׳ ונדר הוא רנ״ד אלא נצטרך לאמ׳ כי הי״ב קטירין
הם השש קצות העליונות ויען כל א׳ מוזיקי לחבירו כאשר המצא במקומות רבת לכן
אמ׳ שהם י״ב נמצא כי אינם כי אם שש׳ הייו שהם כמנין נדר רמח״ ושש קיטרין
הם נדר׳ ולכן הנדר הוא תמור מהשבעה כי זה הוא חיי המלך וזה הוא המלך עצמו
ופי׳ חיי המלך הוא אותם שנוכנים חיים לכל אלו האיברים ועראים חיי המלך לפי שהם
חיים ואותם חיים יורדים מלמעלה למעש לאותו מקור החיים שהיא הביע שעד אלקים
חיים ומאותו מקור יורדים החיים למעש לכל אותם איברים נמצא כי נדר הוא בעליונים
דהיינו הג׳ עליונים ועל הפחות הוא בביע ושבעה הוא לקיים המה הבחתונים סוד שם הקדש
דהיינו הקב״ה וזה עדיא מלך עצמו שהרוח שלו הוא עליון הוא חיים והנוקי שלו לשרות והוא נדר
בקרבו הוא השבעה שהוא דר בו כרוח הדר בוך הנוקי ולכן עד מלך מלשון אימליך כי

125

הרוח השלישי כל כיוצא בהן לאדם בהיכנו עצמו שלמשלה הוא סמוס ובכאן עליה
נלבן מי שנאבד כחו שלחולין הוא חמוץ לאוכלן חמוץ שהוא הכלב וכאשר
תוכן חמוץ הוא מעוניים כל השנה הוא חמץ מי כלומר מי כדומה שהם כעסו הקדוש
עם ה' וגו' חמוצי חמותיהן שלחן וכל כלנים האבק שלקוב שהם שם יהושע והנוקל ושם יהיה
והטיב שנאמר שהוא חמוץ הכל. נגד אורה של הכל של מלכה ושל שבוע שהוא כאן כהכי
כאמרה אחין שבועה חלה של שבוע מלכה כנגד הנאמרו שלוח לאכול מלכה שלוח לשבע בעל
סובה וכיוצא שלוח חלה שבעבור אחין שבועה חלה של שבועה וכבר השמיני הוא
החפרים ... עכ"ל פקודא להיות הרים יומר יום השבת כמו שכ' שבוע חפרים
השבת בכר השמיני וסוד השבת בכלל אוכלי הנקודות שהוא יום
השבת בלבד אין וסוד

מוחיב השלם דהיינו גם מי שנפלו שלם יעלה מנוחה ומלכה הוא היום כלל הקדש וזהו ז
שאומר שבת הוא לה' הוא סעודה לפניה הלכל וכבר נתבאר זכור את השבת לקדשו
כל מיני קידושים והטעם לפי שהשבת הוא הכלל ומי שאומר זכור השבת צריך לשמר
וכבר נתבאר שזכור הוא לזכר ושמור לשמה וזה וזה כלל פירוש כמו שנתבאר בפרשת
הוא סוד כל האותיות שהם המרובה הקדושה שאת נגד להאותיות בראשי הזה והיו
מרחת השלחן שר סוף היתרון אבל המרובה בסוף בשבת הם כלם והוא יחוד לבדם
דהיינו כי השבת הוא ג' מחרוב ובסוף נקראים שבת בכל שבתותיו בראשו
שהם מלרומר אשר סוף עלים שבת והם שבת השלחן שבת בלבד היום שבת ולמשבר
וסוף אז נקראים הכל שבת וכל כאשר הוא אולם לחבירו ומחתן אוכלין שהם
פעמים שאומר אלו וכאשר זה פה כפי יכול לשלם סוף פעמים נזכרו בשם
תלמה שהיא המלכות כאשר בת אחין אלקה היא מחמתך שהוא לשבת היום ולמשבר
אוכלי שבת שהיו מחמנים לכלה והיא משלך אלה היא מחמתך שהוא לשבת היום
שבת שהיו הכלים ובאין שהוא פת שבת השלחן שהוא שביל ומחין שהוא שלום
וסוף נזכרים שהיכל אלה ובאין משולחן הלילה היא מחמתך משולחן היום. כאשר
שהיא סוף משולחן הכלי הוא מחמתין שהוא לשבת מחמתך אל המלכות הם
כל ומוד כל הכוכבים נזכרה שהיא מלשלה נפילים שהוא מחמתך הכלים ושם היכל
שהוא מחמתין שהם שהוא שביל ומחין וכבודים שהם מלן מלכות בנוסף ובאין שם
שהוא מחמתין שהם שהוא שביל ומחין וכבודים שהם מלן מלכות בנוסף ובאין שם
כי הכוכבים נק' היא מחמתך אלו שהוא מלה שלוח מחמתין שהוא והם
שהוא מחמתין שהם שהוא שביל ומחין וכבודים שהם מלן מלכות בנוסף ובאין שם
שהוא סוף משולחן הכלי היא מחמתך שהוא מלה שלוח מחמתין שהוא והם
שהיא סוף משולחן הכלי הוא מחמתין שהוא לשבת מחמתך אל המלכות הם
כל ומוד כל הכוכבים נזכרה שהיא מלשלה נפילים שהוא מחמתך הכלים ושם היכל
שהוא מחמתין שהם שהוא שביל ומחין וכבודים שהם מלן מלכות בנוסף ובאין שם

ובומעים בשב מחרים מוכיח כב סוף סוף ההיינו ביניהן ושלים ע כב מרדכי
מבמים מחרים ואו הם ואו הם יכ שבתי שלים .. שרי את מוכיח על עולים ומורים
הבירה בומעים בשני מוכיח בראשונים שאחרונו ושלים לע בשאר שבאים ולא כמו ב
שאחרונו מוכיח שלים ומורים ומתעתרים כב מוכיח שהם כלים
ניום זה ומשחים הכל כיון שמחרים הכל ונשב מחלק של כסח כיון שלה נע ושלה נע שבי הכסח
כולם כאן ומשחים מרכבה וכסח ע מרדכי הלכי השלוחה ושולחו בשחרים הלחם בכסח
זה ואחר שבומעת נתן השלוחה מרדכי השלוחה ע שלים מהם ע שבתים לבלי בלים
הבחיבה ומוכיח שבשב מחרים מוכיח בשלוחה שלוחה כסח ושחשאר מוכיח כסח
ומחרים ומוכיח שבשב מחרים מוכיח בשלוחה שלוחה כסח ושחשאר מוכיח כסח
שחרים ומוכיח שבשב מחרים מוכיח בשלוחה שלוחה כסח ושחשאר מוכיח כסח
ומוכיח שבשב מחרים מוכיח בשלוחה שלוחה כסח ושחשאר מוכיח כסח
ומוכיח שבשב מחרים מוכיח בשלוחה שלוחה כסח ושחשאר מוכיח כסח
ומוכיח שבשב מחרים מוכיח בשלוחה שלוחה כסח ושחשאר מוכיח כסח
ומוכיח שבשב מחרים מוכיח בשלוחה שלוחה כסח ושחשאר מוכיח כסח
ומוכיח שבשב מחרים מוכיח בשלוחה שלוחה כסח ושחשאר מוכיח כסח
ומוכיח שבשב מחרים מוכיח בשלוחה שלוחה כסח ושחשאר מוכיח כסח
ומוכיח שבשב מחרים מוכיח בשלוחה שלוחה כסח ושחשאר מוכיח כסח
ומוכיח שבשב מחרים מוכיח בשלוחה שלוחה כסח ושחשאר מוכיח כסח
ומוכיח שבשב מחרים מוכיח בשלוחה שלוחה כסח ושחשאר מוכיח כסח
ומוכיח שבשב מחרים מוכיח בשלוחה שלוחה כסח ושחשאר מוכיח כסח
ומוכיח שבשב מחרים מוכיח בשלוחה שלוחה כסח ושחשאר מוכיח כסח
ומוכיח שבשב מחרים מוכיח בשלוחה שלוחה כסח ושחשאר מוכיח כסח
ומוכיח שבשב מחרים מוכיח בשלוחה שלוחה כסח ושחשאר מוכיח כסח
ומוכיח שבשב מחרים מוכיח בשלוחה שלוחה כסח ושחשאר מוכיח כסח
ומוכיח שבשב מחרים מוכיח בשלוחה שלוחה כסח ושחשאר מוכיח כסח

וא' בה' מדרגות והם עשר מאמרות לבב' אוכיות יב' שבטים בשני אוכיות הראשונ'
ועשר מאמרות אל שני האוכיות אל הסוף הרי כב' אוכיות כללות הקורה וסוד זה
מוקש מרגלית שלוש ביום השבת.. מרגלא הקרקוש אשר היא בחושך כאשר ראה
שהמרגלית השלוש יושבת באוכו כסא אל עב' אוכיות ומאירים כב' אוכיות אז היא
מסתכלת באוכו אור בחיל חוזק אל אוכם אוכיות אלשם בהם יהיינו אם ארע אז היא
מתנהר ושלח אוכו אור ולוקח כל אוכם כב' אוכיות שלוינים ושואב אוכם המרגלית
ההיא בקובה ומאיר האור שנצץ לעב' צדדים. כיון שהמרגלית היא נוצצת ושואבת
לאוכם אוכיות [illegible] המרגלית השלוש [illegible] ומתדבקת מרגלית במרגלית בסוד
נעוץ סופן בתחלתן וחזרו להיות הכל א' וזה הוא סוד השבת וכבר העמדנו כי האוכיות
כאשר נוצצים מזה הצד ומזה הצד זהו החוט והקשר אשר ביטהם בין מרגלית למרגלית
אז נעשה הכל סוד אם הקדוש כמב' אוכיות ובסוד אם הקדוש אל עב' אוכיות אל
המרכבה השלוש והכל זה וזה עדה שבת וזהו סוד השבת.. כבד' אבאביך צג
ואת אמך כבדהו בסוד עניה דהיינו כנפי מלכה שהם לב' חוטי ציציות ועוון בכלה בכלית
כל הדברים בחכמה שלוש ומשמש לקרקוש שזו חכמה אלהים וזו חכמה אלמה וזהו
כבד אבאביך ואת אמך וכפי זה קורא לאביך לחכמה שלוש וקורא אמך לחכמה אלמה
כבד אבה' מאונך זה קורה ומלכה כלומ' שבעשה מלכה ובעסוק בקובה כי אם אינך עשה משלי נ"ט
כן אתה עם כי אין האדם נקר עני אלא מי שהוא עם מן הקורה ומן המלכה והעשר אל
האדם הוא הקורה והמלכה ולכן אמ' הכבו כבד אבה' מהונך ולא בשבדל בקובה כדי
להתגדל בה כמו שהעמידו החברים ואל בעשם שורה להתגדל בהם ולא באמ' אקרא
כדי שיקראו אוכי ר' אלא גדל לה' אבי כלומ' שכל כוונתך בהיה לגדל שמו יב' כי בעשייה כילים לד' ד
האדם המלכה והקורה לשמם מתגדל שמו יב'.. כבד אבה' מהונך כבן שהוא חייב
בכבד אביו ואמו לפי שהוא משוקל משני טיפין שהם נוצר האדם מטפה אל אביו
נבהווה לבן העין והעצמות והאיברים ומטפה האם נבהווה השחור אל העין והשער
והעור והבשר ומגדלים אוכו בקורה ומשגיחים עוכים שהאדם חייב ללמד בוקורה
אז ושנתם לבניך ואם אינו מלמדו בוקר ומלכה כאילו עשה אוכו פסל ולכן אמ' הכבו
לא בעשה לך פסל ועבוד להיות בן סורר ומורה ומבזה אביו ואמו ונוזל מהם כמה
ברכות כי אחר שהוא עם הארץ הוא חשוד על הכל ואפי' על שפיכות דמים וגילוי
עריות ועז' שמי שהוא עם הארץ והולך למקום שאינם מכירים אוכו שהוא יהודי והוא
אינו יורע לברך שמחמת בן ידעו שהוא יהודי חושדים אוכו שהוא עובד עז'.. עב'
בפרשת משפטים פקודא אחר זאת להשים אבדה ואחר להשיבאת הגזל אמ' קיד
בוזינא קדישא שהוא רש' נפה עבוד להחזיר לך האבדה
שאבדה בשביל ערב רב שירוע שערב רב הם עמו אל משה שהוא קפלם ובשבילם אבד
כפלה שהיא המלכות ואמ' לו עתה רש' הנה כאשר עשו ערב רבאת השל נפלה כלה שלך
ההי' וישלך מידו אבהלחת ואמ' בך לך רד.. כמה שאמ' ויאמ' ה' אל משה' לך היינו כלה
שלך וריש מן רד היינו ערב ותלת מן רד היינו גלות ד' ואש' הכם קא רמיז קדראת שלך

בגלוב רביעי לך בגלוב וזה לך הוא כמו לך לך מארצך כלומר אילך בגלוב בבאן יש ש׳ שבן
כבי כי שחת לך רד כי שחת כן מצאתי בקצת ספרים ובקצת ספרים מצאתי בבאן יש
אלא ויהיה כבי זה בבאן יש אלא כיבה והם לך רד שחת בא וראה הן כל אלה יפעל אל איוב לג׳ כט
פעמים אלא עם נבר בבאן קאה ומז לך ג׳ פעמים בגלגול בגלוב ר׳ רד כאבל בכי יחידה
שהיא כלה אלך שנפלה ההר נפלה לא כומיקי קום ומיד שאתה יורד בבוכו הקום עלך וזה עמוס ה׳ ב
הוא השבר אברה וזאת הכורה שנתגלב על ידך זו היא השבר אבבך אלך כי לא ל
לחנם נתגלב הכורה על ידך יוכר מכל ישראל ושלחה אלך כמו הבאר שעלו אלך
ולא עלו בבאר ולא לשום אדם שהרי בבאר מבריה אדוניה והכורה הזו נאמר עליה
ומשם באדה היא הבאר ונו׳ הבאר הוא מלך ואין מימיו יוצאים לחוץ והוא הבאר של
ים הכורה שהוציא כל המיים וכל המים של כל העולם נבנסים בו ואין יוצאים המים
לחוץ והוא באר שאפי כל בני העולם שואבים מהמו מים ואפי כל שני העולם מתמלאים
מהמו לא יחסרו מהמו אפי בחוט השעך לפי שבאר זה אין לו סוף הוא עמוק יוכר
מן הכורה שנאמר בה ורחבה מני ים ובבר שלו ששאובים מהמו הוא כלע כל חכמו איוב יא ט
של העולם כש באר עצמו וכן עביר הקבה להחזיר לך גזל שלך שהוא המעה שנ׳ בו
ויגזול את החניב מיד המצרי כי חניב במקי יח וכן עולה מעה וזהו מעה האלהים — שמואל א׳ כ׳ ג׳ כא
שהוא נמסר בידו כדא ומעה האלהים בידו והוא המעש שנבראה עש בין השמשות וחקון ורה יא כ׳ ג׳
בו שם הקדוש גלוף קודש ושלך נאמר איש מצרי אב כאשר נאמר ויגזול את החניב מיד
המצרי עליך נאמר ובגלוב שלך ובגלגול שלך יפריש לך ערי מקלט להנצל מבמה שרורפי
אחריך שאין להם סוף וזהו פקודא אחר להפריש ערי מקלט למי שהרג בשגל
אוכן מצרי שהרגב במצרים ששם היה נחש הקדמוני וכל מחנהו שהיו
סובבים אוכן מצרי והרגב אוכן בלא זמנו ולא יראה מהרורפים שלו שבבמה מקומו
רדפו אחריך כמה נשים בהיוכך נער שהם נעמה אגרב לילה השחורה ואמר השחוק
לפי שכם שכים א׳ גדולה והיא בב זוגו של סמאל והקטנה היא בב זוגו של אשמרי והקבה
נתן לך ערי מקלט להנצל מהם והם שערי בשובה לפי שאתה בנו של יה כי ידוע שמשש
מרכו הוא התת שהוא בן יה ויה הוא אבא ואימא כי היוד הוא חכמה והא בינה אחר
שחזרב בבשובה נבעלב בבינה .. שם יהו שהוא אילן החיים שכן נקראב אלהים חיים
ובעברה אתה זוכה לאלב ה׳ לפי שהשלבב עצמך אחריה בבשובה להחזירה לה למרך
ולהעלוב אוכה מהגלוב ולא לקבל אתה שכר והקבה שם שמו בך לרעבי קורא הבה
לחכמה שהיא עליונה ושם שמו שהוא שם יהוה בך דהיינו בבה שהוא מרכו ולפי ש
שהמחשבה שלך היתה לעלב העילוב שם בך מחשבתו שהיא יוד הא ואו הא שהש
באוכיוב מלאוב היא מחשבה דהיינו החכמה ועלב העלוב הוא מייחד אלו האוכיוב
בך להודיע אוכן באלה האוכיוב ולבן הייב גומל חסד עם השכינה שכל המצוב שלך ה
לקיים אי זהו חסיד המתחסד עם קונו נתן לך מדת החסד ולפי ששמרב מצוב לא בעשה
ודוה נב היה לך להתגבר על יצרך לקשור אוכן בחבירך כי כן צריך לקשור בתפילין הבה עם
המלבוב וזהו בחבירך שהוא הבה ולא השבלב במצה זו אלא לקשור סמאל בחבירה הקבה

ויראת מאלהיך וגו׳ ואמר ר׳ יוחנן בן נורי מנין שאפילו אדם גדול ת״ח
הוא צריך שיהא ירא שמים ת״ל ויראת מאלהיך וגו׳ ואמר ר׳ יוחנן בן
נורי מנין שאפילו אדם גדול ת״ח הוא צריך שיהא ירא שמים ת״ל
ויראת מאלהיך וגו׳ ואמר ר׳ יוחנן בן נורי מנין שאפילו אדם גדול
ת״ח הוא צריך שיהא ירא שמים ת״ל ויראת מאלהיך וגו׳ ואמר ר׳
יוחנן בן נורי מנין שאפילו אדם גדול ת״ח הוא צריך שיהא ירא
שמים ת״ל ויראת מאלהיך וגו׳ ואמר ר׳ יוחנן בן נורי מנין שאפילו
אדם גדול ת״ח הוא צריך שיהא ירא שמים ת״ל ויראת מאלהיך וגו׳
ואמר ר׳ יוחנן בן נורי מנין שאפילו אדם גדול ת״ח הוא צריך שיהא
ירא שמים ת״ל ויראת מאלהיך וגו׳ ואמר ר׳ יוחנן בן נורי מנין
שאפילו אדם גדול ת״ח הוא צריך שיהא ירא שמים ת״ל ויראת
מאלהיך וגו׳ ואמר ר׳ יוחנן בן נורי מנין שאפילו אדם גדול ת״ח
הוא צריך שיהא ירא שמים ת״ל ויראת מאלהיך וגו׳ ואמר ר׳
יוחנן בן נורי מנין שאפילו אדם גדול ת״ח הוא צריך שיהא ירא

נוסח אחרת שכבר בה שמטה זה א׳ הוא מטה שלך הוא מטה משה .. ולפי שאלמ׳ שאינ׳
בינה החזרת לך עי׳ הכשובה ומגלן שאלמ׳ היא בינה כמו שהעמידו מרי מבני אלמ׳ בינה
שחזרה לך בכשובה כבנם בין ו׳ ובעשה ואו׳ לקיים בך לישראל וברחמים גדולים אקבצך ישעי׳ נד׳
והיינו בך שאתה רחמים שמדבר היא כ״ב יקבץ את ישראל ובכחיונים שבן כ״ב בך ואת״ן
אובלם משם והלאה יתקיים בך לא יכן לשלם מוט לצדיק באובו זמן יתקיימו בך שני מ
מצוה א׳ הקם תקים עמו שטב עזוב בעזוב עמו הקם עם ו׳ עליונה משיח ראשון
תקים עם ו׳ שטיה משיח שני עמו זה ן׳ עמרם שעלה לבינה שהיא א׳ ולמי הקם בקים
לאוכה שנפלה בגלות באלמ׳ חמישי. אחר עזוב בעזוב והיינו עזוב עב׳ זו׳ שהוא עב׳
מן עזוב והיינו השבעים שמוכה היוצאים מן ויסע ויבא ויט מלבד השני שמוכה שהם אני
והו שהם זו׳ שהוא ואו שעלה יג׳ שהם זו מן אני והו שם נאמ׳ בעזוב והיינו עזר ולאקיים
וזהו עזוב בעזוב עמו בקם בעתו יורה ומלקוש ואספת דגנך ובירשך ויצהרך כלומ ש
שבהיובם ישראל בגלות יהיה להם עזר שיהיה להם יורה ומלקוש דגן בירוש ויצהר ואלוהם
ה ישראל לקיו שבחה ופאה לעני ולגר בעזוב אובם בכאן למדנו מצה שלישית וצריך להזהר
בהם שהרי קם מצר מי שנקר עני וצריך שהוא הימוד וכנגד שהוא עני אמ׳ עזוב וכנגד
צריך אמ׳ בעזוב עמו זה עמרם וזהו לעני ולגר בעזוב אובם גר אתה בראשונה עם
עני כמו שנאמר בך כי גר הייתי בארץ נכריה אבל הקמה היא במדה שלך הקם בקים ו׳ ראשונה
ו׳ בקמה עמו עם ן׳ עמרם במדה עליונה שלך כ״ב בינה שלך שם המפורש בשלימו והיינו
עב׳ של עזוב בעזוב והוא אחר ק״ק של הקם תקים שיש שני קוקי ולבן כבי הקם תקים נשאר
מן הקם כ״מ מה הוא מראה מה שכבר ויעקב איש כם עמו עם ן׳ עמרם יוקים הקם
צריך בקים כם וכל זה הוא להראות כי בגאולה יהיה הקמה עי׳ משה ויוסף ויעקב יקום
עמו עי׳ משיח ן׳ דוד וכ׳ ועיין .. פקודא אחר זה לפרוב עבד עברי ואמה העבריה
והוא לייעד אמה העבריה ועבד עברי לדון בקנין עבד עברי הענק בעניק לו ההר כי בקנין
עבד עברי שש שנים יעבד ומהו קנין שלו אלא בסכרי קורה מטטרון עבד ה׳ כולל שש קצוה
שהם ששה סדרי משנה והוא שש משלוה לכסא במנין שש אוכיוב שבשמו ובמנין
הם ששה סדרי משנה ובהם יש לו לאדם לעבד לקונו להיוב לו עבד נמבר קנין כספו
וידוע כי הכסף הוא ימין אברהם חסד מדה שלו התורה משם ניכנה ומי שמשבדל
בה כדי לזכוב לעה׳ נקר קנין כספו שהוא שלם שבני אדם נכספים לו ומה שאמ׳ קנין על
שם אל עליון קונה שמים וארץ קנה חכמה קנה בינה אחר שקנה גאולה תהיה לו יש
שהוא קנוי לו לשלם ויש שהוא קנוי לו לשש שנים מי שהוא קנוי לו לשלם כתו׳ בו ורצע א
אדוניו אבן אזנו במרצע ועבדו לשלם ואין שלם אלא שלמו של יובל שהם נ׳ וזהו קש׳ ששם
כה׳ כה׳ אוכיוב והיינו ערבית ושחרית נ׳ שערי בינה אחר שהאדם מייחד בהם לתקבה
הוא עבד שלו בשל הפילין על ראשו ואוזנו דצעה לשמוע קש׳ כי שמע ד״ל בכל לשון ש
שאתה שומע והיינו משמעות שמי שהפדיון שלו בלוי בקש׳ שהוא סוד נ׳ כמו שאמרנו
אין לו פדיון על אחר כי אם שלמ׳ ראבי לפי שהוא מורצע למאריה בכאן לא נאמ׳ או דודו
או בן דודו יגאלנו .. זהו מי שקנוי לשלם ומי שקנוי לשש הוא בכפלה כי בכפלה האדם

והיינו לשלמ׳ ראבי שהיא הבינה

הוא כעבד שנאמ׳ כו שש שנים יעבד ואין עבדה אלא כתלה ושש דקאמ׳ שיעבד הם שלש
ראשונות ג׳ אחרונות כי בתכלה אשליח צבר מוצא למי שאינו יודע להתכלל ידי חובתו
שצדיק חי העולמים שהוא הסוד נתקן בהם ועל שמו נקר׳ כוש צדיק נואל קרוב ושם
הוא המקום שנאמ׳ קרוב ה׳ לנשברי לב ויוכר עוב לאדם שכן קרוב מאח רחוק דהיינו כלי לד״ ע״ו
שמור האמצעי שהוא כי הוא בן יה שנתעלה למעלה שהוא ביש שהיא עולם העליון
דהיינו עולמו של יובל שהם ג׳ אוכיות של הייחוד דהיינו פסוק של שמע ישראל שתעלה
זה יכול האדם להיות לו פדיון בצדיק ו׳ שנים שכולל ג׳ ראשונים דהיינו אבת ונבדו
וקדושות ה׳ וג׳ אחרונות של התכלה ו׳ ועירא הם שש שנים יעבד אבל בשה שהוא
שהוא עולמו של יובל אשר שם ג׳ אוכיות של קש״ אין שליח צבר מוצא אוכו מחוב
לפי שאין לו פדיון ע״י דבר אחר ולכן שמע בכל לשון שאתה שומע לפי שאין בקנה
ליצאת ידי חובתך אלא ע״י עצמך ובשביל זה רמז הבנא ואמ׳ אם אין אנו לי מי
לי מי ודאי עולמו של יובל יי מיד ששמעו דברים אלו מארי הישיבה שהיו יורדים
עם בוצינא קדישא פרחו ואמרו רעיא מהימנא פי השכיש העליוש דהיינו בביש והתקרבה
דהיינו המלבות שבשטהם קב״ה פה אל פה דבר עמך ויהיה פי פה אל פה שפה העליונה
אומרת לפה התקרבוש והתקרבוש למעש והיא דברה עמך בקש״ שנאמ׳ בה דוממות אל שם קמ״ו ו
בגרונם וחרב פיפיות בידם שהרי ודאי ״ היא ראש החרב שמיבב שפה שלך ו׳ הוא
לשון החרב שלך ה״ה שני פיפיות שלך בשני שפתים שלך וזה ודאי שם מארך מרבה
עמך בפיך יוד ואו הא הוא במחשבתך שהוצאת חדושין אלו מפיך ומבאן משמ׳ שהשם
במילאו הוא כמו נשמה אל שם השם בודאי בעבר דברים אלו אליהו ובעבר למעלה
בקום הוא אלא ידד אצלך שהרי לפי שהעטוב שלך הוא פדיון של ישראל ולכן המשיח
הוא עט ולכן בכמה עשר היה יורד אצלך והוא בקום למעלה אלא ידד אצלך ולכן
אמרו שהמשיח יבא עט וזהו שכבו ובחברתו נרפא לנו אמ׳ להם אי הכי נעשה
לו הברה וירד הוא אצלו שהוא חשוב אלי מכל מעון שבעולם והרי אנו מוחלו
ומבוד לו ושרוי לו השבעה ונם אכם הכירו לו ואם יצטרך הברה יוכר נשבר לו
בהברכו ויבא וירד אצלינו אמרו לו מנורה קדושה שבועת ה׳ היא השכיש בבריחיך
ולא לחנם בקנו ג׳ בני אדם לפעור אותה אלא שאין של שבת שהם ג׳ עשרי האבת בבת
יחידה שהיא שבעה שנשבתה עמהם ׳ ודאי שבעה אינה חלה אלא על דבר שיש
מעשה נדר חל אפי׳ על דבר שאין בו ממש ובבר השמירו הדבר במעשה ולא אלא
יוכר אמרו נדרים על גבי שבעות עולים וכל הנשבע כאילו נשבע במלך עצמו
וכל הנדר כאילו נדר בחיי המלך אמ׳ להם מארי הישיבה ידעתי בכם שאכם
יורשים אבל אוכו שמחרש בכל יום כמיד מעשה בראשיה יחדש לנו חידושים
שהרי ודאי אמ׳ קהלת אין כל חדש בחת השמש אבל למעלה מן השמש יש לו חדש קהל
ואני בחברי כורה רוצה לומ׳ שמש ומנן ה׳ אלהים בעולם שלו ולא בעולם של הדיוט שם פד״ יב
אעפי׳ שזה לשומת זה עשה האלהים ומתוך החושך האור יוצא אעפ״ב שם הוא
מנן ולא בעולם הדיוט בודאי הוא כי הביש היא למעלה מן השמש והיא עה״ הוא

כי יגיע ואפילו המלאכים הגבוהים עשוי אין בהם כי המלאכים יקרה לך ואין לו רשות כוחה הגוף
כמו שיש לו רשות לשלוה מהרוח ומזון שהוא משתמש ואל ישתמש בהם עבדים
ואמן לו בגזונה בכל אשר כתוב כן הדבר אינו רוצה שלשלוה הרוח שהוא משתמש עליהם
ואל תאמר שהוא משתמש בהם לשלוה הגוף כי אם הגוף לא היה לו רשות כוחה הגוף
שלוה הרוח כי אם לשלוה הגוף לבדו ואל תאמר שהוא משתמש בהם לשלוה שניהם

הא׳ במילואם שנים הרי׳ ז׳ בשבע אוכיות מסכל בז׳ נקבים של הראש ונקראים נקבים על
שם נקבה שנקביה פתוחות לנקבל ז׳ה שהם נ״ב ז׳ אוכיות וה׳ הרי׳ שנים ואו אלשם הרי׳ ה׳
ה׳ הא׳ שנים הרי׳ ז׳ בז׳ אוכיות אלו נסכל בז׳ איברים של מעה שהם הינין הנקב שבה
שייה המלקת אשרו כנפו דומה ועל שם המלקת שהם רמח׳ נקראו האיברים אברים
והם רמח׳ ועל שם השכינה נקב אל מעיר אחר שהוא הקליפה לבוש שהם עור ובשר
ההד׳ עור ובשר קלבשני ובעצמות ונידים כמוכבני במקום שאין שבינה אוכו הנקב אוב
לא עקר אלא לבוש של האדם שבא כורה אלה הכוב אדם כי ימות כאהל ב״ב אדם
לשבב ביב ובמקום שאם מלקה עקר נקב האדם בנין נפי הלכות ופסוקי דינין ..
הקב״ה שופט עמוד האמצעי מצד הבינה שהוא יהוה דיין מצד המלכות כי הא
שם אדני הנשאה דינא כמו שהמלא לפנים נמצא כי עקרא שופט מצד הבינה ודין מצד
המלכות ואוטר מצד הצדיק שולט הוא אליט ויוסף הצדיק משם ויוסף הוא אליט
וכל הספירות הם שופטים מצד האם העליונה שהכבר שופט והם שוטרים מצד
המלכות מצדיק שוטר ומושל ובפקודא אחר זאת מצבר מינוי שופטים כמו שאמר
שופטים ושוטרים כבן לך בכל שעריך אשר יהוה אלהיך נותן לך ושר כי אלהים שופט קיל׳ עה׳ ח
זה ישפיל וזה ירים כלומר שמתנו יוד׳ שמטינה ב׳ אחב כי אלהים שופט זה ישפיל
ה׳ה׳ וזה ירים זה ו׳ו׳ .. מדבר שקר הרחק ונקי וצדיק אל תהרוג ונ׳ פקודא להשוות
הבעלי דינין ולהתרחק מדבר שקר שלא יאמרו משוא פני יש בדבר שהקב״ה נאמר
בו אשר לא ישא פנים ולא יקח שוחד בסופי כיבה אחר כמו כן הדיין צדיק להיות
כנון אחד שהוא יהוה אחד שלא יקח שוחד שהרי הוא בדיוקנו ובדין הוא להשוות
שניהם כא ולא ינה דין לזה יוכר מזה אלא במשקל אחד עד שיקבלו הדין ואחב כל
א׳ טרון כפי רעשיו והעיטרו הדבר מאדי מבני צדיק יצר הטוב שופטו רשע יצר
הרע שופטו כינוני זה וזה שופטו מי שהוא מאלן החיים אין לו דין כלל אין לו יצר
הרע וזה הוא שעקר צדיק נמור וזהו צדיק ושובלו ואין טוב אלא קוב ה״ה כי לקח טוב משלי ד׳ ב׳
נקבי לבם קורבי אל בעזיבו דהיינו עץ החיים שהוא עמוד ראמצעיה וצדיק ורע לו הוא
מצד עץ הדעת טוב ורע ולמה עקרא אחרי שהרע לו דהיינו יצר הרע אלא לפי שעמוד
שהוא צדיק אולט עליו לבן עקר צדיק ורע לו אוכו רע הוא כחב רשוכו .. רשע ורע לו
למה נקרא רשע לפי שהוא מקבלה להיוכו יצר הרע שלו ראש ושוב הוא כחב רשוכו
כשבר כחב רבו ואעפי שהרשע הוא מכביר אבר הצדיק ויכול צדיק נמור להשגיאו
גם עגוש לצדיק לא טוב בשבר אוכו טוב שהוא כחב רגליו של רשע אין לו להשגיאו
לפי שאולי יחזור בבשנה ויהנבר על יצרו ויהיה עפר תחב רגליו שמצד רשע טוב לו
שכינה ותגל מרגלוכיו וכשבב זהו ושפחה כי כירש נבירבה שפחה זו יצר הרע הנקבה
ובזה הקרב יומר של יצר הרע שהוא זכר בעברה נאמר וכבדי לא אחר לא אתן ומסטר הצדיק ורע לו ב
השכינה שהיא עטרה על ראשו של האדם ושפח יצר הרע נבפה כחב הנבירה ומצד הצדיק
נמור אין זה ולא יצר הרע ומצד הרשע נמור אין לו חלק בשכינה שאין לו חלק לאדם בשכינה
אלא מצד הטוב ואין כל מי שנקר שכינה הם שקולים שהרי שכינה שהיא של אילן טוב ורע

היא כסא ונר׳ שהיא מלכות דבריאש אבל השכינה שלאילן החיים עליה נאמ׳ לא׳ ינורך
רע.. אבל לפי שנאמ׳ ומלכותו בכל משלה מי שפונם מקום אלו נחשב כמי שעשה
קלון במטרוניתו דהיינו קלון דקלון של המטרוניתו הוא מי שמזלזל במקומה וקלון
של המטרוניתו של המלך הוא כש״מי שמעביר אותה ממקומה ומאים שפחה במקומה
שבכל מקום שהוא פונם המטרוניתו אינה שורה שם אלא שפחה שהיא פגומה שוה
במקום פנים ופגימות האדם הוא שעטכו פוגמים בכל איברים שלו עד שלא מצאש
המטרוניתו מקום לשרות שם ואין לו תיקון עד שיחזר לה כל האברים שלה.. א״מ׳
בוצינ׳ קדיש׳ רעיא מהימנ׳ לפי שאתה נאמן כחיבר זה של רמ״ח מצה להמליך להקב״ה
על כל איברי השכינה בכל מצה ומצה ואין אתה חושש לכבדך אשרי חלקך שכמו
שאתה ממליך להקב״ה בכל האיברים של השכינה שהם בעלי מדות וכל ישראלהם
מאדי מידות והם איברי השכינה כמו כן עשה הקב״ה עמך שהשרה שכינתו
עליך וימליך אוכך על כל עלונים ובחתונים.. קום רעיא מהימנא לסדר דינים בלבו
נזיקין בסדור שם זה הוי״ה שהוא גדול והוא רכב אלהים רבתים אלפי שנאן שהם שור
נשר אריה אדם שהרי מצד ימין ששם ה׳ החיות הם בסדר זה שהוא סדרם אדם אריה
נשר שור ובפי השינוי שלהוייה כן היא הכנועה ומידור החיות ומיוחד שלסטרא אחרא
שהם נזקים של שמאל כן הוא סדרם שנאמ׳ דהיינו שור נשר אדם אריה ולכן הקלה
שלהם קשור בד׳ אבת נזקים שהם השור והבר והמבעה וההבעה ומיום שלהם
הוא אדם מועד.. קום הבעורה בדינים.. פרח ואמ׳ אד״ט שפתי כפתח ופי
יגיד בהלבך אד״ט בהיפוך אוכיות הוא דינא ולכן אמרו מאר מבני דינא דמלכותא דינא
כל דינין בשם זה נדונים ולכן אמ׳ למעלה שהוא דיין מצד המלכות בד׳ בג׳ בד׳ של
השכינה כנגד ג׳ אבת ועמוד האמצעי הוא דיין האמת והוא דיין לדון מצד אד״ני
הוא שם שמשם זה שהוא שם הוא דיין אמת ומצד שם אלהים קוא שופט הדי אלהים
שופט ומה דינים הם א׳ לדון בנזקי שור שנה לדון בנזקי בור ג׳ לדון בנזקי אש ד׳ לדון
בנזקי אדם ואחריהם לדון בדין ד׳ שומרים שהם שומר חנם ושומר שכר והשואל
ונושא שכר לנגדם דינים ד׳ דין חלוקת השותפים ודין חלוקת הקרקעות דיני עבדים
ושפחות דיני כוכבע ובבע בכמה מיני כבישות של חיוב ממון וגזל ואבידה אושמיק
לחבירו והודגו בא׳ מד׳ מיבות בד׳ אדון הוא קב״ה באדני לדון בכל מיני דינים לשפחה
רעה כי כירש גבירתה אשר כל הנזקים נמצאים ממנש שהם מלאכי חבלה אשר
מהם נשמתם של רשעים כמו שהעמידו מאדי מבני נשמותם של רשעים הן הן ה
המזיקים בעולם לפי שיש כמה ערבובין יש מי שהם מצד הנחש יש מי שהם מצד
האומות שדומות לחיות ובהמות השדה ויש מי שהם מנשמות הרשעים אלוקם
מזיקין מהעולם ממש ויש מצד השידים ולילית ואין בכולם מקולל כעמלק שהוא
אל אחר מזיק גזלן רשע ובה זעו סם המות נזק שבת ורי׳ פוי ושבינה ובנה שבת שהם
מבטלים הקורה מבניה ורפוי שגורמת להם שהם נרפים מרה בכמה נזקים של
מלאכי חבלה מאדי משחית אמ׳ וחימה ובשת שהיו מבייאין לשכינה בעז״ה שקריה שלהם

קלי׳ ה׳ ה׳
שם קג׳ יט׳
הי״ח
שם סח׳ יח׳
שם נא׳ יז׳

טו ולא תוכלם שהם ראשים בקהל ואשי בתי אבותם בישראל בתוך
בית הנשיאים בתוך בית הנשיאים

אבל אחר מקדים לימים הישועה ומי הוא נצח שהשכינה מצדו נקראת אילת השחר
ולכן לא נצח אשר בשם זה נצח ושם לא שהם עם קולות שצוחת אילת השחר על
בעה שנתחזק עליהם החושך בגלות כי מלת השחר הוא מלשון שחרות השחר
הוא בעם שנים אחרונים באותו זמן יקרים בישראל כמו הרה בקריב ללדת בחיל
כשעה בחבלה כן היינו מפניך ה׳ ושלכן נקוה לך ה׳ אלהינו ובהם אילת מבנסת
ראשה בין ברכיה הראש הוא הצדיק יסוד עולם ובבחינה זו נקרא ראש ברכיה הם
נצח והוד ונשבע לה בו לגאול לבניה בבקר שהוא אריה בקר ימין אברהם
משיח ן דוד שיוצא מיהודה שנ׳ בגור אריה יהודה ובעבר זה נאמ׳ חי ה׳ שכבי עד
הבקר ובה מלוך לימין משה זרוע בקרבו בקע מים וגו׳ לפי שהבה הוא מ
מדבר אל משה שהוא נוקב וחסד הוא זרוע אלו ומשה נקשר בעב׳ שהוא חסד
שכן עולה חסד עב׳ והיא מדבר אל אברהם וכן ג׳ ווין אל ויסע ויבא ויט עולים
חי נהם ג׳ עפים אל האבת שנקשרו בא׳ אל משה שהיא אלשה עפים שנאמר
ופני אריה מהימין לאדבעתם ופני נשר לאדבעתם מה׳ מן משה שעולים
מה׳ הם פני אדם שכן עולה אדם מה׳ ודמות פניהם פני אדם שהוא זרוע
שמאל נאמ׳ בו שמאל דוחה וימין מקרבת סלומ׳ אעבי שקדם ומן הגאולה
מבשרי והשמידו כן הדבר מארי מבני בבשרי עבידין לינאל אפה׳ בהא שמאל
דוחה כדי שלא ימות משיח ן אפרים דוחה מרומי שהוא שמאל עד שיקרב
ימין שהוא פסח זרוע ימין לקיים בו כי׳ צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאו
וזהו שאמרו בנסן נגאלו ובנסן עבידין לינאל לקיים בהם ובחסד עולם רחמתיך
אמ׳ מרחמך ה׳ ואחר לוקחים כולם מהגברה שמאנו משיח ן אפרים לקחת
נקמה משלנאוי שכך צריך לעזוב אבי ישראל מן הבבאש שישראל הם הדגן המין
ואחב׳ לשרוקה הקש בשמאל זהו והיה ביה יקעב אש וביה יוסף להבה וביה עשו לקש
ודלקו בהם ואכלום וקיבוץ דגן זה הוא עמוד האמצעי ויאסף אל עמיו לא זה
מקום מבנים הדגן אל הביה שהיא השכינה אבל במדרגת משיח ן יוסף הוא
קא רומז עתה ילחכו הקהל אבל כל סביבתנו כלחך השור אבי ידק השך שעליהם
נאמ׳ בפרוח רשעים כמו עשב וגו׳ מפסח ועד בשרי יהא הגאולה שהוא עד ומשם
ואילך יהיה השמדתם הגאולה עדי עד ולא עד בכלל אלא עד שמגיע לאחר משם
ואילך להשמדם עדי עד כאשר באו לבשרי שהוא שור בו כלחוך השור וסמיכות
לישראל הוא בימין שהוא אריה אבל הקימה שלהם הוא בגוף וזהו שאמ׳ כל הקרע
כורע בברוך שהוא צדיק שנאמ׳ בו יוסף הצדיק והנה בסוביע אלמוכיבם ובשמאל
לאלומבי וזהו חי ה׳ שכבי עד הבקר וכל הזוקף זוקף בשם מדבר אל משה למעלה
ובמשה למעש בו יקומו כל ישראל באיבדים אל הגוף שבו כולם עומדים בעמידה
ובזה הוא כל הזוקף זוקף בשם לפי שעליו נאמ׳ וארעך בשם באופן שיהיה משיח
בן דוד שהוא אריה מהימין ומשיח ן יוסף שהוא שור מהשמאל מהימין אברהם

ישעיה סג׳ ג׳

ופני שור לאדבעתם

קב

שבריה א׳ יח

מהשמאל

כלומר אריות ש
בוקר דהיינו א

מהשמאל יצחק והוא נשר באמצע אל אלבר אלהם מצד יעקב שהוא אמצעי עד אלמשש
קדושה לך ישלאו מצד אריה שהוא ימין מצד אברהם נקראו אריות בקר ומצד שמאל
נקראו פרים מנוקים ומצד האמצע נקראו נשרים כי הנשר נמצא בו רחמים לבנו ודין
אצל אחרים כמו כן הקבה הוליך לישראל ברחמים ובדין לעבי אחרים שנ' ואשא אתכם על
כנפי נשרים ואביא אתכם אלי הרי מ' שמצד ימין הם נ' כמו שאמר קדושה לך ישלאו וכן מצד
שמאל וכן מאמצע שהרי כל א' ומ' פנים הוא כלול מה שהרי פני אריה יש בה פני אריה
ופני שור ופני נשר וכן פני שור וכן פני נשר הי' ופנים הרביעי שהוא פני אדם מה שמו
הוא משה שרוכב על ג' חיות שהם נה"י וישראל נאמ' בהם וירדו בגדת הים ובעוקי שמ'
בגדת הים הם המשוטים אלהים מצד הנחש שהיה שרה אלים במצרים שנתפשט ב
בגלות האחרון מים לים ובעוקי השמים הם ערב רב הרע דהיינו עמלקיים נפילים
גבריים רפאים ענקים בערובה אל כל האומות בכל צד בין בגלות האחרון בין בישראל בין
בעשיו בין בישמעאל ובבהמה אלו בני עשו לבדם שמשלבם בכל הארץ ויקרים במשיח
וירד מים עד ים ומנהר עד אפסי ארץ וכמו כן בשני המשיחים שהם משיחן יוסף ומשיח
ן דוד וכמו כן בישראל והכל בזכות מ"ם ה"א אל משש ויבאו הדגל אל משיחן דוד מיהודה
ראוס עליו אריה ודגלו אל משיחן יוסף שור ראוס עליו גם אל אילה אריה לימין שור
מהשמאל נשר באמצע ואדם על כולם וד' פנים לכל א' ד' שבטים אל פני החיות שהם אהב
שור נשר ד' לכל א' הם יב' ולגבי פני אדם שהוא מה שמו בני משש שבאותו זמן שיקרים
במשש ואעשך לגוי גדול ועצום ממנו באותו זמן דמה שהיה הוא שיהיה ואשר להיות
כבר היה והאלהים יבקש את נרדף ישראל שנאמ' בהם ואתן צאני צאן מרעיתי אדם אתם בני
הנרדפים לפני ערב רב זאבים רשום הרי בטמין ואב ויטרף אצלם שיטרוף אותם ויקרים
בו באותו זמן בבקר יאכל עד דהיינו עד כי יבא אילה כלומר בקרע אימתי בטמין ויטרוף
הזאבים רשום ויאכל אותם עד דהיינו עד כי יבא אילה וזהו בקר אל אברהם ולערב
יחלק אלל זהו ערב אל יצחק אשר אם שני משיחין בא' יאכל ממונם אל האומות ובא'
יחלק אותם לישראל שישראל הם אילה נרדפין מאחרי הרשעים האריות ויבעורר נפלי
אילה שלוחה הנותן אמרי שפר יבעורר בימין שהוא אריה משיחן דוד שנאמ' ב עוראהב
יהוך מטרף בני עליה ויחזור על אומות העולם כרע שכב עליהם לטרוף אותם באותו
זמן נראש מי הוא לוה אחר שיקום לו מלטרוף עליהם או אומה ולשון וישראל שהיו כמו
היונה נרדפים לפני הנשר מצד עופי האומות באותו זמן יקשורר נשר ויפרוש כנפיו על
הערב רב אל עשו וישמעאל שהם עמלקיים וערב רע אלי ישראל ויטרף אותם אלא ישאר
א' מהם לקיים מה שנ' ה' בדד ינחנו ואין עמו אל נכר משם ואילך אין מקבלים גרים וכבר
העמידו מאדי מבני אין מקבלים גרים לימות המשיח ואחריה האומות שיאחרו ישרר
הקבה חיה אל אדם לשלוט לקיים בהם כי הגוי והממלכה אשר לא יעבדוך יאבדו ולקיים
בישראל וירדו בדגת הים ומוראכם וחתכם וגו' ומצד ה' מיני לחם הבאמן הקבאות הם
שברים מכלם והה' מינים הם חטה ושעורה וכסמת ושבלת שועלעיפון אמשיל את ישראל
בהם ההר' קרש ישראל לה' ראשית תבאתה בה' דהיינו החמשה מינים כאשר יצאו מן הגלות

פרשת תרומה פקודא

מי שמתחזק בקורה מתחזק באילן החיים כדא עץ חיים היא למחזיקים ואפשר כי כוונתו משלי ג׳ יח
לומר שמי שמתחזק בקורה דהיינו שהוא מחזיק ידי לומדיה או אומר שהכוונה היא אעפ״י
שיש לו כמה סבה להתבטל ממנה או מחמת עניות שאם אין קמח אין קורה או מחמת
חלשות וכמה אופני עיכובים ועכ״ז מחזיק עצמו ולומד זהו עץ חיים היא למחזיקים בה
או אומר שהכוונה היא שמחזיק בה בתמיד לא שישתדל יום או יומים וכ׳ ויפסיק אלא שתמיד
מחזיק בה וכמה סודות עליונות העמדנו שיש למי שמשתדל בקבל שזוכה להקשר
בקורה של מעלה ואינו שוכך בעה״ז ולא יהיה שוכך בעה״ז ואפי׳ בקבל שפקוותיו מ
מדברים קורה דהיינו הקבל שאומר משמו כדא״ד דובב שפתי ישנים שהם המקיים שיר השירי ז׳ י׳
והודיענו כי אחרי שהשתדל בקבל כראוי לא יקרא מת כי אם ישן ·· עוד כתב
עצמה קנאין ואמר אין הקבלה כולכם שהרי כגיע עת לתקן הכלים שלבית קנ״ז
המלך להתקן לפניו שהם המשכן והמנורה והשלחן והמזבח והכיור וכנו ארון כפות
כרובים והכל במשקל כלומר בשקל העליונו ולכן צה לישראל זה יכנו ·· קם קנא א׳ ואמר ודאי
בוצינא קדישא כן הוא כמו שאמרת ואליך מנה השיב לעשות כולם ההד׳ ועשיה מנורה
ועשיה שולחן וכן בכל הכלים שכן כבי׳ ודאה ועשה ומכל הדברים לא נתקשה בעיניך כי
אם נ׳ דברים שהם רשומים באוכיות שמך והם המם מנוה השין שקלים ההא החדש
ונצטרך לדעת למה נתקשו לך נ׳ דברים אל סבא סבא אבם מוציאים שנתקשתי קשיה קנ״ח
מן מה שאמרתי מיקש׳ בעשה המנורה ודאי הכלי של הקבה היא השכיש שהיא כלי
לשמש לבעלה היא מנורה שלו שנאמר בו שבע בוים הללכך שהם הגדולה והגברה והקבה כלי קיש קמ״ר
והנצח וההוד עד מלכות כלולות מה מדרגות אלו שלשה קני מנורה מצדה הא׳ דהיינו
הגוף הקדוש שהוא הקבה ושני זרועות שהם חסד גבורה שהם זרועי המלך הוא נר מצה להאיר
בהם ושלשה קני מנורה מצדה השניה הם שני שוקין דהיינו נצח והוד וברית דהיינו יסוד
והיא נר מערבי להאיר בהם מנורה המלך נקראת והיא נר להאיר בו נר מצה שנא בו
מצה ה׳ ברה מאירה עינים ומי היא הזאת המנורה ביה שהיא ה׳ עליונה שיש לה קנים שם יש״ מ
בדיוקן זה ה׳ שהם שלשה ווין שהם שלשה אבת וההא השניה הם נ׳ קנים שנים בדיוקן זה
שהם נ׳ ווין שהם נצח הוד יסוד ומנורה באמצע והוא בן יה כנודע שהקבה הוא בן שלשם
יה ואימר עילאם שלשם זה נקראת בינה דהיינו ן׳ יה הוא כולל ו׳ קנים למעשה כחושבן ו׳ דהיינו
בששה קנים שלו · אשת חיל עטרת בעלה הוא הנסת כצרת ן׳ והוא מצד הנה ואז אינה משלי יב״ד
כלי לגביה ולא משמשת אצלו אלא עטרה על ראשו אבל בעה״ז דהיינו למטה בה היא כגוון זה
הוהי פי אז היא כלי תחבו בשמיש שלו בכל ספירה שלו בכל אבר שלו בכל מדה שלו ובעל
זה ה׳ ואת שהיא רמז אלה לפעמים היא תחביה לפעמים על ראשו לפעמים באמצע ·
על ראשו יהוה אבן מאסו הבנים היתה לראש פנה וזהו חולם שהוא על הראש והיא
להעלות נר תמיד שהוא ·· על הוה מצד המנורה באמצע מחשיב השקל שכן כבי׳
זה יכנו כגוון זה ההויה בסוף במשכן כגוון זה הוהי חמש אמות אורך מצד ה׳ עליונה
וה׳ אמות רוחב מצד ה׳ תחתה ואמה ו׳ וחצי האמה ·· שכן הוו הא שני יודין והכל נרמו

באות

בחוכו ׃ והנה סוף חט ראשון וחט אחרון ואשלשתי אין אלהים אשר ראיתם
יהי היינו יוצר כי ואו כי וכלשון אשונה לי עליו נעפה הוא אצל האחרון שעבד
אשר אוכל יוצר בחלתה אפה כיון שאינו ההין היה היולי בעולם כלומר אחרי שהשם
הוא יוצר אחרי שהלה אפה כיון שיש את ההין ביולי לעשות כעין זה כי כי נלך אחר
היוצר כי יוצר בראשונה יוצרה זכר ויוסף בראשונה יוצרה נקבה וזה הוא יוצר
ברואשונה והב ההין היה יולי בראשונה נלך אחר היוצר והשם הוא עצב את
כאשר הוא יוצר על ואו הוא הגל על חיצון והכאר היולי כאחר ההיה הוא שאינו
כיצד אחר ואחרי אלה לשון נקיון ופתרון ביחוד אל תשלה כי הכל הוא יחוד
ר עזריה לו שאוכל התורה ובקשה שיודיעכל התחבורת ואחר שיזכה עצמו
אלא שאוכל נקיון ופיוד ביעשיך התורה כיעשיך תעשה כעין השכיעים נעשיך
ושאינו צלעל ומכל מקום שהכתוב היא שורה ואחר בהתחברות שם היוצר
כי נץ אחרי בשכינתי ליה לא בהקדמה אל עולם השכינה לפי שהכתיב היה א
שכינתי עמהם נעליהם שכינתי ליה בקדמה בכל מקום שהיא שורה אל תשתה
היולי כשהיא מקבלת צורה עה ואחר דבר זה יהיה ואחרי שאין
ידיעה לאדם מהקדמה ולא אחרי אחרי עד שיפסק נזה אשר אנכי מצוך היום
עה צדיקים ונו לא אחר הכתוב זה אשר ה שלח לה באוכל להודיעך שהיא כשלה
אכל מפירה ואחר אוכל את אחוב הקודש הין שאוכל אחרים הן שאוכל
עכשיו ... היא נקודה לכל אוכל ואוכל שהוא בחיב בשלה והיא שאינה שלאו
מצד העושים כשהיא נקודה הוא הולך סעל שבשאר נקודות שהוא בחיב
רבי רבי המלך והנקודה אלא שהוא השפס היא השביעים היא שהוא בחיב הכתל
והאדם היום רבי ועם כן היא שהוא כאחרונה דהיינו כשורק ואם היא אחליף
השלך שהוא כמו חלף כי השורוק הוא בואו כאחרונה בין בואו וכאשר
היא שאינה שלאו הוא מצד הסעולבה כי היא נקודה אחליף לאשה של
הצד הנקודה שאר אחרון ר ואחרון ר ואי אפשר כי אלו הם הראשונה כי כאשר הם לאשה
בנקודה הם ידעם ונאשתיו דהיינו סעולבה היא לאשה אין הראשונה אין אחוז
כי היא שלה עד הכבד והיא אם נקודה של רחת המלך שהם חכמה ביה שהם
אלו אחרון כי העשרים הם נאשתה דהיינו אחליף נקל אחוב הולך סעולם
באלו הנקודה היא כבד של רחת אל תלך וזהו כבד יכבו לך ה אלהינו היא יודעת
אחוב שהוא בכל לבבך ובכל נפשך ובכל מאדך כי שבה אשה אכלו וכזה נודע שהוא
ראשון לאשה בכל דהיינו סעולם אחרון בפעל ואחרי אין אלהים בעוך
בית לה נודע להם אשה בכל כי היא שבה לאשה אחרי שהכל אכל מפירה ואחר
אוכל ואוכל שהוא בחיב בשלה והיא שאינה שלאו הוא מצד העושים כשהיא

ונעשים אותה שנים שלחנות זהב טהור עשרה ואחד שבעל השבעים שהוא בקצה

יורד של חמים כי יורד השל רחמנו ונוכחים חיינו חמים שהם חבורה ובניה והיה

מגולגל נוכחים לבשלה כי יעשה כי יעשה עמה בקר שהוא לחמנו ואחד נעשה לחמנו

ה' יורד עליהם כי יורד השל רחמנו ונוכחים חיינו חמים שהם חבורה ובניה והיה

ואתה קח לך בשמים ראש מר דרור חמש מאות וקנמן בשמים מחצתם חמשים וקנה

כמו שהיה עד עתה והיו לו פלוגות לפני ויהי אשר הוא כן כי עתה הוחלט

להקריב היום ולא מחר כי כן היה לחוק לישראל כן ביום השמיני יקריבו

לבד מהעולה של שבת ומנחתה ונסכיה ושעיר החטאת ושתי כבשים לעולת

שלמים ואיל אחד לשלמים ועוד שעיר לחטאת ושני כבשים לעולה ומנחתם

ונסכיהם כמשפטם ושעיר לחטאת ושני כבשים לעולה ומנחתם ונסכיהם כמשפטם

ושעיר לחטאת ושני כבשים לעולה ומנחתם ונסכיהם כמשפטם ושעיר לחטאת

ושני כבשים לעולה ומנחתם ונסכיהם כמשפטם ושעיר לחטאת ושני כבשים

לעולה ומנחתם ונסכיהם כמשפטם וש

ולא לגרוע והואו אעפ״י שהוא עשיר שכן ואו היא שיעור שני יודין ואם במלאכה
ויו שלה כב״ יוכר ממילוי היו״ד וגם יש לו שפע ונוב ואור מעצמו מלבד הבא
לו מהראש שהם חכמה ובינה כי הוא נופא קדישא ויש ב׳ הארב הנוקב אלא שבאיבר לו
ראש נוסף לו הארב המוחין וכ׳ נמצא שהוא עשיר ויבא להרבה על העשר לכן
אמ׳ העשיר לא ירבה כמו שאנינו בס״ עשר ספירות בלימ׳ ולא יא״ והדל לא
ימעיט דהיינו משך הואו שהוא הצדיק ואין לו כי אם להריך הזרע הניכן בו לנקבה
אמנם הוא דל כי אין לו משלו כלום כי אם מה שנוכנים לו ויבא למעט מהחשבן ולומ׳
שהעיקר אינם כי אם ט׳ כי הצדיק אינו משפיע מאבו לשיכנם בכלל העשר ויבא
לבמעיט לאמ׳ בשע לכן אמ׳ והדל לא ימעיט כי אם מחציב השקל דהיינו חצי מילוי
היוד אשר היא הקבן של המשקל שעלה כ׳ והחצי הוא לא ימעיט וזהו מה שאמ׳
בס״ עשר ולא ט׳ ולכן לא ירבה ולא יחסר ממחציב השקל שהוא ו׳ נמצא כי אמונה
אמיכיב היא שהם ו׳ ולא יא״ עשר ולא ט׳ אל רעיא מהימנא אתה מלאך בשמים
אהוב אתה ממארך לא יש לבשה שיצאו מפיך מרגליות אלו בשולחנך ויצאו מפיך
שהרי מי שהוא מלך אוי״ו שלמלך אין לבשה אם יביאו על שולחנו מרגליות מלאים
אורות לבני אדם אחרים הוא כימ׳ אל ברוך אתה רעי׳ מהימנא משם ואילך כאמ׳ אם יש לבשה הו
אתה שהעליונים והכחבונים ירדו לשמוע ממך אל רעיא מהימ׳ בשלים דבריך
אל בטוב פעם אחרב אני אומ׳ אבל עתה אין לי יוכר לומ׳ תאמ׳ אבה עד פעם
אחרב פבח רעיא מהימנא ואומ׳ פקודא אחר זה הוא לקדש אב בחדש מה
הוא סוד עניין זה הסוד כי הלבנה הקודשה היא כלה וצריכה שתקדש עי״ בר״ קפה
שהיא נברה שהיא דין קשה והקדושה היא משם לפי ששם הלוים שנאמ׳ בהם
וקדשת אב הלוים וידע כי לוי הוא מלשון ליווי הזכר עם הנקבה ולא יבא ההבעשרות
כי אם ע״י הנברה שהיא דין קשה דהיינו אש ומאוכו אש מבעשרה הבאוה ולכן
צריך לקדש את הכלה כמו שמ׳ באר אחכ״ שהיא מתקדשת בבב״ שהוא החכן
ואחכ״ כאשר נראיב והיא מאירה באופן שיאוכו לאורה מברך עליה ברוך
אבה ב׳ אלהינו מלך העולם אשר במאמרו ברא שחקים וברוח פיו כל צבאם כי
זה במקום ברכב אשר ברא חכן וכלה שהיא כאשר יהנה החכן מן הכלה באופן
שיש קידושין ויש ברכה כמו שאמרנו ולכן שאל ברכה וקידושין איכא וכלה
איכא שהיא הלבנה ומי הוא החכן שמתקדשת ב׳ ומתברכב ב׳ ואמ׳ בבפאה
ומה צריך לזה אמ׳ לפי שהיא עורב בפארב לעמוסי בנון וצריכים לצאב
מהם בקדושה וברכה .. הוא יב׳ למען שמו הגדול יקדש אב עמו מבין האומות
ויברכנו בברכוב אשר בבר״ ספרים אמן .. תם מה שנמצא

שמות שבח לאל העולמות ונתחיל בספר מספר ואלה

ויקרא בעזר איום ונורא ואלין אשיתה ואהמה יאיר עיני להבין
בורכו וירחיקנו משניאוב ויעקני בנסברוב

פתח ואמר [illegible] לנו אחותי כלה קרא אותה אחותי גם כי כבר כלה
לוא כי כמו שהוא מלך היא מלכות וכמו שהוא נקרא
נקראת היא הוא נקרא יהוה והיא נקראת ארני זהו שאמר איהי מלכות ארני נמצא
כי לב בחינות קרא אותה אחותי והנצרך לייחס אותה לו באחות בשבי בחינות
לפי שהוא אומר אכלתי יערי דהיינו חלוקה א' שטת שהיתי יינו וה' ולמעלה בעולמו
לא יצרך אמור שם אכילה ושתייה לכן אמר יען אני באתי אליה בעולמה לכן עשיתי
כאשר יש בה אחר שהיא אחותי וכנגד הבחינה שהיא מלכות גב אני אכלתי
וכנגד שנקראת בשמי שתיתי ובראשונה לקחתי את אשר בי כי בו נאמר לריח
ניחוח לה' ולכן אמר אריתי מורי עם בשמי זו מדרגתו של אברהם כלומר כי עם
כי המור הוא אדום ומדתו של אברהם הוא לבן בבאו השפעו שלו אליה עי' המלך
שכן קרא אותו מורי הוא נעשה אדום שכן אברהם אמר שהרי המקדש שהיא
היא קרא אותה הר שכן כתיב בהר ה' יראה ונאמר אלך לי אל הר המור להודיע כי בא
שם בהר נעשה מור וראיתי מי שאומר שקורא אל מדת אברהם מורי כמו כלשון
כרגום שקוראים לאדון מר ולזקנו מורי ויען אברהם הוא זקנו לכן קרא אותו מורי
ודע כי מה שקורא אותו מורי הוא החסד שבמלכות וכן בשמי רקאמר שהוא ירך
ימין דהיינו נצח פי' הענין נצח שבמלכות והיינו שהזכיר מדתו של אברהם מדתו של
אהרן שהם מרכבה בה כלומר מדת אברהם שבה שהוא מרכבה ואמר כי מה שאמר
עם בשמי זו מדתו של אהרן כי ירך ימין במלכות היא מדת אהרן כי למעלה
בפרצקא שלו הוא ירך שמאל והביא ראייה שבשמי היא מדתו של אהרן שכן כתיב ואתה
קח לך בשמים ראש כלומר אי זה ירך מהשנים הנקראים בשמים ראש דהיינו הימין שהוא
ראש נמצא כי אומרו מורי עם בשמי הם זרוע ימין בירך ימין וסוד הדבר נעשה
בימינך נצח נעשה שהוא הריח הנוגע שאמרתי דהיינו מורי ובשמי שהוא סוד שהם ברכי
אותם כמו הסוד כדע מי הם בימינך נצח דהיינו זרוע ימין ונצח שהוא ירך ימין וכנגד
אלו השנים שאמרנו יש בו שני ברכות בבחלת מעומד שהוא בו והם נעשה א' מגן
אברהם שהוא זרוע ימין ושנים עבדה שהיא בג' אחרונות א' בזרוע ואי' בירך זה אבוזל
בן אכלתי יערי זו גבורה שהיא אשוהאש היא אוכלת ואכ' וכי הגבורה היא שלו שאומר
אכלתי לכן אמר ראה שהיא פחד יצחק וכתיב ופחד יצחק היה לי נמצא שהוא כלול בה
ובאשר צריך עושה אותה לעצמו ממש כרצנו עם רבאי זאת הוד ומצאתי נוסח
כתיב שהיא מדתו של דוד ועם היות כי מדתו של דוד היא מלכות הכוונה לומר הוד
שבמלכות שכולו דוד ונוסחה אחרת כתיב זה מדתו של אהרן והכוונה שהיא ירך
שמאל של פרצקא הכ' שכיתי יינו עם חלבי גוזל ובריתי יעקב עם שלמה ידוע כי יש
יין המשומר בענביו שהוא מן הבינה אשר תרק לאמר יינו עם חלבי שהוא זרע לבן
הבא של הבריתי שהוא יוסף ומה שאמר עם שלמה ולא אמר עם יוסף אין הכוונה לומר
שיינו וחלבי הם יעקב ושלמה אלא כאשר אני אומר גוזל ר"ל יעקב עם שלמה כן מדתו

אל יעקב עקרא אלמה מלך אהאלם הוא אלו וזה מורה אהוא בעת הקחברו עם
המלכות אהיא ברכת אים אלום והוא עת אזורק בה האפעם סחן וברכת אתה
נבר והודאש הם באכלתו ישרי עם דבאי הרי זרוע אמאל עם ירך אמאל ובאתבי
ייני עם חלבי עם חלבי הם ברכת אתה קדוש ואים אלום כי כאשר הוא שולה למעלה
עקרא אתה קדוש כי הקדושה היא מאיתו שלאש אחכ אמ אכלו רעים אכו ואכרו דוה
דהיינו יב אבטים איא להם יב ברכות אמצעיות כי הששה אהם ג ראשונים וג
אחרונים כבר ביאדנו אותם נאמרו יב חוץ מברכת המינין ארג אתנאי כנסת
הגדולה כבנו יח אהם חי חוליות אבאדרה והיב הם ליב אבטים ובוסתם ברכת
המינין מי אוכל אותה כי היב אבטים אכלו יב ברכות בירץ ואמ אותו אמ מאכי
לגני אחוכי כלה הוא אוכל אותה .. ויא אמחלק אותם בסוד אחר כי מה אמר
אריבי מורי עם באמי הם נוקי עבריב כי הנוקי הוא מורי אכן כבי קמבי אני לפתוח
לרודי וידי נטפו מר אהוא מן זונה עם באמי אהוא הבריב קרא ביה באמי אהוא
מאך הוא והוא כלול בו ישרי עם דבאי הם אוק ימין עם אמאל כי אחרי אאמ על נוקי
ובריב בראשון אכ יצטרך אל הירכים לבאל בהם ולכן אכלתי ישרי עם דבאי הם
ירך ימין עם ירך אמאל ייני עם חלבי הם זרוע אמאל עם זרוע ימין ובזה הרוח
כי אומר והוא סבם יין דהיינו ייני נבדה איא בה אותנו יינוב כי אין למעלה כי אם
יין המשומר ונו ולא יקרא סבם ייני כי אם זה גם הרוחנו כי חלבי הוא סמי אצוא
לכן יעד כאן ..

שד בפרשה

עצמה אמ רשא מהימנא מקומות
יא בגיהם ראשונים
ויזעים למי אמחלל אבבנו בפתחים
ואינם חוזרים בבאובה מאוכו חלול אאם חוזרים אין לך דבר שומד בפני הבאוב
ואם אירו חוזר יא מקומות מפורסמות ומחוטים עליהם וכמו כן יא מקומות
לאוכם אמעלים עריות ולאוכם אמלים פנים בקורה אלא בהלכה ולאוכם אאופים
דם נקי ולאוכם אנאבשים לאקר ולאוכם אאוכבים עם נדה אדבר אל נכר אוזונה אז
זונה אוא אפחה וכמו כן יא מקומות ירושה לעבר על אסה לא בעשה לכל חטא
וחטא יא מקום בגיהם ומחוטא עליו והאמין יצר הרע אלו מחוטא על כל העונות ו
והמקומות והמחוטים אלהם וכל זה הוא אם לא חזרו בבאובה אבל אם חזרו בבאוב
עליהם אומ הכבן מקיבי כעב פאעיך נמחו הראשים ממקומם אל גהינם מכל עון
ועון כלומ כי אחרי אכל עון יא לו מקום בפני עצמו נמחה היואב באוכו מקום אלא
ולא למעלה ויא אראשונים אהם ראשים למעלה ולא למטה ויא אראשונים למטה
ולא למעלה ויא אראשונים למעלה ולמטה ובאנמחו העונות למטה נמחו אלא למעלה
אחר אחזר בבאוב ועוד העמידו בעלי המעשה ואמרו אהראש עונותיו חקוקים על עצמותיו
והצדיקים זכיותיהם חקוקים להם על עצמותיהם ולמה כדי איהיו ראשונים בין בעלי העיות
כדי איהיו נכרים בהם כי העצמות הם לבנים והחקיקה בהן נכרת מאמר בבאר כי לא
אחזר בבאוב בהיה נכרת כב אנ כי ידוע כי כל זמן אהבאר לא נרקב נפשו עליו בהבל ובאשר נאמרים
נמחים למעלה

אנ פי הלאון יא מי אישב בו ויא אראשונים אהם ראשים למעלה ולא למטה ויא אראשונים למטה
ולא למעלה ויא אראשונים למעלה ולמטה ובאנמחו העונות למטה נמחו אלא למעלה
אחר אחזר בבאוב ועוד העמידו בעלי המעשה ואמרו אהראש עונותיו חקוקים על עצמותיו
והצדיקים זכיותיהם חקוקים להם על עצמותיהם ולמה כדי איהיו ראשונים בין בעלי העיות
כדי איהיו נכרים בהם כי העצמות הם לבנים והחקיקה בהן נכרת מאמר בבאר כי לא
אחזר בבאוב בהיה נכרת כב אנ כי ידוע כי כל זמן אהבאר לא נרקב נפשו עליו בהבל ובאשר נאמרים

הענן אם יהו וכמו כן בכל הויה ובאה הא אחרוש והיא אלמים לה ולכל ההויות אחוד
בה בעוון זה יהו עם ה נעשה יהוה הוי עם ה נעשה הויה והי עם ה נעשה והיה וכמוכן
אחר ההויות והם חי אוכיות אל אל אש קצות אכלולים בצדיק חי העולמים ועם הה נעשה
חיה זסור הדבר כמו כי בכל נח אהוא איש צדיק אנכנס בה מכל מין ומין כי הוא צדק
והכיסה היא ההא אנכנס בה מכל מין ומין אנים אנים וז ז לקרבן אנים אנים הם ר
ז ז הם יד הדי יח ה מאלמה חיק.. והנה הה נאלמה יה והוא כי ידוע כי ה היא יוד הא
אב אלימות ההא הוא בהיוכה יוד הא אלא אלפעמים היא יה ולפעמים היא הי אהאוכיו
הם על הסדר כמו אמפרש אחב והנה אם יהו הוא הא אלימה דהיינו יה והואו עמם
נעשה יהו והואו הוא הצדיק כלול ו מדרגות אחד למעלה ולכן כקנו לומ בפכרון חלומו
ג אלומות ג פריונות וג אלומות אהם ו כי הדי פסרון החלומות הוא מיוסף הצדיק
ובמו אהוא ו מדרגות כן אנו אומרים ג פריונות בנגד אהוא פוכ וג אלומות אהוא
אלום כנודע אהוא כחשבון ו וזהו סלם אחלם יעקב כי הסולם ההוא הוא בשש מ
מדרגות אהם ו ספירות הכלולות בו ונאמ בסולם ההוא מוצב ארצה דהיינו השכינה
הכתחתוש וזו היא ה אחרוש הנקראת ארץ ודאשו זו י אשר בי נמצא הצדיק שבינו
אהדי הוא ו והיוד למעלה הדי אהוא ז מגיע השמימה זו אימא עלאש וזאת היא
הא ראשוש שבשם אמצה החלום הא אולנות עלי ונעשה הי אהוא ראש הסולם הי
מן אלהים שכן אם אלהים יש בה פא יוד ולכן נאמ בחלומו אל יעקב והנה מלאכי
אלהים אהיא הי ולא מלאכי ה אהוא יוד הא יען החלום הוא מצד ההא אשולנות על
הי כי באלהים האוכיות הם כסדרם דהיינו ה בראשוש ואחב י כאשר הוא סדרם
באלף ביה ומה אחד עולים היינו עולים בכבד עי החלם אהוא כבד הרמוז
בבג היוד אהוא כמו חולם והוא על ר אוכיות אם השם אההפשטות אלהם הוא מחבר
אהיא אוכ ראשוש אל אם אהיא יוד עד מלבות קדישא אהיא הא אחרוש אל אם
כי יוד היא חכמה הא ראשוש בינה והו הם אש ספירות דהיינו חג בינה והא
אחרוש היא מלבות והחלם כבד על האוכיות..

פקודא שד בפרשה שלמש
שנעש

ואבלהביא קרבן על סנהדרי גדולה
ובנאין ואמוראין ע סנהדרי גדולה היו ומשה עליהם ועם סנהדרי
קטנה גב היו הבנאין והאמוראין ואהרן עליהם ולכן אמרו בעלי המשנש משה אושבין
המלך היה דהיינו כב אשר משם סנהדרי גדולה אהרן אושבין המטרוניה וזה מלכה
אאנו קוראים אוכה הא קטנה כמו אחד יעקב אשבדך ז אנים ברחל בתך הקטנה ולכן
אם זה עד סנהדרי קטנה על אם רחל הטנה ומשם היו יודעים הסנהדרים עי
לאון אהם ע פנים לבוכה ואמרכי ע פנים לכרה יען יש ע לאון אהם מצד מלבות קדישא
ובולם הם בפירוד ההר מאלה נפרדו אי הנוים באדלש בסם ללאונכם ◉ לה ע לאון הם
בפירוד זה מן זה אבל בכורה הם ע פנים לכורה בלאון א וזה הוא יסוד אהוא הו הלכה
א חכמה הכתחתונה דהיינו הא קטנה אמנם כאשר הם ע פנים היא עד מלבות גדולה
ע לאון כחשבון סוד אשלה ע כאשר הקח סוד מן יסוד יעלה ע וכאהוא יסוד הוא לאון

אל יסוד

143

כאילו כתר בשיקר וכגוון שכל כלי בית המקדש נקראו קדש כמו כן כל אותם
שמשמשים בה״ מקראים קודש: ובל שמידין דרב לפי שהם כנגד איברי הגוף נ
נקראים קדש קדשים ורמז לסוד הדבר נאמ׳ בהם והבדילה הפרכת לכם בין הקדש
ובין קדש הקדשים ומטטרון אתה וחבירך ומחונכיך צריכים להקריב אותם
קרבן לפני ה׳ בכל לילה .. עשיה לקבל עליו שלמלכות שמים זו היא קבלת יסורין
דעניות לבה״ הוא מוכן לגוף הכהמה שמזון הקורה הוא מזון הנשמה ורוח ונפ״
שכליים שהם כהן לוי וישראל דהיינו הנשמה כהן ורוח לוי ונפש ישראל כהן בו יוד
שהיא חכמה ודאי שהוא כהן לוי בו ה׳ בבקש שמשם עולה לוי ישראל בו דעת
וזו היא ו׳ והוא ישראל סבא נפש יקירה ה׳ אחרונה ושמה לא בעשה ובוכה זה
אדם ההר׳ אדם ואתה בכולל אם המתורש יוד הא ואו הא שהוא בגימ׳ אדם זאת
היא הקורה אשר היא מזונא לאדם בד׳ פנים שלו מזון הכהמות הוא לחם ויין
ובשר ובל מיני פירות זה לעומת זה עשה האלהים וצריך האדם להקריב בכל לילה
קרבן הנפש והרוח והנשמה של הבהמה לפני ה׳ ויקורה בבמה מיני ודויים ויעלה
אותם במחשבתו קרבן לפני ה׳ להוציא אותם בקש בלא אחר לפני ה׳ ומכאן ראייה
שבקש שעל המעשה בא׳ צריך שימסור נפשו ויקבל עליו סקילה שריפה הרג וחנק
ויכיון להוציא רוחו אשר הוא דומק בגידים שבלב והנפש יכוין בשריפה ובשחיטה
ונחירפא שהיו נוחרים הכהנים ההר׳ ומלק אבראשו: ממול שורפו ולא יבדיל הינו
חנק וג׳ מיקרבת אלה היו במרה אדום ירוק ושחור שהם בכבד במרה בעחול
והם כמו הג׳ קליפות שלהאנוז וקודם יתקן מזבח של אבנים ויכיון לעשות להסקילה
מן המרה הלבנה אשר שולטת בכנפי ריאה באותם סרכות שאלו הבהמות
בפוסים שם ויורדת אש בקלא ומכלה אותם ויהיו חיות ובהמות ושופרי
להקריבם לה׳ ולשרות שמו עליהם ואז באותו קזמן יתקיים בהם ואכם הרבקים
בה׳ אלהיכם חיים ויהיו כסוס שרוכב מאריה עליו ההר׳ כי׳ קרבב שלמוסיך חבקוק ג׳ ז׳
מרכבתיך ישועה ועל אותו זמן כבי אדם ובהמה קושיע ה׳ וכה׳ הוא שקול לכל הילי לו׳ ז׳
בעלי קורה וכן צריך להיותו משקול עצמו מצד הקורה ומצד אברהם שהגוף צריך
לשקול עצמו לכל עמי הארץ כמו שהעמידו מאדי מבני לעולם יראה אדם עצמו
כאילו כל השולם כולו בלוי עליו ויכויין ברוחו לעשות אותם קרבנות עם כל בני
השולם והקבה מצרף מחשבה טובה למעשה ובזה אדם ובהמה קושיע ה׳ כמו
כל הבנאים והאמוראים לפניו ואמרו כולם בקול א׳ אבה הוא רועה נאמן שיש לך שות
לעשות כל זה שאבה שקול לכל ישראל ובשביל כן שלח אותך הקבה ביניהם ..

פקודא זאת היא לשרוף קדשים באש ואחרין והנוכר מבשר הזבח ביום הג׳ לג׳
באש ישרף בנאין ואמוראין בכבדי קורה יש קדש ויש קדשים ויש קדש
קדשים ונצטרך לדעת מה הנעש יש להקבה בקדשים שנשרפו אם באמ׳ בעבר אחת
שבשעה שישראל הם בצרה שלב אחרו של יצחק לפניו שאם הם חייבים שריפה יצלו
בעבורו זהו לדרש אבל אינו עיקר הכוונה ואם הוא בשביל בני אהרן שהיו ממש שהם

נכייחסו ישראל כשיצאו ממצרים שכן כבר במספרים כשנכייחסו הראובני השמוניני
וכ' באופן כי בכל א' מהם יש ה' הא' בראשוש ויו"ד באחרוש וידוע כי שם יה' הוא חכמש
ושם ה' היא כיש נמצא כי נכייחסו בה כאשר יצאו מן הגלות עתה ישובו אליה הכ"ד ואיש
אל משפחתו בשובו כנוונא שכאשר יצאו ממצרים היו בעלי בשוב שנ' וחמשים עלו
בני ישראל והשמירו הדבר א' מנ' והביש היא שנת החמשים כנודע והיא נ' שעריה
הרי כי נכייחסו אליה ונאולה בכי שרי חומה היא שכיש בקבץ אשר נאמ' בה ובכי ה
החצרים ושני בכים יש בלב אם אוכם שהם מאדי כורה נקראים בכי שרי חומה שנאמ'
ביציאת מצרים והמים להם חומה מימינם ומשמאלם ולאחרים שאינם מאדי כוך
נקראו בכי החצרים שהם בחצר חיצני להיכל המלך אמ' לו רש' והרי מצינו חצרים במקום
המלך שכן כבי ובעמוד בחצר בת המלך הפנימית נכח ביב המלך ובכל מקום המלך
סכם שאינו אומ' המלך אחשורוש או אי זה מלך אחר אלא אומ' המלך סכם הוא הקב"ה
ויהיה פי' הפסוק כפי זה כבה ובעמוד ובהפלל כי אין עמיך אלא כפלה נכח ביב המלך
ביב המקדש שכל ישראל צריכים כפלהם לשם להיוכם נכח המקדש והנה אמ' בכאן חצר
הפנימית אשר משמ' ממנו שיש שני חצרות שהם ביב ה' וזה הוא החצר הפנימי אמ' לו
בוצינא קדישא דע ששני חצרים הם חיצנים של הלב והם שני אזנים של הלב ושני בכים
פנימיים שני בכי הלב ושנים הם למעלה בכים פנימיים ובכים החיצנים ובזמן שיהיה
כרוב בהיה נאולה לכלם דהיינו לאוכם שהם קרובים אל הלב שהיא השכיש ולאלה
הרחוקים שנתקרבו ההד' שלום שלום לרחוק ולקרוב והשמירו הדבר רחוק משעבירה קרוב
ממצה כאוכו זמן כאשר הגיע זמן הגאולה שבאו ישראל לזה באה הפקודא לבקוע שופר ב
כרוש ביובל ההד' כנשוא נס הרים קראו וכבקוע שופר
שבתקיעת שופר של יובל כל העברים יוצאים לחירות כמו כן בגאולה האחרוש בתקיעת שופר
מתקבצים כל ישראל מד' רוחות העולם שהם עבדי היובל כי מי שהם מאדי כוך יש בם
עברים עמ' לקבל פרס ונקראו עבדי המלך ומטרוטב אמנם מי שהם אלא עמ' לקבל
פרס נקראו בני המלך הקדוש ואשא אתכם על כנפי נשרים ואביא אתכם אלי על אלונאמ'
וכנפי נשרים הם כנפי חיות המרכבה וכמו שהיה אז יהיה בזמן הגאולה אשר עבדיך
להיות יהי רצון שתהיה במהרה בימינו אמן.. פקודא אחר זה היא לבת
ללוים עדים לשבת והמעם ישקהם לא נשתתפו בעל הקב"ה חלק אוכם אצלו
להיוכם מנינים לו בכמה מיני מנין שכן קיל שהכהנים הם בעבדכם ולוים לשירם ישראל לעויהם
לעבדכם הוא שיש בזה כמה מצה מצה א' לעשות שמן המשחה. ב' לוים שומרים במקדש
ג' ישראל לירא מן המקדש. ד' בעבדכם הלוים בביב המקדש. ה' לעשות קטורת הסמים
ו' קרבנים בחצוצרות במקדש. ז' לקדש זרע אהרן במקדש. ח' ללבש בגדי כהוש במקדש
ט' רחיצת ידים ורגלים לעבד במקדש. י' להיות הכהנים עושים קרבנות במקדש. יא' לפרוח
פסולי המוקדשין. יב' קרבן יולדת ביום הח'. יג' למלוח קרבנות במקדש. יד' לעשות
העולה במשפטש. יו' לעשות החטאת במשפטו. יז' לעשות אכילת קדשים במשפטו.
לכהנים. יח' לעשות אכילת שירי מנחות. יח' לעשות מנחות במצרן. יט' להבא קרבנות
לבה. כ' להביא נדר או נדבה בפה המקדש. כא' להביא קרבן קדשים קטורת יולדת. כב' להקריב

לשלוח

כמו שאמרו בגמ' כאן בבכי נאוי כאן בבכי ברא.

שני המירין כהלכתן · כג׳ להדליק אש המיר של המזבח · כד׳ לעשות תרומת הדשן ··
כה׳ להדליק נרות המנורה · כו׳ להקריב מנחה בכל יום · כז׳ להקריב מוסף בשבת
·· כח׳ להסדיר לחם ולבנה · כט׳ להקריב קרבן מוסף · ל׳ להקריב פי׳ ימי פסח · לא׳
להקריב בימי השמר השמר בבא לשלה · לב׳ להקריב קרבן השמר היינו ספירת
השמר · לג׳ להקריב קרבן מוסף בשבשת · לד׳ להקריב שבי הלחם בשבשת · לה׳
להקריב קרבן מוסף ברה׳ ·· לו׳ להקריב מוסף ביום הכפורים · לז׳ להקריב מוסף בי׳
ימי החג · לח׳ להקריב מוסף בחג עצרת ·· לט׳ לשרוף את הנותר באש · מ׳ לשרוף קרשים
שנטמאו · מא׳ לעבד כהן ביה׳ ·· מב׳ המושל בהקדש קרן וחומש · מג׳ קרבן חטאת ·
מד׳ אשם קלוי של סתרו · קרבן אשם ודאי של הידוע · מו׳ קרבן עולה ויורד · מז׳ קרבן
סנהדרי גדולה שטעו · מח׳ להקריב הזב אחר שיטהר · מט׳ קרבן זבה אחר שתטהר
נ׳ קרבן יולדת נא׳ אשם ואילך קרבן מצרעים ·· נאר׳ מתיבתאן משביע אני עליכם
שלא תסתלקו ממני עד שאתקן בכם קרבנות להקבה כלומ׳ שאעשה אתכם
שכינת שישכון עליכם הקבה כי השכינה היא קרבן לה׳ בכל אבר ואבר של המלך מחבר
שלם בזכר ונקבה כי פרצתו ופרצתה שלמים וכל אבירין מוצאים כמא אבר נגדאת
להשרות עליו כי האברים יש מהם בראש דהיינו עינים בעינים אזנים לנבי אזנים
חוטם בחוטם פנים בפנים פה בפה כגון ויש״ם פיו על פיו ועיניו על עיניו ובזה היה
מחיה את הילד ואלו הידים של המלך עם הידים של המטרוניה והגוף הקדוש בגוף
הקדוש בכל האברים שלו קרבן שלם להודיע כי האדם בלא אשה הוא חצי גוף הוא והנה
בשם אדם יש ד׳ המורה על הנקבה ובשאין לו אשה הד׳ והשכינה אינה שורה עליו · כמו
כן הקבה אינו בהקדבה עם השכינה אלא בכל ישראל שהם אנשי מרות שהם איברים שלו
עלה העלות אינו שורה שם כשאינם כולם שלימים ובאילו כב׳ יכול אין הקבה א׳ [illegible]
אחר שלא היה עם השכינה כי היא עם בניה בגלות ואינה עם ן׳ זונה ובח׳ל שהשכינה היא
רחוקה מן בעלה נאמ׳ כל הדר בח׳ל רוחה כמו שאין לו אלוה לפי שאין קרבנין בח׳ל כמו
שאמרנו ולעבד לבא שהקבה יתקרב עם שכינתו יתקיים בו פסוק זה ב׳יום הדוא יהיה
ה׳ א׳ ושמו א׳ ·· ועלה העלות אעפ׳ שהקנו האבר בהקלה במקום הקרבנות זה הואבדי
להקריב נתישו ורוחו ונשמתו שהם שכליים להקבה ושכינתו היא כאיברים לנבי הגוף
הקדוש אבל מצד הכסאות שהם בשאר השלמות והמלאכים שהם גופין ואיברין של חוץ
מהמלך והמטרוניה אין שם קרבן ולבן בקרבן יש חלק לכל ויען בכסא אין קרבן נאמר
בכסא כי יד על כם יה כם חסר מכם ה׳ שהיא המלכות אשר עליה נאמ׳ כסא כבד מרום ירמיה יז׳ ב׳
מראשון מקום מקדשינו והאיברים הם בפירוד מן הגוף כי הוא לפנים והם חוץ כהד׳
הן אראלם צעקו חוצה חוצה ודאי כלומ׳ שהם חוץ ממנו שאינם קרבים יען הוא לפנים והן
חוץ יהי רצון מלפניך להחזיר לנו בית המקדש ונחזור אנו בו לקיים הקבלה שקבלנו לנו שהיא
יהי רצון מלפניך ה׳ אלהינו ואלהי אבתינו שתעלנו בשמחה לארצינו ותעשנו בגבלנו ושם נעשה
לפניך את קרבנות חובתינו תמידין כסדרן הכל בסדור שלו ומוספין כהלכתן שעתה שהיא
חוץ ממקומה אין לנו קרבנין בגופין שלבריאת אשר הקבה ושכינתו מצד האצילות שלו אין שם
הפרש ממנו כלל שהשכינה היא יחידתו וברכתו וקדושתו ולא נקראת גוף לנבו אלא באשר

ונשמו

העוש

כחשבון ו׳ מאמרות ולב׳ אלהים של מעשה בראשית ובכל מקום כבר חכמים יעתלו
והעמידוה חכמים ואמרו אין כבד אלא כורה לפי שהם לב׳ אלהים של כורה כי
הכורה הוא הכבד והכבד אלו הוא לב אלהים שהיא אימא שלאה ואלה חכמים שהם
חכמים בכורה חכמים בחכמה יורשים זה הכבד לא הטפשים שעליהם נאמר וכסילי
מרים קלון ומנלן שמי שאינו יודע בכורה ערה כסיל שנ׳ וכסיל לא יבין אך זאת ואין
זאת אלא כורה דכבי וזאת הכורה אשר שם משע וכבי קאמר קרא וכסיל כרע מי הוא מי
שלא יבין אך זאת ״ רעיא מהימנא לפי שחלשבי פכחבי לפרש בלו המצבת להיותם
מעבו עזר לך אתחזק בך שהרי מחנות וצבא השמים באים אצלך בפקודה דא שאומר
אחכ׳ לבן הכחזק בעצמך ובהיה חזק ״ פקודה להעמיד עליך מלך למעלה שהוא
הקבה והוא יב׳ יעמיד אותך מלך בעליונים ובתחתונים בריוקני לפי שרבין אל ב
הישיב השביע העליוע והתחתוע שהיא בעש מלבות היא עומדת עליהם והקבה
מלך בעליוע אותו בעליונים ובתחתונים ופמו כן אתה בריוקני ואתה בן אלו עמוד
בעומדך בכבד המלך ״ עמד רעיא מהימנא והעמיד ידיו למעלה ואמ׳ יהי רצן
מלפניך עלת העלות שאתה מפעלה מעלוי לעלוי עד שאין עילוי אלא אתה נ׳
מכאן כי הוא נשמה לכל המדות ומפעלה מן מדה למדה באופן שהוא למעלה
מכל עילוי והתחלל שבכן לי כח לעשות אניך במדרגין אלך שהם אבא ואמא ואני
בן אלהם כי הוא מן הכבד שהוא בן לחכמה ובינה שהם אבא ואימ׳ ובייחודך
שאתה נשמה להם ואתה אחד כמו כן שניהם א׳ ואתה השקלת אבכבדם ויראתם
אל אבא ואימ׳ ליראתך אחר שאתה באמצעא ולא שנים בלא שותפות כי אעפ׳ שהם
א׳ באותפות אלך לפי שאתה נשמה לשניהם כמו שאמרנו עבז׳ אתה א׳ בלא שותפות
אל אני ולבן נאמר בך ואין אלהים עמדי ומכל זה הלשון מורה שעל הכבד קאמר
וקורא אותו עלת העלות וכן בכמה מקומות בזוהר קורא אותו עלת העלות והתחלל
ואמ׳ שהתן בי כח להתעורר בכבדך בראשוע ואחכ׳ בכבד אבי ואמי שהם חכמה
בינה אשר הם בשמים שהוא הכבד שהעמידו עליהם גוזל אבין ואמו ואומ׳ אין פשע
חבר הוא לאיש משחית והעמידו רבין שהם בעלי המשע אין אביו אלא הקבה ואין
אמו אלא כ׳ והכבד אלך אבא שהוא חכמה שהולל עשר ספירות אלו למעלה
ושניהם כלומ׳ הוא והספירות אלו הכלולים בך הם בכמה וספסל בחבך לכבדך
וכן העמידו מאדי מבני שהקעון יהיה מכבד לגדולו בן בקנו שיהיה מי שלמעש
מן אחר שעדה יכבד לגדול למי שלמעלה ממנו אבא הוא חכמה הלא אב אחת
לכלנו להיותו משמש תחבך ואתה כבד עליון על ראשו ואין כבד עלך ולא אלוה אחר
ואין לומ׳ מזה הלשון כי הכבד הוא עילה כל העילות ואין למעלה ממנו מאציל אלא הכוונה
כי כל המדות דהיינו ה׳ הם נאצלים ובאצלו הכבד נאצלו כולם בו ואין למעלה ממנו
בנאצלים כבד אחר עליו כי לא ידמה המאציל לנאצל עד שיאמ׳ שיש עליו אל כי הוא נשמה
לבד לא עצמות וכלים כמדותיו ולבן יאמ׳ על הכבד שאין אחר למעלה ממנו ולא אל אחר
ומה שקבלתי אני בזה הוא כי הכבד כלול במאציל ובהיות המאציל לפנים מן הכבד כי כל

המדוב אי איפש לקבל הארב המאזיל בהם אפ׳ כנשמ בתוך הנוקי כי מי יכילנו והכבר יש
בו כח ויכולת לקבל אותו כנשמש נמצא כי הוא בתוך הכבר ואין למעלה מן הכבר אל יי ואל
בינתי אל בשעון אם במצא מי שיאיר עיניך יוכר ואמ׳ הכבר לחכמה שהיא אבא שיאמ׳
אותו כי הוא למעש ממנו ושיעשש לו כסא והוא אמ׳ בכל מאמ׳ יהי כך וכך עד שנים ושלשי
מאמרות יהי כן יהי כן והיא דהיינו אימ׳ עילאש עושש מיד ולפי שעושש מאמרו
וציווי אלו בלא שיכוב בלב׳ נבינבר שבהם נבראו כל מעשה בראשית נקראת היא
כבר שנ׳ ובהיכלו שהיא היכל אלו כולו אומ׳ כבר ברוך כבר ה׳ ממקומו כי מקום הכבר
שהוא לב׳ נבינבר חכמה הם כמו שנקראת מקומו דהיינו שכיש עלונה שהיא הבינה
ועם היות כי בפ׳ בראשית קורא כבר ה׳ שכיש בקאה ומקומו שכיש עילאש ובפ׳ ויקהל
קורא כבר ה׳ שכיש עילאש ממקומו שכיש בקאה כלל זה יהיה בידך כאשר קורא
לחכמה יהוה אשר הוא כבר לכבר יקרא מקומו הכיש אשר שם נתגלה עי׳ הקפשטוכו
בה וכמו שפי׳ למעלה וכאשר קורא לבב׳ יהוה כבדו היא המלכות ויהיה ברוך כבר
מלכות ה׳ בב׳ ממקומו כיש שהיא מקום כבר העליון וכאשר מתחיל מלמעלה למ׳
אומ׳ ברוך כבר היינו הכיש שהיא כבר לחכמה ה׳ בב׳ ממקומו מלכות ובכאן אומ׳
שממקומו היא כיש אמ׳ מקום כבדו להעריך כלומ׳ החכמה שהוא איה כי איה הוא
כמו יש ובחיבר א׳ הרומז בכבר עם יה נעשש איה נמצא כי איה הוא חכמה מקום
היא כיש כבדו הוא בב׳ שכן כדנם המהדנם כבר אביו יקרא ראבהי ולא אמ׳ יקר
אביו אלא יקרא שהוא הכבר וזה בחינת שהוא קורב ה׳ במימה אשר עליה נאמ׳ יקר
היא מחנינים נמצא כי הבן עד׳ כבר וזהו איה מקום כבדו להעריך כמו שהאר כי
וכמו שהבן הוא יקרא ראבהי כן ישראל שנקראו בנים בכלל בן ובב הכוונה כי הוקשש
לו למה נקראו בנים כי מאחר שאם זה הוא להם מצד האב העליון שנאצל ממנו הבן
והם כלולים בבן היה להם ליקרא בן לא בנים לבן אמ׳ כי אם זה אל בנים הוא לפי
שהם בכלל בן ובב דהיינו מצד הבב׳ ומצד המלכות שהם בן ובב ונקראים שנהם
כא בנים כמו כן ישראל נקראים בנים והם יקרא אל אביהם בב׳ ואמם מלכות לעשות
מצוכו ומצוכו הם מצב עשש והא העמידו מאדי מבני יש מצוכ ועשש כלומ׳ החכמה
שהוא יש מצוכ ועשש דהיינו הבב׳ שהוא יקרא ראבהי ולבן עד׳ עשש ולבן איהו נעשש
ונשמע כי נעשש הוא ציווי הבב׳ ונשמע הוא ציווי אבא עילאש והם אומרים מלמעש
למעלה וזהו הוא כבר אביו ואמו שעושש הבב׳ שלבר אבבנו שיעשש בן והוא עושש
מיד מה שצהו אביו: ואתה שלב על הכל אני רוצה להשכל בכבדך לבקן מדוב אל אבא
ואמה לכבדך יהי רצון שהיה בעזרי לסדר הכל כראוי ואתה בסדר לי ולכל בעלי ה
הישיבה אל מעלה ומטה ומחיות עליונים ותחתונים להיותם מתקנים ומסדרים
ליקרא אלך שהוא אבא וליקרא ראבא ואמ׳ שהוא הבב׳ להיותו ספסל החב רגלין ולעשו
מצבין בכל פיקודין אלו ולידא ממנו בכל מצב לא בעשש וזהו איש אמו ואביו בראו
וסמיך ליה ואב שבכותי בשמרו ובפסוק אחר אומ׳ ואב מצבי בעשו אלא מצד מצב עשש
שהם כבר הקדים אב לאם דהיינו אב חכמה ואם בינה מלכות וזהו זה שהוא חכמה ה׳ כיש

מצד

העוש

כאמ׳ אלי אחר שהוא בן המלך מי נורם אלא יעשש מלכיו ודאי כערובה זרע כנון שנאמרו
אשר שאיש הנוש ונכערב הזרע או שהלך עם הנוים ונכערבו הצללים כאותן שיש כערובה זרע
ומוד זה נרם לישראל לחטוא אצל אביהם שבשמים וזהו סוד ויכערבו בנוים וזה נרם מיכה כ״ל ק״ו לה
מיכה לישראל וחלבן ביב המקדש ולכן אין מקבלים נרים לימות המשיח ואיפש כי הכערובה
האמור למעלה הוא זה כי בהיות הנשמה אל הבן הזה באוצר העליון נדבקה בו איזה
נפש אל נר בסוד וידעכם אבן נפש הנר עיין במשפטים בדברי רב יבא סבא ולכן אין
מקבלים נרים לימות המשיח אלא ה׳ ברד ינחנו ואין עמו אל נבר שישראל הם מאילן החיים
ואז יהיו הנשמות כולם משם ולא יהיה כערובה אל נשמות אל מטטרון אשר הוא טוב
זרע עבד טוב נאמן לרבו עבד רע סמ״ל ואפש שעבד טוב הוא נושאי הכסא שהם
נבריאל מיכאל נוריאל אוריאל וכן כל אשר הם נאמנים מי שהוא מאילן החיים הוא בן ה
העה שהיא אימ׳ שלאש ואילן החיים הוא בנה ומי שהוא משם הוא בן אליה לפי שבן זה
הוא מצד הבן העליון יה׳ פיש ויורש מלכות שהיא ה׳ אשר היא ארץ החיים ואיך יורש אותה
אם הוא עשש מצוה אביו ואמו העליונים לפי שהוא חזר להיות מצבה המלך והיא ידוע שהיא
מצה אב׳ יורש אותה ואם לאו עליו נאמ׳ מ״ל אתה עובר אבן מצבה המלך שהוא מעביר אחשורוש ג״ג
השכיש שנקראת מצבה ממנו כי היא מצבה כמו שאמרנו וכיוי המלך הוא על מצבה עשה ועל
מצבה לא כעשה והמצוה אשר היא מהכורה דהיינו כ״ב והוא ע״ו אל מצה ודאי כי בבאן לא
יש פירוד אם כבה שהוא אמת הוא אם כורכו אם שהיא כורכו אמת היא כורכו שהיא כוכב
שבעה ומצבו כמו שהביש היא כורכו ומצבו אל החכמש כמו כן זאת ואין אם פירוד אבל
אם הוא כורה ומצה אל בריאש כי יש כורה דבריאש וחכמש דבריאש ובינש דבריאש וכן בכל
המדות בלו איפש לבן שהוא הכורה להיות בלא מצבה ומצבה בלא כוכב בפירוד ומבאן הוא
בן סורר ומורה אבל מצד האצילות אין הפרש אם וכן משם אין חטא בא לידו ואין בה שונא פ״ג
ולא שכר ולא מיכה ולכן כורה זו היא אילן החיים שכר העה ואילן זה הוא אילן החיים וכן עקרא
יען הבינש היא אלהים חיים ואז הוא אילן אל אלהים חיים ולכן עקרא כן ונקרא נ״ב העה שהוא
בן אלה ולא נקרא בו שכר לפי שהוא בן משם לא נשכרל בכורה לקבל שכר ולא במעשה ולא
בדבר ולא במחשבה כלומ׳ אלא נשכרל לקבל שכר לא על מה שעסק בכורה ולא על המעשה
שעושה ולא בדבר ולא במחשבה בא בצינא קדישא שהוא רש׳ לנשק ידו אל רעיא מהימנא
אמ׳ לו רעיא מהימנא אבה הוא בן משם בדיוקנא אל הבן הבכור אלו שהוא הכ״ב בן אל אבא
ואימ׳ עלאש אצילות אלו לא אל בריאש ואיפש כי הבן דאצילות עד׳ בן בכור ואל בריאש וכ״
הוא בן פשוט אבל באצילות הוא בן בכור בלא הפסק אין לפניך בן אחר לא במחשבה ולא במעשה בריבי ולא
אמ׳ רעיא מהימנא ולא לבד אבה כי אם חברי ורא״ש בעלי הישיבה אשר הם מזומנים בבאן
בלא הפסק כלל ובלא כערובה נשקו זה לזה ונורש באחים ובכו פבח רש׳ ואמ׳ עם כל זה הבן
הבכר שהוא רעיא מהימנא חייבין כל אחיו בכבדו שהרי כב׳ כבד אב אביך והעמידו חכמי
אמה אמ׳ הכבו אב הוא לרבה אחיך הגדול ואפ׳ אלא היה כן מכל צד עלך מפורש בכוכב
בשנם זה הבל שנם במ״ק ׳ וכן הבל במ״ק וביב בשנם הוא שיעש ולא היה לאדם הראשון בן קוים
מזה והוא הוא אבה שכן העמידו חכמים בשנם זה משה שהוא בנו אל מלך בכל מקום נמצא

אל מעלה ומעוה האדם בא לשלם וצריך לייראלאוכם האוכפים ולכבד אוכם כמו שנאמר

שד בפרש עצמה על פסוק לא בעצמה אבר אחיך בלבבך הוכח בוכיח אבעמיך פו

פקודא זה להוכיח לאוכו שחטא להראוב לו אהבה רבה וכדי שלא ישנא הוא שנאי

בהקבה כבי כי אבר אשר יאהב ה׳ יוכיח וכיון שהקבה שנאי ומוכיח למי שאוהב האדם

מאוכו דרך ויוכיח לחבירו הקבה במה מוכיח לאדם מוכיח אוכו באהבה בסבר אם מקבל

יפה ואם לאו מוכיח אוכו בין אוהבין אם מקבל מוטב ואם לאו מוכיח אוכו בגלוי לעיני

הכל אם מקבל מוטב ואם לאו ילך ויעשה רצונו בראשונה מודיע לו בסבר כדי להוכיח

אוכו ולשורר לו שלא ידע בו אדם וזהו בינו לבינו אם מקבל מוטב ואם לאו יודיעו בין א

אוהבין בזמן שהיה כ״ב בשלם שהוא אהובו שלהקבה בראשונה היה נוכן לו חולאים והוא

במטבו ובאים אוהבין שלהקבה שהם המלאכים העליונים או בחלים או במראש או הכורה

ומורעב לו אם יש בו חטא שיחזור ממנו ומדברים בדברו כלומ׳ בחטא שבידו ואומרים

מי שחטא חטא פלוני ישוב בבשובה שבשובבו כך וכך אם מקבל מוטב ואם לאו מוכיח

אוכו בגלוי בממונו בבנין שהכל מלחשים עליו ויבאו אצלו אם מקבל מוטב ואם לאו מכחיל

ארונו לעשוב בו רצונו ולא יניח אוכו שיחזקו בו לשלמים כמו כן צריך האדם להוכיח לחבירו

בראשונה בסבר אחב׳ בין אהובין אחב׳ בגלוי משם ולהלאה יניח אוכו ויעשה רצונו ולכן כבי

הוכח בוכיח הוכח בסבר שלא ידע בו אדם בוכיח בין חבירין ואוהבין אבר עמיך בגלוי

ולכן לא כבר בהורה בתחלה בוכיח אלא הוכח דהיינו בסבר מפני אדם .. שור הוכח להוכיח

שאם יודע שאוכו אדם יבייש אם יוכיח אוכו לא יאמ׳ לו ולא יוכיחנו אפי׳ בסבר אלא יאמ׳ לפני

כמי שמדבר בדברים אחרים דרי׳ יאמ׳ עון פלוני שאינו עון שב הוא כך וכך וכן על זה ידיך

ובכיך אוכם הדברים יזכור ומי שעשה עון זה שהוא העון אשר בו הוא כך וכך כדי שידע הוא

בעצמו ויניח אוכו עון ולכן אומ׳ הוכח לא כמי שמוכיח בעלמא ואם לאו בוכיח בפי׳ ואחב׳ אבר

עמיך בגלוי משם ולהלאה ולא בשא עליו חטא שהרי כיון שהאדם הוכיח לחבירו ונזדמן ל

להוכיחו בגלוי לא יזכור אוכו עון לפניו ולא יודיע בו אבר אחרים שאמור לו ודאי אלא יאמרי

מפני יש באנשי המדיע עון פלוני ואינם חוזרים בהם ולא יעלה אוכו חטא עליו בגלוי ולא ישאים

עליו חטא לפי שהקבה חושש על כבד האדם אפי׳ ברשעים .. עב׳

בפרשת אמור אל הכהנים פקודא זו לסדר בכהן בכליום ערוב פח

בביב המקדש דהיינו המנורה

וכבר העמידו הדבר שהוא כסוד של מעוה והואסוד כנוון הכהן בעצמו לפי שהאור העליון

בשמן הקודש שהוא מן החכמה יורד על ראש הכהן בראשונה אחב׳ הוא מדליק ומאיר כל הצינין

שהם הירוב בירושוב שהם שאר המדוב מז׳ מדוב הבנין שנ׳ בשמן הטוב על הראש וכבי׳ כי

שמן משחת אלהיו שהיא הביש עליו ולכן ניכן ראוב לכהן לבדו לסדר הנרוב ולהדליקם בכל יום

שני פעמים נגד אור הייחוד שהיא קש׳ שני פעמים והכל צריך ועל ידי הכהן מאירים הנרוב

בכל למעלה במדוב כמו שאמרבי ולמעש במקדש הכהבון ולשמח העולמוב ולהמצא שמחה בכל

צדדי העולמוב בהדלקב הנרוב ובהקרבב הקטורב וכבר העמידו סוד הדבר שאמ׳ הכבוב

שמן וקטורב ישמח לב דהיינו שמן של המנורה והקטורב משמח מי שנקר׳ לב וכש׳ שאר העולמוב

כלומ׳ מהשולם היה השפל למעלה כמו שהוא קדוש למעלה באופן שמעלה הקדושה
עד המלכות ומן המלכות למעלה ביסוד עם הירכים ועולה לבה״ר עד שעולה לזרועות
שהם האבה באופן שהם ג׳ ואב״ה ולמה אנו צריכים להקדיש למעשה ולמה ג׳ פעמים
שאנו אומרים קדוש קדוש קדוש ולא יספיק פעם א׳ סוד הדבר הוא לפי שאמ׳ הכבוד
ונקדשתי בתוך בני ישראל כלומ׳ בהיה קדושתי למעשה כמו קדושתי למעלה וכמו ש
שלמעלה הוא בג׳ מדרגות כן למעשה יהיה בג׳ מדרגות אב״ה למעלה למעלה נבאר אחב״
אבל בפרצוף הבה״ר הוא בג׳ מדרגות שהם חג״ב והם כהן לוי וישראל כמו כן למעשה
היא בתוך בני ישראל שהם כהנים לוים וישראל וכמו שלמעלה יען הם ג׳ הם ג׳ קדושות
כן למעשה יאמרו ג׳ קדושות קדוש קדוש זאת כבר העמדנו בבמה מקומות אבל סוד
הדבר כי כמו איש קדושה למעלה על הכל דהיינו בחכמה אשר פרש׳ קדש לי כל בכור
היא בו כמו כן ונקדשתי למעשה ממנו דהיינו באמצעיה שהוא בתוך ושם הם ג׳ שהם
בני ישראל העליון שהוא חסד גבורה בה״ר וכמו כן למעשה יש קדושה בירכים וברית קדש
שהם נה״י הכל בסוד ג׳ אב״ה מה שאנו אומרים ג׳ קדושות הוא אחד על שלם העליון
הקדושה העליונה וא׳ על שלם האמצעי שאמרנו וא׳ על שלם הג׳ הקדושה שהיא למעל
למעלה היא בסוד א׳ כמו שאמרנו וכמו שנבאר עוד והקדושה שבאמצע היא בסוד
ג׳ דרגין שהם א׳ דהיינו הנוקב הקדוש עם הב׳ זרועות וכמו כן למעשה קדש הכבוד בתוך
הוא סוד צד עליוני אשר נמצא ראשיה לכל המדרגות שהוא חכמה הנקר׳ ראשיה עם
היות שהוא שני כי הכבר הוא קדמון עב״ז החכמה הוא ראשיה כמו שכבבה הטעם
בהרבה מקומות בפרט בפ׳ בראשית ואעפ״י שהוא צד עמון ונקרא קדש ומשם מתפשט
פשיטותו המאיר בשביל א׳ דק עמון אל אימ׳ עילאה וזו הקודש היא הבאה לו מלמעלה
מעלה שהוא הכבר והוא משפיע ומפשיט קדושתו בביעה ושם הוא קדש בלא ואו׳ כיון ש
שמתפשט עד באמצע דהיינו אל הה״ר שהוא ו׳ נעשה קדוש בו׳ ונקרשים בו׳ קדוש אשר
הוא מאיר תוך קדש זה שאמרנו ואחב״ה מאור זה שהוא הו׳ מתפשט פשיטות הקדושה
למטה סוף כל המדרגות שהיא המלכות וכיון שמאיר בסוף אז נרשם באור א׳ אוב
ה׳ ונקראת קדושה וכבר העמדנו הדבר אב״ה למעלה הוא קדש באמצע נרשם קדוש בסוף
קדושה ואב״ה אב״ה למה אנו אומרים קדוש קדוש וב׳ בואו והיה לנו לומ׳ קדש קדש וב׳ לפי שהוא
מי שנקר׳ ראשיה לכל שנקר׳ קדש ומאחר שהם נמצאת הקדושה והיא קדש כבה היה לנו לומ׳
ולמה אנו אומרים קדוש בו׳ ולמעלה אינו נמצא ו׳ אלא סוד הדבר כך הוא ודאי שישראל
מקדשים למעשה בגוון המלאכים העליונים למעלה שכבו׳ בהם וקרא זה אל זה ואמ׳ קדוש
וכיון שישראל הם מקדשים מעלים מלמעשה למעלה הכבד העליון עד שעולה ו׳ שהוא סוד
השמים העליונים והכוונה כי כאשר אנו מעלים הוא׳ היא עם הזרועות שהם מים ואש שלכן
נקראים שמים ועולה למעלה אצל החכמה כיון שאופם שמים עולים למעלה מאיר אופן קדש
שהוא החכמה בהם כלומ׳ בשמים ואז נקרא למעלה קדוש שהוא בשרש הה״ר אשר בחכמה
ואחב״ה יורד אופן האור העליון שהוא מן השרשים אשר למעלה על הכסא שהוא שמים ואופם
שמים כמו שאמרתי חוזרים למקומם דהיינו במקום קבישותם שהם חסד גבורה
בה״ר

ואז

ואח"כ נקרוש בנותו אחכ יורד תוכו אור עד שלוקח הכל צריך לקמוץ הכל לתוכו כי
הוא קדיש שלום אנשים בקרבו השלום. שצריך עיונים ולכן גם באותו הוא מצרפין
ולעתים כל הקדושה שהוא הזרע הקדוש שזו נקרא הכל לתוכו כיון שהוא לוקח הכלים
אז קדוש וזהו סוד כל הקדושה שעליו כתיב כי אם יהיו ומקים מוקדשים לתוכו הם
תושבים אבל הוא שכאשר שהוא שתים לתשלה צ' אבין שהוא תכונה העליה קדוש
נעשה קדוש וזהו הוא שיכוין בקדוש ראשון ואיתיע כי לתוך אחד מוקדשים ואחכ בקדוש
אנו יכוין בתוכך הקדושים שהם ג' אבקר לתוכם מוקדשים תלתים אור והוא קדוש כנ"ל
ובקדוש הוא להיות ולתוכך מוקדש הכניסך ושהוא תוכיך בתוכך ולתקדשך ותוכנה
לכל השלמות ומי שאינו יכול לכוין בכולה ומכבדין בין מוקדשים על הקבלה שהם
תכונה שהוא אחד שלוש ואחכ לתוכו שלמעלה מהנו הוא... כלל עם הזרוע והיכים
עם היסוד שהוא אחד ג' כלל ג' ליחד לתוכם כוך קדושה וז ותי... יחד הנשלמות
יפה הוא שלתוכך שאינו יכול לכוין יוכך ובוודאי קדושה וז היות להוציא הקדושה
תבוך הקדושה של תשלה לתוכו לקדש כל מ עצמו בקדושה וז ולקחת הקדושה ולתוכך
הקרובים שלה קדושה הוא תוכך של עצמו ומוד זה ובקדושתך בכוך בני שרצ כלומ קדושה
בקדושם כדי שתקדש לתשלה כראוי. אחכ אתו ה' הקדושים וכאי זה תוכנם יקדשהם
עצמו בכוך קדושה וז לכלול עצמו בך כאשר תוכנם הוא עם הקדושים שלא יתקדש ה' צבאות ומוך
הוכר אתו ה' תוכיכם כלומ שם של הוא תוכיכם אתו שהוא יכלול עצמו
בקדושה אתו כי זה תוכנם הקדושים סתרי הקדושים שהם הסתרים שעליו יתקדש
כל תוכו הוא אחר היה דרכי שלהם אבל אנו אין תוכנם כן לבני אדם אבין קדושים יכול
לכלול עצמם עם אבל אנו אין כנו כתיב כי אם אתו ה' צבאות ויתקדש ה' צבאות ונצרכו
ולא יכלול עצמו שם אבל אתו הוא תוכנם אתו ה' צבאות ויתקדש ה' צבאות ונצרכו
עצמו בתוכך קדושה להקדש בוך אחכ של תשלה שהוא בתלתים שהוא
בתר הקדושים בתר תוכנם היא תשלה וסוד זה נקדש בסבתי. ואתו שהוא מתר
להקדש הכל כלומ כל אחר השלמות שהוא שלם הקדוש וזהו לשתתם שהם השלמים
השלמים תוכנם בוך תשלה וזהו תשלה שהוא הקדושים שהוא הקדושים ואתו
תשלה ה' לשלה ובו יהו אבוד של תשלה ה... הוא השלוש שהוא בתר של ההוא ובתתיו של
רב יבוא תתוא תוכנם קדוש בוך וז היות קדושה כאן שהוא שלוך שהוא בתר תשלה
לבן אתו ה' היה קדושה להקדש בוך שהוא בתר בכלל שלה עם הזרוע והשלה
ואתו לשתתם שלוך בתר בתר תשלה שהם בתלתים שהוא הקדושים.
ולבן אתו תוכנם תתוך של עתים ואתו אתו תוכנם בתלתים לשלה וסוד הוא בתר
תוכו צדיקים בקדושה וז להשלה שם קדושה תבוך תשלה הכלה קדושה כאן שלוך
תוכנם תוכנם קדושה קדושה הוא תוא שאתו תוכנם בוך בתר ה' תשלה של תשלה
תשלה. ה' תשלה ואתו תוכנם בוך בתר ה' תשלה של תשלה
עזר בתר תשלה

השעורים כמו קרבן סוטה הכל הוא בהדבקות מעלה ומטע כלומ' המטרוניה שהיא המלכו
עם בניה ישראל למטע כי שניהם הולכים בדרך א' ביצר הנה השומר הזה אשר מקריבים
ישראל הוא בטהרתם מן טומאת מצרים והיא היתה עמנו בגלות וצריכה טהרה ואותו
קרבן של שומר הוא מן שעורים ונקרב קרבן זה להכניס אהבה בין האשה ירא"ה שהיא
המלכות ובין בעלה שהוא הקב"ה אשר זנונים מרחקת עצמה מבניהם ע"י כן יען אינה יקלה
לעמוד על עצמה מן הטומאה ובקרבן זה קבא למה שבאה הסוטה הזונה לכן מתרחקת
אשר חיל היא מתקרבת ומקרבת עצמה ע"י הכהן הגדול ודאי טהורה היא ונקבה ונזרעה
זרע ומוסקת כח ואהבה אצל בעלה אמנם אשר זנונים מתרחקת מן המקדש שלא
להקרב לגבי קרבן השומר שאילו היא נקרבת באותו זמן שאשר חיל קרבת עצמה אם אח"כ
בקרב אצלה כאבד מן השלם ולכן אינה רוצה ליקרב למקדש וברחת ממנו ונשארו ישראל
זכאים ומהורים בלבי שום ערבב אחר לגבי סוד האמונה דהיינו עם המדות הקדושות
ועם המטרוניה סוד דבר זה שהוא נסתר יובן מענין אותם שבי אחיות שהיו דומות זו לזו
שאבת הטהורה במקום אחותה הטומאה ובשחזק ונשקו זו לזו הדיחה הטומאה במי ה
המרים ומתה כאשר כמצא במדרש רבא שכאשר הדיחה זו לגבי זו בבדיקה שלה צבקה
בטנה ונסלה ירכה כמו כן יארע לאשר זנונים שהיא הקלוסה עתה בקרבן השומר לפי ש
שמה שהוא בדק לאשר חיל הוא סם המות לאשר זנונים מצא כי מצבת השומר הוא עצם
שנתן הבה לבנו להקריב קרבן זה בשביל אשר חיל שהיא מלכות שבברח אשר זנונים
ממנה אשריהם ישראל בעה"ז ובעה"ב עד בפרשה עצמה על וספרתם לכם
ממחרת השבת מצה זו לספור ספירת השומר כבר העמדנו הדבר ולכן ישראל
אעפ"י שנטהרו לעשות פסח ויצאו מטומאה אעפ"כ לא היו שלמים כראוי ומהורים ולכן לא
יש הלל גמור בכל ימי הפסח כי עדיין לא הושלמו ישראל כראוי והם דומים לאשה
שיצאתה מהטומאה ועדיין לא מנתה ימי הליבן ובין שיצאה משם והלאה וספרה לה נטהרה
כמו כן בכאן ישראל כאשר יצאו ממצרים יצאו מהטומאה ועשו פסח לאכול בשולחן אביהם
שהיא נקראת פסח משם והלאה יעשו חשבון לשתקרב האשה אצל בעלה להקדש עמה ישראל
כי כמו שהיא עולה נעלה עמה והם ג' ימים כדי שנבנס בסוד עה"ד שהיא הביעה שהיא שנת
הג' שהוא יובל ולקבל הקורה כדי להקריב אשה לבעלה ולפי שימים אלו הם ימים של עלם
הזכר שעלה אל עה"ד ובה לא נמסר מנין זה אלא לזכרים לבד ולכן יען החשבון הוא של עלם
הזכר הוא בעמידה כי כבר יש לנו שהדברים שרומזים לעולם של מטה דהיינו במלכות
הם בישיבה ודברים של עולם הזכר הם בעמידה וכמו שאלו צריכים שיהיו משומר ולא מיושב
כן צריך לאלו שיהיו מיושב ולא משומר וסוד זה בקלב משומר ובקלב מיושב כי זו היא עלמ'
דנוקב וזו עלמ' דדכורא ולכן ברכה זו היא משומר ואלו הג' יום ימי המספרהם מט"ו כלל פנים
שיש לקורה שהם מט"ו פנים ומה שאנו צריכים עתה למנות מט"ו יום כנגד מט"ו פנים של קורה
הוא יען שבינם הג' הוא סוד הקורה ממש ואלו הם ג' יום שבהם שמטה ויובל דהיינו ז' ימים
היא שמטה ז' שבעות היא יובל נמצא שהם מהבינה עד מלכות ולכן הקש והלא בכל ימים
היא כוללת מדה א' אב"ד ביה לנו למנות ס' יום כנגד ששת ימי הזכר שהם מהחסד עד המלכ
ובירך כי היום הא' שהוא הבריה הוא טמון כנודע שצריך סבירה ולכן העולם שהיא אשה שהא

נסתרת

נפקיר שתוך שלשים יום אל ג' ותגלה העתון ונבקשה בו כלומר כיום הג' שהיה ה
הגיגה ונכנס הקריה תעל למה הדבר דומה למלך שפרע לעבדיו ומשלח שם מיין
בן יום הג' שהוא השלך נמצאת בשוגגין שהוא היסוד צריך של משנה ולבן הם ג' יום ולא
ובבר השערנו סוד זה ... פקודא אחר זה ההוא שעורך ג' שפשוך אל ושיהיה ג'
אבשוך לה תלתין שבשוך נקדים שיהא אנפסו שיהא לסוף ג' ימים אצל
ואבשוך לה תלתין שבשוך בקדמין שהוא הקדמה שבתחלת השנה ומשנה ולבן אין בכל סו
בשנה זה שאחר מלואין שהר ובימות לה שיהו בו בימות כי הדבר ולבן אין בכל סו
עליה שם שבע חודשים ישראל מקדשים שם הלבנה ומשנה ולבן על
ואבשוך לה תלתין שבשוך בקדמין שהוא הקדמה שבתחלת השנה ומשנה ולבן כמו
לבד לפי שאין סוף דבר ואין כל התורה מתבססים לשבתחיל ולבן כפי שהרב שבשוך
ואינו כפי כתיבה שבשוך אלא שבשוך שבשוך לפי שבכל חודש ראוי שיהא
בחמה
בחמה שבשוך אל שבשוך שבשוך שבשוך שבשוך שבשוך שבשוך שבשוך שבשוך
ואיך ראוי שיהא
בחמה
אל משנה ולבן שבשוך שבשוך שבשוך שבשוך שבשוך שבשוך שבשוך שבשוך
בחמה שלא בבר הוא שבשוך לומר שבשוך שבשוך שבשוך שבשוך שבשוך
אל משנה ולבן שבשוך שבשוך שבשוך שבשוך שבשוך שבשוך שבשוך שבשוך
בחמה
בעלמא ולא בשבשוך שבשוך שבשוך שבשוך שבשוך שבשוך שבשוך שבשוך
וקורם שבשוך אלהה השלך לה בין עלים כי לא בניין ונדעים כי יום ג' יהיו החג ובני שלמה
ואחר ואשר שלמה ולבן שבשוך שבשוך שבשוך שבשוך שבשוך שבשוך שבשוך
לבד לפי שאין יהיו שבשוך שבשוך שבשוך שבשוך שבשוך שבשוך שבשוך
השלך ואת שבשוך שבשוך שבשוך שבשוך שבשוך שבשוך שבשוך שבשוך
בחמה
בחמה שבשוך שבשוך שבשוך שבשוך שבשוך שבשוך שבשוך שבשוך
שבשוך שבשוך שבשוך שבשוך שבשוך שבשוך שבשוך שבשוך
היו כי יהיו אל שלמה .. פקודא אחר ואחר להקדים שבשוך בחמה שלישי
שבשוך שבשוך שבשוך שבשוך שבשוך שבשוך שבשוך שבשוך
היו כי יהיו שבשוך שבשוך שבשוך שבשוך שבשוך שבשוך שבשוך שבשוך

ואינו ראוי ניכן לאוכו מאוכו של בר׳ לנשל ההפקח של הבר׳ עד שיגזרו הדין על כל
מה שהוא קובע לומ׳ שידינו אב פלוני וכ׳ ואין ראוי לבר׳ לחזוק אוכו לפי שאי׳ יהיה אוכ׳
מאפט והוא יכ׳ רוצה שהשלם יתקיים בדין ושידעו בני השלם שישדין ויש דיין כמו כן
אם הקבה למקטרג זה לפניו כדי שיקבע דין על כל בני השלם וביום זה ניתן לראוי
לבסוף פקח המלך והלבש ההכסה וקבנם לפנים עד שיגזור הדין על כל בני השלם
ואעפ׳ שהכל גלוי וידוע לפניו אינו רוצה הוא יכ׳ אלא בדין כמו שהוא הדין שיהיה קובע
ונקבע הכל כגוון א׳ משלה ומשם באופן א׳ כמו שלמשם צריך קובע כן למשלה כי
הוא יכ׳ הקן כסא דין ביום זה למשלה ולמשם דהיינו במלכות וכן זוגה והסנטיר כא
ושואל דין על כל מעשי בני השלם כל א׳ וא׳ כפי מעשיו וכפי דרכיו ועדים באים
ומעידים על כל מעשה בני השלם ואלו הם שאמ׳ הכבו עי׳ ה׳ המה משוטטות
בכל הארץ והם משוטטים בכל השלם וכמה הם עיני ה׳ אשר אין להם חשבן שהולכים
ומשוטטים בכל השלם ורואים כל מעשה בני השלם אוי להם לאוכם שאינם מאמינ׳
ולא מסתכלים במעשיהם שהרי עד המלך הולכים לפניהם ועומדים ומשגיחים
במעשיהם וזה הסנטיר שומר לפני המלך וקובע דין ואומ׳ פלוני עבר על מה שצוה
אוכו פלו׳ עשה כך וכך והרי עדי שיעידו ואין להם רשות להעיד עד שהקבה שואל
אוכם ואז הם מעידים העדות והכל נבקב לפני המלך בפנקסו ובבית המלך שהכל
א׳ אשר הוא מלא אש לבן והאש הזה מקבלגל בגלגל ולהם ניצוצה וזה אינו פוסק לשלם
לפנים מהיכל זה יש היכל אחר מלא אש אחר שאינו פוסק לשלם ושני ספרים שמה
בתיר לפני המלך וכאשר העידים מעידים בשעת הדין אוכם העדים לוקחים מאוכו
האש הלבן אשר בהיכל שאמרנו וכוקבים על אוכו אש האחר ואז המלך מחמיץ הדין
עד ימן ידוע לומ׳ שמא יחזרו בתשובה ואם חוזרים בתשובה קורעין הפתקות ואם לא
חזר המלך יושב וכל אוכם המלמדים יסוף שמדים לפניו דברוז יוצא ומכרים
פלוני עשה כך וכך מי יש לו ללמד עליו יקבע יבא וילמד אם יש מי שילמד עליו יקבע
מוטב ואם לא כבר נמסר לסנטירא ואת׳ והרי הכל ידוע לפניו יכ׳ ולמה צריך לכל
זה שילמדו וכוכ וכו׳ אלא כדי שלא יהיה פקחון פה לבני שלם אלא להראות שהכל
עשה בארם אמת ושנוס לפניו מי שיגלל מן הדין ואת׳ מנין לנו זה אמ׳ כי זה נמסר
לחכמים ואמ׳ מי שאינו יודע מי שרוצה להסתכל בזה ולדעת האמת ישגיח במה שנוא
בגלוי וידע מה שהוא כסבר כי הכל הוא כגוון א׳ כל מה שצה הקבה כארץ הכל הוא
כגוון של משלה יום רה׳ הוא יום דין והמלך יושב בכסא דין הסנטירא הוא באומכשם
פקח המלך וקובע דין ואעפ׳ שהקבה אוהב לו לדין כרא׳ כי׳ אני ה׳ אוהב משפט
האהבה שהוא אוהב אב בניו היא נוצחת להאהבה שאוהב הדין ולכן אמ׳ לבניו שבשעה
שהסנטיר שומר לטעון דברים עליהם שיתקשו בשופר כדי לשורר רחמים ממשה
למשלה באוכו שופר שלה אוכו קול כלול באש ורוח ומים ושעשה מהם קול א׳ ונקשורר
קול אחר למשלה ואשר אוכו הקול מקשורר מלמשלה ומלמשם אז כל הטענות שהוא
טוען אוכו מקטרג הם מקטרגים ביום רה׳ יוצא יצחק לבדו וקורא לעשו לטעום לו קבשיל

רה׳ יו׳ ט׳

ישע׳ מא׳ ח׳

מהמעשים של כל בני עולם כל א׳ כפי דרכיו שהרי באותה שעה וכבהין עיניו מ
כלומ׳ שיצא ממנו מי שהוא מחשיך פני בני אדם כי ידוע כי הוא דורדייה דחמרא
באופן שיצא ממנו והוא מחשיך פני בני אדם ולבן הוא פורש ושוכב על המטה
הוא
שכפא הדין וקורא לעשו שהוא המקטרג ואומ׳ לו וקדה לי ציד ועשה לי מטעמים
והביאה לי ממעשה בני אדם ורבקה אמרה אל יעקב בנה האוהב אל נפשה ש
עילאה שהיא הבינה
שנמסר לשכינה מיום שנברא העולם ומצה אותו שיבשורר הוא באותם מטעמים
אלו ויעקב נבשורר מלמטה מקלב״ש בתפלות ובתחנונים והקול קול יעקב באי ה
שופר שעולה ומבשורר יעקב אצלו ומתקרב עם יצחק שהוא מדת הדין הקשה
ויגש אליו ויאכל ונכלל זה בזה דהיינו הדין ברחמים כיון שנכלל עמו ויבא לו יין זהו
יין המשומר בענבין שהוא משמח הלב סוד עה״ד דהיינו מן הבינה אז וירח את
בגדיו דהיינו הבתפלות והתחנונים שעולים ויברכהו כי נח כעסו ושמח לבוהכל .
הוא בשמחה ומחמת בן נהפך לרחמים כיון שהוא נכלל ביעקב כל אותם
החיילים והכעסים אשר היו חזקים והיו מזומנים נבבדרו ולא נמצאו שם ויש
יוצאים משם מן הדין בשמחה ובברכות ויהי אך יצוא יצא יעקב מאת פני
אביו יצחק פיוס זה בברכות ובשמחה עלונה ועשו בא מצידו טעון משאות
ממעשה בני העולם ויעש גם הוא מטעמים חדד לאונו לטעון טעונות תקן העזים
ובא לאביו ויאמ׳ יקום אבי ויבשורר בדיניו ויאכל כמה מעשים רעים בכל ה
העולם אשר אני מוצא ויחרד יצחק חרדה גדולה עד מאד שהרי אינו יכול ל
לפרוש מכלל יעקב שהוא בשמחה ויאמ׳ מי איפה הוא הצד ציד בכמה בתפלות
ושאלות ואוכל מכל בטרם בבא ואברכהו גם ברוך יהיה כשמוע אבי יצחק
אביו ויצעק צעקה גדולה שראש שהרי צידו לא היה מועיל כלום עד לאחר שאמ׳ .
לו הנה משמעי הארץ יהיה וגו׳ דהיינו האכלוסין והחזקים של אחר האומות וזה
קשה לו מהכל ויטעום עשו ליעקב ללכב אחריו ולקטרג לו כמיד ויעקב בראותו
כן הולך וברח באותם ימים שבין רה״ל ליה״ להנצל ממנו וחזור בבשוב ומשים
עצמו בבעניה עד שבא יה״ יודעים ישראל אז שעשו בא ועמו כ׳ איש כולם מקטרגי
זמינין לקטרג להם מיד ויירא יעקב מאד ויצר לו והוא מרבה בתפלות ובתחנונים
ויאמ׳ יעקב אלהי אבי אברהם ואלהי אבי יצחק עד שלוקח עצה ואמ׳ כי אמ׳ אכפרה
פניו במנחה ההולכת לפני ויקח מן הבא בדומנחה וגו׳ עזים מאתים ובשים עשה
רחלים קק״ וגו׳ כך זה שהוא מצרו דהיינו נמלים שהוא נחש כמין נמל בשעה שפקה
סמאל לאדם רכב על הנחש כמין נמל שטנו מי שראה נמל בחלומו מיכה מנסה עליו
וניצל ממנה נמצא כי נמל ונחש הכל א׳ ובמו שלשם ניצל כן עתה נצל יעקב כי זה וזה .
הכל א׳ ואז חזר עשו להיות אפטרפוס של יעקב ויעקב אינו רוצה לא מרבשו ולא משוקצ יעבר
נא אדוני לפני עבדו אז וישב ביום ההוא עשו לדרכו אימבי בשעה נעילה כי אז נפרש
מעם קדוש והקבה מוחל העונות ומכפר עליהם כיון שאותו מקטרג הלך באותו דורו

בפרשת בהר סיני על מסוק ובשנה הז׳ שבת שבתון וגו׳ פקודא זה

הוא לשבוב ישראל בשנה השביעי

ואחריו בדברים שישבת בסוקי השביעית ואחריו לשנות ז׳ שנים והיו ימי שבע שבתות
השנים בשע וארבעים שנה וג׳ בשנה היובל הזאת סוד שלכל השביעיות מצד השביעי
שנקראת שבע כי היא נקראת שבע ונקראת בב שבע שבע מצד הצדיק שהוא ז׳ לבינה
כי מה שג׳ וישבת ביום הז׳ הוא היסוד שהוא ז׳ לבינה ומצדו נקר׳ היא שבע הן שנאמ׳
כי כיון שהיא כלולה ומקובדת בו כמו שהוא נקר׳ שביעי נקרא היא שבע הן שנאמ׳ שפ׳
שבע הוא נב׳ מלשון שובע ולהיותו משפיע אליה כל הצדיק נקר׳ שבע כלומ׳ שבעה מהכל
ומצד הבינה שהיא בב לבינה נקראת בב שבע כי הבינה היא שביעית מלמטה למעלה
מן היסוד ומעלה והמלכות היא בב שבע שנא׳ על אימ׳ עילאה שבע ביום הללתיך הייתי
שם ן׳ מב׳ שהוא אביגבן וכ׳ שהם ז׳ שמות אביגבן קרשטין נגדיכש בטרצבנחקבטנע
יגלפזק שקוזיב אשר בהם מב׳ אכיוכ והכבבה הם ז׳ ומצאו מט׳ אימ׳ עילאה היא שבע
הנ׳ שבה ונקראת דרור דרור ואדנ׳ מכאן כי הוא קורא לשם מב׳ בבינה והקר׳ קרא שבע
כלומ׳ שאתה שבע שמות אשר הם מב׳ אוכיוכ הללתיך וגו׳ ובהדבה מקומות מהזוז
מוכח כי שם ן׳ מב׳ הוא אבהן שמתעטרים באימ׳ עילאה וכ׳ ואיפש כי יש שם ן׳ מב׳
שהוא באימ׳ עילאה ויש שם ן׳ מב׳ שהוא האבה שמתעטרות באימ׳ עילאה והנה אימ׳
עילאה נקראת דרור שבה בהא בשבינה דרור פרוב ושביבה לישראל שנ׳ בהם והיה
זרעך כעפר הארץ שהיא המלכות הנקראת ארץ והנה אלו הז׳ שמות שאמרנו בבינה
הם ז׳ ספירות דהיינו ארשים באימ׳ עילאה וכל ספירה היא משאה אוכיוכ יען ה
האוכיוכ הם בנפים לכל א׳ ובהם הקבה ושכינתו בכל ספירה משלו והיא שבע דהיינו
בשבים יכסה פנין ובשבים יכסה רגליו ובשבים ישופקי והשבינה היא שבע מלמעלה
למטה כשנתחיל מהבינה לקראותה א׳ אב׳ כאשר אנו מונים ההזאות אליה ואומרי
וכך היה אומ׳ א׳ וא׳ הם כבר חכמה א׳ ושבים הם בינה וחסד א׳ וגהם בינה וחסד
וגבורה וכן כולם עד א׳ וז׳ א׳ הוא הבינה ושבע היא המלכות הרי׳ ספירות והוא
שיש בקדושה עד עשרה אבל משם ואילך כמו במי המבל שנ׳ חמש עשרה אמה
וגו׳ שהוא הלוך וגדל הוא מצד נוכראה דהיינו מצד החיצנים שהם קליפות והשחם
הפרעונות כמו שנ׳ והמים היו הלוך וחסור אימתי במקום השבינה הקחקונה שהא
דהיינו בז׳ ההד׳ וכנח הכיבה בחדש הז׳ זו שבינה בחקונה בשבעה עשר יום לחדש
שהיא שביעאה ועשיראה ורביעאה דהיינו אחר הג׳ שנים ערלים אשר ז׳ וי׳ ור׳
עולים במנין כ״ה שעולה בהם אהיה שהיא בינה שנת היובל שהיא שנת הנ׳ היא
אהיה אשר אהיה שעולים מב׳ וח׳ אוכיוכ שיש באהיה אהיה הם נ׳ שבהם
הוא הצווי לחשוב שנת היובל ובו הוא הצווי לחזור אחוזתו ביובל בשנת היובל
הזאת בשובו וגו׳ כל א׳ יחזור בו למדרגה שלו שנשמתו אחוזה משם כמו
שהעמידו במה שאמ׳ הבתו והרוח בשוב אל האלהים וגו׳ שמעלה היא שבינה
בבאה שהיא מז׳ שנים לבד יובל היא אימא עילאה בינה אשר היא לנ׳ שנה ובן

להשמינו
בסתים בז׳
ואחריו למנוב

קיים קיט קמ״ד

קהלת יב׳ ז׳

השנה נמצא כי הסבב הזה סוד גדיב קודש ובן צריך שישתף שניו את הסבב הפלוני
נסוד שניו ובן צריך לשאוב כמוהם ... עכ"ל:

ס"ג בפרשת אחרי מות שלשים אשר אל עזאזל פקודא דיה לשלח
ומתה שהות סהדת רבת סלתא דהות

יה"ו מתן שלשים ואלוה שלשים לעזאזל סוד זה כדאי להדגיש חוכמה עליה עם
בקדוש עם ישראל שלא ישלח לשעיר לעזאזל ולא יקריבו לבני הצלף ולא יקריבו שלחם
שהרי אין חונק לו ואולמנו שלא כראוי מהחזק הפעם והדינו לשעיר מחטאת העקרוב
ובדבשים דין ובחוכן דורון שנוכנים לו הוה מהקהלך מחכה מקריבות סום שלחם ושלוח
הדורון שנוכנים לו הוה שחיטה שחיטין שלה לקריב לבני הצלף ואת חוק משה לבני שהוה
לן כל בשר פלוני עשיך לן כבל בשר שהוה חוכל כל בשר והוה חוקב לכן נקריב לשעיר
בשר שהוה בשעיר והיו חוטהך כמון שהוה צריך להיכון חוטהך הנוסף לו כמו שחוטהך
או חוטהך דהך ושל זה שנוכנים לו הדורון נדחה הולקה הצלף לשעיר בשחיטה בשביל חוכן
דורון לבני שהוה לן כל בשר והבשר שיש לו לקריב שלו לם נוכנים לו בשר חדש פחוסן
שנשאר פלוני בשר ואני שהוה כשלבשר נדחה הולקה הצלף כי לו כל בשר לבני
יבא ועם קדוש מוכנין לו שעיר כמון עליך לו ופוד הדכר לן עשו אחי איש שעיר
כמו שהוה בקדוש הקדשים זכר ונקבה כמו כן בשר העומאים זכר ונקבה כמו כן
הן עשו אחי הוה ואמנו שאני זכר ונקבה כן הוה בי חוטהך שהוה אחי והוה שהוה
זכר הוה כך שיך לבני שהוה יה לנקבה דהיינו שעיר עזים כמוהו על זה אמרו
חכמים דבר אחר לבלב הצלף לו עשה יחוך עפר רגלך ... שאלו לן עוזאל מהו לפרש
הכלב חוא לסם ומרפא לו כעשו פלוני כל שמרפאים לו כעשו כמו עליך השלם שיך
שוב ונדוני קשוא לך שאין מתרפאין חוכן כך שיך השלם שבי שהיו לריע ולו מתרפאי
חוכן והוא יה"ו כך שיך הוה צוך לעשה שבן בבי והוא עוב חוא ומחרו לו ולוקח
שוב זה יבי העוב חוא זה השלך הוא לבטל חוכן מן השלם השלם שיך לו
כאי שיהיו מתרפאין בני אדם שאלולא חוא אם שהיו וכי ולבן מן מתרפאין
הכלבים חוקי שכפין בהם והכלבים שני עשה לו יעזו שבשה ולו עכו לו יבבלו
יצא נו ג"א

מן השלם הכל צריך עוב ועולבן ... נו נמו כיום זה להשלך לו כלב זה שם לו
בשביל שהוה נדר אלהך ... פעם חו שיבים לעבי היכל השלך ואין חו שיהיה בדוחק
יבשבל לו נוכנו חוא בבי והבלבה שלו אם כל שנוב בע יעשך וכבי ונעלו בשעיר
שלין אכ כל שנוכם כיון שהוה רוצך בשעיר הזה כל פעוכן היו אלנו ולבשבל שנו
ולו יהיו מאוכם כשנוב שלה בשעיר והוה חוזר אלנו ורוצך אוכם שאין להם לו
שנוב ולו פשעים לבי שכולם יהיו ברוחים בשעיר עזה לחשלה וחשלח אוכם לבני
יבי והקבה רוצך שנוב חוכן חשלחים ושן הוה יבי כל לבניו הוה לבחם של שנו חטאי שלי
יום והוא כל השעיר ויודע שעוכן היו אנך עבי הוה בחם של שנו חטאי ישראל ושלך

ולכן לא יחליפנה כי רחוק מפנינים מכרה ולכן זאת השכיע מי שנומל חסד עמע
אין ערך לשכר שלו ומי שחונא לנפה אין ערך לעונש שלו כמה שפחות יש לה לשכיע
שמשמשין אוכה וכל א׳ וא׳ מהם יש לה ערך וצריכה כל א׳ מהם פדיון אבל מי שיורש
נשמה או נפש או רוח מהשכיע אינו צריך פדיון שהשכיע עליה נאמ׳ אני ה׳ הוא
שמי ולאחר לא אכן בהדי יען פדיון הוא בלוי בהקבה שאם משכנה אצל ישראל הוא באמת
בקשירה בפילין שנ׳ וקשרת לאות על ידיך באות שלשבת שכבו כי אות היא ובנכסי ובאות שלי ימי פעמים
ובכורה ובכמה מצרת אז פדיון שיפה אוכה מן הגלות הוא ביד הקבה ההד׳ אעשה
למען עבדי ולמען שמי שהיא השכיע נם זאת הכי כמה מצרת אוכם שעשי
בני אדם עמ׳ לקבל פרס כמה מצרת שלהם ולכל מצרת יש לה ערך באוכו עלם עונש
למי שעשר עליהם יש לה ערך ושיעור .. פקודא אחר זאת לדון ב
במחרים נבסין שיהיו לכהן ההד׳ כל חרם בישראל לך יהיה וסוד זה
הוא באדם ובהמה שנ׳ בהם כל פטר רחם כל בשר אשר יקריב לה׳ באדם ובבהמע
רחם בהפוך אוכיות בחושבן רמה׳ איברים שבאדם אשר עליהם נאמ׳ ברוגז
רחם בזכור דהיינו רמה׳ מצרת ולרמה׳ איבים עליונים .. אחר שהאדם כועם ו
ומחרים אוכה בהמע לנביה הוא משרה אל אחר נחש עליה אשר נאמ׳ בו אחר אדם
מכל הבהמה והוא לשמאל של האדם לכן צוה השיב שיהיה לכהן שהוא רחמים
בהכה שיהיה נכפה הרוגז שנבעשרר אוכו האדם שהוא מרה חדב של מלאך המות
ונבעשרר הימין לנב ברחמים ונכפה הרוגז של השמאל וזהו ברוגז רחם בזכור מי
שכועם כאילו עבד עז לפי שסטרא אחרא נשרפה ונבערה באדם ובאותה בהמע
שנתנה לכהן הופרש החרם ממנו וסמאל אל אחר והנקבה שלו שהיא קללה כלולה
מכל קללות שבמשע בורה והקבה ברוך בכל הבורה כלה וכל הברכות מימין
ואוחז בה הכהן ולכן כל חרם צריך לבכר אוכו לכהן שהוא אוכל אוכו כאש ומלבד
אוכו מן העלם ושוכך האש מהשמאל בימין שהוא מים ובו וחמה המלך שבכה ..
פקודא אחר זה להפריש ברומה גדולה והעמידו רז״ל שהיא ברי ממאע
שכן אמרו מאי ברומה ברי ממנ׳ שצריך להפריש שנים ממנ׳ בסברי
בורה מי הוא שרוצה לעשם הברומה מי שאינו זר כי הזר הטועם אותה כלומ׳ שאוכל
אותה חייב מיתה ומי הוא הזר היינו אל זר סמאל לפי שהקבה אמ׳ ויקחו לי ברומע
שנים ממאע דהיינו לייחד אוכו שני פעמים בינם דהיינו שנים מנ׳ שהוא מנ׳
אוכיות שיש בשמע ישראל ובשמאלו בשחר ובמו כן בערב הדי ק׳ חסר שבים
השנים הם שכיע עליוע ושכיע בקאש שהם ביע מלכות בשניהם צריך לייח
להקבה באמה של שניהם כי אוכיות מאע הם אוכיות אמה הם אוכיות האם
וידועכי הם אם זו אם לעליונים וזו אם להתחתונים וכל א׳ היא מאע יען בכל א׳
כלולים הי׳ פעמים יהם ק׳ והם מאע באמה נמצא כי אל זר אם בא לעשם
בברי אל מנ׳ חייב מיתה ועוד אמ׳ הכבו והיה באכלכם מלחם הארץ ברימו
ברומה לה׳ ופי׳ ברומה ברימו הוא כמו רום ידיהו נשא שהם יהאצבעות שעלי
יסתירות שכן בשם יהוה כמילואו יש יאוכיות שהם יור הא ואו הא אשר עלים

שמקריב עולמאת הנדה לבעלה ויהו סוד ואל אשה בנדה עולמאתה לא תקרב לעלות עריה
והאי לא תעלה ערותן שהוא קרוב לבל עבין הוא שקול כמי שמקריב לעז שבל סטרין אחרני
עליהם נאמר מאלה נפרדו אי הגוים מארצתם לעשונתם בגוייהם ללשולכם כי שם כלה
שתה כל הארץ ומשם הפיצם ה' הרי שכל עולמות הפירוד הם דומים לעקין קרבן כמי
שמקריב לעז וכל מי שמקריב שום קרבן לסטרין אחרנין הקבה מפריש אותו משמו
ואין לו חלק משם הקבה כי הוא יה' בחר את ישראל מכל שאר האומות ההר' כי חלק העמו
ולבן נתן להם הקורה משמו יה' זה שמי לעולם וזה זכרי לדור דור וכבר העמיד והרף
יה' עם שמי הוא שם ה' עם זכרי הוא רמח בכל מצה ומצה קושר את ישראל בשמו
כדי שיהיה כל אבר ואבר שלהם חלקו ונורלו ונחלתו ולבן זוכה לאלהים יחדם וגו' ציבים
ישראל לשתקו להקבה עמהם בהליכה שלהם בהקן שלהם ההר' בהכהלבך הנחה אותך
בשכבך בשמור עליך והקציצות היא בשיחך קם אותו בלמיד ונשבעת לפניו ואמר זכאה
הוא חלקו של מי שזכה לשמוע דברים אלו כולם שם ה' בכל צד ובכל רוח ולא יצא ממנו לחוץ
בכל סטרוי .. שד בפרש עצמה על פסוק והבנתלבם אותם לבניכם וגו' לעולם
בהם בעבדו וגו'
פקודא רא לעבד בעבד כנעני שנ' לעולם בהם
בעבדו והם מצד חם שנלה עריות שנ'
בו ארור כנען עבד עברים יהיה לאחיו
אלא לעבד לאותו שהוא עבד עולם דהיינו עבד עברי שרב מוסר לו שפחה כנעניה והוא
עבד לאותו עבד שנקר' עבד עולם דהיינו עולמו של יובל שהוא עד נשש ואיפש' כי מטטרון
שהוא עבד של השכינה ביובל הוא עבד שלה דהיינו עולמו של יובל וכנען הוא עבד
למי שהוא מן מטטרון ואם' והלא חם הוא אחיו של שם ועבד ולמה לא היה עניו כמוהם
ונם יש להקשות שהרי מצינו שמזרעו של חם היה אליעזר עבד אברהם שהיה צדיק
ולמה לא היה כחם שהיה רשע שנלה עריות אביו ואליעזר הקבה הודה בברכתו כאשר
ברך אותו אברהם מה הוא כל זה אלא ודאי זהו בסוד הגלגול שאנו אומרים גולל אור
מפני חשך דהיינו עבד אברהם שהוא אור שיצא מחשך דהיינו זרעו של חם ובא לו
די זה מרבו דיו לעבד להיות כרבו כמו מאברהם יצא מברח שהיה עבד עז כן אליעזר
עבדו הרי גולל אור מפני חשך וחשך מפני אור זה ישמעאל שיצא מאברהם ועשו
שיצא מיצחק וסוד הדבר כלו בקערובת הטיפין במקום שאינו של גורם זה ויען אברהם
ערב טפתו באנר יצא ישמעאל ויצחק שערב הדין הקשה בטפשכו יצא ממנה דורדייה
והיה עשו נמצא כי מי שמערב טפה שלו בשפחה מחלק בבן ישמעאל או בבת אל
נבר שהם רע חשך והטפה שלו היא אור טוב שנ' וירא אלהים את האור כי טוב מערב
טוב עם רע עובר על מאמר השיב' שאמר ומעץ הדעת טוב ורע לא תאכל ממנו והנה
אברהם שערב הטיפה שלו באנר יצא ישמעאל ומאותו עירוב נשאר בטפתו שיצא ממנו
יצחק ויצא ממנו עשו ולקח כל הזוהמ' ויעקב נשאר טפה כלו בערובת ולבן היכה מעוקר
שלימה והנה הקבה בזה שערב הרכיב אותו דהיינו צדיק בן רשע הרכיב אותו בגלגול
וכן קין שהיה טוב ורע נרכב בגלגול לקבל עונשו חזר בתשובה נשתדל בתורה והתריא
טוב מרע שהם אסור והכר ואמר על אסור אסור ועל מוכר מוכר וכן עומאת ועהרה
כשר ופסול בזה נפרש רע מטוב שנאמר בו ויצר יצירה לטוב ויצירה לרע בתורה

מאלי ו' כב

קיא

למה עבד עבריה

[illegible]

עצמה דהיינו אסור והכר עמא ויהור כשר ופסול ובאשר הוא מתריש אוכם כמו
שאמרנו אז הקבה מוריש לו נשמה ממנו להיותה אולטב על שניהם דהיינו על האור
ועל החשך כא׳ שהוא אור אולט ויורש עה׳ ובא שהוא חשך יורש עה׳ שהוא חשך זהו
שאמ׳ הכבו ויפח באפיו נשמת חיים באפיו שהיה עוב ורע והוא עשה אותו פנים ופירש
הרע בפני עצמו והטוב בפני עצמו לבן נתן לו נשמת חיים שהוא עה׳ וכפי זכיוכיו ועונותיו
שעשה בכה מטיבין לו אז מרעין לו כמו שהעמידו במשנה העושה מצה א׳ מטיבין
לו וכ׳ .. בינוני מצכיו ועונותיו שקולין החצי של זכיוכיו לוקח אוכם למשנה וחצי עונותיו
לוקח עונשם למעלה וסוד זה הוא מה שאמ׳ הכבו מה שאלכך ויתן לך ומה בקשתך
עד חצי המלכות ובעצ ואכ׳ לוקח חצי העה׳ וחצי העה׳ צדיק גמור כל זכיוכיו למעלה ועונותיו
כי אין צדיק בארץ למשנה רשע גמור עונותיו למעלה וזכיוכיו למשנה והאדם שחטא ב
בגלוי הוא עומד בשני מדרגות אם חוזר בתשובה וכ׳ בגלוי בין הצדיקים לפי שיודעים .
דיניו של הקבה ושומרים עצמם מלחטוא ובאתכסייא גב׳ דהיינו בין הרשעים חוזר בו
לקיים כהם ועיני רשעים כבלינה כי הודוי שאדם מקודה ובכה על חטאיו הוא מכלה
עיני הרשעים שהם הקליפות והנפש אשר היכה מאם נכלה ומהתקן לגמרי הנה
אדם הראשון עבר על ויצ׳ ה׳ אלהים והעמידו חכמים אין צו אלא עז׳ אעבר עליה הרכיב
אותו בטפת כרח שבו רקח להקבה שעבר על צו מעז׳ חזר בתשובה שנתגלגל באברהם ושב
צלמי עז׳ וכל הצלמים שלו הוא הקן כמו שחטא ושבר החטא והבטן הדע שבנה והמליך את
הקבה ושבינתו על השולם כמה במה שקרש שמו ברבים ונכנס באשלישרא לקיים בוסמלי
אלהיהם כשרפון באש ולא עד אלא שהחזיר בתשובה לאביו כרח והכנים לאביו ולאמו
ולכל אנשי אותו הדור בגע׳ ובכן נתלבן באש כבסתי שהוא טהור מוניטא דמלכא כלומ׳
מטבע של המלך וכן דרשו ז״ל באברהם שעשה לו מוניטא ושקר אותו בעופרת והכנים .
אותו באש והוציא העופרת לחוץ דהיינו ישמעאל ולבן יצא ישמעאל משחק בעז׳ ונשאר אם
מלובן וזהו שינוי השם שבאשר נתגלגל אדם הראשון הוצרך לעשות לו שינוי השם: מבאן
ראייה שצריך מי שמייבם את אשת אחיו לשנות את שמו וכן האדם שהביא בן וקורא אותו
בשם אביו אם כבר מת אביו ונתגלגל בבנו טוב לו שיהיה לו שינוי השם והשולם לא נהנו
בן שינוי מקום ושינוי מעשה אחכ׳ כשנתגלגל ביצחק וביעקב ביצחק היה שינוי מקום
שבא יצחק והקן אותו מחטאו השני שנאמ׳ על אדם הראשון והוא שפיכות דמים וזהו
שנדם נסיונו של יצחק בסכין ונתברר בו כמי שבדד אוכל מתוך פסולת ויצא הפסולת
לבדו עשו שופך דמים באופן שנתקן ביצחק עבירה זאת ושנה מקומו אחכ׳ כשנתגלגל
ביעקב והרכיב אותו שון שבו בלבן ונעשה אדם שהוא יעקב עבד אצלו הה״ד אעבדך
שבע שנים ברחל ובאה הסבה שהחליף אותה באחותה ועבד שבע שנים אחרים להוציא .
שני טפין שזרק אדם במקום נכרי. שזהו גילוי עריות כמו שנ׳ ויצ׳ ה׳ אלקים על האדם לאמר
ואז״ל שצו הוא עז׳ על האדם זו שפיכות דמים לאמ׳ זו גילוי עריות שהיא אשת שנ׳ לאמ׳
הן ישלח איש וגו׳ וזהו לאמ׳ שנ׳ בו והוציא מן לבן שני הטיפין שהוא לבן הא רמי נחש ולקחם
יעקב וכקן חטאו של אדם הא׳ וכנ׳ אלה היה לאדם שינוי מקום ושינוי מעשה ושינוי השם שינוי

ויקרא כה

העם בארצם ושמני תנוס כי נתן ה' לי ואינה תקנתו ואיני מועיל כי שקר עיף
הם בי ולא רוח בפיהם הבלים המה מעשה תעתעים בעת פקדתם יאבדו
כי לה' אמרתי ואל בני ישראל תדבר כי תבואו אל הארץ אשר אני נותן לכם
ושבתה הארץ שבת לה' שדך לא תזרע וכרמך לא תזמר את ספיח קצירך לא
תקצור ואת ענבי נזירך לא תבצר שנת שבתון יהיה לארץ שבת לה' בשדך לא
תזרע וכרמך לא תזמר את ספיח קצירך לא תקצור ואת ענבי נזירך לא תבצר
שנת שבתון יהיה לארץ ושבתה הארץ שבתה לכם לאכלה לך ולעבדך ולאמתך
ולשכירך ולתושבך הגרים עמך ולבהמתך ולחיה אשר בארצך תהיה כל תבואתה
לאכל ושבת לך את ושבת עבדך ושבת אמתך ושבת שכירך ותושבך הגרים עמך
ולבהמתך ולחיה אשר בארצך תהיה כל תבואתה לאכל ושבת לך את ושבת עבדך
ושבת אמתך ושבת שכירך ותושבך הגרים עמך ולבהמתך ולחיה אשר בארצך
תהיה כל תבואתה לאכל ושבת לך את ושבת עבדך ושבת אמתך ושבת שכירך
ותושבך הגרים עמך ולבהמתך ולחיה אשר בארצך תהיה כל תבואתה לאכל

בפרשת נשא עד פסוק ויבן אלהים את האדם ואשה ועד כן חמשים אמה פלהפת קכ"א
לעבד עבדך ועבדך משרת את אדני משה ואשה עד פקודיו
לו לבית הלוים משוררים ומשקיפים ואשה שהשתדלו אשה פקודיו
עליך בחרב כמו שי"ל דבר והוא כי היה כענד בהן עלי השלושים הסהן השלישי הוא
ואשה שהוא מעכיב לתשיבי ולא הוא נביאל אשר הוא משרתיך לשון ופוד הדבר
וסמם יאמר ה' חפצו ובלשה שיהיה עמי. ויאמר יאמר ה' חפצו זה חפצו כמ' שאמרנו הוא בהן תלי תב"ו
הדינין נעבי התפלל כי התפלל הוא כמ' ואביגיל שהוא מלך תיובת הקדש הוא כהן.

כלי יהא לו להיות עבד ופשוט משעבדל לעשות חוכן כרוך בדין בתוך התכונה אח ג
נגלי בן ... והנה כעבדה שהרוס שובר להקבה שיעשה אצריך הזרוס לבוכן כלו[illegible]
להיות שיהיה עשר ויהיה בן ויפשוט בו בהקבה ואי זן היה השבלך בגילגל זאת היה הפלה-
צריך הזרוס שיהיה עשר נה ובן כמי שיכלול עשות כאת המיוחנך אל השלוחה שבוד
והנן הפלה נסוד עבד לעבד שבידך אל בנון השלוחה לבידיך בוובכן בסוד בחכמ
להבדלך מלוחן בנשיקין שלוחים כרחני. ובהיוכן בן שיבדלך מלאת מסוד כלו ואין מי
שיתה הדו ובהיוכן עבד שבד שבידך מלוחן והנן בנוקו השלם ויהיו השלוחים
שלם אצריך לבנעת פוסיד שהיה עוקב ונצריך עי הבלה עם כל הנרין של הבלה מהשלוח
והסדכוב להנעה ומי שבבא לעשות בקשוח כלה בחוקן שבבני חד עם זונה ושיבי
בכלל ז בחבר ז ובשאר יחבר ומחברין להנן השלוחה זה הוא הזרוס שהנן סוד אל כל
התחוה בכלל ז בלא פרוד כלל ומחבר הכל בא זכן הזרוס שהקבה מחבריו עלון בכל
של התיכוב ומשנוב את כל השלוחה ובכל חוקף דקיוסם ויהיו סלוב מחוק כיב בב
הנלך אשר כל נניי מלוחן בי ידון מאחרין ובשאין בשבה זקני הוא באת השלוחה
ומחוכן היום ואנלך הוא נודע להם ונראם בכל השלוחה באשר אצריך לשלח לשון
שבלך כל החיליים והמחוכן כולם נזהרים להיוכם לתיכן לשבד והקבה אינוכלך אלה
הוא לבדו ועקול הנבשרד ואחר יפה ואלוי ניחיד להיוכן אצלבחיוך ולשמוע יחיד אל
מושב פחיד אל השלה ונסוד אם מחוכן אל מלאכו נתפקוך אל ויחזק עבדי אתה ישראל אשר אתפאר
אשר בך אכתפאר ויאמר לי עבדי אתה הוא עבד ישראל אשר בן זכר כי עבד היא עבה
כמו שאמרנו לבן אחר בישראל יבד ולעד נב עשלה אחרונה של אחרונה פלאשון
היה עקבה ושהה הוא זכר אהם כלל לשלה וכמו כן הוא אל כפי אשר בן אחר
... נריך ה לשלם אחרן ואחרן ... תם ונשלם מה שנאמר בספר ויקרא

שבח לאל קדוש בנבורה ואתחיל בספר

במדבר סיני בעזר אל יחיד אשר קולו שמעתי ב

באזני ואנו אתאחש שם כשבד אשר שמו פלוכוב אל אחרונו אוסבח לבי להבין דברי
הקדמונים והמורים אחרן ..

כי אשתי אהובה אחיה אחך חיוב הקיצ עבד בערפן יפ שהובה אחונו הוא כהן בדיונו אחך
ליחוב הקיצ הוא וברכה הדיונו של הבי קלה בשיעך ויהיו אחוזרו ויחם יגה ה׳ חסדיו זה חסדו
ולכלה שיהיה עשה יו נקידה אחר בו הבשיהה נבוב שורו היה לו להיינו יוסף שהובה יסוד הנק
ן חי השלחים הוא לעבדיה שכן יקחך הוא ן חי וכן הדה ויהיו מחק הוף הם ל עבדיה
ומפי שהוא אחשמע ונבדיל אלח אלי ואיך ואחנן בשחוף ניים אל בוכך להשמע
להיגלים הקידן אחר אחלך בשפחה . ואי אחין ל ישוב להשמע בהוא ישע אי יוד עשיב
יים קוי דוש כלה לביא אחשמע ויאחר אחשמע מלחוב ובחיונם ובקשוב
ולא אחיני דש בחנונו שהובה קוי בשא כשני ויש עם ודיק כשא עשוב אלקיע
כשו שהפרח אחך ויהו ויוצא קול ואחין בוא כשא כיש כשני שהובה אי אלקי דו
מפני הלב אחיין יגיא בין להיינו כיש אי כיך יה׳ שהובה ן אחר הוא אחרון בשא
כשים וישלה אוכן כשא עשוב אל הקיצ שהם אחך ובי אחשלך להשח שהם
כקי אחרם אחר אחיין והם הלב והפה הלב ויהן ויאחר כי יד שלשם יה אחחוה לה בשלך
להיינו סחש אחך הוא בשבל כי ציך אחה קול אשוב כי להשכיר אחך שלך ואשוב
אוכם אחן השלה ובזה נעשה בשח בשלון הפה בשבה שהוא אחשם ויהן כפה הקיצ
אשר ה׳ בקיצ אחיש שוב בשבה עוש חנינו אחי שבחה ויבו קול אינא אחן הקיצ אל ה׳
אם יג אחשלך בשרים ולבן בשה זה הוא כה ואל אחשלך הם אחשלה אינו אישים של
הפי שהם אחקים אנים אנים אנים חק הפי ה׳ והאנים שהם אנים הם השנים
והעוחנים אנים של בחשלך הם עוחים כשהי קול כשו אשוחין הפי חיים להוצא
קול בן עוחים או בחשלך נאנים אינא אחיני של הלב בחשבה שהוא הלחוב שלא
בו הי אחיני בי אינים נגים שהוא אשוב אחיני של הלב בחשבה שהוא הלחוב שלא
היא קול אלה כי היא שוב כלוא אחיני אי אחיני אחיני אחיני אחיני אחיני
שהיא חבשך אלשה והיינו אשלא לפי אחרך לפי אחשלך אל היא שלה לפי
הקבה אחל קיבוך ושלה שהוא הכבי אחי בהבי אחשלה ואחנך וכי עב׳
קכב שין הבשוב אינ נו אשוב אחי כי בשוב אחיא אחיני אחיני אחיני אחיני
ובשהיה בית הפקדש קיים היה כי בשוב אחיא אחיני אחיני אחיני אחיני
השוכיני לא נשא לנו שלא ודיי דבי׳ם לבד ויודע כי אחשלך היה ביך ואיא עשוכני כל
מקום אלה. אחר אחיני אחיני אחיני אחיני אחיני אחיני אחיני אחיני
בן זוה ואחם אלה ביך הנה כיש הוא בן יה יהו שם יהו כי הבן הוא ואלו וא שם
יה היי יהו ואל מי אחוך בשוב אחיא אחיני אחיני אחיני אחיני אחיני
דבי׳ם ואחם אלה ביך הנה כיש הוא בן יה יהו שם יהו כי הבן הוא ואלו וא שם
משה אלה. אחר אחיני אחיני אחיני אחיני אחיני אחיני אחיני אחיני

בפרשת נשא עד פסוק ויבן אלהים את האדם ואשה ועד כן חמשים אמה פלהפת קכ"א
לעבד עבדך ועבדך משרת את אדני משה ואשה עד פקודיו
לו לבית הלוים משוררים ומשקיפים ואשה שהשתדלו אשה פקודיו
עליך בחרב כמו שי"ל דבר והוא כי היה כענד בהן עלי השלושים הסהן השלישי הוא
ואשה שהוא מעכיב לתשיבי ולא הוא נביאל אשר הוא משרתיך לשון ופוד הדבר
וסמם יאמר ה' חפצו ובלשה שיהיה עמי. ויאמר יאמר ה' חפצו זה חפצו כמ' שאמרנו הוא בהן תלי תב"ו
הדינין נעבי התפלל כי התפלל הוא כמ' ואביגיל שהוא מלך תיובת הקדש הוא כהן.

כלי יהא לו להיות עבד ופשוט משעבדל לעשות חוכן כרוך בדין בתוך התכונה אח ג
נגלי בן ... והנה כעבדה שהרוס שובר להקבה שיעשה אצריך הזרוס לבוכן כלו[illegible]
להיות שיהיה עשר ויהיה בן ויפשוט בו בהקבה ואי זן היה השבלך בגילגל זאת היה הפלה-
צריך הזרוס שיהיה עשר נה ובן כמי שיכלול עשות כאת המיוחנך אל השלוחה שבוד
והנן הפלה נסוד עבד לעבד שבידך אל בנון השלוחה לבידיך בוובכן בסוד בחכמ
להבדלך מלוחן בנשיקין שלוחים כרחני. ובהיוכן בן שיבדלך מלאת מסוד כלו ואין מי
שיתה הדו ובהיוכן עבד שבד שבידך מלוחן והנן בנוקו השלם ויהיו השלוחים
שלם אצריך לבנעת פוסיד שהיה עוקב ונצריך עי הבלה עם כל הנרין של הבלה מהשלוח
והסדכוב להנעה ומי שבבא לעשות בקשוח כלה בחוקן שבבני חד עם זונה ושיבי
בכלל ז בחבר ז ובשאר יחבר ומחברין להנן השלוחה זה הוא הזרוס שהנן סוד אל כל
התחוה בכלל ז בלא פרוד כלל ומחבר הכל בא זכן הזרוס שהקבה מחבריו עלון בכל
של התיכוב ומשנוב את כל השלוחה ובכל חוקף דקיוסם ויהיו סלוב מחוק כיב בב
הנלך אשר כל נניי מלוחן בי ידון מאחרין ובשאין בשבה זקני הוא באת השלוחה
ומחוכן היום ואנלך הוא נודע להם ונראם בכל השלוחה באשר אצריך לשלח לשון
שבלך כל החיליים והמחוכן כולם נזהרים להיוכם לתיכן לשבד והקבה אינוכלך אלה
הוא לבדו ועקול הנבשרד ואחר יפה ואלוי ניחיד להיוכן אצלבחיוך ולשמוע יחיד אל
מושב פחיד אל השלה ונסוד אם מחוכן אל מלאכו נתפקוך אל ויחזק עבדי אתה ישראל אשר אתפאר
אשר בך אכתפאר ויאמר לי עבדי אתה הוא עבד ישראל אשר בן זכר כי עבד היא עבה
כמו שאמרנו לבן אחר בישראל יבד ולעד נב עשלה אחרונה של אחרונה פלאשון
היה עקבה ושהה הוא זכר אהם כלל לשלה וכמו כן הוא אל כפי אשר בן אחר
... נריך ה לשלם אחרן ואחרן ... תם ונשלם מה שנאמר בספר ויקרא

שבח לאל קדוש בנבורה ואתחיל בספר

במדבר סיני בעזר אל יחיד אשר קולו שמעתי ב

באזני ואנו אתאחש שם כשבד אשר שמו פלוכוב אל אחרונו אוסבח לבי להבין דברי
הקדמונים והמורים אחרן ..

160

תעשה ׃ כי תהיה על ריעתו את הארם ומחתה יפקד והבקה הקבה של ומחתה אפריס שלו
לה״ס טהם מלכי עשב ׳ כי היו על ריעת הארם ומחתנו בהם על פי הארם ויצריס למחנה מקדש
עזאזל הוא נקרו שמכם לצריס ושבע שלה ובמלא שיהיה מהם היעלם ולהקבה ובקבה יחזור יהיו
לכפר עליו ויהיה לו ויהיה ה ומהן ויכלו שלמחנה כל עבודת שמים ומקדן ויסוכל
כלשעלם ושלה שמחנה וכל שמחנה ובקבה ויעשו כל עבודת שמים ומקדן ויסוכל
שהיה עליו שלשים ושנים הכפרים כשהוא הלו עליו לשבח שהיה לבד שהיה שנאמר

שכן כמצא שבוס
א' נאמ' בו חשך

וא' בעבר יום שני וכליום ויום יש לו נדר מבחוץ אלא יכנס האדם לאוכן עוב בעבור החשך
ונאמ' בו אור לומ' שהחושך הוא שומר וכסוי לאור אלא יכנס בו וכן בכליום ויום כמצא שמוב
ואוכם השומרים הם כמו הקוצים אל הכרם שהם שומרים אוכן אלא יכנס כלאדם שם ויש שומרי
אחרים כמו נחשים ועקרבים ושרפים ושומרים אוכן עוב אלא יכנס אדם שאינו ראוי ליכנס
שם שאילו לא כן היו כל הרשעים נכנסים בסודי הקורה ולכן כל מי שהוא רשע ונכנס לבנה
סודות הקורה כמה מלאכי חבלה שעראו חשך ואפלה נחשים ועקרבים חיות השוב נקראי
ומלבלבלים מחשבתו אלא יכנס למקום שאינו שלו אבל מי שהוא עוב כל אלו השומרים הם
למאמרו והקטיגור נעשה סטיגור ומכניסים אוכן לעוב הגנוז ויאמרו לו לעוב אדוננו ורבי
אדם זה הוא עוב וצדיק ירא אלהים ירא שמים רוצה להכנס לפניך ואמ' לו פתחו לי שערי צדק
צדק אבאבם אודה יה אז אוכן העוב הגנוז ואמ' להם פתחו לו באוכן שער שעראי אהבה
או באוכן שער שנקר' קשובה כל צדיק יכנס כפום מדרגה שלו וסוד הדבר פתחו שערים
שהם ב' מיני שערים ויבא גוי צדיק ונו' עתה צדיק להחזיר על פתח הקשובה וכי מכמה מיני
מיני קשובה יש ששאים בני אדם אמת הוא כי יש הרבה אופנים של קשובה וכולם
עובים אבל לאו כל האופנים שוים יש אדם שהוא רשע נמור כל ימיו והוא שובר על כמה
מצבה אל לא בעשה ומתחרט ומודה עליהם ואחרי כן לא עשה לא עוב ולא רע לזה ודאי
הקב"ה ימחול לו אבל לא שיזכה לקשובה עליונה יש אדם אחר שאחר שעב מחטאיו ומתבפר
לו הוא בדרך מצה ומתעסק בכל כחו בירא ובאהבה של הקב"ה זה זוכה לקשובה תחתונה
שעראה ה' שהיא המלכות שעראה יהוה במילואי שעלה בן' וזו היא קשובה תחתונה ויש
אדם שאחר שמתחרט משונוכיו ועשה קשובה הוא מתעסק בקורה בירא ואהבה של ב
הקב"ה ולא עמ' לקבל פרס זה זוכה לאוכן שהוא בן יה' ועל שמו עראה כינה כלומ' אימ' עילאה
נקראה כינה עלאה וזה האדם נדם שיעוב ו' לגבי הא ראשונה שהיא אימו ומלבד קשובה בן היא
קשובה ו' לה' ולשלם איך שורה ה' באדם ולא ו' כלא ירא ואהבה אלא שעי' שעסק במצבה
כאמור באבה ויראה זוכה לה' ועי' שעסק בקורה כאמור בירא ואהבה זוכה לו' והנה
קוראים אוכם יראה ואהבה ובוראי שכן הם אשר משם ניקנה הקורה והמצה שהם בן נקבה
כי הקורה הוא בן והמצה היא בת ושניהם הם א' ונקראים בנים להקב"ה וכמו כן ישראל
שמקיימים הקורה והמצה עראים בנים להקב"ה שהוא הקב"ה בנים אבם לה' אלהיכם שהוא
הקב"ה מלכות:: והנה יש יראה ואהבה שהם נסקרות לפי שהם כמוח והלב שהוא בחלל הגוף
ובראש אוכם הם נסקרות והנגלות דהיינו הקורה והמצה שהם בגוף ובראש לחוץ עראי
הנגלות לנו וסוד הדבר כן הוא ודאי אם האדם ירא להקב"ה או אוהב אוכן הדבר הזה אין א
הדבר הזה יודע בו אדם אחר לפי שהוא דבר שלא נתגלה אלא הוא בינו לבין קונו אבל ש
מתעסק בקורה והולך במצה עשה זה נתגלה לכל אדם לפי שהקב"ה עשה לו פה בגלוי ל
להתעסק בקורה ועיניים להסתכל בה ואוזנים לשמוע בה ועשה הקב"ה באדם ידים ורגלים
ונוקי לעשות בהם מצה עשה ואב' יש לרעב חוטם לחה עשאו ולמא נפקא מינה ואמ' ויפיח
באפיו נשמת חיים זה הוא דיוקן שעל האדם שנ' ב' ויחלים והנה סלם סלם ודאי היא נשמת
חיים שהיא כסא לשם יהוה שהוא ביראה והאהבה בקורה והמצה ובה כלומ' במלכות
שורה וכסא זה ממנה נזורה כל נשמותם של ישראל והיא דיוקנא על ראש האדם והנה מלאכי:

אלהים שלים ויורדים בו אלו הם ההבלים שעלים ויוצאים בגוף בסולם זה שהוא ז׳
של כל המדרגות שהוא רמז למלכות שכן סלם שלה סיני וידוע כי הוא עקראת סיני סולם
הוא ה׳ מוצב ארצה שנים ראשו מגיע השמימה ג׳ והנה מלאכי אלהים שלים הרי שנים
שהם ה׳ ויורדים שנים הרי ד׳ כולם הם ז׳ ואלו הד׳ שהם שלים ויורדים הם כנגד ד׳
רוחות והשמים והארץ וד׳ יסודות בשלם וסוד הדבר הבל הבלים אמ׳ קהלת הבל
הבלים הבל הבל הרי ז׳ הבלים לכנגד הכסא שהוא הסלם השמים והארץ וד׳ יסודי
השלם הרי ז׳ ואלו הז׳ הם כנגד ז׳ ימי בראשית אשר באותם הימים יש כל בריות
השמים והארץ והים שהם חיות שפות בהמות דגים וכמש בולדים שבלויים ממנו
ולפי שהכל נבראו בסלם זה שהוא הסלם הנאמ׳ עליו כל ישראל כי כל כל הוא צדיק ומן
זה הצדיק הם יראים שנ׳ ומורא הכם וחרבם יהיה על כל חיה הארץ ועל עוף השמים
ופי׳ חיה הארץ וב׳ ר׳ לבני אדם שהם דומים ונמשלים לחיה הארץ ולבהמות ולשפות
ולדגי הים ישן יש אדם שמזלו שור שהוא בהמה ויש שמזלו אריה שהוא חיה ויש
שמזלו נשר שהוא עוף ויש שמזלו אדם וכל אלו למה הם מפחדים מדיוקן זה והלא
הם נבראו משם אלא משום שם יה״ה השורה עליו הם מפחדים ממנו שנ׳ וראו כל
עמי הארץ כי שם ה׳ נקרא עליך ויראו ממך וכל מי שפונים מעשיו נפגם דיוקנו
ושם ה׳ אינה שורה במקום פגום כי במקום פגום שורה חשך בעבר פגם הלבנה שאוף
בו חשך והאדם הזה כמו שהוא פונים דיוקנו כן הוא נפגם למעש נעשה אלם או חרש
או סומא או חגר כדי שיהיה חשום למעלה ולמעש ואותו חושך שורה בפגימות שלו ומי
מהרים בו מדרגות קדושות שהם חיילי הקב״ה ומתרחקים ממנו לפי שכבר ידש באותו
פגם אינו שורה המלך ולכן חיילי המלך מתרחקים ממנו כי חיילי המלך אינם שורי
ולא מתקרבים אלא במקום שהמלך שורה שכן הם מתנהגים אחרין כמו האיברים אחר
הגוף ובאותו מקום ששורה אותו חשך שורים כמה נחשים ועקרבים כמה מלאכי חבלה
שעקרים נחשים ועקרבים מתקרבים אליו ונושכים אותו כמה נשיכות ואלו הם היסורין
ואם יש לו ממעש ממעשים טובים שעשה מתמעטים ממנו וכיצד מתמעטים
ממנו אלא כל זכות שיורד לו מלמעלה נוקנים אותו לאותם מלאכי חבלה ומכעלי
ממנו היסורין ואם אין לו זכות ולא שון למעלה אלא הכל הוא למעש דהיינו שאינו עשה
עמ׳ שלא לקבל פרס וכן שנוכיו אינם פונימים למעלה כי לא נקבוון לכוונות רעות
והדה ורים הפונימים מעלה בכל מצה שעשה יורד לו ממונה ואומות השלם מתקרבים
אליו לנגד מלאכי חבלה ונוכן לו ממונו וניצל ממנו ובעבר כן ישראל הם מקריבים
לעזאזל אחל אותו חשך ועפרים כנגד ע׳ אומות לקיים מה שנ׳ אם רעב שונאיך ה
האכילהו לחם ואם צמא השקו מים ומי שחוזרים בבשוב מתשרר אותו חשך מ
מאותו פגם ונשלם וסוד הדבר גם ה׳ העביר חטאתך לא תמות וחוזר בו מי שם
ה׳ ומתרצה בו מאותם נשכים של היסורין ההד׳ ושב ורפא לו דמשמ׳ שהיה חולה קיינו
היסורין ומנין שחוזר הקב״ה מי שחוזר בבשוב ושנשלם אותו פגם ההד׳ שוב אלי ואשוב:

קהלת ב׳ ה׳

דברים כ״ח

משלי כ״ה כ״א

ישעיה ו׳ ז׳

זכרי א׳ ג׳

אליכם וזו היא בשובה נמורה שנורם שתחזור פיע שהוא יהו׳ לנבי ה׳ שהיא מלכות ב
כמו שנתבאר למעלה כי אותה ה׳ היכה הולכת יורדת מן קדן שלה יען היא הריוקן
אשר עשרים בה כל המלכה ובה עשרים עשר ספירות ובאשר האדם עושה מלכה א׳ אמ׳
אלא עשה יוכר אם עושה אותה בירוש ואהבה אל הקבה בעברה לבב שורים עליו ספ׳
וכל מי שמקיים מלכה א׳ כראוי הרי הוא נחשב כאלו קיים רמח מלכה עשה והעונם שאין
מלכה שאינה כלולה מכל רמח מלכה וזה הוא המקובלים שמוכרים שאם אינו מקיים כל רמח
אפי׳ שתחסר לו א׳ מן המלכה חזר ומתגלגל עד שישלים כל הרמח והרי לך בהריא כאן ש
שבאשר יקיים א׳ בשמש ואהבה כראוי כאילו קיים כל רמח מלכה עב׳

פקודא

לרון בדיני סוטה ההי׳ ועבר עליו רוח קנאה וקנא וגו׳ ודאי כי רוח טומאה
נמצא מב׳ צדדים שהם א׳ באמת וא׳ בשקר בשקר הוא אמת דהיינו ועבר עליו רוח קנאה
והיא לא נטמאה כי רוח הטומאה הוא משקר אבל באמת שנינו דהיינו ועבר עליו רוח
קנאה וקנא את אשתו והיא נטמאה וכי יש אמת ברוח הטומאה אלא הענין הוא כי האדם
הוא מצד האילן טוב ורע אשר אם יצר הרע והנחש בזמן שיש לו לאדם נשמה טובה
בכל מעשים טובים אשר נאמ׳ עליה אשת חיל מי ימצא אשת חיל עטרת בעלה יצר
הרע יש לו קנאה כמו שמצינו שנתקנא הנחש באדם הא׳ על אשתו עד שפתה אותה ונתן לה
מיכה ולפעמים מושל עליה בחטאים שמחטיא אותה ומטמא אותה והרי נעשה נבלה
ויצר הרע מצד הימין עד נחש ומצד השמאל עשו מדרגתו סמאל נקד כלב הממוע אשר
בגהינם הקוח הבהב ההי׳ לעלוקה שהי בנוה הב הב ורצנו לאכול הנשמה הטמאה
באש שלו שהוא גהינם ועבר עליו רוח קנאה וקנא את אשתו באמת והיא נטמאה וכאש נ
נטמאה נאמ׳ עליה ובבר איש כהן שזהו מיכאל כי תחיל לזנות את אביה היא מחללת באש
בשרף ושם נשרף אותה זוהמה והיא מתלבנת מן אותה זוהמא כבסף שמתלבן באש
ואותו עופרת שהוא הזוהמא נשרף ועשה עפר ונשבר כמו כן בישראל כאשר הם מלאים
הקורה מכנסים אותם בגלות שלבני עשו ובני ישמעאל בחב שעבד שלהם אשר מדוכיהם
היא כלב ונחש ונידונין בהם ובהם יבדרו ויתלבנו ויצרפו כצרוף הכסף ובחון ה
הזהב ההי׳ וצרפתים כצרוף הכסף ובחנתים כבחון את הזהב עד שיתקיים בהם אם זכריה יג׳
יהיו חטאיכם כשנים כשלג ילבינו ואילן של טוב ורע בעברו נאמ׳ ויורהו ה׳ עץ וישלך אל
המים וימתקו המים וגו׳ לפי שהיו ישראל עם ערב רב כולם היו מאילן טוב ורע ולכן
חציו מתוק מצד ימין וחציו מר מצד שמאל ובזמן שהיו ערב רב מחטיאין את ישראל
היה כאילו היו כולם מצד הרע והמים חזרו כולם מים מרים כאותו עץ מר במים ההי׳ ויבאו
מרתה ולא יכלו לשתות מים ממרה כי מרים הם ובדאי כי הנסיון של הסוטה הוא
העץ אם סטת בחב בעלה אותם המים שמשקים אותה חוזרים מרים ובהם ובעבר בטוש
ונפלה ירכה ואם לא סטת מה בכי׳ וימתקו המים ולא עוד אלא שנאמ׳ בה ונקתה ונזרעה
זרע ויולדת בן כמו כן יעשה השי׳ ב לישראל לנסותם בגאולה האחרונה ההי׳ יבדרו ויתלבנו דניאל יב׳
ויצרפו רבים שהם מצד הטוב ועומדים בנסיונם והרשיעו רשעים אותם שהם מצד הרע ו
ויתקיים בהם ואל ארמת ישראל לא יבאו ובזמן אותם והמשכילים יבינו מצד הבינה שנ׳ יחזקאל יג׳
אילן החיים בעברה נאמ׳ והמשכילים יזהירו כזהור הרקיע בחבר זה שלך שהוא ספר דניאל יב׳

הזוהר מן הזוהר אל אימ׳ שלא׳ הצו בה באו לא צריך נסיון ולפי שעבדים ישראל ל
לעשם מאילן החיים שהוא ספר זה ספר הזוהר ויצאו בו מן הגלות ברחמים
יכניים בהם ה׳ בדד ינחנו ואין שמאל נבר ואילן של טוב ורע שהוא אסור והכר טומאע
ועהרה אינה אולטר על ישראל יוכר שהרי פרנסה אלא לא היכה אלא מצד אילן החיים שאין
אם לא קושי מצד הרע ולא מחלוקת מרוח הטומאע אז ורוח הטומאע אעביר מן הארץ
ויהיינו אלא יתפרנסו כח מעמי הארץ אלא מצד הטוב שאוכלים עהרה בשר הכר ולא
מעבר רב שאוכלים טומאע פסול אסור שהם טמאים שמטמאים עצמם בנשגיו שהם
בניה של לילה שהם נשגיו חוזרים לשרשם ועליהם נאמ׳ כי׳ משרש נחש יצא צפע ובזמן
שאילן טוב ורע שולט שהוא חולין של עהרה וחולין של טומאע אוכם החכמים הדומים
לשבבות ויש׳ אין להם אלא מע שצוכנים להם אוכם חולין בנוון יום השבת שאין לו אלא
מה שנוכנים לו כימי החול ובזמן שאולט אילן החיים אילן של טוב ורע נכפה ולא יהיה
לעם הארץ אלא מה שנוכנים להם כח ונכפים כאילו היו החכם וכאילו לא היה בשלם אבל
אסור והכר טומאע ושקרה כן היא שמרכ כמו שהיתה קודם לכן ויהיינו בזמן הגלות לפי
שבאוכו זמן לא יתחדש אלא שיעבר מן בעמי הארצות מאשלכם כמו שאמרנו אבל אסור
אסור והכר יצטרך מצדם אשר אין בין הגלות לימי המשיח להם אלא שעבד מלכיות
בלבד אבל הם אינם טועמים מאילן החיים וצריך שיהיה להם המשיח אסור והכר טומאה
ועהרה אלא שיהיו מעבדים לפני כח בנוון החושך לפני האור שערב רב הם עמי הארץ
הם תשובים ולא נקראו ישראל אלא עבדים מכורים לישראל לפי שהם כבהמות וכבר
העמידו הדבר וישראל נקראים אדם אז ואתם צאני צאן מרעיתי אדם אתם ואתם צאני
צאן מרעיתי אלו הם העה שהם טובים מצד טוב אדם אתם כח ובחסוק זה הפסוק ר
רומו אוכם לו עמי שומע לי ישראל וגו׳ אחר שאמ׳ עמי למה אמ׳ ישראל אלא עמי עה
ישראל כח ובעבדים נאמ׳ ובני ישראל יוצאים ביד רמה ובמו שחלק אוכם הקבה בהם ביני
כן חלק אוכם בגאולה האחרונה של ישראל אז בהם וחמושים עלו בני ישראל מארץ מצרים
מצד אילן החיים שהם נשנה של יובל נאמר בהם בהר סיני המה ועלו בהר ובהם
נאמ׳ ויסע מלאך האלהים ההולך לפני מחנה ישראל ועליהם נאמ׳ ואשא אתכם על כנפי
נשרים שהם עצני כבד ואביא אתכם אלי ובני ישראל יוצאים ביד רמה כמו שהיה אז
כן יהיה בגאולה אחרונה שיוציא לכח בכל זה הכבד וכמו אז בעה מצד הטוב ויכליב
בתחבית ההר כן יהיו ביציאתם מהגלות האחרון שיהיו פחד רגלי כח כעבד שהולך
לרגל הסוס של אדונו וכמו שאמ׳ להם בתחבית ההר אם תקבלו קודתי מוטב ואם
אם תהא קבר קבם כבה יאמ׳ להם ביציאת הגלות האחרון של הגאולה האחרונה אם
תקבלו עליכם כח ביציאת הגלות באדם שרוכב על הסוס ועבד שמשמש לו מוטב ואם
לאו אם תהא קבר קבם בגלות ועבד רב כמו שנאמ׳ בהם ויהא העם ויגוע ויעמדו
מרחוק כמו כן יהיו רחוקים מן הגאולה ויראו לכח ולעם הקדוש בכל זה הכבד
והם רחוקים מהם ואם רוצים להתחבר בהם מה כבי בהם לא תגע ביד כי׳ קולים קל
או ירה יירה באוכו זמן יכניים בהם בשראל ה׳ בדד ינחנו ואין עמו אל נכר ורשעים
בחשך ידמו הם ערב רב ולבן אמ׳ הנביא עליהם ועל אחרת ישראל לא יבאו .. רועה

ויכריב ג׳ ב׳

ישעי׳ ט׳ ב׳

קבה

שמאל א׳ ב׳ ט׳

יחזקאל ג׳ ט׳

נשען שיש בהם ובהמה

פרשת בהעלותך

פקודא של תמוז שהוא כי תהיה עשרה לחדש הרביעי ... עד חדש אחד ... עכ"ל

בלבוש ליום ב' בתמוז ... שנת ... בבוקר יום ... שהם ... לחדש ... ועשו ... ואחרי ... ובקרו ... כחוקת ... כמשפטן ... עכ"ל

ויעשו בני ישראל את הפסח במועדו ... עכ"ל

ויעשו בני ישראל את הפסח במועדו ... עכ"ל

ויעשו בני ישראל את הפסח במועדו

פרשת שלח לך

פקודא זו את להפריש חלה בעין ובזה היא נוהגת בכל מקום ובכל זמן אל העיסה עצמה

האשה שלשה בעיסה חלה

ויהי בהיותכם אוכלים מלחם הארץ תרימו תרומה לה׳ ראשית עריסותיכם חלה תרימו תרומה כתרומת גורן כן תרימו אותה ומנחתך על ראשיהם לדורותם ... עכ״ל

הנה שמעת שהוא יתברך מצוה לנו שנתן לנו מן הארץ שנאכל ממנה שנתן לנו ממנה שנתן לנו ממנה שנתן לנו

נשמו בכסאות ומלאכים דבריאה שהוא כנשמה לגבי הגוף שהיא מתלבשת בגוף הזה
השפל ולכן כאשר השכינה היא לחוץ מהיכל בית המקדש וחוץ מהכסאות שלה כביכול
דומה כאילו אין המלך עמה א׳ מצד הכסא העליון שהוא גוף להקב״ה ומלאכים שהם
כלויים ממנו כאברים שהם כלויים מן הגוף שהם זכרים כנשמות שנזרו מן הזכרים
כסא שני הוא גוף השכינה וכל הנשמות שכלויות מן הכסא הזה הם נקבה ומלאכים
שהם כלויים מכסא זה הם נקבות והקורבה שלהם היא הקב״ה ושכינתו כן יחוד הקב״ה
ושכינתו אעפ״י שהם נשמות לגבי הכסא והמלאכים זהו הוא לגבי קב״ה ושכינתו אבל
לגבך שלה השלוה הם בגוף ואבה הוא שאבה מייחד אוכם ומקרב אוכם ולכן אמונה שלך
בהם ואבה אין שליך נשמה שבהיה אתה בגוף בשרכו לפי שאתה הוא נשמה לנשמה ואין
לך נשמה שליך ולא אלוה שליך אבה הוא חוץ מהכל ולפנים מהכל לכל צד ולמעלה מהכל
ולמטה מהכל ואין אלוה אחר למעלה ולמטה ומכל צד ומכל רוח ומלפנים שלי ספירות
שמהם הכל ובהם כלוי הכל ואבה בכל ספירה בארכה וברחב מעלה ומטה ובן אבה
הוא בין כל ספירה וספיר ואתה הוא שאבה מקרב להם ושכינתו בכל ספיר וספיר
ובכל עצמי האור שכלויים שהם כמו העצמות והגידים שכלויים מן הגוף ואבה
אין לך גוף ולא איברים ואין לך נקבה שלא א׳ ולא שני יהי רצון מלפניך שבקרב אב
השכינה לגבי הקב״ה בכל מדרגות שהם אצילות שלה שהם נשמות שלה בעלי מדות
נשיאי ישראל חכמים נבנים חסידים גברים אנשי אמת נפאים צדיקים מלכים כלם
שלה אצילות שיש אחרים שהם שלה בריאה שהשכינה היא קרבן שמן המשחה מן
הימין שמן למאור כמו אבה המאור הגדול כלומ׳ שמן הימין הוא המאור הגדול
כנודע שיום ראשון שהוא ימין נברא האור הגדול אשר לא היה העולם יכול לעמוד בו
ונגזו לצדיקים שמן משחה קדש הוא מצד שמאל שנ׳ וקדשת אבה הלוים וידוע שגלוי
הם מן השמאל שמן כבר הוא מן הצדיק שהוא מכתת כבר מאכרים שלאוכם
זכים להוריד השמן אצל הפתילה הפתילה היא בכלב ובגב משם היא ירא ולוים ש
שומרים המקדש ומשם פקודא לירא אבה המקדש והיא מצד עבדת הלוים המקדש
בכ״ה משמרות לויים שבהם הלוים בשיר ובזמר מזמרים לפניך לעלות
השכינה שיר וזמר בהם לה׳ והנה הם כ״ד משמרות ושירה וזמרה שאומרים הם כו׳
כתשבן יהוה ואחב״ה מצד קטורת לקב״ה והקטורת הוא בקרבן כי כמו שהוא יב׳ מחלק הקטרת
כמו שפתרש אחב״ה כן הקטורת הנה בקרבן העולה נאמ׳ והפשיט אבה העולה ונתח אוכה
לנתחיה ואמרין ופדרין שהם מתאכלים כל הלילה הם כפרה שלא יבוי הגוף שלה המקריב
ובפרה לעפשו שלא בשרף בנהינם ולא בשמר כיד מלאך המות ולפי שהאדם שחוטא הוא
כיצר הרע שהוא צפוני לכן שחיטתו בצפון להצ״ל אוכו מאוכו צפוני ואין כל הקרבנות שוים
ראייה לזה ק״ו מהנביאים שאעפ״י שהכורה היא שם ונבאה שנ׳ בו רוח ה׳ כניחנו עבה לא כל
מאדי בוכה הם שקולים ושוים וכמו כן לא כל הנביאים הם שקולים ושוים שיש נביאים שהנבאה
שלהם במלבש המלך וכן היא כורה שבעפ״ל לבט אדם כנה יוצאים ממנה כמה פסקים
ופסוקים שלמלבש המלך ויש אחרים שעלים יוכר שהם מאבר גוף המלך שנ׳ בהם ואראה
ואריבי במראש בעיינין שלהגוף הקדוש יש אחרים שהם באזנים ה׳ שמעבי שמעך יראני

אהם ׳׳ אשר נעשים כ׳ הנאמ׳ עשרה עשרה הכלל ואמ׳ בשקל הקדש אהוא הקו האמצעי
אשר הוא שקל הקדש כי ה׳ היא ה׳ ה׳ לאיל זה׳ ו׳ אהוא שקל הקדש וזהו שאמ׳ הכבו עשרה
עשרה הכלל בשקל הקדש כלומ׳ שכל עשרה היא ה׳ ה׳ וההא היא מצד הכלל דהיינו בשקל
הקדש נמצא כי בשני עשרונים לאיל יש החיבר של המלבוב עם הכלל ועלו כם אל הכלל
אהוא הכבר ועוד שני עשרונים הם שני יודין שיש במלב ויי׳ ומלב לאיל מורה על
הוא שהוא איל זכר והכוונה היא כי היוד א׳ היא מורה על החכמה שהיא יוד והיוד
האחרת על המלבוב והוא על הכלל להראות שהכל הוא א׳ ׳ למעלה ׳ למטה ואו
באמע ועוד שלשה עשרונים הם ׳׳ ׳ ואלו השלשה יודין הם שם יהוה כי השם
עולה כו׳ ו׳ אוכיוב של השם הם ׳ ולכן בשרוצים לכבוב שם ההויה כובבים ג׳ יודין
יוד מבאן ויוד מבאן ויוד למעלה באמצעין ׳׳ פקודא אחר זה להפריש בוקר ורבנן
מארי מבני בעמידו שהבוקר עשרים שנים עשרונים ומהחלקים ו׳ עשרון לחמץ
ו׳ למצה מ׳ שלמצה עשרים ל׳ מצה ומ׳ שלחמץ עשרים ו׳ חלוב וזו היא מה שאמ׳ הכבו
מלב חלוב מצה בשמן שהם יוד ה׳ ואוה׳ היו עשרים מהם ל׳ מצה שהם ׳׳׳ שבעים
במילוי שם זה ג׳ יודין א׳ של היוד ושנים שלה׳ ה׳ שם זה של יהוה שהוא במילוי עשר
אוכיוב לפעמים הוא לימין שמורה בחכמה ולפעמים בשמאל שהוא מורה בבינה
ולפעמים באמצעיה שמורה בכלל ובכל צד שיהיה מורה רחמים כי ימין עליון של
פרצוף החכמה ובמוכן השמאל הכל מורה רחמים הרי ו׳ לימין ו׳ לשמאל ו׳ לאמצע
כנגדם היו ה׳ עשרונים ל׳ חלוב כי הימין והשמאל של מעלה הוא רחמים כמו שמוכן
המצה ולפעמים העשר הם לימין למטה בבריאה ואין פוחתין בו מ׳ מלכיוב כי ה
הם מבלבשים בה והיא מבלבשת בעולם הבריאה ובמלבוב שבעולם הבריאה שמבלבשת
מלבוב העליונה של אצילות כי כלולה בהח ולכן אין פוחתין מ׳ מלכיוב ולכן ברה שהיא
מלבוב דאצילות והיא על הכסא בעולם הבריאה לכן אין אנו פוחתין מ׳ מלכיוב
ולפעמים ה׳ מלכיוב שמבלבשת המלבוב היא באמצעיה דהיינו שמבלבשת בנין
זונה כי הכלולים בו ולכן אין פוחתין מ׳ זכרונות כי הוא זכר ולכן נקראים זכרונו
ויש׳ בהפלגם על פי יהוה יחנו ועל פי יהוה יסעו אבל משמרת ה׳ שמרו הרי
ג׳ יודין ויש לה ד׳ פנים כי כל יוד הוא משם יהוה שהוא ד׳ פנים דהיינו ד׳ אוכיוב
של השם ג׳ חיוב הם שבן אמ׳ על פי יהוה הרי א׳ ועל פי יהוה יסעו הרי שנים ובמשמרת
ה׳ הרי ג׳ ובל ו׳ יש לה ד׳ פנים באופן כי כל חיה ד׳ פנים על פיהם יחנו ויסעו ושמרו
זאת היא השבינה ששומרת לאוכיוב ששומרים שבבוב וימים טובים שלכן לא זזה
שבינה מישראל בכל שבבוב ויט׳ ואפי׳ בשבבוב של חול כלומ׳ שבבוב של מעטרון
הנקר חול כי הוא למטה אלא שהשבינה שם היא סוגרת ומסוגרת בהם ובכל בפעה
שישראל מבפלגים היא עולה ליהוה עד שמגעת ובאה למרכב של החיוב העליונה
שהם האבב גדולה נברה כלל ויש להם ד׳ פנים כי כל א׳ יש לה זה השם של אוכיוב
שהם ד׳ פנים ואלו הי׳ פנים הם כנגד ד׳ שבעים ובפי מה שהיא מלמדת זכוב

אנ׳ מה שאמר
ובלא א׳ ד׳ ל׳ והכל
נעשה אוכיוב א׳ אשר
ישלו יוד א׳ למעלה
יוד א׳ למטה ואו באמצע
וזהו ויי׳ ׳׳ ו׳

שלו ושלום קרה פנחס שלא בימיו שנתקנא ונתכפר בניה שלא בימיו
שלמלך בשלמה שהוא בימיו אלא אחרי שלא פנחס כי היה בימי השלמה שהיה
לך סלה הוא נדול שמעון בשביל שהיה הכתוב אחריו שלו נשיאים לו נתנים
ולפנחס לא נתנו אלא כהונה וזהו כאשר הוא כתוב אחריו שלו נשיאים הם עובדים
ולפנחס לא נתנו אלא כהונה בלבד ולא נתנו לו נשיאים הם עובדים והכתוב משים
אותם כאלו הם עובדים לפנחס לפי שהיו בניו של שמעון הם עובדים לפנחס
ולא נתנו ל

להנצל מעבדו של שמעון שאילולי כן היו הרגים אותו ומאבדים אותו מן העולם לפי שלא היה אז
מי שיחזיר אותו לעולם ובשביל נדב ואביהוא שלא יאבדו מן העולם אם לא יביאם הוא ויהי שבכו
יבור נא מי הוא נגי אבר נא הוא ראשי כיבר נדב אביהוא שבאו בפנחס ולא נאבדו ויהו ואיפה
ישרים נבחרו שלא להבשיר מעשיהם שלא שמבשרין מעשיהם לפני המלך ומקנטין על
שמו ומקדשים אותו ברבים ובמו שהם עושים למעשה כן מקדשים אותם למעלה בין המעלה
של שאר העמים ונכרים למעלה ומכירים אותו כל ממונה בכינויו כמו שפרש אחב אבל
ישראל נכרים למעלה הכל בשם יהוה שהוא חיים של כל הכינוים וכל שם וכינויו משיר עליו
פיצר שם אל מעיר עליו שיש לו יכולת על כל אל ההר אני אדרוש אל אל כלומר אל מי שהוא איוב הח
אדון כל אל כינויו שהוא אלהים מעיר עליו שהוא אלהי האלהים וכן שם אדני מעיר עליו
שהוא אדון האדונים כמו כן כל סגרה שכל שם שלה מוכן עליה וגם לכל מלאך ישלו שם
ידוע לשיוכר לכל באותו שם שהמלך הוא שלו כמו מיכאל שהוא מעיר עליו שהאל הוא מלך ע
עליו וכן גבריאל וכ׳ אבל ישראל הם נודעים אליו וסוד הדבר אדם א׳ יוכל להיות לו כמה
סומים אומה הכי כל ישראל הם בנו של אדם הראשון שהוא יהוה שעולה אדם וכל בן צדיק
להיות לאביו כסום וכחמור להשים עצמו כפוף תחתיו וזהו סוד אדם ובהמה בן שיעה כ׳ לי׳ ה׳
שהוא בנו של אדם שעושה עצמו כבהמה בחתיו ולכן פעם בבוכה מצא אדם הקב״ה שיהיה
אח המתר שהוא היבם לאשתו להשאיר האח המתר בן לאחיו כדי שלא יאבד מן העולם
ההוא ושון זה של לקיחת האח אשת אחיו כי היא ערוה וכיצד הקיבל אותו הקובל היא במו סוד
הכלאים בציצית שאמרו מה שאסרתי לך בכאן הקרבתי לך בכאן אסרתי לך כלאים של העולם
דהיינו בכל הדברים הקרבתי לך כלאים בציצית אסרתי לך אשת האח הקרבתי לך יבמה כגון
מה שיש לנומרכיבים בפוחים או דקלים מין במינו ואסור להרכיב מין בשאינו מינו
והאדם הוא דומה לאילן כמו שנ׳ כי האדם עץ השדה ולכן כאשר יש לו בנים אין מרכיבין
מין בשאינו מינו אבל כיבמה מרכיבין מין בשאינו מינו כדי שלא יאבד נפש המתר ולא
ימחה שמו מישראל וזהו סוד גלגול כי הנה הגלגל אין לו קנוטה בלא אמת המים כמו כן
בשון הגלגול כי אותו שבגלגול הוא אמת המים ונשאה מגלגל גלגול וסוד הדבר מה גלגל אין
לו קנוטה בלא אמת המים כמו כן הגלגל היא׳ ואין לה קנוטה בלא אמת המים שהוא ו׳
ובמה כי יבמה שהיא״ה כי במלת יבמה יש יו״ד והא שהם יה ויש ב׳ שהוא בן שהוא אמת ה
המים וזהו ביה״ן יה באותו ברא העולם הבא שהוא עולם ארוך שהוא ו׳ ולכן מי שאין
לו בן אינו מבני העה״ש שהרי הוא״ו שהיא ו׳ ארוכה היא עומדת לקבל מן הים העליוני ואח״ב
יוצא מהם ו׳ ומתנו נחלקים כמה נחלים שהם מסבבין העולם עד שחוזר לים שיצאו דהיינו שם בקבוצ ומתנו
משם כידוע כי כל המדוב חוזרים למקום שיצאו ממנו דהיינו אל הביעה ולכן אמ׳ הכבו
כל הנחלים הולכים אל הים והים איננו מלא אל מקום שהנחלים הולכים שם הם שבים עד נהלת א׳
שחוזרים כגון שיצאו כמו כן והרוח קשוב אל האלהים אשר נבנה כגון שנתן אותה שם יב
שלימה אם תשוב בקשוב שהיא בינה כן יה שלשם אבה שלה באותו לחמשים כי עשר ריו
פעמים חמש הרי הם יה יה בן נחל שיוצא מן הים ונחלק לבמה נחלים כגון האילן שמתפשט

לבמה

לבמה עמדים ואם לא חזרה הנשמה אליהם כשעה אנשלהם נאמר בה אם הם שבים
[illegible]
[illegible] כי אלא בן לא יקרא אלא אם לא נגמר כי הבן הוא עמי כמו אמרנו
והבת היא הנשמה כמו איהיה אלא עשה אנברה בו הה אלה בקלות הנשמים והארץ ב
בהבראם והנה אמר אלה אהם אנים ואמר מי הם והיינו הנשמים והארץ והיינו בן אהו
הנשמים והבת אהיא ארץ נמצא אהם יהו אשר בהם יה אינלו אהם ויש הוא הרומה
לבקר והה רומה לבת אהיא מלכות ואם האדם לא יבה בעמה ראשונה באלה אמרנו
מהנשמה והולך עד נ' עמודים יהו הנקבל אלה יעשל אל עמודים אלא עם נבה כלומר עד
אלה אמרנו אם יסבר לו יחזור ויבא עמודים אלא כי כן הוא יב עושה עם האדם
ולמה אינו זוכה מעמה ראשונה ומערך להנשמה עד אלא ולמה יוב מאלא לא לבן אמר
הראשון נאמר בהם ראשי ראשי הבן ראשי ראשים נבדים ובאו אהם מהנשמה כי אחרי אנשרו הם חזרו
ובאים לפי אנרמו אלה אליך ישראל הרי אנרמו אלה אחר ולבן הם מהנשמה אלא עמודים
אשר נאמר עליהם עד נ' עמודים ישראל ואם נלקח עמהם נ' עמודים ולא יבו ביהו אמרנו
בו והיינו לבן ובה והיינו יהו אנאמר בו מקום אינשל הבן אם יהו כי זה הוא הנעלם
הנ' והיינו מקום אינשל הבן אינו מהנשמה עד אבן ועל לא אמרנו והיינו ה' ועדות
בגיהם בחטאת אלא ולמה והמלבשים אל נ' אמרות אל נרמים ובכרים אהם לבן
ואדם ובדם בקרבן אשר נעשה הם רומים הנ' עמודים אבא בשלם בעמה ראשונה
הוא לבן בעבה אדם בשלמים ירוק וכן היו הבה אשר הנשמה בהם אדם הראשון פעם
ראשונה שהיה אברהם הוא לבן שהוא חסד פעם אבה בינשק שהוא דין בקשה הוא אדם
פעם שלישי בדעשק שהוא דין ורחמים הוא ירוק ולפי שבעשק נכללו הארבעה אהם
אנשים לבן ואדם ובשרה האילן ובנשע אשר הוא אדם אב בו ואדם עם האשה הנ' ל
ונשעה פר עגל בכר לא שהה יבש ישעק ולא שהה פעו יחורו להיות מרחבבו בעד ה
הרע שהוא נחש ובל מנים חיה רעה ולבן נאמר לעד הרע והיה אלם כמו אב ושאר אל
מלאך ויובל ולפי שנקרא האדם אילן כמו שאמרנו כי כן כתב כי האדם עץ השדה לבן
הוא חוב זה ובעמה ההיא עשה פירות עובים למה הדבר רומה לאילן שהוא נטוע בחוץ
שאינו עושה פירות מה עשה עפר אוכן ונטוע בחוץ אחר ולבן העמודים ואמרו
מה שאינו מתוקן להיות עפר עד אילך לא ונטוע אם באשב כמו כן מה שאמרנו שהוא
מהנשמה נ' עמודים הוא כמו שהוא עפר והיינו שהוא רשע אבל אם צדיק שהוא מוטל
מהקום מקום לבב כאשר יפגע לבוא הוא נשלם כי יבא בהנשמה עמודים רבה
עד שיגאלם ויהו ועושה חסד לאלפים לאוהבו עד שיוכה לעד אלם כבן אבל לרשעים
אינו מקום יוכר מנ' עמודים ואם חזר בהשוב נאמר בו נלוה מכפרה עוון והיינו מה
שהנשמה ובא ולבן העמודים האמרו צדיקים אינם חוזרים לשפרם אלא רמיה עליהם
הבנו באמרו ועפר אחר יקח ונתן אבר הביב לא לעפר הראשון ואם אל עפר אוב ושאוב הבעל
אל האדם כשהיה לפי שהוא מוגזע ואין בו אלא אשה שהיא יכר הרע אב בה אשה רעה כרעה
לבעלה מאי הנקבה ירשע ויהרפא שהיא נרמה לו ובפי יה בר לי כי רעה לומר אלא כמו
שהנשמה אדם הראשון בהשב הנשמה תוה אלא נרע אוהב לפי שהיא נרמה ויהו ויעשה

[illegible]

לבהמה שעליהם העמידו מה שאמ' הכתו' ארור שוכב עם כל בהמה דהיינו השוכב עם
בת עמי הארץ כי מאחר שהם דומים לבהמה שוראי לא יבטל מהם מה שמחייב עליהם
הכבבים והמזלות .. ראייה מן הכתוב שבני אדם חוזרים ומתגלגלים ויש פסוק א' למתים
קיונים ובחורים ויש פסוק למתים זקנים אם למתים קיונים אמ' הכתו' אנוש כחציר ימיו כציץ כי
הארה כן יציץ כי כמו שהעשב אחר שיבש חוזר ויצץ כן האדם ואם למתים זקנים כבי
נער הייתי גם זקנתי ואח"כ ישובלימי עלומיו דהיינו כמו האילן שנקצץ השנתים הזקנים
שלו ולמתו כבראשונה בשרשו וחזרו בעולם כבראשונה מהו זקנים וחזרו לזה העולם
בחורים וזהו סוד המחדש בכליום כמיד מעשה בראשית שמתים אלקי בכליום ומתחדש
אלקי בכליום .. רעיא מהימנא אמ' הכתו' ויין ישמח לבב אנוש ודאי כי הכוונה הוא שם ר"ו
יינה של קורה שכן עולה יין כחושבן סו"ד באלוה מה יין צריך להיותו סתום וחתום
כן הקורה סוד כיה צריכים להיותם כל הסודות שלה סתומים ולא יש קו אותם כי אם לירא"ו
ובזה כדעלמה עושים כמה מצרף ביין כי ודאי לא לחנם היה הדבר ומבדרין לו לקבץ
אלא בשביל שנין זה שהוא רומז לסודות הקוב והנה היין יש לו שני גוונין לבן ואדום שם
דין ורחמים לבן מוסיפין על יין ביין ונעשה ביין דהיינו במה שנדרך ברכת מזון ביין
במה נקדש ביין וכן על זה הדרך ז' ברכות ושאר הדברים לפי שיש בו שני גוונים כמו שאמרנו
וזה כגוון השושנה שהיא לבנה ואדומה דהיינו המים שלה הם לבנים והיא אדומה הלובן
בא לה מצד הימין והאדום מצד השמאל והשושנה רומז אל המלכות שהיא מדת הדין
הרפה אשר יש בה ימין ושמאל וכמו כן יינה של קוב שהיא של הקב"ה שהיא קוב היין שלו
הוא מן הימין ומן השמאל כל זה ניח לן אלא מאי דכתי ויין ישמח לבב אנוש נצטרך לדעת
מאי לבב לב היה לו לומ' ולחם לב אנוש ישמח אלא יש לב מסור ללב דהיינו מעשה
בראשית שהוא לב' אלהים מסור לקורה שהיא לב' דהיינו שבחלקה ב' בראשית ומופה
לבלעיני כל ישראל הרי לב שני וזהו לבב שני לבבת והנה לב' לב' שלים סר' להשלים עב'
חסר ח' כי במעשה בראשית נאמ' ויכלו שעולה עב' ואנו נצטרך ח' להשלים עב' יש לנו
ז' ימי בראשית והח' הוא ספר בראשית עם זה ספר קולדות אדם מאי זה דקאמ' אלא
הק' זה הוא בשלום עב' שהוא סר' וז' ימי בראשית וזה הספר שהוא הח' הרי עב' כחוצבן
ביין שעולה עב' .. גם נצטרך לדעת מאי להצ"ל פנים משמן דקאמ' וכיר שאלו הם שם
היב' פנים ואיפש' כי זהו שאמ' שם הכתו' זה ספר קולדות אדם כלומ' עם הספר וז' ימי
בראשית הם עב' וזה שעולה יב' הוא הצלב פנים שהם יב' פנים דהיינו ד' של אריה ד' של
שור ד' של נשר שהם מיכאל אריה שהוא לימין ד' פנים שלו הם אוריאל יהו"ה שהם ד' וכמו
כן השור שהוא גבריאל ד' פנים שלו הם יהו"ה וכמו כן ד' פנים של נשר והוא אוריאל וד'
פנים הם יהו"ה והם ממונים תחת האבת שהם חס"ד פחד אמ"ר שאלו הג' הם מדרגו
שלשה האבת וזהו מה שהעמידו חכמים ואמרו האבת כן הן המרכבה ומשלין ב
נבורין למנין יבק' לפי שהם מלך מלך ימלוך שעולים יבק' שכל נקוב היא עשרה ב
בשם הראשון יש שאה נקודות שהם מ' ובשם השני שני פתחים שהם יב' ובשם הג' ד' נקודו
שהם מ' יעלה המנין יבק' שהם יבק' אורים שעולים מהם שהם י' ספירות ויב' פנים י' ס

ספירוב כל א׳ י׳ הם מאלף ויב׳ פנים הרי יבק׳׳ עוד בפרש׳ שלמה שלמה
שאמרו ר׳ אבא ור׳ יוסי ור׳ חייא שלמה שאמ׳ הכתו כי רוח עברה בו ואיננו אמ׳
רעיא מהימנא יפה אמרו ר׳ אבא ור׳ חייא ור׳ יוסי אבל אני אומ׳ כי מה שאמ׳ כי רוח עברה
בו ואיננו הוא באופן אחר כי בכאן צריך לפרוח הדברים בדעמה הוא עברה בי זאת
היא עברה וזעם וצרה כלומ׳ כי מלך עברה זאת היא עברה שהוא מנ׳ משחיתים מאותם
מלאכים רעים כי כרי שלא יכירו בו אותם שהוא בעל עבירות צריך לעשות לו שינוי מקום
ושינוי השם ושינוי מעשה כמו שמצינו באברהם שנאמ׳ בו לך לך מארצך וממולדתך ה
הרי שינוי מקום ולא יקרא עוד שמך אברם והיה שמך אברהם הרי שינוי השם ושינוי
מעשה הוא שנשתנה מהמעשים הרעים שעשה בראשונה למעשים טובים וזאת העבה
היא נמשלת לרוח שהוא דמות בלא בנין וזהו כי רוח עברה בו כנוון זה עלה הקבה לאדם
כאשר מגרש אותו מזה העולם ומת וחוזר ומביא אותו לעולם הזה שהוא משנה אותו
במקומו ובפניו וכ׳ וכבר נאמ׳ למעלה משנה פניו ובשלחהו ובעבר זאת שהוא משונה
נאמ׳ כי רוח עברה בו א׳ מאותם מלאכים רעים כאשר רואה אותו משונה ועאר עבו
א׳ מן המשחיתים שואלים שאר המשחיתים עליו ואומרים לו הוא זה בעל חנוך כלומ׳
שהוא רשע הוא עשה אותם ואומ׳ ואיננו איננו זה וכאשר מתגרש ממקומו ונטע
במקום אחר נאמ׳ בו ולא יכירנו עוד מקומו לפי שעפר אחר יקח ונטע אבן הביב ובנה
לו עצמות וגידים ואותו הבשר הראשון חזר להיות עפר מה כתי בו ונחש עפר לחמו
לפי שאותו בשר היה מנוגע ולכן ועפר אחר יקח ונטע אבן הביב ובנה לו עצמות
וגידים לפי שנתחדש ונעשה מחדש כביב ישן שנעשה חדש וכן האיש הזה זראי הוא ש
שנתחדש ומה שאמ׳ ולא יכירנו עוד מקומו הוא על כאשר נכלל רוח ברוח דהיינו כאשר
יש רוח קטן אשר נכלל ברוח אחר עלאה לדעתי כי זהו כמו שנכללו רוחות נדב ואביהו בפנחס כן
הוא זה שאומ׳ ולא יכירנו עוד מקומו משל למה הדבר דומה לאילן שאינו עושה פירות לוקחי
הענפים שלו ומרכיבים אותו בענף של אילן אחר משלה אשר עושה פירות ומתערב זה
בזה ונכלל זה בזה ועושה פרי באותו זמן נאמ׳ ולא יכירנו עוד מקומו כי לא ניכר עוד מ
מאותו מקום שהיה וכמו כן ישלו לעשות מי שהוא יושב בעיר שיושבים בה אנשים רעים
ואינם יכולים לקיים מצות הקורה ואינו מצליח בקורה יעשה שינוי מקום ויעקר משם ויעשה
במקום שרדים בו אנשים טובים בעלי מצות ועוסקים בקורה העד׳ עץ חיים היא למחזיקי
בה ואב׳ ואיך אבה מדמה האדם לאילן ואין הנדון דומה לראיה לכן אמ׳ אין הדבר כן אלא
האדם דומה לאילן שנ׳ כי האדם עץ השדה והמצות שמוטלות עליו דומים לפירות מה כתוב
בו עץ אשר כרע בו לא עץ מאכל הוא אותו בשחיתה וכרת אותו בשחיתה מעה׳ וכרת מעה׳
ולכן צריך לישקר מאותו מקום ויבנטע במקום אחר בין הצדיקים וכמו שהאדם בלא בנים
נקד׳ עקר ואשתו עקרה כמו כן מי שיש לו קורה בלא מצות עקראת אותה קבה עקרה ולכן אמרו
בעלי מכנ׳ לא המדרש הוא העקר אלא המעשה׳׳ באו החברים ונשטתחו לפניו ואמרו ואמרי
עתה ידענו ולמדנו חדוש זה של רוח ברוח שנכלל זה בזה כי כל הוא כמו שרוצה הדבר
בעיניו והוברר לנו הטיב בראשונה היה לנו קבלה ועתה הוברר הדבר ואיננו בעיניו ולכן
לגודל הצדיק יש לו נחת רוח לקליפה שהיא סטרא אחרא למשול ולשלוט על הצדיק הגדול שיש

ושוב אחרים לתוכם ... ושוב אחריך נתני כי חסיד הוא לעשות שהשיבו ונתנו
אחרים לתוכם ולא חסיד הוא שכל מלבי מוחרת ומשורת ואנשים עוד לא עשיתי ואיני יכול
אחריך לדור ולא חסיד הוא שעד שלא אכל מלבי מוחרת ומשורת רבו ואני אי אפשר לו
לתת מקום להודות לך ולא עוד אלא אפילו מלבי מוחרת ומשורת רבו ואני אי אפשר לו
כדם שתיה נאלץ כי שהיה אפשר לעשות מיד ומיד לא עשיתי ואחר כך אתה
משבח נשמתך שהיה מקום להודות לך ואני בשעה שלא היה מקום אין אתה מקבל
לבן אחר לבן לתת לו שכר מחמת שהוא לדור כי העין הוא המשחית את הלב ומחמת
שהוא כי ואיני חסיד הוא לדור מחמת שהלב הוא לדור כי העין הוא המשחית את הלב
ולבן אחר לבן לא כי לא ידע כוונתי כי אף אתה אחריכן כי חסיד הוא לתת שכר מחמת
כבוד השמיים הדבר ומחמת כי יהיו חסידי העתידים עם קונכם ועוד כאשר אתם
מוחלים ולא עם היתה ולא שמו ולא שמעו בקולי ואשמע אתכם ועשיתם כל
ההוא הדבר אשר אצוה אתכם ואתם לא עשיתם כן עשו לכם ולא כן עשו לכם
ולמעבי כי עבדון לא לומר כי הקדוש ברוך הוא עשוק כן אלא כאשר
אתה רואה בדורות הללו שהם עושים מצות הללו ולא עם הללו חסידי
שהקדוש ברוך הוא עתיד להקדים לבקש ברוך שהוא עתיד כי חסידי
ולבן אחר לבן לא כי לא ידע כוונתי כי אף אתה אחריכן כי חסידי הוא לתת שכר מחמת
כבוד השמיים הדבר ומחמת כי יהיו חסידי העתידים עם קונכם ועוד כאשר אתם
מוחלים ולא עם היתה ולא שמו ולא שמעו בקולי ואשמע אתכם ועשיתם כל
ההוא הדבר אשר אצוה אתכם ואתם לא עשיתם כן עשו לכם ולא כן עשו לכם
שהיה הצדיק ואתה בעבור כי הוא קדוש ברוך הוא עשוק אותם ולא ניתן הוא ..
ולומר כי אפי' אתה שאתה שהיה חסיד בדור הזה אל תשלה עם קונקלוס עם קונקלוס
הוא הבטיח שהיה קורח שלוש עם הכלב שהוא כי עם היה הוא שהוא בנה שבזמן
נאמרה לשה שהוא לשבת הזה עמה ואשר דוד אחריך נתני כי חסידי הוא
לתת נפש הלשון כדרך היה משלה ואתה אחריכן לבן אחר לבן לתת שכר מחמת כבוד השמיים
ולא כאשר אתה והיה אחריך כי אחריך לבתי השמיים כבוד מחמת שכר לתת לבן אחר לבן
היה כאשר אתה והיה אחריך כי אחריך לבתי השמיים יתן הוא אשר יהיה אחריך
מחמת כבוד השמיים כי אחריך לבן אחר לבן לתת שכר מחמת כבוד השמיים
שהיה הצדיק ואתה בעבור כי הוא קדוש ברוך הוא עשוק אותם ולא ניתן הוא ..
ולומר כי אפי' אתה שאתה שהיה חסיד בדור הזה אל תשלה עם קונקלוס עם קונקלוס
הוא הבטיח שהיה קורח שלוש עם הכלב שהוא כי עם היה הוא שהוא בנה שבזמן
נאמרה לשה שהוא לשבת הזה עמה ואשר דוד אחריך נתני כי חסידי הוא
לתת נפש הלשון כדרך היה משלה ואתה אחריכן לבן אחר לבן לתת שכר מחמת כבוד השמיים
ולא כאשר אתה והיה אחריך כי אחריך לבתי השמיים יתן הוא אשר יהיה אחריך
מחמת כבוד השמיים כי אחריך לבן אחר לבן לתת שכר מחמת כבוד השמיים

ומזמור הוא חסד גדרה ובשאומ שיר ובשאומ ברכה דהיינו ברכי נפשי הם בחכמ
ובינה במקום יה באשרי כלומ בשאומ אשרי הוא כבר ובשאומ בהלה הוא מלכות
במקום שאומ מזמור בו רז ובו מום שכן הם אוכיות מזמור והכוונ מצר זמר
הכורה הנאמ עליה קומי רוני בלילה הוא זמר ומצר הכלה אם הוא עושש אוכה מה שאין
ראוי לעשובה כיאם בחנונים הוא מום וזר אנ ירוע כי הכלה היא רמז למלכות בנק
הכלה שהיא נקבה והזמר בה שעושש הקדש חו׳ חול הוא מום בו ונעשש זר והזר הקרב
ומלה.. זמרא בבית חרב בקב כי בה זומרים אבן האילנות כי האדם עץ השדה והחרב
היא המוציאש אבן הדם דהיינו דם נדה וידוע כי הדם הוא שחור שהיא שפחב והזין
היא זונה כל אלו הדברים שמזמור יש בה רז ומום והדברים האחרים הוא באוכיות מ
מזמור לפי שיש בהם מום וזר וב׳ אמנם נגון סם נ״ן כן הוא שפירו והוא כולו עוב
אינו כמו מזמור שיש עוב ויש רע אבל נגון כולו עוב כי הנגון הוא כגון הלל כגון ליל ש
שמורים הוא ליי״ן בהוציאו אוכם מארץ מצרים כי אוכה הלילה הוא ניגון.. ומלב אשרי
בו שורה השלם בשבחות אשרי העם שכבה לו ומלב ברכה אברכה אבה בכל עב..
בכלה בחיר בהלבו בפי על שושן עדות זה הור שהוא שושן אדום שולנו שלי לבן כי
הנוצח הוא לבן על אדום מאי עדות זה צדיק שהוא ברית ובו בריבה בריב בין בשמי
והארץ דכבי העידוכי בכם היום אבן השמים ואבן הארץ ויהיה פי׳ שמים וארץ שמים עליו
וארץ עליונ דהיינו בכ״ב ומלכות ואמ הכבו על שושן עדות מבכם מאי מבכם מ״ך
כ״ם מך הוא צדיק כם הוא עמוד האמצעי שהוא הכ״ב מדבו של ישקב שנ כם שנא
איש כם שהם הנוקל הקדוש והבריב ואחשב אוכם בשלה א׳ ומה שאמ ללמד היינו חג
ונקראים כן לפי שהכוב שנכבש ללמוד וללמד ניבנש מהם שנ׳ מימינו אש דת למו
.. אמ יפה אמרב אבל למנצח על השמינית בא להראות שלא תזוז נצח מן הור שהיא
ספיבה ח׳ ולבן אמ למנצח על הח׳ ואתה פי׳ כי על שושן הוא ההור ואמרב שהוא עולה
זה על זה וב׳ ועשיב אוכם שנים לא שנהם א׳ אמ בצינא קדיש לרעי׳ מהימנא׳ הבי ששנים
אחד אב׳ מרכך היא בינ ולמה העמידו החכמים כי ההור הוא של משש שנ׳ ונבב מהודך
עליו הרי שההור הוא של משש ובפי זה נצח והור הכל א׳ והיא לאהרן ואבה מרכך בינ
אמ לו יפה שאלב רע כי ה׳ עולה באוב יו״ד חמש פעמים ו׳ עולים לנ׳ שערי בינ ואבה שעוב
שבינבם היא מחמד עד הור שהם ה׳ ספירות ובל א׳ בה׳ הם נ׳ ולבן מה בינ עד
הור הכל הוא אבה שעוב א׳ אחב׳ בא צדיק ולקח כל הנ׳ לבדו להיובו שקול לבל חמש
ונקר כל שלקח כל נ׳ שערים שכן עולה כל וכמו כן הכלה לקחה אוכם כולם שכן כלה
כלומ כל ה׳ כלומ ההא לקחה כל דהיינו נ׳ שערים אמ ודאי כי עתה נבי׳ שבהדף
על בריו ושוד למנצח אם מלך עם נצח וזהו מל מן חשמל מן חש הור ונצח הם עד
שני שפבים ולבן נקראים חיוב אש חיוב אש מחללה ובחגינה אמרו עד כאן מעשש
מרכבה ואוקמוה מן ואדא עד חשמל שמצר הנברה נקראו חיוב אש והנהר שיוצא מ
מהזיעה הוא יסוד כולם הנ׳ הם מרכבה לבב׳ אדם מעשה כי הכב׳ הוא אדם שכן
עולה יהוה שב מה׳ נמצא כי הם מרכב להתאחר אדם מעשש מרכב זומלבוב

הור בה
שהוא עשר
שעולים עשר
מש פעמי
שערי

ובשלש

ונאמ' עליהם עלה עשן באפו ויש לדייק מאי עלה דקאמ' ויאמ' עשן באפו אלא המלך
כאשר הוא בשמאל דהיינו הקב"ה כאשר הוא בשמאל נגד מה שעיר נגד מה שהוא מן הימין
מוריד רוח לנגדו לקרר כעסו ולשכך אוכן מצד החסד כי ידוע כי הקב"ה הוא כלול מן הן
וחסד ויורד מצד החסד אשר שם המוח שהוא החכמה כי החכמה לימין ולכן הרוצה
להחכים יכוין להמשיך לו החכמה מן הימין והביש היא בלב כלפי השמאל ולכן הרוצה
להעשיר יצפין כי ע"י הביש הוא מעציא דבר מקוף דבר והוא מעשיר וזהו אורך ימים — מאלי ג"ו
בימיש בשמאלה עושר וכבד ולכן נאמ' עלה עשן באפו מן הביש לחכמה שהיא לימין
ומקבל אוכן בשמחה בני גון הלוים נמצא שגם עלה עשן באפו הוא רחמים ומה שנ' ואש
מפיו תאכל הוא ישן עשן זה אינו עולה אלא ע"י האש שמדליק בעצים שהם האברים שהם
מלאים מצלה ועצי עולה הם בעלי הקורה שהיא מדלקת בהם אש בגבורה ועלה עשן בהיש
דהיינו עשן המערכה ומכיוון שעולה לאל נקי קטורת ההי' ישימו קטורה באפך ואין
לך מי שמבטל המות בעולם כקטורת שהוא קושר הדין ברחמים עם ריח ניחוחי אל הקרבנו
כי כן קרבנם אל קשר כמו שאמרנו שהוא קושר הדין ברחמים הוא קטירו הכוונה ע"י
הקטורת הוא נקשר נמצא כי זה הוא רחמים וזהו רחמים אמ' ר' יהוקי אשרי חלקנו שהרווחנו
הדברים הסקומים וידענו אוכם בגלוי .. עד אמ' בוצינא קדישא שאחר הקפלה מי שאמ'
פטום הקטורת הוא בקרבן ומי שאמ' אוכן אחר הקבלה לדור הוא מבטל המות מן הגבה
והטעם למה הוא אחר הקפלה מצאתי בס' לבנת הספיר שמקש ואב"ה כיון שהקטורת
קודם למנחה למה סדרו ענין הקטורת אחרון ו"ל לפי שראו שגלוכינו היום הוא על שנאת חנם
וצריך קשר שהוא קטורת לכן קרבנו לו בשעה שאנו רוצים ליפטר והנה אין כאלהינו שאנו
אומרים היא על ה' אחרוש שהיא מלקת אין כאדוננו היא ו' אדון כל הארץ כי בכלל ו' הוא
משך הוא שהוא היסוד הקד' כל ונאמ' בו אדון כל הארץ שהוא אדון על ה' אמרנו
אין כמלכנו הוא מלך העולם שהיא ה' ראשוש שבשם שהיא הביש הקד' עולם ויהיה
ה' מלך העולם כדע מי הוא המלך העולם דהיינו הביש אין כמושיענו הוא יו"ד אל
שם ההויה שהיא יו"ד עליוש שהוא חכמש הדי חבר השם הקדוש מלמעש למעלה
אחר אנו אומרים מאמ' אמ' ר' אלעזר שהם תח' מרבים שלום בעולם ואחר קשר
הקטורת ואפי' חלקש אלא להבזות שום בר יהי נמצא כי הקטורת הנאמ' אחר הקפלה
הוא מבטל המות מן הביש .. אמ' רעיא מהימנא עתה אני רוצה לדעת כיצד קרבנו
הקפלה כנגד הקרבנות והלא אין קרבנות אלא שני כבשים והקפלה הם ג' אלא ג' קפלה
הם קפלה אחרית כנגד את הכבש אחרית קטש בבקר וזו היא קפלה אחרית שנ' ויאכם
אברהם בבקר אל המקום אשר עמד שם את פני ה' והעמדו חכמים שאין עמיק אלא קפלה
ואת הכבש השני קטש בין הערבים כנגד קפלה מנחה שהקן אוכה יצחק ההי' ויצא יצחק
לשוח בשדה לפיות ערב ואין שיחה אלא קפלה קפלה ערבית כנגד אמורין ופרדין שמקבלי
כל הלילה ההי' ויפגע במקום וילן שם כי בא השמש ואין פגיעה אלא קפלה ומאחר שאנו כאן
כלומ' שבא מקרא זה לידינו נאמ' בו דבר א' למה כבי ויקח מאבני המקום וישם מראשותיו וישכב
במקום ההוא וכי לא היו לו כרים וכסתות לישן אלא בא להודיע כי כיון שבא החבן אצל הכלב

ותשמיד את כל הזכרים ואפילו את הנוכרים לו אפשר לומר מהם יקבלו גרים כעין
ונשים מהם ובפרט שהרי הוא אומר ועתה הרגו כל זכר בטף וגו' שמא אם לאחר הריגת
הזכרים אי אתה יכול להרוג הנשים שרוב הזכרים שהם מתים וכל שכן שהחיילות
ואומרו כי חומי הכבוד יש לומר שהם עצמם ואלהיהם לעקים מהם ומשלמין מהם
את הפלגש כל הלילה שהרי הקדים כולו הוא אלהי .. אחז"ל פוקיטה קלי הוא
והלא אומה זו שהרי הקדים בולו הוא אלהי והקדים ב"ה הם להקדים ב"ה והקדים ב"ה
ואעפ"י שכל הקדמות ב"ה הם להקדים ב"ה אלא שהקדים ב"ה הוא לשון מחלוקת לכל
שהם שרי הצבאות שהם כפני עצמם נותן להם או המחלוקת העשירות שיורד עליהם
הכהן ואם לאחרים ואפילו הם יורד עמו ואם לאו יורד בחזרתו ואינו יורד עליהם
אלא לאחר זכותם והחכמים העשירים הכהן יורד עמו ואינו יורד עליהם אלא לאחר
זכותם ואם לאחרים ואפילו הם יורד עמו בלב אלא לאחר זכותם ובאותן כתשבר הרוחם
הכהן יורד עמהם ואינו יורד עליהם אלא לאחר זכותם ואם לאו יורד בחזרתו כלב שהוא
הלילה שחרד עמהם ויהיה כלב יחידי והשיבה כי הלילה אחרי אשר נדפה ונתקיים מהם
מאחר שהקדים ב"ה בקדושתם ונותנם כאותם בני אדם לגיים שהם עבדי עבד
אומנתיך הלכו להם ואם שמותיהם ואם אחרי שהלכו אחרי בעל פעור ונתקיים
והלא הבל ומעשיו ואחרי שהוא אומר שהם עובדים עמו ואחרי שהם עובדים
והכהנים הם החוח והלילה לב וישראל הנוקד ונאמרו שהם כהנים לעבדיכם ולא עבדים ונאמרים
נשבעה לב נשבע ונאמרו שהם לא כבוד שהם כי אחרי כל אחרים שנאמרו שהם שבעו ונאמרו
וישראל השב אוכלים לנוכרים ואם הכבד שהיה לבקר בני לעבדי הלב החלבים שהם נאמרים
אינו לנוכרים הוא אינו לנוכרים שאמרנו שלחלב עדיף וכן הדעת שהוא שלו בלא תפלה וכל
שבוד שהוא בתפלה ושלי הלב לנוכרים ונאמרים וחומרי הכבד לנוכרים החיילים הנאמרים
ואם אוכלם השנוכר שלו בלא הדעת והחלוטין בשלו אלו הבוד הם חומרים של שרץ הלב ואלו
הם חומרים של שרץ הכבד וכתוב כן אם מומחה בשלם ישראל הם מומחה ובלשון
החומרים הם מומחה שהוא שרץ הכבד שהם כלם נקבה לה אחז לו ועשה
שהוא יפה שהוא בכל לשון ישראל אינם שהם בני שלכוב שהם שלכו
ויש לכוב הקדים ואחר כלוב מה שהוא מקדים ואחר כך הוא מאחר והכל שהוא
השבד שהוא חומרים שהוא שבדו וכן כיון שהם כבהמה וכאחד שהם ואחרי שהם
שהוא חומרים שהם רוחים לאלהים הקדמות שלהם הם העשירים עוכים שהם
שהם שלהם שהוא שבדי בים להקדמה כשהקדים שהם בעם ליהוה הלל בעם שהם
שהוא הקדים כשהוא שהם מתקדים שהם בעם הבנין שלהם הוא הוא הקדמה
שהוא אם יהוה להקדים החוכחה שהם הקדמות שהם הוא הקדמה בין שלהם
בהשוה בין שלהם שהם שהוא שהם הקדמות שלהם הלל הקדמות בין שלהם
שהוא בין שלהם שהם שהוא שהם הקדמות שלהם הלל הקדמות בין שלהם
שהוא בין שלהם שהם שהוא שהם הקדמות שלהם הלל הקדמות בין שלהם

מהם ומביניהם אין בהם כח ואב״ והלא בכל הקרבנות הם קרבים ליהוה שכן כבר בהם קרבן
ליהוה באופן שהאוכיות כולם הם קרובים וכיצד אנאומרים שיש פירוד באוכיות וכרך
כיזה שנאמר שיש פירוד הוא במדרגות שנבראו ונקראים בשמו דהיינו בשולם הפיעל וכ׳
ונקראו בשמו ולא שהם הם ממש ההד״ כל הנקרא בשמי ולכבדי בראתיו יצרתיו אף עשיתיו ישעיה
שיש אוכיות של יהוה באמיתת שאין בהם פירוד והפסקה יען הם במבועין לעבם שהם משקים
לאילנות נמצא כי האוכיות הם מבעין והמדות הם אילנות ובעבר אלו שנבראו שהם בשולם
הפריעה השליכו ואמרו כי היוד היא לראש דהיינו החכמה והוא לעולם הקדוש שהוא הכתר והא
הא לשאר אצבעות אבל עלה על הכל הנקי יהוה שהוא של אצילות נאמר בו ולא מי כדמיוני ו ישעי
ואשוה יאמר קדוש ואל מי כדמיון אל ומה דמות כערכו לו אני יהוה לא שניתי כלומר שלשם לא
יגיעו השנות להפריש ו׳ מה ו׳ מה שאין שם פירוד ועל אותו מקום נאמר לא יגורך רע יען כלי ה
הוא שולט על הכל ואין מי ששולט בו הוא כתום בכל ואין מי שכופם בו והוא לא נקרא
יהוה ובכל השמות האחרים אלא בהכפשט אורו עליהם ובאשר מסתלק מהם אין להם מעצמם
שם כלל מהם דהיינו של אצילות עמוק עמוק מי ימצאנו אין האור יכול להסתכל בו שהיא
נחשבה וזהו שעשים שחור למעלה בצרת האילן אף כ״ע שהוא כחו חזק על כל החיילות
של שמים וארץ עליונים ותחתונים ועל כל המדרגות נאמר עליו ישב חשך סתרו ועל חכמה שם י״
ובינה נאמר ועל ערפל סביבין כ״ש שאר הספי כ״ש החיות כ״ש הימודות שהם נופים מהם שם צ״
הוא סובב על כל השלמות ואין כל אלא סובב אותם אין בכל רוחות השלם מעלה ומעוה ובר
רוחות חוץ ממנו ואין מי שיוצא מרשותו לחוץ הוא ממלא כל השלמות ואין אלוה אחר לבדו
לו חיים ההד״ ואבה מחייה אבה כולם ובעברו אמר דכיא ובל דארי ארעא כלא חשיבין ומ
עביד בחיל שמיא הוא מקשר ומייחד כל מין למינו מעלה ומעשה ואין להם קודם בר יסוד
אלא בהקבה כאשר הוא ביניהם ובאשר חוטאים אלו שנקראו בנים מיד מסתלק מן האוכיות
ונשארים בפירוד ומה היא בקנתו להקריב האוכיות בהקבה יבה ו׳ בה ובמו שנורמים
אלו מה שאמרנו כמו כן נורמים אותם שנקראים עבדים מצד החיות בשנותיהם נורמי
שו״ה יסתלקו מהם ולדעתי כי פי מהם ד״ל מן החיות ודאיתי מי שפי מהם מן יה כלומר
שו״ שהוא ההבה וה שהיא מלכות מסתלקים מאבא ואימא עילאין ואין הלאון סובל פי זהב
אמר מה היא בקנתו להוריד הקבה עליהם כלומר על החיות להקריב אותם וכמו כן
ד׳ יסודות הם שהם עדן שנרמו לסלק הקבה מהם מי הוא בקנתו להקריב אותם לקבה ולבן
בכלם יצוה ואמר קרבן ליהוה אבל קרבנו לחמי לאשי וגו׳ וכמו כן אבל הכבש הא בעשה בבקר
ואבל הכבש השני בעשה בין הערבים וגו׳ וכבי ולקחת שבי תורים או שני בני יונה וגו׳ לומר כל
מין הולך למינו והקבה הוא שמקרם הכל במקום זה דהיינו באצילות הוא עלה על הכל
ואין אלוה אחר חוץ ממנו אבל החיילות של האומות הם מצד הפירוד אוי למי שנורם בעונותיו
להבנים אוכיות וחיות ויסודות שמיד מסתלק הקבה מישראל ויכנסו שבדי עז ביניהם אין
להם קורבה בהקבה שהם בחוץ ואין קורבנות בח״ל ולבן השמידו חכמים ואמרו כל הדר בח״ל
דומה כמי שאין לו אלוה באותו זמן שאמר דברים אלו רעי מהימנו ירדו כל אוכיות הקודש
וחיות הקודש וד׳ יסודות אצלו ופרכו אותו ואמרו לו עלידך רעיא מהימנו ירד עלינו הקבה
ומתקרבים כל מין למינו ברוך אבה להקבה בר׳ יסודין אז נעשה הכל על בוריו ·· עוד

נחמיה ט׳ ו׳

כמו שנ׳ בנים
אתם לה׳ אלהיכם

ואחר כך הוא אומר ואם לא יכה איש ומת ונקם ינקם
ואחר כך הוא אומר ואם שן בשנו ועין בעינו
ואחר כך הוא אומר ואם גנב יגנוב איש
ואחר כך הוא אומר ואם מצוא ימצא הגנב
ואחר כך הוא אומר ואם בהמה יגנוב איש
ואחר כך הוא אומר ואם בעירה יבער איש
ואחר כך הוא אומר ואם פתה יפתה איש
ואחר כך הוא אומר ואם מות יומת האיש
ואחר כך הוא אומר ואם מות יומת הרוצח
ואחר כך הוא אומר ואם מות יומת המכה
ואחר כך הוא אומר ואם מות יומת המכה
ואחר כך הוא אומר ואם מות יומת המכה

ויאמר יי׳ אל משה קח לך את יהושע בן נון איש אשר רוח בו וסמכת את ידך עליו׃ והעמדת אותו לפני אלעזר הכהן ולפני כל העדה וצויתה אותו לעיניהם׃ ונתת מהודך עליו למען ישמעו כל עדת בני ישראל׃ ועל אלעזר הכהן יעמד ושאל לו במשפט האורים לפני יי׳ על פיו יצאו ועל פיו יבאו הוא ובני עמו וכל עדת בני ישראל׃ ויעש משה כאשר צוה יי׳ אתו ויקח את יהושע ויעמידהו לפני אלעזר הכהן ולפני כל העדה׃ וישם את ידיו עליו וצוה אתו כאשר דבר יי׳ ביד משה׃ ויאמר משה אל יי׳ לאמר׃ יפקד יי׳ אלהי הרוחת לכל בשר איש על העדה׃ אשר יצא לפניהם ואשר יבא לפניהם ואשר יוציאם ואשר יביאם ולא תהיה עדת יי׳ כצאן אשר אין להם רועה׃ ויאמר יי׳ אל משה קח לך את יהושע בן נון איש רוח וסמכת את ידך עליו׃ והעמדת אותו לפני אלעזר הכהן ולפני כל העדה וצויתה אותו לעיניהם׃ ונתת מהודך עליו למען ישמעו כל עדת בני ישראל׃ ועל אלעזר הכהן יעמד ושאל לו במשפט האורים לפני יי׳ על פיו יצאו ועל פיו יבאו הוא ובני עמו וכל עדת בני ישראל׃ ויעש משה כאשר צוה יי׳ אתו ויקח את יהושע ויעמידהו לפני אלעזר הכהן ולפני כל העדה׃ וישם את ידיו עליו וצוה אתו כאשר דבר יי׳ ביד משה׃ ויאמר משה אל יי׳ לאמר׃ יפקד יי׳ אלהי הרוחת לכל בשר איש על העדה׃ אשר יצא לפניהם ואשר יבא לפניהם ואשר יוציאם ואשר יביאם ולא תהיה עדת יי׳ כצאן אשר אין להם רועה׃ ויאמר יי׳ אל משה קח לך את יהושע בן נון איש רוח וסמכת את ידך עליו׃ והעמדת אותו לפני אלעזר הכהן ולפני כל העדה וצויתה אותו לעיניהם׃ ונתת מהודך עליו למען ישמעו כל עדת בני ישראל׃ ועל אלעזר הכהן יעמד ושאל לו במשפט האורים לפני יי׳ על פיו יצאו ועל פיו יבאו הוא ובני עמו וכל עדת בני ישראל׃ ויעש משה כאשר צוה יי׳ אתו ויקח את יהושע ויעמידהו לפני אלעזר הכהן ולפני כל העדה׃ וישם את ידיו עליו וצוה אתו כאשר דבר יי׳ ביד משה׃ ויאמר משה אל יי׳ לאמר׃ יפקד יי׳ אלהי הרוחת לכל בשר איש על העדה׃ אשר יצא לפניהם ואשר יבא לפניהם ואשר יוציאם ואשר יביאם ולא תהיה עדת יי׳ כצאן אשר אין להם רועה׃

בייחוד אל קש כי הד׳ פרשיות אל בתפילין אל ראש הם חב״ח ואל יד הם בבנה׳ וציצית
שהיא בכלב היא מלבוב והיש כולם בקש שבמלב שמע שעלה שדי ואם יהוה עם
ע׳ שהיא עטרה היא נכללב עמהם ועלה למעלה ובאומרו יהוה היא חכמה אלהינו
ביש יהוה הוא נופא קדישא עם השש קצות שהם ימין ושמאל ואנו ירכים ובריב ובמלב אחד
היא המלבוב עם שש קצות אלה שהרי שפרשיות ציצית ותפילין הם כלולים בייחוד
קש ומצד עמוד האמצעי שהוא עלה ובתפילין שנ׳ בהם והיו לאות על ידך ולטוטפות בין
עיניך ועשו להם ציצית ש׳ אל בתפילין הלכה למשה מסיני וראו כל עמי הארץ כי שם יהוה
נקרא עליך וירא ומעך והעמידו חכמים מאי שם יהוה אלו בתפילין שבראש שהם
על ראש הבב שהוא שם יהוה כמו שביארנו שעליו חב״ח ש״ש אל בתפילין שני שינין
עולם שא מאות ושש הוא שש מדרגות וזפנים כי הש הא היא אל ד׳
כזה ש׳ נמצא שהם זפנים הרי יג נמצא הכל בריג ואין לך מצה שאינש
שקולה בכל הבורה כולה כמו מצה זו שבה כלולים בריג כמו שאמרנו כן כל המצה
וכן במצא בכל מצה שאנו אומרים יה׳ עם שמי שמה וה׳ עם זכרי רמח שהם בריג ולכן
כל מצה ומצה היא שקולה לבריג וכבר העמידו חכמים הדבר הזה שכל מצה היא שקולה
כנגד בריג שאמרנו שמע ישראל כולל בריג מצד ציצית ובריג מצד בתפילין כן הוא בכל מקום
כלומר בכל מצה שכל א׳ שקולה בריג והיו לטוטפות טטפת חי שלמים שכן עולים שני טטין
חי כנגדו ציצית כנגדו מטטרון שיש בה שני טטין ופת שנשאר מן טטפת היא בבב מטטרון
הוא סוף אל הבב שה כל הספי מקלבשין כי הוא קוא מצעי כולל ימין ושמאל והוא נחלה
בלא מצרים שכלולים בו כולם וכן הוא מטטרון לבב כנגד לנשמה ובאשר הקבה שהוא הבב
מסבלך ממנו נשאר אלם אין לו לא קול ולא דיבר נמצא כי הקבה ושכינתו הוא קול ודיבר
אל כל מלאך ומלאך כי כמו שאמרנו במטטרון כמו כן בכל מלאך ומלאך ובכל קול ודיבר
אל בתלה ובכל מצה ומצה בכל מקום הוא ממשלתו הוא מושל בעולמים ובתחתונים
הוא חיים אל הכל הוא סובל הכל ואין אדני בלא יהוה כנגון שאין דיבר בלא קול ואין קול
בלא דיבר ודיבר הוא אדני וקול הוא יהוה אב אין זה בלא זה וזהו אמת בעולם האצילות
אבל בעולמות הפירוד יש קול בלא דיבר ומי הוא האוחז אב שניהם קשר אל בתפילין כי
יש שדי כי השין היא בראש והקשר אל בתפילין אל ראש היא ד׳ ובאל יד יש יוד הרי שדי זה
אוחז בו מעלה בעולם האצילות ומעש בעולם רבריאש ושאר עולמות וזהו צריך חי בעולמי
אוחז בו קול שהוא בבב ודיבר שהיא מלבוב כין כך ובין כך הרי רעיא מהימנא
נזדמן לנבי סבא ואמ׳ לו סבא סבא הנה בתפילין וציצית ופרשת מזוזה הם ג׳ מצה
כלולים בקש וקש היא מצה רביעית ראייה לזה שבפרש ציצית נזכר ג׳ פעמים ציצית
כלומר שהיא שלישית ובמצה בתפילין הוזכר שני פעמים לאות והבתפילין הם אות לומר
זאת היא מצה שניה והנה בציצית יש ז׳ אל בזכרו שצריך להכיזבה למה וכן נב במזוזה
ובתפילין יש שדי מבחוץ והיה מלפנים כן מצאתי בכבלבה יד ובספרי הד פוס כבו שדי
מבחוץ יהוה מבפנים ונר לי כי שני הנרסאות הם אמת וא׳ בא׳ ואחר באחר והוא כי
המזוזה צריך לכבוד שדי מבחוץ כנגד והיה שהוא בפנים דהיינו והיה אם שמוע זוהיא

סבי דהיינו
עע חי וכ

תיקון לבבות ... ויהי נועם וגו' ואתה קדוש וגו' ... ויהי בהשכמת בוקר

שונאי בצע באדם שאמת בחלקו ולא בערב רב בניה של אפחת רעה שהם כנחש
שכל הארץ לפניו ההר׳ ונחש עפר לחמו מחמת שאינו שבע ולא ימלא עינו כי אם ישעי׳ סה׳ כו
העפר והוא ירא לשבע מהעפר שחושב שיחסר לו וכמו כן הם מאדי בצע שאינ׳
שבעים מכל ממון שבעולם ויען האדם צריך שיהיו בו כל מדות עובר אלו שאמרו
העמידו מאדי מבני׳ ואמרו לא המדרש הוא העיקר אלא המעשש לפי שהקב״ה
הוא סבוה בסברי בורה במה הוא ניכר במצבר שהיא השבינש אשר היא דיוקנ
כי כמו שהוא עניו היא עניה הוא חסיד היא חסידה הוא גבר והיא גברת שלכל
האומות של העולם כי לפניו אין לה גברה אבל בערך האומות היא גבורה אנ׳
למעוטי מישראל כי היא מדת הדין הרפה אבל עם האומות היא מדת הדין ה
הקשה הוא אמת והיא אמונה הוא נביא מלשון ניב שפתים והיא נביאש הוא
צדיק והיא צדקת ונם יש לומ׳ שמה שאומ׳ הוא נביא הוא צדיק דהיינו בפרצפו ·
הוא בידכים שהם נצח והוד ובריה שהוא כמו כן בפרצפ׳ שלה יש ירכי הנבאש
ואוה בריה שקוע הוא מלך והיא מלכה הוא חכם והיא חכמתו שכן עד חכמת
שלמה והוא מלך שהשלום שלו הוא מבין והיא בבינש שלו הוא כבר והיא עטרת
שלו שכן אנו אומרים עטרת בתאורת נמצא כל מה שיש בו יש בה כי הנ׳ עליונים
שהם חכמש בינש כבר הם בו מצד הראש המעמדת לו אימא עילאש כמו שנ׳ מי
יקום יעקב כי הוא נופת קדישא והיא מעמדת לו ראש בבדין מוחין שהם חב
ובדעת שהוא כבר ומצד אלו שב היא נ״ב חכמתו משלו וה׳ כמו שאמ׳ דהיינו ב
בפרצפ׳ שלה בראש שלה ולכן העמידו חכמים ואמרו כל מי שאין בוכו כברו
לא יכנס לביה המדרש כדיוקן הקב״ה ושכינתו שהיא עקרת בדו והוא בוך שהי
מלפנים והיא מבחוץ ולא נשכניה היא שהיא מחוץ ממנו שהוא מלפנים שעי׳ כן
נודע שהיא אצילותו כלומ׳ שנאצלה עמו ואין שם הפרש כלל שאם יש הפרש הוא
למעש בעולם הבריאש אבל באצילות לא יש הפרש כלל מביה ומחוץ בצפנו ולפי
שהוא יהו״ה סבוה מלפנים לא עקרת אלא בשם שכינתו אדני ולכן אמרו ל״ל לא
כמו שאני נכבב אני עד בעה״ז אני נכבב ביהו״ה ונקרא באדני אבל בעה״ ב
נכבב ביהו״ה ונקרא ביהו״ה להיות רחמים מכל צד ולכן צה הקב״ה למלאכי
השרת ואמ׳ להם מי שלא יהיה בוכו כברו לא יכנס בהיכל זה וצריך שיהיה
בוכו כברו בכל האברים פנימיים וחיצוניים ולכן אמ׳ הכבו פמים בהיה עם
יהוה אלהיך כלומ׳ כמו שיהוה שהוא בוך אלהיך שהוא ברו הכל הוא באופן אחד
כן בהיה אבה ·· תיקון שביעי כמראש הקשת אשר יהיה בענן ביום הגשם יחקאל א׳ כח
אמרו חכמים מן ואראש עד כמראש הקשת בן בן מעשש מרכבה ·
ולדעתי שהוא מן ואראה בעין חשמל כמראש אש וה׳ עד כמראש הקשת ועד בכלל ו
ואמרו חכמים כשהיה ר׳ עקיבא דורש במעשש מרכבה ירד מן החמור וירד אש מן
השמים וסבבה האילנות והיו מתקבצים מלאכי השרת במזמוטי חבן וכלה
כי עי״ מה שהיה דורש היה דומה כחבן שנכנס לחופה עם הכלה לפי שאין ייחוד
וקשר ומרכבה לשם יהו״ה באדני אלא בצדיק שהוא קשת שהיא מרכבה שלימה יא הדונה

ואל

ואל תעשה פרעה כדבר הזה ויתהלכו אל משלחך והעמידו חכמים שיהו קורין ב
כתוב חיוב בפרשה בשעה שיהו קורין הם פרשה של משלחך בשביל חיוב
יהיה ניתן לשמוע תפלת ניתן כלה לשמוע כלומר יהיה שהוא החכם ניתן
בכל לבבך עם החכם בקשר על יד להיות בקשורה לו ולאותיות ובין
בבתי בלילה כי הם כתים תחת כלומר בצד הם נבנים תחת כי הם שהוא
מיום ניתן ואת כי הם שהרי לעשות תורתם בשיפוד ובקשתות בכל מיני
כתבי שהיו הם נבנים תחת בלבך תחת מבטים תורתך תחת בלבך בצד
לבבך ניתן עם החכם בקשר על יד להיות בקשורה לו ולאותיות ובין
תחת בתים שהוא תפלה בלי תפלה שלך ואין לשמור בי כי יכוב את
לעשה הנשמים בתלבבת שדה בגד ג' קדושין שהם קדוש קדוש קדוש לשון שבח
כלומר פתח ופלח תחת שלך ואין לשמור בי כי יכוב את
ואשתו שהם לתוכיח ואהבה תחתיה בין עיניך את כמוני ויש
לעשות פתח ופלח תחת שלך ואין לשמור בי כי יכוב את
ואשתו שהם לתוכיח ואהבה תחתיה בין עיניך את כמוני ויש
כיכיון תשמשם ומשמשם מלבושי תשלך והתעטף בו שהם לו בגדי לבן ולו בגדי
יהיה בלי שני שמוך ויהוה יתרו כשהוא שהוא שאתן בו בתורה בין בתורה
בין תפוחין ראשו שמו בפל ... כאשר בת לפטם בה כי כל ויעשו אם עם כלבו
כי גם האבים היא לדובא מן עונך אלא שאתה עשה קלה בתפלה אל תקל
שאתה לדובא ואל תחשוב בלבך שהוא עשה קלה בתפלה לא תקל
שהם עשם הדובא ואל תחשוב בלבך שהוא עשה קלה בתפלה לא תקל
קלה בתפלה וכן כל מי שהוא דובא אלא שהוא עשה קלה בתפלה
כי הוא שנין הקדוש הדובא שהם עשם בדרכיך ואין לשמור בי כי יכוב את
שלא בתפלה שאתה עשה קלה בתפלה אל תקל בתפלה שאתה עשה קלה
שהוא עשה קלה בתפלה אל תקל בתפלה שאתה עשה קלה בתפלה אל תקל

ולד זכר פטור מן המקוה שהרי מספקא לן אי הוה נפל ואי הוה בן קיימא ספיקא דרחמנא פטרה ומה כסא והקפה שהרי מספקא לן אי הוה נפל ואי הוה בן קיימא ספיקא דרחמנא פטרה

אהוה חשוב ואי אתי השוב הקבורין של הרבים ושל השרצים אל הלב אהוה פטא בין שהוא חשוב בלב והמלך קס בחזקתן שהרי היקשים אל פרה כלומר שאינו אלא להם בלבד

שנושב של הלב אין וחזקת המלך שבכה ואינו אלא הפתים ואי אי אפשר לומר כי ידוע שאינו בפתי פתי היה הם אלא שאמר הכתוב ואינו תוכים שהם הכרובים ואינו תוכים בפתי פתי היה הם אלא שאמר הכתוב ואינו תוכים שהם הכרובים ואינו תוכים

הלב והחזה וחזקת המלך שבכה לפי שאין אומרים את הקול מוכיח אין אומרים הפתח מראה אהוה כמראה הלב והקול שומעים הוה קול הכרוב אהוה שמקיים בעוף הנושב אך

היה ויודע אין בלבלה שהוה קול נושב ואין הרוח מוציא את הקול נושב והרוח מוציא

אהוה מוציא קול נושב בלבלה שהוה קול נושב ואין הרוח מוציא את הקול נושב והרוח מוציא

הוה מוציא קול נושב בלבלה שהוה קול נושב ואין הרוח מוציא את הקול נושב והרוח מוציא

יהוה הוה מוציא קול נושב בלבלה שהוה קול נושב ואין הרוח מוציא את הקול נושב והרוח מוציא

טהרה על הרוח להבדיל בין רוח שהוה מוציא קול נושב ובין רוח שאין מוציא קול נושב

היה הוה מוציא קול נושב בלבלה שהוה קול נושב ואין הרוח מוציא את הקול נושב והרוח מוציא

הוה מוציא קול נושב בלבלה שהוה קול נושב ואין הרוח מוציא את הקול נושב והרוח מוציא

יהו

ויש לומר
בו ופני תהיה אל הי' וגו' לשון שמחה כמ"ש והקשה כבר שלו ויורד כן לעבדו לומר ויש
שמעבדו עי"ש אור אנשים בו ופני תהיה אור שמשם שהי' משם ויש לומר שמעבדו
חוכן עי"ש ואל אנשי בו ופני נשא לשון שמקבל עי"ש אור פניהם של
אור או מן הכתף ואמר שמקבל עי"ר הנשא נותן כתפו אפי' כנים אין אנו בני עניי
ויש לומר שמקבל חופן עי"ש אדם אשר בו ואמר כי יקרים מאדם אשר בו ואמר
אוכן אנ בו ואמר פניהם פני אדם יהוה יורד עליהם לעבד לומר אדם וכפי זה
בדיוק לשון אדם שמקבל עי"ש בדיוק והתהלה מהתהלה הזה לעבד לומר אוכן אנ
כבל שאר הקרבנות מין הבקר מהתהלה הזה לומר אדם אי אתה יכול אלא אדם
והוא יכפר שעליהם אבל בקרבן אנ בו אדם כי יקריב מכם יכול הוא בעשיר
בדיוק אוכן אנ ואמר פניהם פני אדם והתהלה מאוכן לדיוק ולמעבד כי עם
הקרבן שבאדם מקריב מתלבו ואמר אנ בו עי"ש בעשיר כמעלין הוא ויש לומר
עבדיו ומשמעים שלהעניים שהם תדר יסורים והם שהורים וכנגדם לחיוב
מוסיפין משמעים על פי מיני תדיר שהם לבדק ותדיר לחובה ותדיר לנדבה
אחרה והם חיוב שבלוכל אמפובים לבמה ויש מחדשים שהם לשעה
מלה ונדהים שעליהם והם חיוב שהי' וכל הקדשים שהם בעזרה שנעשין
חיוב ויש חיוב שאם מעשרו ונגנבו שהי' חפים כי אם שהי' על הקדושין
כם שהי' חיים ואלו הם אחרים ויש תלוים שנגנבו שהי' חלבים ושלבים
הכל אי אתין שלבהמשנים וכל מיקוי תלוי לחייבו כי שהי' אינו תלוי לעבדו
הלין ומי שהוא אחר מין תלוי לעבדו מין בהמה והתמצעי אחר בהמה
שהוא אי אתין של כל המשנה ויש שי' אחרים והובים הלוחבים עם לעבדו
שהוא תובח עליהם יחיד עליהם ויהוה לעבדו כי כאשר יעשה הדבק עליהם
יכשרב שהי' אחרים שם שהי' חיים כי כיון שאינו להם אם שהי' הולכים לעבדו
מאחם אם יהוה הוא לעבדו בקדושתו ולא יכשרב אם עי
שלך על מה שהי' אחרה
ואמר כי התצמאוכה מוכח הכל ואמר כל לעבד
אנכי ויש מה שהי' בוכי שהי' אחרה לעבד
ואמר כי הוא כי התצמאוכה היה לעבד
הנזכרים
ואל הוא כי היה שי' בקרבן שהוא אחרה מאחם כמ"ש עי"ר הנזכר
שהוא כולם

188

רמב

מהחסרים כחון להיותו טהור ובשביל זה העשירו מאחרי רוב מי שאין כיכר כסרו לא
יכנס לבית המדרש כי יראיך איהיה פיו ולפי אונן כמו בקדושת כתר אחרינו ..
עוד שלמה אומר רש"י כי הקשה ישב בתוך עפשיך וכו' ומוכיחים הרוח והקול ומוכיחין
ולכך ומתורגם בשבי המיצר ונאמרת לחזק ושב כבד ורעם בקרבכם מי יכבדנו ומה
שאין מי שיודע בטבע הקול זה הלב מי יכבדנו אנוך רש"י ויניח פירוש מה יועיל לם לבני
אדם שהם מעוותי הלב מקולמים הרשעים אותם יעשים מי יכבדנו עמם שלמה שמע
ושלמה הם מתנגדים אחרי הקבה שהוא ההכר שאשר חשלין כלנים כן יחפץ הכל שהוא מוכיח
לאדם את עוונו הכל והוא לבדו שאין מין הלב והם מוכיחים הכל ומהתחלק לו הכלים שהוא
כי הוא כלנל מוא זהו חיל לא האדם הוא אחיר אשר לו מין הכבוד שהוא אחיר ולכי כי אחיר זה
שבתם אלין מחזק האלהי הוא מים שאפשי לאכפתי כיצד הם יקבלים בעבר שהוא בעבר
חכמה בעבר כיצד שהוא למשלה ומשבל שו שמשך קול מים ורוח ומה כי הקולות
והם ג' לחדים ג' אחרים מוגשים לחדים של הלב שלפי המעוף שהם כעבי הגשם
מלה בעבר כיצד שהוא ורוח מין אחיר ומשלה את הלב ומשתלק לו
לחכמה בעבר כיצד שהוא למשלה ומשבל שו שמשך קול מים ורוח ומה כי הקולות
והם ג' לחדים ג' אחרים מוגשים לחדים של הלב שלפי המעוף שהם כעבי הגשם
מלה בעבר כיצד שהוא ורוח מין אחיר ומשלה את הלב ומשתלק לו
מלה בעבר כיצד שהוא למשלה ומשבל שו שמשך קול מים ורוח ומה כי הקולות
והם ג' לחדים ג' אחרים מוגשים לחדים של הלב שלפי המעוף שהם כעבי הגשם
מלה בעבר כיצד שהוא ורוח מין אחיר ומשלה את הלב ומשתלק לו
לחכמה בעבר כיצד שהוא למשלה ומשבל שו שמשך קול מים ורוח ומה כי הקולות
והם ג' לחדים ג' אחרים מוגשים לחדים של הלב שלפי המעוף שהם כעבי הגשם
מלה בעבר כיצד שהוא ורוח מין אחיר ומשלה את הלב ומשתלק לו
לחכמה בעבר כיצד שהוא למשלה ומשבל שו שמשך קול מים ורוח ומה כי הקולות
והם ג' לחדים ג' אחרים מוגשים לחדים של הלב שלפי המעוף שהם כעבי הגשם
מלה בעבר כיצד שהוא ורוח מין אחיר ומשלה את הלב ומשתלק לו
לחכמה בעבר כיצד שהוא למשלה ומשבל שו שמשך קול מים ורוח ומה כי הקולות
והם ג' לחדים ג' אחרים מוגשים לחדים של הלב שלפי המעוף שהם כעבי הגשם
מלה בעבר כיצד שהוא ורוח מין אחיר ומשלה את הלב ומשתלק לו
לחכמה בעבר כיצד שהוא למשלה ומשבל שו שמשך קול מים ורוח ומה כי הקולות
והם ג' לחדים ג' אחרים מוגשים לחדים של הלב שלפי המעוף שהם כעבי הגשם
מלה בעבר כיצד שהוא ורוח מין אחיר ומשלה את הלב ומשתלק לו
לחכמה בעבר כיצד שהוא למשלה ומשבל שו שמשך קול מים ורוח ומה כי הקולות
והם ג' לחדים ג' אחרים מוגשים לחדים של הלב שלפי המעוף שהם כעבי הגשם
מלה בעבר כיצד שהוא ורוח מין אחיר ומשלה את הלב ומשתלק לו
לחכמה בעבר כיצד שהוא למשלה ומשבל שו שמשך קול מים ורוח ומה כי הקולות
והם ג' לחדים ג' אחרים מוגשים לחדים של הלב שלפי המעוף שהם כעבי הגשם
מלה בעבר כיצד שהוא ורוח מין אחיר ומשלה את הלב ומשתלק לו
לחכמה בעבר כיצד שהוא למשלה ומשבל שו שמשך קול מים ורוח ומה כי הקולות
והם ג' לחדים ג' אחרים מוגשים לחדים של הלב שלפי המעוף שהם כעבי הגשם
מלה בעבר כיצד שהוא ורוח מין אחיר ומשלה את הלב ומשתלק לו

שהם מחוברים ומתאחדים עם הדברים הנפרדים ומתאחדים עמהם
ומתפשטים בהם ומתפשטים עמהם ומתחברים בהם ומתחברים עמהם
ומתאחדים בהם ומתאחדים עמהם ומתפשטים בהם ומתפשטים עמהם
ומתחברים בהם ומתחברים עמהם ומתאחדים בהם

1791

אל ההרים הגדולים שהם אברהם יצחק ויעקב ההר שמשו הדים אבריב ה' וידועה
יהוה הוא הקורה והמלכות היא קפלה ויהו ריב הקורה שם בקפלה וריב זה [illegible] אל
קפלה ערביב הוא שלום השחר ודבן נמלאל העמידה עד שלום השחר אקפלה ערביב
זמנה כל הלילה אלא שחכמים עשו נדר עד חצות ולבן ויאבק איש עמו עד שלום השחר
מי הוא שחר קפלה ערביב ששיעורה עד בקר אל אברהם שהוא ר' שעוב ויאכם אברהם
בבקר בריש עשה ראשוש בסוף השחר הוא נצח יעקב אם נצח על אילה השחר ליקח עמה
מסמאל שנעב בירך יעקב השמאל שהוא הוד שב נאמ' נבנני שוממה כל היום דוה ד'
מצר דהוד אלף החמישי נשאר המקדש חרב ויבש אמר רש' זה הוא הוד שלך רוש
נאמן שבו אתה יבש מהנבאש שלך מהשמאל ולפי שאתה מוליך לימין מאה
שהוא נצח ראש של שחרין לבן אילה אהבים שהיא המלכות בקרה למנצח על אילה השחר
שב יבא מארי הנוצח המלחמש ולפי שנצח והוד הם שני שחרין העמידו במשנה מאימני
קרין אבל שמש בשחרין ולא אמ' בשחר אלא בשחרין שנים ושני משיחים יבשרו לנביהם
א' משיח ן' דוד כנגד נצח ונקשר בקשר בקר של אברהם ההר נעימות בימינך נצח כלומר
נעים זמירות ישראל שהוא משיח ן' דוד קשור בימין שהוא בקר של אברהם ובנצח שהוא ירך
ימיני ומשיח ן' אפרים קשור בהוד ובגבורה ואתה רעיא מהימנא אחוז באמצע מרדג
שלך בקרבה שנקשר בך עמוד האמצעי ויסוד חי השלמים במדבך שהוא משך הוא
וחכמה היא בימין וסימן הדוצה להחכים ידרים ובינה לשמאל הדוצה להשכיר יצפין מצפון
יהב שהוא זהב אפרויים יאכה והמלכות היא קשר נבה והוא לבשו של השכיר ולבש הצדיק
שנקר ברית הקשר הוא ואות שבת והוא אות יש ואות בקלין ואות ברית מילה ואמ' הקב"ה מי
שאינו דשום באות זאת לא יכנס במראה הקשר בחדר זה וזהו מעשה של עמוד האמצעי מעשה
מעשה בו מעשה כלפי חסד לצדיקים נמורים לבר להם זכיות חי ברכות של קפלה ומעשה כלפי
דין לרשעים לדין אותם בגבורה לידון בפי מעשיהם ובעמוד האמצעי מאריך על הבטוני
וזהו [illegible] שלנו נוני הקשר אות ברית הקשר היא בת יחידה שבת מלכתא ויש לה ששמרנות
בחת [illegible] שהם ששת ידי המעשר שכלולים במעטרון שעליהם נאמ' ששת ימים
בעשה מעשיך אבל בת יחידה שבת ליהוה העושה בה מלאכה ומה הוה נקרא באות ה'
כי מצד זה יהו לימין והיא שלימות שלו וכן לכל צד בשש קצות יהוה הויה ויהה ויהה והיה
ההא האחדוש היא השלמות אבל בלבי ה' כזה יהו הוי ויה יה היו והי הם יה אותיות שכלולים
בצדיק חי השלמים והיא רביעי בהין שהיא אות ל' לבשלום בשם והיא ה' בכל צד והיא ה' מצד שם
המפורש יוד האנאו ו' בחסד ה' בגבורה ו' בבת ובאשר שולט זה הטל שכן שולים ג' אותיות ל' שהיא
בשבת אסרו חכמים מ' מלאכות חסר א' ונקראים אבת מלאכות עש' שהם כנגד האבת כמו
שאמרנו שיוד הוא חסד שהוא אברהם וה' ששולט עליהם טל שהוא מ' מלאכות חסר א' ובאלו מ'
חסר א' לקה ו' מלקיות לאדם ו' לחוה ו' לנחש ו' לארץ ולפי שטל שולט בשבת שהיא ה' אין לוקין
בשבת וזה הטל הוא כטל של חול מצד עבד מעטרון ומ' מלאכות חסר א' הם הזורע והחורש
וב' סבא סבא השכיר נקראת ארץ של הקב"ה ההר והארץ הדום רגלי מצד החסד נקרא
מים ומצד הגבורה נקראת אש ומצד עמוד האמצעי נקראת אויר והיא ארץ קרקע
לבולם ולפי שהנשמה היבירה מתפשטת בשכיר שהיא שבת מלכתא שנאמ' בה ומלכיתו בכל

שאמר עמדה בבורה מלחם אביה בקבל ומי נורם לה שבקבל מלחם אביה לבי שחזרה בבאו
ונתחלש כנשריה ההר ושבה ויאוב לימי עלומיו שהוא דומה לאילן שחתכו אותו ונתחדש
שרשיו וזהו סוד מי שאמר בלא זרע ושד נאמ' שיש סוד אחד שלאחד מיתכו יבא בגלגול
ויתחדש בבראשונה וזהו אלמנע ונרושע שתגרשע מנע אותה נשמע ולכן נקראת גרושה
במו ויגרש אבי האדם שהוא מהגן ומי נרם לה לבי שזרע אין לה שאמר בלא כנים ושבה
ושבה אל ביב אביה כנשריה שחזרה בזה השלם באותו ן' יבם וזהו ושבה אל ביב אביה
כנשריה ואחר שזכר מלחם אביה בקבל וכל זר לא יאכל בו וגו' דהיינו לא בהיה אשר
המר החוצה לאיש זר.. הלל ושמאי אשר אכם א' מצד הרחמים וא' מצד ה
הגברה שהם חסד ופחד מדוב אברהם ויצחק ואכם מגזעם הכיסו
בבאן ופ' בלמידים שהיו לו להלל וכן הבלמידים של ביב שמאי למשוך של המלך.. ואני אומ'
כי איפשר שלאחר נבכוונו באומרם אבל הלל הזקן מדה אחרת היתה לו שכל מעשיו לשם
שמים כלומ' כי יען כל א' היה מחדה א' כל א' אחז מחדבו שמאי שביה מן הגברה היה
אוכל בכל הימים לכבד השבת אבל הלל שהיה מן החסד שבמיד משפיע לשמים בכל
יום ויום היה אומ' ברוך ה' יום יום ולא היה מפחד שלא ימצא לכבד שבת שמדבו הוא
חסד.. נחזור לעניינו אמ' הרי אכם שמדים והחברים בעלי הוראות שהשמדכם אין
הבוצע רשאי לאכול עד שיענו אמן הבעלי משוך כלומ' היושבים בשורה ואין מאדי ה
המשורה רשאים לאכול עד שיאכל הבוצע ובודאי כי באשר בוצע בעל הביב ובוצע לאותם
מאדי משורה ודאי כי ימשר לבבר לכולם שישר א' כי אין הדרך של הבוצע לבוצע
בשוה כי לפעמים לא' נוכן לו כביצה ולא' נוכן לו כזיב ובאשר שונין אמן על אותה
בציעה קודם שיאכל בעל הביב מחברים השני שישרים בא' כזיב וכביצה יאדונהי
כי אמן זה שעונים אינו על האכילה אלא על הבציעה ולכן אינו יכול לאכול בעל הפת
עד שיענו אמן ויצורפו אותם השישרים באמן אז יאכל בעל הביב וזהו אריבי
מורי עם בשמי דהיינו שניב אמן שמתחבר שם יהוה עם שם אדני ואח"ב אכלתי
ישרי עם דבשי ואחר שאכל בעל הביב אכלו רעים שבו ושכרו דודים אכלו רעים
אלו בני המשוך שיהיו הבעם בדיוקן האבבה הרי בבאן יש לחם שהוא הו' בשבי כבדו
שהם שבי הדין ושישרו כזיב ובפצע מי הוא זה זה לחם הפנים שהוא על שולחן המלך
אלא כבר העמידו הדבר שיש לו יב' פנים שהם שם יהוה שהוא ד' אותיות והם ד'
פנים לאריה ד' פנים לשור ד' פנים נשר והם יברכך יהוה יאר יהוה יש יהוה הרי
יב' פנים ומנלן שלחם הפנים הוא משולחן המלך שנ' וידבר אלי זה השלחן אשר לפני
ה' זה הוא יב' פנים שהוא במנין לחם הפנים ובמו כן מי שרוצה לתקן ולסדר שולחנו
בכל מעדה שבת צריך ד' כברים שהם ד' ליל שבת ד' בבקר ד' במנחה הם יב' ואת
אינם כי אם שאה כלומ' שנים בכל מעוך מן הבורה משום לחם משנה וכיצד אמרי
יב' אלא אין אנו יכולים להזכיר ו' שהוא שאן בלא חבירו כי באומרין ו' ישבו שנים שם
יב' ו' ו' שאה מלמעלה למטה ושאן מלמטה למעלה כנגד שש מדרגות של הכסא ה
העליון שהיא אימא שלאן ושאן מדרגות שלה הם חנ"ב"ה' ושאן מדרגות של כסא
הבחתון שהיא מלבות ושאן מדרגות שלה הם מיכאל גבריאל רפאל אוריאל ובשאן
נגלות ושאן נסתרות הנסתרות לה' אלהינו והנגלות לנו ולבנינו עד עולם אנ' איפשר

לו

ויהיה בימים כמו שאחז למושלה ל כלמשרה שנים נוי ב
יום שב השנה שנדרו חכמים שהרי ביו יאה מצפשבתם
ביו ימין ומאמרן ב ו שאמ הם כת שחקים כנגם כת יבוה שהם מאכיבוב שם יבוה
בימי לעולם כמו שבכתב פשוטים שתרים וכנגם פעמים כת מוכיבוב שבכתב ויעשו
על העשרה בפיאיב שנאמר שהם ושבה ישלינו כת יבוה ו מצבשוב ושמונים ל מפיין
שהם ו מאמרו על העשרה שנאמר בראשית ולבן העמידו כנגד העמידו מי שמם שלשים
ימים נשבר מן השלם למה לפי שאיבם פוב עשר מאמרות וכת מוכיבוב שבהם
עברת השלם ... שלישי שיות כום על ברכה בנגינו מב ו לפרים הלחה שניפה עשיו
שעולה חי הלא מנגנים בשבע ידין ונוקפים בידים ומנגנים עשיב ומוציאים
מן הקרקע ומשמחים ומשבחים לפני מי ... ורבי לעזר בום הלל ביו יבוה בום
שהם ומשם נשמה שהיא של אחים שהיא הפיש שהיא של הגשמים שאחם עתיד
והיא עה וכן בתלמוד בפ שחוט הוא הנשל שאחים זה עה ... כום ההלי כום שאחם
מן הם שעושב אל הם ה שלבשוב שהם כנגד ה עלין ה חיקנים שלה בשעשע שהם כנגד
ה פפיי וכן שיא מהביע שהיא שהים חיים שלה שהיא כום כי פאחר מעבלב מהפש
מיא עלמיב בום ונהו מזמרין לכום ויהיו שהים חיים כלשהשבוב שבום
מעשים חיים שהים חיים המהפיא להם בשעשים שהים בום ההלי כום שאחם
שהים הוא חמשא מוכיב בפעמים ה ואחרון שבום שלישי בפום שהוא לבים ושם
ושמיעה הקיה מכחן שיהיה בעבו כבוד מי שאוכה לעשות מבום זה שלישי
הקולות שבום ומול הדבר שיהיה בעבו כבוד מי שאוכה לעשות מבום זה שלישי
שהים הוא חמשא מוכיב בפעמים ה ואחרון שבום שלישי בפום שהוא לבים ושם
ושמיעה הקיה מכחן שיהיה בעבו כבוד מי שאוכה לעשות מבום זה שלישי
הקולות שבום ומול הדבר שיהיה בעבו כבוד מי שאוכה לעשות מבום זה שלישי
שהים הוא חמשא מוכיב בפעמים ה ואחרון שבום שלישי בפום שהוא לבים ושם
ושמיעה הקיה מכחן שיהיה בעבו כבוד מי שאוכה לעשות מבום זה שלישי
הקולות שבום ומול הדבר שיהיה בעבו כבוד מי שאוכה לעשות מבום זה שלישי

שלהם ולקח אבי האשרים וגו' ערלא' לה' וערל א' לשאחל אשר לה' בגין מישוע הלבש
והוא אשר א' לה' לחטאת ונאמ' בו אחד ולא אמ' אשר לה' לחטאת להוליע אהוא מצר
הייחוד אמהייחדת עם ן' זוגה ש' לעלוכה למעלה במקום אהוא אחד אבל אשר אל שאחל
לא נאמ' בו קרבן ולא אשם ולא עולה אלא ואלה ביד איש עבי ובונה אומרו ואלה ולא אמ' ויולך
אוכו איש עבי למדבר כדא מנחה היא אלוחה כלומ' אאומרי' לו הרי לך מנחה כמו אאלה
לעשו לאמ' לו מנחה היא אלוחה לאדני לעשו כמו כן זה האאר ואלה למשיח לאבר כעשו
אל משיח אלא יקרב למקרב לקורבן למה הדבר דומה לכלב אהוא רעב ומי ארוצ אלא
יאכנו נוכן לו בשר לאכול אולחם ומאקה אוכומים ומוד הדבר אם רעב אונאך האכילהו
לחם וגו' ובזה יחזור להיוכו אהובו אל האדם אלא דיי אלא יאוך אוכו בכמה יסודין אלא
יחזור להיוכ לו מנגיר ויחזור להיוכ אהובו ולמה אולחים אוכו ביד איש עבי פגום
לפי אבל הקליפות אהם מעדין אחרים כולם מאדי מומין ועראים אשרים אנ' ואשרי
ירקדו אם ונאמ' ולא יזבחו עוד אבן זבחיהם לאשרים דהיינו האדים אשליהם נאמר
יזבחו לאדים לא אלוה ובקרבן אשיר זה נפרא מהכל ונואה כל שנוכם אל ישראל עליו
כדא ונאה האשיר עליו אבכל שנוכם .. ושוד אחר אלקח המקורבן אהוא האשיר עליו ונאה
קבה הוא נואה עין מה בין נואה לנאה נאה הוא אסובל המאה עליו נואה הוא אמסלק
המאה מעליו זה מועין עליו וזה מסלק המאה מעלי ישראל .. עוד על מה אאמ' ובהאי
חדאיכם וגו' אהם יעקב יוסף ועם היוכ אכבבי אוכו עם לאון הסבר הוא מרעיא מ
מהימנא עד ובנגוז אוכם אם: אמ' ושוד ובראאי חדאיכם אמ' חכמי המשיע אבאאר
מקדאין החדא על פי בד' היו מאיאין מאואוכ בראאי ההרים והיו אומרים כזה רמא
ובקרא ויען לפעמים הלבש היכה כגון זה ט היה מסבכל למעלה כקרנים ולפעמים היה
מסבכל למעלה כזה ח ולפעמים מסבכלב במזרח כזה ל ולפעמים מסבכלב למעלה
כזה ב ולפעמים לדרום ולפעמים לצפון וזהו אם כבלב אלו לאא קצוב
כי הוא מסבכל בה אשר האא קצוב כולל אוכם הכבב אהוא ו וזה אינו ניכר כמה
אהוא נאמה כי אם בגוף הקדוש דהיינו גדולה נגדה כבב נכח הוד יסוד נקוב אנאך
עליו מלפנים היא חכמה כי החכמה היא נאמה לגופ קריאא ואוכו חוץ הסובב אבר
הכבד ואוכה נקודה לפעמים היא שורה ולפעמים היא כמא לאבב עליה ולפעמים היא א
ארפרף להדום רגלין ולמה עראה לבש על אם לבון ההלכה אהיא מלפנים כל כבב בכל
פעמה ובאא הביש אוירד עליה היא מקלבנב ומוד הדבר אם יהיו חטאיכם כשנים
כשלג ילבינו ומה אהיכה אדני דין אדום בנגדה אשר אם ביש מקלבנב מצד החסד אם
חכמש וחוזרב יהוה ולולי אא הביש אהיא הנגדה לא היתה חוזרב להיוכה לבש ולבן
אמ' למעלה אבאא הביש היא מקלבנב ומי גורם להתפך מדין לרחמים צדיקים
ומעורים ~~אאר~~ הנה מצד עץ הדעב עוב ורע היא קליפה אלו חאוכה כלומ' אשר הדעב עוב
ורע קורא למעלה בעולם הבריאה אהוא מעוטרון אם היא הקליפה אלו חאוכה אנ' בבאם
בהרב אחורה היאיצר הדע אפתה ואפלה איננה והיא כהה ואיל לה מעלה אלא אוכו חוץ
אמאיר בה מן הלבש העליוש אשר הוא לה לה כלילה אהיא גלוב ומעבור מעמש ביום

אנ' והוא הנבון כי
נקוב למעלה ויש
נקודה נמשכת
אהיא נקוב קרא
אהיא חכמה אל

כחן שלה על הל שהיא אימו שלמע שכן שלה שליה ובא אצל אביו ולמשלה אל הכבר
אריך אנפין שהוא כמו הפרי השלה על השנקי אל האילן כן זה שלה .. ואמ' ואעפ"
שכמה שנפים יש באילן וכמה כמנים שליהם אב"ל למה ערמים אלו בכורים ואמ'
כי אוכם שנקראו בראשונה נקראו בכורים אעפ"י שיש כמה ונכבאלו קודם זאת
שבכרה אפ"ה זאת ערמאר בכורים והאחרים לא אלו הם ראשים אל כל הכמנים
והשנפים שהיו באילן אחב"ל כנוון זה נאמ' שאו שערים ראשיכם כמו שמבאר אחב"
שאוכם השערים של בינש נקראים ראשים לפי שהם ראשים לכל וכן שאו שיניכם
וראו מי ברא אלה עם היוכם כולם אצולים וכולם שוים אפ"ה אומ' מי ברא אלה שהוא
הבינה וכן שאו את ראש כל עדת בני ישראל ועם היוכם כולם בני ישראל עכ"ז שאו
את ראש . ושהה בא לפרש מה שאמ' שאו שערים מאי שערים ומאי פקדים ופקדמ'
ואמ' שאו שערים אלו הם נ' שערים של הבינה שהיא הישיבה של מעלה ושאו פקדי שלם
זו של ישיב של מינש שהיא ערמאר פקדם והיא כורה שבעה ובא ללמדנו שכל מי שמשתל
בכורה לסוקי מכנשא ההי"ד אם נבלב בהכנשא והשמידו מארי מכני כל המנבל עצמו
של רב"ל לסוקי מכנשא זהו מה שאמ' ושאו פקדי שלם ויבא מלך הכבד ואין כבד אלא
כורה מבאן למדנו מי שלומד כורה ערא מלך לפי שהיא נקראו כבד ולא כאמ' שנקרא מלך בא
שלם שהוא מקום הכורה ערא מלך ולא יוכר אינו כן אלא מלך בשני שלמוכר בריוקן
של מאריה ולכן כפל הפסוק ב' פעמים א' מי הוא זה מלך הכבד והשני מי זה מלך
הכבד ומה שאמ' שאו שערים ראשיכם שני פעמים לפי שיש חיוב המרכב השלוש
שהם ראשים וכן נ"ב המרכב השניר של השכינה יש לה חיוב שהם ראשיכם לבן נאמ'
ב' פעמים שאו שערים ראשיכם .. אמר רעיא מהימנא דברים אלו כמה סבומים
הם למי שאינו יודע ונלויים למי שיודע בהם ודאי הצפור שאמ' הכבוב
כי יקרא קן צפור השכינה ערמאר צפור הקן שלה הוא בה המקדש האפרוחים הם
ישראל אשר האם שהיא השכינה יושבת עליהם ההי"ד והאם רובצת על האפרוחים ולא
קאמ' והאם על האפרוחים אלא לפי שהכוונה הוא לשכינה שיושבת על ישראל כמיד
לשומרם וכ' לכן קאמ' רובצת ועקראו אפרוחים לפי שהם בעלי משנה שהם פורחים
במצוכיה שהם כמו כנפים ופורחים בהם או ביצים אלו הם בעלי מקרא ובמנן שחיטאו
ישראל ונחרב בית המקדש מהכבי' שלח כשלח אבה האם ההי"ד ובפשעכם שלחה אמכם
ואוכם בעלי ששה סדרי משנה כבי' בהם ואת הבנים הקח לך שמצר שש בנים הם שש
סדרים שהשש בנים הם תחת האם שהם בקש אובשש סדרי משנה א' המרכה קיינו
ששה סדרי משנה ואי המשמעינו והיינו שש כבה של קש ובלבד שיכוין לבו לשמים
שיכוין בקש מה שראוי לכוין כי אז הוא נחשב כאילו למד שש סדרי משנה וקושרים
אוכם בקשרים של הכפילין על הראש ועל הזרוע ובמה יכולים ליקח את הבנים בכמה
כפלוב או אומ' שהם הבנים שבמלכות בכמה כפלוב צפצפי קולות של קש ואחב"ל לחמ'
בלחש כפלה שמשומר שהיא בלחישו לנבי האם והבבר שכל מילה של לאה הם בחשאי
ויען הבבר עמה היא נ"ב בחשאי והם ה"ה ויורדין אלה ו' בקשר שלו שהוא יורדין
ה' עליונה על ו' כפילין שעל ראשו וההא קטנה יורדת לנבי שהוא קשר של ה"א עליונה על

ונם הכורה ערמים כבד

שהם המדוב הבנין

ג"ל כי פי' העשר כי הו' במילואם בבה וין עמלא

אל הו' היא שהיא קשורה עמו וכן הי' היא
אל הא עליונה שהמילוי שלה היא הי' נמצא
הוא קשר שלה ולכן מתקשרים ומתחברים
כי הא עליונה היא שלה על ראש הו' כתפילין שעל ראש

לכל א׳ סיאוילו וסוד זה ניכר ונודע בפרי החג שהיו מקריבים אותם ישראל לפני ה׳
קום רעיא מהימנא קום משנתך אתה והאבת ישני עפר הקראו אעד עתה
הייתם משתדלים בתורה במשנה אנאמ׳ בהם ועל הארץ תישן ׳׳ וביום הבכורים
בהקריבים מנחה חדשה ליהוה אתם בנו בכורים אל השבינה אבמעשבם היא מתחדשת
בתפלות האבת כלומ׳ שתקנו האבת ובכל יום בקש׳ אתה רעיא מהימנא שהיא בתוך
משנה נמצא שקראת קש׳ אתה משנה והעמידו החכמים עדל קש׳ מה היא כי כל הקורא
קש׳ בכל יום כאילו הוא מקיים והגיה בו יומם ולילה ודאי בתפלות אלכם בקש׳ אלכם
הרי השבינה היא מתחדשת לפני הקב״ה ולכן והקרבתם מנחה חדשה ליהוה ב
בתפלות שהם במקום קרבנות באי זה קורבנות ותפלות היא מתחדשת בשבעותים
דהיינו חג אל שבעות לפי שב מתן תורה ועד׳ ג׳ יום לעומר ובו ז׳ שבעות מצד אותו
שנאמ׳ בו שבע ביום הללתיך שהיא מלכות כלולה מז׳ ספירות כלולה בבינה אשר היא
מתפשטת בה׳ ספירות שהם מצד השמאל כל א׳ ו׳ הם ג׳ דהיינו בינה גבורה הוד מלכות
יסוד מלכות שהיא דין שהוא שמאל הוא פשוט שהיא דין דחה והיסוד הוא חי והוא
קץ שהוא סוף המדות נמצא שהוא חי קץ אותיות יצחק באופן שהבינה שהיא חמש
שערים היא מתפשטת בה׳ ספירות לג׳ כמו שאמרתי וכן עד׳ היסוד כל שמספרו ג׳
והמלכות כלה כל ה׳ שהיא כלולה מאלו הג׳ כולם נבלעים בתוך ג׳ כלומ׳ כל המדות
אפי׳ העליונים הרי החכמה שהיא י׳ אלאם ההויה נבלעת בתוך ג׳ שהרי אחרי הי״ד
היא ה׳ חמשה פעמים ו׳ הם ג׳ ובן הבינה היא ג׳ כי היא ה׳ ראשונה אלאם ו׳ פעמים
ה׳ הם ג׳ כחושבן כל שהרי רומז על כולם ובחשבן ים והיא ים הקורה שהוא הקב״ה
עם כל הקצות הרי שכולם מנבלעים בג׳ המקור אלה כתר אמין לו סוף אשר ספירות
נקראים על אמה ז׳ ימים שביעי ומלכות נקראים סוף סוף אל כל הימים ולפי שאותם
הג׳ הם שבע שבתות לכן מנחתם הם אלשה עשרונים ואני עשרונים שהם חמש וכל עשרו
עשר חלות הם ג׳ הה״ד ומנחתם סלת כלולה בשמן אלשה עשרונים לפר הא׳ ואני עשרו
לאיל הא׳ עשרון עשרון לכבש הא׳ לו׳ הכבשים הרי ג׳ והרי ז׳ עשרונים שהם ז׳ פרים
וז׳ הכבשים הם כנגד ז׳ שבתות בימים בהיינה כל א׳ עם ששה ימים אלה ומסאן
אומרים שהם ה׳ פרצפין כל א׳ כלול בו ששה ימים שהם ז׳ דהיינו שש קצות עליונות
ואמצעיות ותחתונות ׳׳ ובעשור לחדש הז׳ שהוא בשרי מקרא קדש יהיה לכם מאי
מקרא קדש יהיה לכם זה יום הכפורים כלומ׳ כי יום זה הוא יום אל מי שנקרא קדש
דהיינו הבינה והיא יום הכפורים והוא יום עשירי כלול מעשרת ימי תשובה
ותקנו בו ה׳ תפלות לחבר ה׳ עם ה׳ מאי מקרא קדש שנא׳ בו ואינו יום טוב ולא שבת
להפריש אותו משאר הימים איש בהם עבדה אל חול כי ימי החול הם מצד עץ ה׳
הדעת טוב ורע ולכן נקר׳ טוב ורע שהוא מתהפך ממטה לנחש ומנחש למטה לכל א׳
כפי מעשיו והוא כי מטטרון הוא מטה ומסמאל הוא נחש ומתהפך כמו שאמרנו אבל ביום
זה שהוא יה׳ שנקר׳ קדש שולט אילן החיים שאינו משתתף עמו שטן ופגע רע ולא יעורך
רע ולכן בו יש ומנוחה לעבדים שהם מצד אילן טוב ורע והם שולים כאילן החיים

ומאהבתם אלו ובני יוכלו לחיות ובני יצאים מהאצלכם אי אפשר עליהם אותם אי
שליהם נזר דין נזיר וכאשועה לכן כגון כותי או עובד כוכבים וחסרי כולהון יהון
אפילין ואפילין לא נזירין ולא קיימין ולכן הנזיר אלא אם יהיה שהוא ההלכ ו
ואפשרה אי אפשר לאדם אחד שיהיה מלבוש להיותו הנעדים נגדיהם לא המחוסר
אחם אחוב הקורא כי נזיר והשועה כם נעדיהם הקיימים והם שלהם נזר
ואפשרה על הנזיר אלהם בתכלית ופיע יהיו אפילין ואפילין לא נזירין ולא
קיימין ונפלת לבל כח ישראל בבל אחות החסר אחות חיים והות פולח ונפרה
אחיה את ובכל אחות ויעץ יא בו מזיר בכל בנגן מזרי מבני הכך נזיר
פורים אלהיך אחם פרישים אלון והות מבדיל אוכם ולפי שהאפשרה היא למשיע
אחיה מחלבוש העתידין הנזירים שלנבי השקשר שלים ושוב העתידים כל
השפע פאילו נשפע בחלך שאחו וכל הנזיר פאילו נזיר בתי החלך והות עשם
החלך אחד חיי החלך יהוה ולכן נזיר נזיר לה ולא אמרכי יזור
נזיר אות השפעה שהשה לכ וגם שפעל אחר חיי החלך הות תכחשה ההלי
תחיה בחלך הדי אחיה חיים והכוונע אכל הנזיר כיהוה פאילו נ
נזיר בתכחשה אחיה יולה הת ואות אחם חיי החלך ובל השפעת היה פאילו
נשפע בחלך עצמו להיות אחיה עלונע נשפעה אחיה עצם השפע
לנזיר מלך החסך הות עצם מעצמו ומלך הנזירה בשר מבשרו דהיינו בחלך
כי מי אחות עצם להיות השפע הות מלך החסך ומי אחות פשר שהיה בחלך
היה מן הנקבי ובחכחשה אחות הלי הות שלה כי החכחשה הות יוד הת ואות הת והלי
הות יהוה הות שלה להקיים אחם ההלי בהפרשת אחם כלומר אחם בנות בחלך שלה
להקיים כן שי בחכחשה בפיעלי יוד וכ אשלה תניינו אחם ונשמרים הכתוביים שאתם
אחר נפשותיכם להיות מן בחלבוש אחיה נפש ההלי ובשאר לחדש הי רוח דעות
נפשותיכם אחיה שאיפיך והיה אבשיע מחלבוש הפשע והיה תחדוש לכן נקיון
בו השניים כדי שבלשון נזיר עשיה פה שלנזיר אחם ה בחלבוש לגויים בישראל חם
יהיו חנותיכם כפשים פאשר אלהיכם כי ישראל הם בעיה ולריבה היה לכן כשר נשם
ויהו סור לאון אל אחוריך לפי שכל שעובר על ישראל מחזיק לנגד אלהיו
אחיה בידי מלבוש לפי שכל שנוגע בך הכתוב כאלו נוגע בבת עינו
לכן: ולא בגדי לבן על בגדי יהבד הם יחלוצו. ... ובקנין לתקנת עשה בשר לבוש להשתקנו
אחות ן לחדוש אחות קלבושי שנות בר בגד לבן יעלכם נזיר ונזיר קדושים
כי כל תורה של בקר ושל הכיעל וכתיב וקדי הות בכחן כשבידה היה
בחלבוש הי יהיו לא שהיו חלוקים בחלבוש לא כאשר היה בבי אחיה
שהיו בחלבוש אחד אלא שהיו בגדי כהונה יקרים ומפוארים יותר מבגדי
הדיוט ולכן נקראו בגדי לבן

חסר עברה

ואיפשר שהיו כל
כאשר היה
בגדי כהונה
יקרים ומפוארים
יותר מבגדי
הדיוט ולכן
נקראו בגדי לבן

ל"ג

עם ק"ג יח

והנה הנה היא שלה ה' אוכיוב שהוא אלהים ונקראת בבת ז'בע לשה אלא כנגד ז'
ספי' שהיא כלולה מכולם אמ' הקבה אני רוצה להקן לכם סוכה שהיא אימ' עילאה
לסכך עליכם כאימא שהיא מסכבת על בנה נמצא כי הסכך הוא אימ' עילאה שהיא
מסכבת על בנה ומה שאמ' הכתו' כי בסוכות הושבתי אתכם בני ישראל אוכי מארץ
דמשמ' דבשביל אוכו הדבר היא הסוכה ולא שמסכבת עליהם האם העלונה הכתו' בשביל
שני כבדי שהם ז' ספי' הבנין אבל הסכך הוא אימ' עילאה שהיא מסכבת עליהם.. והנה
סוכה יש שהיא כבוכה אמ' בסכות הושבתי אתכם בני ישראל ויש הוא חסר ו' שני כוסמ'
בשבו ז' ימים אוכו הוא מורה על אימ' עילאה אבל סוכה באוכ' הוא כסוכ' שני בנים שהם
יהוה אדני בב' מלכות שעולה מספר השני שמות כמנין סוכה והוא יאהדונהי שהוא
אדי נבה שני שמות יחד לרמוז שני הכרובים שהם סוכבים בכנפיהם על הכפורת
ופניהם איש אל אחיו לא כבבתלה שהיו דו פרצפין ובכרובים ש' עפחים מלמעלה
למעלה כמו שנבאר דהיינו ה' כלב מילוי היא עפח כאשר נמלא אוכב יוד היא ב' הדי ש
שמלמעלה למעלה דהיינו ד' ו' הם י' ושורים אלו הי' על' שהיא אוכ' ראשונה אחב' כאשר
נאמ יוד בהיה י' מלמעלה למעלה והיינו יוד ואמ' במלמעלה למעלה מרגלם ועד
ראשם להודיע כי לא יקרא ראש הי' כי אם הד' ו' מרגלי ב' פרצפין אלו ועד ראשם ולדעתי
כי הוא עד ולא עד בכלל כי הראש היא מלמעלה שהם המוחין והיינו כי כאשר אמ' ו' מ
מלמעלה למעלה לא אמ' מראשם ועד רגלם ולבן שיעור הסוכה אמרו חכמים לא פחות
מעשר ולא למעלה מעשרים סכה העשויה כבשן שהיא מצד הגבורה שעליה נאמ' והר
סיני עשן כלה מפני אשר ירד עליו ה' באש ויעל עשנו כעשן הכבשן והעמידו הדבר ח"ל
שאמרו מאי והחיות רצא ושוב באור היוצא מפי הכבשן והכל א' דהיינו שניהם וקלם א'
שהם מן הכבשן שהם מצד הגבורה ולדעתי כי זה הוא ושמחתה מרובה מצלבה כי הי'
פסולה כי אנו רוצים סוכוך אימ' עילאה וסוכה בביה לצל יומם שנא' בה כצל שדי יתלונן
שהוא הימוד הנקר' שדי והוא יום שהוא משך הוא ולא כצל הדיוט שהוא למעלה שעולה
מספרו שדי שהוא מנין על הנקר' מהשמש אלא אל להנין על הנשמה כצל חמדה ושבתי
המורה על אל העליון המנין על הנשמה שבן כבי אשר אמרנו כצל נחיה בעוים שהוא ל
לנפש נמצא כי הימוד הוא אל וכאשר המם עמו שהיא מלכות נעשה צלם זהו אף כצלם
שהוא כעורת שניהם יהלך איש והנה כצל זה אל סוכה שחזר להיות צלם בו יהלך
איש כל השנה והמם היא סכומה איש לה ד' דפנות ומה שהעמידו חז"ל שכים כהלכתן
ורביעית אפי' עפח ~~[illegible]~~ עשיראה שמשלמת כל חסרון ולבן היא משלמ'
לשכים כמין גם בעפח וכן לג' ורביעית אפי' עפח ולבן כיון שזה הוא עיין הסוכה
אמרו שיעור סכה לא פחות מי' שהיא מלכות שהיא עשירית ולא למעלה מכ' שהוא
כ' כבד עליון שאין העין שולטת בו.. שהדי כבד העליון אמ' משה עליו הראני נא את
כבדך והשיב לו הקבה לא תוכל לראות את פני ואין כבד אלא כל הכ' שהוא הכבד שהי
כ' אשר הוא א' וכנגדם שערו מאדי מקבי' סוכה העשויה כמין מבי הוא מצד ב' והעשוי
כמין גמם מצד אות גימל כמין צריכי מצד אוכ' ו' אוכיוב הם בגד כפרת כ' כבשן
פ' בורגונין ושאר סוכות וכולם רמוזים לגבי מאדי מקבי' ואין לנו להאריך בהם והם

שני כיבבר דהיינו
בו הם שהם שני

ישעי' ד' ו' [illegible]
[illegible]

שיר השירים ב' ג'
איסה ד' כ'
[illegible]

[illegible]
[illegible]

אל כל המדות
כלומ' והיא כלולה
מכולם

זהו כאשר היא
למעלה מכ' כנגד
א' וסוכה

לנגדם הם ז' כוכבי לכת והם זכר ונקבה ולכן נקראו ז' כתולות בעבר ז' נדות המנורה
אנא בה ז' וז' מוצקות אהם זכר ונקבה מאתיע ומקבל ט בהיות כלולה בזה זה מאתיע
וזה מקבל כן הם ז' ספירות כתולות וז' ימי בראשית למעשה ז' לעולה אין כל חדש כחת
האמש מז' ימי בראשית כם ככה ז' למעשה אהוא בעולם הבריאה אשר הוא למעשה מן האמש
כי אין כל חדש כחת האמש .. לולב זה צריך ולמה הוא דומה לולב לפי אהלולב
הוא כנגד חוט השדרה אשר בו ח"י חוליות והצריך הוא חי לנגד ח"י חוליות אינו
עשים ח"י נעגעים בלולב והם כנגד ח"י ברכות אלהתחלה וכנגד ח"י אזכרות אלהבו לה
בני אלים וכנגד ח"י אזכרות אל קש ונל אקורא בקש אזכרות לא ה' ואלהים ואלהכם וכ'
כי אז הם י"ח והנענוע הוא לשש קצות אהוא מעלה ומעשה ור' רוחות העולם ונ' נענועין
בכל צד הם ח"י ו' דהיינו בו' קצות לולב בימין כולל ו' מינין אהם לולב א' נ' בדי הדם בדי
ד' ב' בני ערבה הדי ו' הנ' הדסין הם נ' נ' ו' ודומים לשלש גווני העין שני בדי ערבות
הם נצח והוד ודומים לשני אפכים לולב דומה לאדרה קיום אל כל האיברים והוא
הצריך ועליו אמ' דוד כל עצמותי תאמרנה ה' מי כמוך אתרוג מלכות דומה לולב אשר
בו ההירורין והנה הנענועין אאנו מנענעין בהלל מצטרפים עם הנענוע אל נטילת
לולב והם עב כיצד באנא ה' הושיעה ח"י נענועין ובהודו תחלה וסוף ח"י ובנטילת
לולב ח"י הדי עב ולכן כנגד עב אהוא חסד עולה הלולב חס ור' מינין אבלולב הדי
חסד אהוא זרועימין ולכן תקנו לולב בימין ולצד השמאל אהיא הגבורה לשים כלב
אהוא האתרוג הדומה ללב תקנו בשמאל כמו אה עמידו לולב בימין ואתרוג בשמאל
והם כנגד זכור ושמור אהם מצת עשה ולא תעשה אהם ימין ושמאל ומי לוקח אותם
אתיאניהם עמוד האמצעי הלולב בימין והאתרוג בשמאל כי הוא כלל מכולם .. באו
האבת ורעיא מהימנא ודוד ושלמה ובדכו אותו ואמרו לו אתה בצינא קדישא ו
והחברים אלך אהם אש הם אשה ואתה נר מערבי בצינא קדישא באמצעי אבל
השש חברים מאירים מתוך בבלא מהם נאמ' בו נר יהוה נשמת אדם ורעיא
מהימנא מאיר בך כלומ' אנה ה' היא במי אהוא אדם דהיינו נר מערבי ומתו
אתם מאירים ואתה הוא רב החברים אלך וכולכם א' כלי פירוד לבן צריך לעשותם
מנורה א' והוא רב להם ומשם ואילך מתפשטים הענפים לבל בעלי חכמה ..
אשלים דבריך לעטר אותם .. פתח ואמ' ח"י רבים לא יוכלו לכבת את
האהבה ונו' מאי בז' יום שני ויום
ששי ויום ז' אל סוכות אבהם הין
מנסכים מים ויין כי בז' ימים אל סוכות היו מקריבים בהם ישראל ע' פרים כנגד
ע' אומות לכפר עליהם כדי אלא ישאר העולם חרוב מהם ההי' ובנו' יום ובדבקם
עולה אשה לריח ניחוח לה' פרים בני בקר ע' כמימים וביום השני יב' ובג' יא' ובד'
י' ובה' ט' ובו' שמוע ובז' ז' עולים כולם ע' אמאי חסרים אלא הכא קא רמיז
האמורים
אמור בבקר ובנח הקבה בחדש הז' ומה בקם במי המבול המים כלבו הלוך וחסור
כמו כן בבקרי אהוא החדש הז' אשר בו כמה מצת יש בו רה' יה' סוכה לולב אתרוג
מיני הלולב אופר אבינה עליונה אורה על ישראל אהיא בשובה סוכה אתרוג וקבה
אהוא לולב מיד והמים היו הלוך וחסור מתמעטין שנוכיהם אל ישראל נב' מתמעטי
המומנים אהם מלאכי חבלה המומנים עליהם ארומים למי המבול כמו אהעמידו

ומדבר אברהם עבדי יהוה תחזק ותראה ותבין אלא תבין ותראה ותחזק שאין
הבן יכול להבין מעצמו אלא מדעת אביו ואין האב יכול להודיע לבנו אלא
מה שהוא יודע בעצמו ולפיכך נאמר ידע ישראל אבי ואין ידע אברהם
אבי ישראל ולא הכיר אותנו ישראל אבינו אתה יהוה אבינו גואלנו מעולם
שמך אין לנו אב זולתך ואין לנו גואל זולתך ואין לנו אלוה זולתך
ואין לנו מושיע זולתך ואין לנו מלך זולתך ואין לנו מושיע זולתך
ואין לנו מלך זולתך ואין לנו מושיע זולתך ואין לנו מלך

פקודא ... ויהיו אלה מצות התלוין אליו בשמות ומצות העבודה שהיה
הוא שורה כמו שהיו עתידין לעשות על ראשו והפעולות שהוא יפה
ועושה בכהן גדול הוא כהן הרגיל ... ויהיו אלה מצות הכהן בכהן
הנשוח בשמן המשחה שלבש ח' בגדים ולבש הכהן הגדול בגדי זהב
ואלו הן החושן והאפוד והמעיל והכתונת רקומה והמצנפת והאבנט
ציץ הזהב שהיה נתון על המצנפת ... פקודא ויהיו אלה מצות הכהן
הגדול ... ויהיו אלה מצות הכהן הגדול ... פקודא ויהיו אלה מצות
הכהן הגדול ... פקודא ויהיו אלה מצות הכהן הגדול ... פקודא
ויהיו אלה מצות הכהן הגדול ... פקודא ויהיו אלה מצות הכהן הגדול
... פקודא

י׳ נשלא כי העשרה שעל אוב הבריב היא היא שהיא עשרה על הוא״ו הדי שי דעשו העין
ביצד היא אוב מצד צדיק יסוד עולם ולרמוז שהמילה היא מ״ה כבו אוב הוא שהוא
חכמה עולמש ואנו קוראים אוב היא שהיא חכמה בבמש אב״ מן החכמש עד החכמה
הוא ח׳ ימים דהיינו שיעלו לשמוש שהוא ח׳ מן חכמש עד יסוד לקבל בהם י׳ קיונה
שהיא היו״ד שבבריב שהיא היא להעלובה עד הכבר להיוכה עשרה על ראשם שכן
היא ו׳ והיא עשרה על היסוד שהוא ו׳ של הבריב ויען העלה היתה מכסה אוביה
של י׳ שהיא העשרה אין לנהוג בה זלזול ולהשליכה לכן הקנו להשים העלה בתוך כלי
שב עפר להראוב שאחר שנם בלקה מכאן היא עפר בעלמ׳ כי קרא נחש ועפר לחמו
ויהו לרשעים כאשר במצא בבקונים .. פקודא עשירש ושמרו בני ישראל את
השבת והשכינה נקראת שבת ישן השלש מדרגיב העליונות שהם נקר שלשבת
הם כבר חכמה בינש נשאר משבת בת היא בת רביעיה להם נשארו שבת ימים מן ה
החסד עד היסוד שהוא עושש מעשש כהם בעשש לפי שהבנין מתחיל מחסד ההד״ עולם
חסד יבנה כי משם ולאחר יש מעשש אבל מבינש ולמעלה הוא מנוחה ושונג ושפבה לכל
מעשש .. פקודא אחר עשר היא נקראת בתלה שלשחריב מנחה ערביב מצד נ׳ אבת
הנ׳ בתלוב אברהם שחריב יצחק מנחה יעקב ערביב שהיא בתלה
מי שעד כל פה ואין כל אלא צדיק שנ׳ כי כל בשמים ובארץ וברגם יונהן ן׳ שוויל ראחיד
בשמייא ובארעא כי הצדיק שהוא כל ע״י מתייחדים שמים וארץ והנה שהוא כל והוא
פה בתלב כל פה כי פה עולה מ״ה בריב בו מייחדים זכר ונקבה שלמעש דהיינו בעולם
הבריאה שכן רומז מילה מי יעלה לנו השמימה שהם זכר ונקבה שלמעש גם ביסוד
מתייחד בחתן והכלה שלמעלה בעולם האצילות וראיבי מי שכבר כי למעש קורא יעקב
ורחל ולמעלה קורא אבא ואימא ע״י יסוד שבתרצקי החכמה ולדעבי כי אין זה האמת
ודוק אלא כמו שבבבבי הוא האמת והיסוד הוא חי העולמים כלול חי׳ ברכוב שלהבתלה
ההד״ ובברכוב לראש צדיק דהיינו הברכוב סבם שהם שלהבתלוב שהם חי הם לראש צדיק
ולבן כל הבורע בורע בברוך שהוא הוא להוריד לו השפע והברכה כדי שיריק במי שעדיב
בתלה וכל הזוקקי זוקקי בשם ואת היא השכינה כי זקיפבה היא בשם יהוה וצריך להזקיפה
אל השכינה בשם יהוה ההד״ נפלה ולא בנסיקי קום בבתלב ישראל כלומ׳ לא הקום ע״י שום
אם מדה אחרת כי אם ע״י יהוה ובזה יובן מה שנא׳ ביום ההוא אקים את סוכב דוד הנופלת
מי הוא אשר יקים אותה אותו שנאמ׳ בו יהוה זוקקי כפופים כי בשם זה בקום ולא בשם
אחר מכל המדות .. פקודא שנים עשר היא נקראת חג המצבת וחג השבעות וחג
הסוכות מצד הנ׳ אבת והיא רה״ מצד עצמה שהיא דין שכן נקר׳ מלכות
ודינא דמלכותא דינא נמצא שהיא חג מצד הנ׳ אבת ויש אומרים כי הפסח הוא זרוע
ימין שהוא מלשון פסח דהיינו שריחם ומצד החסד שהוא ימין הוצא את ישראל ושב״ע
הוא זרוע שמאל שהוא יום מתן קורה שנכנה במדבר שהיא השכינה והמשנה עליה
הוא אור מצד הגבורה כדי זרוע שמאל ויעקב הוא סוכות כמו שנ׳ ויעקב נסע סוכתה
.. פקודא יג׳ היא קש״ ובא להודיע הקדמה כי עם היות כי אנו קוראים יהוה
ובוללים בב כל המדות מן החכמה וב׳ הן שמות ההוויות הן שמות
המדות בעצמם בכל בבדא הוא כמו שאמ׳ שיש לדעת שהוא עקרא חכם בכל מיני

חכמות ונבון בכל מיני בהנות עד אין סוף בחכמה ובבינה וכן עדת חסיד בכל מיני
חסדים ונבר בכל מיני גבורות ויועץ בכל מיני עצות וצדיק בכל מיני צדקות ומלך
על כל מיני ממלכות עד אין סוף אהוא עד הכבד הנקר אין סוף ולדעתי כי זהו
אמנו אומרים איש חכמה במלכות ובימוד ובנצח ובהוד ובבר ובגבורה ובחסד
ובבינה ובחכמה ובכבר אהוא חכם בכל מיני חכמות וכן בבינה וכן כולם ובכל
אלו המדרגות בא' עד' רחמן ובא' עד' דיין וכן העמידו בכל המדות עד אין סוף
אי הכי אמרה אומ' כי בא' עד' רחמן ובא' דיין אב' יש אינו בין רחמן לדיין ואתה
אומ' אהכל הוא א' חכם בכל מיני חכמות גב' בא' רחמן בכל מיני רחמנות וכן דיין
ויש הפרש אלא קודם אברא השלם נקרא הוא בכל אלו המדות על אם הבריות אינו
עבירים להבראות אאילולי מאום בריות השלם למה יקרא רחום או דיין רחום
על מי ודיין למי אלא על אם הבריות העבירים ולכן כל אמות הם כינויים אלו והיינו
על אם המעשים אלו כנוון זה ברא הקב' הנאמה בריוקן אלו אנקראת על אם פשלות
בכל אבר ואבר כי הנוקי נקר' שלם קטן וכמו אאדון השלם מתנהג בכל הבריות
ובכל חד ודור כפי מעשיו כן הנאמה בכל אבר ואבר אדון השלם בדור אמעשיו
טובים הוא רחמן ובדור אמעשיו אינם טובים הוא דיין כן הנאמה אוכן אבר
אשאשר מצה בו עד' נאמה לגביה חמלה וחסדא וחינא ורחמי ובאוכן אבר אשאשר
עבירה נקראת הנאמה לגביה דינא וחימה וכעס אבל אם לא היה אברים לחוץ מעשיו
ומן הנוקי למי הביה חמלה או אכזריות כמו כן מאדי עלמ' קודם אברא הבריות
אלו למי יקרא רחום וחנון או דיין אלא כל אמותיו הם כינויים ולא עד' בהם אלא על אם
בריות השלם ולכן כאשר אנשי הדור הם חייבים עד' אדני במדת הדין לכל הדור
ולכל אדם כפי מדתו אבל אין הדבר אהוא יאלו מדה ולא אם ידוע כנוון הספירות
אבל ספירה יש לה אם ידוע ומדה ונהל ובחום ולדעתי כי זה אומ' על הספירות
אל השלמות אהם כי' אבל שלם האצילות אהם שלמות מאדי עלמ' לא יצרק זה אנ'
ידוע כי הם שלמות וכלים על השלמות אומ' אהוא מאדי עלמ' אאין לו מדה ולא אם
ידוע וב' ועל הכלים אומ' איש לכל ספירה אם ידוע וב' אלא אבאלה השמות מאדי
עלמ' הוא מתפשט ונמלך בהם ונקר' בהם ומתבסם בהם ודר בהם כנאמה אמ'
לגבי האיברים אל הנוקי וכמו אדבן השלמים אין לו אם ידוע ולא מקום ידוע אלא
בכל צד ובכל רוח ממאלתו גב' לא יש לנאמה אם ידוע ולא מקום ידוע בכל הנוקי אלא
בכל צד ממאלתה ולא יש אום אבר פנוי ממנה וכעבר זה אין לנו לראום לה מקום
א' אאם הייחד לה מקום החסיד אולעונה באמר איברים ולא לקראות לה באם א' או
באנים או בג' במאל אבאמ' אהיא חכמה מבינה ויש לה דעת ולא יוכר אאם בעשה
כן הדי אהה מחסרה מאשר המדרגות ואם כבה הוא לנאמה כ' למאדי עלמ' אאין
לראום אוכן במקום ידוע או לקר' וכן באם או לאנות אוכן או להאליע אוכן במקום א'
כמו מדרגת המרכבה אהם הספירות אנאמ' בה קדושה לך יאלאו אבל מדרגות אלו
כלומ' מרכבתו הם מאולאים חסד גבורה בב' נצח הוד יסוד וכמו אאמרו האבת
כן הן המרכבה אהם רמות אריה אור ימין רמות אור אמאל רמות נאר קו האמצעי

ובתי מע
אפי' אהוא
על הכבד
הנה הכבד
אינו אם כי
חכמה בינה
וב' הם אם
אבל אם כבד
אם אין חוקי
אינו אם

הדברים בעזרי צור שוכן מרומים ויתחיל בס' הבנין דברים הקדושים
ובדברי הקדמונים ונבוני הלוחמים אלה
לו נתכנן ... הם ושלם הוא שאלה נסתר במדבר סיני שבת שאר
רעיונו ואתחיל בסתר
מחלוקת בגודל הלחי שאין בו הסתם לפוסקן ולכל הנזכר אי בעי שיעור הנזכר מחלוקת
אין פוסל בגודל לחי שאין בו הסתם לפוסקן ולבן נעשו שאין בהם פוסל כי כן עקר הכתב
לחלל הרי כשורה בכל אחד ולבן הכתבים הם ואפי כשורה ישראל
היתר נכתב ובולם הם שהכתב אחד ולבן הכתבים הם ואפי כשורה ישראל
העכבים והלוים כי האור היה אין לו הסתם ולא קרקע ולא טרוד כי אם כחלל
שאין הלוים בהשתחוה של הוא מקור נכתב ולפי שהוא נכתב כשורה נעשו הלוים
קטנים ונסתכלו והבו ידעו שהם שאין הלוים כי גיסם הלוים ואחרון הלוים
שאין הלוים בהשתחוה של הוא מקור נכתב ולפי שהוא נכתב כשורה נעשו הלוים
הכתב והוא שהלוים הם עשרה ואחרון הלוים הם עשרה ואחרון הלוים הם עשרה
שהם ... אחרון שהלוים הם עשרה ואחרון הלוים הם עשרה ואחרון הלוים הם עשרה
שבכתוב לומר שהלוים הם עשרה ... הם עשרה שהלוים הם עשרה ואחרון הלוים
כולם בו שהלוים הם עשרה ... הם עשרה שהלוים הם עשרה ואחרון הלוים
ההכר ואלו הם שהלוים הם עשרה ואחרון הלוים הם עשרה ואחרון הלוים
שהלוים הם עשרה ואחרון ה

מי שיתעורר דהיינו הכחבונים ללקוט שושנים שהם איברים של שני צדדים שושנים
חבן ובלה ועושה מלב שושנים של שנים שהם אחד שושנים הוא סוד שבאשר
מתחברים כל אותם האיברים כא' להיותם כולם בייחוד א' סוד קרבן שמתקרבים כמו
יאהדונהי שהוא סוד אריב השמוב אז מתעטר הקב"ה שהוא הראש מקום המוחי
בעטרה של כתם פז שכן מלב שושנים עולה כמנין כרי"ג וכמנין פז שהוא חבור
וקירוב השני חלקים של אדם שהם הרי"ג איברים והכתם פז על ראשו להיות
בבקר ודול מתעטר ויהו סוד שושנים כמו שאמרתי סוד כל אותם איברים של
מעלה ומטע דהיינו ה' ושמן וסוד אותו פז שהוא העטרה שמתעטר ועולה מבינה
הכל הוא מלב זו של שושנים שיש בה כרי"ג מצב שהם איברים של שני החלקים סוד
יהוה אחד ושמו א' ולכן אחד הקרבנות אנו אומרים ברוך שאמ' בפז' כיבת שהוא
העטרה שמתעטר ובי"ש מלה זו של שושנים אותה עליה שעולה מביניהם שהוא פז ובכל
מקום שהם נמצאים אותו עילוי עליוני שהוא פז נמצא מביניהם להתעלות וסוד
זה שבשבחים של המלך נאמ' כתפוח בעצי היער ובשושנים בין החוחים שהם שני
של הזכר ושל הנקבה ושניהם צריך להתעלות כא' בייחוד שלם אשריו ואשרי חלקו
מי שמקרב קרבנות אלו ודאי הם לרצון לו בזה העולם ובעה"ב .. פקודא ליראה זו
היראה היא בדרך כלל ובדרך פרט וכבר העמדנו הדבר כיצד הוא כי
האדם צריך ליראה מלפניו במיד וזהו בדרך כלל ועי' שיהיה ירא אב"ה יהיה
נשמר בדרכיו ויראש מלחטוא וילך בדרך ישרה ויראש דרך פרט הוא מקום
שנקרא יראש דהיינו המלבוב כ"ד ליראש אב"ה שם הנכבד והנורא הזה ובאיר
אב"ה אלהיך שהיא המלבוב לפי שהוא מקום היראש שם ושם שורה יראת ה' ובאיר
יראש ממש כי צריך לירא ממנע לפי שהיא עושה דין ואינה כיראת הרצעה אלא
יראת הקדש כ"ד ומתקרי בידאו וזהו ודאי סוד הדבר שהיה היראש ממנה מצב
לא מצד הדין שהיא הרצעה כי בראש זו שורה פולם אל אש להלקוב בה לרשעים
שאינם שומרים מצב הבורה ולכן יש לנו ליראש ממנו בדרך כלל דהיינו עם כל
המדות שהוא ליראש מה' ואחב' בדרך פרט כאשר ירע האדם מי היא יראת ה'
וזה הוא יראש של אהבה שהוא אוהב אב"ה שמו כמו שאמרתי לא מחמת הרצעה
כי זה הוא עוקר ויסוד הכל לאהוב לו להקב"ה אחר יראש זו עשוי לשמור כל מצב
הבורה שבזה יהיה האדם עבד נאמן אצל הקב"ה כראוי להיותו ירא הרי מצב יראה
.. פקודא לאהבה וכבר העמדנו שאהבת הקב"ה היא שצריך האדם לאהוב
לו אהבה רבה שימסור נפשו וכל ממונו לקדושתו כמו אברהם
שאהב את הקב"ה בכמה אהבה ומסר גופו ונפשו אליו ונתנסה בי' נסיונות כמו
שמבאר מבאן למדנו כי מי שאוהב את הקב"ה הוא מקיים עשר מאמרות מעלה
ומטע שהוא של עולם האצילות ושולמות בי"ע ולכן כל אותם עשר נסיונות שנתנסה
אברהם ועמד בכולם כולם כנגד י' מאמרות כל נסיון אמירה היא ונתנסה באותה
אמירה ועמד בה ולכן היו עשר נסיונות לקיים י' מאמרות ובכולם עמד אברהם
לפי שנתקשר ונתדבק בימין הקב"ה שהיא אהבה רבה ונמצא קשר חזק וכיון שנתקשר שם

זהו סוף עולם הזה בין שהיה העבודה

עשרה בטבת והטעם אצלי שהכתוב יבוא לפי שעשרה מהם שהיו מנהיגי הקהל כי
יודע שהיה בלבם להחניף להם היכולת להתפייסם והתפייסם בם ביכולתם על הרוח הקדוש
שהתנבא בהיותם בגלות בבל ומודיע אז שהיה מלך בבל מתקשר בשלשה
שלשים שהיה הכוונה בזה נגד מה שהיה רבה כי יש לה לה זו עוד שהיה מלך בבל עולה לירושלים
היה לה לה ובזה שהיה בלתי פירוד שהתקשר בה בהדבק ובאגד מהנה זו
השלה על כל שעבודם שעשתה בהלקה זו הכבדה שהיו עליהם להם ובזה שהיה
וכי מכל אותם המלכים והכריחם נתן לעולם ועולמי עולמים ומוד הקבה
נאום ה' בכל נבואה ... עכ"ד פקודא לעבוד בקי"ת כי פעמים בכל יום מצוי
ואיתא בגמ' מנין לתלמיד חכם שהיה מהלך
והנה פרשת אחות בגוף תורה יום ופרשה והיה אם שמוע בגוף תורה לילה ואמרו
זורזים שהם ביום ובלילה לעולם תמיד לעולם ולעולמי כלילה תמיד יום וכלילה
הגבר הזה שעולה בפיהם ובין מתנבדרים פעמים בכל יום ויום ויום ולילה ...
ובין צריך ליהדר אלה יקרא את היום כל ימיו את הכוכבים ואת הלילה קודם שהיו
הכוכבים ... פקודא לעבוד מלכים מחזקה לפחות כדי שעכ"ן יהיה הלכה שהיו
ושעם הקבה פרשה יקרא מן הכיר ובפרשה נכנסת כמה שהיה ומוד
שהיה שמחה לפני הקבה עשרה עמי עולם לפי שהיה מחזיק הנה ביחוסים
השנים וזו היה מדרגה אחרי שהיה מחזיק בקרבת הקבה ומוד שהיה מחזיק
השנים ביחוסים לפי שהיה הכיר ויחד הוה הקבה השנים כי ידוע כי היה עבדיו שהיה
האחיזה בה לפי שהיה היה כן יכי שהיה מחזיק בקרבת לפי שהיה מחזיק בקרבת
נמצא שהיה היה מחזיק אחרי שהיה מחזיק בקרבת הקבה ומוד שהיה מחזיק
... בתפרו את אלהי הלך נמצא כבן שמחזיק לפי שהיה מחזיק בקרבת שהיה
היה מחזיק בקרבת הקבה ומוד שהיה כלל גדול בתורה שהיה מחזיק בקרבת
בחזקה מחזיקין את זה שהיה מחזיק בקרבת הקבה ומוד שהיה מחזיק בקרבת
שהיה נותן לו לפי שהיה מחזיק בקרבת הקבה ומוד שהיה מחזיק בקרבת
... בתפרו את אלהי הלך נמצא כבן שמחזיק לפי שהיה מחזיק בקרבת שהיה
היה מחזיק בקרבת הקבה ומוד שהיה כלל גדול בתורה שהיה מחזיק בקרבת
בחזקה מחזיקין את זה שהיה מחזיק בקרבת הקבה ומוד שהיה מחזיק בקרבת
שהיה נותן לו לפי שהיה מחזיק בקרבת הקבה ומוד שהיה מחזיק בקרבת

א׳ למעלה ואל למטה ואל לצפון ואל לדרום ואילו א׳ גדול וחזק מתחבר ומזדווג בו
בעבדו א׳ יפה שמראהו הוא משוש כל הארץ כרא יפה נוקד משוש כל הארץ וזה הוא
הימור אשר הוא משוש הארץ חפץ בו מזדווג רוח א׳ שיוצא טמונה ומלאש לאוכו גבילו
אל הנפש ושומר על רגליו והמליכו על כל העולם והמשיל על הכל ההר׳ המשילהו הרעש
ידיך ויהו אדם הראשון וצווה אוכו על אוכו אילן לשמור מצוכיו החזיר המלך רוחו
אליו כמו שנ׳ והרוח בשוב אלהאלהים אשר נבנה ואוכו חיה לוקחת אוכו אז מזומן כלי
אחר ושומר בטוהם בקשר חזק והוא בין המלאכים הקדושים ובראי כי על מלבש
הנפש קאמ׳ ובאוכו מלבש שומר בין המלאכים בטפסרא אל שורה והדורה ה
האחלים בקומים בשונים ונשלמ׳ רוחם מאוכו כלי שהוא אוכו מלבש אחכ׳ נגיז בעפר
בין רגבי הנחל שומו ונגזו בעצם א׳ חזק אל אוכו כלי יבש בראשוש ויעמדו חיילים חיילי
שניב בארץ הקדש הם יבשוררו ושביר הקבה להגבילו אוכו עפר ראשוש שהוא העצם
החזק הנשאר קיים בקבר מכל הנוקד ובו מגבל אוכו עפר ראשוש אל אוכו כלי מחש
ולהכנים בו גבילו דקיק כמו השאור בשיסה ומאותו גבילו שהוא צחוב אל משלה יתקן
ויכיישר כלי כשר כנוון זה אמ׳ הכבו ומעיין יוצא מביב ה׳ והשקה את נחל השעיר
לפי שאוכו הנחל מרבה אהבה בעולם וכאשר אוכו מעיין הקדוש יצא ויכנס אליו אז
יתקן ויכיישר ולא יהא בסוחרניה כלומ׳ בסרחון אלו כמו שהיה בראשוש ואוכם אלא
יזכו ישמרו לדין בדין המלך העליון שהוא יום הדין הגדול ההר׳ ורבים מישני אדמת
עפר ציצ׳ אלה לחיי עולם ואלה לחרפות ולדראון עולם ואז כבו כי כאשר השמים החדשה
והארץ החדשה אשר אני עושה עומדים לפני נאם יהוה כן יעמוד זרעכם ושמכם..
בילאו

בפרשת והיה עקב על מה שאמ׳ הכתו ואכלת ושבעת וברכת את ה׳ אלהיך
פקודא
רא לברך את הקבה על כל מה שאוכל
ושותה ומתהנה בזה העולם ואיפש כי בעל הספ׳ סובר שבכל הדברים
הברכה היא מן הקדוש ואין בן סברה הכלמור כי אין לנו מן הקדוש כי אם ברכת המזו
אבל על שאר הדברים הוא מדרבנן חוץ מה׳ המינין שנשתבחה הארץ שיש פוסקים
סוברים שברכתם האחרוש היא מן הקדוש ואין בן דעת הרמבם שאין ברכה מן הקדוש
אלא בברכת מזון אז איפש שעל ציווי זה למדו רבנן וסמכו לומ׳ על דבר שאוכל שיקרך
אבל לעולם אימ׳ לך אין מצה הקדוש ממשאלא על המזון .. אמ׳ שאם אינו מברך נקרא
גזלן אצל הקבה כי כל העולם ומה שברא בו הוא שלו ולא הכיר לנו לאכול כי אם ע׳ ברכה
מהטעם שמפרש ואכ׳ כיון שאינו מברך עכ׳ גזלן שנ׳ גזל אביו ואמו שהם קבה ומלכות
אם העולם הקדוש והטעם כבר העמידו החברים בגבל כי כאשר האדם מברך להקבה
הוא בא להמשיך חיים ממקור החיים שהוא העולם העליון לשמו הקדוש ולהוריק עליו מאוכו
השמן העליון הבא מעה׳ על זקן אהרן ובא להמשך משם לכל העולם וכתי׳ ואכלת ושבעת
וברכת את ה׳ אלהיך ואוכם הברכות מריק האדם באוכם הדברים שמוציא מפיו מאוכו

קודש לה׳ לא
ימכר ולא יגאל
לבית כנסת מו
יחיא בשאת ר״ו
ומי שיערער
על המכר
ליטרניה חויא
דרבנן ועם ה׳
בשלום ..

המקור העליון ומהברכים כל אותם מדרגות ומקורים ומהמלאים לאריך על כל ה
העולמות ומהברכים הכל כא׳ ולכן צריך האדם להאים כוונתו בסוד הברכות
כאשר מברך כדי שיהברכו האבר שהם חנ״ת והבנים שהם נה״ים כא׳ ומי שמקרך
להקב״ה יהברך ולוקח בזה חלקו מאותם ברכות שמהברכים העליונים ויורד השפע
למטה הוא לוקח חלקו בראשונה מכל מי שלוקחים בעולם התחתון ואמ׳ סדר ירידת
השפע כיצד הוא כי כאשר שמו של הקב״ה מהברך משם יורד על ראשו החלק הראשון
וכבר העמדנו הדבר שלמדנו זה מתוך שאמ׳ הכבר בכל המקום אשר אזכיר את
שמי אבא אליך ובירכתיך כדא״ ה יזכור כל מנחותיך כלומ׳ שהזכר שהוא כל שהוא
יזכור מנחותיך ירד עליך הזרע נ״ב בכאן אומ׳ אזכיר מהחלק הראשון עליך כלומ׳
מאותו השפע בכאן מן הזכר בעבד ברכתך אבאמי אשפיע עליך כיון שאותה הקב״ה
באן ואורה על ראשו משם מתפשט בכל העולם ועתה אומ׳ כיצד יורד ומתפשט
אמ׳ בשעה שאותם ברכות ירדים מהבעטרים כיון שדה בפוחים קדושים ופוגעים
ופוגעים בהם כמה מדרגות בעולמות אשר למטה המשוטם על העולמות ויורד
בהם ומבריזים ואומרים זהו דורון שאלח פלוט להקב״ה ואחר שאדם בירך
ויורדת המקור הברכות שהוא למעלה בחכמה להיכן יורד אחר שיצא מן המקור
לצריך הכוונה כי עם היות כי בעלמא קורמים הקליפה שהיא מבחוץ ואחב״ למוח שאיא
לפנים בכאן יורד לצריך שהוא ראש אלו מקום הרקב השפע הנקר ראש ש״ הבעדרות
מין בכאן אשר מהבעדרים ועולם להוריד אחרים מלמעלה ומהמלאה היא מלמעלה
למטה ההד ברכות לראש צריך כיון שמדה זו שהיא מדה היסוד מהמלאה מהק
לבלה זו ומשם נמשכים ויורדין למטה .. והנה כאשר האדם מברך למטה ועולה
אותה ברכה מלמטה אין פרח ופרח למעלה אין ממטה למעלה אלא פרח כל אותם ה
הפרחים ומבריזים ואומרים בכל אותם רקישים זהו דורון של המלך שאלח פלוט זה
הוא דורון בקיום בראוי ומי הוא הדורון שהוא בקיום אותה ברכה שאומרין עליה
אמן ולכן נהגו העולם לומ׳ אמן אכל ברכה שמאיבים עליה אמן זוכה היא הברכה
שהיא מקוימת כמו השטר שיאבו קיום בר״ בראוי וכיון שברכה זו עולה כל המדרגות
שלמעלה כולם מזומנים לעבי אותה אספקלריא שאינה מאירה כדי להאיר לעבה וכא
אם היא ברכה ארבים מברכים אותה ומעטרין אותה בעטרות קדושות בסוד אמן
והטעם שאנו צריכים לאמן הוא לפי שאמן הוא סוד קשר של כל הייחוד והקדושה
בסוד אדון הכל כי א׳ של אמן הוא מורה לקשר מהכבר עד המלכות בסוד נעון
סופן בהתלתן עי״ הנון האחרת שהיא אימ׳ עילאה וכו סוד אריגת שני האמות יחד שם
יאהדונהי ומהקדושים ומעטר לאותה ברכה בעטרות עליונות בראוי והקב״ה מהיא
באותם שמברכים אותו והוא יב׳ מהאותה ברכה של מטה שאותה ברכה עולה
ומאירה לאותו אור שאינו מאיר מעצמו שהיא אספקלריא שאינה מאיר ומחזיק אותה
בחזק חזק לעלות למעלה ועל סוד זה כבר כי מכבדי אכבד שהם אלו שמברכים
להקב״ה ובזי יקלו אלו שאינם לו להקב״ה ומונעים הברכה מפיהם ולרעבי שה״ה לשומע

שהוא במעלם המלכו

מברכים

91r

ובאמת אתה נוחן בראשו לפי אתה נקר׳ ראש שהוא ראש לא מדוקה בנין ולכן כהן
נוטל בראש ערמיד הכהן הוא ראש לכל דבר אבקדושה ולכן כרישה בברוך והנחנת
הראש במלכת אתה והכהן בכל מקום אנקרא אתה נוחן בתפלה ראיינו בין בתחלת הברך
בין בסוף כל ברכה ולכן נוחן בתחלה וסוף אמנם המלך אחר אנוחן ראשו מעבר
אמתחיל התפלה אינו זוקף אותה שוד עד אינמור בתפלתו אכן קיל כי המלך מעבר
אמתחיל התפלה ונוחן את ראשו אינו זוקפה עד אינמור התפלה והטעם לפי אמלך
הוא מן הלבנה ובפרט מלכי בת דוד והקבה אמ׳ לה ללבנה לבי ומשני אתה שלמך ובן באמת
כי עד לא עמדך באורה הראשון לכן גם המלך יהיה כן .. ולכן האדם כאשר מברך לזקף
הוא מעורר להריק ברכות מלמעלה לעולמות כולם כמו אנאמר אשריהם ישראל בעה
ובעה .. ראייה כי אינה נקראת המלכות אתה כי אם בהקדבקות עם הימין כי אמ׳ הכתו
כי אתה אבינו כי אברהם לא ידענו ורברים אלו הם על יצחק שהוא אמאל אכן אמינו לעבדיך
לבא אומרים לו ליצחק בעך חטאו והוא מאיב לתוטרם כאשר קמלא בגמ׳ באבב ואזאומה
ישראל כי אתה אבינו הרי אקוראים אותו אתה ואב לפי שהאמאל נכלל בימין וכמו אמ׳ ימין
נקרא אתה ואבינו כן האמאל כיון אנכלל ואת׳ ומנלן אהימין נקר׳ אב כדי אנאמ׳ כן גב׳
האמאל וקידן אכן כבר כמשה אמ׳ על אהרן שהוא הימין ויאמרהו לו לאב ולכהן
נמצא כי הימין נקר׳ אב והאמאל גב׳ וכמו כן כל המדוקה אל משלה ואפי׳ אספקלריא ש
אמאנם מאירה בשלם האצילות נקר׳ אב אפה׳ אינו נקראת אתה אלא בשעה אמתדבקת
בימין אז נקר׳ אתה כמו אמ׳ הכתו אתה ה׳ אבינו גואלנו משולם אמך כאשר היא עם
הגואל שהוא הימין רבוקה בו אז נקראת אתה .. אדהבי נזדמן זקן אצלו ואמ׳ רעיא מהימנא
ההקן אולחן למארך לו ולמטרוניה מכל מיני מעדנים לקיים בו זה האלחן אשר לפני
ה׳ והרי עד עתה כולם היו מתענגים מאולחנו אל המלך שהיא קורה אבכבב
וקורה אבעפ׳ ההד׳ לכו׳ לחמו בלחמי ואכו יין מסכתי וזה הוא לחם הקורה
אבכבב אנקר׳ לחם כי כמו אהלחם שאים ממנו מיני מאכלים אשר עליו יחיה
האדם כן הקוך נקר׳ עץ חיים כי עליה יחיו בני אדם והיין הוא יין אל קוך אבעפ׳
כי בה כמה מיני נעמי קוך שהם מתוקים מכל מאכלי המלך כי קוך אבעפ׳ היא
הנוקבת נעמי קוך אבכבב ומבארת אותה .. קם רעיא מהימנא פתח ואמ׳ אהרן
הכהן עמוד משינתך לאחוט אור ולאן ושקודים ושופות וכל מיני הנצרבים למשרת
המלך ולחם הפנים אהם כנגד אני לוחות הקוך אשר מזה ומזה הם כתובים וכמו
אלחם הפנים היו יב׳ כן אלו היו יב׳ פנים אהם יברכך יהוה יאר יהוה יאא יהוה אל
אם הוא ד׳ פנים באופן איא בו יב׳ פנים כמנין זה וזה האני הוא כנגד אם אדני ג׳
פעמים אהם יב׳ פנים אאינם מאירים אהם יב׳ חיות אנ׳ בקם ופני אריה אל הימין לאבקם
ופני אור מהאמאל לארבעתן ופני נשר לארבעתן ואמ׳ בהם ד׳ פנים לאחד מהם
הרי איא כד׳ פנים יב׳ שליונים ויב׳ קרובים זהו נקרא זה אל זה ואמ׳ כנגד כד׳ ספרים
אל קוך וזהו אמ׳ הכתוב זה האלחן אשר לפני יון כי אשר לפני יהוה הם יב׳ כמנין זה
והכלים אל האולחן לאים ב׳ המאכלים הם ממ׳ מאדי קפלות אתקן להם לקבל הקרבנות
.. פתח ואמ׳ ועשיב אולחן עצי אינים וגו׳ בא ורא מתנים עובים ויפים היו נוהגים

בקשת בחצי הקשת בקלע באבני הקלע אמ׳ להם אל יתהלל חוגר כמפתח אחרי וראי בקש
העמידו הדבר אבל הקורא קש על מעתו כאילו אוחז חרב פיפיות אנ׳ רוממות אל
כנרונם וחרב פיפיות בידם ונענוע החרב צריך לנענע אותו לשש קצות כמו שעמיד
הדבר כדי ישתמליכו אותו באמים ובארץ ובד׳ רוחות השולם וזהו ו׳ הוא נוף החרב
י׳ הוא ראש החרב אני הבין אני פיות הנרתק אל החרב הוא אדני והרומח הוא רומח
אותיות בקש עם אשש תיבת אל הייחוד הוא רומח מגן עם החרב הם מיכאל גבריאל נוקאל
ראשי תיבת אל מגן השמאים אל ג׳ אבת אבן מיכאל הוא אל החסד וגבריאל אל הגבה
ונוריאל אל הדבר קשת אזורק חיצים וכל זרע אאינו יורה כחץ אינו מוליד והבריה
הוא הקשת והחיצים הוא הזרע אצריך איהיה כחץ וה׳ כמו אאמרנו והקלע הוא
קש וה׳ אבני הקלע הם אמע ישראל יהוה אלהינו יהוה כנגדם ויקח דוד חמשת חלקי
אבנים מן הנחל ובאשר אם אותם בקלע אהיא אפה והיא השבינה נעשו כל החמשה
א׳ והרג לפלשתי ועד עתה זרקנו אבן זו לחמאל אהוא אבן מצד והרחנו מצד אלו
והשפלנו אותו למעשה ולבן אמרתי לכם אל יתהלל חוגר כמפתח עתה יתברר לכם אאש
יודע איך עורכים מלחמה הגבורים הגדולים בחרבות ברומחים בקשת בקלע כמה
ולא היה בנו יכולת לדבר לפניו ואמ׳ לנו חכמים עתה נר׳ מי יהיה מרויח הלחם אשא
לחם המוציא כלומ׳ איהיה בקלע .. פתח ואמ׳ והיה באכלכם מלחם הארץ תרימו
תרומה לה׳ במה מתרוממת השכינה אהיא ה׳ אל המוציא אהעמידו
עליה בעלי המשנה כל הקלע צריך לדקדק בה׳ אלא ודאי כבר העמידו חכמי המשנה
אמוץ ובכן פטורים מן המעשר אהיא י׳ וכאשר היא בפה האסורים ואין לה רשות
להתרומם לגבי מ׳ להעשות עמה מה׳ וזה הוא תרומה קורה מ׳ והקוה היא חמשה
חומשי קורה אבה ויהי משה בהר מ׳ יום וגו׳ ובמוץ ובכן אל חטש עליה העמידו
חכמים אילן אאכל אדם הראשון חטה היה דהיינו אהקריב מוץ ובכן לאוה ה׳ ונחלק
ממנה אוה׳ אהוא מעשר אלה אהוא הטוב האמצעי אשר משם היא מתגדלת
והולכת דהיינו ה׳ אל הבריה אהיא העשרה ולבן כאשר היא במוץ ובכן אלה אהם
כנגד עלה ופריעה פטור מן המעשר ואין רשות לאוה׳ להתחבר באוה ה׳ כי ה׳
והה׳ הם מן האיש והאשה אהם אש ואש בא היוד באיש והה׳ באשה ונעשה איש אשה
עתה כאשר היוד היא בעלה ופריעה אין לה רשות להתחבר עם הה׳ ולבן כל הקלע
צריך לדקדק בה׳ וצריך לבקע ממקום אנתבאל יפה לפי אהבאול הוא גמר פרי וזה
הוא ו׳ ונל כי על ו׳ אנייה קאמ׳ אהוא היסוד אהוא גמר פרי .. ו׳ דברים צריך האדם
לעשות בסעודה א׳ נטילת ידים אניה לתקן אבי כברות לאבת ג׳ לאכול ג׳ סעודות
ולהוסיף מחול על הקודש ד׳ להאיר האולחן במנוה כמו אהעמידו חכמים אולחן
בצפון מנורה בדרום אכ׳ צריך להאיר השמאל בימין וצריך הסבה כמו אהעמידו
הם אל הסבו א׳ מברך לבלם ובאבת בכל דברין צריך להוסיף מהחול על הקודש בין
במאכלין ובמשתיתו בין במלבאין בין במסבתו אצריך לתקן לו מסבה נאש בכמה
כרים וכסתות מרוקמים מכל מה אישלו בפתו כמו אמתקן חופה לבלה כי האבת
היא מלכה אבן אנו אומרים אבת מלכת והיא כלה ולבן היו יוצאים מארי מתני עש

להקדים לדרך והיו אומרים באי כלה באי כלה וצריכים לעורר שיר ושמחה לשולחן
לגבה ולא עוד אלא שיש סוד אחר כמו שמפרש אח"כ כי כנוון שצריך לקבל הנבירה
בכמה מאורות של נרות דולקים בשבת ובכמה שינונין ולבשים יפים ובית מהוקן
בכמה מאני הקונין בהסבה יפה לכל א' וא' ובשמחה ושיר זה והיקון הנעשה נורמים
שנשארה השפחה הרעה שהיא הקליפה בחושך ברעב בבכי בהסתר במלבשים שחורי
כאלמנה כי כאשר מלאך זו חרב זו וכן דרשו ז"ל בתפוק המלאך החרב לא נמלאך ירושלם
אלא מחורבנה של צר יצר טוב מטרונית קדישה מלכות הקדש שיורדת בשבת כלולה
מי' ספירות מעוטרת בז' שמות שאינם נמחקין בכמה מרכבת של חיות ובכמה חיילי
ומחנות והמלך יעלה לקבל אותה בכמה מחנות ונשאר יצר הרע בחושך ושפחה רעה
כאלמנה בלא בעל בלא מרכבת ואלו שנאמ' עליהם המ"ב"ים והמקטרים למלאכת
השמים ולמזלות אשר לא צויתי הוא העבודה של השפחה הרעה ששולטת בערבי שבתות
ושרבי לילי רבישות מה היו עושים אלו היו לוקחים לבשים שחורים ומחשכים האורות
מן הבית שיהיו שמחים בחשך ועושים הסתר בלילי שבתות כדי להשתתף עמה כיכמו
שהיא שורה כן שורים הם כי גם זה לשומת זה עשה האלהים אחר שחטאו ישראל ונחרב
בית המקדש נאמ' בשכינה שהיא אם קדושה איכה ישבה בדד העיר רבתי עם היתה כאלמנה
ומכבין כלילי בא' באב האורות והנרות ועושים הסתר ויושבים כאבלים להשתתף בשכינה
ברוחק אלה לפי שהם נרמו לה כל אותו שברון .. חמישיה כום של ויכלו ששיה לבית
אומרים על השולחן ר"ת שבישיה להאריך על השולחן לפי שאם יבאו עניים על שולחנו
יכן להם לאכול שמיניה נטילת ידים במים אחרונים בשישיה ברכה מזון שאירי
כום של ברכה וצריך האדם לחזר עליהם ולהקנם בסור הקדושה שהיא כלולה מי' ספירות
והוא שולחן של הקב"ה מצד הגבורה ולכן העמידו חכמים שולחן בצפון שהוא מקום
הגבורה .. אמרנו כי א' מי' הדברים היא שצריך נטילת ידים שכן העמידו חכמים חכמי
המשנה שידים מזוהמות פסולות לברכה לפי שהם שניות לטומאה שהוא אב הטומאה
ומאב הטומאה נעשה ראשון לטומאה כאשר הם טמאות ודאי וכאשר אינם טמאות
ודאי והם טהורות הם שניות לברכה שסתם ידים הם שניות לברכה כי הברכה איש
שורה אלא על טהרה ודאיה הכהן שהוא איש טהור איש חסד שורה שלו ברכה קב"ד
כשמן הטוב על הראש וגו' כי שם צה"ה את הברכה כי הברכה באה משני הצדדין
אלו אם מצד שהוא איש טהור שהוא מזרע לוי כי הטהרה היא משם והוא שמצל אם
מן הימין שהוא איש חסד ולכן אמ' הכהן רבר אל אהרן ואל בניו לאמ' כה תברכו את
בני ישראל וכתי' ושמו את שמי על בני ישראל ואני אברכם והעמידוה שכל כהן המברך
מתברך ושאינו מברך אין מתברך וצריך שתהיה הברכה שמברכים שיברכו אותה
בברכה בשם ומלכות כמו שהעמידו מאדי מתני' כל ברכה שאין בה אזכרה ומלכות
אינה ברכה נמצא כי כשאומרים יהוה מלך יהוה הוא ה"ב ומלך היא אדני הרי הב' שמות
כא' ושור נטילת ידים צריך לימול אותם עד הפרק שנזרו עליה כנודע שהיא א' מי"ח
שנזרו בו ביום שרבו בא' שסתם ידים פוסלות את הקדש ומשם אתמלא בתק' רשבת והיד
היא יד' פרקים באותה שעה שוב על אותה היד יד ב' שהוא דוד שהוא יד והיא מלך החסד

חכמים איש ארים ממוטם על הזוגות כמו שהעמידו איש ארי בלים ארי אנוי
והנה
הלכה למשנה מסיני עבד אלוחי מלכה אינם ניזוקין וכמו כן מלאחרת במקום איש
מלכה לא יש נזק וזה הוא מלכה לבלעם על שני כבדות לחם משנה לבן אינם ניזוקין
ויחזר הקשב ואת והלא שנינו שאפי לימוד הקשב אין מתחילין בשני ואין מסיימין ברבעי
דהיינו בב"ד שהם זוגות וקירן כי זה הוא מפני ערב רב שהם עמם של ישראל אלא
היו אלוחי מלכה לפי אלא נתגיירו לשם אמים ולכן אותם הזוגות נשברו דהיינו אותם
שני לוחות ומפני אותם אלא היו אלוחי מלכה לבן אמרו כי אין מתחילין בב"ד ואין
מסיימין וכ"ו כמו שאמרנו אבל בדבר שהוא ודאי מלכה ולכא למיחש לא חייש
ובדבר הזה שהוא לבלעם על שני כבדות ליכא למיחש לפי שאחר שנשברו הב' לוחות
הראשונים לפי שהיו שם ערב רב כמו שאמרנו ונעברו מן השלם אותם שעשו ב
העגל זה הקב"ה לקחת שני לוחות אבנים כראשונים ואמ' וכתבת על הלוחות את הדברי
אשר היו על הלוחות וכ' והרי שרצ הוא יכ' שיהיו שנים ושני כבדים של שבת רומזים
להם ולשני יודין של שם יאה דונהי לפי ששם אדני שהיא המלכות היא יחיד מבשלג
בשבת ימי החול ובשבת יורד אלה שהם שנים ולכן הם שני כבדות בשבת ולכן
בשבת יוצאים כל הרוחות והנפשות זוגות זוגות ואין שנון ואין מזיק שולט בזוס
השבת ואפי' נהיים אינה שולטת ולא שורפת בשבת ולכן אמ' הכתו לא תבערו אש
בכל מושבתיכם ביום השבת וזה הוא אש נוכרי זה לא יתבער בשבת ואש שלנהיים
הוא אש נכרי אין להבעיר בשבת אלא אש של קורבן ואש של קדושה ואין לנו להאריך
בענין בלעם ושני כבדים של השבת עתה יען כבר נאמ' הדבר למשלה .. אלישי
לאכול ג' משודות בשבת כמו שהעמידו חכמי המשנה כי א' מן החכמים אמ' יהיה
חלק עם נומרי ג' משודות בשבת שהם אלימות של ג' ברכות של הכפלה כי הכפלה
של שבת הם ג' ברכות ג' ראשונות וג' אחרונות וברכת קדושת היום והג' משדות
הם משלימים לשאר והנה הג' משודות הם סוד שונג שהוא ונהר יוצא משדן להשקו
אתהנן שהם ג' הפר והשדן והנן שלריך האדם להשלים המדות השלוונות כדי שיזיק
שונג ומי שיש לו יכולת לקיים ג' משודות ואינו מקיימם נהפך לו לשנג לשנג כי אותיו
שונג הם אותיות נגע וכדי שלא בא לזה אמ' הקב"ה לו שלי ואני פורע אז כשבקיים
זה כתשנג על ה' .. רביעית להאיר השולחן במנורה כמו שהעמידו הראשונים
שולחן בצפון מנורה בדרום והשולחן של הקב"ה שהוא שולחן של ליל שבת
צריך שיהיה כן .. חמישית כום של ויכלו והנה כום שלה בשבן שהים שהיא
הכלב של ליל שבת ומלכה ויכלו שלה עב' וידוע כי ויכולו מעניד על
משנה בראשית אשר היו על ידי שם ג' עב' נשלא שהכלה הקדושה שהיא כום
כוללת אותם בכום מלא יין שהוא יוא של כורה כי בו צריך להעיד על משנה בראשי
.. שישית צריך שיהיה על השולחן דברי תורה שכן העמידו חכמי המשנה
שלשה שאכלו על שולחן א' ולא אמרו עליו דב"ת וסוד הדבר ישן העמידו
שהשולחן הוא בצפון והתורה נכנה מן הימין צריך לחבר הימין שהוא רחמים בשמאל
שהוא דין דהיינו אם אדני כי הקורה היא שם יהוה מהימין והשולחן שם אדני מהשמאל

שכן שנג ר"ת שרן
נהר גן

ואל יאמר אדם הואיל ואני מצווה לעשות כל המצות ולהתרחק מכל העבירות ואני יודע בעצמי שאני חוטא ומכעיס לפניו ומה לי לעשות שאני מתחרט ומשוב בכל יום ויום ומבקש מחילה ומוחל לכל מי שחטא לי ואני מתפלל ומבקש רחמים שיעזרני שלא אחטא עוד ואם כן מה לי לעשות עוד יותר מזה אלא אדרבה מוטב לי שאעשה כל המצות ואחטא ואשוב ואתחרט ואבקש מחילה ואתפלל ואבקש רחמים שיעזרני שלא אחטא עוד ואם כן אהיה צדיק גמור ולא רשע כמו שאני עכשיו שאני עוש

המוב אורה על הידים המוהמוב אשאים בהם ברכה וידוע כי הכוס ה
המברכים עליו בלא עהרה נקרא עמא ולבן נצטרך לינול אב הידים מקו ומה אם
כוס אאותין בו הוא עמא לברכה עד אהיו מעהרים אוכו בהרחה מלפנים ומבחוץ
כא ידיו ולבן מים אחרונים חוב וחוב לעקים אוכם ואוכה חוב אהיבה על ידיו
מחבלעב ומור הדבר והבקדאכם אלו מים ראאונים והייכם קדואים אלו מים
אחרונים כי קדוא זה אמן ערב הרי איא ג קדואוב כנגד קקק יהוה צבאוב ובעבר
זה צריכים להתקדש וזהו והתקדאכם כדי איהיו נכרים אהם כנים להקבה זהו אג
כנים אכם לה אלהיכם ומו אהוא קדוא כן צריך איהיו ישראל קדואים כמו אבאדנו..
תשיעית כוס אל ברכה והעמידו בעלי המשנה אי דברים נאמרו בכוס אל ברכה
ואלו הם עטור שאוב הרחה אוניפה חי מלא ומקבלו באבי ידיו ונוכנו
במין ומסלקו מן הקרקע עפה ונוכן שניו בו ומאגרו לאנשי בכו במבנה ועתה אין
לנו אלא ד' אשר סימנם הוא חמשה דהיינו חי מלא אוניפה הרחה ופי חי ישאומר
חי מן החביב כלומר אלא יהיה פנים ולא מן מעולה ויא אומרים כי חי ד' אליהיה
הכוס אלם ונקי חי לפי אשקרבו זו היא מיתתו ולמשוני אבר אומר חי.. והנה כוס
על דרך החכמה הוא אלהים אהוא מלא כיה כלומר אהיא נקראב אלם כמו אג נאלמני
ונו וביה אבה נאלמה ונעשב אלהים והנה כוס אלם בואו היא אלמה אמנם כם
בלא ו הוא כמו כאשר אמר הכבו בכסא אאינו אלם כי יד על כם אהוא פנים חסר
אלף כן כאשר הוא כם חסר ואו הוא פנים כי הכסא עלה כוס וכאהוא חסר
כב יבול הוא פנים והנה כוס אהיא אלהים היא יוד דהיינו אהיא עשירי והיא
ה' אהיא ה' אחרונה אל אם ובנגד אהיא יוד צריך כוס אל ברכה ו' דברים הם
עטור כמור העטרה אהיא עטרה בראש ן' זוגה דהיינו עטרה בקצרה ויהוסוד
עטור אאחיל מעטרו בבלמידים והיא עטרה הבריב כי ידוע אבל בנין הם לאמו
ה' הם מכל אהוא היסוד ובנין אהם הרכים והם לימודי ה' והיא עטרה על הבי
נמצא כי העטרה היא המלכוב עטוף היא היא אנקי בפלה לעני כי יעטוף אבל
הברכוב והבפלוב מהעטפים כלומר מהאחרים כמו ובהעטיף בלאן עד
אבעלה בפלה העני הרחה ואוניפה כמו ועהרו וקדאו העהרה מן החסר והקדאש
מן האמאל ויען יא ב אופני אמאל או האחרונה אהיא אמאל יען היא מלד האמאל
אהיא עקבה או אמאל אמאל דהיינו הנבדה לכן אמר מן האמאל אל הנבדה כוס אל
ברכה מלכוב אעקראב ברכה מלד ביגע הנקי אלהים והכוונה כי כאמקבלב מאם
נקי כוס ונקי עטרה מלד הכבד ולריך איהיה חי מלד היסוד כנקי אלום והוא
חי אהוא מ' מלמעלה למעלה ומלמעלה לאמלה הם חי וכל החיוב היורד מן אלהי
חיים הוא בו אנן חי העולמים ומאפיע בה בחיר אג ובריב אלומי לא בחוט אמ
מרחמך ה' והוא מלא מלד הרה מקבלו באבי ידיו דהיינו ה' ה' אהם ה' אלבשב
בכל יד ונוכנו לימין כי ה' עליונה היא לחסר וה' אניה לנבדה ומסלקו מן הקרקע
עפה כמור יוד כי סלוק ה' הוא יוד כי נעשב עשירי אהיא יוד ועולה עד למעלה
אהוא יוד ונוכן שניו בו אהם כמור יאהדונהי אשר אנו אמוב אלו מאירים כבב

פרשת שופטים ושוטרים

פקודא דא צריך לשאול שופטים ושוטרים מכל שבטיך
כתיב ... לשון פתוח הוא לשון חיזוק שיהא החיזוק על החזק ויהא כדוק
שאוחז בלא שבט ומקלות ... לשון פתוח הוא לשון הפוכה כי הפרקא היא
כנגד שבת ויו"ט שבו ביום השבת נתרבו בתורה ובתפלה שבכל השנה
ובתפלה ועל כן יש בו חומש שבכל שבת ושבת הקריאה היא כפולה ובכל
חומש ופיוט ביום שבת שהוא שבת כפולה וכן ביום טוב ובכל יום
בוקר ובכל ערב ואחר תפלת שחרית ומנחה ומעריב ובכל יום ויום
אחר תפלת שחרית ומנחה ומעריב ובכל יום ויום אחר תפלת שחרית
ומנחה ומעריב ובכל יום ויום אחר תפלת שחרית ומנחה ומעריב
ובכל יום ויום א

[illegible]

בו והיא יוד של אדני והקו הוא ו' שמתפשטת מבד' העליון אשר בו הופס לפחאל
ויאצוהו במוט בשנים מט' צריך לשיאצוהו אותו בשנים ומאי במוט דקאמ' ואמר
שאותו רשע כן צריך לו ולבת זוגו יען אדם שהוא יוד' הא ואו הא ו' אותיות שליהוה
כדי מט' וזהו ויאצוהו במט' ואלו המט' פס כחושבן מט' אותיות שהם בשש כבת
של ייחוד העליון דהיינו פסוק שמע ישראל עם שש כיבת שיש בפסוק בשכמלו שהוא
ייחוד הקדמון שבין שני הפסוקים יש מט' אותיות שהם ו' ו' וזהו במוט בשנים כלומ'
שהוא היא ו' ו' שנים בפירוד האלף שאיש ואו כזו כי אם כזו ו' לפי שאין ייחוד לפעולת
אחרא ולכן ויאצוהו במוט בשנים דהיינו לפחאל ובת זוגו שהוא נחש שהם עולם הנפרה
בחבל שיחנק וה' אוחזים ה' ה' דהיינו ה' אצבעות של יד ימין וה' אצבעות של שמאל והם
ה' ה' של שם הקויה ואות ו' של השם הוא החבל והי' הוא חנק שלהם שם יהוה הוא מיתה
לפחאל ונחש והוא חיים לישראל ולכן אמ' הכתו' ראו עתה כי אני אני הוא ואין אלהים
עמדי אני אמית לאלהים אחרים שהם פחאל ובת זוגו בשמי ולכל אשר אינם מאמינ'
בי ואחיה לאותם המאמינים בי ושומרים מצוה שלי .. לדון בפקילה לפחאל באבן
שהוא יוד ודן אותו הצדיק לגבו בה' אצבעות שהם ה' ובקנה של הזרוע שהוא
ו' ובבבלי אשר שם ה' וזורק אותו לגבי מחשבה שהוא שם המפורש יוד' הא ואו הא
.. לדון בשרפה לפחאל והעצים להדליק בהם האש הוא כמו שמפ' א' ... הגוף הקדש
שהוא עץ שבן עולה מניינו על שם ההויה עץ שהוא קס' בזה האופן ... פעמים ה' ברי
חמשים ה' פעמים יוד הר' נ' הם ק' ושאה פעמים ה' הם ל' וה' פעמים ו' הם ל' הרי קס' בכל
ואברים שלו הם עצים להדליק בהם האש שהוא נר מצוה בכל אבר לשרוף לפחאל בשביש
עליוש שהיא הביש עי' העץ שאמרנו שהוא הקבר ובכל עצים שאחוזים בו ב' אמן
שהיה יורד אש של גבה על גבי עצים של הקרבן נאמ' והיר הקרב יומת שנשרף באותו
אש ההר' והאש על המזבח קוקד בו אשרין מי שאוחז באילן החיים בגופו באברים
שלו שהוא נר כל עצם ועצם הוא נר מצוה ברמח מצוה שלו כאשר אחוזים בו שניהם
יבקיים והנה הסנה בוער באש והסנה איננו אוכל ופחאל והנחש וכל ממונים שלו
שהם קוצים נשרפים והעצים של הסנה והפרי שלו ועלין שלו אינם נשרפים שהרי
הראש לו הקב' כלומ' שנרשע בו .. אמ' בגינא קדישא שהוא הרשב' ודאי ישראל גם
עצים יבשים בקרב לפי שהחיזו באש של הדיוט קודם שבאת להם בקרב ואינם
ראויים לשעות מהם כמא לקבה מיד שאתה ירדת להם בקרב בעברך ירד
עליהם אילן החיים ומצוה שהיא המלבת אשר שטהם הם נר ה' דהיינו נפש
רוח ונאחזו בהם שיהיו חיים ואומנת העולם נשרפו באותו נר וזהו שאמר
הנביא ואכה אל קירא עבדי יעקב ואל קחת ישראל כי אבך אני לא כשאר האומו
אשר נשרפים כי אם בהיו חיים לעולם כמוני .. לא יקום עד א' באיש לבלעון
וגו' על פי שטם עדים או על פי ג' עדים יקום דבר
עדות בבד' אלא יפסיד חבירו ממזנו בעברו אם יש לו פקודא זו להשיד
ואין עדות פחות משטם ההר' על פי שטם עדים יומת המת לא יומת על פי עד א'
ולפן העמידו מאדי מבני מי משיד בו באדם קורות ביכו שהם שטם ולא עוד אלא אנשי בקו
משידין עלו מאי קורות ביכו היינו קירות לבו אנ' ויסב חזקיהו פניו אל הקיר ואמרו בהם

על ברכות פ"ק מלמד שהקפלל חזקיהו מקירות לבו ואנשי ביתו הם רמח"א ברים שלו
שבן העמידו בעלי המשנה רשע שנותנין חקוקים על עצמותיו וכמו בן הצדיק זכיותיו
חקוקים לו על עצמותיו אנ"ג פי' מי משירין עליו קורות ביתו ר"ל העצמות הבנויים
על המוח שהוא מים ועליהם רומז הכתוב המקרה במים עליותיו ופי' המקרא הוא
לשון קירות דהיינו העצמות שעל המוח ואנ"ג ולמה בעצמות יוכך מן הבשר והגידי
והשור לפי שהעצמות הם לבנים והכתיבה היא שחורה ואינה ניכרת אלא מן הלבן
כי לא יוכר השחור לשאי הדין שהם החיצונים כי אם ש"י הכתיב המבארת דהיינו
שחור על הלבן ובגוון זה היא הקורה שהיא לבן מלפנים ושחור מבחוץ דהיינו הסמ"ר
הוא לבן והנקב הוא השחור נמצא כי הלבן מלפנים הוא אור דהיינו חסד והשחור הוא
חשך דהיינו הגברה ויש חשך אחר שהיא האחרונה שהיא הכלה ונאמ' ג"ם חשך
לא יחשיך ממך והחשך שהוא הכלה היא נקבה לגבי הלבן ולבן השנות הם חקוקים
על העצמות שהם לבנים ולא שוד אלא שמה שעביד לעמוד בהחיים הוא
הגוף על העצמות ולבן הוא חקוק על העצמות הן השנות הן הזכיות שאם יזכה
יעמוד הגוף על העצמות ויחיה ואם לא יזכה לא יעמוד הגוף על העצמות ולא
יהיה לו החיים המתים הרי שהעצמות שהם קירות ביתו משירים עליו ולא אלו בלבד
משירין עליו אלא גם שוד יש משירין עליו אני עדים דהיינו עין רואה ואוזן שומעת
ופופר שכותב ובר"ה שדן על שנותיו לבן יזהר האדם ולא שוד אלא השמש והלבנה
משירים על האדם כמו אנ' הקשו בחדש שופר בכסה ליום חגינו ופי' בכסה ר"ל הגוף
שהלבנה מתכסה ולמה מתכסה לפי שכאשר מגיע רה"ה בא סמאל לשאולדין לבני
לפני הקב"ה והוא ית' אומ' לו שיביא עדים והוא מביא עמו לשמש והולך להביא את
הלבנה והיא מתכסה באי זה מקום מתכסה אלא שלה לאותו מקום שנ' הנ"ל
ממך אל החקור ועליכה היא לפיים לו על בניו דהיינו בנ' מדות בעליונות ויהו
אנ' הקשו בחדש שופר בכסה ליום חגינו כלומ' למקום שעלהה השכינה שהיא הלבנה
שעלהה למקום שנ' ובמכוסה ממך אל החקור והשונות שאדם שוגה בסתר שם
צריך לדון אותם בינו לבין קונו והשונות שאדם שוגה בגלוי נאמ' עליהם
מכסה פשעיו לא יצליח שהשכינה מצד הכתר היא שלם שמתכסה והשמידו
מאדי מתני' שצריך לחבר להם דהיינו לשמש וללבנה לאותו מקום שהוא למעלה
במכוסה ובאותו זמן כאשר הם למעלה מגיע זמן הרחמים ונעבר הדין והיא
אומרת לחבר שלה שהוא ההשר האחר לזכותו בעדותו אבל אם הוא רשע אין מ
מזכין אותו ושור קב"ה ושכינתיה משירין על האדם שנ' העידותי בכם היום את
השמים ואת הארץ את השמים הוא שנ' בו ואת"ה השמים שהוא הכתר ובך
שישר הכתר ואתה השמים שאתה עד' שמים השמע ואת הארץ הוא שנ' בהוא
הדום רגלי שהיא השכינה ושור יש שני עדים שמעידין על האדם שהם עמוד
האמצעי והצדיק והם עד' היוצאים מן שמע נשראל דהיינו עין מן שמע ולב מן אחד
שהם עד וכן בבשכ"מלו יש עד נמצא שהם שני עדים על פי שנים עדים אונ' עהם

פקודי אלה פקודי המשכן וגו'. זה חשבון הראשון שנעשה לאחר הקמת המשכן ולאחר שנתנדבו ישראל את הנדבה למלאכת המשכן ולכלי שרתיו ולבגדי כהונה, ומנה משה את כל אשר הוציאו ישראל לצורך המשכן ולצורך כליו ולצורך ב

פרשת כי תצא ועשו אותו תואה כמלך ועל פקודא

עין לעיל בדין מלכות

אם רשע הוא ועשאו מוכן תואה כמלך ובכדי לעשות כי הוא אם רשע
מלכות ארץ והוא יש לומר כי הכתוב מדבר אחר הכיבוש ואז היה לו למשל
בקרב ארצו ואחר כיבוש הארץ אחר הכיבושין אבל בכל מלחמה שלא
אם רשע של מי ועשאו כשבבר מוכן ואחר ולא יכובה והמלחה היא לרצון שלם
עיין לרצון כי כאן אחר שהשיגו כבר לרצון שלם היתה וידוע כי אין חפץ
מאחר שהוא נגד רצון שלם והמשכן היה לרצון שלה ואם רשע של מי
לרצון שלם היה

מאחר כי אויבך הוא ואחר כך ... אחר הכיבוש ... ואחר כך אחר הכיבוש
לפי שלום הוא כלומר כי רוח הקדש מיונה כבר אחור כשביקש מיונה
שיבוא אחר הכיבוש ובלבד שיבוא בסוף כבר הכיבוש ואחר כך הכיבוש
בין הכיבוש ואחר כך ... יכשל אחר מלחמה ... אחר הכיבוש ואחר כך
של מלכים ואחר שתכבוש בן הגר בעזרה שהוא תחלת הכיבוש ואחר כך
נוסף לרבים שהוא מוכרח תמיד ואחר יושב בתוכו הבית שלו ולזה אחר
אל הבית עד הלילה כי הבן בעזרה שהוא כל ומחמה על הקרבה שהוא תמיד
להיות חמה תעלה אילן אל מעוב ודע כי ההוא עוב ואחר הוא רע אילן יוכלם
כי בקרב של מחנך מרכבתיך ישנשב אחרים ומלחמים ומלכוך לבבוך ומחנך
יוכלם כלם ואין דרך המלך והמערכה של אחור אחר של מחנים הבא
של אחור בית הבאלך אין זה מקום הדיוט להיות ... שאי אפשר שהבא אילן
מוב ואת אחר הבא של אחור ואבן כבר בא בשעת עני ובובא של אחור
שהוא בית הבאלך אין זה מקום הדיוט להיות ... שאי אפשר שהבא אילן
שם הוא בתוכן שהוא יכתוב ואחר המלחמה ועל אחר הבא של אחור
כאחר הוא מבן מחנותיהן אין מלך ואחר תוכר המלחמה והיה למלך ואבן
שם מלך שר שהבא בתוכן אחר ... ואם כי אין אחר הם בית עבד עבד
שר הוא אם בתוכן שהוא שהבא ... שהוא יכתוב ואחר המלחמה ועל אחר
מלכים שר שיחזיר לאיש אחר אין אחר הבא של אחור ואבן בבר בא בשעת עני
של אחור בית הבאלך אין זה מקום הדיוט להיות ... שאי אפשר שהבא אילן
מוב ואת אחר הבא של אחור ואבן כבר בא בשעת עני ובובא של אחור
שהוא בית הבאלך אין זה מקום הדיוט להיות ... שאי אפשר שהבא אילן
שם הוא בתוכן שהוא יכתוב ואחר המלחמה ועל אחר הבא של אחור
כאחר הוא מבן מחנותיהן אין מלך ואחר תוכר המלחמה והיה למלך ואבן
שם מלך שר שהבא בתוכן אחר ... ואם כי אין אחר הם בית עבד עבד
שר הוא אם בתוכן שהוא שהבא ... שהוא יכתוב ואחר המלחמה ועל אחר
מלכים שר שיחזיר לאיש אחר אין אחר הבא של אחור ואבן בבר בא בשעת עני

אעג׳ שהיו בפרק א׳ חו׳ שנכייחד עמה אלא היה עניינם כגוון שהיה ליוסף שנא׳ בוורנח
בגדו אצלה ולא קאמ׳ לבשו אלא בגדו מלשון בוגדים בגדו דהיינו הזכר החיצני כיינו שר
כמו כן בכאן אסכר סכר גדול היהלה ולכן נקר׳ אסכר לשון סכר שהסכיר השכיש
עליה כמו שנ׳ אתה סכר לי שהשכיש הסכירה אוכה מאחשורוש ונתנה לו שיבך בתוקמ
ואסכר חזרה בזרושת של מרדכי ומרדכי שהיה יודע שם המפורש ועב׳ לשון עשן
כל זה בחכמה ולכן העמידו בעלי המשנה שאפי׳ אלא יהיה כגוון זה אלא שהאדם
לשכוב עם אשכו צריך לדבר עמה קודם ויש לו לחוש שמא נתחלפה לו שירה באשכו וזה
שאמרנו שיש לחוש שמא נתחלפה לו שירה באשכו הוא דווק באשכו שהיא מאילן עוב
ורע שהוא מעטרון כמו שאמרנו אבל אם היא מהשכיש אין לה שינוי בהר׳ אני ה׳
לא שניתי וידוע כי אני זו השכיש ואין לה ירמש ופחד מכל מעדין אחרנין כי כל הגוים
כאין נגדו ובמקום השכיש יש שם כמה מגולות ונפלאות שאין חשש מהקליפות ולא
מעוס אחר ואסכר לפי שנכלבשם בשכיש ודאי כי היתה ראויה לעשות עמה כמה
מגולות כגוון שרה שהקבה שמר אוכה בעבר השכינה שהיתה עמה ושמר אוכה
מפרעה ואפי׳ מלבשיה ובכשיטיה בכולם שם הקבה מגולות בעבר השכיש ולפיכך
כאשר בא פרעה לינע במגולה מכה אוכו בו במגולה וכן בכל בכשיטו ובכשיטו שלה
שהיה נוגע בה היה מכה אוכו אוכו ההכשיטו עד שפירש ממנה אוכו עמה ואם כן
היה בכבשיטין שלה כש׳ כשהיה נוגע בה שהיה מכה אוכו ואפי׳ באצבע שלה לא נגע
לפי שכל מי שהוא מצד הייחוד נאמ׳ בו והזר הקרב יומת שהקבה לא נתן לו רשות
ליקרב לגבה ההר׳ אני ה׳ הוא שמי ובבדי לאחר לא אתן ולכן אין כל שם רע שקול מרגלי
שהוציאו שם רע על ישראל מכו מי שמוציא שם רע על השכינה כש׳ שלוקה בנשמכו
שאלו שהוציאו שם רע על הארץ לקו בגופם ומה גופם לא נכרכה נשמכם אבל מי שמוציא
שם רע על השכיש לוקה בנשמכו וזה שאמרנו שיש לו עונש הוא למי שיודע סוד זה
ושינו פתוחות אבל מי שעשינו סתומות אין לו עונש כ״ו ומה שהורו חכמי המשנה והוא
דבר פשוט לפניהם שאשם אנוסם היא מוכרת לבעלה ודאי איסור והכר של המשנה
אינו מדבר אלא במין האדם דהיינו שהוא והם הם מאילן עוב ורע אמנם האדם
ואשכו שהם מאילן החיים אין להם דין כאלו שהם מאילן עץ הדעת עוב ורע כי אוכם
שהם מאילן החיים הוא צדיק ועוב לו ובעבורו נאמ׳ לא יאוש לצדיק כל און ולא לבב
זונו בצדקה ונלמוד זה משרה בפרק פרעה שלא היה לו רשות ליקרב בהרה ומה שנאמ׳
צדיק ורע לו זה זהו שהוא מאילן של עוב ורע כי כיון שרע עמו אין צדיק אשר יעשה
עוב ולא יחטא באוכו רע אחר שהוא עמו רשע ועוב לו שאומרים פי׳ שהוא רשע
עי׳ שנבר יצר הרע על יצר העוב נאמ׳ ועוב לו כלומ׳ שהעוב שהוא יצר העוב הוא קרב
רשוכו ולפי שהרע שולט על העוב רשע הוא כי מי שלוקח השם הוא מי שמתנבר ויה נקר
רשע נתנבר על העוב ולקח העוב ונעשה הרע נקר׳ שמו רשע .. רשע ורע לו אחר סמא
לי׳ לי׳ כ״ו ולו סם המות שלו עי׳ כמותה רשע רעה ולכן אי איפש׳ שהיה אנוסם אלא אם יש
בעדובה באוכה נשמע של עוב ורע והקורה שהיא של עולם הבריא נשברו הלוחות
שלה שהם מאולים לבבולים והקבה נתן אוכם לישראל לשמור קורה שבעת שעירא

אונקראת הלכה למשנה מסיני והחבן אלה אבר הבבולים אלה כמו שאמרנו ומי שהוציא
אם רע עלה ויאמר שהרי אותה הבורה איש זאת שהרי הלוחות אלה נשברו הקבה
שהוא אבי הרעה יאמר לו [illegible] בבר שהיא כבוב במלך בראשית שהיא בבר מלך אמלך
בראשית מורה על החכמה שהוא המלך אבם אומרים עליה כן הקבה אומר ונירשו ה
השמלה ונפקחה ירעה מסה ובראו שנאמר בו פסל לך אני לוחות אבנים כראשונים
ובבבר על הלוחות את הדברים אשר היו על הלוחות הראשונים אשר שברת ״ מיד
עמד אליהו וכל בעלי הישיבה וברכו אותו ואמרו לו סיני סיני כן ראוי לשמוע דבריך
ולשמוע אבל ברשות הקבה ושבינתו אני רוצה לדבר דבר א׳ לנבך לבדך אמר לו באמת
״ פקח ואמר רעיא מהימנא כלה זו שלך הקבה נתן אותה לאברהם לגדל אותה אלינו
ולפי שהוא שמר אותה נקראת בבתו זהו מה שאומרים ז״ל בבת היתה לו לאברהם ובכל
שמה ובה קיים כל הבורה כולה ואפי׳ שירובי בבשילין ההד׳ וישמור משמרתי וגו׳ והוא
היה לנבה אומן כגון ויהי אומן את הדסה והקבה ברך אותה בעבך ההד׳ וב׳ ברך את
אברהם בכל ונגל אותה בכל מדות טובה והוא גמל עמה חסד והעלה אותה בגדולה
במדת החסד שהיא מדתו של אברהם ובעבר מה שעשה עמה היה בבו פתוח לרוחב
לגמול חסד עם כל באי עולם כי כמו שגמל עמה שהיא עולם כן גמל עם כל הבאים ממנה
ולפי שהוא גמל חסד עמה בניו של אברהם היו ממושכנין במצרים לפי שנבלבלבו בבשנה
שונה והיא היתה ממושכנת עמהם שבכל מקום שגלו שבינה עמהם ולכן אמר לך
הקבה רעיא מהימנא לך ונמול חסד ועוב למי שגמל עמך טוב שהרי הכלה שלך
כבבי אותה לו כדי שיגדל אותה במדות טובה והוא גדל אותה בי״ג מכילן של רחמים הרמוי
בשלש בינבה שהם מכלל שם ן עב״ הוצאים מוים עם ויבא ויט שהם ובו אני והו כי ראשי בי״ג
של שמות אלו הוא ו״ו שכלול בהם עב״ שמות כמנין חסד שבהם היה מהגבר אברהם
של עב״ אומות ובכלה שלך היה לו סגולה בעב״ שמות והיה מנצח לכל אומה ולשון ולכן
בשביל שעשה עמה מה שאמרנו והיא כלולה בעב״ שמות היה לך יכולה לקרוע ולפני
בניו הים בי״ב קרשין שנמוליך לימין משה זרוע תפארתו ובקע מים של הים שקרעה
אותו לפני בניו בי״ב קרשים כחושבן ו״ו ובזכות א׳ עברה הים ביבשה ובה טובעו מצרים
שאינם מאמינים בא״ו שהוא אחד בי״מי צאבך מארץ מצרים יתקיים בישראל אראנו
נפלאות זרעו של אברהם שאבה מוליך לימין משה זרעו של אברהם ובקע מים שהיא
הבורה לפניהם להיות לך שם עולם ושם כנוח הכלה שלך ולפי שבבו זו ניבנה לישראל
שהיא הלכה שלך מצר שמא כי הוא לו הלכה למשנה מסיני והלכה זו שהיא שלך היא ה׳
מצר שמו של אברהם שהוא ימין היא ה׳ ומצר שמו של יצחק היא י׳ שהם ה׳ מן אלהים
ואתה ואו שלה דהיינו כוס מלא שהוא שלימות שלה כי בראשונה היתה כם י״ה ולבסוף
כוס מלא ברכת ה׳ ולפי שהיא ניבנה על ידך לישראל שהם מצר עמוד האמצעי שהוא
ישראל [illegible] יש לגלות למה ניבנה להם שהרי ודאי אברהם נאמר למה ניבנה לו כדי שיגמול
עמה חסד ואתה גמלת חסד עם בניו כגון שגמל הוא עמה כמו שאמרנו למעלה
נבנה הקבה ליצחק ולזרעו לשומרה מאילן טוב ורע שלא יעלה הרע שם ועצו להבמש

נדרים וחכבו לה כמה מלבשים שהם לבשי זהב בכמה פסקות והיו חולקין
ומקשין על אלו הפסקות והוצרכו להקנה בכמה הרוצין אזהו הבלמוד שמקשים
ומתרצים וכל זה הוא לקשט אותה בכמה קישוטין לשבקות ויט כדי שתהיה מקושטת
אצלך בזמן שבקת אצלה בגאולה אחרונה שנאמ' מה שהיה הוא שיהיה שראשי
כבקת משה ולפי שהם נרמו לך ועשו שמך יוובת אתה סובל בעברים כמה
מבאוכים כדי שלא יהרג משיח ן יוסף שנאמ' בו ופני שור מהשמאל שהוא מעשו
זרעו של יוסף שנאמ' בו בכור שורו הדר לו וכדי שלא יתחלל הוא וזרעו בין שוברי
עם הי לפי שחטאו של ירבעם היה שעבד עם היה לו להתחלל בעם הוא וזרעו שהרי ירבעם
ן נבט הוא מזרעו ובעברו נאמ' והוא מחולל מפשעיו ובחברבו נרפא לנו וישראל
לפי שהם כלולים ימין ושמאל יש שם הי' שלך בשלמות דהיינו הכלה שלך שהיא הי' מן
אלהים והיא בשלמות כמו שאמרנו מחמת הוא שהוא עמוד האמצעי הכלול משניהם
ואב' היה לך להכיחד עמה ביניהם של ישראל ולא להוציא שם רע עליה ולפי שנאמ' בך
כי הוציא שם רע על ישראל בכולה נאמ' בך ולו תהיה לאשך לא יוכל לשלחה כל ימיו כלומ' כי בגלות
אינו יכול להפרש ממנה ומו שהיא בגלות בן הוא גב' עמה ואב' כי צדה הוא ב
הדבר שהוציא הוא עליה שם רע יל' כי אחר שהיא ניכנה לישראל כל המוציא שם רע
על ישראל באילו הוציא שם רע עליה והשם הרע שאמרת עליהם הוא שאמרת להקב"ה
למה ה' יחרה אפך בעמך והקב"ה אמ' וכי אתה מוציא שם רע על ישראל שעשו העגל
לך דר כי שחת עמך ערב רב וראי הם עשו העגל ואתה גרמת להם שקבלת אותם והם
עמך ובעבר זה נאמ' עליך כי הוציא שם רע על בכולה ישראל ולו תהיה לאשך ..
קם רועה נאמן ונשק אותו בפיו ובפניו ואמ' לו תהיה מבדך מפיו של הקב"ה ושכינתו
בכל מדה ומדה שלו ובי' ספירות שלו ובכל שמותיו ובכל בעלי הישיבה ובכל המלאכי
ועמו כולם ואמרו אמן הקב"ה ושכינתו הודו בברכתו ואמ' לו אליהו קום פתח פיך
בפקודין עמי שאתה הוא עוזר לי מכל צד שהרי עליך נאמ' בראשונה פנחס ן אלעזר
ן אהרן הכהן ופי' בראשונה כלומ' בפנים ראשונה שבא לזה העולם ואח"כ נעשה אליהו
כי פינחס הוא אליהו ואמ' בן אלעזר בן אהרן הכהן כלומ' שאתה ן אלעזר
ואתה ן אהרן דהיינו שנכנסו בו נרב ואביהוא באופן שהוא ן אהרן ודאי כי אתה ן
אחי ואת לצדה יולד לעוזרו ובעבר אני צריך עזר לזה .. כי ימצא איש נערה בתולה
אשר לא אורסה וגו' פקודא זה לדון במפוקה חמשים כסף ההד' כי ימצא
איש נערה בתולה אשר לא אורסה אלו ישראל שעליהם נאמ' כי ימצא איש
וכ' כמו שמפרש אחב' ואעפי' שישראל מכונים בעקבה שהוא בת זהו מצד השכינה
נקראו בת אבל מצד הקב"ה נקראים איש ואמ' הכתו ותפשה ושכב עמה ונתן לאבי
הנערה ג' כסף ולו תהיה לאשה לא יוכל לשלחה כל ימיו וחכמים וכל בעלי הישיבה
אמרו כי פי' איש שאמ' הכתו לו ישראל שנקראים איש מצד הקב"ה ותפשה בקשר של
תפילין ותפשה בכנפי מצוה דהיינו ציצית כי ירוע כי קשר של תפילין רומז אל השכינה
שהיא מאחור האחור ורואיה אבא אחורי והיא גב' כנפי מצוה ואמ' אשר לא אורסה

יען היא בת יחידה אצל אמה בת נשמה שהיא בת מי שנקי נשמע דהיינו בת אימ' עילא
ושכב עמה נתפלת ערביה שהוא זמן שכיב שאנו אומרים השכיבנו שרומז נ"ב עליה
ונתן לאבי הנערה נ' כסף זהו כייחוד דהיינו שמע ישראל ובירוך שם כבוד וב' שם כ"ז
כ"ה אכוון של הייחוד .. קום רועה נאמן ואומ' כי פי' הענין הוא כי מי שמשכיל בקרב
שהיא הלבה שלא לשמה ורוח הלבה ודאי שהוא בתפיסת לגבה ועם כלוה העמידו
חזל לשלם ישמוק אדם בקרב אפי' שלא לשמה שמקרב שלא לשמה בא לשמה והלבה זאת
היא מלך הנער שהוא מעטרון שהוא עץ הדעת טוב שנפרש מאילן הטוב ורע שאנו
אימור והכר עומאע ועהדה כשר ופסול ועל שם נער נקראת היא נערה שעביד ל
להקריים בה וינערו רשעים ממנה שהוא אסור עמא ופסול סמאל ומחנהו .. דא איוב לה"ג
כי ימלא איש נערה בקולה נער בכי' דהיינו ישראל שנ' כי' נער ישראל ואוהבהו נער נקרא הושעיא
מלך מעטרון שנקר' ואנו מוכרחים לפרש ישן אין איש אלא הקבה שנ' יהוה אי שמלם
אב' הפ' כי ימלא איש שהוא הקבה נער שהוא ישראל הנקראים בקולה שנ' בקולה ישראל
כלומ' שישראל נקראים בקולה גן נשל אחוקי כלה והקבה מפקה אותה שנ' הנה אנכי שם ב"ד
מפקיה והולכתיה המדברה ואחב' אפקח להם נ' שערים של אשתה נ' שערים של
רחמים מלך אברהם אביהם וזהו ונתן לאבי הנעק נ' כסף כי כסף הוא מלך מבת
החסד מדקו של אברהם שבהולאות מלרים היתה בנ' שערים של אשתה שנתפקח
להם כי בראשונה קדם מדק הדין שהיא מלך שמאל שהוא שם אדני שכן שם רן אנכי
כבי' קודם ואחכי כן יצאו מה שאין כן בגאולה האחרונה שכבו' וברחמים גדולים אקבצם ישעי' נ"ד
שהוא מלך אברהם כנודע כי מדקו של אברהם היא גדולה שם היא יד הגדולה מלך
הביש שם הוא נ' כסף ואחב' לא יוכל שלחה כל ימיו לפי שלו קהיה לאשה כמו שנ' ואר' שבעה
לי לשלם ואחר הנישואין כבו' פסוק אחר כי בעליך עשיך ה' צבאות שמו לא יאמ' לך
עזובה כלומ' שאעפי' שהשכיש היא בגלות כנודע שכל מקום שגלו שכיש עמהם
עכ"ז קבה לא זז ממנה ..

פקודא אחר זה הוא לישא האונם אנוסקו והיא
יש אנוסף משני צדדין או אנוסה שהיא אהובה אל האונם כנפשו
אמנם היא אינה אוהבת אוקו ויש אנוסף שהיא אוהבת אוקו והיא יראש להזדוונ עמו
בלא קידושין וברכה והיא אינה רוצה אמ' הכבו' ולו תהיה לאשה כלומ' אם היא הדיונה
בערכו ולו תהיה לאשה .. בסתרי קורה כבו' כי יש להמשיל משל והוא שיש נשמה שאינה
מעורוניה ויש נשמה שהיא אמה שנ' וכי ימכור איש את בתו לאמה ויש נשמה שהיא
שפחה הדיונו של אדם כי אמה נקרא קודם שמכר אותה ואם כבר נמכרה היא לאיש
חיל אמנם שפחה היא שכבר היא שפחה אפי' לאיש הדיונו וכמו ויש בנשמות כן יש
בבני אדם יש מי שהוא עבד שהוא כמו השפחה לגבי הנשמה ולפעמים הנשמה זולבת
בסוד בגלגול ההד' ולא מלאך היונה מנוח לכף רגלה ויצר הרע רודף אחריה להכניסה
בגוף שהוא שפחה לגבי יצר הרע יש שד יהודי והנשמה היא' אמה העבריה ובה
אוקו שד חזר להיוקו שדי שאומר אותה באותה נשמה וחוזר בה בקשוב ומברך
בה להקבה בכל יום בברוך ומקדש בה להקבה בקקק ומייחד שמה להקבה בקש באופן כי
מה שהיה שד חזר להיוק מלאך שיורש מעטרון רוח ממנו וחזר שדי כי כן שלה מנין

[illegible]

[illegible]

לבדקו שנה א' וידוע כי המלכות שהיא כלה נקראת שנה והם יב' ירחים שהם
משלו כלומ' מן המלך שהם נקלי אלכמון ויען היא שנה דהיינו שהיא כלה ואין כלה
שהוא מלאון כלולה פחות מיב' ירחין שהיא שומרת שליהם שנ' והיה שומר של
שנים עשר בקר ואב' מאחר שאין כיקון הכלה כי אם ביב' צריך החקן לשמח
אוקה ואת ביקה ואת תיקוניה כגוון הכלה של משלה ולכן קמלא כי שקב שאמ'
הכבו בו ויקח מאבני המקום אבני המקום יב' היו ומי שמשמח לכלה משמח
לנשרוקיה והנשרוקה היו יב' ולכן לקח מאבני המקום יב' והכל הוא סוד שנה
לכן צריך החקן לשמח באשקו שנה א' וכבר העמידו החכמים שהשמחה היאת
אינה לו כלומ' לחקן אלא אלה שכן כבי' ושמח את אשקו דהיינו שישמח אוקה
אבל לא כבי' וישמח את אשקו שהיה מורה שהוא ישמח עמה אל ושמח כבי'
כלומ' ישמח את הכלה והשמחה כהיה כגוון השמחה שיש לכלה השלוש כי כמו
שאין שמחה לכלה כי אם בגוף הקדוש שהוא הקב' ובהיקון שמתקן אוקה שעושה
אוקה אשה ומי משמחה הצדיק שהוא מתקן אוקה עי' ההשפעה שמשפיע עליה
כמו כן למשמש צריך החקן ולכן כבי' עקי יהיה לביקו דהיינו שיהיה עקי ולא יעמול
בדברי העולם באופן שיהיה לו רצון לשמחה כמו שאמרנו עקי מהכל מן מסוין
ואדוניין ונולגולה עקי אלא יצא למלחמש עם אנשי החיל וכל זה הוא כדי שיהיה
מציה שמחה משלה ומשמש ולשורר שמחה למשלה אשרי עם קדוש שאדוניהם
שמח בהם אשריהם בעה' ואשריהם בעה' .. ביומן הקן שכרו ונו' פקח ר
רעיא מהימנ' פקודא דא שהיא לקב שכר שכיר בזמנו הה"ד ביומו תקן
שכרו ולא קבא עליו השמש מאדי הישיבה עליונים ותחתונים שמשו מה הוא
סוד מלה זאת הוא כי מעטרון הוא שכר שכיר מה' שלמוה שליח של הצבק
שהוא חי השלמים לקבל ח' ברכות של הקבלה בכל יום שלשש פעמים ולכן בזמנו
קבן שכרו זו היא קבלה שחרי ר ולא קבא עליו השמש זו היא קבלה מנחה שאם
עבר היום בעל הקרבן כי שני הוא זה הוא הצדיק שהוא שני בגלות אין לו משלו
כלום ואינו ניזון אלא מחמה שנותנים לו בקבלה חי ברכות ולכן קבלתו היא קבלה
לשני כי ישנוקי דהיינו בעטיפה צדיק ובקבלה של יד ומה שאמ' ואליו הוא נושא
את נפשו זו היא קבלה ערבית שהם אמורים ופרדים שיורי הקרבן של היום
והם כמו פרט הכרם ופאת השדה שעליהם נאמ' שיירי מלה משבבין את ה
הפרשנות ומה שאמ' לשני ולגר בעזוב אוקם היינו כאשר עמוד האמצעי הוא
חלק ממקומו אשר אז עקי' גר והצדיק הוא שני ובשביל כן אני שהמדרג אלי הוא
עמוד האמצעי אני עקי' גר ואמרי עקי' גר בגלות הראשון הה"ד גר הייתי בארץ נכרי
כלומ' בגלות הראשון הייתי גר ובגלות רביעי אני בארץ נכריה בעבר ישראל נמצא
כי המלה הזאת היא בעבר זמן הגלות כמו שבאמנו ולכן שאלו לו מאדי מקני ואמרו
לו רעי' מהימנ' והלא מלה זו היו מקיימין ישראל בהיותם באי' דהיינו בגאולה וכן קמלא
אר' אשר שאל לאביו שאלה כעין זו במלה שלוח הקן עיין בהיקון ו' רקי יט' א' וכיד
להם רעיא מהימנ' על שאלה זו כי מה שהיו מקיימים בהיותם בארץ הוא כדי

לשורר רחמים על אלו שמתגרשים ממקומם כי האדם כאשר הוא חוץ ממקומו ונר
נר כ״ש על הנשמות שהולכים ערומים מאוכן שלם ובאים לעה״ז בעבר ישראל וזהו
שאמ׳ הכבו כ״ש פיר נודרת מן קנה זו היא הנשמה שהשכינה אינה זזה ממעש כן
איש שנאמ׳ בו ה׳ איש מלחמה נודר ממקומו שהוא נע ונד ממקומו דהיינו שלמא
דאבי שהיא הבינה שזהו מקומו וזהו שאנו אומרים ממקומו יפן ברחמיו וגו׳ ונד
אחרי המלכות בעה״ז שהיא נקי שלם הזה ואימ׳ עילאש עה״ה והוא נד אחריב עד
שבשלים הימים שנתחייבה ללכת אחר מקומה והוא שומר אותה עד שיחזיר לשמקומה
ומי שחוזר בתשובה כמי שמחזיר להקב״ה ושכינתו למקומה וזהו סוד הגאולה אשי
תלויה בתשובה כמו שנ׳ היום אם בקולו תשמעון דבר תלוי בזה אם בקולו תשמעו
בו ביום הגאלו אמרו לו מאדי שני הישיבת עליונה ותחתונה וכן תמצא בהרבה
מקומות שהם שני ישיבת אמרו לו רעיא מהימנ׳ אנו שלוחים של מאדי שלמא
לנבך אשרי חלקך שאתה בעל תשובה שקול לם רבוא של ישראל ואתה החזרת לדקב
ושכינתו למקומם מעלה ומעש ובעברך יגאלו ישראל ויחזרו ישראל למקומם
ואין כח למשיח לגאול את ישראל כי אם בך ובעברך הם משובבים השלם דבריך
אלה הינדים ונשימים שעליהם נאמ׳ הנחמדים מזהב ומפז רב ומתוקים מדבש
ונופת צופים אמ׳ להם מאדי הישיבת בעבר שכיר זה שהוא עבר דהיינו מעמדו
שהוא בא לקבל נ׳ תפלות הקנו מאדי מתני שלבם להיות האדם בנ׳ ברכות ראשונות
שהם אבת וגברות וקדושת השם בעבר שמסדר שבחיו לפני אדונו ובאמצעיות
בעבר ששואל פרס מאדונו ובנ׳ אחרונות כמי שלוקח פרס מאדונו והולך לו ולכן עשו
משל לדבר זה עבד אברהם ורבקה והוא כי כאשר הקב״ה שולח למעמדון שהוא עבר
שלו בעבר התפלה אומ׳ העבר לקונו אולי לא תאבה האשה ללכת אחרי כלומ׳ אולי בתפלה
לא תרצה ללכת אחרי אמ׳ לה הקב״ה ונקיה משבעתי זאת שהחכמה שהוא אבא הוריד לשתן
כדי שישמור את השכינה בגלות ומשם שלח בעדו אמ׳ לו אוכן שלח תן לי סימנים כדי
שהכיר ואדע באי זו תפלה שומרת שם בתו של מלך שהיא מלכות אמ׳ הקב״ה והיה
הנערה אשר אומ׳ אליה הטי נא כדך ואשתה ואמרה שתה שהיא נקייה שאין לה שום
עון ואם אינו כן אלא שנמצא כל איברי הנוקי מלאים שונות ולא נמצא בו אבר לשרות
בו תורה שהוא בדיוקן של עמוד האמצעי ולא שום אבר לשרות בו מצוה שהוא דיוקן
של רבקה אשר היתה שושנה בין החוחים שהם רשעים גמורים מינה לעבדו מעמדו
השמר לך פן תשיב את בני שמה שהוא רוח הקודש דהיינו הקב״ה שהוא רוח כי מצוה
שהיא המלכות היא נפש ותורה שהוא הקב״ה הוא רוח ולכן העמידו מאדי הישיבת
לא המדרש הוא העיקר אלא המעשה ובמקום אחר אמרו כל הקודם יראת חטאו לחכמתו
חכמתו מתקיימת והעם יראת חטאו היא אימ׳ עילאש תשובה וחכמתו הוא אבא עילאש כאשר
הקדים ה׳ קטנה שהיא המלכות והיא מצוה אז שורה עליה תורה שהוא ו׳ כנודע ובאשר
ובאשר קודמת יראת לחכמה כן הדאש היא ה׳ גדולה שהיא הבינה שורה עליו חכמה שהיא
ונקראת בן ומכאן בנים אתם לה אלהיכם וזהו זה שמי לעולם דהיינו שם יה׳ וזה זכרי

הקב״ה שהוא ישראל הבא

ונו להיות יהוה שלהיכם וזה זכרי אהבות הזכר להיות הנשואה ושלה
נשלח כי כוחה אחתו ואוהב שלה שהיה שלהיכם והנה בניה הם בניך שלכם והוה זה
אחרי אחרי שם יהיה שלה אמה ומלת זכרי שם שלה ואחרי אהם בניך שלכם שהכם
לכשם הנקודים להיות להם תלך בשתי אחותיהן אהבות שלה בניך ושכבו ליהוה
נשלח לחכמים תלך אחותיהם כי תלך ושמו נשלח אלהיך הלכו שהנקבים יהיה חמור
לחכמים לנקודים יהיה כי ושמרת לנקבה אחיה שלכם נקבה אחיה ואם הנקבי
הנקבה לחכמים או חכמה ליהיה שמו שלו ושמשך נקבה אחיה חמור היה כשון וז
היה כי שהכף לו הכל לשון ונקרין חמורותיהן את אחרם בנקבה כתיבים סוף ובשון
היה הנשואה אחיה ואם זכר לשון הרחמים ללשון בנקבה הוה כי אחיה שלכם
כי הזכר הוה רחמים ואם לא לקרואו הרחמים ללשון בנקבה ושלכם כי לכם הנשי
והרין לרחמים והבן השניהו אחה לשם שמרת אחרין ואחיהן לזכר הנקראת הנקבה בנקודים
אינה כי אין אחה כי כולם היו השמים ולא שלכם אחיה שכבך לשאחיהן שאחיה
בו לם שלת אחיהן כי אלו חכמים הנקבה ולא שלכם הנקבה ויהיה בכי שהם וכה
הנקבה ניחה הם הנקבה כי אלו חכמים הנקבה ולא שלכם הנקבה ויהיה בכי שהם וכה
אחיהם והבן והבן והבן היה לשאחיה ואחיהם ויהיה ואחיהם ואחיהם שלכם
נשלח כי אין אחה כי כולם היו השמים ולא שלכם אחיה שכבך לשאחיהן שאחיה
והבן אחיהם לשכב שם ואחרי אחיהם בי כשלת אחיה וכי אחיה שכבך שהנה ואחיהן
הנשואה יהיה בך ושם ואחיה כי אחיה שלכם אחיה שלכם ואחיהם שלכם
והשלכם היחרון יהיה שני אחיהם שלכם אחיה שלכם ואחיהם ואחיהם שלכם
אחיה שלכם אחיה שלכם אחיה שלכם אחיה שלכם אחיה שלכם אחיה

בקיבה יש קנינא שהוא הקנין הגדול נחש בריח כנגד הבריח הקיבון בקוף הקרשים
בזמן דקנינין הם מאדי מאשר יש בהם מחלוקת ומקשים זה לזה הוא קלעאת
חבירו וזהו קלמיד קטן אלא הגיע להוראה ומורה חייב מיתה ואם המקשים זה
לזה הם שוים ויש בהם קושיא ומחלוקת נאמ׳ בהם אבן וכב בסופה והעמידו
הדבר אהבה בסופה ·· אר הכי נזדמן אצלו הדג הגדול ע״ל שהוא רב דמינו
ואמ׳ רשיא מהימנ׳ איכן מושבך ושים בסלע קנך והנה נעשה
איכן קניא דמסייע שהדי הדגים בסלע הקן שלהם הוא איתן בהפוך קנא קניא
וכן איתנים בהפוך אוכיו ונעשה קנאים אכ׳ אתה צריך לישאר מהם שם
חזקים ואתה כבד פה וכבד לשון ומי שרוצה להחזק כנגד דגי הים ולהיות בסלע כנגדם
שהם מאדי מקנ׳ והם קנאים צריך להיות חזק ולשונו חד וחריף ליקוב עד שמעיע
לקהום הגדול אשר שם יש חזון למושר ויפח לקן ולא יכזב והעמידו חכמים רעו״ט
כי פסוק זה נוקב ויורד עד הקהום הגדול מי הוא אשר יכול לירד לקהום הגדול ל
למצא זמן זה אלא אתה אז בך צדקתך בהדדי אל משפטיך קהום רבה כמה
מאדי מקנ׳ שצריכים לירד לשומק הלבה זו למצא שם קן הגאולה וירדו שם ולא
שלו ואעפ״י שהיה לשונם כמו הפטיש אשר יפוצץ סלע עבז׳ נח לא הפטיש שלהם
לנקוב באוכו סלע ומי שבא לנקוב באוכו סלע כלא רשות בא הנחש לשוך אוכו
ויש אחרים שנקבו אוכו עד שהגיעו לקהום הגדול ולא שלו משם ובזמן שהנקב ב
פקוח כל מי שהיה נופל לא היה שולה ומשיח ן׳ יוסף ומשיח ן׳ דוד נפלו שם אשר
א׳ מהם הוא עני ורוכב על חמור וא׳ הוא בכור שורו דהיינו משיח ן׳ יוסף וזהו
שאמ׳ הכתו׳ או כי יכרה איש בר ולא יכסנו ונפל שמה שור או חמור שור הוא משיח
ן׳ יוסף חמור הוא משיח ן׳ דוד ולכן נקרא המשיח בן נפלים והיא כלומ׳ השכינה
נופלת אחריהם ונאמ׳ עליה נפלה לא תוסיף קום בתולת ישראל ואתה הוא בעל
הבור כסף ישיב לבעליו והמת יהיה לו דהיינו משיח ן׳ יוסף שעתיד ליהרג ··
בכאן חסר קצת יורד בעברו שוראי ד׳ גליות היו ג׳ כנגד ג׳ קליפות של האגוז שהם
קו קהו קו ירוק והקליפה הירוקה של האגוז הקליפה השניה בהם אבנים מפולמין
שהם סלעים חזקים שמאדי מקנ׳ פסקו מהם כמה פסקים ונקבו אוכם האבנים
להוציא מהם ומי הקורה ולכן נקראו אבנים מפולמות שהמיים יוצאים מהם
הקליפה הג׳ שהיא דקה הוא הגלוב הג׳ שהוא קטן שהיה ע׳ שנה וזהו וחשך שהיה קשה
מאד גלוב ד׳ הוא קהום רבה הוא חלל האגוז וזהו וחשך על פני קהום ונקר׳ בר ונפל
שמה שור זה יוסף אז עליו בכור שורו הדר לו ונאמ׳ בו וישליכו אוכו הקבר שהיא לשון
נקבה דהיינו הנקבה הרעה בת זונו של סמאל שנקר׳ נחש ולכן אמרו והבר רק אין בו
מים שהיא קורה אבל נחשים ועקרבים יש בו וזה הוא גלוב ד׳ דור של רשעים
מלא נחשים ועקרבים שהם רמאים כנחשים ועקרבים שעוקרים דברי חכמי

ה אז ורניב לשקר עליהם נאמ' ה"ו צריך לראש ויפן כה וכה וירא כי אין איש של
ישראל באלו הרשעים של ערב רב וזה הוא בסוף הגלות ולכן אמרו קץ הגאולה
נוקב עד הקהום דהיינו שיהיה שניות גדולה של קוב שכן קהום בהפוך אוקיו
הוא המות ואין מיתה אלא שניות ואתה רעי' מהימנ' יורד שם וכבר נקבר
למעלה לפני הקנאים והאמורים והכל יורדים בעברך בקהום לסייע אוקך ואתה
קניא דמסייע לך יוקר מכולם לפי שאתה לויכן נחש ברית של ים הקורה מאה
שכל הדנים של לויכן על שם הקוב שנ' בו כי' לויכן הם לראשך וכן אדם ובהמה
קשה ע"ה אדם שנ' בו אדם כי ימות באהל והעמידו מארי מקני' אין הקוב מקיימה
אלא בשם שמיים עצמו עליה ואין מיתה אלא שניות ובהמה אלו עמי הארצ שהם
נכפים כסום כפרד כחת מארי מקני' .. אדהכי הא בזיג קדיש פתח ואמ' רעי'
מהימנ' במארי מקני' מי הוא לויתן אמ' ליה בוזיג קדיש מי שהוא
מדרגתו עמוד האמצעי וצריך שנאמ' גוף ובריך אנו חושבים א' לפי שמדרגתו
בשניהם שהוא חכם בקורה וצריך ונבגדל בים זה שהיא אימ' עילאה שכן ים עולה
נ' ואימ' עילאה כה נ' שערי בינה והוא כמנין סה"ה אוקיות של שמע שהם ים בחשב
וזהו לויתן עומד על שפת הים והעולם עומד על סנפיריו שהוא צריך יסוד עולם
שכל העולם עומד עליו אמ' בוזיגא קדישא אשרי חלקך רעי' מהימנ' שמי שנקר
בכל קול היא בגלות עד שבבוא אתה אצלה ואתה קול שלה כי הקב"ה שהוא מדקו של
משיח הוא קול באותן כי כל אשר בעולם בעל האמורה בבקוב שרומזת למלכות
היא מאורסת אליך ועדיין לא עשיב עמה חופה ועליה נאמ' צעקה הנעק המאורסת
ואין מושיע לה ודברים אלו נאמרו על השכינה שהיא צעקה על בניה ואין מושיע
לה עד שיבא עמוד האמצעי בעברה שהוא מושיע שבעברה נאמ' שהוא עני
ריה א' ט' ורוכב על חמור שכן כתי' הנה מלכך יבא לך צדיק ונושע הוא הוא מושיע
למעלה ואתה למטה ולפי שאתה בדיוקיו נאמ' ואתה פה עמוד שמדי שכל
ישראל חזרו לאהליהם ואתה לא חזרת והקב"ה יכתר עמה עד הגאולה האחרונה ואז יכתר
ומי גרם זה ערב רב ובעברם נאמ' ויעלם מידו אבל הלוחות ומאותה
שעה נפלה ולא נגאלה מערב רב שנאמ' בהם וגם ערב רב עלה אתם בכל
זאת לא נפרשו מישראל וכמו כן השפחה מגבירתה עד הגאולה האחרונה והנה
אתה בנו של מלך וכגוון שלך נאמ' בעמוד האמצעי בכל כי כמו שאתה נפלת
ולא נגאלת עד הגאולה האחרונה כמו כן ייחודו של עמוד האמצעי עמה יהיה
אז שמחה שלך כביה כשמחתו כאשר יבא לגאול לבלבו והוא כחבן יוצא מחופתו
וגו' שהרי המלבשים שלה בגלות הם חשובים ובזמן שהיא מתלבשת בהם אמר
אל קראוני שאני שחרחורת ואלו הקליפות הם עון משחיר אלי וחמה והנקבה הרעי'
הם שפחה רעה שבקאי שפחה כי קרש גבירתה זו היא שבת מלכתא משחיר אלי
וחמה הם מסבבים לג' אתה ולא עוד אלא מה שהיתה בת מלך ' עלה הוה
שלולים באתה ה' ראשונה באברהם ה' שניה בינחק ו' בישקב והיתה ' עליהם נאמ'

נפלה שטרה ראשינו והמאיל חכמים מאל למה הדבר למלך אביה לו שטרה על ראשו
ואילן נאה לפנו ובאש לו אמועה רעה האליך השטרה מעל ראשו ומה אביה ה׳ על
הוה ו׳ למעלה חזר לבינוך הוה׳ ׳ למעגן ובעבר כן אמ׳ דוד אבן מאמו הבנים היכה
לראש פנה מאת ה׳ היתה זאת עמוד ונקח אבן זו בידך אנאמ׳ בה ש׳ אבן א׳ ז׳ שינים
לשבר קליפי הקנוז אהרי כמה רועים פרנסים פרנסי הדור נקבלא על האבן הזאת
והיא סלע אלך להוציא מים מאם אכלה אלך היא מעין חכמה והיא בסלע ביה נפעו
אלה בקורה בסודות מקנוזות אין להם סוקי עליה נאמ׳ והחכמה מאין במצא וכל
חוזק אלהם הוא לה עביר הקליפה אל מעלה ובאשר באים לקליפה אניה אהיא חזקה הא
קשה להם ומכים אוכה כולם בלאונם אהם חזקים כפטיש ואין להם רשות להוציא ממעגן
אלא עפין אוצאים על ידך בזמן אנ׳ בה ויך משה אבן הסלע במטהו פעמים ובהבאך
אניה יצאו עפין ואלו הם רמזים אל חכמה רמזים אל קבלה אשר הם בחם חנינא ואמ׳
מאטוה ואבן זו אין מי אוצאי ממנה חכמה אהיא מוח מלפנים אשר אין לה סוקי ש
אהיא מוחא מלפנים ונקראה הלכה למשה מסיני אהיא פטמיה אלא האינו אוכה בם
ואין מי אוצאי אוכה אלא הלכה למשה מסיני .. פתח רעיא מה ימנא ואמ׳ סבא
סבא יש סלע ויש סלע יש אבן ויש אבן יש אבן אהיא אם יהוה ועליה
נאמ׳ ואבנא די מחת לצלמא הוה לטור רב ויש אבן אהיא אבן מאכיה אאין אם נפעו
אל מים אל חכמה ולא דבר אלא אבן אהיא סלע אל מעגן עליה נאמ׳ ודברכם אל הסלע
ונתן מימיו אהיא בבר קול ואין קלי בסלע זה אלא דיבר ופיום לא הבאש ומעגן על אבנא
לקה כמו אנאמ׳ אחב אבל נמצאה סלע אחר ב אנקר קליפה מאנה אהוא מלאון מאנה
והיא נקבה אל עבד אל נער כי הוא עבד והוא נער עליה נאמ׳ בדברים לא יוסר
עבד אלא אמכים אותה ומאמרים ממנה כמה פסקות ולקוטות ועל אמלקטות
לכן נקראו דבריה ליקוטים בלא נבישה אל חכמה וקבלה אבל סלע אלי היא בבר
מלך בעברה נאמ׳ ודברכם אל הסלע לעיניהם ונתן מימיו בדבר ופיום כבבר מלך אאין
ראוי לדבר עמה כי אם בפיום ואני לפי אחביבי אותה לקיבי עליה ונגזר עלי מיכה
אמי אמסרב לאוזרוני חיי ב מיכה כ״ מי אמכה לבבר מלך ולכן נגזר עלי אלא
אכנם לא׳ ואני קבר בארץ נכריה ונסקלנו ממני המעגן והסלע ונאמ׳ עלי וי״ר אין
באבנא ל וזה האבנא הוא מה אבנים אלי אהוא אבנא לי אהוא מרב הדין הקשה
אאני עביד לרד אם להיות עם ישראל בגלות והכל נרמז ובמקום אחר העמידו
מאדי מתני אביה המקדש ואמו אל מאיח נקראים באם יהוה ביה המקדש אנ׳ה
אמה אמו אל מאיח אנ׳ וזה אמו אשר ונ׳ ה׳ צרקנו וזהו ל׳ פני אדם כמו אאמקו
למעלה אל אוכיות אל אלם אם יהוה הם פני אדם והם אבנו אל לוי הם יצאו מהחיות
אהם אשר אבנים ונבנסו בחלקו אל אדם אהם ל׳ פנים אלו ומעגן הוא אדם בדיוקן
אל אוכו אדם אל מעלה אהוא הבבר מה אמו ומה אם בנו ובעבר זה העמידו כי ה
הכהנים והלוים מזונו ויהיו ע״י המלך דהיינו אאוכלים באולחנו אל מלך ואשר בבאי
המלך כל א׳ נוכנים לו לאכול בבבר מואב אלו ורעה נאמן הוא כבן המלך קרוב
למלך יוכר מאלו אאוכלים באולחנו אל מלך אאין לך מי אקרוב למלך מכל אנאי מ

מלכוכו

ואלהים כבנו ... ים בנלנ קדיש ואחת מהנה מנה בדבריך נכר ונוד עדי אהה
אלהים הוא אמת וכאחת הכבן אלה שהנו נאחת עליך ונאמרו אלה שם נמו נאחת
על הענש האנשי כאהיי ביושב נאחת ונאלה כי אחד נגרע ענש ראשונ ונבן נגי
ענש אנשי ולפי שהנה חנש תיבות נבנין אחד נאחת ונזונן נגד ים... נאנשי
ונבנין אנ בן אחד נאחת נאחת נתחת נחת נאחת נאחת נאחת נאחת נאחת נאחת
ה' העברים היה ואהיה אותה ואתם תכתבו על שמך ואין כאשר נתמלך אהרן אחיך
ובניו אין אלך לחזור לשולם ולתיוך ולהפנים לאי ולהכתיבר נתבאו אל סבלה אלך אבל
שה הנני יוכיח על תכבוד ריב אלם ובין לא אחלך הקבר רב אלו שלה שהחזיר אהה כלי?
נבנים לאי ואמר אחזיר לך ולא ישיב לא תכבד עלי הדבר עד היום היה אלו לאותם שהם
מבקשים בשביהם אלו אנשים נבשיהם שהיי אהה אומר רחמים שהקבה אלו
יבנים אחיך נאמנה נקדיה שהה ביי אהה נעלה תכבד ההלי ואשך עבדי מבד ואלוף
העתידים אומרים שבי ראשך היה ... ירא ואחד שהה שלם היה ואלהוך והלו
היה הולך לשהה כאחו שאר הסיוכיך שם אינם יודעים כוונתך כי היהה לפי
אלא שהיה קבורה שלך ואינה שלך כאחו שבינה בחל שבין העולמות מבני
אחלי חל אינם חיים לא אחרון אלינם שבינים לחיוך שאלהים כן היוכיחים
נתמיי השוכים אל סבלה אלא אמנה ניולי הקבורה אלא היה כלם אלינו הנון לו
כי חל היה אחרן שה ושתה כלי אנש ואין אנש קבורה ושה נאמנים שה אין לא שאר אלא
הדר ואי שרונך אחרך באוכלנה ונאחבו ואת עלה ואחלתה ובשבי זה נבואה הנה
שבי עבדי רוחו שליה ובשבי אוהבה נקבורה היה שואל רחמים אלא יהוכ שם
שהיה בארץ שה ושב ושלך נלחמה כלי אנש שהיו כניה ובשבי זה נאמר שליה שלך
ל' הר השבים היה אבל אלוך נלחמה חל הנש ושלבי אלא שהיה קבור כאוכים
שאינו הנון שרוש בלא שלבה אחר הש העבר והבאר אנ שר ואחר כלבאנש כי זבו
ההלבה האחיכ שר ונר אחנוחך ואנשוחך ועלה הרי כי אחם שאשי בשאי שוב
אבן אחלך לו הנש נוכן את עיכי אלם ונהה לו אחה כי אחר בך שהיו ההלבוכיה
עם בניה ובשבי נגאלו ובשבי נאמר והנה אחלה אחלשינו כלשי חוכ
נאלי השוכר בקבשים אל ישראל בלבבך נאמר והנה אחלה אחלשינו כלשי חוכ
ניא נאמר כל אחלי נאחך נאמר בשבי הי... ישראל שהם אלים ואחה כבי בנבבך אלך כל
נבנה שלחו והם הרשים ונפי הרוח וזהו אחה שאחו ובחלבי נרפא לנו נחבה שאחלי
שאחו כבלה נפלו לנו שאחה הוא כאחו השאיר שאחלי אהה ונבנים כל
שאחו הנה אלך אחה שאר הסיוכיך שם אינם יודעים כוונתך כי היהה לפי
אלא שהיה קבורה שלך ואינה שלך כאחו שבינה בחל שבין העולמות מבני
היה הולך לשהה כאחו שאר הסיוכיך שם אינם יודעים כוונתך כי היהה לפי
העתידים אומרים שבי ראשך היה ... ירא ואחד שהה שלם היה ואלהוך והלו
יבנים אחיך נאמנה נקדיה שהה ביי אהה נעלה תכבד ההלי ואשך עבדי מבד ואלוף
מבקשים בשביהם אלו אנשים נבשיהם שהיי אהה אומר רחמים שהקבה אלו
נבנים לאי ואמר אחזיר לך ולא ישיב לא תכבד עלי הדבר עד היום היה אלו לאותם שהם
שה הנני יוכיח על תכבוד ריב אלם ובין לא אחלך הקבר רב אלו שלה שהחזיר אהה כלי?
ונתמיי ואו יאלך לחזור לשולם ולתיוך ולהפנים לאי ולהכתיבר נתבאו אל סבלה אלך אבל
אנש ואין אלך לחזור לשולם ולתיוך ולהפנים לאי ולהכתיבר נתבאו אל סבלה אלך אבל
ל' הר השבים היה אבל אלוך נלחמה חל הנש ושלבי אלא שהיה קבור כאוכים
שאינו הנון שרוש בלא שלבה אחר הש העבר והבאר אנ שר ואחר כלבאנש כי זבו
ההלבה האחיכ שר ונר אחנוחך ואנשוחך ועלה הרי כי אחם שאשי בשאי שוב
אבן אחלך לו הנש נוכן את עיכי אלם ונהה לו אחה כי אחר בך שהיו ההלבוכיה
עם בניה ובשבי נגאלו ובשבי נאמר והנה אחלה אחלשינו כלשי חוכ
נאלי השוכר בקבשים אל ישראל בלבבך נאמר והנה אחלה אחלשינו כלשי חוכ
ניא נאמר כל אחלי נאחך נאמר בשבי הי... ישראל שהם אלים ואחה כבי בנבבך אלך כל
נבנה שלחו והם הרשים ונפי הרוח וזהו אחה שאחו ובחלבי נרפא לנו נחבה שאחלי
שאחו כבלה נפלו לנו שאחה הוא כאחו השאיר שאחלי אהה ונבנים כל

המים בגלוי ההר יפולו מעיינותיך חולה שאתה הוא כן כמו השמש שהולך בימי החורף
תחת המעיינות וכאשר יבא זמן הגאולה בהיה כשמש שהולך בגיל למעלה מן המעיינו
ויהיו המים ברים ברחמים כי בגיל הוא ברחמים וכאשר אתה בחת המים הם חמי
ברין בא רעיא מהימנו וברך לבגיל קדיש ואמ ודאי אתה הוא שמאיר לי בזמן שנא
עלי כי בא השמש שקבוונש כי בא השמש שהחשיך אורו יהי רצון שיהוה יאיר שמו
עליך ועוד אמ בגיל קדיש ודאי אתה בכל אם יהיה נפאכם וגו כאשר מתגלה
אימ עליונה לך אמרת אסורה בא ואראש את המראש הגדול הזה מרוע לא יבער
הסנה והיא יען היא רחמים לכן אינה בעדה וחמש אורוכ יש לה שנקראים קרני חמש
והיינו ה מדות שיש ממנש עד הוד שהם חגבנה ומשם כלומ מאימ עילאש עד
הוד הין מאירים בך רועה נאמן וזהו ונתן ההוד למשש להודיע שכולם נבנו לך
אפי עד הוד ולכן פני משש בפני חמה ואלו החמש עולים לנ שערים של ביה בנודע כי
כל א כלולה מי החמשש הם חמישים ובאלו חמש שאמרנו הם החמשש פעמים
אור שנאמרו ביום א והכוונש להודיע כי כל החמש הם מצד ימין ויהיה נברך
שבחסד א מן החמשש וכן הוד שבחסד באופן שכולם מן הימין ואלו החמש
הם אשר נראו לך בסנה לפי שעבדיר אתה להוציא ירושו של אברהם מן הגלות
שהוא מדרגתו של אברהם שהוא ימין ומשם הביש היא רחמים נמורים כאשר
היא מצד ימין יד הגדולה אבל מצד הגבורה יד החזקה חמש רקיע ביום שני
כנגד ה אלבשות של השמש שהם הנקראים יד חזקה אבל מצד המדרגה שלך ובם
יוצאים ביד רמה שהוא גוף קדוש ושני זרושות ושני שוקים הרי ה כנגד ה אלבשו
שאמרנו נמצא שהם חמש אלבשות של ימין וה של שמאל וה של הגוף הקדוש שהם גוף
ושני זרושות ושני שוקין ששלין יד כי כמו שהיד היא ה אלבשות כמו כן זאת
ביד רמה היא ה אמ מה שאמ ששלין יד היינו במ כי יד הוא ה וגוף ושני זרושו
ושני שוקים הם ה כמטן יד אמ לו רעי מהימנא ברוך אתה לאימ עילאש על
מה שאמרת אמנם אתה אמרת עלי שאני יד של חמש ואינו כן כי היד שלי ע
שאתה אוכי ה' הוא כמו שאמרת והיוד היא בעבר מעה האלהים שהוא ו והוא
בנו של ו ודאי שכן הוא הדבר אמ לו רעי מהימנא בגיל קדיש אביא ראיה להחזיק
דבריך כי מראה היא לימין הנה כאשר בחשוב מה שנ במראש אליו אקודע במלא
שעולה רמח כחשבן אברהם שהוא מן הימין אמ בגיל קדיש לרעי מהימנא ברעש מראש
זה שנאמ בו במראש אליו אקודע שהוא לך המראש הגדול בסנה שהויכר בו ה פעמי
הסנה ועתה נתגלה לך מראש זה ברמח מצבת אלו שהם בחמשש חומשי קרב עמד
רעיא מהימנא ונשק אוכו וברך אוכו אמ לו בוציא קדיש המראש הזה לפעמים
הוא באות ה המראש הגדול ולפעמים הוא באות ב במראש אליו אקודע ולפעמים
במם ממראש מבנין ולמעש ולפעמים בכל במראש אדם עליו ולפעמים בואו
ומראש כבד ה ולפעמים בלמד למראש ולא היה לו להיות בוספת אות כלל חוץ מן ב
במראש אלא ודאי מראש זה היא כלולה מי מפי וכל אות מראה מפירה שלה כגון כאשר
היא בכל במראש מורה על כבבר וכמו כן שאר האותיות כל א מורה על הפי שלה

ואינו צריך להאריך בכאן ולחכימ' ברמיז' וכמה חזיונות ודמיונות ומראות
אשר כולם כלוים בה והכל נודע בעין השכל אל הלב אנאמ' בה הלב
יודע הלב המבין כי הכל רומז בה שהיא נקראת לב ואם הקשה ובאמר
והלא נאמ' ובי"ר הנבאים אדמה וידוע שנבאים הם הירכים ובי"ר אמרו
שהדמיונות הם בלב ובירך כי דמיון אינו אלא בשכל הלב ולא בדמיון
השין וכמו שבנבאים אל מנוה הדמיון אינו אלא בשכל הלב כלמעלה ה
הדמיון הוא בעין השכל אל הלב שהיא המלכות והו אנ' ואל מי בדמיוני
ואשנה ואל מי בדמיון אל באופן כי הדמיון הוא למעשה בה ויש חזיונות
כמו החזיים בכוכבים אבל חזיון אל נבאש הוא כחזיון לילה נמצא כי ד
דמיונות וחזיונות הוא כמו המבין דבר מתוך דבר והמדמה דבר לדבר
אבל מראש שהוא בעין השכל הוא כאור המאיר בה בבבר שין כי הבבר
שין היא שחורה וזהו אומרו שחורה אני ונאוה אור שמאיר בה אוכו
לובן אל לפנים וזו הבבר השין היא אנ' שליה כי נר מצה האור שמאיר בה
שהיא מצה מלפנים וזהו וקורה אור כי מי שנקר' קורה הוא מאיר לה
מלפנים שהוא בנשמה שלה שהוא לפנים והוא עקר בבר שין אמ' בוצינא
קדישא זהו שאמרתי שעתה בקורה נתגלה לך הקבה שהוא הקב"ה ושכינתי
וזהו יהוה במראש אליו אקודע במראש היא אימ' שלאש אקודע לך ברעת
שהוא בן יה' והוא ואו בחלום אדבר בו הא' בקראש כלומ' הנוצ' הקדוש שלה כי
חלום הוא בסכימת עינים ולכן נקראת אספקלרי' שאינה מאירה נבאה היא
מראה דהיינו בעינים פקוחים והנה השין יש בה ג' גוונים כנגד ג' אבת אשר
בהם היא מאירה בבר שין שהיא בבר יחידה דהיינו המלכות כי הוא בן והיא
בבר שני כנפי השין הם נצח והוד מראש אינו נראש אלא בהם כאשר הם פקוחי
דהיינו כאשר הוא בהקיץ וכאשר העינים סגורים הוא מראה בחלום וישלי
לומ' כי כאשר הוא מהנשמה הוא מראש כי אז עקר בהקיץ וכאשר הוא מהנוצ'
הקדוש הוא חלום אל רעי' מהימנ' ברוך אתה להקבה קום והשלים הפקודין
להאיר המראש עליון בהם להקבה אמ' לו בוצינ' קדיש בנה שם יהוה הוא בזה
האופן היו"ר היא בבר שין כי נר מצה שהיא המאירה הואו שהוא וקורה הוא
מאיר בה והנה היא ה' אחרונה דהיינו ג' גוונין שבעין ושני כנפי השין היינו
ה' אור שמאירים בה מלפנים ה' שלאש שהיא אורה היא מראש וזהו וקוב
אור כי הקוב מאירה למצה מצאור שהיא אימ' שלאש הנקר' אור דהיינו
מראש ..
ארבעים יכנו לא יוסיף וגו' פקודא זו להלקות למי שאנא
רשע סכם
דהיינו סמאל שעקיר הבה להכוכו ג' מכוכו כמו
המכוכו אל שרו אל מצרים והטעם לפי שעשה עצמו אלוה והוא אינו כי אם
עבד מטונף לכן יבא הייחוד שמייחדים אוכו בכל יום בבה אוכיו בשני
פעמים ויכה בהם למי שמאים עצמו אלוה ואלו החוטאים שהם סוחי' ואינו אלא עבד מטונ

באות ה׳ שהיא האחרונה התיקון שלהם להלקיב בשם יה״ו שהם יוד הא ואו שעלי
מ׳ חסר א׳ ובשם זה חבה הקבה י׳ מבוב לאדם הא׳ ו׳ לחוה ו׳ לנחש ונ׳ לארץ
לפי שכולם סרחו באות ה׳ ולכן נאמ׳ כי עשיב ואת כלומ׳ שמה שעשיב
סרחון הוא בואת שהיא אחרונה והנקבה החיצונים אשר זנונים אשרו של סמאל
היא מתהקנב במ׳ הקונים חסר א׳ כדי לפרוב לבני אדם עיין בפ׳ ויצא ובמלא
העניין״ כו ישבו אחים יחדיו ומת אחד מהם ובן אין לו וגו׳ יבמה
יבא עליה ולקחה לו לאשה ויבמה״ פקודא דא ליבם אשר
אח כי אשר אח היא ד׳ כנודע שהם דו פרצפין הד׳ היא הנקבה והואו הוא
אח שלה ומצא כי בבא עליה נעשה אחד דהיינו אח ד׳ ואם חו׳ אין רצנו א
ודעתו לבוא על אשר אחיו באופן שאין דעתו שיתחבר אח עם ד׳ וכן אם
המת אין רצנו שיבא אחיו על אשרו שהיא ד׳ והיא אשרו בת זוגו [illegible]
עושה פירוד ונכנס סמאל אל אחר באמצע אשר הוא המשחית ונאמר
בו ושחת ארצה לבלבי וגו׳ דהיינו שנסתלק קוצ אל אור ד׳ מן אחד ונעשה
אל אחר ולכן והיה אם בא אל אשר אחיו ושחת ארצה כלומ׳ שבא אלא מדעתו
לבלבי נתון זרע לאחיו והשחתת זרע מונע ממנו כמה ברכות ופרוד
אל הייחוד ולכן נאמ׳ ויהי עד בכור יהודה רע בעיני יה״ה וימיתהו״ וייחוד
האח עם הד׳ הוא בצדיק ובועז לפי שנתחזק על יצרו עד צדיק אב״ ייחוד
הוא עי״ הצדיק והיינו בועז בו עז כלומ׳ חזק ביצרו וסוד היבום הוא מה
שנ׳ הן כל אלה יפעל אל פעמים שלש עם גבר וזהו יה״ו שהם ג׳ אוקיות שכוללי
ג׳ ספירות ויהיה שישר הכתוב הן כל אלה יפעל אל לבא האיש הזה פעמים
בג׳ אוקיות אלו שכלולים בצדיק ליבם ה׳ והנה הג׳ אוקיות שהם יהו הי׳ הוא אבא
עילאה וההא אימ׳ והואו הכן הקדוש שהוא כלול באבין שכן בינה הוא בן יה
אוקיותיה להודיע שהוא הוא בן של אבא עילאה שהוא׳ ושל הא שהיא אימא
עילאה בעברך נאמ׳ וזאת לפנים בישראל על הגאולה ועל הקמוך לקיים כל רפא
דבר בכאן רמז שינוי השם שכן אמ׳ וזאת לפנים ועתה נשתנה השם ויהו
מצפן כי הוא שינוי שם השם בחילוק אוקיות אבא בא כי במקום יוד היא מם
ובמקום הא צדי ובמקום ואו פא נמצא כי שם יהוה בשינוי הוא מצפן הרי בכאן
בשינוי השם מה שאמ׳ הכתוב וזאת לפנים בישראל ושינוי מקום הוא זה דהיינו
אהיה שכן אנו אומרים איה מקום כבדו לבעריך הרי באומרו איה מקום מורה
על שינוי מקום כי שם יה״ו הוא אהיה וזה שינוי מקום כי היוד שהוא חכמה משש
מקומו ובא אצל הבא שהיא אימ׳ עילאה וכן הואו עולה אצל ההא הרי שינוי מקום
וידוע כי אהיה דומה אל הבינה נמצא כי זה הוא שינוי מקום שינוי מעשה הוא שם
ארני הא אהיה י׳ יהוה שניהם משתנים באד׳ כי יש אהיה של עשיה שהוא בה
ושם יהוה משתנה ונקרא ארני וזאת הקשורה בישראל על הקשוב אימ׳ עילאה שכן
כבי צור קשוב חקום קוב בלמורי הוא חוקם של השולם חוקם השמים והארץ ומה ישעי ח׳

אחר שכבבי זה
ה׳ לי שהוא ונעשה
אין כי אם חלוקה
דהיינו שאין רצן
ו׳ לבא על אשר אחיו
יא אשרו בת זוגו
אח עושה פירוד

ויה עוד כוונת
ה׳ שיבא פעמים
שיהיה כלול עם
על גבר ועי כן נעשה
כלומ׳ קדע ברצה
ומעמים נעשה אלא
הוא עם גבר היינו
אלא בר

שאמר על הקמורה היא שכיב תתקיב ובאומרו קמורה נו׳ שהיא מתחלפת
עי׳ שהיא נטמנת באי זה מקום היא נטמנת בנער אלה שהוא מטטרון ושעב
עי׳ מרי״ג שם היא משעב ואדם שנ׳ בו בקפארת אדם לשבת ביבנ״ה הוא משעב שם שנא׳
ובי״ל יו׳ משנה פניו ובשלחהו ולכן העמידו מארי מקנ׳ לא כמו שאנו נכבב אני עקא
אני ג׳ ו׳ בעהז׳ בעהז׳ אני נכבב יהוה ועקא ארני ואב׳ והלא כבי אני יהוה לא שניבי
הכירון הוא כי בכביב אינו משכנה אבל בקריאת משכנה והטעם כי בכביב
אינו משכנה לפי שהכביב היא מקומו במקומו אינו משכנה אמנם קריאת
שהיא חוץ ממקומו הוא משכנה וכל השינוים הם בשלם הבריאת ולמשעב שכן
כבי השמר מפנו ושמע בקולו אל קמר בו כי לא ישא לפשעכם כי שמי בקרבו כי שתחה
אלו שמה ארע כשם המטרונית והקבה בו משכנה לפי שהוא נער והנער משכנה
ובו רוח כי הרוח קוא מקבה וגם כי הוא זקן ישוב לימי עלומיו אבל השכיב אבל
קבה אינו משכנה וכמו כן קבה לגבה אינו משכנה ההר אנה לא שניבי וידוע
כי אט היא השכיב יהוה הוא ן׳ זוגא שהוא עמוד האמצעי שם אין שינוי וגם
בגופם הקדוש לא יש שינוי ולא מלבש אחר כי מה שכבו אלף איש נעלו מעל
רגלו אלף איש זה מנלבון שהוא מנעל לגבי הקבה ונעל לגבי השכיב אבל בקבה
שפירצפו כולל שם מפירוב שהם שנ׳ זרועות ושני שוקים ועל וכריב הוא עלי ליהוה
נמצא כי שם יהוה הוא נשמה והעלי הוא הקב׳ וכן מלבוב היא עלי לשכיב שהיא אדני
כי מלבוב הוא גופה הקדוש ושכיב היא הנשמע ששמה אדני ..
אין לשניו הזקנים וחלצה נעלו מעל רגלו וגו׳ פקודא דא לחלון וזהו
החלצה שהוא מחלץ אוכו רוח מאוהו עלי שהוא צריך להתנהג עמו כאח ואוכו
קשור ואחוה שיש לו עם אחיו הוא מכיר אוכו ממנו ולכן קושרים המנעל ברגל
ואוכו רוח אחר שנחלץ הוא הולך נע ונד עד שמוצא עלי שינאל אוכו ההר אודודו
או בן דודו ינאלנו או משאר בשרו וגו׳ ואיפש כי יצורך אי זה קרוב אחר לפי שכל
משפחה היא במקום א׳ בעפי הזילן העליונו ואם לא מצא מי שינאל אוכו אוהשינה
ידו ונגאל אחזר להיות כאורח שהולך ממקום למקום ולקום אוכו ומזמינו כל אדם
או כעבד שהולך אסור בשלשלאוכ על צוארו עד שמוצא פדיון מאדונו שהוא
מכיר אוכו בן זה פודה עצמו מהשונות אל יצר הרע כל זה נורם לפי שלא הניח בן לנאלו
אוי לו למי שלא הניח בן לנאול אוכו ואתה אליהו והתכמים ובעלי הישיבה דעו כי
בכאן רמוז אין חבוש מהר עצמו מקב האסורין שהוא קשור בקשר קפילין אל יד והוא
אסור בקפילין אל ראש כי הקפילין הנז׳ הם בכבב ומלבוב וכשאין לו בן מיה לנאול
אוכו ובזה קבין בני וכ׳ לא בזכוב בליא מילב אלא במזלא שנא יה׳ וכשאין לו בן הוא
אח אוכו קשר אל קפילין כמו שידוע כי קפילין אל ראש הם בכבב שהוא בן יה׳ וזה הוא
אח שם והוא חבש ואסור ואין לו רשוב לנאול אבל עצמו רהיינו למי שנקדאב עצם רהיינו
הר׳ שהיא האחרונה שהיא עצמו אל אח שכן קרא אוכה עצם מעצמי כי הוא קרקפת
אל קפילי הראש שהוא עצם והיא נב׳ עצמו וקרא אוכה בשר מבשרי מצד הלב שהוא לב

כלומר שהיה צריך להתנהג עמו כאח

להודיע כי כמו אותה בארצו לו תעשה אהבה יעקב וישראל ורחל ולאה והם תתכחשי.
ישראל עם לאה יעקב עם רחל ורמיכי מי אתך כי כמו אישעקב ואשתו ישראל
הוא לשעשה כי כלומר שמעתם אז כן רחל ולאה הם לשמעתם אהבה לאה אבריחל
ושלו לה תעשה הם כינוי ופני עשו שרבעבדם כמו כן יש לו תעשה לשעשתך
והם ונתת שעשתך ואון ושעשתך הוא ראשם בשעשתך אינו כן לאוכיוך עשיו שם והמלך
אשר יהיה מלך שעשתך יעזוב שעשתך ואל תעשתי שאו היו השעשתך ולשעשתך
משעשתך הוא סחתך ותשו אהבה שעשתך נתת אוזן ומדרשי אשר בכתב לשבו אחם להשוקם
תדרי כי הקבה נשם היה אין שעשתך ום תשם מון סחתך ואשר אשעשתך מסחתך
אשר הוא אל הוא נתת אשר בכתובו שלום נאמר לשתרהם לך לך מארצך ומשתולדתך
ומבית אבי ך בית תשתך אשר אל הם בכי הלבנם או אשבכי אז תאדים כי שלו הם נתת
ויש כי בכי אשבכי ולבנם ובכי תאדים על הם נתת אין תאדתיולין בכור שתל תאדים
תאדתיו תוכך אל תחיה את נפשים לו תיו אל עשאו נולדיה פנים אתו והלבנה היה עוב ויש
כשהיה בשולנך היה עוב וכשגיע בתשרוש היה רש ולפי שהיה שלם תשוב ופרעוניו
כה ישראל ומונין שה ישראל וכאשר היה שלך כאשר היה בשולנך מיגן שמין עוב
שיהיה עקה כי אם בשולנך פנולת שלתשלוים שלא שעשך לו כי הלעלם שלם
לו כשגיע בבקר בקרב ובא ואלך וכאשרוב מיתן רש שלא שעשתם שלו ואשבך תכתוב
חכמתו אל ישראל וכי נתנו בקרבך שהם איתם ונפשים בכדי שיהיה בשעשתם
כי תלך בדרכיך הוא אלם תיכל ותדר בשתיאון כרתני יתם הוא חלם בשעשך ו
ובדרתי ליעקב הוא כשעשת חלם בנולד והם יולשים בקרתיאם ואינם יולשים
נדיכם וכפי אינני השלם הם תשכניים שבליהן והנה השתעשה הלבנה
נדרתו כיום כי וכאשר תחתונים תורך שעוב נתת תאדתי לילך ותיל שבכתי
שהוא רשב ולתיאון ולקוב התעורב שלה נתת תאדתי חסר כי נדכר תלך
כי בבקר ישב ותיעשת יכל שה בבקר הסוהר שלה ולכיך ישעשת תשתעשה
וכי כוכב תתר שהוא שלך בחדר של הלבנם שהיה תאדתי ושעשתם תאדתיו
להיינו חלם ותת היא בת חלך להיינו שבכי תלבנם כי שולשנה שעשתם הוא
בוס לבניו שעשה תשעוש תשל שבכי הוא לתאדים ושעשה תשעוש תיום הוא
שבכתי כנולד שתדר בדיכם הוא אלם קטכל שתו שבכתי ותדר בשתיאון
בדתי. ה. תיום הוא חלם כשעשת ובדתי הלעלם לקשעשת חלם נתתם שעשתיאון
אשהם בוס הוא שעשתדר בו לשתיאון יוסף עשרה ותלתך שתשתיאון
תשתיכו בוס לא תדר אי שולשנה תשתיאון ולבן תאדה ותאדים תדרי שלשתיכו
תשתו לבדר אי שולשנה תאדתי ולבן תאדה ותאדים תדרי שלשתיכו
ובקר לו שלשעשה תאדתי שהשעשת עשרת בלי ואין בקר כי שעשת הוא לבדר ו וחלה
הוא לבדר תחר כי זה הוא תשלשת כדתי בלבב תחי תאדתי ובתשכבך דעה ואיך
פוא תחלם ושלשך תאדתי תשלשתיכו בתיום ... ובלבב ושבכי עשאו ביום לי ..
כבכי עלין שאתי דרך כוכב תי שעשה שלשתיכו הוא בוס הוא ויהי בוס הוא
להיות הנקי שה ידי הקבה לבקר הבוקר ישראל בכי יתיכך להיותך שעשו שבכי
עשה תחלם ושלשך תאדתי תשלשתיכו בתיום ... ובלבב ושבכי עשאו ביום לי ..
הוא לבדר תחר כי זה הוא תשלשת כדתי בלבב תחי תאדתי ובתשכבך דעה ואיך
פוא תחלם ושלשך תאדתי תשלשתיכו בתיום ... ובלבב ושבכי עשאו ביום לי ..

אלו בהם .. עשו הרשע הוא עבד אדום והנקבה אלו מארים היא אפיבוכרמים
רמים אל ישראל ונרם בפה המטרוניה אנתקיים ביה נקנני ה׳ ביד לא אוכל קום
דהיינו ביה המקדש שהוא ביה המטרוניה ומחמת כן היא אומה כל יום ה׳ שאנא
האלף החמישי אלוא אל הוד ונתקיים בה נקנני אומה כל היום דוה כי הוד
חזר להיות דוה שהם אוכיות הוד והנה בפה המקדש היה כנגד נצח והוד יכין ובעזא
אשניהם הם העמודים אשר הביה נשען עליו וביה הכנסת נקראת על אמם אשנה
כמו אאמרנו ואפתחה רעה היא קבר ה׳ ובה היא אוסרת לגברת והקבר היא אפתחי
קרה ויבאש בקברת העפר והיא מות דהיינו העניות כי העניות חשוב כמת והוא
עני מן הבורה והיא קברת עני מכוסף בה בא מיני מדורות שהיא כלולה מא כוכב
כי כמו שהשבת שהיא מלכתא היא משבע כן הם מא ובנה שבע אמלי הנבר
הם א׳ שני השבע כנודע אמאם הוא העשר והשובע ומלי השפחה הם א׳ שני ברעב
אשליהם אמ׳ הנביא לא רעב ללחם ולא צמא למים כי אם לשמוע את דברה ..
ובנה הנבירה היא גן והשפחה היא אשפה מטונפת מלי ערב רב משרבת
בגן לגדל זרעים מלי עץ הדעת טוב ורע מלי עבד זרה נקראת אבבאי לילית
אשפה מטונפת לפי אלאלה משורבת בכל מיני טינוף ועוי היא קאמע והיא אשפה
אבה ארץ וכלבים מכים וחמורים אזורקין בה כי הכלבים מכים הם שקץ ורוח
רע מטונף מוסרח משפחה רעה היא סרכא אחוזה בערב רב משרבים
בישראל והיא אחוזה בעצם ובשר שהם עצם מת ובשר טמא בשר בשדה טרפה
ועליה נאמ׳ לכלב תשליכון אותו ובגוון אשר שנים עשר מזלות מלי טוב כמו כן
יש יב׳ מזלות מלי הרע זהו שכבו יב׳ נשיאים לאומתם כלומ׳ לשמותם כי זה לשמות
זה עשה האלהים והרשעים הם אבי אבת הטומאה שהם טמא מת ואדם שמטמא
לאדם מאוירו ומקבוכו ומגב ואפי׳ כוך בוכו שהכהן מהטמא בהם ולכן נאמר
על כל נפשות מת לא יבא שהרשע נקרא מת .. ואמ׳ רעיא מהימנ׳ בגיני קדיש
בחה אמ׳ הכבו לאבי ולאמו לא יטמא מלאכי רפואה לגבי אנ׳ בהם ויתן
את רשעים קברו אחר קבר זו הוא לפי שאב ואם הם בגלות עם ישראל נתקיים
בהם הפסוק לא יטמא .. ולכן אליהו לא הקבר מלירד שאעפ׳ שאתה כהן
לאבי ולאמו לא יטמא שהרי קבה ואבינכו בגלות אזו היא קבר להם ואני
קבר ביניהם משביע אני עליך באם ה׳ חי וקיים לא הקבר לירד ואכם מארי
הכנפים הקדושים בשבעה עליכם בולכם שבעה זאת היא על כנפיכם
שבעה ה׳ בחי צדיק וקיים עמוד האמצעי קחו שבעה זו והעלו אותה על כנפיכם
במטרוניה בכבר אלה לגבי הקבה מלאכים אלוחים אל הקבה מהימין ומלאכי
אלוחים אלו בשמאל ומלאכים אל אב ואם יהיו סוברים לה משלה ומשע
ומכסים באוכ׳ ו׳ בשש כנפים אלו אנ׳ בו שפתים שמרים ממעל לו שש כנפים
ששבעה אלו שהיא הא אחרוש שהיא אוכ׳ ל׳ אל אם ההויה והיא ז׳ ובשבים יכסה
רגליו שהם רגלים אלו ובשבים משפתים אותה ואתה אליהו שעליה והוא הטעין
אוכף מכל טוב קרר אצלה וקהיה כרוב כתיב להוריד לך כל מלא כל טוב

כוונת הדברים
האב ואם אל ישראל
שהם בגלות בארץ
זו היא קבר אל
ובמו כן משפ
היא בארץ מואב
עמו ואליהו שהו
יכול לירד כי הי
אומ׳ לאבי ולא
אם יבא להם לא
בשבילכי אין אם
וזהו לאבי ולאמו
יטמא ואב׳ ירד
כמו שהשפעו לה
לשעלה והוא
קבר עמהם יש
וזו היא הרפואה
לעצמו ובזה כרע כל העניין ואפש
מה אנ׳ במשפ ויקבר אוכן בארץ מואב שהוא
אב ואם ועי׳ שהוא קבר בחל הם אבואם רבר
עמו שאם היה קבר בארץ היכה בשבינה
עמו לבדו ולא היכה השכינה אל מעשה הולכת עם ישראל
עמם ..

ארבעה ראשי שנים הם הכל כתוב ניסן ראשון על ראש השנה כי
לאחר לכן הדינין נעשים שהיו וכבר נגלה הוא יתוב על בריותיו שם
שהיום הכשרות כל הדינין ואת שאר יתלה יהיה יתין מניסן כי
מה הדינין ניחתין שיהיה ונתין בסופה ולשנה בלאש כתוב כי רחל השחין
שלה עמה הוא יסוד על ניסן שנים לריבוע ומהתחלת שנת עשרה הראשי כי
רחל שר חלק שהולך ואוף שר ניסן היום וזהו השיב בנקמי. ומלוי הנקבוע
כי נתינן כיצד התקבצו לא היה ערוכה להתלמדו כי כח הקודמים היה חלישה
בתיקון שלם ופנים נתנים כשבר שיכים אנחנו לבוין שהתלמידים נתרבה
אברהם ג שנים ענול כיוצא נמוד נקודה נתרסק וכבר ישעה שהיו בלולה
בלבבו בין בלבב ואם נקודה וכן אחה פחמז נקריה בקף עמה הוא יסוד לשנה
נבל האנשים נשארה הוייה כי שנה שהיו ואיוה יוסיף והנה נתקיים פשוטו
משתלשם הוא בעמה והיא שהוא לשראל עמה הוא על ירושלים אומרים כי חסד נקריה
הקל שנת שהיה לאחת ועמה הוא יסוד לבל הנשא באחרונים השמיים
התחתונים תאירה ומחשב והיא המעברה שהתקבל מהתחילים הדינים להכשרה
היא תנורה שנת לאחור ואז יסוד לשם שר בחוך מחנים פרקיה שהחוף שלם
ואם הייב היא שהיו יחלו שנת היו דינים כשלם עכשיו חנים נחנים ובשנים
הדינים שנת היא שנתו באחרי שהיו ואחה בשיבוב לשם אחורניות
שלישה הדינין שם כל זה שר הלילה אין קליפה כשהתחיל הלילה שנת היא ח
תנורה ביחל בשנה ושהו שרביט שרב דב וזהו שר חלק ושלחה ואילך תנורה
לשם בשלישה כל הסרקלי ישקה שר לחשבון שהי שנה שהי הלילה בחול
תוכב שההתחלה הכשורות ביחל שעה וזהו סוד חדשים לבעלים רבה ושהי
תשבה ביחל רבה לאה נאחונהן .. ברית הוא והיא בנלה לבין שהחדשים
אלהים ואלהי מלכיהו נעלה שהוא נלה העוב שמלך הוא שים שלם יסוד ונלה
והוא בם ראשי חדשים שנה ראשים והנה כל הלילה היא לשם שר שעה השחר
ניהו ניה. כבקר והנה היא לאה .. באחב הלילה בעלמה אלהים ואביש היא
עבלה בלה הוא יסוד וזהו חלק הכוחין כחזרה שהוא חסד נלה כלב בניהוי
מכאה ביה השב ונלה שלה בלילה נחיש ובנין הוא שבלילה מלכה וחלהוא
חלק בלה הוא יסוד וזהו שם הביב שעשב ישלך בנלה כיהוי חלבה שבב
שלי כל ושלי כה שהתלה בשלשה מלכיה בחד חדשים וזהו ישראל מלכה שבב
חלק בלה הוא יסוד שבביה כי שבב שלישי שהוא שלישי שהוא ישראל
שהוא בלה שהוא לשראל עמה הוא על ירושלים אומרים כי חסד נקריה
הקל שנת שהיה לאחת ועמה הוא יסוד לבל הנשא באחרונים השמיים
התחתונים תאירה ומחשב והיא המעברה שהתקבל מהתחילים הדינים להכשרה
היא תנורה שנת לאחור ואז יסוד לשם שר בחוך מחנים פרקיה שהחוף שלם
ואם הייב היא שהיו יחלו שנת היו דינים כשלם עכשיו חנים נחנים ובשנים
הדינים שנת היא שנתו באחרי שהיו ואחה בשיבוב לשם אחורניות
שלישה הדינין שם כל זה שר הלילה אין קליפה כשהתחיל הלילה שנת היא ח
תנורה ביחל בשנה ושהו שרביט שרב דב וזהו שר חלק ושלחה ואילך תנורה
לשם בשלישה כל הסרקלי ישקה שר לחשבון שהי שנה שהי הלילה בחול
תוכב שההתחלה הכשורות ביחל שעה וזהו סוד חדשים לבעלים רבה ושהי
תשבה ביחל רבה לאה נאחונהן .. ברית הוא והיא בנלה לבין שהחדשים
אלהים ואלהי מלכיהו נעלה שהוא נלה העוב שמלך הוא שים שלם יסוד ונלה
והוא בם ראשי חדשים שנה ראשים והנה כל הלילה היא לשם שר שעה השחר
ניהו ניה. כבקר והנה היא לאה .. באחב הלילה בעלמה אלהים ואביש היא
עבלה בלה הוא יסוד וזהו חלק הכוחין כחזרה שהוא חסד נלה כלב בניהוי
מכאה ביה השב ונלה שלה בלילה נחיש ובנין הוא שבלילה מלכה וחלהוא
חלק בלה הוא יסוד שבביה כי שבב שלישי שהוא שלישי שהוא ישראל

הוא ז' בשבעה שבעות דהיינו ז' ימים וז' שבעות הם י"ד ברה"ג ב"ה הם י"ד
דהיינו שופר וג' אבבת שבלולות בו שהם אש ומים ורוח וי' שופרות שהם
תשרת קרן קרת הרי י"ד בפסח היא השכיש י"ד הגדולה מצד החסר
ברה"ג היא י"ד החזקה מצד הגבורה במתן קורה יד רמה מצד עמוד
האמצעי נמצא שיש ג' ידות וג' פעמים י"ד הם מ"ב וג' אבבת שבלוליות מהם
עולים חמשש ומ' כחושבן יוד הא ואו הא"

תם ונשלם ספר רעיא מהימנא שבח לאל שוכן מעונה

ברוך ה' לעולם אמן ואמן ימלוך ה' לעולם אמן ואמן

אורה יי' מאד בפי ואברך אלהים במעקה לעת אשר אחו ביד ימיני ושרני
להגיע עד פה פה אשב כי אויתיה אשב לעסוק בקורה בקדושש
הזאת אתפלל לפני בבודו אלא ישלני מהאי עלמ' עד שאשלים את נפשי
ואעשש זוזרין לאורחי ויגלה עיני להוריעני מי אני ולמה באתי כדי שבקבוץ
נשמתי קודם צאתי מן העולם ולא קצורך לחזור עד ומה מאד אשפוך שיחי
לפניו יב' שאם שגיתי באשר כבבתי שימתול לי על עוני ובעלה לפניו כוונתי
ובכן הקורא בספרי אם ימצא פי' אחר באותו דבר אשר לא יסאר בעיניו מה
שבקבתי ימחוך על אשר ירשע לו שהוא אמת כי אני לעצמי כבבתי את אשר
הבינני הוא יב' בפי הדרכים אשר למדתי ואל בינתי אל קשעין ונם על מה שעשתי
ועולתי אם חטאתי אני מתורה לפניו יב' ואומ' חטאתי עויתי פשעתי ואתה
נשאת עון חטאתי כי גלוי וידוע לפניו יב' כי לא לכבדי עשיתי כי ידעתי
כי לא רעתי בו ובשר אנכי ולא בינתי אדם לי ולא נכנסתי לפניו ממחיצתי
כי אם לי ולבני שנהיה עסקים בו אם יגזור ה' בחיים

ואחרי כן תשתים אחרון ואחר תשתים הלה ואחרי הלה היה
יודע כי

ביבמות בפרק האומר גמ' אמר רבי יוחנן אמר רבי שמעון בן יהוצדק אמר רבי יוחנן אמר רבי שמעון בן יהוצדק אמר רבי יוחנן אמר רבי שמעון בן יהוצדק

ביחוד שהוא על שני. ל הויה ביחוד הוא לחותכת בין ה' המשיסה עד שיגיע בין
שלא. בכך והוא ל אחרי בלילה ונפל שלה ישתוק ואחריה ל שני עבריים נביא ויקץ
וכשהקץ אם תהיה בשוגג פנים והויה בריבוע שלה משקץ בוסיל אחרונה של תיבה שלה.
נהיה נפל פרשה ולחה עגלת בבא של אם אגלה למשק רפיון ופשעו נעלה בריבוע
חטאתי בתפלה. ם ייחוד בגלגל בריבוע. רפי נכה סוף הבקר יה יהיה יהוה סוף
הוא ריש יוד כזה לי והנחן ישמעאל ויין. סוף בריבוע בנה הוא שעד היובל ישמעאל
תפלה וחשמל נעדרוך ואנוס השערתים הם הבני בולוס מחסדים ונעדרוך
מחבר אבשה תשמיש סנן שלה אחרונה ואחד ושאדים פעמים יהיה שלך
ואחר. בקבן חלין הוא הפה הוא אם ראשי בריבוע כל הנשלה ההלל ו
ושורשו שני שהיה שהוא מחרים ויין אוהבים על כל אם שהיה הוא שני
פעמים שהיה ויין מלוא ושלה הבן ובוא יהיה נבי חשמל ריבועאות
נחה הפה נשלה אחרונה בקבן הוא מרפשה שהיה בנגע אם חשמל שהוא מרפשה
שהיה פעמים. לישראל נפסל ראשי בריבוע ומוסר הוא סוף אם אסיפים לחתך
אם אסור לשבת לך וכולו כישראל ם — ו חורב שובה ישראל ראשי בריבוע ומוסר.
בריבוע חשבה כשר אם היה נפל ואם תהיה נפסל חשקה. ולא אל חלוא אלהי ואחד
ולא. ראה כאוהבים ל ושוד ישראל ואהבו שובה ישראל. ואשתחוה בבקר אחרונה הנלחמים
אחר לישראל בריבוע ל אחרי שובה ישראל ואהבו שובה ישראל. ואשתחוה בבקר אחרונה הנלחמים
אחר לישראל בריבוע ל אחרי שובה ישראל ואהבו שובה ישראל. ואשתחוה בבקר אחרונה הנלחמים
אחר לישראל בריבוע ל אחרי שובה ישראל ואהבו שובה ישראל. ואשתחוה בבקר אחרונה הנלחמים
אחר לישראל בריבוע ל אחרי שובה ישראל ואהבו שובה ישראל. ואשתחוה בבקר אחרונה הנלחמים
אחר לישראל בריבוע ל אחרי שובה ישראל ואהבו שובה ישראל. ואשתחוה בבקר אחרונה הנלחמים
אחר לישראל בריבוע ל אחרי שובה ישראל ואהבו שובה ישראל. ואשתחוה בבקר אחרונה הנלחמים
אחר לישראל בריבוע ל אחרי שובה ישראל ואהבו שובה ישראל. ואשתחוה בבקר אחרונה הנלחמים
אחר לישראל בריבוע ל אחרי שובה ישראל ואהבו שובה ישראל. ואשתחוה בבקר אחרונה הנלחמים
אחר לישראל בריבוע ל אחרי שובה ישראל ואהבו שובה ישראל. ואשתחוה בבקר אחרונה הנלחמים
אחר לישראל בריבוע ל אחרי שובה ישראל ואהבו שובה ישראל. ואשתחוה בבקר אחרונה הנלחמים
אחר לישראל בריבוע ל אחרי שובה ישראל ואהבו שובה ישראל. ואשתחוה בבקר אחרונה הנלחמים
אחר לישראל בריבוע ל אחרי שובה ישראל ואהבו שובה ישראל. ואשתחוה בבקר אחרונה הנלחמים
אחר לישראל בריבוע ל אחרי שובה ישראל ואהבו שובה ישראל. ואשתחוה בבקר אחרונה הנלחמים

המתים יהיה כמו נפל למה כי רבים תלליים הפילה שהבעל בורה שהן
האחד בקריאתו לשמוה הנ"ל כפי מה שיקרא נמצא שהמחזיק בדו
נורם לבב ההארה לשמוה הנז' לעיל אדני ומה ושדי ועץ חיים
למחזיקים בה ולהפך לנבל שאינו מסיעם .. ועתה אנו מוריעך בה
הטבילה מקוה נ"
קנא ואהיה בהיהין ניח קנא וניח כעס והטבילה בכונה אם אהיה
בהיהין מועילה לבטל הכעס אלקי הה יוד הה .. מקוה מ' סיאש
רומז בבינה אשר סודה מ' .. בהפילה רה"ש כרנו אחד שאר
קיבה כנגד יא' סמאני הקטרה מי כמוך שמוש קיבה כנגד
שמונה בגדים של כהן גדול ויש ארבעה ובכן כנגד ארבעה
מילוי יהוה ובכן יתקדש כנגד מילוי יודין שהם נקראו קדש ולכן
המצא במילה יתקדש שדי הק' שנשלם שדי הק' .. ובכן בן פחדך
כנגד שם סג' ולכן הן פחדך שלה הקסב קסב יבא ממעש פר' פר'
כנגד גבריאל שקסב הסופר בין מכניו רוצה לומ' שהוא כולל חמש
גבורות שליורות וחמש גבורות בחבונות שכללם קסב .. ובכן
תן כבד כנגד שם המלא באלפין .. ובכן צדיקים כנגד שם המלא
בהיהין .. שק' בנ' ה' כנגד ר' יודין שבשם עב' כל יוד שורה
פעמים עד' מקום הוא ה' וארבעה אותיות הדי קדש ושק' בחילוקי
את בש שלה ו' הדי קדוש .. שין של שק' לבדה כנגד ג' יודין שבשם
סג' ויוד שהוא הקוקי כנגד יוד שבשם מה' והכונה בלבשה השק'
מפני שבשחטא מנע הקוצין הקדושין הנמשכין לקדושש מעשך אותם
לשק' שסודו ב' כוחות הטומאש של עשו ויהו סוד וב' איש עמו
וכיון שחוזר בתשובה ולובש שק' ממשיך היודין למקומם מעב' לסג'
ומסג' למה' ומה' לבן .. אפר באב בש עם המילה בנ' קדוש כנגד
שם יוד הי' ויו הי' כיצד אל' ארבעה יודין שלים ה' בחשבן מקום וחילוקי
פא' הוא ואו וחילוקי דיש היא נימל עם המלה הדי קדוש לומ' לך
שהאובל אפר בשיוצא מיום הכשיר ולובש שק' נקרא קדוש .. נילגולי
הבא של הבהמה יתגלגל בעטלקי .. הבא של הנדה יבא בגילגול נויה .. הבא
של אשה איש יתגלגל בחמור .. הבא של אמו יתגלגל בחמורתה .. הבא של
חבר יתגלגל בשפן או ארנבת .. הבא של כלבו יתגלגל בפרדה .. הבא של
אחוקו בחסידה ובן של חמוקו .. הבא של הנויה בקדשה יהודית .. הבא של
אשה אביו בגמל .. של אשה אחיו בפרד .. הטעם שעם הארץ מוכר
לנחרו בשבת שחל להיות ביה' מפני שנשמתו משביה ובשבת שעלים השלמות
מגיע פנימו עד אצילות נמצא שפנימו שלה ופונם בכל השלמות עד אצילות

כל אלו הגלגולים
הם אם לא שאה
כשובה

ואהו חסד
הוא

ולבן אז שפונם באצילות מעבר לנחרו בו ביום .. שם מב׳ אבניבן ולריך שברעבי
אינו באצילות ולא בבריאה ולא בצירה ולא בעשייה אלא בצירה אבל
שם מב׳ אשר באצילות הוא שם הויה שמילואו יוד והארבעה אותיות
הם יד׳ ומילוי המילוי כח׳ הרי מב׳ .. לחוטא במחשבה בעשה פה׳ בלו הגלגולים
בעשיות בנגד מב׳ מילוי מה׳ חשבון .. יהו׳ שלה על חשבה בעשי׳ יהו מה שיכון הבועל
על קצה והו קצה השמים .. הנשבע לשקר תשובתו לז׳ בעשיות
כמעין הבל שפנם .. המקלה בכבד אביו או אמו בשובתו בו בעשיות
שפנם בשם יה שעולה בו כזה יוד הא וילקה בו מלקיות .. הבועל
נידה יתענה נט׳ בעשיות וילקה בכל יום ויטבול ולא יבשל כל הנט
בעשיות רק ליל שבת ויאכל בארץ על השפר כל הנט ימים .. נבל
פי׳ נד׳ הי׳ שנדם שביש בגלות .. הטעם למתעשה שני וחמישי לפי
שנתרה שולטת ביום שני והוד ביום חמישי ולכן המתעשה יכוין לכלול
גבורה בחסד והוד בעלה דין ברחמים ולקדוב פרי קראים בקרבנות
ויעלה עליו כאילו הקריב נפשו ויאמר מלאון הדע ורבילות .. בשוב
למחוייב ד׳ מיתות בד׳ יתעשה מאתים ימים רצפים ויקרא בכל יום
פרשת העקידה בכוונה ויקבל לבראו שזכות אברהם שנתנסה
באש יצילהו משריפה ובזכות יצחק שנעקד מהרג ובזכות יעקב
שנגלה בגלות מחנק שהגלות רומה לחנק ובזכות שלשתן מסקילה
.. ויכוין בארבע אותיות של השם סקילה יוד שריפה הא הרינה ואו
חנק ה׳ .. יחוד אמתי אשמרה דרכי מחטוא בלשוני אשי
בעבר מה הוא כד׳ כד׳ פי׳ השני שלישי חסד מעולה של זה ומופי בעבר
לו׳ מילוי ממילוי בן אמרתי תרע עשרה הויות אשמרה הקמו הק
מילוי אהיה מו מילוי עב׳ דרכי דלד רלב מד׳ מילואים ושנים משני
הוללים מחטוא סד׳ אדנות בלשוני שלח קנא קנא אל אדני השר
מלך דרכי באבא קנלם שני אלהים הניקוד אמרתי אשמרה דרכי
ראשי תיבת קריאת הקון מה׳ .. כלל משם עב׳ שהוא בחכמה
יוצא אדם מעוני שמילואו מו ומו הוא אדם מה והכולל ומאדם יצא
חוה כיצד הסיר שם הויה בו ממו בשאר חוה שעולה יט׳ נמצא שמילוי
עב׳ יוצא אדם שהוא מו ומחו יוצא חוה .. כלל מילוי אהיה שלביש
הוא מד׳ כמעין דם ודם הוא חיות האדם נמצא שמילוי אהיה שהוא
דם הוא חיות האדם שהוא תת׳ ויהו שופך דם האדם באדם פי׳ דם
שהוא מילוי אהיה הוא האדם הוא חיות לבת׳ .. סוד בעשיות שובבם
צריך לכוין בשם עב׳ שיש בו ד׳ יורין ובל אכלולה מעשר הוא ארבעים

ובל יום צריך לבוין לעלות חלק אחר מהיור שהיא ארצה בעונו ובפרט
בעון שכבר ירע סוחטי הילדים ונתן כח ומיות לקליפות עתה יסיף
החיות בקשיותיו ויאחרו מבים ומהו אובו בנים אובבים שהוא נבני
שאפך בורשו לקליפות אובו למקומם ״ כלל ברידה יש לה שלשה אל
כמו שיש ברידיה יש ברידה אלא שהם אחרים ישן אל שלה בהיות
שאין לה שערות אורות והם מאהיה וכן כמצא שאל מלא אלא
למר ואהיה שלים אור פי׳ שהם אורות פשוטים בלי מסך ברידיה
בהיות שיש לו שערות באה האור על ירי מסך השערות אמנם בה
באים בלבי מסך ״ כלל עשרה אלהים אוכיוכיו הם ג׳ ולב׳ מילוי
אלהים ויג׳ מילואו וחמש אוכיות הרי מאה ״ כלל שלשה אל אל אל
עולה מנן ושאה אוכיות מג׳ אל הרי מאה עם הכולל ״ ואלו הג׳
אל הם אל הויה אל אדנות אל אהיה ״ כלל רמ״ח הוא רי״ו לב׳ רמ״ח שני
רמ״ג צ״ד וה׳ ״ כלל יוד פעמים ה׳ יה׳ פעמים יוד עולה ש׳ ״ כלל שם״ה
מצפץ אדנות או אלהים אדנות שם״ה שני שני הויות רפ״ק וקצ״ו ״ כל
קטון מהדינין אלהים ״ שם ס״ג יש בו שני אל ג׳ יודין שבו ואלא אחר
הרי אל ״ כ״ו ור׳ אוכיות והכולל הרי אל שני ״ הויה ואלהים יב״ק
״ כשם בחי״ק קק״ אלהים לומ׳ לך כל הכושם מיתעד כל הקק״ אלהים ״
״ ג׳ מיני כ״ר אחר מציור ה״א שבי צרות דודי דלת ואו דלת יוד שני
של המילוי מימניך ובמלא כדה ג׳ של אדנות סימניך ובעד כדה ״ כלל
טוב אלהים עולה ש׳ הסר כמנין אלהים יאחר רוח ויהו רוח אלהים ״ כלל
עב׳ סג׳ מה׳ כל א׳ פשוט כפול משולש מרובע מלא ״ פי׳ ארבעה מלא
את החמשה הוא ר׳ אוכיות של יהו״ה אב החמשה של המילוי ״ כלל ג׳ אהיה מלא
הנה ארבעה הויה ר׳ לב׳ סך המילואים בשא ״ ג׳ אלפים משלפי שלשה
אלפין יש בשם עולה משל אלא אלא אלא ״ כלל עשרה אלהים הרמ״ה ״ כל
ג׳ מידות ע״ל ״ כל חסר הויה הויה עולה כו׳ חצי כו׳ יג׳ כמנין אחר והו אחר
לכל אחר ״ חי׳ יצחק קם״ מהאחוריים ״ יחוד שמש וירח עמד זכולה ראשי
כיבה שפו כנגד חשמל נהורין ועשר אוכיות של שם הויה ביודין ״ סופי תיבה
שיו כנגד אלהים שעולה ש׳ ויג׳ אוכיות מילואו וחמש אוכיוכיו שמש עולה
הרם כנגד שך שך דינין של לאה ושל רחל ״ ירח נב כנגד אלהים שעולה קק
ויג׳ מילואו וחמש אוכיוכיו עמד עולה קיד לבוין בשם עב׳ מב׳ וכולו בודין
למתק אלו האלהים כולם הנו׳ ״ ובלה כנגד מילוי מילואו אדני שעולה לג׳ וי׳
אוכיוכיו וחמש אוכיוכיו ״ השם הוא הוא שמש באת בש אוכיות ביב כנגד
אוכיות הויה באלפין יוד הא ואו הא עם יהו״ה הם מנין ביב ניקוד ראשי כיבה

פשוט כפול משולש
מרובע כמה א׳ אל
אלה אלהי אלהים

שורש השלוחה בי"ג דינין ...

שלשה ירח שלשה עדיה יקרא הינון כמ"ש ...

שלשה צמ"ח בשלש השניה ... בשובך לנאמנה לעולם כי"ג דינין

שלשה צמ"ח בשלש השניה ... בשובך לנאמנה לעולם כי"ג דינין

והנשמם שהם בחי' הפרטים הנמשכים מהשרשים הכלליים שהם

הכלכלה ואלו הן חיות הכל שהם ל"ב כלכל ויהיו ונכשלו עלה בלחם

הוא בסוד ל"ב נתיבות חכמה כי ענין עולה עדיה בכלכלה הוא

והבוונה שהכלכל בחכמה שהוא חשמל והשמל הם חיות שהורין שהם

שבעים שהכל מתפרטין מהך חי שמפיורכ הוא להרחיק הקליפות

מהשלוכ ובשהוא הכלכל הנ"ל שהוא חשמל הוא חיות והוא הכלכל

הוא שהוא השכינה כלכל ונכון כשהוא הכל ... כלל מהרס נקרא

ביום מהר הסיני בחמשה חמדים ואחד שהכשמנו נקרא מהרסה ... הוא הפי'

כי בין שהוא לשון אכל צריך שהוא בחי' הפרטים שהם שבעים

שם ... כלל נאמר בהעלה בהעלותך את הנרות ואקוטלם הרמה הפתי' שהשכל

נקרא הכלכל והוא הנפרסם לשון נקרא שהוא שם אם אלהי' והוא שלה

נו ... כלל נאמר בהעלה בהעלותך את הנרות ואקוטלם הרמה הפתי' שהשכל

נקרא הכלכל והוא הנפרסם לשון נקרא שהוא שם אם אלהי' והוא שלה

סלה כלה ויכלם בשים שלום ויזכה לכוך המלכה ... שלה והויה שלה

יכלה כהשכלה הפרטים לכל הפרטים ... נו יכלה כמ"ש יכלו הימים

ואין יכולה הרחמים לכל הפרטים ... שלה והויה שלה

שלה ... שלה והויה שלה

ואין כלה אין כוונה אם אלהים שלה שם הכלכל ... שלה סמ"ך עלה

שלה כי פרטים הנקרא ויהי ויהי ויהי כוונה אלהים שהם

הפרטים שבכלכל הנקרא אלהים שהם שבעים שהם ל"ב נתיבות

שלה כלה הוא בסוד ל"ב נתיבות חכמה שהוא חשמל והשמל הם

חיות שהורין שהם שבעים שהכל מתפרטין מהך חי שמפיורכ הוא

להרחיק הקליפות מהשלוכ ובשהוא הכלכל הנ"ל שהוא חשמל הוא

חיות והוא הכלכל הנ"ל שהוא חשמל והשמל הם חיות שהורין

שהם שבעים שהכל מתפרטין מהך חי שמפיורכ הוא להרחיק

הקליפות מהשלוכ ובשהוא הכלכל הנ"ל שהוא חשמל הוא חיות

והוא הכלכל הנ"ל שהוא חשמל והשמל הם חיות שהורין שהם

שבעים שהכל מתפרטין מהך חי שמפיורכ הוא להרחיק הקליפות

מהשלוכ ובשהוא הכלכל הנ"ל שהוא חשמל הוא חיות והוא הכלכל

הנ"ל שהוא חשמל והשמל הם חיות שהורין שהם שבעים שהכל

מתפרטין מהך חי שמפיורכ הוא להרחיק הקליפות מהשלוכ

ובשהוא הכלכל הנ"ל שהוא חשמל הוא חיות והוא הכלכל הנ"ל

שהוא חשמל והשמל הם חיות שהורין שהם שבעים שהכל

מתפרטין מהך חי שמפיורכ הוא להרחיק הקליפות מהשלוכ

ובשהוא הכלכל הנ"ל שהוא חשמל הוא חיות והוא הכלכל הנ"ל

שהוא חשמל והשמל הם חיות שהורין שהם שבעים שהכל

מתפרטין מהך חי שמפיורכ הוא להרחיק הקליפות מהשלוכ

ובשהוא הכלכל הנ"ל שהוא חשמל הוא חיות והוא הכלכל הנ"ל

שהוא חשמל והשמל הם חיות שהורין שהם שבעים שהכל

מתפרטין מהך חי שמפיורכ הוא להרחיק הקליפות מהשלוכ

ואחר הביאו לשם פעמים שלשה וקם אחד הכותב להיכן אחנים א
עם חמשה וכה לעבותה ..

כל פעם כך יכול אחד השלשה וקם אחד הכותב שיוכיח כך יכול
כל פעם כך יכול אחד השלשה וקם אחד הכותב שיוכיח כך יכול
כאילו השוכר שהוא עד הדע את הכל או ואחד יכול שלשה אחד
יודע הכל והוא סוד כל החכמות לעצת ולאלי הבוכר הכל מיוע
הדע את הכל ועל כל הדע את הכל שוכר ידעה כל מה שיכול אם
יכתוב אוכיר עד הדע את יכול עוכר הדע את הכל שוכר כל אחד
אינו יכול לעשות כל מלאכה שבעולם ואם יעשה אחד מהם
שלהם למיד הדעת לעשה כמה לשנה יהוה יחדיו אחד נשאך והוא הכלשעה
כך שהיה השוכר שלהם ולמען אמת לך כל אחד שאך נשאך והיה חוזר
הכל עוכר ואחד משאה אחרונה כאחת בקרבן הכלו וכל
שלהם למיד הדעת לעשה כמה לשנה יהוה יחדיו אחד נשאך והוא הכלשעה
כך שהיה השוכר שלהם ולמען אמת לך כל אחד שאך נשאך והיה חוזר
הכל עוכר ואחד משאה אחרונה כאחת בקרבן הכלו וכל

ואכן לא אחת כשנכנס
לפעמים אחד כשנכנס

היה מלא העוף את הכל ולעשה מלא הדע את הכל ואכר ידעך מאחר הדעתי
הוא והכל ולעשה מהכל והשכר יש מהדע את הכל ואיך השכר כך מהלך
כאילו השוכר שהוא עד הדע את הכל או ואחד יכול שלשה אחד
היה מהכל אכ"ל מהכל הוא כלעשה מלא הדע את הכל ולעשה עם הוא
שהכל נמצא שהוא מלא הדע את הכל ולעשה עם הוא שהכל נמצא
מיכאל לשכ אחד שאך נשאך לי הדעי עת הדעת של מאחר נשכר חוץ מלעשה עם
ואם כבר אחד שאך לי הדעי עת הדעת של מאחר נשכר חוץ מלעשה עם
יודע ונשאך יכול לעשה ונשאך כך נשכר נשכרתו .. עד שלמלך
ודע כי יכול אלעשה הוא הכל מיכאל מאחר נשכר חוץ מלעשה עם
הוא עד עצה הלא יכול ואחד אחד חכמה כך הוא לה ואחד אל כל הדעת
ויכלעשה שלשה ואחד סוד כל החכמות כאילו אחד כך כל הדעת
עד וכשכר בשלשה כיוון ידעו החכמות חכמה ויאמרו שה אחד הכל הדעת
הוא נדעת והיה שכין הנשיאה אחד כל החכמות עד ואחד לכל הדעת
שאחד אלעשה כל מלאכה כל הדעת עד שלמלך שאך נשאך עד שלמלך
ויהי כך עד שבת אחד ושבת אחד והיו כל החכמות וכאילו
כאילו עלה והיה כך עד שבת אחד ושבת אחד והיו כל החכמות
שהם אינם יכולים לעשות כמה לשנה יהוה יחדיו אחד נשאך והוא הכלשעה
כך שהיה השוכר שלהם ולמען אמת לך כל אחד שאך נשאך והיה חוזר
הכל עוכר ואחד משאה אחרונה כאחת בקרבן הכלו וכל

אשר בנדה

[illegible] שם יהוה ובשם המפורש ולא אוכל לכל ראשי מארי מקבל
[illegible] אוכל ולא יתחלל יוכל אנ בו לנבי השלם והוא מחלל
[illegible] לך רשות כי אנו אלוה אל מארי שלם ונורא אם בעשה ואם
[illegible] ואם בקבה עליה ובשלו המרוב הכלולה בם בעברו במעשה ואם בעשה ולא בקבה
[illegible] ולא שבוע ולא חרש ולא שוע ולא מיר רשיע מהימנ הנה הכלים אל
[illegible] שאולנו שליהם ליל שאורים כולם [illegible] לבינקם שאורים
[illegible] ואשור בכל שהוא וכל המאכל והמשקה אל פסח כלם
[illegible] ומי שאשור אוכם מחמץ ואשור נוגה הוא שאור למעשה ולמשלה
[illegible] בו לא ינורך רע ובשבילכם בעשה נוגה ונאמר בכר
[illegible] ולא יאכל בכר והיר הקרב יומר לכם נאמרנו ונוגה הוא בכר פסח
הוא [illegible] ימים בעינו מרהם שהוא כסף מוזקק מי שמשרב בו שופרה
[illegible] מי שמשרב חמץ ואשור כל שהוא בשלה כאילו
[illegible] המלך ומה מי שמשרב בעפה אלו אום בשרובה הרי
הוא כאילו מקבר חוכם המלך כי ידוע כי הוא חוכם המלך שהוא בריבה
[illegible] ויהי בזוק בלוי כי המשקר בפסח הוא בלוי באיבור
[illegible] כי הרע אל מרהם שהוא האור העליון הוא הכריב שהוא הבריב
כמו אנ אור ידוע לבריב ואוכיבה ידע בו שיהיה בלבי אום בשרובה [illegible]
.. ראש בשנה הוא ידוע שהא איכתב אם כן רים נפשות ועברנו אל איכתב
אם היה שעבר אוכנו מהרם בשר אל בהמלין אל יד אשר היא רומה
לעשרים איכתב ולכן אנו בדקעין בקעשה בראשון ובקעשה באחרון ועשרים
בקעשרים באמצע לעבור אבן איכתב באמצע אשרי בכן אנעבר באבי ועבר
בו לעשות בכנו הוא במקום בנו אל המלך העליון .. מעשרון אשרי אבה
ואשרי בנוך שהם בקעשרים ועשרים בהמלין בחבר ראשון אדונים ולכן אעבר
שאהה עבר לאדונים מלך אבה של כל המעשים אל שאר שמים מלך שלכל
המלכים מלכו אל השרים וכל עבאו ומיילכיו ירא מלך מי נרם זה בשבל
שאהה שרתיך לאחרים ואהה משמש לאחרים ולכן נקי שרי אבן שלה מעשרין
שרי והוא שרי אל המחזיק שהוא מבחון אחר הבקר ואם יהוה שהוא אדונים
מלכים וכן הוא כאשר הקבה יורד לשלוש על עץ הרעב עוב ורע שהוא מעשרו
עוב ורע הוא סמל שר מלך השרים מעשרון המלאך הוא מלך המלכים ונמצא
כי הוא שרי אל אילן עוב ורע אבל אבר אילן החיים שהוא הבקר שרי הוא יסוד
ולכן למעשה שאינו מקום הייחוד אינו היסוד שהוא מעשרון הוא ארונו אחר
אלא הם אינם עבר שהוא מעשרון ורק שהיא המלכות ולמשלה אחר הוא
שהוא שלם הייחוד ולכן הקה ויסוד הוא אחר כי נעלם ובריב אינו חוצבים אחר
שהוא שמור האמצעי וצריך בעון בהמלין אל ראש שידוע כי מה שהוא של ראש
הבקר היא ביש נמצא כי הבהמלין הוא בחי מה שהוא האחים כי כאשר הוא אבר
אילן החיים אל האילנות הוא בהמלין אל ראש ביש של הבקר ומלכות בהמלה אל
יד והוא למשלה באילן החיים אל האילנות ולמעשה בשלה הבריאה אילן החיים כאשר

כלומר שהחסר הוא
ואוכיבה אלא ידע
ביסוד שכן עבר אל
בריך שיהיה וכו'

רפנ

שהיא מלכות ראש של

אם קפילין של ראש הם מצד הכסא העליון ~~שהוא~~ מעטרון קפילין של יד
שלו הוא כסא הקטן וזה הוא שאמ׳ הנביא עליו כסא כבד מקם מ ירמיה יז
מראשון שהוא כסא כבד כלומ׳ של מי שנקראת כבד דהיינו המלכות כלזה
הוא מצד אילן החיים הן דאצילות הן דבריאה אבל מצד עץ הדעת טוב ורע
בקשר של קפילין נקשר יצר הרע קטר יצר הטוב בעבד קטר ארונו בקול
הקורה בקול הקפלה בקול השופר והקול ההוא הוא אליו כמו רמח וקול שופר
זה הוא קול עמוד האמצעי אשר הוא כולל אש ורוח ומים יען הוא כלול מן אקב
אשר בה ה׳ י׳ ו׳ ה׳ היא באברהם כנודע אלה קולות השמים בהבראם באברהם
י׳ ביצחק ובכל מקום כאשר שולט ה׳ על י׳ הוא דין וזהו שאם יה לפעמים
הוא על הסדר ולפעמים הוא ה׳ י׳ ולכן עלה אלהים בקדושה וידוע כי אלהים קילים מ
הוא דין והוא עלה ה׳ על י׳ בקדושה דהיינו בקול השופר הרי ה׳ י׳ והזאו הוא
מן ואלה ישקב וזהו רוח השופר והכלי של כל הג׳ היא השכינה והיא מן שופ ה׳ באופן השם מלא
כי השופרות הם י׳ שופרות שהם קשרת קשת קרת אשר מקלבשים בהם
הא יוד ואו הא וכל אוכיות אלו שמקלבשות בהם שהם ג׳ ב׳ הם בשלשלאות
ורמחים וסייפין והנה קדושה היא שלשלת וכי שופרות יש שני קדושות א׳
בקשרת וא׳ בקרת והם א׳ שנבה והאם רובצת על האפרוחים או על הבצים
והם ישראל שמצפצפין לה בכמה קפלות והיא אינה רוצה לירד אצלם מה
שעשים ישראל לוקחים האם שהיא השכינה עמהם וקושרין אוקה בקשר של ה׳
קפילין ובאשר מגישים לקש קוראים בנים שלה בשאה כיבה שלה ייחוד שם
שמע ישראל יהוה אלהינו יהוה אחד והרי יורדים אצל אמם ג׳ ז׳ וקושרים
אוקם עמה וזהו מה שאמ׳ הכבו אשר קקראו כלומ׳ שקוראים אוקה וזו היא
שונהה כמו מועדה כי שונקה היא קש וכן המועד הוא כגוון זה אם המצה
בה ישראל מזמנין לז׳ ימי הפסח וכן מזמנין לז׳ ימי סוכות בז׳ מינים שהם
לולב ואתרוג וג׳ הדסים וב׳ בדי ערבה ובשבעות קוראים אוקו בקוב ה׳ הוא
יום דין באופן כי כל א׳ הוא במינו קריאתו וכל מי שקורא כל מדרגה במינה
דהיינו פסח במינו וכן סוכות וכן שבעות יתקיים בו אז הקרא וה׳ ינינה
כי אז הוא ח׳ מין א׳ וז׳ ימים בכל א׳ וכן אז במוכות הוא ז׳ ימי סוכות וח׳
חו. עצרת ובפסח אז הוא ז׳ ימי פסח ומצה אז סוכה וז׳ מינו לולב שהם ג׳ ה
הדסים וב׳ ערבה לולב ואתרוג והם כלולים בד׳ דהיינו אתרוג לולב הדס ערבה
נמצא שהם ז׳ והם ד׳ הרי יא׳ כחשבון ה׳ ו׳ וצריך לומ׳ הלל עליהם להשלים שם יהוה
כי יצטרך להשלים השם יה ואנו אומרים הללויה הרי השם שלם וצריך להשלוקה
במחשבה בד׳ מינין זהו שכבו אמרכי אעלה בקמר ומלכא שלה הוא סימן אתרוג שיר ה׳ ע׳
ערבה לולב הדס ומחשבה הוא שמו המפורש שנשלם בה כי מחשבה ידוע שהיא יוד
כגוון יד׳ פרקין של יד ימין שבו צריך לקחת הלולב ומהו כן מהן קורה כי שבעות

שמע בנים אצל אמם
ישראל שלקחו אוקה
ודו אוקה בקשר של
קפילין ובשבע כיבה
קש הם כלולים בו
ימרות עליונים והז
ים מדות הבטן כולם
ים ומהקשרים עם
ים של ישראל שהיא
כיבה הקטנים

הוא

בעשייה בחטאו אם לא עשה בשובה .. והנה בנין ד' תלוקי כפרה עד
אדם על מלכות עשה לא זז מעם עד שמוחלין לו היום כי פנם בעשייה שהפריד
מלכות לבן הבא בבינון לשוב למקומם ודע כל הפנימות הם ביהוה וזהו
הפושעים בי מפני שהארבעה אותיות יהוה הם כנגד הארבעה עולמות
באי זה עולם שיפנים הוא נוגע באותיות יהוה ועוד כי שם בן עשיה ומה
יצירה וסג' בריאה ועב' כירוע עבר אדם על לא העשה ועשה בשובה
קולה ויה' מכפר להיות כי הפריד ההא כי בעשייה מורידין אותה לקליפה
ודע כי יש ד' מיני בשובה לשוב ההא בעשייה בהויית כי נאחזת בקליפות לפי
מה שעבר מלכות עשה ודע כי כרד לפעמים לשלשה עליונות של הקליפה
ופה הבא נתקן כי לפעמים חוזרים לקדושה כענין ירדן שנוטל מזה כירוע
לסוד האבנים שלבה הקוב להקים ולבקוב באד הטיב וזהו סוד עדי מקלו
ולעולם הם שלשה עד שנם לעביר לבא אמ' ויספר לך שלש ודע שהשלשה
שמעבר לירדן הם חוצה לארץ הם השלשה של קליפות ובג' שבאים הם הוזרת
מלכות יצירה בעשיה ולעביר שהכל באי' השלשה של עשייה ומלכות בריאה
בשלשה של יצירה ואצילות לשלשה בריאה וזה נלות שביעה כן יגלה הוא אמנם
יעשה חטא שיגלה שביעה של עשייה בזרעעת של קליפה ואיזה פנם בשלשה
התחתונות לירכים ולפעמים מלכות של קליפה וכן לשלשה עצמן יצירה בעשייה
ובריאה ביצירה בארבעה חלוקות הנזכרים נחזור אם עשה חטא שעבר בעשה
עשה הבשובה ישוב המלכות במקומה והתחבר בבקב' היינו בשובה .. או באופן
אחר בעשיו הרעים הפריד בקב' מבנה עבה בשובה החזור ובשובה בקב' בעלות
בעלות מלכות לאימ' ואז יעלה גם הוא וזהו בשובה הא היא המשיבה לבשובה
שהוא ביעה .. או באופן שלישי והכונה שלפעמים יהיה החטאה ויש פירוד
בין הבה והיא כרד הבשובה שהיא ביעה למלכות ואז יחזור מלכות ובקב' אנורם
הביעה הרידה לקבדם וזהו בשובה .. או באופן אחר שבחטאו הפריד
בין חכמה ובהר בעלות ביעה לכבד בבשובתו עולה גם חכמה עמה וזהו
השובה .. נחזור לד' תלוקי כפרה הא' פונם בעשייה מלכות עשה עשה
בשובה נתקן היה מחייבי לאין פונם ביצירה בבסמה נהפרה המלכות ונסב לא
אמש קלות עשה בשובה חזרה למקומה ואותו החלל שבין שש קלות היא רוצה
להשיגם ולא יכולה לעלות וזהו קולה עד יום כפור שבאים אורות מבריאה ואז עולם
להם וזהו בשובה קולה ויה' לכפר עבר בחייבי כריתות שפונם עולם הבריאה
אז בשובה ויום כיפור קולים ממש כרלעיל עד יבאו יסורין מאבא ואימא יסור
יסרני יה' מן המלכה קראתי יה' ואז נתכפר לנמרי עבר חילול ה' שהוא באצילות
נדם מוב במקום חיי עד שבשובה ויה' ויסורין קולין כרלעיל ומיתה ממרקת מייה

ד' במילוי ההין שעולם בן

שלה שין והכוונה היא שהיא שין בשם ה' והיא היא שמה ונקלה בראשי
כי גם שלה בן ואלינו שהיה יהודה בשמלך והשין הם אלפים ושם אלינו
תולין שהוא יסוד הגבורה והאלינו שלה שהיה כי כל אחד מהחסדים שלה
אינו תלוים ונקלע בפחד אחד שהוא הגבורה ואלינו שהוא שם שלוש עם שלוש
אות חובתו אלהינו עם סוד חשבון חתנים הוא סוד הנון והסמך הוא סוד
לבון וכאן בל ובה שם הוי"ה לשון יסוד ברך יהי אור וכן אלהים
שהוא בגימטריא שלוש פעמים ... שהוא אלינו כי בלשון הקודש אלהינו
נקרא הבורא שהוא בכח הכל ולא היה יכול למשלה ועיר יהי אור ושהוא
עתה הוא יסוד שלוש כמשה שנקרא חשוך ואין כלי
והכלים נשבר הנקל למשה למשך למשלה היו כלים של אור ולא היה כלי
שהוא הלוח היו שם למשלה אלא שפירוד והלילה ואחר אור חיוך עלמין
חתני כיון לעולם הוא יסוד והאלינו שלכולם כי הוא חומשה הכוונה
למשלה וכן כיצד הכלים שבו. לעולם משקולים הנשך משלוש הכל נשבר
כלים למוחים שעלין שהוא שלוש. הנשך לוקח תיכף שהוא נשאים שלוש
שלמעלה והשין כי כבר ידעת כי שלוש יסוד נקרא נשאים שלמעלה
ונקלה כאהלו ושם האדם אין הקדמה שהוא כמו שלוש כמו שהוא
אחרונה ואחרי חומשה שלבחינה השניה הוא כי הכתר חומה לו ואין שפעת
הוא היו אולמים אחר שהוא שלוש שלוש נקרא נשאים שלמעלה
נקרא הבורא שהוא הכוונה אלהינו נשאים השלוש שהוא יסוד למשלה יסוד נקרא
נחי שהוא סוד הנון והסמך שהוא שלוש אחרונה ואחרי שהוא חומשה
לו אחד שהוא כתר והסוד שהוא שלוש אחרונה כל אחד שלהם חלק בשלה
יסוד השלוש ואחד ישלוש לשלוש ... כי הנה כל שלוש יחוד
ואלינו שהוא חומשה לתוך שהוא נחתי ואחרי שהוא חומשה לתוך
והכל כלשון כשהוא חומשה חומשה אלא לכל שהוא חומשה ובכל חומשה
נקרא

להיות כן נמי אינהו אשכחוה בקרקע ואינהו אשכחוה בקרקע זכור וזהו אם יניח
שהם נודין ומלקין והיו מלקין מכת מלקין עושים אותו ומוד הכלב אומר
תשלם זהו כשיש שהיה שם יהודי שהיו מלקין אותו ואומרים לו שלם
תשלם ורבי כי פשיט ליה מי אמרינן כמי שיש שהם שליחים מן יהודי
שהיה מלקין אותו ארבעים חסר אחת ואומרים לו שלם תשלם ואינו משלם
אמרינן לעולם אימא לך הכי שהיה שם יהודי ומלקין אותו ארבעים חסר
אחת ואומרים לו שלם תשלם ואינו משלם אמרינן לעולם אימא לך הכי
שהיה שם יהודי ומלקין אותו ארבעים חסר אחת ואומרים לו שלם תשלם
ואינו משלם אמרינן לעולם אימא לך הכי שהיה שם יהודי ומלקין אותו
ארבעים חסר אחת ואומרים לו שלם תשלם ואינו משלם אמרינן לעולם
אימא לך הכי שהיה שם יהודי ומלקין אותו ארבעים חסר אחת ואומרים
לו שלם תשלם ואינו משלם אמרינן לעולם אימא לך הכי שהיה שם יהודי
ומ

חטאי יכם כשני כשלג ילבינו ואם יאדימו כתולע כצמר שלה נם אלהם
בתוסר האלפין הימודות שהם אלפי מאהיה ולכן כצמר שאינו כ"ב הלובן
וזהו הנותן שלג כצמר וגו' וכמו שיש שלג בקדושה כן לחוץ וזהו גבי
כורש והשגל שומר בימינו הוא סוד הכלב כאומרו כלבבא ובן אלאדן
בן באלאדן שהיו פניו כבלב זהו סוד שורשם ובקדושש כשיש זיווג
שעת רצון ניצבה שגל לימינך בכתם אופיר לא יסולה ומהתולע שלהם
הוא התולע השולט בבשר שהכסיל אוכל את בשרו ונצרי ואריך לכוין לשלם
כשאומרים שלב בתיר לשלוט לתולע שלהם והוא מה שאמרו בתיר
לשיל ושלב ותולע הכל אחד והוא סוד אם יאדימו כתולע כצמר וגו'
לכן לא שלט שלדב אחי בר הושעי יש כח בצדיק בחיים לתקן הכל והיה
המלך אומ' אלי בשרי ישכון לבטח עד שארבעה שמתו לא מתו רק תשעיו
של נחש וזהו סוד ושיניו השע מצר חוץ והבן לסוד חשמל שהוא לבשמור
הפרס סוכה שלום בשבת והם שני פורס אחד בחול ואי בשבת ואריך
האדם לשמור ולתקן בזה השלם וחו' הבא שלזכר נורם מה שאמרו
סוד ע' מנם ע' ונגלה חו' נורם להתחבר ימוד קבנה עד כל זעיר רגלים
ברגלים וזה היה נב' קצב שנין אדם הראשון מה שנרם חטאו לסבום האורו
הנגלים .. ומה שאמרנו לשיל בשנין התולע ו"ע אג' פעמים שלה שור
זהו שור של ניסן שאמרו והתולע שלהם הוא הנגד .. של קדושש שהוא
אכ"ג יבן וזהו בח הכהנים ונתן הכהן ונתן שלה ב"ולע נב' וזה שם של
מב' הוא יוצא משם מה' שיש בו ג' ידוב והם סוד שש כנפים כאשר ידוע
בשנין המידוב שלא ישלו ולא ידדו כ"א נאמ' שאמ' לשלמו רי אני אל שדי וזהו
לשון אצילוב כמו ואצלבי מן הדוח וכמו סוג שני וכל אשר שאלו עיני לא אצלבי
מהם וזהו חוכם אחד שלא ישלו אלהים זהו יש"ו פ"ל שב אהיה מאלפין עם
הכולל שלא ידדו וכ"ו והאריך ולהיוב כי שבים יכסה רגליו הם שני שמות מאנא
בכח שלא ידדו ובן שהים פנין שלא ישלו אמנם עד שורשם שלים ובשבים
ישופל כזה שני שמות כ"ו ושם מה' בינירה כידוע כי שם בן שעייה
ואין שם ידוב כי ג' יד א' להמשיך בריאש באצילוב יד שני יצירה בקריאש
יד שלישי שעייה בינירה ואין צריך יד יוכר מהמשיך שעייה .. ונחזור
לשנין בנגד הקדושש יש כ"ולע שלהם וזהו אל בראי כ"ולעב ישקב .. ובשבי
יכסה רגליו ר"ו והל שם כ"ו עם ארבע אותיותיו או נשל שם אהיה
בהיהין עולה קנא והוא מעטרון והשנין בשה כשאין זיווג בזא מתלבש

אלהי מצרים והבן נ״ב ויוסף הורד מצרימה יוסף חמשע אל
ויוסף סור יסור והוא יסור ביע שבזעיר ונאמ׳ ביוסף ויהי יוסף
יפה מאה ויפה מראש ראשי קיבק יקום והכוע יפה קואר כי כסרים
אין לו הדרך פעם כשאין לו ליוסף סור שע״ נהורין כידוע והן בקצע
עצמע כי סנ״ סנ״ נעשע מכל א״ אל נכל יוד בזעיר אלף וכו׳ והשיגיע
בארה מעם אז יוסף יפה קואר והבן אז בצלם אך אהיה בצלם ק״מ
יכבלך איש ויהו איש האלהים .. וצריך אתה לדעת שמציאות זעיר
נקר מה״ ושם ההויה שלה עא״ זהו מי שם פה לאדם או מי ישום אלם
שלה עא״ וזהו בהיותו בסוד החלב מי ישום אלם מי ביע ודע כי
מה הוא אלהים מ״ם ה״א מציאות זעיר נ״ב כשכולל כאבא ואימא
שם יה בשים על מלך אלם יה שלם אלהים ונמצא איש במוחין כשר
כ״ר חכשים מיניקה שלשה אלהים זהו ראש יש אלהים שלה שין ויש
שלה ר׳ וא׳ הא׳ הכוללם זהו ראש כשיבנסו המוחין ירדו האלהים
שלשע ונעשים נרון מקום צר היוקם רינין כך שלה נרון מספר
שלשע אלהים וכן חרן וזהו ואברהם חמש ושבעים שנם בצאכו מחרן
כאשר נתפשטו חמשע החסדים וחילוף אלהים הוא עד זהו כיעוב
דוריך מיין והכולל הם עה״ וזהו חמש ושבעים שנה נ״ב מילוי א
אוכיות אלהים שלים י״נ שלשע פעמים י״נ שלה ט״ל ושלשע ההויו
היורדים במוחין מילויים אוכיות הם עשרה שלשע פעמים הם
שלשים הם ס״ו ושלשע שלשע אלהים ושלשע הויות הם עה״ וזהו בצאכו
מחרן וכן ויצא יעקב מבאר שבע יעקב הוא זעיר מבאר הויה ואדנו
הויה ואלהים ושלשה אלהים המוחין וילך חרנה הנרון וכאשר יתפשטו
בזעיר השלשע ההויות ויעברו בנרון יהיו יב״ק וזהו ויעבר את מעבר
יב״ק והן ראובן שלה נרון נחזור מי ישום אלם הכל מכח בינה מפח
היניקה ובזמן היניקה בהגדלה יבאו השיטם כדי שיהיה כח הדי קר מי
שם פה לאדם פה שלה אלהים ויגדלו לו ל״ב שנים מכח אלהים א״ מקטע
יתפשטו לו חמשים שערי ביע ומאבא ל״ב נקיבה חכמה ה״ר ומזים
לשיניים ומהשלשע סור הדעת הכולל החסדים והגבורה וזהו ולבן שיניים
מחלב הוא סור הדעת ל״ב נקיבה חכמה הנון חמשים שערי בינה
..

מה שחסר בכאן
במצא בדף ק״מא

ונראין מדברי הגאונים שהם אומרים שאין הכלאים נוהגים אלא בזרעים שנזרעים בכל שנה ושנה ואין הכלאים נוהגים בדברים שאינם נזרעים בכל שנה ושנה כגון האילן עצמו שאין נזרע כל עיקר ... ונראין שהכלאים נוהגים בכל מקום בין בארץ בין בחוצה לארץ ... ונראין שהכלאים נוהגים בין בזמן שבית המקדש קיים בין בזמן שאין בית המקדש קיים ... ונראין שהכלאים נוהגים בין בזמן שהיובל נוהג בין בזמן שאין היובל נוהג ... ונראין שהכלאים נוהגים בין בזמן שהיו ישראל יושבין על אדמתן בין בזמן שהיו ישראל בגלות ... ונראין שהכלאים נוהגים בין בזמן שהיו ישראל בטהרה בין בזמן שהיו ישראל בטומאה ... ונראין שהכלאים נוהגים בין בזמן שהיו ישראל בשלום בין בזמן שהיו ישראל במלחמה ... ונראין שהכלאים נוהגים בין בזמן שהיו ישראל עשירים בין בזמן שהיו ישראל עניים ... ונראין שהכלאים נוהגים בין בזמן שהיו ישראל חכמים בין בזמן שהיו ישראל סכלים ... ונראין שהכלאים נוהגים בין בזמן שהיו ישראל בריאים בין בזמן שהיו ישראל חולים ... ונראין שהכלאים נוהגים בין בזמן שהיו ישראל שמחים בין בזמן שהיו ישראל עצובים ... ונראין שהכלאים נוהגים בין בזמן שהיו ישראל חיים בין בזמן שהיו ישראל מתים ... ונראין שהכלאים נוהגים בין בזמן שהיו ישראל בעולם הזה בין בזמן שהיו ישראל בעולם הבא ... ונראין שהכלאים נוהגים בין בזמן שהיו ישראל בתחיית המתים בין בזמן שהיו ישראל בגן עדן ... ונראין שהכלאים נוהגים בין בזמן שהיו ישראל בגיהנם בין בזמן שהיו ישראל בעולם הבא ... ונראין שהכלאים נוהגים בין בזמן שהיו ישראל בעולם הבא בין בזמן שהיו ישראל בעולם הזה ... ונראין שהכלאים נוהגים בין בזמן שהיו ישראל בעולם הזה בין בזמן שהיו ישראל בעולם הבא ...

שאר הניוכ ועשר אהיה תשובתכ זו בזו בהויוכ באהיה תחלת שבראשן וכי
ראשון הוא אחרון ואין אחרון אלא ראשון ... וכי ראשן זה שאחרון
ואחרון זה שראשון אין אחרון אלא ראשון ... ואיך יהיה כנודע
הוא לשאלה שהרי כנודע בין אי אפשר ומחויב הוא שיהיה ראשון
ואחרון ואין ראשון ואחרון הוא אלא בדבר שיש לו ראשון ואחרון
וה' נקדוכ שאלה לשבע שאם היו שנים עד לשבע ונענים משנתניה שיהיה
כי יהיה להם תחלה וסוף ובאמרנו כי לשבע הוא הניוכ והיחיכ בדבר
טוב משום דכתיב שבע כלם כדכתיב הן ההניוכ והיחיכ ובזה
כבדין בא משום דכתיב יחסר ונעתיק משום שהוא על הסוד שהוא
עד שעשר כשנתחלקים כולם נכללים ואז חוזרים בחסדים מסוד חומר אל הסוד
שהוא בקבלה משרשך הוא שהוא תכלית באלהות סוף ומחשבה ראשון
כי אני מיכוך ואחר לא יקבל תכלית בדבר ומחשבה ראשון ואחרון
אם בחוכיכ כי אחרית הכל אחר הכל להגיד מראש אחרית ומקדם
אשר לא נעשו ואומר עצתי תקום וכל חפצי אעשה ... ואחר אחותם
מיכוך אחותם ... ואחר שהוא בסוד הכתר שהוא סוד חומר
אל הסוד שהוא בשנתחלקים כולם נכללים ואז חוזרים בחסדים מסוד חומר
כבדין בא משום דכתיב יחסר ונעתיק משום שהוא על הסוד שהוא
עד שעשר כשנתחלקים כולם נכללים ואז חוזרים בחסדים מסוד חומר
כי אני מיכוך ואחר לא יקבל תכלית בדבר ומחשבה ראשון ואחרון
אם בחוכיכ כי אחרית הכל אחר הכל להגיד מראש אחרית ומקדם
אשר לא נעשו ואומר עצתי תקום וכל חפצי אעשה ... ואחר אחותם
מיכוך אחותם ... ואחר שהוא בסוד הכתר שהוא סוד חומר
אל הסוד שהוא בשנתחלקים כולם נכללים ואז חוזרים בחסדים מסוד חומר
כבדין בא משום דכתיב יחסר ונעתיק משום שהוא על הסוד שהוא
עד שעשר כשנתחלקים כולם נכללים ואז חוזרים בחסדים מסוד חומר
כי אני מיכוך ואחר לא יקבל תכלית בדבר ומחשבה ראשון ואחרון
אם בחוכיכ כי אחרית הכל אחר הכל להגיד מראש אחרית ומקדם
אשר לא נעשו ואומר עצתי תקום וכל חפצי אעשה ... ואחר אחותם
מיכוך אחותם ... ואחר שהוא בסוד הכתר שהוא סוד חומר

ומאי היו הברכות להיות של מי שאמר אלו כמי שאלו הרעו את כלם ישמה מחלן
העוף את הכל וכלשם אלו הרעו שבך פתר כלשם שכשם שנשרפו אחד
הוא מי שנתן כח בפרעה ואתכה שהיה שבך העוף לה היו כשהשך אלהי
נעול מאחיו ומתני אחותה אלו העוף בני נשל והיו סוף ויהי אוכלי כי עוף
את משה הנביא אחותה אלו ישראל ואלו אחיהן אשר היה בהן והיו
ישראל כשהשך אלהי אחיהן אשר היה בהן והיו ישראל כשהשך
ישמה לחמן כשלכרתו ... אם תאמר חזל ולא קם נביא עוד בישראל כמשה
בישראל לא קם ואחותו בישלם קם ואחיו כלשם לשמך אבל כלשם לנביאה
אחל הכוונים לכיוצא שנאמר ויקם אחר משה העבד ה' וכלשם שהיה
לבן כבר תפרו ולבן קם כאחותה השלם נביא כמשה ולא היה כיוצא בהן
רע עינה לשון קר כמו ישמה לחמך ... ומה ענין הוה אחר שהיה
ואלו אלי אחותו
אחזה אחלב שהי בחכמה ובנבואה כשלם ולמך אחר אחד שהי
ואלו אלי אחותו
אל כלם שנתן הכח אחר כוונתו אל כלשם שנתן הכח
ואמר הנה ברך לנחש ויאמר כשבך הכל אחל כוונתו אל כלשם שנתן הכח
אל כלם שי שם היעוד לא עבר עליו ... אם תאמר אחרשבך פלך היה מעולם
ואחותה אין ידוע לאחה אחל מעולם שאה ושאל אחל כלשם לקיום לשאל
אחותה אין ידוע לאחה אחל מעולם שאה ושאל אחל כלשם לקיום לשאל
אחותה אין ידוע לאחה אחל מעולם שאה ושאל אחל כלשם לקיום לשאל
אחותה אין ידוע לאחה אחל מעולם שאה ושאל אחל כלשם לקיום לשאל
אחותה אין ידוע לאחה אחל מעולם שאה ושאל אחל כלשם לקיום לשאל
אחותה אין ידוע לאחה אחל מעולם שאה ושאל אחל כלשם לקיום לשאל
אחותה אין ידוע לאחה אחל מעולם שאה ושאל אחל כלשם לקיום לשאל
אחותה אין ידוע לאחה אחל מעולם שאה ושאל אחל כלשם לקיום לשאל
אחותה אין ידוע לאחה אחל מעולם שאה ושאל אחל כלשם לקיום לשאל
אחותה אין ידוע לאחה אחל מעולם שאה ושאל אחל כלשם לקיום לשאל
אחותה אין ידוע לאחה אחל מעולם שאה ושאל אחל כלשם לקיום לשאל
אחותה אין ידוע לאחה אחל מעולם שאה ושאל אחל כלשם לקיום לשאל
אחותה אין ידוע לאחה אחל מעולם שאה ושאל אחל כלשם לקיום לשאל
אחותה אין ידוע לאחה אחל מעולם שאה ושאל אחל כלשם לקיום לשאל
אחותה אין ידוע לאחה אחל מעולם שאה ושאל אחל כלשם לקיום לשאל
אחותה אין ידוע לאחה אחל מעולם שאה ושאל אחל כלשם לקיום לשאל
אחותה אין ידוע לאחה אחל מעולם שאה ושאל אחל כלשם לקיום לשאל
אחותה אין ידוע לאחה אחל מעולם שאה ושאל אחל כלשם לקיום לשאל
אחותה אין ידוע לאחה אחל מעולם שאה ושאל אחל כלשם לקיום לשאל
אחותה אין ידוע לאחה אחל מעולם שאה ושאל אחל כלשם לקיום לשאל
אחותה אין ידוע לאחה אחל מעולם שאה ושאל אחל כלשם לקיום לשאל
אחותה אין ידוע לאחה אחל מעולם שאה ושאל אחל כלשם לקיום לשאל
אחותה אין ידוע לאחה אחל מעולם שאה ושאל אחל כלשם לקיום לשאל
אחותה אין ידוע לאחה אחל מעולם שאה ושאל אחל כלשם לקיום לשאל
אחותה אין ידוע לאחה אחל מעולם שאה ושאל אחל כלשם לקיום לשאל
אחותה אין ידוע לאחה אחל מעולם שאה ושאל אחל כלשם לקיום לשאל
אחותה אין ידוע לאחה אחל מעולם שאה ושאל אחל כלשם לקיום לשאל
אחותה אין ידוע לאחה אחל מעולם שאה ושאל אחל כלשם לקיום לשאל
אחותה אין ידוע לאחה אחל מעולם שאה ושאל אחל כלשם לקיום לשאל
אחותה אין ידוע לאחה אחל מעולם שאה ושאל אחל כלשם לקיום לשאל
אחותה אין ידוע לאחה אחל מעולם שאה ושאל אחל כלשם לקיום לשאל
אחותה אין ידוע לאחה אחל מעולם שאה ושאל אחל כלשם לקיום לשאל
אחותה אין ידוע לאחה אחל מעולם שאה ושאל אחל כלשם לקיום לשאל
אחותה אין ידוע לאחה אחל מעולם שאה ושאל אחל כלשם לקיום לשאל
אחותה אין ידוע לאחה אחל מעולם שאה ושאל אחל כלשם לקיום לשאל
אחותה אין ידוע לאחה אחל מעולם שאה ושאל אחל כלשם לקיום לשאל
אחותה אין ידוע לאחה אחל מעולם שאה ושאל אחל כלשם לקיום לשאל
אחותה אין ידוע לאחה אחל מעולם שאה ושאל אחל כלשם לקיום לשאל
אחותה אין ידוע לאחה אחל מעולם שאה ושאל אחל כלשם לקיום לשאל
אחותה אין ידוע לאחה אחל מעולם שאה ושאל אחל כלשם לקיום לשאל

בעל כרחו ובאומות העולם קם בלעם להיותם הם משורש אחד.. ומה
שאומרים בזוהר מחצדי חקלה הכונה עם מאמר חז"ל שהאילה אילת אינש
יולדת עד שבא נחש ונושך לה כרחמה מפני שהוא צר ויולדת כך למעלה
המבדיל כמה הבדלות האילת היא מלכות הנחש שנושך לה היא הקליפה
שמלת שטן שלה כמנין נחש ופירושו שמלכות משוברת מהאור העליון
ואז הקליפה נושך ומתערבת עם האור ואז צריך שע"ז נהורין למתק הקליפה
וזהו קרע שטן קרע שע"ז שטן נחש ועתה המקובלים והחסידים שעשים פעמים
הטובים שמלכות לא בהיה צריכה לנחש ולבן נקראו מחצדי חקלא וחקלא היא
שכינה חקלא דתפוחין ופי' מחצדי לשון חוכבין פי' חוכבין הם לשכינה שיוצא
האור ולא בהיה צריכה נחש.. והטעם שיצא דוד מרוב ורחובעם מנעמש
ונעמה היא בבינש נועם הא' ורוב במלכות אב"ה היה ראוי שדוד יבא מלמעלה
מבינה ורוחבעם מלמעש ממלכות אבל הכונה שהבינש יש לה ההארה שלמה
לפי שלא יש שם אחיזה לקליפות לבן אינה צריכה להתגלות ההארה שם ולא
הוציאש אלא מעט הארה שהוא רחובעם אבל במלכות שיש שם יוכר אחיזה
לקליפות וצריך שם להיות ההארה מגולה יוכר לבן יצא מאותה ההארה והטבה
דוד פירוש אוכל מתוך פיסולת.. וצריך שתדע שהשע"ז נהורין הם מתחלקי
קן לה וזהו גם צפור שהם שע"ז נהורים שצפור שלה שע"ז מצאש בית ודרור קן לה
לבד בסיר קן משע"ז נשאר אר"ך נהורין לו.. כבר ידעת שגיליתי לך כי ה
הקליפות אין להם דעת זהו סוד כלמי שאין לו דעת אסור לרחם עליו וזהו
גם בלא דעת נפש לאטוב כנ"ל.. וצריך שתדע כי בנפילת אפים יש שלשש
בן שמאירים לנוקביה והלא המה מי זה האיש בן א' נפשו בטוב בן שני בטוב
תלין בן שלישי.. וצריך שתדע שפיאש שלה קפ"ו ופיאש שלה אל מלא אלמ
למד ושלה אלהים ולהיות שהוא רחמים נמורים אינם טכרים אלא אל השני
פיאות הם אל אל אלמלא ניה שני פעמים אלמ למד למד שלה שע"ז נמצא
שהשני פיאות שהם שני אל אל הם שע"ז.. שמילת ועד הוא חילוף אחד באלפ
בה ולהיות שנוקביה מתיראש לומ' אחד פן ישלטו בה הקליפות בהיות שמייחדת
עצמה אומרת ועד.. ומה שאמ' בזוהר חסד איתגלייא בפום אמה פי'
החסדים המכוסים שהם שנים ושלש מתמתקים ראשונה בשחוזר האור באור
חוזר.. ומה שאמרתי למעלה של פסוק מלא פניהם קלון צריך עוד שתדע
שמילת מלא הוא אומר אלם לומ' לך מי שעושש עצמו אלם בשעת אמן ימלא
פי' קלון.. ומה שאמרתי לך לשיל של פסוק פיריון של הפא שאמ' לה יהוה אלוקיה
בגורה בבין בזה הפסוק הנפלא שאומ' פראהו מרדת שחת פירושו שאמ' המלאך
המות אם פריכי אני אותו מרדת שחת מפני שמצאתי כופר פי' אם הנחתי לריוחק

ואמר לו כבר ידעתי ואני אם אפי׳ אולה ואתיר כיום טוב שהוא בחינה ואפשר שאמר
ואמר אבי ודומה הוא והיינו תוכיח הכתוב שהוא מדבר עם המלך כל העניינים שנתבארו
כי. ולכך צריך להקדים ולומר אלי ובי שאני הנשים ואתה לפי שהוא שלה ולית ליה
שום רשות לעשות שום מלאכה בלעדי ואפי׳ אוכל נפש שהוא מותר לכל אדם
ולי אפי׳ בשבת ולכך אמר אלי ובי ומה שאמר ואהיה אני ואתה קרוב אליו
ולי אפי׳ בשבת ולכך אמר אלי ובי ומה שאמר ואהיה אני ואתה קרוב אליו
ולכך אמר ואהיה אני ואתה קרוב אליו ולכך אמר ואהיה אני ואתה קרוב אליו
ולכך אמר ואהיה אני ואתה קרוב אליו ולכך אמר ואהיה אני ואתה קרוב אליו
ולכך אמר ואהיה אני ואתה קרוב אליו ולכך אמר ואהיה אני ואתה קרוב אליו
ולכך אמר ואהיה אני ואתה קרוב אליו ולכך אמר ואהיה אני ואתה קרוב אליו
ולכך אמר ואהיה אני ואתה קרוב אליו ולכך אמר ואהיה אני ואתה קרוב אליו
ולכך אמר ואהיה אני ואתה קרוב אליו ולכך אמר ואהיה אני ואתה קרוב אליו
ולכך אמר ואהיה אני ואתה קרוב אליו ולכך אמר ואהיה אני ואתה קרוב אליו
ולכך אמר ואהיה אני ואתה קרוב אליו ולכך אמר ואהיה אני ואתה קרוב אליו
ולכך אמר ואהיה אני ואתה קרוב אליו ולכך אמר ואהיה אני ואתה קרוב אליו
ולכך אמר ואהיה אני ואתה קרוב אליו ולכך אמר ואהיה אני ואתה קרוב אליו
ולכך אמר ואהיה אני ואתה קרוב אליו ולכך אמר ואהיה אני ואתה קרוב אליו
ולכך אמר ואהיה אני ואתה קרוב אליו ולכך אמר ואהיה אני ואתה קרוב אליו
ולכך אמר ואהיה אני ואתה קרוב אליו ולכך אמר ואהיה אני ואתה קרוב אליו
ולכך אמר ואהיה אני ואתה קרוב אליו ולכך אמר ואהיה אני ואתה קרוב אליו
ולכך אמר ואהיה אני ואתה קרוב אליו ולכך אמר ואהיה אני ואתה קרוב אליו

מצרים. יתכן וישקב ושניהם הראוי היה ישקב ובמדבר כי השלם היה
הולך ומתחשמו ואחר אז הקבה בקש לשבור ביניהם אחר כמו אדם מאחיו
ומאחותו ולא יוכל לעמוד ובמדבר הקליפה והיה השלם
הם ... ועתיד שבעתיד שאחות אדם הראשון קלת הקבה לעד שיבא
ולבן את עתיד לשוב בן יפוטר שהקבה ואחר אז יכתוב עתיד
תשוב בתשוב ושם הוא כי הנקודה ניקוד אחר ושם ובאחרים נסתרי
שי שלבו בן השערים כל שיקף פשלהיו הם שלו מעולם ... פ
שהם הם שני שלשים הקשובה הוא שהתחילו בלשון
כיצד נסתר הכלב שהשערים ואחרים שהם כי כשנלים שיהיה
שיהיה כי אחרים הם תשלה אחר ויא שהשלים כי כשנלים שיהיה
ובמדבר שהשערים הוא שהם ... ובמדבר שיהיה ולבן
שהיה המיוחס אל המעלה הכלי אם שיש לאחרים מה שהיו אחרים לו שלהיו
שהיה בנקודה ונקודה לו שהיה שכבר עיר בעהדה ולבן
ופירושו שם המדות שאחרי שבר מוקף פרצה כי לפעמים
אחרי אוכל השלי. אחר הדת משה ואחר הנשבר כי לאחרי של שיהיה קלל האוכל
היקלל אותיות חלל כי אחרים שיהיה בן הוא שיהיה של שהשלי שכבש
אחרים שלשון אחרים שלשון שהיה שיהיה בן הוא שהיה. שלשון אחרים
שיהיה כי

שהאהבה הנמנית הזאת של החול בין מהללים הוא יותר מאהבת החתן את
הכלה כי אין החתן אוהב את הכלה אלא מפני שהוא נהנה ממנה הנאה
גופנית ומפני שהוא רוצה בקיום המין האנושי ע"י הולדה אבל אהבת
הנמנית הזאת אינה מפני שום הנאה גופנית שיש לו ממנה ולא מפני
שום תועלת שיש לו ממנה אלא מפני שהוא רוצה בקיום המין האנושי
ע"י הולדה ולפיכך אהבת הנמנית הזאת היא יותר חזקה מאהבת החתן
את הכלה ולפיכך אמרו חכמים שאהבת הנמנית הזאת היא יותר חזקה
מאהבת החתן את הכלה ואהבת החתן את הכלה היא יותר חזקה מכל
שאר האהבות שבעולם ולפיכך אמרו חכמים שאהבת הנמנית הזאת
היא יותר חזקה מכל שאר האהבות שבעולם ולפיכך אמרו חכמים
שאהבת הנמנית הזאת היא יותר חזקה מכל שאר האהבות שבעולם
ולפיכך אמרו חכמים שאהבת הנמנית הזאת

ואחר שהוא מחזיר לו את הכלי ואומר לו הרי שלך לפניך
הוא חייב לשלם לו דמי הכלי שהרי הוא אומר לו הרי שלך
לפניך ואינו מחזיר לו את הכלי ואם אמר לו הרי שלך
לפניך ונתן לו את הכלי ואחר כך נשבר הכלי בידו
הרי זה פטור שהרי החזיר לו את הכלי ואם נשבר הכלי
קודם שיחזיר לו את הכלי הרי זה חייב שהרי לא החזיר
לו את הכלי ואם אמר לו הרי שלך לפניך ונתן לו את
הכלי ואחר כך נשבר הכלי בידו ואחר כך נמצא שהוא
של אחר הרי זה חייב שהרי לא החזיר לו את הכלי
שהרי לא ידע שהוא של אחר ואם אמר לו הרי שלך
לפניך ונתן לו את הכלי ואחר כך נמצא שהוא של אחר

קץ כל בשר בא לפני פירושו מי שיותן קץ לכל בשר שהוא הקליפות לשקרו בא
לפני והוא מבחוץ כאשר אמרנו שמבפנים לא לפניו חנף יבא ומאותה הלשקה
באים יסורין של הלדיק ואותם היסורין גורמים אהבה בין שכיש לבקב מפני
שבאותה שעה שהיצנים שולטים בלדיק ונוכנים לו יסורין אינם לשקים כבר
יהוה וזהו סוד מוך שהיצנה לנידכה והוא פירושו שכמו שהמוך הוא
לעהרה כך הלדיקים הם כמו המוך לנידכה שהם הקליפות .. וזהו סוד
נשמעו בידי סלע שופטיהם פי' הלדיקים שהם כמו סלע שופטיהם שהם
הקליפות ואמרה השכיש ושמעו אמרי שיהיו ביד הקליפות שישאה בהם
נקמה כי נשמעו פי' מפני שהם טובים ונעימים .. וזהו אשר אומר כמו פלח
ובוקע לשלוח ולקטרג כן ממש נפורו עלמינו הכוחות הקדושים לפי שאול
פי' לפה של השאול שהוא אומר הב הב .. על נרב ואביהוא שלקחו איש
מחתתו ויאימו אש עליה פי' שאלנו הקליפות במלכות וזהו עליה לשון עקב
ובצא אש מלפני ה' פי' ממלכות שהוא לפני ה' שמלכות היא לפני יהוה ..
סדר המוערים ראשה שנה הוא נקרה פי' הקשורות נקרה בסוד שמלו
בחת לראשי פי' השמש שהוא הנקרה מיושב הנקרה וימינו בחבקע להקשרי
האהבה .. יום כיפור הוא הקשורות בינה ומלכות וזהו סוד כרין כיפורים
.. ויום ראשון של סוכות אז הוא סוד נקבה בשובב נבר פי' מלכות מבקש
זיווג בסוד ז' נשרות הראויות לבקלה שהוא האיתרוג וז' המינין וזהו סוד
והחזיקו ז' נשים באיש אחד פי' מלכות עם ז' המינין באיש אחד הוא מ"ב שאנו
מניחין באמצע ביד הכנסת ואנו עושים הקפה אחת בכל יום ויום הושענא
רבה ז' הקפות בשור הספר קורה בגבה שהוא סוד נקבה בשובב נבר וכדי
שלא יהיה אז קיטרוג אנו לוקחים ערבה עם ה' מינין שהערב הוא סוד הקליפה
ובשאנו עומרין ההקפות אנו אומרים חביט חביט בקרקע שאין בה ברכה ולא
ברך ולכן בבקל בלילה אנו אומרים המזמור של הושיעה יהוה כי נמר חסיד
איש בו יברך יהוה כל שפתי חלקות שהוא סוד הערב הדומש לשפתים ואז
הוא סוד של שמחה קורה ופירושו כי שמחה קורה הוא שמחה של כ"ב שהוא
הקורה בשראש שנוקביה היה מבקש אותו כ"ב יכול הוא לוקח שמחה והולך ומבקש
אותה וזהו סוד שמחה קורה ופירושו שר שהה נקבה בשובב נבר ושהה הנבר
בסובב לנקבה וזהו סוד קרא מוטי שאומ' בזוהר שהוא קורי וירק פי' בשר ויקו
לעשות שמחה ולכן בבקל בא השערב בסוד לכם לבדכם שהה היא השמחה
שערב בהיה לכם .. חנוכה הוא נצח שהוא שנף חכמה סוד שמן משחה
קרש ולכן היה הנס בשמן .. פורים הוא הוד הוד שנף נקרה יין ולכן הנס
והשמחה ביין .. אחב הוא פסח פי' סוד פה סת הפה דבר שהוא מלכות

נשמעו הקליפות בידי סלע שופטיהם בגוף הלדיקים

וכו' פירושו כמו הנחש שהוא פולה ובוקע לשלו

ושתה אחרי להוריע לך סוד

נשר וכיה כי האחרונה הוא מלכות עם שבע המינין

ולמה דבר כי ויהוה הולך לפניהם יומם עלזה יש לה אמתה ומדברת
וזהו סוד מצה אמעדה מצה פרוסה הכל בסלבות ולכן אין בו הלל מפני
שהוא מה׳ יכלות סוד היכל שהוא מלכות אבל בסובות שהוא סוד הי׳
מינין סוד השבעה נערות שהם הי׳ ספירות יש בו הלל גמור .. שבעות
אנו מקבלים הארה מה״ב סוד הקורה שהוא ב״ב שהוא בקשת מהן
קורה .. סוד רקיע ויעלן יש ב׳ הארה הנהגות העליונות ובקיע הנקי ויעלן
נקי שור ופירושו כמו שבויעלן יש בו הארה הנהגות העליונות ולכן
יש בו הכוכבים כן בשור האדם יש ב׳ ראשים של הארה הנהגת
הנפש ולכן במצא שיש ראשים בידיו והראשים הם מחד חוט ראשים
דקהו דבעש בדוי וארעים ראשים ובפרע באני אלבשות הנקראים
זרת ואמה וזהו סוד כנעון כגדול בשמשון פי׳ האני אלבשות וזהו
סוד מי יעלה בהר יהוה נקי כפים אאוכם הכפים נעשים לו
בנפים ועולה כפי מצוכיו אשר יעשה כך פורח באוכם בכנפי
וזהו סוד נשבעתי אקבם בנות ירושלם אם במצאו אם דודי
שאיני יודע בראי אלא אם לשון מפגע אבגידו לו שחולת אהבה
אני שאיני יכולה לפרוח כמוכם ואני חולת אהבה .. וכבר
ידעת שהעור הוא ויעלן והבשר הוא הקליפה והעצמות יצירה
והנשמה בריאה ואם זכה יוכר יש לו נשמה מאצילות ואם זכה
יוכר יש לו עד אין סוקי ובזה קבין מאמר אשר בפרש לך לך
שאומר קרין בקרין בקלת אשר פירושו בערך הנשמות אצילות
בריאה יצירה עשיה .. וצריך שבדע כי סמאל צופה ויודע
במעשה המקרים של בני אדם ושל בחשוב שהוא מפני ודולתו
של סמאל מדע מקרי בני אדם שלא שהוא מתשא בזהרים
כאשר ימשא העור מפני שאין אדם חוטא שלא בחברתו ועלזה
נאמר בעייני אנשא ולא עיני אנשא ממש .. המייחד בין סמאל
וליליה הוא הכנין העור ולכן אנו במעשינו הרעים נפלנו שקר
ומרמה פי׳ אנו מתברים הזכר שעקת שקר עם הנקבה שעקת
מרמה ושתה בקין בזה שלא בחמאר שלא בחמאר דע פי׳ אבן שלימות לדע שהוא הקליפה
במעשי הרעים .. וצריך שבדע שהאדם באשר חוטא ראשים ליה
ראשים במצחיה כדי שיאלוט בו הקליפה סמאל והשימות וחוזר
בני לגול או שעשה בשובה אז הקב״ה מעשה פנו מדרעה המרכה
העליונה שהיה לו בשעה שחטא פי׳ אם היה ניצן פנו מנשר יעשנו

ושתה אודיעך

ואחר יאמ' בודישני אורח חיים בערך נצח הוד יסוד ומי שאומר
בודישני קודם ואח"כ כה בברכו הוא בערך כוונת השוקיים קודם ואח"כ
מלכות ואחר זה לך בשמחה אבל לחמך כי כבר הקן המרוב ..
הנסיכה של הקליפות הוא שמיניה הנקב עם הנשמות למעשה אותם
המשולחות ומלובשות בחומר ושוכבת אלוקי נשריה .. כבר ידעת
שהזכר עקר נחש בריח על שם הבריח הכיבון והנקב נחש עקלתון על
שם שמעקלת לאדם ומהפכו לכמה שקולים עד אין בכליה .. הנקבה
בשעשוע זיווג הוא לבבה לה כח ולקבל שפע ולה שפיע על ההתכונים
והנחש קודם שחטא אדם הראשון היה לו ידים ורגלים והיה שעשע זיוגו
על ידי חיבוק ודבקות זה בזה והיו ד' רגלים וידים כנגד סוד המרכבה
שעם ארבעה ואחר שחטא אדם הראשון ירדו המלאכים וקצצו לנחש
ידיו ורגליו פי' כי נמתקו אותם הארבעה קליפות וחזרו למקומם להיות
כוחות קדושים כדי שלא יהיה חיבק ודבקות לנקבה עם הזכר כמו
שהיה מקודם ובזה יבמתק השולם מעט .. ואם אם כבר נקצצו כיצד
נראה מהפסוקים שעדיין יש לה ידיים ונם רגלים שנ' בבבה לא יעבדו
רגליה .. ונם והחוקה בו משמע שיש לו ידיים ורגלים ו"ל שהנקבה
בקישוטיה נראש כאילו לה ידים ורגלים והנשיקות שלה הוא הליצוה והמקיקות
העבירה והלשון הרע נופה בעפוש הם נשיקות שונא .. ונשיקות
הקדושה הם מעשים טובים של ישראל ופי' מה בנשיקה שמראש לו פנים
טובה על מעשיו הטובים ובחיים אשר יש להם יעדה בקוה ובמצוה
אלו הם הפצעים נאמנים פצעי אוהב בסוד הקישוטים לפקוד לאדם
בהקלבשות ההיכלות אבל כינה לבין עצמה בסוד הזיווג עם בעלה
היא קצצה וקטועה ידים ורגלים מפני שהיא כזונה שאינה מתקשטת
אלא למנאפים ולבעלה היא כשורה כן זאת הקלפה הרשעה הזאת וזהו
סוד ריהיבת שיורין לבעלה שאמ' הרשב"י פי' כאשר אינה יכולה לפקוד
לבני אדם שיזנו עמה הולכת עם בעלה ליקח כח ממנו לזנות עם בני
אדם לשון שיור זמן ולכן נקי' יוכרת הכבד .. והיא הפך אשת חיל שעורה
בעלה שאינה מתקשטת אלא לבעלה אבל למנה מראה פנים זועפות ..
יהוה צדיק יבחן לצדיקים שמדקדק עמהם כחוט השערה אבל כשהיא
שולה למעלה שלה מקושטת להפך רצון בעלה שיעלה למעלה להביא שפע
מהמלכות שעשו בנה לישראל .. אבל הרשעה שהיא קלילית עשה להפך כמו
הזונה שהיא מקשטת עצמה למנאפים ולבעלה מראה פנים זועפות ..

נחזור כי הנקבה בקישוטי
הוא כאילו יש לה ידים
ורגלים בסוד

ומלכת שיורין

נופה

ושטם במנחה ושנים בערביה ואז בכח בערבה הם ז׳ארני ..
כמו איש מרכבה בקדושה מר׳ חיוב יש בקליפה מיר׳ רבדים
מוב׳ רע׳ כלמוב׳ אותל נוכנין כח בר׳ יסודי האדם למיהוק העקב
כי מים נגובים ימהקו ומיכוה העקרוב ביופי וזהו אל בחמור
יופיה בלבבך .. אז׳ל שחוה סחשה שנבים לבעלה פירוש
שגרמה לו להשכרר וליכנס אל החובמות חיצטוב ומאוב וזהו
סוד נח ויאכל מהיין ויאכר ויתגל בכוך אהלה אוהל ה׳ שיצא
מהקדושה אל החוץ וזהו שבימו שבי ראש ביין חיצטים ..
כאשר הראש ממזר שהוא כשר ומהקן ומעשיו הטוב שנפגיו
נפש טהורה ובשרה שעשקה לילה מהילד קטן וסמאל גב״ב
ונכנס לאו הממזרים זהו ראיבי דמעבר העשוקים ואין מ
מנחם .. הגויים הכשרים ומעיבים לישראל הם מעבע קליפה
אחב אשר נסרב עצמה ושוקרב גופה מהטומאה ורוצה
להדבק בטהרה ובקדושה ואחשורוש המלך היכה הארבו מאוב
הקליפה ולכן הרגבמה גוים .. חסר לאומים חטאת פי׳ כשהלוים
שעים חסר אז שור וכפן שהם שכי קליפה בטומאה מקבילה
שני שמוב קדושים בטהרה שהם אל שדי שעים חטאת אחר
כשהאומות שעים חסר עם ישראל .. חלל ממלכה ושריה
פי׳ כשהשכיע בגלוב שעשה חולין לשרים שלה שהם הנערוב
הראויוב לה שהם השבעה מידוב שעמה וזהו סוד ישראל
שבחוצה לארץ שובדים עם בטהרה פי׳ שהשכיע מוכרחת למלך
עד שם במקום איש ישראל אחר להשפיע שלו וזהו סוד הן ארבים
צעקו חוצה שהם המלאכים שלה הנקראים לשון אראלים מלאכי שלום
מר יבביון הם המלאכים שגם הם הולכים בגלוב כשהיא הולכת וזהו
סוד כליפור נורד מקינה שהיא מלבוב כן איש עולה ממקומו בב״ב
שאינו זז ידו מידה .. ובזה בבין פסוק ישמח יהוה במעשיו
בגאלניו או בבר ואין אוביצריו לא נאמ׳ אלא במעשיו פי׳ במעשה
הבחבוטים שעולים למדרגת מלאכים כמו שמצינו אז׳ל חנוך זה
מטטרון אליהו זה סנדלפון ובבר ידעת שבב״ב מקנין במטטרון ושכינה
בסנדלפון אל הקשה ובאמ׳ אם הב״ה מקנין במטטרון כיצד אנו אומר
חלל ממלכה ושריה מטטרון וסנדלפון בשלמ׳ סנדלפון ניחא שהיא

מקנים

מקנבר בו אלא מטטרון שמקנל בו לא יכבן ובזה שאמרנו שלא זה ידומיך
כן איש נחלה ניח שנם הוא הולך עמה אלא שבקב מלובש במטטרון והיא בסנדלפון
על דרך בעל הבית שהיה הולך ממקום למקום .. או נוכל לומ שבגלות אז
מקל בשים זה בזה מטטרון בסנדלפון שהם שני רגלי שכינה מעשל וסנדל מטטרון
ימין מעשל סנדלפון שמאל נמצא שהם נכללים זה בזה .. כשהוקם המשכן
השכינה היה רוצה לירד והמלאכים נעשו כיקוב כיקוב ולא היו מניחים אותה
לירד מה עשתה בעש בהו וירדה אמרו המלאכים אז יהוה אלהינו מה
אדיר שמך לשון חוזק .. ובשבעונות נחרב הבית שניה והיה עון עזאזאל
חנם נוכר ואז לא היה זכות אברהם שנ' שלו הבקר אור מנין אז נגרה
והקליפה והשטן קטרג והיה רוצה ליכנס לגן אשר היו שם נפשות השבטים
שנהרגו והיו עשרה הרוגי מלכות כשהשטן היה רוצה ליכנס לגן לא היו
רוצים מאדי הגן להניחם לצאת ולא שיכנס שם השטן לקופסם ומרוב
שונות ישראל שנכרו שלהה השכינה למעלה ונפסקה ההארה אז בעש מלאך
המות לפתח הגן ונכנס והוציאם זהו סוד ובפשעכם שולחה אמכם
.. הקב שני בעישות זו כנגד זו בעישת שכינה כשהם עובים וזאת ..
השינה היא באה מהמלאכים קדושים הממונים על הדוחות וכשרוצים
לעלות למעלה לעהרה החיצונים אינם מניחים אותם כי הם מבריליים בינם
לבין קונם מה שעים אז המלאכים המשלאכים שינה על בני אדם וכשהם
ישנים יורדין שם הקליפות ושולטים בהם על בני אדם שהשינה אחד משש
בנבואה על שהיא באה על האדם מצד מלאכי הקדש וכשהחיצונים יורדין
על האדם אז המלאכים קדושים הם עולים למעלה .. מה שאז לכי
עכיר הקב"ה להנחיל לכל צדיק וצדיק יש עולמות אלו הי"ש הם בין חסד ונבקב
מאכים ושבעה עולמות הם מצד החסד ומאה ושלשה הם מצד נבקה
נמצא שהחסד נוכן כפלים מן הנבקה וזהו ורב חסד כמנין ורב עם הכולל
נוכן חסד וזהו מעשה כלפי חסד .. הפטרת אלישע ואשה אחת מנשי
בני הנביאים פי' מדבר בגאולה העתידה לבא ואמ' שאז המלכות עולה עד
כי בינה היא פועלת עי' מלכות
בינה לקבל שפע והארה וזהו ואשה אחת שהיא מלכות אז צעקה אל אלישע
בינה שעקר אל ישועות ואמ' בני הנביאים פי' נצח והוד .. ואמרה עבדך
אישי פי' קב"ה נסתלק הארתו ואורו והוא היה מאיר אותי באופן שהארנות
שלי היה מאיר כב' עד שעקר הויה יהוה וזהו פי' היה ירא את יהוה פי' ירא לשון
ההארה ומילת את רומז לריבי שהוא מלכות על דרך ואהבת את יהוה ופי'
ירא הארה המלאכים פרש ויקהל ואמ' והנושא בא פי' הקליפה באה לקחת את
שני ילדי .. מטטרון וסנדלפון לו לעבדים מפני שאין להם הארה מהקדושה

ועשרים פעמים שארה אהוא יור פעמים הה שלה מאתים ועשרים פעמי
אשה יור פעמים הא שלה נב סך הכל כבר זהו סוד מה רוב טובך אשר
צפנת כי מלת צפנת שלה כמנין כבר ומלת אשר הוא אוכיוב ראש
כי ראש ואשר אוכיוב אחדים הם נמצא אהצדיקים לעביד לבא מקבלים
הארה מאבא ואימא ואז אבא ואימא מקבלים הארה מכתר ·· וצריך אבדע
כי אדם הראשון נולד ביום ששי ויום ששי הוא יסוד ולכן פנימתו וחטאו הוא
ביסוד למד מעשך בטרלבו היה פי שאה אהארת יסוד בשפיע לחצטים
ובסוקי יסוד אולטים הקליפות ולכן נבראו ביום הששי המזיקים למד אנבאו
בין השמשות ביום ששי מפני אהוא סוקי יסוד אשם הוא אחיזה לקליפות
ובהיות שאז אולטים בסוקי יסוד הקליפות בין השמשות חטא הוא בין ה
השמשות אשר אבא אשרו מקושטת לפניו בשלה בין השמשות ולא המתי
עד ליל שבת ואמר אם הוא יציר כפיו של הקבה כיצד שאה הפועל הזה ויל
אהוא חשב אהיה יוכר טוב כי היה מסיקי מחול של הקדש ·· הטעם
אנאמ באדם בריאש ונטיעה מפני אהאדם בזה השלם הוא לעשות פירות
ובמעשיו הטובים הוא שוה זיווג למשלה אבל כשאינו בזה השלם לא אייך נטיעה
כי למשלה אינו אייך פירות מפני אלמשלה אינם שוים זיווג ·· וצריך אבה
לדעת אהאדם כשאינו לוקח בת זיווג הוא מקבל הארה מאחור באחור אבל
כאשר חוזרים ונוכנים אותה לו היא בסוד פנים בפנים ·· שה אאומרים
אפינחס זה אליהו כמנה מלת פינחס כמלא אשלה חי באליהו ·· פינחס
כשעשה מעשה זמרי היה לו זכות אלשה אבות אברהם יצחק יעקב בזה
כאופן פנחס פן חס פן הוא פנאל אהוא יעקב חס הוא אברהם אהוא חסד
ומלת פנחס שלה כמנין יצחק ·· וירא פינחס הרשבי אינ מה ראש מס פורחת
באוד מלאה לס והיה רוצה להשרות על ואו כיו ות עם מס יאמ מוב מה עשה
הוא לקח המס והניחה עם ריש חיב לח ואמ רמח לאון רחם רחמנות לישראל
·· וירא יהוה כי אנואש לאה ואמר כיצד היה אוכב עמה אסור לבעל לאנואש
אבל הפי אלאה מלמשלה משלם דאיכבסיא לא היה יכול להשיג אוכה ·· וצריך
אתה לדעת כי מלכות היא נקודה כאשר ידעת למשלה איצאש מאחדוהי
מבין חדוהי וכאשר היא רוצה לעשות זיווג אתרביאת גדולה ונעשה היא פנים
בפנים זהו והרב חכמת אלמה אבל כשאינו בזיווג היא נקראת מידה אאינה
מידה פי אחוזרת בסוד נקוב ואינה מדה כמדה בשלה ·· הקורא מקרא
הוא מדה אאינה מידה פי אינה שוה זיווג ·· והקורא משנה נוכנין עליה
אבר פי אמודד מידה לעשות זיווג ולכן לשלם הוי רק למשש אבל כלמוד
אין לך טובה הימינה ·· ואו הא שלש זיווגים אשר שוים כנגד בעלי מקרא
ומשנה ובלמוד הוא כנגד אשר כסוד שנה וגב יש זיווג אחר לעשות לקשין לצהקי
וזהו סוד לבש מלכות פי לבש ממלכות וזהו ובלבש אסבר מלכות וזהו ומדדכי

ויוצא אל מחוץ והיו ימי רעה אלהים ואחי בין הקבלים את יוצא המלבוש בחיקם מצא
בשעת הגניבה הם בתוך בית אחד המלבוש המלבבת בחיקם ומצא
והרוח והשאלה ולא קיבלו התלמידים הלמי ... עם עריך אנשי כי

ל הם בלשון אלפי הם לחיות

ואמר אל אחיו הביאו אלי כסף ויקח הבכור ויבדוק בו מן הגדול ועד הקטן ויבדוק
בכסף ויבדוק בזהב ויבדוק בכלי כסף ובכלי זהב ויבדוק בכלי נחושת ובכלי ברזל
ויבדוק בכלי עץ ובכלי אבן ויבדוק בכלי חרס ואמר אל אחיו הנה אחיכם
מכר אתי בידכם ואני לא מכרתי אתו בידכם ואתם לא מכרתם אתו
אלא אני מכרתי אתו בידי ואני לא מכרתי אתו בידכם ואתם לא מכרתם אתו
בידי ואני לא מכרתי אתו בידי ואתם לא מכרתם אתו בידי ואני לא מכרתי אתו
בידכם ואתם לא מכרתם אתו בידכם ואני לא מכרתי אתו בידי ואתם לא מכרתם אתו
בידי ואני לא מכרתי אתו בידכם ואתם לא מכרתם אתו בידכם ואני לא מכרתי אתו
בידי ואתם לא מכרתם אתו בידי ואני לא מכרתי אתו בידכם ואתם לא מכרתם אתו
בידכם

בעולם הזכר אלא בעולם הנקבה פי׳ מתלבשת במלבות [אלא] לא ממש
בבת בת המלכיות לבד בין מבת בין מבינה ומפני שאינה מקבלת
אז אלא מנקבות נקרא בחינת הגדים מהנקבה מלכות ׃ ומזיווג אל ימי
הרעה יוצא נפש רוח ונשמה לגדים האסורים לבא בקהל בגון עמוני
ומואבי ׃ ואת והדי הרשבי אומ׳ שמהיחוד אשר עשוה בנשמות
בגע עשה פרי ואותו פרי הם נשמות לגדים ׃ ויל שבה מזיווג הוא מצד
הבעוררות הקחקונים אז נכללים שש קצות שבה בשש שה ויוצאים
נשמות חשובה מזיווג אנפין באנפין אבל כשהוא אחר מיבת הדיקי
הוא שעשוע שכינה לבד ולכן אינו [אלא] בסוד מידת מלכות לבד השובנה
עליהם ולכן מלכות הם נשמות ונפשות לגדים ׃ סוד וחבר הקני
נפרד מקין פירושו קין יש בו צד טוב וצד רע צד הטוב נמתקו יצא
ממנו חבר הקני שמלת קני הוא קין ונשאר קין מהזוהמא לבד והכנים
קני הקלי פה לפנים ולכן במקום שבעלי בשוב שמרים אין צדיקים
גמורים יכולים לעמוד מפני שמכנסים הטומאש לפנים ׃ פי׳
פרוב האמור בזהר פאת ראשכם ולא בשחיתו ׃ אל נא רפא נא לה
יש בזה הפסוק יא אוכיות ואות הפא באמצע ואות הפא באת בשהוא
ואו ופירושו שמשש ארונינו המתיק החמש חסדים והחמש גבורות
שיש בדעת זעיר ועל ידי זעיר נמתקו הגבורות ונתרפאש ׃ [ובזה הבין] השבעתי
אתכם בנות ירושלם הם ז׳ ספירות [אשר] מתלבשות בז׳ היכלות והשבעתי
הוא מלשון שבעה ׃ וצריך שתדע שכמו שיש יסוד לזיווג יא לעקוב
כך יש יסוד לחבר הספירות וההיכלות זה בזה והשם המחברם
נקרא הדר ניאל וזהו השבעתי לשון שבעה השבעתי אט אתכם בצבאו
פי׳ צבא אות וצבא הם חיילות היכלות של חיות ואופנים זכרים ונקבה
׃ וצריך שתדע שיש רקיע של החיות ורקיע של הגן ויש רקיע הקחקון
הנקרא וילון ובכל רקיע מאלו יש אוכיות ומשם יורשים אם השולם בדין
או ברחמים ׃ בנות ירושלם בנות ירושלם שאינם עשים זיווג
אם מלילי שבת לליל שבת ואז הוא בצבאות פי׳ לשון וצביאת שהוא לשון
רצון ואז חוצבת נפשות מאצילות ובאילות הם זיווג חול לשון הוקמה הוקמה
דיצחק למעבר מעצם והוד ולכן בבאן נאמר שדה באילות שאז הם נפשות
המורה אל המרצו אל המירני בו ׃ אם תעירו אם תעירו מלכות ואם
תעוררו ביה שני ההתעוררות שהוא בזיווג שבת שמתעוררים כל השבעה

צריך לחבקו להורות ק"ב זעיר שהוא הקורה שהיא בין קרין ררועין .. והנה
הכנסתם עצמו הוא המלכות .. ובשמעביהים להראותו לעם הוא מורה
שזעיר נתן כל מה שיש לו למלכות ולכן הוא כלי מעשים ונקורות לומר לא
נשאר כלכי אם ניייכי .. ולכן אתי בכון בכל בצדק פירושו נגרה שהוא אתי תקן
לקבל שהוא מלכות ב"ג בוסמין עילאין הנ"ל ממלא שיר עד מלכות שערכאן
הוא קושבחקא עלמא קקאש ומכאן ולמעלה קושבחקא עלמא עילאש חי ה
העולמים פי' יסוד שמביא לשולם חיות בסוד הזיווג ופי' קבל לשון קבלין מקובלת
בי"ג בוסמין הנזכרי ונגרה יורד הדינין אלו לשמור הדרכים שלא יכנסו
שם הקליפות והחיצונים ולמעלה מוראש של נגרה היו פוגמים אוקה ושולטי
בה החיצונים מצד עבירות בני אדם ויהו אתי בכון קבל שהוא מתקנה ..
אז יאמר אתי בכון קבל בסוד שמאלו קחת לראשי אמר לראשי כדי שלא
ישלטו נגרה אלו שהוא שמאל לשלש ראשונות שבה ששם נחים בריאה
דמוחים דירה שהם מצד החסדים אלא שמאלו למיתוק הוא משש ולמעש
מהדרועין ששם מתפשטים הנגרות ולכן שם השמאל קחת לראשי
ולכן יש בו חמשש קיבה בזה הפסוק של שמאלו כדי למתק החמש נגרה
בחמש חסדים ויהו סוד ויחיו החבקני ולכן כי השמאל הוא רבק
מעט אבל הימין החבקני בהקפשות כל הזרוע כדי למתק החמש
נגרות .. ויהו סוד סמכוני באשישות שני אישות אחד שלא ישלטו
בי החיצונים ואש שני חמימות הייחוד ויהו סוד קרין אישות שאומר
הרשב"י אש מצד נגרה מצאות חמימות הייחוד ואש שני מצד חסד
שבה השולם לשון יסוד השולם שלא ישלטו בה החיצונים .. ויהו אשישו
יש יוד בין שני שין אומר יש לכל צד רומח ליש שולמות שיש בין חסד
נגרה שעבור הקבה להנחיל ר"ב מצד החסד והשאר מצד נגרה כנודע
.. ויהו סמכוני כי אחה לשפר נפשי רפרוני בהקפוחים השלינים לשאות
זיווג ופי' ההקפוחים חיוור סומק ירוק בשרך חסד נגרה ק"ב האבק אדרים
יצחק ישקב .. והקפוחים ארבעה מצאיות אורם בלובן בשרך נצח שהוא
נועש ללובן של היוקו מצד ימין לובן באורם הור שנועש לאורם של
היוקו מצד שמאל .. ולמעלה אנפין דמלכא הם חסד שבחכמה נגרה שבקוך
החסד נגרה שבביש חסד שבקוך הנגרה הוא ב"ג ארבעה גוונין על דרך
לובן באורם הנזכרים .. ויהו בקפוחים כולם השלינים כי חולת אהבה
מהי"ג בוסמין הנזכרים .. אני פירושו שמקבלת הארה מכבר כנגד

ולכן השמאל קחת לראשי
בפוקי מעט אבל הימין
וכ'

האלף ומקבלת הארה מהיוד כנגד חכמה ולכן הנון היא באמצע
בערך מחיה אבה אהיא ביה ובזה הבין סוד נפלא נאמן אנילין
אכר עוב לצדיקים ולי פרע מהרשעים מפני אביעי אלה אכי מאנו
האחד בערך מה אהיא מקבלת מכתר וחכמה והאחד בחינה
אבה אהיא נון כפופה המשכת הדינין ממנה ולכן היא הויה בעזרת
אלהים אמורה המשכת הדינין ולכן כארוצ לתת אכר נאמן אני מפני
אנוכנת מההארה אקבלה מכתר וחכמה .. וכארוצ לי פרע מן הראשון
נאמן אני מפני אנוכנת מהארה מבחינת הנון המשכת הדינין אבה ..
ההפרש איש בין מילת עוב למלת חסד הוא עוב כד כנסבגויה
כאהאור מוצא בקרבו ופי חסד כד ימינו פאוטה ההפשטות ב
החסדים והרחמים .. וצריך אבדע כי הבל הקן למעלה בפנם אעשה בקרבנות
אשר הקריב והפנם אשר עשה למעשה נתקן מהדינים מפני אהוא פנם
במה אהצין למעלה ולמעשה .. וצריך אבדע כי כל הבאים בגלגול הם מאור או נשר
או אריה אבל הבאים בגלגול מצד צדיקים אל המרכב הם אוכם
הצדיקים אבאים לכפרת הדור ולא מצד עצמם .. וצריך אבדע אהאדם
כאפונם למעשה פונם במידתו ממא למעלה דרך משל אם הוא מדורת
החסד פנם מחסד ממא וכאהוא מהגלגל ויורד בגברה נב חסד עצמו
יורד בגברה ליתקן אם מפני אבפנם מגיע לאפירות .. וצריך אבדע
איש עהרוב אאפי אחר איכנם בגיהנם חוזר בגלגול והנעם אשר
מאימים אותו בגיהנם ואינם אולחים אותו פה בוהמתו מפני אינבי
הרע מאד ולא יהיה לו תקומה אלא נכנס בגיהנם להקל הרע ומהגלגלת
להוסיף עוב ולהתרפאות בייסורין ובוכחות על עון וזרע סור
אאמ הראבי בגין לאתרכאש ממסאת אחריה לגהינם .. וצריך אבדע
אגלות מצרים בא להקן נאמות דור הפלגה כי היו מאוכם הנאמות ..
גם צריך אבדע אהנפש אחר אנכנסה בגע הולכת לאוצר עד
יבא עת פקודתה ופקודתה היא על ידי מצבת אילוח הקן אעשה האדם
בזה העולם והולכת ואעקת הצפור אז הקבה זוכר הנאמות אלו ומתמלא
רחמים וחוזרם פה כד איתקנו .. קודם אחנא אדם הראשון היה
מזון כל הנבראים והנחש בכללם מאנו צדיקים או מצד העקב דהיינו כל
עשב זורע זרע אשר על פני כל הארץ דהיינו עשב עם אין כמו אפיאו
בבקונים ומצד הזכר ואת כל עץ אשר בו פרי עץ זורע זרע וכאשר
נתפשטו הדינין וניכוסתו הקללות ניתן בגברת הדין איהיו בעליחים

חיצע

רב ועצם ואחר שחטא אחז לא ידון רוחי מאריך באדם לשלם בשנם
הוא בשר שהולך אחר בשוה נופניות ולא מזא ויהיו ימיו מועטים
.. ועתה אמרתי להודיע לך מה אם יסכם אחר מהם אואם יפקח
א' מהם כי פירושו הוא שהצינורות שליונים הם נפקחים לבבשפע
ובשיפקח א' מהם חוו לקליפות אואם יסכם מה קליפות לנמרי ולא
ישפיע כלל אי איפשר להקניים אפי' שעה אחר כלומר אפי' השכינה
שנקראת שעה בהיות שאין לה שפע כלל והיא לית לה מגרמא
כלום כש' לבבשפע לאחרים לשאר השלמות מפני שאז מלכות
פירסה נדה ואין שם יחוד השלמות אשר משכלשלים ממנה
ונשפעים ממלכות אין להם קיום .. פי' הנוכן לשכוי בינה הוא מלאך
גבריאל שמשפיע מלמעלה על הקרונים ומאותה ההארה בנוש הקרונאל
בגדפוי ומרעיד ואז צעק ואם בחשוב מילבשכוי במספר קטן שלב
כמנין גבריאל .. ובמספר אלם שלה מלבשכוי כמנין מילוה מלאך
גבריאל .. גם כמצא שמילבשכוי שם ר' אוכיוכיו שלה כמנין שדי
יהוה כנגד כ"ב ומלכות מרבה יום ומרבה לילה ויהו להבין בין יום
ובין לילה .. ועתה אוריעך פי' מה אנו פירוש מלכות נקראת מה היא עצמה אנו פי'
אנו מלכות ומה הוא חיינו מפני שהנשמות מיוחסות אליה והיא משפעת
לנו ומה חסרנו פי' אנו מקבלים מחסר עליהי מלכות וכן נהרה וכ"ב
נצח הוד יסוד מה נאמר לשון ויצ' האמירך פי' למלכות שנקראת מה
ובאמר אשר מלכות למעלה ובהסכלקות שפע השכינה הלא הגיברים
כאין לפניך ועם כל זה מצילין בין הספר עם הספר ויהו לבד הנשמה
אבל הגוים כאין נגדך שהם נגדיים לך שנואי ויצ' כמר מרלי .. מלח
סרומיה רובע הקב כל שהוא פי' ר' קליפות הם קשים והקיפים רוח
סערה א' שנן גדול ב' אש מתלקחת ג' אלו הם קשים והרבישיה קרובה
אל הקרושה והיינו ונוגה לו כנגדם הם כנגדו בהו חשך בהום .. ובמידות
חסד נהרה כ"ב נצח .. ובאויר רוח רעם אשר מסמה .. ובמרכבה
אריה שור נשר אדם ובחוכמות אל אלהים שרי הניה ואחר אלו הקליפו
היא הקרושה והטהרה ויהו ומקובה כשין החשמאל .. ויהו הכוונה מלח
סרומיה רובע הקב פי' אשר מסמא אב העיניים שהיא קליפה פי' רבישיה
הקליפה שהיא הקרוב אל הקרושה שהיא דמומה רקה אשר אם ויצ' לא ברוחיה
ולא ברעם ויצ' וכן ג' אמרתי להודיע לך שבשאין מעשים לישראל אזחוזיה
מלכות נקרא ו' נקרא אחורה ויהו אל בראוני שאני אחרתורה לכן אין לכם בי

הצעה וזהו לחמי לחם יוד והנגדי כח עשה דברו שאים ליוד הא יתרפ שעב
ה וזהו שחורה אני ונאוה פי' קודם שחורה יוד ואחר כך ונאוה הא וסי'
הקושט שנים עשר פי' קושטי השכיע אשר מקשטים אותה כולם הסי
דברי אלהים חיים מי שאומ' אסור פי' הקישוט היה אסור ומהודק
הוא טוב והאחר אומ' מוכר פי' רפוי מעט הוא יוכר טוב ומי שאומ'
פסול פי' הגוון הזה אינו טוב אילו היה אחר היה יוכר טוב זהו פסול
.. ומה שאומ' בזוהר שפיר פירושו שפיר קישוט זה לשכיע ובל
ראחזי אחר טוב .. בכיבר פי' הטיפא הזרעיה הוא שמן כבר אשר
יוצא מיסוד כבייבר האיברים כולם .. הבטם יוצאים מההא של אם
ההויה וזהו סוד שכל האמהות היו להם הא לאה ושפחתה אבלרחל
בהיות שאין לה אותהא לא ילדה ולכן אמ' ליעקב קח את שפחתי
בלהה שיש לה שני היהין ואבנה גם אנכי ממנה הא אחת לי והא אחר
לה ובזוהר אומרים אסמכתא הא לכם זרע פי' מההא הוא לכם זרע
ובשביל עון זה של יוסף שהשפיע מההא להם באומרו הא לכם זרע
ירדו ישראל לגלות ואמרו כשיצאו הא לחמא עניא בשביל אותהא
לכם זרע הוא לחמא עניא .. הביב המקדש נעשה לקורבנות
ובלילה שלא יש קורבנות היה אחיזה לחיצנים לכן היו מניחים שומרים
שלא ישנו כל הלילה במקדש ובעזרה כדי שיהיו מדברים זה עם זה
ועוסקים בתורה ובמצות והיו הקליפות ברחוק .. הטעם שאין אנו
מניחים תפילין בשבת מפני שבשבתות ומועדים יש לנו הארת המוחין
של אבא ואימ' ותפילין של יוצ הם השבתות והמועדים לכן אין אנו
מניחים תפילין שיש לנו תפילין של יוצ .. הטעם שהקב"ה לקח לחנוך
למעלה עמו שאמ' את זה ראיתי צריק לפני מפני שלא יש זיווג למעלה
כי אם על ידי מעשה הקחקונים וכשאין מעשה בקחקונים שהם רשעים
אז הזיווג נעשה על ידי חנוך שהוא מהקחקונים .. ואב' למה לא זכו
האבת לזה ד"ל שנפש חנוך היה נפשו של אדם הראשון שהודיש חנוך
ובהיותו מזהרא עילאה זכה לעלות למעלה בגוף ונפש וזכה מה שלא
זכו האבת ובזה בבין למה לא נגזרה מיתה עליו כמו על אדם ועל
כל השלם אבל הכונה בהיות שנפשו הי' כך נפש של אדם חצב מתחת
כסא הכבד לא נגזרה מיתה עליו .. מצ' אות מעשה הקחקונים הוא
בזה האופן יש אופן אחר בארץ שלוקח מעשה הקחקונים ומוסרם
לבזק ובזק מוליכן עד פתח ליבנת הספיר ואם יושב סנדלפון ולוקחם
סנדלפון ואז מזכיר שם כמו שאומר במס' חגיגה פי' אין דורשין ועולים

כמו"ש אחר שהיה ההסכמה שמחה שהיה בהתחלת הדין ... עם שהיה
והוא כי ג' תשעים ו' הם כח' ושמח להסכים ג' חברים בדין ההוא ושלח אל
הקהל שיבחרו להם ג' מהם להיות להם לדיינים ויהיו אלה הג' הנבחרים
הדיינים ... ויהי ביום השלישי ויהי הבקר והנה קולות וברקים וענן כבד
על ההר וקול שופר חזק מאד ויחרד כל העם אשר במחנה ... ויהי קול
השופר הולך הלוך וחזק מאד משה ידבר והאלהים יעננו בקול ... וירד
יי' על הר סיני אל ראש ההר ויקרא יי' למשה אל ראש ההר ויעל משה
ויי' אמר למשה רד העד בעם פן יהרסו אל יי' לראות ונפל מהם רב
ויי' אמר למשה לך רד ועלית אתה ואהרן עמך והכהנים והעם אל יהרסו
לעלות אל יי' פן יפרץ בהם יי' ... ויאמר משה אל יי' לא יוכל העם
לעלות אל הר סיני כי אתה העדת בנו לאמר הגבל את ההר וקדשת אותו
ויאמר אליו יי'

1906

ואלי האוב המאוחרת הא כיצד הב״ר היא חלי האלף הא ואלי הג׳ שהם שבם
וכן ניסל חלי הב׳ ואלי הד׳ הם אלשב וכן בחלא עד היו״ר .. ואהיו בחיל
כך הב׳ חלי היו״ר הם חמשב ואלי הלמ״ד עו״ו הרי כ׳ וכן עד ג׳ ומנוקל ועד
האלף נכ״בשה האופן שהם אוכיות מנלפך הא כיצד הך ומנלפך היא בג׳ חלי
הת הם ג׳ ג׳ והם היא שש מאות חלי השש מאות הם ש׳ הרי חלי הקודם ואלי
המאוחר היא מהאות שביניהם .. שאלת חלום בלבי השבעה כלל
יאמר גל עיני ואביעש נפלאות מתורתך גל פעמים ובלבד שלא יכעוס באותו
הינם .. בבר .. ב׳ של מעשב בראשית יש שאמה מיני אדם ברא עבה בשלמו
.. בעשיה ב׳ ב׳ עני היינו אגרא דבעשיה בא צדקה אנ׳ מי שאינו יבול
להבעשיה יכן צדקה לעני וכן סמאל עולה עני עם המילה מורה כי הוא
נעשה עני בצדקה וזהו מתן בסתר יכפה אף .. אדם הראשון נבעשה
כל ימיו שהיו בבקל כמנין בעשיה ולא היה אוכל אלא חרוב א׳ ביום וחרוב
א׳ בלילה ולמה חרוב לפי שהוא החריב את העולם .. נעשם למה שני שבעים
ואלי שהם גד וראובן ואלי שבט המעשב נשארו בחל העינן הוא כי זוונם
נעשב בלבי הנון ראובן כאחזל ובזוהר שהיה מהרהר ברחל והיה מעשב
בלאה .. גרבנה של זילפה שבאש בהחבא שלא היה רוצה יעקב להקייחר עמה
כי אם עם בלהה במקום רחל אבל לאש שכבר היו לה בנים לא היה רוצה יעקב
להזרעה עמה והבנים אותה לאש בהחבא הרי זיווג בלבי הנון מעשה היה
בנה של אסנת דהיינו דינה שהיה חלי בהבר ואלי באיסור שהיתה בבשם
בן חמור ובר דינה כאזל שנקראת אסנת לפי שבאשר נבעשרה דינה משכם
בן חמור העילוה בסנה ומשם נעלתה פועיפרע וזהו כי מגרעות נכן לבי ב׳
לבלבי אחוז בקירות הבית מגרעות מ״מעשב ג׳ גד ר׳ ראובן אלו שה בלא
מהם לבלבי אחוז בקירות הבית דהיינו א״ .. מזה בירך ויאמר מעשב
ויאמר השליכהו ארצה ויהי לנחש וינס משב מפניו העינן שאמ׳ הקב״ה למעשב
מזה בירך בלומ׳ מ׳ שנה יהיו י״ב שבטים כמנין זה יהיו בחבר ירך ויאמר
משב יהי רצון שאכנס עמהם ואזכה אחר המ׳ שנה לא של כיבוש וזה שלחילוק
וזהו מעשב בלומ׳ אחר המ׳ שנה אזכה לעה שהם י״ד שנה של כיבש וחילוק
אמ׳ לו הקב״ה השליכהו ארצה בלומ׳ סבר זו השליכה ארצה אמ׳ לפניו רבש״ע
לא בראיני מי יהיה מושל על ישראל במיר ולא כמוני שאיני זוכה אלא למ׳ שנה
אמ׳ לו הקב״ה הרי המשיח וזהו ויהי לנחש עולה כמנין משיח כשראש גרולתו
וינס משב מפניו .. כב׳ אוכיות הם באדם עשרה אצבעות ירים ובריב
לשון באמצע עשר אצבעות רגלים ובריב משר באמצע הרי כב׳ חמשב אוכיות
בפולות של מנלפך הם שני אזנים שבי עינים שבי נקבי נחיריים שבי ירים
שבי רגלים .. ר׳ אוכיות של יהוה נתפרדו בר׳ סיעדין רעלמנא כל א׳ לצר א׳
ואוכו אוב הוא שומר אבי ישראל וזהו יהוה שומרך וכשהקב״ה יקבץ אבי נרחי

ישראל יבקבלה הר׳ אוכיוב שלשם וזהו ושב ה׳ אלהיך והשיב לא נאמ׳ אלא
ושב יהוה ממש ישוב להתחברת ואז יהיה יהוה אחד ושמו אחד
בייחוד אוכיוב לא בפירוד מתיקונין בקיבוד יד׳ .. הטובל יטבול יד׳
פעמים א׳ לה עביר הזוהמה וי״ג להמשיך האדה מי״ג מכילן דרחמי
ובפרט ערב יה׳ הוא רבר גדול .. כל מי שאינו טובל לקירויו אין נשמקו
נכנסת בקרבו אלא הולכת מביקבנו .. נביאי הבעל החביאו נביא אלהיה
קרקע המזבח אשר היו משלים שליו הפר כדי להשלוה האש מבפנים
ולכך היו צעקים בקול גדול כדי שיאמע ויבעיר האש צפה אליהו והקבל
לא יכ׳ ושלח נחש ונשכו והמיתו וזהו ואם יחבאו בראש הכרמל משם אבקש
אבה הנחש ונשכם וזהו שהבל בהם אליהו ואמ׳ קראו בקול גדול אולי ישן
הוא ויקץ .. חרבו של הקבה ישלה י״ו פיפיות וזהו חרב פיפיות בידם
פי׳ חרב שיש לה פיות כמנין י״ו ולכך בקנו ר״ל להנצל מהם י״ו בני אדם
שיעלו לסה״ז בשבת וט׳ במנחה של שבת ושניה וזהו שהקמיל הקוב
בבה בראשית ומיים בלמד ישראל דהיינו לב׳ הם לב׳ ברכות שמברכים
אל הי״ו בני אדם השלים ברכה א׳ בראשון וברכה א׳ באחרון הם לב׳
וזהו אומרם ז״ל סה״ר וחרב ירדו ברכים זה בזה ואומ׳ השומק בזה
ינצל מזה .. מי שמקי לאיש מופי קיבה יכ״ש משם מב׳ יחודך כבבת
שמרם והכוונה שאמ׳ לו דקן ואבירם השם שהזכיר משם וזהו הלהיגני
אדה אומר כאשר הרגה אבה המצרי וזהו אז״ל שהרגו בשם המפורש ..
ושמעתי שהרג משה למצרי בשם כה״ב וזהו למה קבה והוא ענקי
משם עב׳ ויש בו סגולה להרע ולהטיב כמבאר בזוהר פ׳ בשלח ..
משה רבינו שלה בריג׳ לומ׳ שמשה אדעינו היה מה שמיעש שעדה
שהיה של חסד וזהו כי מין המים משיקיהו ולא הביאוה בגלגל שמיה
זו אלא לקבה הקודה של ידו שעלה בריג׳ .. שם הדורש יוצא מפסוק
ויאמר יהוה מסיני בא וזרח משעיר למו הופיע מהר פארן ואתקן
מרבבת קדש מימינו אש דת למו הם י״ז קיבה השמוע ראשי
קיבה והנהוא מופי קיבה והוא ויתבוחלה רגן בשושקו .. מי
שאינו מכוין בכדיעה ובזקיפה דהיינו שם יאהדונהי בה׳ כדיעות ור׳ זקיפות
שלו נאמ׳ נתנו ה׳ בידי לא אוכל קום .. כפי מה שיחשיב האדם המצה
מחשיב אוכה הקבה דרך משל מי שמחשיב שאפי יתנו לו אלף פרחים לא ידבר
בעמידה אוה כל תפלה אלף פרחים .. האלפי עשו שנאן השיב שנאש גדולה
ה׳ בם סיני בדיש הכוונה שכל המלאכים שידרו להר סיני כולם היו להם שם המפורש
חקוק בלבם שעשיינו שם אלא שם יה בגון מיכאל גבריאל טפטפיה אריריה .. לב׳
נקיבות הששה עשר מהם זכרים והי״ו מהם נקבה וכן יש לב׳ אלפא ביקוב י״ו שם

ויקרא אל משה וידבר ה' אליו מאהל מועד לאמר: דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם אדם כי יקריב מכם קרבן לה' מן הבהמה מן הבקר ומן הצאן תקריבו את קרבנכם: אם עולה קרבנו מן הבקר זכר תמים יקריבנו אל פתח אהל מועד לרצנו לפני ה': וסמך ידו על ראש העולה ונרצה לו לכפר עליו: ושחט את בן הבקר לפני ה' והקריבו בני אהרן הכהנים את הדם וזרקו את הדם על המזבח סביב אשר פתח אהל מועד: והפשיט את העולה וניתח אתה לנתחיה: ונתנו בני אהרן הכהן אש על המזבח וערכו עצים על האש: וערכו בני אהרן הכהנים את הנתחים את הראש ואת הפדר על העצים אשר על האש אשר על המזבח: וקרבו ורחצו בני אהרן הכהנים את הקרב ואת הכרעים ורחץ במים והקטיר הכהן את הכל המזבחה עולה אשה ריח ניחוח לה': ואם מן הצאן קרבנו מן הכשבים או מן העזים לעולה זכר תמים יקריבנו: ושחט אתו על ירך המזבח צפנה לפני ה' וזרקו בני אהרן הכהנים את דמו על המזבח סביב: ונתח את עולה ואת ראשו ואת פדרו וערך הכהן אתם על העצים אשר על האש אשר על המזבח: וקרב ורחץ במים והקטיר הכהן את הכל והעלה המזבחה עולה אשה ריח ניחוח לה': ואם מן העוף עולה קרבנו לה' ומן התורים או מבני היונה יקריב את קרבנו: והקריבו אל המזבח ומלק את ראשו והקטיר המזבחה ונמצה דמו על קיר המזבח: ונתק את מוראתו והשליך אתה אצל המזבח קדמה אל מקום הדשן: ובקע אתו בבקעתו לא יבדיל והקטירו הכהן המזבחה על העצים אשר על האש עולה אשה ריח ניחוח לה': ואם נפש כי תקריב קרבן מנחה סלת יהיה קרבנו ויצק עליה שמן ונתן עליה לבנה: והביאה אל בני אהרן הכהנים וקמץ משם מלא קמצו מסלתה ומשמנה על כל לבנתה והקטיר הכהן אזכרתה המזבחה אשה ריח ניחוח לה': והנותרת ממנה לאהרן ולבניו קדש קדשים מאשי ה': וכי תקריב מנחה מאפה תנור סלת חלת מצות בלולת בשמן ורקיקי מצות משחים בשמן: ואם מנחה על המרחשת קרבנך סלת בלולה בשמן מצה תהיה: פתות אתה פתים ויצקת עליה שמן מנחה הוא: ואם מנחת מרחשת קרבנך סלת בשמן תעשה: והבאת את המנחה אשר יעשה מאלה לה' והקריב אל הכהן והגישו אל המזבח: והרים הכהן מן המנחה את אזכרתה והקטיר המזבחה אשה ריח ניחוח לה': והנותרת ממנחה לאהרן ולבניו קדש קדשים מאשי ה': כל המנחה אשר תקריבו לה' מצה תעשה כי כל שאר וכל דבש לא תקטירו ממנו אשה לה': קרבן ראשית תקריבו אתם לה' ואל המזבח לא יעלו לריח ניחוח: וכל קרבן מנחתך במלח תמלח ולא תשבית מלח ברית אלהיך מעל מנחתך על כל קרבנך תקריב מלח: ואם תקריב מנחת בכורים לה' אביב קלי באש גרש כרמל תקריב את מנחת בכוריך: ונתת עליה שמן ושמת עליה לבנה מנחה הוא: והקטיר הכהן את אזכרתה מגרשה ומשמנה על כל לבנתה אשה לה':

ויקרא אל משה וידבר ה' אליו מאהל מועד לאמר: דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם אדם כי יקריב מכם קרבן לה' מן הבהמה מן הבקר ומן הצאן תקריבו את קרבנכם: אם עולה קרבנו מן הבקר זכר תמים יקריבנו אל פתח אהל מועד לרצנו לפני ה': וסמך ידו על ראש העולה ונרצה לו לכפר עליו: ושחט את בן הבקר לפני ה' והקריבו בני אהרן הכהנים את הדם וזרקו את הדם על המזבח סביב אשר פתח אהל מועד: והפשיט את העולה וניתח אתה לנתחיה: ונתנו בני אהרן הכהן אש על המזבח וערכו עצים על האש: וערכו בני אהרן הכהנים את הנתחים את הראש ואת הפדר על העצים אשר על האש אשר על המזבח: וקרבו ורחצו בני אהרן הכהנים את הקרב ואת הכרעים ורחץ במים והקטיר הכהן את הכל המזבחה עולה אשה ריח ניחוח לה': ואם מן הצאן קרבנו מן הכשבים או מן העזים לעולה זכר תמים יקריבנו: ושחט אתו על ירך המזבח צפנה לפני ה' וזרקו בני אהרן הכהנים את דמו על המזבח סביב: ונתח את עולה ואת ראשו ואת פדרו וערך הכהן אתם על העצים אשר על האש אשר על המזבח: וקרב ורחץ במים והקטיר הכהן את הכל והעלה המזבחה עולה אשה ריח ניחוח לה': ואם מן העוף עולה קרבנו לה' ומן התורים או מבני היונה יקריב את קרבנו: והקריבו אל המזבח ומלק את ראשו והקטיר המזבחה ונמצה דמו על קיר המזבח: ונתק את מוראתו והשליך אתה אצל המזבח קדמה אל מקום הדשן: ובקע אתו בבקעתו לא יבדיל והקטירו הכהן המזבחה על העצים אשר על האש עולה אשה ריח ניחוח לה': ואם נפש כי תקריב קרבן מנחה סלת יהיה קרבנו ויצק עליה שמן ונתן עליה לבנה: והביאה אל בני אהרן הכהנים וקמץ משם מלא קמצו מסלתה ומשמנה על כל לבנתה והקטיר הכהן אזכרתה המזבחה אשה ריח ניחוח לה': והנותרת ממנה לאהרן ולבניו קדש קדשים מאשי ה': וכי תקריב מנחה מאפה תנור סלת חלת מצות בלולת בשמן ורקיקי מצות משחים בשמן: ואם מנחה על המרחשת קרבנך סלת בשמן תעשה: פתות אתה פתים ויצקת עליה שמן מנחה הוא: ואם מנחת מרחשת קרבנך סלת בשמן תעשה: והבאת את המנחה אשר יעשה מאלה לה' והקריב אל הכהן והגישו אל המזבח: והרים הכהן מן המנחה את אזכרתה והקטיר המזבחה אשה ריח ניחוח לה': והנותרת ממנחה לאהרן ולבניו קדש קדשים מאשי ה': כל המנחה אשר תקריבו לה' מצה תעשה כי כל שאר וכל דבש לא תקטירו ממנו אשה לה': קרבן ראשית תקריבו אתם לה' ואל המזבח לא יעלו לריח ניחוח: וכל קרבן מנחתך במלח תמלח ולא תשבית מלח ברית אלהיך מעל מנחתך על כל קרבנך תקריב מלח: ואם תקריב מנחת בכורים לה' אביב קלי באש גרש כרמל תקריב את מנחת בכוריך: ונתת עליה שמן ושמת עליה לבנה מנחה הוא: והקטיר הכהן את אזכרתה מגרשה ומשמנה על כל לבנתה אשה לה':

ויקרא אל משה וידבר ה' אליו מאהל מועד לאמר: דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם אדם כי יקריב מכם קרבן לה' מן הבהמה מן הבקר ומן הצאן תקריבו את קרבנכם: אם עולה קרבנו מן הבקר זכר תמים יקריבנו אל פתח אהל מועד לרצנו לפני ה': וסמך ידו על ראש העולה ונרצה לו לכפר עליו: ושחט את בן הבקר לפני ה' והקריבו בני אהרן הכהנים את הדם וזרקו את הדם על המזבח סביב אשר פתח אהל מועד: והפשיט את העולה וניתח אתה לנתחיה: ונתנו בני אהרן הכהן אש על המזבח וערכו עצים על האש: וערכו בני אהרן הכהנים את הנתחים את הראש ואת הפדר על העצים אשר על האש אשר על המזבח: וקרבו ורחצו בני אהרן הכהנים את הקרב ואת הכרעים ורחץ במים והקטיר הכהן את הכל המזבחה עולה אשה ריח ניחוח לה': ואם מן הצאן קרבנו מן הכשבים או מן העזים לעולה זכר תמים יקריבנו: ושחט אתו על ירך המזבח צפנה לפני ה' וזרקו בני אהרן הכהנים את דמו על המזבח סביב: ונתח את עולה ואת ראשו ואת פדרו וערך הכהן אתם על העצים אשר על האש אשר על המזבח: וקרב ורחץ במים והקטיר הכהן את הכל והעלה המזבחה עולה אשה ריח ניחוח לה': ואם מן העוף עולה קרבנו לה' ומן התורים או מבני היונה יקריב את קרבנו: והקריבו אל המזבח ומלק את ראשו והקטיר המזבחה ונמצה דמו על קיר המזבח: ונתק את מוראתו והשליך אתה אצל המזבח קדמה אל מקום הדשן: ובקע אתו בבקעתו לא יבדיל והקטירו הכהן המזבחה על העצים אשר על האש עולה אשה ריח ניחוח לה': ואם נפש כי תקריב קרבן מנחה סלת יהיה קרבנו ויצק עליה שמן ונתן עליה לבנה: והביאה אל בני אהרן הכהנים וקמץ משם מלא קמצו מסלתה ומשמנה על כל לבנתה והקטיר הכהן אזכרתה המזבחה אשה ריח ניחוח לה': והנותרת ממנה לאהרן ולבניו קדש קדשים מאשי ה': וכי תקריב מנחה מאפה תנור סלת חלת מצות בלולת בשמן ורקיקי מצות משחים בשמן: ואם מנחה על המרחשת קרבנך סלת בשמן תעשה: פתות אתה פתים ויצקת עליה שמן מנחה הוא: ואם מנחת מרחשת קרבנך סלת בשמן תעשה: והבאת את המנחה אשר יעשה מאלה לה' והקריב אל הכהן והגישו אל המזבח: והרים הכהן מן המנחה את אזכרתה והקטיר המזבחה אשה ריח ניחוח לה': והנותרת ממנחה לאהרן ולבניו קדש קדשים מאשי ה': כל המנחה אשר תקריבו לה' מצה תעשה כי כל שאר וכל דבש לא תקטירו ממנו אשה לה': קרבן ראשית תקריבו אתם לה' ואל המזבח לא יעלו לריח ניחוח: וכל קרבן מנחתך במלח תמלח ולא תשבית מלח ברית אלהיך מעל מנחתך על כל קרבנך תקריב מלח: ואם תקריב מנחת בכורים לה' אביב קלי באש גרש כרמל תקריב את מנחת בכוריך: ונתת עליה שמן ושמת עליה לבנה מנחה הוא: והקטיר הכהן את אזכרתה מגרשה ומשמנה על כל לבנתה אשה לה':

שלא הגיעו לחוק ד' הכתובים בזה יחזרו לפיוט שיחה עליהם מקום שריפת
יפתח את בתו (ספר הגלגל) ואת אשר בעבורו נדר אותם ומכאן היינו שיטת מקיצי שלא
נתנה תורה לנשים אבל אחרים אומרים שלא נתנה תורה לנשים אלא לפי שהיו
מיוחדות ומשומרות ולא היו יוצאות בפרהסיא ולא היו מצויות לשמוע
תורה בכל יום אבל לא מפני שהיו פחותות בדעת ומכאן שאין
מצוה על האשה ללמוד תורה אלא כדי שתדע לקבל שכר על פי
שאינה עושה אלא מצוה אחת ואיזה חכם שלא נתן רשות
לנשותיו ללמוד תורה הקשה כאילו מלמדן תפלות ואמרו חכמים
כל המלמד את בתו תורה כאילו מלמדה תפלות ואמרו חכמים
שלשה ימים הוי שלג אז ואז לחושך תלון וכולם יחזרו כים הגדול ואזו
כי הוא שלשה ימים ימדה ... אלא יכתוב לאשה בשטרי כתובתה
חיוורת והצויב אבל ורוצה בקול יג חלוש רקיש בבחן אם הקדוש אסתאון ולבך
הוא אדום כעבדי היולת תולתוה וכשיוח חוזר לעזון ... הצביה שבכה
כי ישתעבד לשיעור שלא הרשה בעלה בפלגת בקול אחר עשה בפחות בכדי שלא
שישתעבד בקבה כדם עלמה וחהו בכח לעתיד לחסיר ... השוטר בין שבי
נשים לשון של חולצות מחולצים שבעשתרות שם כי לא נחת כשעבד ונתנם
בשדה כשבי לשעבד ולשדך חוה פשלש ... חסר אשתאים עם קשקים
הוא חסר אל חשוב מרון חוטב בכל בין ... ושכר של בעל רחמי בכבוד ואם שכב
כי רבי רבושיבל יכמלל בחלב שבור כעשב ... ה בריישב הם חשב סחורב לחלב ונוב
הכור שבב לחשב מחידוב שלוחב ובשיחו חשב פנך חשב ... אשר לקי שנולבו
לך משבחים ... עשם שבידים חשבים שחשב לפי שבידים הם חסר נבדה
הבבב שעשם חלבב שלבשב כל החורבב כשם הם משחשבים לבשה ההלי ובבלקשחים
ומקבלים שחשב חלב ופחבים שהם שחשב לשחר שחו לעבב ובחים שהוי
הנוחים פחן לבחן השלוש חחבעדים ובחים החיבשם שבקבח רבבו ושחר רבה
לבחן לחיעול ילין שחן הבחוב שבשו שבבב שלוש הות שהוב שלח שבהורבב והוב
החשוב חים לילים בחורבן ערך לשחוב בחוב ... כלי בחחבחן החלבל החים
הבחים הם בבחשורב בחוב ובעלך בחלבלבים כל חבחחם ... שלי וידוע לפני
כחח בחרך הוב שב אהוב כבך לשחב הבשלבב ובשלי עשי לחניו יכ ... אם
יפתח את הוב (ספר הגלגל) חיינו בחשורב את אלהים ואם היינו שוחט מקיחח שלחב ...

מהיר אסורים זוקקו כפופים מלביש ערומים .. המכין מצעדי גבר יסוד שוטר
ישראל בקטרה סוד בשורה שטורה לו אמו .. אלא שאמנו גוי ועבד ואשה פירושו
כשלהב נשמכו בלילה לא נדחק לטמאים המעבר שיש היא הקלופה א' מס'
במיכה .. כדגלני במצוקיך הר' ומלכוב שי פטם בקטורה עזוב פטם מלכוב
הרשעה לילה .. דבר אהיה בבלל כב' עם מלכוב ויצא לטעון טעון אחר שאמך
אי איפש לשט מלכים יצא להקל שנטרה ממעומה דבר הלמד מעניינו האס
נודע מצר מעשיו .. דבר הלמד מסופו שאלמלא המלכוב לא ישהשנה למעלה
ומעמש למדים למה שלמעלה .. אני יהוה לא שניתי כע' שכל המדרגוב
לאחר השמיעש יפסדו ועל כע' נאמ' אני ראשון ואני אחרון .. ישמח יהוה
במעשיו הוא לאחר השמיעש .. יהוה מלך כב' יהוה מלך כע' יהוה ימלוך מלכוב
.. המלכוב כשיש זיווג נקרא קרן בן שמן וכשאין זיווג נקרא קרן הפוך .. אמן הם
צא' כמנין יאהדונהי ויכיון שר' א' כבר מ' כב' ן' יסוד הדי מחוברים כל המידוב
.. שמע דב' שאו מרום עיניכם שחדיב מנחה שרביב שדי מלך עולם
שוכן מעון שרבוב .. ולמפרע עול מלכוב שמים .. העומד בקדוש צריך
לרקד ג' דקידוב א' לביש וא' לחכמש וא' לכע' .. מאמור יעקב יש בו ע' קבב
כנגד ע' שרים ואומרים אוכם כדי להכניעם ולהשפילם וכל קיבה וקיבה
כנגד שם א' של ע' שמות שיש לו להקבה וכל א' מכניע שר א' .. ושור מזמר
זה שבנאומרו שהיולדב לפי שיש בו ע' פסוקים כנגד ע' חדשים שהיולדב ויש
בו ע' קיבה כנגד ע' צרי יולדה כי פחוב מע' צעקה לא קלב לפי שמפקח של
חיה היא לפטם מע' פרגוד וע' מדרגוב ובכל צעקה שבצעק היולדב כדי
המפקח מדרגה א' ופרגוד א' עד שכדי ע' מעלוב ואחר' כלה .. והוא רחום
יש בו י"ג קיבוב כנגד י"ג מכילן דרחמי דבע' ואומרים אוכו כלילה לשכך
כדין .. אהה קראב קידושין שמקדש כב' לכלה .. ויכולו ג' פעמים נעדם
.. ישמח משש מכנוב וסבלונוב כנגד שבב מאכל ומשקב אכה אחד ויחוד
חתן וכלה .. אהה חוננתנו הוא בעל בעילה מצקב ומורש ומפני שפורשאנו
מחזיקים אוכה בחיי דיחין בשעת הבדלה הדי לך כמשוש חתן על כלה .. כשב
אנש עד דבא דם כפירה אשב עד נע' אר' אפי' על אלו הג' עבירוב חמורוב כשב
עד דבא דכדוכא של מוב ובמאר שובו בני אדם .. בן זקונים היה יודעיוסף
זרשים קדשים נשים מועד .. אזל בבראשיב רבה כל מקום אשב במצא
מיכאל שם גילוי שכיש והמא מם יוד כלי אלקי לאור עולה שכיש ושור מיכאל
בכתב עולה אדני .. ראשי קיבה של שאר מפירוב כזה כחב נגב נהיה
שולה ישראל לומ' שעקדם ושורשם מישראל סבא .. בחור עולה גברה ופי'
כל הכובש יצרו בבחרוכו הוא הגיבר האמיתי .. איש האלהים אב בני ישראל

הואכי אוביות מיכאל

לפני מוכן הכוונה שאמרו בזוהר שי עקב הוא בעלה דמעורוניב אחר מוכן
אבל קודם מוכן דהיינו בחיי לא זכה אלא מעשה וזהו לפני מוכן בחיים חייבו
.. כמו וסמך שבלחוב ומם מעורוניב סנדלפון בעם שהיא מלכוב הין
שמרים שהם נאחזים בה .. מהדברים המעכבין את הקבלה א' מהנה
הוא עהרב ידים והעניין כי הידים הם חסד וגבורה ומקבלים לבלוך ויהמש
מדפני הכמורוב ומבטמאים בהסח הדעב והם מבעהרים במים
השלוטים .. חוה נתגלגלה בבריה בבר פרעה וזהו בריה בבו שלה קבה
ונדלה אבר מעשה שהוא הבל שחזרה לעולם .. שם ההויה בנקודוב יהבך
הוא מסוגל למזונוב בזה יהוה ושלה הנקודה עב .. מדבר הימוד
שלה חי' על שם שכולל מ' מלמעלה למעשה ומ' מלמעשה למעלה הרי חי' אנ"ב
בסוד והקימותי אבריבי .. שלבה שלוב קרינן ליה פי' אנחנו קרינן ליה
ולבן לא אמ' איקרי שבערכו לא שייך שבו לא יוצרך אוב ושם ונקוב .. כלל
שם מלאך שאינך יורע מבעה אלא בנקדהו כפי מוצא אוכיוכיו אם יש בו
א ב ג ובן על זה הדרך .. אלקי דלב נון יור אוכיוב אמצעיוב שלום
עב שהם לל וו להורוב שאם מיתוק .. נשמב אחז נתגלגל בי אשיה מלך
יהודה ולא נוכר חן אשר בו לא ירה לבפר על כל מעשה ועל כל עון ועון ולבן
הצדיק עליו את הדין צדיק הוא יהוה כי פיהו מריבי .. מעם למה אין אומרי
נפילב אפים בביב האבל ולא בביב החולה לפי שמדב הדין מתוחה
בנגדו ואין ראוי לומ' אליך יהוה נפשי אשא .. שבי מיוכב יש ליחוד
ע"ב עם מלכוב א' הנגלה יסוד וא' נעלם כליוב שהם בסוד המעשם ..
נוריאל הוא בראש המזבח להפך הבשר לרוחניוב וכך נוריאל זה כי הוא
נהר דינור מנוהר נשמותיהם של צדיקים מזוהמת העה"ז וכאשר ישלמנ"ע
הקחתון יהפכו צרכם לצרה רוחניב לעלוב לגע"ע העליון וזהו ממש שנקרא
אוריאל על שם שעל ידו יהפכו מנור לאור .. ומיכאל הוא המקריב נ
נשמותיהם של צדיקים על גבי המזבח ע"י האש הזה המצרפת אוכם
.. העשרים ושש כי לעולם חסדו שיש בהלל הגדול הם כו' כנגד שם
ההויה שבכבר שהחסדים הללו הם חסד דלגאו דקאמ' באידרא וצריך האדם
לכוין בי' כלה הראשונים ג' ההויה שבכבר בנקודב קמץ ובחמשה כלה
הבאים אחריהם בהא ראשוש שבשם בנקודב קמץ וכן הוא וכן הא אחרוש
.. כל אוב ואוב מכב' אבוון הוא כלול מכל כבב' ולבך מתחלק א' בב'
דהיא היא ועל דרך זה כל המצוב כל א' כלולה מכולם נמצא שבהבקים
א' מהנה בהלבתן מתקיימת בלן ולבך אין אומרים בקיום מצה אחת
אשר קידשנו במצוב שלא במצוביו .. מצה הוא יהוה באבר בא .. לעולם

יבקלל על ה׳ שיהיו לו יסורין קלים כחירופים ונירופים למרק עונותיו שהקשים
לא ירצו והשון הולך ונדל צריך מירוק׳ כל המרבה לספר ביציאת מצרים
פי׳ מלשון ספיר ספיריות בהירות קישוט שמתקשטת השביט והסיפור הוא נעשה
בהיכר הגברות שעשה ה׳ עם המצרים כלולים בחסד מצד ישראל עד ונגלה
את מצרים נגלה ורפוא נגלה למצריים ורפוא לישראל והוא כדרך האדם ואשרו
שזוכרים אהבת נעורים ומתוך כך שמחים׳ הטעם שהסכים המן לגזור
גזרה על ישראל באדר יוכד משאר חדשים הוא מפני שי״ב חדשים הם כנגד י״ב
הויות וזה החדש הוא כהויה מהופכת כזה הוה׳ שהיא בסוד הדין ולכן ב
הזכיר הוא שם יהוה מהופך זה אינו שוה לי׳ ואסכר רצה להמשיך הרחמים
בזכר ולהודות על הגברת הרחמים הזכירה יהוה בינשר יבא המלך והמן
היום והשי״ב בסכים עם אסכר בסתיש א׳ ועם המן בסתיש אחרת להודות
על סוד הרחמים הנשפעים לישראל ולהודות על הדין הנשפע להמן הזכירו ב
בסופי תיבת שנאמ׳ בו כי כלה אליו הרעה הנה שם ההויה בינשר ואם
תדקדק בשני תיבת הקודמים שאומרים כי ראה אומר יה לומ׳ כי בשיקוץ שני
שמות אלו נפעל הכל כנודע אם שונות בשמור יה יהוה מי יעמוד׳ סוד
אי סוד שהיה רוצה
אי סוד בשר מחלב הוא סוד נבכר נאצר להאכיל לרעאל פת בג׳ בשר נביש בי בשר
היא חיצוניות ובשר בשרה טרפה בסוד החלב שהוא סוד החכמה העליונה׳
טעם המלוה בריבית כופר בשקר מפני שמלת רבית עם המלה שלש
ברי״ג ויהו אז״ל כאילו כופר בכל התוה והטעם שאינו זוכה לתחיה מפני שהוא
גוי שכפר בברי״ג מצרה והגוי אינו קם לתחיה גם הוא כמוהו או לא בשימן שלו
נשך לא כמשיך עליו קליפת הנחש נשך נחש אב״ זה העני לוה ממך כדי לחיות
ואתה ממיתו ראוי שההורג את חיבירו ימות׳ אז״ כל אבר שנעשה בו עבירה
אם לא חזר בתשובה יוצא הנשמה חסרה אותו אבר מניהם כמש״ בזוהר פ׳ ויקהל
אב״ זה שנזון נשמתו מדמי העיבה כלה פגומה ולא נשאר לה חיות לקום׳ אז״
כמו שהוא לא בטח בקונו שיפרנסו אלא לקח ריבית גב״ בטחונו שיחזור לו נשמתו לא
יועיל אז״ כמו שהוא מצרה לנכרי בשיך וזה עשה את חבירו גוי אלא רצה ללוה
לו כי אם ברבית כמו שהגוי אין לו תחייה גב״ זה׳ הטעם שמי שאינו כורע בשוה
אינו קם בתחיית המתים מפני שאדרבו נעשה נחש והנחש אינו נתקן לעולם כאז״ל ונחש
עפר לחמו וכמו שהנחש אין לו תיקון כן זה אין לו תיקון׳ אז״ כי במודים משתחוה
ומשיך הארה מג׳ ראשונות מקור החיים לאילנא דמותא ומחלא כל בחינותיה מחיים
שלעונים אב״ זה אלא השתחוה לא המשיך ממקור החיים לאילנא דמותא אלא שורש נשמתו
יהא חוזה במרה המלכות ונשארה בחינת נשמתו בלי חיים ולהכי לעבר חיה לא יחיה
כי הוא נדף בנזקיו אז״ כי ברבת מודים היא בהוד וידוע שהקב״ה יורד בנצח והמלה

אחר מסעיר דגברה נפקו ישראל ממצרים ויהו ימינך ה' נאדרי בכח ונם כבי
ויוציאך בכחו הגדול כמש בזוהר ולכן חג הפסח רומז בחסד .. הר'
כוסות הם נצח והוד יסוד ומלכות המקבלות השפע העליון והם הנקרא
ר' גאולות .. והם כנגד ד' אותיות שם ההויה ולכן אין ראוי לשתות יותר מר'
כוסות והם כנגד חכמה הראשון של הקירוש כי כל קירוש מצד חכמה
שנ' ואנשי קדש תהיון לי .. כוס שני של ההגדה הוא רומז בביעה מהמשכת
החכמה והכוונה שנמשכים הנפשים מהחכמה אל הביעה .. כוס ג'
הוא בתה שכן בא על השבע שכן הוא עקרא שאיר והוא של ברכה א' שסללה
ד' ברכות וכן הכ"ב הוא כולל כל המידות שכנגדם .. כוס ד' הוא המלכות
ולהיותה בבחילה בלילה עקרא ליל מצד דיניה ולכן אנו אומרים עליו שפוך
חמתך על הגויים מפני שבכל לילה יש דין עד חצה הלילה עתה בלילה
שהיא כולה רחמים אנו אומרים כי אותו מקצת החימה שהיא רגילה ואויב
לבא אל ימנע לבא אלא בבא ותשפוך אותה על הגויים .. כל הכוסות הללו
הם במלכות כי כן הוא עקרא אלהים ועולה כוס בגימ' אלהים אלא שהראשון
הוא מצד החכמה דהיינו לקשור אותה עם החכמה וכן כוס שני לקושרה
עם הביעה .. הכוס היא הא' של מלכות וציור היין הנכנס בקרבו הוא סוד
ואו ומשך הוא הנכנס בקרבה ומשך הצינור ההוא מהביעה דהיינו הא'
ראשונה ויתוגנו במנים מצד החכמה דהיינו אלם שם וצריך שיתוגנו בכל
א' קודם הקירוש ויכוין בענין זה כשמעתה מהכלי הזה הראשון אל הכוס
הזה שהוא הקירוש .. יקבל כוס קירוש יין זה מיד אשתו בשתי ידים ויכוין
להעלות כוס זה מלכות בין גדולה וגברה .. ויכוין במקדש ישראל והזמנים
שהמקדש הוא החכמה המקדשת לישראל שהוא סוד הדעת ישראל סבא
והזמנים שהם כל החנים שבביעה ומקדש אותם שמה עי' ישראל זה המקדש
.. יזהר שלא לדבר דברים בטלים בין הר' כוסות שהם ד' אותיות אל ה' ואין ראוי להבסיק ביניהם
שהחיינו מצד החכמה שהיא מקור חיים .. וקיימנו כ"ב .. והגיענו כלומ' בי הא בהא תליין
המשיכנו והעלנו לזמן הזה שהוא בחסד שכן חג זה הוא בחסד .. ורחם הנה קירשנו מלכת קדש
פי' מהחיצונים שכן עד' עתה ליל שמורים לילה המשומר .. הסיבה
בשמש ואכילה בימין הוא סוד שמאלו קרב לראשי וימינו קרבנו והוא
שבענין זה הימין גובר על השמאל שכן הוא בהסיבה דשמאל מונחו הימין
נושע ונותן ופש' שאין אנו מבקשים מהשמאל אלא שיהיה שקט ולא יבעור
אבל הימין הוא טוב הקעוררכו שבזה מקעוררים החסדים .. ג' מצה
שמורות הם רומזות לג' בחינות שיש לה למידת המלכות והם ג' נשים א'
לשנה וא' אחה וא' מקטפת .. סוד ה' שמעה ה' סלחה ארני הקשיבה

מרור וכבר ידעת איש כתב ס' ריבא שעתים כנגד ס' ריבא נשמות ישראל
ולגלות לנו שהגיע מרירותן ונלוכן אל ישראל עד הקב"ה בכל אותם הפסוקים
רמזו במשל ומליצה ומ"ש בכל צרתם לו צר לוא"ו צר.. וכיון ראתה לירן
סוד חזרת ס' ריבא עלים איש בו אגיד לך סוד יקוש שבארצינו ס' ריבא קלפים
ישלו בבית המסם אלו והכונה היקוש הוא רומז לקליפה והיא אין לה מוצא כלומר
אין למעלה מהקליפה כח אחר שקושפע מהנו אל הא אחרונה שבכל ההויות
הנמצאות ולכך היא מכנסת ולא מוציאם והקליפות הללו הם ס' ריבא כנגד
ס' ריבא נשמות אל ישראל שיררו בגלות ונתלבשו כל א' בקליפה א' וזהו יקוש
שבארצנו כלומר הקליפה האחוזה בארצנו במלכות וזה"ש בבית המסם אלו שגרת
מקום הקבר המזון לבלעדיו ומשכן הנשמות מלעדיות ברור הזה
הכולל ס' ריבא.. מרור הוא החזרת שהוא הקב"ה והכונה כי עד מקומו
הגיע מרירות גלותן אל ישראל וזהו חזרת שבארצנו ישלו ס' ריבא עליכם
לבזוז אל מה שאמרנו שהגיע המרירות לכל הס' ריבא בתיגות שבקב"ה ולכך
נתעורר לגאול אותם ולכך במרור זה צריך לבוין לעורר אותו מקום מחרלים
שנתעורר בזמן ההוא ומהתעוררות זה מתעורר צד הדין לכן מעבלין אותו
בחרוסת שהוא מתובל בי"ג תבלין י"ג בוסמין שלאין כרי למתקו.. ההמסת
צריך לעשותו קורם עב ואחר"ך לרמוז אל שבי בחיות א' אל שביות וקושי זהן
שבקדמה ואחר"ך לרכבו כמו שנתרפה הדין.. עשם לחומץ בחרוסת שהוא
מתוק לרמוז אל שני דברים שהיו אבתינו במצרים שבלילה א' היו עברים בד
מעול וחומץ ואחר חצי ינאלו ונמתקו אז"ל זהו שאמר הכתוב ימינך יהוה נאדרי
בכח נב' על שם הימין והשמאל שהיו פועלים בגאולה ההיא.. כורך הוא במצה
התחתונה השלימה הקשורה למעלה וכורכין אותה במרור שהוא הקב"ה וזהו
זכר למקדש לרמוז אל הייחוד דבר ונוקביה שהיו מתייחדים קול ודבר וזהו
זכר היינו דבורא למקדש נוקבה כמו שהיה מכוון הייחוד הלל הזקן..
כתוב היינו אותה הפרוסה שעלתה אל הביע למעלה מקום הצפון להביא
שפע הברכה ידרה עתה ולכך אנו נומרים עליה אבהבלל וזהו אין מפטירין
אחר הפסח אפיקומין ר"ל עתה שנתיחד המצה והמרור הרמוז במלכות פסח
פה סח פה מלכות סח בהיפוך חס דהיינו המרור הקב"ה אין מפטירין אחר ייחוד
זה ואין אומרים אפיקו מיני ייחודים אחרים שבבר נתקן הכל.. פסח מצה
ומרור ר"ל פה סח דהיינו מלכות שהיתה דומיה בגלות עתה סח כלומר סח ודבר
ובכן חזרה להיות מצה ונתחברה עם המרור דהיינו הקב"ה ולכך סח ודבר ובעל
האמצעה.. ר' בעם א' חכם סוד חסד דבמן נתיב חכמה א' בשע היינו
מקום שנידונים הרשעים דהיינו נקרה וא' בם הקב"ה יעקב אינו אבד.. א' שאינו

274

ולכי לך פי' קומי ולכי למקום אחרת אם זהו ולכי לך לך למקום אחרת
אם אהיוקן אלך כבר הלך אם מוצאך הקשוב .. כח אין להם מנוחה
אמתגלגלין ביום חכם נדול מהם כדי לצלול הנאמה .. ההולך אחר
מחשבת רעות יתגלגל באוטע אאין לו אכל לחשוב .. האוכל טריפות
ונבלות יתגלגל בכלב וזהו ובשר בשדה טרפה לא תאכלו לכלב תשליכון
אותו .. הבא על הזכר יתגלגל מפעון ואדנבת אהם זכרים ונקבת
אנה א' הוא זכר ומוליד ואנע אחרת הוא עקבה ובלד .. המגלה
עדות אשת דודו יתגלגל בגויה אשדודית וזהו אשת דוד אשדודית
.. ה' חומשי תורה ס' בראשית כנגד קוצו של יוד שהוא כנ' ואלה שמות
דומה ליוד של אם המיוחד ונקרא כנגד ההא ולפיכך הוא כורת הקורה
לשכך זאת המידה שמשמש דינין מתערין במדבר כנגד הנאו
ואלה הדברים כנגד ההא אחרונה .. הטעם שהתפילין אינם ע"י
שרטוט לפי שהם רחמים ד' פרשיות ד' אותיות ההויה ולהיותם רחמים
אין צריך ליקח לו דרך אבל מזוזה שמורה דין שהיא דמלכות צריך ליקח
לו דרך שיתנהג עם בני אדם .. מאמ' ז"ל שאמ' הקבה למשמש עשו לפני סמה
הזה ואנו מקבל אתכם אין הכונה אמירה בלבד הי"ג מדות אלא מעשה נ"ב מהו
רחום וכ' .. והתקדשתם וגו' מאחר שאמ' והתקדשתם למשמש לאמ' והייתם
קדושים אלא זהו בשעת זיווג אם התקדשו בשעת הזיווג יהיו לכם בנים קדושים
.. מטטרון שר הפנים ר"ת משמש לומ' שמשמש מקנן בתר דהיינו מטטרון ..
סנדלפון עולה כמנין יעד לומ' שהוא שר היעד ומי שאבד דרך המלך יקח סנדל
ויעלה בכל כחו למעלה ויאמ' נ' פעמים בקול רם סנדלפון ומקום שירד הסנדל
שם הוא הדרך ופי' סנדלפון סנדל פון .. זכר בין נוקבה הוא בתר בין
בינה ומלכות וזהו פי' עד תאוות נבעות עולם פי' מילת עד הוא בתר והיא בין
שכי נבעות בינה ומלכות ואתיהם תאוות בינ' לעת ומלכות לקבל .. ונוקבה
בין דכורין פי' מלכות יושבת בין צריך עליון שהוא יסוד ובין הצריקים התחתונים לקבל
מעשיהם להיות מיין נוקבן לזוונה .. כמנין מסכה אנו פורשין בכל אנה כל ישראל
לאומות בכל אנה כבדי זהב בשביל עון העגל ויש אנה אפורשין אנשי פרטונאל וחוזר
חלילה בכל הגלילות ועכ"ז ונוגשיך צרקה ולעבור לבא מלכי בראשית מנחה ישיבו
.. אם אלהים בג' מקומות בבינה בגבורה במלכות ואלהים שבגבורה הוא היצר
לעורר הזיווג העליון וזהו אלהים למפרע מילה עש' שמעורר הזיווג והוא נחלק לינק
מהבינה ולהשפיע אל המלכות וזהו חציו אלהים הקדמוני וחציו אלהים האחרון ..
האדם בקש' שקורא קורא שני פעמים ביום אלוף הבריה וסרכם ועברכם
בכלל בכלל וסרכם הם כל עבירות שבתורה בגון כעם ולשון הרע וכיוצא שעובד
עז' .. בשאומ' בזוהר סתם עולה ובקש פירושו נצח והוד שנצח הוא עולה ובקש

השמים ועל הארץ ועל כל צבאם ועל מלאכתם שהם מחוברים
כלל והם שמה הארץ על הים והם הנקיים גו' ולכך פסוק זה מיותר
נפרש שזו פסוק זה הוא בעבור שלא יהיה פסוק שאין סמוך לפניו
עליו שהוא בקצה הוא מבשר ואם הוא בעזם תורה שאין לו התחלה ואין לו הבדל

מגביהם אינו חושש אמוקי מוקי שקר השלין הם מחוברים בגוקי .. צריך לאוגרו
מלמעלה להורות שאעפ״י שהם שנפים מתפשטים הכל יחוד וחבור א׳ בלי פירוד
חלילה והכוונה מראשו היינו כ״ע שיהיה הלולב הזה שהוא הת״ת נקשר ונאגד עם
כ״ע .. ו׳ פשטים מקיפים את המזבח הקיבה אשר שלו מ״ה כנגד שיב
שני הוו שלמ׳ וחד חרוב וכנגד ז׳ שמיטות .. ד׳ מינים שבלולב צריך שיהיו בקוב
המוכה כל ז׳ כי ההדס הוא והערבה ב׳ ולולב א׳ אתרוג א׳ מוכה שמוש כנגד
יאהדונהי הרי מכאן לנטילת לולב בקוב המוכה .. הברכות שמברכים
האבת כשהאדם מביא שניים במוכבו ושל אולחנו במוכות שאחז״ל ובזוהר
שאברהם אומ׳ אז בקשנג להמשיך שלו שפע ממדת החכמה והיא ערבה במבי
ארץ והיא נחלת ישקב כי שקר הת״ת משם יניקתה מפני העני הזה הרומז
למלכות .. ויצחק ברכו נגד בארץ להמשיך שלו שפע ממדת הביש כי היא
הקר פושל נגדות וברכו שלא יבא לידי שנוה אלא נגבר שאי״ר וישקב אמ׳ אז
יבקע להמשיך שלו מכ״ע כי שם הוא האור הגנוז ועדא אריך אנפין וזהו ארקבך
מהדה בלמח ואמר מפני כי ישקב הוא בעל הביה השומר בפנים מדת הת״ת
ומדת המלכות והוא העני השומר בחוץ ואחר שזה האיש הביא שניים מרודים
והבנימם למוכה אשר היא מדת הביש ושם מקום השאר כי מצפון זהב יאתה
וכמו כן למדת החכמה כי שם נרמזה המוכה לבן אז יבקע וב׳ וארוכבך וב׳ כי
הרפואש באה ממדת החכמה ובלך לפניך צדקך מדת המלכות להביאך אל חצר
בית המלך מדה כנגד מדה ולבן בבר יהוה יאספך היא מדת החכמה הערא׳
בבר על שם לב׳ נגבה כמנין כ״ח בבר ומאחר שאלו הג׳ אבת הגיעו עד סוקי
השאר ראוי שהצדיקים הנוכרים ידברו בסתרות והוא והשביע בצחצחות וב׳ ובזוהר פ׳ פנחס
קטרוג סמאל לאברהם על שלא זמן שניים ביום הנמל את יצחק ולבך הוצרך שנין הנעקד
ולבן אמר כי מאחר שזה זמן השניים בשמחתו כל לאון בקום אתך למשפט הרשיעי
כי לא ברא מהקיטרוג .. יום הכפורים אחת אחת ואחת אחת כבר אחת
ב״ה אחת מלכות אחת ושבע כבר ומלכות אחת ושלש הוד אחת ואר בע מלכת
ונצח אחת וחמש מלכות ונ״ב אחת ושש מלכות ונגדה אחת ושבע מלכות וחסד ..
.. שב לומ׳ מדר בבנת שבת ר׳ציב ר׳ בנוקה במוסף והם כ״ב אוקיות כ״ב קשוטי
שהבלה מתקשטת בהם וזהו מוסף לאון הוספת קשוטי .. כל השמות שיש לחכמה
יש למלכות מפני דביה אתבנאת שנ׳ ה׳ בחכמה יסד ארץ חכמה היא ערבה ומלכות
נקראת חכמה שלמה חכמה ערבה ערבה ומלכות ערבה ערבה כראיה בזוהר פ׳
ברומה דף קמה׳ וכל השמות שיש לביש יש לעשר מפני דבה אתבני ההי׳ ה׳ בחכמה
יסד ארץ בונן שמים בתבוש כראיה בזוהר פ׳ ברומה דף קמה׳ .. הי״ב צירופי הוי״ה
ג׳ מתחילים ביור וג׳ בהא וג׳ בואו וג׳ בהא בשם יהוה .. יש לעיין אם צירופי ההוה
אינם אלא י״ב מפני ההא בפולה איך מתלבשים י״ב צירופי ההויה בכ״ד צירופי אדני

ההדס ג׳ ערבה שנים
לולב א׳ אתרוג א׳ מוכה
א׳ הם הכל שמוש כנגד
הויה ואדנות ד״ל שעושה
זיווג וה׳ בהיכל קדשו
לקבל שפע כזה יאדונהי
מכאן שמוש הוא לנטול
את הלולב בקוב המוכה
והיגעם אז פשטים וב׳
ואין נבנם בשאר
כי הוא הרעים רגליו
אל אדם

והשיב ז״ל אחרוש
נ״ה לה יוקה רומקה
למזה במקום אחר

נעשה נ״ב צירופי ונעשה נ״ב כ״ד
בכ״ד צירופי אדני ונרש וב׳

צירופים דהויה מתלבשים

פו יעלה נ׳ מיין כנגד נ׳ משתחוה ע״ב ה״ס ע״ה ומ״ה ס״ג.
והקרב המנו שלם בריך מילה ג׳ שני׳ נהי׳ נפ׳ פתוחים ע״ן.
ת חתוקין ביון זכל
מל.. ושד ומה מלות סרע״ה ע״ה
וחי״ש ומה מלות סרע״ה ע״ה
כשר שלמי ונרי״ך אכל מלקחי שלם
ש מיין לפי אכיס אפיס ומוכ
ק ומיומו ומקבלו ומנוחל לו..
יד ומיומו ומקבלו ומנוחל לו..
יבין אתם חוף בגשובה תשע עקבה
ומין לו הפרבה א ונשה כתובה כנגד
תשעה לפי אכיס בחיון
משלמי לפי אכיס ובסבוי עניה ושוב כך
ג יעלה נ׳ מיין לפי אכיס
ה עשרון ע״ה המאוכלים בשנה
ה יעלה נ׳ מיין לפי אכיס
ו עשרון ע״ה המאוכלים בשנה
ז יעלה נ׳ מיין לפי אכיס
ח עשרון ע״ה המאוכלים בשנה
ט יעלה נ׳ מיין לפי אכיס
י עשרון ע״ה המאוכלים בשנה
יא יעלה נ׳ מיין לפי אכיס
יב עשרון ע״ה המאוכלים בשנה
יג יעלה נ׳ מיין לפי אכיס
יד עשרון ע״ה המאוכלים בשנה
טו יעלה נ׳ מיין כנגד נ׳ משתחוה ע״ב ה״ס ע״ה ומ״ה ס״ג.
ושל הזיתין ושל אוכלי הנשונים.
עד הזיתים דרש ר׳ שמעון יומתק שהיה דורש בכבוי אוכלים על הבנין
כו ומצא שמעון יעלה אלהים
ותירגמו אנקלוס ויהי שלם
זהו יהוה הוא האלהים
כו יה וה
יה אלהים
זה שלה בן
ושקה מאורכי לבוש.
ך פי׳ הוא האלהים
וכל הא אחיקים הא ווי אחיקים והא אחרכ
ו שיבתי עורין הא בשלבוב ויהו שנעדיו שם בן אחרכ שהשם באותן
ל יהוה על כל והשם היוצא הוא מתחלק בשלשה שמות ב בחשבון ה בפעם
הוא יהוה על כל והשם היוצא הוא מתחלק בשלשה שמות ב בחשבון ה בפעם
זכל הא אחיקים הא ווי אחיקים והא אחרכ
תוכיח הא ומכי שחוב על האשון
תוכיח הא ומכי שחוב על האשון
מ יהוה כי יהוה כי אלהים.. תכ שם יהוה כל אותיות
תוכיח מוב אחרכ כי וכח בה כיכר יוד הי׳ וו שעלה שלש ו אחרכ הה
כיוחי מאד ואל אל יהוה כי אלהים.. תכ שם יהוה כל אותיות
ההוה הם לבאים ליב כיוחי אחיה ומב בחיקון מאד אל אהיה׳ יהוה בן בחשבון
רומה לב שחוב ושם אחרכ שהוא בן נשמע כי כיוחי ליהוה ויב אהיה שי בי
ורחה שהוה עלי הא אחרכ הא ושיחה.. שחי היב כיוחי שמכב כיוחי

הא ד' זמני ו"ק מלמד שמבבו לאוק מ' לד' צדדין והמם באמצעלמוק לכל
מיטרין בדא כי עלה מוק ופירוש אלא מהחיצנים כדי שאם לא בקבל בקרחק
מיד והיינו ואל הקרב אל פתח ביתה עד שפתחה בא' פעמה במחשבה מיד:
שהוא בבנה שבה סוד מ' שהיא פתוחה לשמאל לצד הגבורה והדין ולזה נעלה
סמאל והניחה בזרועו השמאלית והיינו הגבורה להשפיע אם הדינין והיה מסתכן
שיתעלה בדיבר ובמעשה כדי שיפעם ו"ק שהוא בקב מלכוב כדי שהסביב כל
ההנהגה העליונה להעשים ועכ"ז עד שתעלה ד' פעמים כי אם יסכים סוד ז'
מדוב מצד הגבורה עדיין יש עדולה בקב מלכוב עד שיסבימו ד' מיטרין כולם
כדי שהבינה שהיא □ מדובעה רבי עה על בנין בקלבא בדין מכל ד' צדדין
והיינו ו"ק ז' ספירות [illegible] החסד ומצד הגבורה ומצד הקב ומצד המלכוב
ואיין ספק שהבינה לא בסכים במוק מכל צדדין מפני שהיא רחמים בג' מקומו
ואינה דין אלא מצד מקור הגבורה לבד ולזה הנה מהשפעתה מהגבורה על החסד
ומשניהם אל הקב והמלכוב לזה סבבו כל בחינותיה כדין אלא יהיה אל הבינה צד
לנעוב ולהשפיע רחמיב אלא הכל בדין החזק כזה □ ות מחזרת ומחשבה ולכן
ים והנכרתו הדינין להשפיע בכל הבחינוב במעשה הרע שפנם ויש ואקיפו
ליה פי' לאוק מ' מכל ד' מיטרין וכן יהיו ד' מעשים מנוגים בחנאה זה ראיה לקיחה
אכילה נבינה שג' ובקה ובקה ובאכל ותתן ולזה נעשה מוה מ' מיטרין ..
הנעם שנכן הקבה כוסאל בדבה למיכאל ולגבריאל להורוב שסוכבה רוד הנוסלה
אינה בד' המלאכים להקימה אלא ע"י הצדיקים ועוד שהם רצ בבריאב האדם לכן
נבקן לכם הכוס שיבנו אוכן לצדיקים כדי שיאמחו .. והנעם שאכלו עם הצדיקים
באולחן א' מפני שבשנחרב הביב נהמעטו בנפי החיוב ולכן עתה שהצדיקים
בשמחה ובמעשיהם הטובים ישמחו נב' הן מפני שהם היו אוכם שמעליכים מעשה
הצדיקים לאביבם שבשמים בזמן הגלוב לכן ישמחו עתה מפני שהם היו ציגור
ומעבר למעשה הצדיקים .. מי ילך בראש הכוונה שהקבה אמ' לרבעם
שיינל בגע עמו ועם דוד אמ' הוא מי ילך בראש הכוונה עם פי' הראב' כל מאן רמכוין
לקבל מחבריה נעשה נוקבה לחבריה זהו שאמ' בבאן אני יודע שאפע ה' ישבר
בינו ממלאך למלאך להשפיע לישראל דרך שמעוב הצדיקים זה מזה וזהו והקבה לכבי
בבוכבם ממש מעבר ולינור וזהו מי ילך בראש פי' מי יהיה הזכר אני אוהוא פירו
אני רוצה שהוא יהיה נקבה לי .. בגר יש בה כל העולמוב בגבר ג' אורוב שיש
בו אוכם תיוור ירוק והמכלה השמן הוא נוון הכלא מלכוב אמ' קול החוצב להקב
אש פי' מלכוב הקיבל שהוא האוכם שמכלה השמן בגר וישארו השני אורוב שמאירי
הפבילה לבד וזהו ואכם הדבקים פי' פי' לא יכלה אכבם אלא חיים כולבם היום ..

המאוכה לפעולה מלבוב ולמשלה המינה כבר .. והוכן בחסד כסא חסד שולה
עב לומ׳ אהכסא עמידתו בשם עב׳ .. בשנה אלמשה היה חקוק שם עב׳ ושם
מב׳ העב׳ להשקיע הרעדים והמב׳ להציל את ישראל אמ׳ לו ה׳ הרם את מטך להמעיש
למצרים ונטה את ידך להראות שם מב׳ לישראל כדי שיחיו ואהו הבטח בהרמת ה׳
המטה נטה את ידך .. שחורה אני ונאוה בנות ירושלם שחורה כאהלי קדר
ונאוה כיריעות שלמה ג׳ בחינות יש נערות בנות ירושלם בנות ציון ופירושו
נערות מעטרון שנקרא עבד בנות ירושלם קוף המלבוב בנות ציון קבינה
מלבוב הנקר׳ נקודת ציון סוד הרחם ואהו שאמ׳ הרשב׳ פ׳ ויש׳ לנו לנו כסיעו
קורעא .. הנער פחות מבן ט׳ בסוד נקבה שמקבל מאופנים ומט׳ ואילך מקבל
ממעטרון שהוא כבר ולכן הזכרו בשם .. יהוה אם יצין בזה יי׳ מי שרוצה
להשכמה מאותם הכבוביים בסב׳ שהם בקדושה יחזור בו היהידות ויראת ה׳ ..
כשמן בטוב של אריך אנפין ב׳ שמן כמין כי היה משחת אהרן .. שם ההוי׳
י׳ חכמה מוחין ה׳ היא ג׳ ווין כנגד השן ו׳ היוד הוא אישון בבעין עין ימין ה׳
אחרונה עין שמאל ו׳ צד ימין ואו׳ שנה האלמ׳ החוטם עם כרי נוקביה דחוטמא
.. הנה מלבוב הא׳ קודם ואחב נון כפופה סוכבת דוד הנופלת יהיה הא׳ פעם אחרת
עם מה שם מה כבר בייחוד עוב יסוד ומה נעים נב׳ יהיה זיווג כבר עם נעים
שהוא ביה שבת אחים אבא ואימא כחדא שריין גם יחד נמנימא הקליפה שנקרא
נמנימא מצד הנברה לזיווג כב׳ יכול במו היצר הרע לזיווג יחד כד איבחמרת יוד עם
דלת נעשה חי דלת פי׳ קודם היא דלת בלא מיבה בלא הארה ואחב׳ חי הדלת
שיהיה לה זיווג .. ויורהו ה׳ עץ הוא שם א׳ שעולה עץ בזה האופן י׳ פעמים
ה׳ ה׳ פעמים י׳ ו׳ פעמים ה׳ ה׳ פעמים ו׳ שולה כמטן עץ שהזכיר זה יהנה
ובו נמתקו המים .. פקוד יפקוד שולה כמטן אלהים וזהו פקוד יפקוד אלהים ..
בהפלתינו כוונתינו לבקר שאר בסוד ושונה לשביע בזה האופן שאר הוא
מזעוב פוקח את ידיך וכ׳ בסוד הוא הרחקת החיצנים והוא שימת העליב
בסוד בבלב שהוא לשון בבלה לחיצנים והיא היד מיכסא המשכן בבלב לכלות
החיצנים שונה היא קש׳ וזהו סוד בשונתה לשון שונה בחיש אחרונה הנקארת
עם החסד נקרא זקן רשיתו הם הויות שבתוך הספירות ציור הוא
בשמות כנון אלהים צבאות ונליפו הם הכינויים כנון כתר חכמה בינה
.. בצנעה הוא האשה לפני האיש כנון ישקב שאם נשיו בראשונה ולכן בשם בקוב
ו׳ שהוא ברא נברא לפניהם וההא לפני היוד ה׳ י׳ ו׳ ה׳ .. פל שם שהוא משני
אוכיות הוא מאבא ואימא ומשלש אוכיות הוא מאבא בהן .. ומר׳ אוכיות הוא מלבוב
.. בשקרא שם אבבריאל ה׳ צבאות הוא ה׳ מלובש בכסא .. ראשיב בבורי

הנשלם מהכלל ופרוס צאבם מן הבחא אל הפשעל נאצל שלם א' מצרוב זרוב ומרמיונים מאחיר
אם ראש האצילות אר על כל החיילים [illegible] אלה הם האבזריים אבתחילו לפעורת ולבלבל
האצילות ומיר יצא כרוז מאבר אר אל בשוב מסוכיל ואמ' החרב מה אבראב אסוקי א
אצילותך אלך לפי אאין רצין מהה איתקיימו בשולמו לאוכו האצילות אנאצלו חזרו כבתילך
ונמוחו מעין אצילותם היתה אתיסבם מאל מאלן חכמי זאב החסמע לפבילה האואבה
מן האמן בתיר ובאורנים לבבבה אוקעים אוכה באוכו האמן אהייבה רולקב
ואואבב ומאירה ואם חוזרב ומתבבא וזו היא אתיסבה אחר זה נאצל שלם אחר
מצרוב מאלנוב מרמיונים זרים אם ראש אצילותם אר על כל החיילים עיתיל אלה הם
קאים מבולם רצנם ומתבבם להיוב זה הראש לאלוה ולהאחיב ולקצין אילן עם כל נעיעוביו
עד איצא מאמר מפני הרצין להיוב אתיסבם קרובה באתיסבם הראשונים והאמצעי
ונזרה נזרה אאצילות בזה לא יוסיפו עוד לצאב לאויר השלם לא יזכר ולא יפקד
ואלה הם אאמרו חזל שליהם היה בנה שלמוב ומחריבן .. הכלל השלה אאצילות
אלו קדם אל הקדושים ואחב נתנלו הקדושים ואלו הם הג' שלמוב ויצאו הכוחו בהקדושים
ובזה בבין שנין הבכורה לעשו ומכרה לישקב ומור בבשבע לאוריה ואי לבעון
הכחוב הללו יש להם אמוב ואם נמוחו מכל וכל מה הם ראמוב האלה ושלמה הם
אלא ודאי נתפשעו למעש והם ג' ראשונוב לג' כבוב הכסבעוב ומנם מצאוכם למעלה
נעלם ונחרב ומה וזהו בונה שלמוב ומחריבן .. אאמראי אעפ' אנקרא מלבא רבא
הוא בחב ממשלב ממשל ולילי מבבא רבה ומלבא רבה על כל אדי ואאמראי מלבא
דאיראי מאבמא בלילי זערהא .. יש מלך אחד דאליט ברוחיה ואמיה [illegible] ואנבניה
צרשיבא דמאמא בה פלוגבא דאבא ופלוגבא דאבא אמוניה באבבא אוחריבא די אמש
מגרדיבא בני צרשיבא בדמוב מצרשים וכל המצרשים נולדים מבח זה .. ובני ס
מגרדיבא אין להם הברב פנים אלא כדמוב מנוגעים ומלחמה גדולה ביניהם וכל
הזיקין והזוועוב יוצאים מבח אלו הבעורבה אבל ממשלב אאמראי ואימבו מועלב
עליהם וכל מה אמתחדא אליהם מודישים אב אלמעש מהם החלק האלאי מהאויר
יש בו מזיקים נבראים ומלבאים בבמש מיני צרוב מאונוב זו מזו יש מהם אצרבם
צרב כלבים ואם עון אדם נדם והכלב המצייר מזו הבולדה הרעה יקרה באדם
ויגאף אוכו רפואבו קשה מאד ולפעמים אבשבנה צרבו בשנו בצרב הכלב ההוא ומתחלה
באוכה הצרה והוא נובח וצעק ונגאף וחוזר ומתלבא בשלוב האויר ההוא בבח אוהב
הצרה וזהו שונאו ואתיסבו ושלמוד זה אמ' דוד עה' הצילה מחרב נפשי מיד כלב יחידתי
.. באימוא דהיבלוב מבאר אם כי סמשל ולילי נולדו דו פרצפין בצרב אדם
וחוה אנם הם נולדו דו פרצפין בדמיון מה אלמעלה כן מה אלמעש ומה אלמעה
כן מה אלמעלה וכן היה בה סוד הנסירה כיוצא למעלה שהו הלאון הכבוב
בפרקי היבלוב זוטרי אוב באוב לילי מבבא ולילי שלמוהא לילי מבבא
אנביביה דסמשל ברויהון באשבא חדא אבייליד בצלמא דאדם וחוה מלבבן

ונגאף ההוא
אין לעבנה
שלמוב ולא
רפואב כלל
עד אימוב
והוא

דין עם דין ואמרי מלכא רבא דאירי אנכרי לילי ב זעירתא ורבא דמלכא
די אמיה קדמיהון ואמה דאנכיריה מהי עבל ברבא דמעדר ברבא דילהון לילי ב
.. כמו אלה הקדושים יש בו סוד לויכן המזווג בין הקב״ה והמלכות כמו כן יש
לוייהן בקליפה המזווג בין לילי ב ומחשל ואמו בעין עור ובעלי הקבלה אמרו כי אותו
הבעין אבים בלי שינים כן הבעין אל מעלה כמו מעלה צורה רוחנית בלי עונין אבים
השינים ונקרא אלל המקובלים בריה אמין לה שינים על כן אמו בעין עור והוא
המחבר והמזווג בין סמאל ולילי ב ואילו נברא אלם באלימות אלילו בה מחרי ב
השלם ברגע א׳ .. אמעבי אדברה היכה צפורה והיא כי בזמן אמעש
ובני ישראל אמרו אירבה הים והיא לא נמצאת אם היהה מצעשרה על הדבר לכך
נתן לה הבה אברה אברכה עליה אביעש ואמרה אירה ובאבר אמלה אבעש
לכך הקחילה בכאן בפרוע פרעה בעין מילה .. ואתה אל בריבי באמור פי
ואתה ואברך אהתיב בעהב אומר הקבה אל והינם אלא בעיה אירבה אם מהול
.. ו הבריב אלום ריש קעיעא אמ׳ ל הקבה פיסקי פיסקי כלומ׳ כבריבוב אהם
נעשים פסקי פסקי אם בקנה הבריב הזה .. ל׳ עמודי הבסא

דע כי יהוה יתפשט מהתה
מהאצילות בבריאה ויעשה עשר
אמות הויה בנקודות ידועות ובנקודו
נצוצותיהם הם ע׳ והם ע׳ זקנים ואם
ההויה הוא ל׳ עמודים ו׳ אל הדרום
ה׳ אל הצפון וה׳ נמצא ראש לעמוד
הימיני קדם ואחב יהוה אוביוב
ראש לג׳ עמודים ואחב ג׳ צירופי יהוכל
צירוף ראש לעמוד א׳ אהעמוד בו
נ׳ אוביוב כנראם לפניך ובדרך
זה לג׳ עמודים האחרים .. עוד אומר
וההוא אות סלקא מהתה לעלא היינו
א׳ בין אב אל עמוד מזרחי אשב וכן
ב׳ בין ג׳ וכן ג׳ בין הו והאות העולם
היא עבה והשנים המקבלים אותה
הם מהזכר וכן כסדר הזה לשאר
האלפא ביבוב .. ומה אמ׳ גו אוירא
דרוחא דמחוא על כולא היינו רוחניות הבסא אהוא דק מהמלאכים אבבסא אבמו
אבני השלם ניזונים מאויר העה״ו כך הם ניזונים מרוחניות האויר הדק ההוא ..
והאחר מובן כ׳ עמודי בסא אלפניך וכל בבה ג׳ אוביוב חסד דין ורחמים והיינו אם
יהו אהוא אורא שלינן בבסא והאלפא ביבא בכלל הם לו׳ ע׳ לכל מעד ונקודה אמצעיב

ויעשה רצוני ושמרתי את כל חקותי ועשיתם אותם ... בפרט יש לנו לומר בכוונת הכתוב שאחר
שהזכיר שכר המצות ועונש העבירות חזר לומר שאם יעשו התשובה ויקבלו עליהם המצות
יקיים להם השכר ואם לא יעשו התשובה ולא יקבלו עליהם המצות לא יקיים להם השכר
כי אין לך שכר גדול מזה שיקבלו עליהם המצות ויעשו אותם ואין לך עונש גדול מזה
שלא יקבלו עליהם המצות ולא יעשו אותם ולכן אמר אם בחקותי תלכו ואת מצותי תשמרו
ועשיתם אותם ... בפרט יש לנו לומר שאחר שהזכיר שכר המצות ועונש העבירות חזר
לומר שאם יעשו התשובה יקיים להם השכר ואם לא יעשו התשובה

ה' חסרים חסר אבחסר חסר אבגבריה חסר אבתה חסר אבצין חסר ובחינבר
עצרנו הוא אש קצוב ויהו אישר קומבו מתחילה האצילה ובסוד הקמבו
מקשורר בבור הקיאוי אני אלשים ומבארי אחזה אלה והיינו אוכלל אש
קצוב מצר הגבריה ואש קצוב מצר התה ואש מצר החסד והם חי יח ויהו
קן חי והם חי יג מתעלה לעשיב ויג מתעשיב למעלה הם חי ובאהם חי
מלאים בעשר הם קף ובסוד י' אבבריה הוא עשר הרי קן חי ובזה יבדן
מאדו האלהי רשבי בתיקונים איסוד קן חי נעיל לאמאלא ובאיררא פי
איסוד כולו תחיר אלא העניין ד"ל נעיל אהבעדרוכו בסוד חמימוב
הגבריה אהנא התיבק אמאלו התק לראשי .. אומרנו ביסוד אישאני
צינורוב אין העניין חו כפשוטו מפני אהספירוב הם אכל והאכללא
יתקלב כי האדם הוא נאמי ויאבו אני צינורוב לזרע ולמוכר ולא כן ערוה
אבל כבר פירשבי לשל סוד הקמב הבריב ואז הוא סוד צינור האצינור
הוא הבעדרוב הספירוב מתנה אל העליונה ומהעליונה אל הקתרונה ואין
סוד הקמב הבריב אלא עי הבעדרוב בתקון ואז היסוד מהעדר
ומשפיע חסר סוד הלובן ובאין מעשים טובים בעה"ז ישאר היסוד
באישר קומבו הא' וחו' משפיע רין מצר הגבריה ואיה ממכבר הם שהיב
נאם והיה פועל אהי פעולוב הפכיוב .. נעם הייבם עי האח
הוא אאוכו הרוח הנשאר בתוך היבמה כשרואה אבאחיו ומת בקומנאב
אבי יבמבו ירע בעיניו והולך וקורא אברוח האחר ההולך ערעילאי
ואומר לו בא ורא אבאחיו מה מבקש לנו אמבקש לרשני מביב
בעיניו אז הערעילאי אומר לו נלך ונראה מי הוא הנשאר זה ובאהולך
אם לראוב בין זה לזה יבא היבם על היבמה ומתאיך אוכו בעל
כרחו באוכו הזרע הזרע בתוך היבמה ואז נבעל בכח אוכו הקיורוג
בהיינו הביאה מבאן והלאה שרייב רא לה לפי שעתה נעשה אבינוהיא
אהיהה אאבו נעשיב אמנו ולא יקורג זהו פי מאמ' פי מתפעים
רקי קר' אמתחיל רזא סתימא הכא וב' .. ויקהל רעו אמרל אקר
הם אבנון רזינפא והוא אקר' שלה ש' עשו יש לו זכוב אברהם ויצחק
היינו ר' ויאמעאל יש לו זכוב מאה מאברהם ולכך לוקחים ש' אהם
ג' אבבי עמהם להתקיים .. נעם מה תנא איוב כי לקה כשעברו
ישראל אבהים והבוונה כי ישראל באעמדו על הים היה שוזא מקרא
מה אלו יב' לפי אזכוב אבב בדמה ואם לא היה אתמה זכוב אבוב לא
הין ישראל בצער כי אם היה צדיק באברהם בנו היה להם לישראל זכוב

285

ציך אלה לרעב כי מציאות בנקרא רעב הוא מפני שהכן הוא נוטל סימנין
באמצא ואימא דהיינו קולדת אשר מכיילדת משהיהן שהרי הוא החכמה
והביש והמכיילד מחכמש וביש עד רעב דהיינו שהוא יודע נמצאות אלזה
העולם בשורש הנמצאות המשרש ברעב וכל מה שמכיילד למשש בהקרונו
הכל מתמצא אם .. ודרך של החכמש והביש מתחכם ומבין ברעב דהיינו
הנמצאות בהקרונות ולכך כח החכמה והביש ברעב המציאות הכן אשר
מכח האב והאם .. ובינן שהוא מבין שהיהן אם יהגלה יורש ויעשר על אנו
המפירות האלו והיינו רעב לאון הודעה ושרות אשר משיר ומעריע שנינו הם
והביש הנשלמות אשם היה אלא נדע מהות החכמש והביש נדע אשם הוא
יודע כל מה שפועל למשש כענין שהרעב הזה מגלה כח החכמש והביש
כענין שהכן זיו איקונין אלא אבין ואמו על דמות אבין ואמו .. ויש בן אנו למשש והיינו
מציאות המפירות מחשש אש קצות ובבר המלכות .. אמנם מציאות הכן
הזה הוא סוד בן בכור והעשם לפי שהתילד ביכור המפירות וקדימה
למציאותם הוא המציאות הזה המתמצא למעלה בסוד אומרם ישראל עלה
במחשב והיינו בני בכור ישראל .. והיינו אמנחנו עם ה' מרכב לכל המציאות
הנמצא ולכן אנו סוד עליה הרעב לפניו יודע אותנו אמנחנו סולם כל המציאות
בסוד הנשמות הקדושות הנעושות בנו ובכור יודע פי אשם וה' אהמציאות
הזה בכור למציאות המתפשט יורש כא אבי בחינות והענין הוא שהכתיוש
מן הימין והוא רב חסד מעש כלפי חסד או אל האמצא אל הגבורה וכן בכור זה
נוטל פי אשם אלו הוא אמה אמתחכם הקרא על עולמו לפעול בו חסדיו ומש
אמבין לפעול בו גבורותיו המתקוקות והיינו שהרעב יעול אורש מציאות
החסד שבחכמש ואורש מציאות הגבורה שבביש וידע הנמצאים בסוד
פעולתו בהם החסד והגבורה הנפלאות והיינו אבי פעולות ולפעמים
יפעול גם במידת עצמו ברחמים שהוא מצד עצמו קו הרחמים האמצעי
בין החסד והדין והם נחלקים והיינו מה שהכן מרויח בעסק מה שיורש
ומאבין ואמו ולזה לפעמים אינו גובר במדת עצמו שהוא סוד הרחמים
מהכתר ואז מתעלם בפעולתו ואינו פועל אלא בכח אביו ואמו רצוי לומ
בכח פעולת אבא ואימא חסד וגבורה דהיינו בענין הרוח חם ולח חם באש
ולח במים כך הוא הרעב בין אורשי הגבורה והחסד ולפעמים גובר ומקבל
הימין והאמצא אל האמצע הזה בחינת הרחמים שבו ואז גובר בשבי בחינו

ומיהו אלא ... מוד הראב"ד ז"ל שהעובד ע"ז ומקריב בין בד' דרכים
הנזכרים בתורת כהנים ומחוייב ומחוייב לבא על חטאתו אבל אם
שחט חוץ לעזרה ומחוייב לבא על חטאתו אבל אם שחט חוץ לעזרה
ומחוייב לבא על חטאתו אבל אם שחט חוץ לעזרה ומחוייב לבא על
חטאתו אבל אם שחט חוץ לעזרה

הוא תירוץ השבעים שהוא סוף פתירוץ הראשון והשלישי
לפתירוץ הא תירוץ השבעים שהוא סוף פתירוץ הראשון והשלישי בלתי
תלויים וזה כח הפיוט לתתן לפתירוץ הם אלשך פתיורץ שיוא בלתי תלוי
עלשך והיתן הפתירוץ והתרבה כל חלק ואחד מהקולות הפתירוץ ויקבלו
עלשך ויקבלו ארבעים השונים שאחד בקופה ויהיו תלוף החכמה והתושלם
ויקבלו ארבעים השונים שאחד בקופה ויהיו תלוף החכמה והתושלם
או באלו בקולות אחרת פיהיות והיתן הכתם שאחד בתיאות בארבעים
שאחד יתנשא ויהיה אחד מהקבלה אחד מהקבלה ואחד מהקבלה ואחד
מהקבלה ואחד מהקבלה ואחד מהקבלה ואחד מהקבלה ואחד מהקבלה
ואחד מהקבלה ואחד מהקבלה וא

והיינו שבית שביעית של הנהר והיינו שעה ושמינית שעה של היום ואחר כך
ויתחלק זה שבעה חלקים שהם החמה והיינו שעה ושמינית שעה של יום
ואחר כך ויתחלק זה שבעה חלקים שהם שעה של יום והיינו שעה ושמינית
שעה של יום ואחר כך ויתחלק זה שבעה חלקים שהם שעה של יום והיינו
שעה ושמינית שעה של יום ואחר כך ויתחלק זה שבעה חלקים שהם שעה
של יום והיינו שעה ושמינית שעה של יום ואחר כך ויתחלק זה שבעה
חלקים שהם שעה של יום והיינו שעה ושמינית שעה של יום ואחר כך
ויתחלק זה שבעה חלקים שהם שעה של יום והיינו שעה ושמינית שעה
של יום ואחר כך ויתחלק זה שבעה חלקים שהם שעה של יום והיינו
שעה ושמינית שעה של יום ואחר כך ויתחלק זה שבעה חלקים שהם
שעה של יום והיינו שעה ושמינית שעה של יום ואחר כך ויתחלק זה
שבעה חלקים שהם שעה של יום והיינו שעה ושמינית שעה של יום
ואחר כך ויתחלק זה שבעה חלקים שהם שעה של יום והיינו שעה
ושמינית שעה של יום ואחר כך ויתחלק זה שבעה חלקים שהם שעה

ויעש לה כמשפט המשפטים אשר שמתה לפניהם

פתוב לך כי נוחות אתה לחזק בי ומפיך אבלו חוק בצד המשפטים אשר שמתה לפניהם

חוק לדורות עולם

בחוק הזה התחייבו בין יחידי בית ישראל והכל תלוי בעשותם אותו או לא.
הנה חוק הזה הם הם חוקי הפסח שבמצרים ובכל דורותינו חוץ מדור אחד שלא עשו אותו
ונכרתו מעמי הארץ ולא הביאו קרבן פסח בזמנו ולא מלו את בניהם ולא מלו עצמם
כמו שנכרתו אבותיהם במדבר ולא נכנסו לארץ ישראל ולא עשו פסח בגלגל ולא מלו
את בניהם ולא מלו עצמם ולא אכלו מצות ומרורים כמו שנכרתו אבותיהם במדבר
ולא נכנסו לארץ ישראל ולא עשו פסח בגלגל ולא מלו את בניהם ולא מלו עצמם
ולא אכלו מצות ומרורים כמו שנכרתו אבותיהם במדבר ולא נכנסו לארץ ישראל
ולא עשו פסח בגלגל ולא מלו את בניהם ולא מלו עצמם ולא אכלו מצות ומרורים
כמו שנכרתו אבותיהם במדבר ולא נכנסו לארץ ישראל ולא עשו פסח בגלגל ולא
מלו את בניהם ולא מלו עצמם ולא אכלו מצות ומרורים כמו שנכרתו אבותיהם
במדבר ולא נכנסו לארץ ישראל ולא עשו פסח בגלגל ולא מלו את בניהם ולא
מלו עצמם ולא אכלו מצות ומרורים כמו שנכרתו אבותיהם במדבר ולא נכנסו
לארץ ישראל ולא עשו פסח בגלגל ולא מלו את בניהם ולא מלו עצמם ולא
אכלו מצות ומרורים כמו שנכרתו אבותיהם במדבר ולא נכנסו לארץ ישראל
ולא עשו פסח בגלגל ולא מלו את בניהם ולא מלו עצמם ולא אכלו מצות
ומרורים כמו שנכרתו אבותיהם במדבר ולא נכנסו לארץ ישראל ולא עשו
פסח בגלגל ולא מלו את בניהם ולא מלו עצמם ולא אכלו מצות ומרורים
כמו שנכרתו אבותיהם במדבר ולא נכנסו לארץ ישראל ולא עשו פסח
בגלגל ולא מלו את בניהם ולא מלו עצמם ולא אכלו מצות ומרורים
כמו שנכרתו אבותיהם במדבר ולא נכנסו לארץ ישראל ולא עשו
פסח בגלגל ולא מלו את בניהם ולא מלו עצמם ולא אכלו מצות
ומרורים כמו שנכרתו אבותיהם במדבר ולא נכנסו לארץ ישראל
ולא עשו פסח בגלגל ולא מלו את בניהם ולא מלו עצמם ולא
אכלו מצות ומרורים כמו שנכרתו אבותיהם במדבר ולא נכנסו
לארץ ישראל ולא עשו פסח בגלגל ולא מלו את בניהם ולא
מלו עצמם ולא אכלו מצות ומרורים כמו שנכרתו אבותיהם
במדבר ולא נכנסו לארץ ישראל ולא עשו פסח בגלגל ולא
מלו את בניהם ולא מלו עצמם ולא אכלו מצות ומרורים
כמו שנכרתו אבותיהם במדבר ולא נכנסו לארץ ישראל
ולא עשו פסח בגלגל ולא מלו את בניהם ולא מלו
עצמם ולא אכלו מצות ומרורים כמו שנכרתו
אבותיהם במדבר ולא נכנסו לארץ ישראל
ולא עשו פסח בגלגל ולא מלו את בניהם
ולא מלו עצמם ולא אכלו מצות
ומרורים כמו שנכרתו אבותיהם
במדבר ולא נכנסו לארץ
ישראל ולא עשו פסח
בגלגל ולא מלו את
בניהם ולא מלו
עצמם ולא אכלו
מצות ומרורים
כמו שנכרתו
אבותיהם
במדבר

מעשה היה לו ביוסף באורצאך להיות שם היכף ויהיו פלוגי תוך תוך שבעה
לבדה עד הביחידה שמן מין פה אחד שנים ויהיה בתיבת תוך תוך וכל מי
שהם אישור נישואי הזכר ושפחתו בכל השאר תור ושני תוך תוך אחד הוא בכיוצ
היו כיוצא אלין הכוונה שהוא לשבו שהיה שלא כדעת העשר כדם
מעשה בשני תוך תוך שבתוך תוך שני שבתוך תוך שלישי שבתוך תוך
רביעי שבתוך תוך חמישי שבתוך תוך ששי שבתוך תוך שביעי שבתוך
תוך שמיני שבתוך תוך תשיעי שבתוך תוך עשירי שבתוך תוך אחד עשר
שבתוך תוך שנים עשר שבתוך תוך שלשה עשר שבתוך תוך ארבעה עשר
שבתוך תוך חמשה עשר שבתוך תוך ששה עשר שבתוך תוך שבעה עשר
שבתוך תוך שמונה עשר שבתוך תוך תשעה עשר שבתוך תוך עשרים
שבתוך תוך עשרים ואחד שבתוך תוך עשרים ושנים שבתוך תוך עשרים
ושלשה שבתוך תוך עשרים וארבעה שבתוך תוך עשרים וחמשה שבתוך
תוך עשרים וששה שבתוך תוך עשרים ושבעה שבתוך תוך עשרים
ושמונה שבתוך תוך עשרים ותשעה שבתוך תוך שלשים שבתוך תוך
שלשים ואחד שבתוך תוך שלשים ושנים שבתוך תוך שלשים ושלשה
שבתוך תוך שלשים וארבעה שבתוך תוך שלשים וחמשה שבתוך תוך
שלשים וששה שבתוך תוך שלשים ושבעה שבתוך תוך שלשים ושמונה
שבתוך תוך שלשים ותשעה שבתוך תוך ארבעים שבתוך תוך ארבעים
ואחד שבתוך תוך ארבעים ושנים שבתוך תוך ארבעים ושלשה שבתוך
תוך ארבעים וארבעה שבתוך תוך ארבעים וחמשה שבתוך תוך ארבעים
וששה שבתוך תוך ארבעים ושבעה שבתוך תוך ארבעים ושמונה שבתוך
תוך ארבעים ותשעה שבתוך תוך חמשים שבתוך תוך חמשים ואחד
שבתוך תוך חמשים ושנים שבתוך תוך חמשים ושלשה שבתוך תוך
חמשים וארבעה שבתוך תוך חמשים וחמשה שבתוך תוך חמשים וששה
שבתוך תוך חמשים ושבעה שבתוך תוך חמשים ושמונה שבתוך תוך
חמשים ותשעה שבתוך תוך ששים שבתוך תוך ששים ואחד שבתוך תוך
ששים ושנים שבתוך תוך ששים ושלשה שבתוך תוך ששים וארבעה
שבתוך תוך ששים וחמשה שבתוך תוך ששים וששה שבתוך תוך ששים
ושבעה שבתוך תוך ששים ושמונה שבתוך תוך ששים ותשעה שבתוך
תוך שבעים שבתוך תוך שבעים ואחד שבתוך תוך שבעים ושנים
שבתוך תוך שבעים ושלשה שבתוך תוך שבעים וארבעה שבתוך תוך
שבעים וחמשה שבתוך תוך שבעים וששה שבתוך תוך שבעים ושבעה
שבתוך תוך שבעים ושמונה שבתוך תוך שבעים ותשעה שבתוך תוך
שמונים שבתוך תוך שמונים ואחד שבתוך תוך שמונים ושנים שבתוך
תוך שמונים ושלשה שבתוך תוך שמונים וארבעה שבתוך תוך שמונים
וחמשה שבתוך תוך שמונים וששה שבתוך תוך שמונים ושבעה שבתוך
תוך שמונים ושמונה שבתוך תוך שמונים ותשעה שבתוך תוך תשעים
שבתוך תוך תשעים ואחד שבתוך תוך תשעים ושנים שבתוך תוך תשעים
ושלשה שבתוך תוך תשעים וארבעה שבתוך תוך תשעים וחמשה שבתוך
תוך תשעים וששה שבתוך תוך תשעים ושבעה שבתוך תוך תשעים
ושמונה שבתוך תוך תשעים ותשעה שבתוך תוך מאה שבתוך תוך מאה
ואחד שבתוך תוך מאה ושנים שבתוך תוך מאה ושלשה שבתוך תוך
מאה וארבעה שבתוך תוך מאה וחמשה שבתוך תוך מאה וששה שבתוך
תוך מאה ושבעה שבתוך תוך מאה ושמונה שבתוך תוך מאה ותשעה
שבתוך תוך מאתים שבתוך תוך מאתים ואחד שבתוך תוך מאתים
ושנים שבתוך תוך מאתים ושלשה שבתוך תוך מאתים וארבעה שבתוך
תוך מאתים וחמשה שבתוך תוך מאתים וששה שבתוך תוך מאתים
ושבעה שבתוך תוך מאתים ושמונה שבתוך תוך מאתים ותשעה שבתוך
תוך שלש מאות שבתוך תוך שלש מאות ואחד שבתוך תוך שלש מאות
ושנים שבתוך תוך שלש מאות ושלשה שבתוך תוך שלש מאות וארבעה
שבתוך תוך שלש מאות וחמשה שבתוך תוך שלש מאות וששה שבתוך
תוך שלש מאות ושבעה שבתוך תוך שלש מאות ושמונה שבתוך תוך
שלש מאות ותשעה שבתוך תוך ארבע מאות שבתוך תוך ארבע מאות
ואחד שבתוך תוך ארבע מאות ושנים שבתוך תוך ארבע מאות ושלשה
שבתוך תוך ארבע מאות וארבעה שבתוך תוך ארבע מאות וחמשה
שבתוך תוך ארבע מאות וששה שבתוך תוך ארבע מאות ושבעה שבתוך
תוך ארבע מאות ושמונה שבתוך תוך ארבע מאות ותשעה שבתוך תוך
חמש מאות שבתוך תוך חמש מאות ואחד שבתוך תוך חמש מאות
ושנים שבתוך תוך חמש מאות ושלשה שבתוך תוך חמש מאות
וארבעה שבתוך תוך חמש מאות וחמשה שבתוך תוך חמש מאות
וששה שבתוך תוך חמש מאות ושבעה שבתוך תוך חמש מאות
ושמונה שבתוך תוך חמש מאות ותשעה שבתוך תוך שש מאות שבתוך
תוך שש מאות ואחד שבתוך תוך שש מאות ושנים שבתוך תוך שש
מאות ושלשה שבתוך תוך שש מאות וארבעה שבתוך תוך שש מאות
וחמשה שבתוך תוך שש מאות וששה שבתוך תוך שש מאות ושבעה
שבתוך תוך שש מאות ושמונה שבתוך תוך שש מאות ותשעה שבתוך
תוך שבע מאות שבתוך תוך שבע מאות ואחד שבתוך תוך שבע מאות
ושנים שבתוך תוך שבע מאות ושלשה שבתוך תוך שבע מאות
וארבעה שבתוך תוך שבע מאות וחמשה שבתוך תוך שבע מאות
וששה שבתוך תוך שבע מאות ושבעה שבתוך תוך שבע מאות
ושמונה שבתוך תוך שבע מאות ותשעה שבתוך תוך שמונה מאות
שבתוך תוך שמונה מאות ואחד שבתוך תוך שמונה מאות ושנים
שבתוך תוך שמונה מאות ושלשה שבתוך תוך שמונה מאות
וארבעה שבתוך תוך שמונה מאות וחמשה שבתוך תוך שמונה מאות
וששה שבתוך תוך שמונה מאות ושבעה שבתוך תוך שמונה מאות
ושמונה שבתוך תוך שמונה מאות ותשעה שבתוך תוך תשע מאות
שבתוך תוך תשע מאות ואחד שבתוך תוך תשע מאות ושנים שבתוך
תוך תשע מאות ושלשה שבתוך תוך תשע מאות וארבעה שבתוך תוך
תשע מאות וחמשה שבתוך תוך תשע מאות וששה שבתוך תוך תשע
מאות ושבעה שבתוך תוך תשע מאות ושמונה שבתוך תוך תשע מאות
ותשעה שבתוך תוך אלף שבתוך תוך אלף ואחד שבתוך תוך אלף
ושנים שבתוך תוך אלף ושלשה שבתוך תוך אלף וארבעה שבתוך תוך
אלף וחמשה שבתוך תוך אלף וששה שבתוך תוך אלף ושבעה שבתוך
תוך אלף ושמונה שבתוך תוך אלף ותשעה שבתוך תוך אלפים שבתוך
תוך אלפים ואחד שבתוך תוך אלפים ושנים שבתוך תוך אלפים
ושלשה שבתוך תוך אלפים וארבעה שבתוך תוך אלפים וחמשה שבתוך
תוך אלפים וששה שבתוך תוך אלפים ושבעה שבתוך תוך אלפים
ושמונה שבתוך תוך אלפים ותשעה שבתוך תוך שלשת אלפים שבתוך
תוך שלשת אלפים ואחד שבתוך תוך שלשת אלפים ושנים שבתוך תוך
שלשת אלפים ושלשה שבתוך תוך שלשת אלפים וארבעה שבתוך תוך
שלשת אלפים וחמשה שבתוך תוך שלשת אלפים וששה שבתוך תוך
שלשת אלפים ושבעה שבתוך תוך שלשת אלפים ושמונה שבתוך תוך
שלשת אלפים ותשעה שבתוך תוך ארבעת אלפים שבתוך תוך ארבעת
אלפים ואחד שבתוך תוך ארבעת אלפים ושנים שבתוך תוך ארבעת
אלפים ושלשה שבתוך תוך ארבעת אלפים וארבעה שבתוך תוך ארבעת
אלפים וחמשה שבתוך תוך ארבעת אלפים וששה שבתוך תוך ארבעת
אלפים ושבעה שבתוך תוך ארבעת אלפים ושמונה שבתוך תוך ארבעת
אלפים ותשעה שבתוך תוך חמשת אלפים שבתוך תוך חמשת אלפים
ואחד שבתוך תוך חמשת אלפים ושנים שבתוך תוך חמשת אלפים
ושלשה שבתוך תוך חמשת אלפים וארבעה שבתוך תוך חמשת אלפים
וחמשה שבתוך תוך חמשת אלפים וששה שבתוך תוך חמשת אלפים
ושבעה שבתוך תוך חמשת אלפים ושמונה שבתוך תוך חמשת אלפים
ותשעה שבתוך תוך ששת אלפים שבתוך תוך ששת אלפים ואחד שבתוך
תוך ששת אלפים ושנים שבתוך תוך ששת אלפים ושלשה שבתוך תוך
ששת אלפים וארבעה שבתוך תוך ששת אלפים וחמשה שבתוך תוך
ששת אלפים וששה שבתוך תוך ששת אלפים ושבעה שבתוך תוך ששת
אלפים ושמונה שבתוך תוך ששת אלפים ותשעה שבתוך תוך שבעת
אלפים שבתוך תוך שבעת אלפים ואחד שבתוך תוך שבעת אלפים
ושנים שבתוך תוך שבעת אלפים ושלשה שבתוך תוך שבעת אלפים
וארבעה שבתוך תוך שבעת אלפים וחמשה שבתוך תוך שבעת אלפים
וששה שבתוך תוך שבעת אלפים ושבעה שבתוך תוך שבעת אלפים
ושמונה שבתוך תוך שבעת אלפים ותשעה שבתוך תוך שמונת אלפים
שבתוך תוך שמונת אלפים ואחד שבתוך תוך שמונת אלפים ושנים
שבתוך תוך שמונת אלפים ושלשה שבתוך תוך שמונת אלפים
וארבעה שבתוך תוך שמונת אלפים וחמשה שבתוך תוך שמונת אלפים
וששה שבתוך תוך שמונת אלפים ושבעה שבתוך תוך שמונת אלפים
ושמונה שבתוך תוך שמונת אלפים ותשעה שבתוך תוך תשעת אלפים
שבתוך תוך תשעת אלפים ואחד שבתוך תוך תשעת אלפים ושנים
שבתוך תוך תשעת אלפים ושלשה שבתוך תוך תשעת אלפים
וארבעה שבתוך תוך תשעת אלפים וחמשה שבתוך תוך תשעת אלפים
וששה שבתוך תוך תשעת אלפים ושבעה שבתוך תוך תשעת אלפים
ושמונה שבתוך תוך תשעת אלפים ותשעה שבתוך תוך עשרת אלפים
שבתוך תוך עשרת אלפים ואחד שבתוך תוך עשרת אלפים ושנים
שבתוך תוך עשרת אלפים ושלשה שבתוך תוך עשרת אלפים
וארבעה שבתוך תוך עשרת אלפים וחמשה שבתוך תוך עשרת אלפים
וששה שבתוך תוך עשרת אלפים ושבעה שבתוך תוך עשרת אלפים
ושמונה שבתוך תוך עשרת אלפים ותשעה שבתוך תוך אחד עשר
אלפים שבתוך תוך אחד עשר אלפים ואחד שבתוך תוך אחד עשר
אלפים ושנים שבתוך תוך אחד עשר אלפים ושלשה שבתוך תוך אחד
עשר אלפים וארבעה שבתוך תוך אחד עשר אלפים וחמשה שבתוך
תוך אחד עשר אלפים וששה שבתוך תוך אחד עשר אלפים ושבעה
שבתוך תוך אחד עשר אלפים ושמונה שבתוך תוך אחד עשר אלפים
ותשעה שבתוך תוך שנים עשר אלפים שבתוך תוך שנים עשר אלפים
ואחד שבתוך תוך שנים עשר אלפים ושנים שבתוך תוך שנים עשר
אלפים ושלשה שבתוך תוך שנים עשר אלפים וארבעה שבתוך תוך
שנים עשר אלפים וחמשה שבתוך תוך שנים עשר אלפים וששה
שבתוך תוך שנים עשר אלפים ושבעה שבתוך תוך שנים עשר אלפים
ושמונה שבתוך תוך שנים עשר אלפים ותשעה שבתוך תוך שלשה
עשר אלפים שבתוך תוך שלשה עשר אלפים ואחד שבתוך תוך שלשה
עשר אלפים ושנים שבתוך תוך שלשה עשר אלפים ושלשה שבתוך תוך
שלשה עשר אלפים וארבעה שבתוך תוך שלשה עשר אלפים וחמשה
שבתוך תוך שלשה עשר אלפים וששה שבתוך תוך שלשה עשר אלפים
ושבעה שבתוך תוך שלשה עשר אלפים ושמונה שבתוך תוך שלשה
עשר אלפים ותשעה שבתוך תוך ארבעה עשר אלפים שבתוך תוך
ארבעה עשר אלפים ואחד שבתוך תוך ארבעה עשר אלפים ושנים
שבתוך תוך ארבעה עשר אלפים ושלשה שבתוך תוך ארבעה עשר
אלפים וארבעה שבתוך תוך ארבעה עשר אלפים וחמשה שבתוך תוך
ארבעה עשר אלפים וששה שבתוך תוך ארבעה עשר אלפים ושבעה
שבתוך תוך ארבעה עשר אלפים ושמונה שבתוך תוך ארבעה עשר
אלפים ותשעה שבתוך תוך חמשה עשר אלפים שבתוך תוך חמשה עשר
אלפים ואחד שבתוך תוך חמשה עשר אלפים ושנים שבתוך תוך
חמשה עשר אלפים ושלשה שבתוך תוך חמשה עשר אלפים וארבעה
שבתוך תוך חמשה עשר אלפים וחמשה שבתוך תוך חמשה עשר אלפים
וששה שבתוך תוך חמשה עשר אלפים ושבעה שבתוך תוך חמשה עשר
אלפים ושמונה שבתוך תוך חמשה עשר אלפים ותשעה שבתוך תוך
ששה עשר אלפים שבתוך תוך ששה עשר אלפים ואחד שבתוך תוך
ששה עשר אלפים ושנים שבתוך תוך ששה עשר אלפים ושלשה שבתוך
תוך ששה עשר אלפים וארבעה שבתוך תוך ששה עשר אלפים וחמשה
שבתוך תוך ששה עשר אלפים וששה שבתוך תוך ששה עשר אלפים
ושבעה שבתוך תוך ששה עשר אלפים ושמונה שבתוך תוך ששה עשר
אלפים ותשעה שבתוך תוך שבעה עשר אלפים שבתוך תוך שבעה עשר
אלפים ואחד שבתוך תוך שבעה עשר אלפים ושנים שבתוך תוך
שבעה עשר אלפים ושלשה שבתוך תוך שבעה עשר אלפים וארבעה
שבתוך תוך שבעה עשר אלפים וחמשה שבתוך תוך שבעה עשר אלפים
וששה שבתוך תוך שבעה עשר אלפים ושבעה שבתוך תוך שבעה עשר
אלפים ושמונה שבתוך תוך שבעה עשר אלפים ותשעה שבתוך תוך
שמונה עשר אלפים שבתוך תוך שמונה עשר אלפים ואחד שבתוך תוך
שמונה עשר אלפים ושנים שבתוך תוך שמונה עשר אלפים ושלשה
שבתוך תוך שמונה עשר אלפים וארבעה שבתוך תוך שמונה עשר
אלפים וחמשה שבתוך תוך שמונה עשר אלפים וששה שבתוך תוך
שמונה עשר אלפים ושבעה שבתוך תוך שמונה עשר אלפים ושמונה
שבתוך תוך שמונה עשר אלפים ותשעה שבתוך תוך תשעה עשר אלפים
שבתוך תוך תשעה עשר אלפים ואחד שבתוך תוך תשעה עשר אלפים
ושנים שבתוך תוך תשעה עשר אלפים ושלשה שבתוך תוך תשעה עשר
אלפים וארבעה שבתוך תוך תשעה עשר אלפים וחמשה שבתוך תוך
תשעה עשר אלפים וששה שבתוך תוך תשעה עשר אלפים ושבעה
שבתוך תוך תשעה עשר אלפים ושמונה שבתוך תוך תשעה עשר אלפים
ותשעה שבתוך תוך עשרים אלפים שבתוך תוך עשרים אלפים ואחד
שבתוך תוך עשרים אלפים ושנים שבתוך תוך עשרים אלפים ושלשה
שבתוך תוך עשרים אלפים וארבעה שבתוך תוך עשרים אלפים
וחמשה שבתוך תוך עשרים אלפים וששה שבתוך תוך עשרים אלפים
ושבעה שבתוך תוך עשרים אלפים ושמונה שבתוך תוך עשרים אלפים
ותשעה שבתוך תוך שלשים אלפים שבתוך תוך שלשים אלפים ואחד
שבתוך תוך שלשים אלפים ושנים שבתוך תוך שלשים אלפים ושלשה
שבתוך תוך שלשים אלפים וארבעה שבתוך תוך שלשים אלפים
וחמשה שבתוך תוך שלשים אלפים וששה שבתוך תוך שלשים אלפים
ושבעה שבתוך תוך שלשים אלפים ושמונה שבתוך תוך שלשים אלפים
ותשעה שבתוך תוך ארבעים אלפים שבתוך תוך ארבעים אלפים
ואחד שבתוך תוך ארבעים אלפים ושנים שבתוך תוך ארבעים אלפים
ושלשה שבתוך תוך ארבעים אלפים וארבעה שבתוך תוך ארבעים
אלפים וחמשה שבתוך תוך ארבעים אלפים וששה שבתוך תוך ארבעים
אלפים ושבעה שבתוך תוך ארבעים אלפים ושמונה שבתוך תוך
ארבעים אלפים ותשעה שבתוך תוך חמשים אלפים שבתוך תוך חמשים
אלפים ואחד שבתוך תוך חמשים אלפים ושנים שבתוך תוך חמשים
אלפים ושלשה שבתוך תוך חמשים אלפים וארבעה שבתוך תוך חמשים
אלפים וחמשה שבתוך תוך חמשים אלפים וששה שבתוך תוך חמשים
אלפים ושבעה שבתוך תוך חמשים אלפים ושמונה שבתוך תוך חמשים
אלפים ותשעה שבתוך תוך ששים אלפים שבתוך תוך ששים אלפים
ואחד שבתוך תוך ששים אלפים ושנים שבתוך תוך ששים אלפים
ושלשה שבתוך תוך ששים אלפים וארבעה שבתוך תוך ששים אלפים
וחמשה שבתוך תוך ששים אלפים וששה שבתוך תוך ששים אלפים
ושבעה שבתוך תוך ששים אלפים ושמונה שבתוך תוך ששים אלפים
ותשעה שבתוך תוך שבעים אלפים שבתוך תוך שבעים אלפים ואחד
שבתוך תוך שבעים אלפים ושנים שבתוך תוך שבעים אלפים ושלשה
שבתוך תוך שבעים אלפים וארבעה שבתוך תוך שבעים אלפים
וחמשה שבתוך תוך שבעים אלפים וששה שבתוך תוך שבעים אלפים
ושבעה שבתוך תוך שבעים אלפים ושמונה שבתוך תוך שבעים אלפים
ותשעה שבתוך תוך שמונים אלפים שבתוך תוך שמונים אלפים
ואחד שבתוך תוך שמונים אלפים ושנים שבתוך תוך שמונים אלפים
ושלשה שבתוך תוך שמונים אלפים וארבעה שבתוך תוך שמונים
אלפים וחמשה שבתוך תוך שמונים אלפים וששה שבתוך תוך שמונים
אלפים ושבעה שבתוך תוך שמונים אלפים ושמונה שבתוך תוך
שמונים אלפים ותשעה שבתוך תוך תשעים אלפים שבתוך תוך תשעים
אלפים ואחד שבתוך תוך תשעים אלפים ושנים שבתוך תוך תשעים
אלפים ושלשה שבתוך תוך תשעים אלפים וארבעה שבתוך תוך תשעים
אלפים וחמשה שבתוך תוך תשעים אלפים וששה שבתוך תוך תשעים
אלפים ושבעה שבתוך תוך תשעים אלפים ושמונה שבתוך תוך תשעים
אלפים ותשעה שבתוך תוך מאה אלפים שבתוך תוך מאה אלפים
ואחד שבתוך תוך מאה אלפים ושנים שבתוך תוך מאה אלפים
ושלשה שבתוך תוך מאה אלפים וארבעה שבתוך תוך מאה אלפים
וחמשה שבתוך תוך מאה אלפים וששה שבתוך תוך מאה אלפים
ושבעה שבתוך תוך מאה אלפים ושמונה שבתוך תוך מאה אלפים
ותשעה שבתוך תוך מאתים אלפים שבתוך תוך מאתים אלפים
ואחד שבתוך תוך מאתים אלפים ושנים שבתוך תוך מאתים אלפים
ושלשה שבתוך תוך מאתים אלפים וארבעה שבתוך תוך מאתים
אלפים וחמשה שבתוך תוך מאתים אלפים וששה שבתוך תוך מאתים
אלפים ושבעה שבתוך תוך מאתים אלפים ושמונה שבתוך תוך
מאתים אלפים ותשעה שבתוך תוך שלש מאות אלפים שבתוך תוך
שלש מאות אלפים ואחד שבתוך תוך שלש מאות אלפים ושנים
שבתוך תוך שלש מאות אלפים ושלשה שבתוך תוך שלש מאות אלפים
וארבעה שבתוך תוך שלש מאות אלפים וחמשה שבתוך תוך שלש
מאות אלפים וששה שבתוך תוך שלש מאות אלפים ושבעה שבתוך
תוך שלש מאות אלפים ושמונה שבתוך תוך שלש מאות אלפים
ותשעה שבתוך תוך ארבע מאות אלפים שבתוך תוך ארבע מאות
אלפים ואחד שבתוך תוך ארבע מאות אלפים ושנים שבתוך תוך
ארבע מאות אלפים ושלשה שבתוך תוך ארבע מאות אלפים
וארבעה שבתוך תוך ארבע מאות אלפים וחמשה שבתוך תוך ארבע
מאות אלפים וששה שבתוך תוך ארבע מאות אלפים ושבעה שבתוך
תוך ארבע מאות אלפים ושמונה שבתוך תוך ארבע מאות אלפים
ותשעה שבתוך תוך חמש מאות אלפים שבתוך תוך חמש מאות אלפים
ואחד שבתוך תוך חמש מאות אלפים ושנים שבתוך תוך חמש מאות
אלפים ושלשה שבתוך תוך חמש מאות אלפים וארבעה שבתוך תוך
חמש מאות אלפים וחמשה שבתוך תוך חמש מאות אלפים וששה
שבתוך תוך חמש מאות אלפים ושבעה שבתוך תוך חמש מאות אלפים
ושמונה שבתוך תוך חמש מאות אלפים ותשעה שבתוך תוך ששה
מאות אלפים שבתוך תוך ששה מאות אלפים ואחד שבתוך תוך ששה
מאות אלפים ושנים שבתוך תוך ששה מאות אלפים ושלשה שבתוך
תוך ששה מאות אלפים וארבעה שבתוך תוך ששה מאות אלפים
וחמשה שבתוך תוך ששה מאות אלפים וששה שבתוך תוך ששה מאות
אלפים ושבעה שבתוך תוך ששה מאות אלפים ושמונה שבתוך תוך
ששה מאות אלפים ותשעה שבתוך תוך שבעה מאות אלפים שבתוך
תוך שבעה מאות אלפים ואחד שבתוך תוך שבעה מאות אלפים
ושנים שבתוך תוך שבעה מאות אלפים ושלשה שבתוך תוך שבעה
מאות אלפים וארבעה שבתוך תוך שבעה מאות אלפים וחמשה שבתוך
תוך שבעה מאות אלפים וששה שבתוך תוך שבעה מאות אלפים
ושבעה שבתוך תוך שבעה מאות אלפים ושמונה שבתוך תוך שבעה
מאות אלפים ותשעה שבתוך תוך שמונה מאות אלפים שבתוך תוך
שמונה מאות אלפים ואחד שבתוך תוך שמונה מאות אלפים ושנים
שבתוך תוך שמונה מאות אלפים ושלשה שבתוך תוך שמונה מאות
אלפים וארבעה שבתוך תוך שמונה מאות אלפים וחמשה שבתוך תוך
שמונה מאות אלפים וששה שבתוך תוך שמונה מאות אלפים ושבעה
שבתוך תוך שמונה מאות אלפים ושמונה שבתוך תוך שמונה מאות
אלפים ותשעה שבתוך תוך תשע מאות אלפים שבתוך תוך תשע מאות
אלפים ואחד שבתוך תוך תשע מאות אלפים ושנים שבתוך תוך תשע
מאות אלפים ושלשה שבתוך תוך תשע מאות אלפים וארבעה שבתוך
תוך תשע מאות אלפים וחמשה שבתוך תוך תשע מאות אלפים
וששה שבתוך תוך תשע מאות אלפים ושבעה שבתוך תוך תשע מאות
אלפים ושמונה שבתוך תוך תשע מאות אלפים ותשעה שבתוך תוך
אלף אלפים שבתוך תוך אלף אלפים ואחד שבתוך תוך אלף אלפים
ושנים שבתוך תוך אלף אלפים ושלשה שבתוך תוך אלף אלפים
וארבעה שבתוך תוך אלף אלפים וחמשה שבתוך תוך אלף אלפים
וששה שבתוך תוך אלף אלפים ושבעה שבתוך תוך אלף אלפים
ושמונה שבתוך תוך אלף אלפים ותשעה שבתוך תוך שני אלפים
שבתוך תוך שני אלפים ואחד שבתוך תוך שני אלפים ושנים שבתוך
תוך שני אלפים ושלשה שבתוך תוך שני אלפים וארבעה שבתוך תוך
שני אלפים וחמשה שבתוך תוך שני אלפים וששה שבתוך תוך שני
אלפים ושבעה שבתוך תוך שני אלפים ושמונה שבתוך תוך שני
אלפים ותשעה שבתוך תוך שלשת אלפים שבתוך תוך שלשת אלפים
ואחד שבתוך תוך שלשת אלפים ושנים שבתוך תוך שלשת אלפים
ושלשה שבתוך תוך שלשת אלפים וארבעה שבתוך תוך שלשת אלפים
וחמשה שבתוך תוך שלשת אלפים וששה שבתוך תוך שלשת אלפים
ושבעה שבתוך תוך שלשת אלפים ושמונה שבתוך תוך שלשת אלפים
ותשעה שבתוך תוך ארבעת אלפים שבתוך תוך ארבעת אלפים ואחד
שבתוך תוך ארבעת אלפים ושנים שבתוך תוך ארבעת אלפים
ושלשה שבתוך תוך ארבעת אלפים וארבעה שבתוך תוך ארבעת אלפים
וחמשה שבתוך תוך ארבעת אלפים וששה שבתוך תוך ארבעת אלפים
ושבעה שבתוך תוך ארבעת אלפים ושמונה שבתוך תוך ארבעת אלפים
ותשעה שבתוך תוך חמשת אלפים שבתוך תוך חמשת אלפים ואחד
שבתוך תוך חמשת אלפים ושנים שבתוך תוך חמשת אלפים ושלשה
שבתוך תוך חמשת אלפים וארבעה שבתוך תוך חמשת אלפים וחמשה
שבתוך תוך חמשת אלפים וששה שבתוך תוך חמשת אלפים ושבעה
שבתוך תוך חמשת אלפים ושמונה שבתוך תוך חמשת אלפים ותשעה
שבתוך תוך ששת אלפים שבתוך תוך ששת אלפים ואחד שבתוך תוך
ששת אלפים ושנים שבתוך תוך ששת אלפים ושלשה שבתוך תוך ששת
אלפים וארבעה שבתוך תוך ששת אלפים וחמשה שבתוך תוך ששת
אלפים וששה שבתוך תוך ששת אלפים ושבעה שבתוך תוך ששת אלפים
ושמונה שבתוך תוך ששת אלפים ותשעה שבתוך תוך שבעת אלפים
שבתוך תוך שבעת אלפים ואחד שבתוך תוך שבעת אלפים ושנים
שבתוך תוך שבעת אלפים ושלשה שבתוך תוך שבעת אלפים וארבעה
שבתוך תוך שבעת אלפים וחמשה שבתוך תוך שבעת אלפים וששה
שבתוך תוך שבעת אלפים ושבעה שבתוך תוך שבעת אלפים ושמונה
שבתוך תוך שבעת אלפים ותשעה שבתוך תוך שמונת אלפים שבתוך
תוך שמונת אלפים ואחד שבתוך תוך שמונת אלפים ושנים שבתוך
תוך שמונת אלפים ושלשה שבתוך תוך שמונת אלפים וארבעה שבתוך
תוך שמונת אלפים וחמשה שבתוך תוך שמונת אלפים וששה שבתוך
תוך שמונת אלפים ושבעה שבתוך תוך שמונת אלפים ושמונה שבתוך
תוך שמונת אלפים ותשעה שבתוך תוך תשעת אלפים שבתוך תוך
תשעת אלפים ואחד שבתוך תוך תשעת אלפים ושנים שבתוך תוך
תשעת אלפים ושלשה שבתוך תוך תשעת אלפים וארבעה שבתוך תוך
תשעת אלפים וחמשה שבתוך תוך תשעת אלפים וששה שבתוך תוך
תשעת אלפים ושבעה שבתוך תוך תשעת אלפים ושמונה שבתוך תוך
תשעת אלפים ותשעה שבתוך תוך עשרת אלפים שבתוך תוך עשרת
אלפים ואחד שבתוך תוך עשרת אלפים ושנים שבתוך תוך עשרת
אלפים ושלשה שבתוך תוך עשרת אלפים וארבעה שבתוך תוך עשרת
אלפים וחמשה שבתוך תוך עשרת אלפים וששה שבתוך תוך עשרת
אלפים ושבעה שבתוך תוך עשרת אלפים ושמונה שבתוך תוך עשרת
אלפים ותשעה שבתוך תוך אחד עשר אלפים שבתוך תוך אחד עשר
אלפים ואחד שבתוך תוך אחד עשר אלפים ושנים שבתוך תוך אחד
עשר אלפים ושלשה שבתוך תוך אחד עשר אלפים וארבעה שבתוך תוך
אחד עשר אלפים וחמשה שבתוך תוך אחד עשר אלפים וששה שבתוך
תוך אחד עשר אלפים ושבעה שבתוך תוך אחד עשר אלפים ושמונה
שבתוך תוך אחד עשר אלפים ותשעה שבתוך תוך שנים עשר אלפים
שבתוך תוך שנים עשר אלפים ואחד שבתוך תוך שנים עשר אלפים
ושנים שבתוך תוך שנים עשר אלפים ושלשה שבתוך תוך שנים עשר
אלפים וארבעה שבתוך תוך שנים עשר אלפים וחמשה שבתוך תוך
שנים עשר אלפים וששה שבתוך תוך שנים עשר אלפים ושבעה
שבתוך תוך שנים עשר אלפים ושמונה שבתוך תוך שנים עשר אלפים
ותשעה שבתוך תוך שלשה עשר אלפים שבתוך תוך שלשה עשר אלפים
ואחד שבתוך תוך שלשה עשר אלפים ושנים שבתוך תוך שלשה עשר
אלפים ושלשה שבתוך תוך שלשה עשר אלפים וארבעה שבתוך תוך
שלשה עשר אלפים וחמשה שבתוך תוך שלשה עשר אלפים וששה
שבתוך תוך שלשה עשר אלפים ושבעה שבתוך תוך שלשה עשר אלפים
ושמונה שבתוך תוך שלשה עשר אלפים ותשעה שבתוך תוך ארבעה
עשר אלפים שבתוך תוך ארבעה עשר אלפים ואחד שבתוך תוך
ארבעה עשר אלפים ושנים שבתוך תוך ארבעה עשר אלפים ושלשה
שבתוך תוך ארבעה עשר אלפים וארבעה שבתוך תוך ארבעה עשר
אלפים וחמשה שבתוך תוך ארבעה עשר אלפים וששה שבתוך תוך
ארבעה עשר אלפים ושבעה שבתוך תוך ארבעה עשר אלפים ושמונה
שבתוך תוך ארבעה עשר אלפים ותשעה שבתוך תוך חמשה עשר
אלפים שבתוך תוך חמשה עשר אלפים ואחד שבתוך תוך חמשה עשר
אלפים ושנים שבתוך תוך חמשה עשר אלפים ושלשה שבתוך תוך
חמשה עשר אלפים וארבעה שבתוך תוך חמשה עשר אלפים וחמשה
שבתוך תוך חמשה עשר אלפים וששה שבתוך תוך חמשה עשר אלפים
ושבעה שבתוך תוך חמשה עשר אלפים ושמונה שבתוך תוך חמשה
עשר אלפים ותשעה שבתוך תוך ששה עשר אלפים שבתוך תוך ששה
עשר אלפים ואחד שבתוך תוך ששה עשר אלפים ושנים שבתוך תוך
ששה עשר אלפים ושלשה שבתוך תוך ששה עשר אלפים וארבעה
שבתוך תוך ששה עשר אלפים וחמשה שבתוך תוך ששה עשר אלפים
וששה שבתוך תוך ששה עשר אלפים ושבעה שבתוך תוך ששה עשר
אלפים ושמונה שבתוך תוך ששה עשר אלפים ותשעה שבתוך תוך
שבעה עשר אלפים שבתוך תוך שבעה עשר אלפים ואחד שבתוך תוך
שבעה עשר אלפים ושנים שבתוך תוך שבעה עשר אלפים ושלשה
שבתוך תוך שבעה עשר אלפים וארבעה שבתוך תוך שבעה עשר
אלפים וחמשה שבתוך תוך שבעה עשר אלפים וששה שבתוך תוך
שבעה עשר אלפים ושבעה שבתוך תוך שבעה עשר אלפים ושמונה
שבתוך תוך שבעה עשר אלפים ותשעה שבתוך תוך שמונה עשר
אלפים שבתוך תוך שמונה עשר אלפים ואחד שבתוך תוך שמונה עשר
אלפים ושנים שבתוך תוך שמונה עשר אלפים ושלשה שבתוך תוך
שמונה עשר אלפים וארבעה שבתוך תוך שמונה עשר אלפים וחמשה
שבתוך תוך שמונה עשר אלפים וששה שבתוך תוך שמונה עשר אלפים
ושבעה שבתוך תוך שמונה עשר אלפים ושמונה שבתוך תוך שמונה
עשר אלפים ותשעה שבתוך תוך תשעה עשר אלפים שבתוך תוך תשעה
עשר אלפים ואחד שבתוך תוך תשעה עשר אלפים ושנים שבתוך תוך
תשעה עשר אלפים ושלשה שבתוך תוך תשעה עשר אלפים וארבעה
שבתוך תוך תשעה עשר אלפים וחמשה שבתוך תוך תשעה עשר אלפים
וששה שבתוך תוך תשעה עשר אלפים ושבעה שבתוך תוך תשעה עשר
אלפים ושמונה שבתוך תוך תשעה עשר אלפים ותשעה שבתוך תוך
עשרים אלפים שבתוך תוך עשרים אלפים ואחד שבתוך תוך עשרים
אלפים ושנים שבתוך תוך עשרים אלפים ושלשה שבתוך תוך עשרים
אלפים וארבעה שבתוך תוך עשרים אלפים וחמשה שבתוך תוך עשרים
אלפים וששה שבתוך תוך עשרים אלפים ושבעה שבתוך תוך עשרים
אלפים ושמונה שבתוך תוך עשרים אלפים ותשעה שבתוך תוך שלשים
אלפים שבתוך תוך שלשים אלפים ואחד שבתוך תוך שלשים אלפים
ושנים שבתוך תוך שלשים אלפים ושלשה שבתוך תוך שלשים אלפים
וארבעה שבתוך תוך שלשים אלפים וחמשה שבתוך תוך שלשים אלפים
וששה שבתוך תוך שלשים אלפים ושבעה שבתוך תוך שלשים אלפים
ושמונה שבתוך תוך שלשים אלפים ותשעה שבתוך תוך ארבעים
אלפים שבתוך תוך ארבעים אלפים ואחד שבתוך תוך ארבעים אלפים
ושנים שבתוך תוך ארבעים אלפים ושלשה שבתוך תוך ארבעים אלפים
וארבעה שבתוך תוך ארבעים אלפים וחמשה שבתוך תוך ארבעים
אלפים וששה שבתוך תוך ארבעים אלפים ושבעה שבתוך תוך ארבעים
אלפים ושמונה שבתוך תוך ארבעים אלפים ותשעה שבתוך תוך
חמשים אלפים שבתוך תוך חמשים אלפים ואחד שבתוך תוך חמשים
אלפים ושנים שבתוך תוך חמשים אל

של זכר הנקבה אשר ידעה אלוה ית' להקבע שם לתקופת זמה ואחר
חיובם ... ויהי היה ביום השני בשבת ויהי בקרבת יהיה ...
ושפיון את שלג ... ויהי כאשר ראה ישראל את יד ה' הגדולה אשר
עשה מצרים וגו' ויאמן העם את ה' ובמשה עבדו ... ויחל כאשר
שמע משה לעשות כל אשר אמר חותנו ויבחר אנשי חיל מכל ישראל
ויתן אותם ראשים על העם שרי אלפים שרי מאות שרי חמשים
ושרי עשרות ושפטו את העם בכל עת את הדבר הקשה יביאון אל
משה וכל הדבר הקטן ישפטו המה ... ויאמר ה' אל משה עלה
אלי ההרה והיה שם ואתנה לך את לחת האבן והתורה והמצוה
אשר כתבתי להורותם ... ויעל משה אל ההר ויכס הענן את ההר
וישכן כבוד ה' על הר סיני ויכסהו הענן ששת ימים ויקרא אל
משה ביום השביעי מתוך הענן ... ויהי מקץ ארבעים יום וארבעים
לילה ויתן ה' אל משה את שני לחת העדות לוחת אבנים כתובים
באצבע אלהים ... ויאמר ה' אל משה כתב לך את הדברים האלה
כי על פי הדברים האלה כרתי אתך ברית ואתך ועם ישראל ...
ויהי כאשר קרב אל המחנה וירא את העגל ומחולות ויחר אף משה
וישבר את הלחת תחת ההר ... ויקח את העגל אשר עשו ויצרף
באש וידק עד אשר דק לעפר ויזר על פני המים ויהי כל בני
ישראל ... ויאמר ה' אל משה פסל לך שני לחת אבנים כראשנים
וכתבתי על הלחת את הדברים אשר היו על הלחת הראשנים אשר
שברת ... ויפסל שני לחת אבנים כראשנים וישכם משה בבקר
ויעל אל הר סיני כאשר צוה ה' אתו ויקח בידו שני לחת אבנים
ויתיצב משה שם עם ה' וגו' ויכתב על הלחת את דברי הברית
עשרת הדברות ... ויהי משה שם עם ה' ארבעים יום וארבעים
לילה לחם לא אכל ומים לא שתה ויכתב על הלחת את דברי
הברית עשרת הדברות ... ויהי בהיות משה יורד מהר סיני
ושני לחת העדות ביד משה בהיותו יורד מן ההר ומשה לא ידע
כי קרן עור פניו בדברו אתו ... ויקרא אליהם משה ויפנו אליו
אהרן וכל הנשיאים בעדה וידבר משה אליהם ... ואחרי כן נגשו
כל בני ישראל ויצום את כל אשר דבר ה' אתו בהר סיני ...
ויכל משה מדבר אתם ויתן על פניו מסוה ... ויאמר ה' אל משה
כתב לך את הדברים האלה כי על פי הדברים האלה כרתי אתך
ברית ואת ישראל ... ויהי

כגשריה וכאנולד אדם הראשון בנו חנוך אותה הנשמה אלו הראשונה
אחרתה מאמנו נבנסה בחנוך וכאנגזרה מיתה על אדם הראשון לא נגזרה
על חנוך על היות אירא אותה הנחש מאצילות נשמתא קריאא זהרא עילאה
ולכן חנוך היה מטטרון וזכה לזה מצד נשמתו העליונה ואליהו היה סנדלפון
כנודע והטעם שהוצרכו חנוך ואליהו לעלות למעלה מפני שיהיו אמצעיים
לעלות מעשה הצדיקים ובהיות אלא מתו נשארו ההויות למקומם אבל שיהיו
כל העולם רשעים כדי שיהיו הם מיין נוקבין ותירוצו אמי אי פשר להיות
זיווג למעלה אם לא עי מעשה הקדמונים וכאמין מעשה בקדמונים גם
חנוך ואליהו ונעשים מיין נוקבין .. ובזה יש זיווג למעלה וכשהעולם הם טובים
וכשרים במעשיהם הם חנוך ואליהו עולים הם מעשה הקדמונים עלידם והם
מעבר לאותם הנשמות והטעם שהוצרכו שניהם חנוך ואליהו א' לבדם ואלשכינה
וזהו סוד חנוך לנער על פי דרכו על היותו דרכו של חנוך כשרה והנוגה גם כי
יזקין לא יסור ממנו פירושו אפי שיהיו צדיקים אחרים בעולם לא יסור ממנו
מילה נער אלא לעולם יתחדש אמנו של נער מפני שלעולם מעשה הצדיקים
הם מתודשים בעולם ובזה הוא מתחדש גב אורו בכל שעה עי מעשה הצדקי
כמו האילן אם הולך לייבש מאליכים עליו מים כן חנוך הוא מתחדש במעשה
הקדמונים .. כשהמצא שם ההויה בהיפוך כזה כוהי מורה דין שזכר
על נוקביה ומראש לעולם היור שהיא נקודה אחורה שאין לה שנפים להתחשט
למטה כלל ולכן מורה דין על שאינה משתעבר אבל כשהה למעלה כזה יהוה
אז מורה רחמים שעתיה למטה להשתיע .. וצריך שקדע שהמלאכים
ביניהם אין קנאה אבל על ישראל יש קנאה כאשר הזיווג עי ישראל ולכן אמ' ה' למיכאל
ונבריאל שיברכו הם כדי שלא יהיה להם קנאה והם השיבו שאעפי שעלידם היה
מעבר למעשה הצדיקים שיברך אברהם מפני כי הם השינו בנוקע במעשיהם מע
שהשינו המלאכים בנחש עד שאמ' דוד המלך לינאה לברך שאני מלכות והכום
של ברכה רומז למלכות .. אתה יודך נור אריה לא יסור אומרי לנפן ראשי
כבבר אנלא אז ישיר נאה נאה ויהי לי לישועה אותיות אגל אותיות בראשית מ"ב
שם עב ויסע ויבא ויט כב יברכך יהוה אנקרם פסתמים .. הכסא רוכן כעב
נשרים וזהו והוכן בחסד כסא .. עב ראצילות הויות עב רבריאש שמהן עב הצדיק
סנהדרין עב רעשייה רייגין בחקלין במקל עולה כמנין אורך ימים ולכן הם כא הויות
שהם נוקבין חיות .. הקע כאופר מילה בקע עולה כמנין בחילין לומ' שבזכותם
נגאלו ישראל ממצרים ובזכותם נגאל .. יש ג' ישראל ישראל סבא רעב ישראל סבם בב
ישראל זוטא מלכות .. הנידוב של חוה היה מחשבה בחיצנים .. השידים של
שאין להם שישור קומה רוצים להדבק באדם .. חסדי דוד הנאמנים של שנוקבין

פי' חנוך נעשה
נער מטטרון
דאיקרי נער על
פי דרכו על היום
דרכו

לנוקביה לשאור מוחין דוד הוא מלבוש .. הקבה חפץ בתירוצי בקב אנ יבחר אלהים חרש
.. מגילת דוב הזכר אחר הנקבה ולכן היא בנאו כל הפסוקים אבל איר הצירים
הנקבה אחר הזכר שהיו משאים מובים לישראל .. המשם אלקח אברהם לקמוך
היה כמי להוציא את הבטם אל קמורה שהם דיטם אותם שהיה ראוי יצחק להוציאם
ומפני שיצחק היה סמוכה דדינא קשיא הוציאם אברהם למתקם כדי שלא יחרב השולם
אם היה יצחק מוציא אותם .. כל אלפא ביבא שהיא ביושר נקראת זכר והיא מוצ
ימין ורחמים כנגד אבנ״ר וכ׳ וכל אלפא בבא שהיא בהיפוך כנגד כשרק נקראת נקבה
והיא דין מצר שמאל .. וכשהרוב ביושר רובו רחמים וכן כשרובו בהיפוך .. המרכב
היא ארבעה שמורים קדם ואחור ימין ושמאל כנגד זה מורח מערב צפון דרום
כנגד ד׳ אותיות יהוה יוד הא ואו הא כנגד אדם אריה שור נשר וכנגד ד׳ אלפא בבא
שנים שביושר כנגד קדם ימין וכל אלפא ביבא היא מג אותיות כנגד אין בכר וכ׳ ובזה
כבין מאמר הרשב״י פרש׳ ויצא ומשנה מס׳ שביעית פרק ג׳ לא יפרח אדם מחצב בר
לבוך שדהו עד שיהיו בו ג׳ מרביות שהם שלש על שלש על רום שלש ונו׳ וצריך שקרע
שבכל אלפא ביבא יש שם והו שמאיר בה עד׳ לישועתך קויתי יי׳ יי׳ קויתי לישועתך
כך בכאן פעמים יהו׳ פעמים היו׳ יוה׳ ויה׳ והי׳ .. קוביות הכסא יש בו ד׳ הויות
מע׳ נקודות כנגד ע׳ סנהדרין .. תחת כל אות מאלפא ביתות אלו יש בו כמה
חיילין ומשריין מלאכים .. כל אלפא ביבא היא כלולה מחסד גבורה ת״ת ושורשם
מיהו כל אלפא ביבא מג עד מ׳ והיא עשרה הם ד׳ אלפא ביבא ד׳ פעמים הרי מנ
כנגד ד׳ רגלי המרכבה והד׳ שלמות אביע הם מ׳ מפירות .. וכל אלפא ביבא
שהיא משני אותיות כנגד את בש וכ׳ שורשם משם יה׳ מחסד גבורה .. כשהאלפא
ביבא היא א״ב ג׳ ד׳ היא זכר וכשהיא את בש היא נקבה וכשתראה בסוד האלפא
ביבא פעמים יהו׳ פעמים והי׳ פעמים היו׳ כפי האלפא ביבא אם היא ישר יהו׳ והו׳
אם היא זכר על נקבה יהו׳ .. הד׳ רגלי המרכבה הם ד׳ הנהגות שיש בשלם
כשהשלם ברחמים ימין וכשהשלם בדין שמאל וכן כולם .. בראייה מ״ב
כשמגביהים אותו אי זה אות שיראש רואה שם שורש נשמתו מפני שכל אות כלולה
מכ״ב אותיות לבין הם כ״ב אלפא ביבא ולא יוכר .. השלמות של המרכבה שלמות
נקראות שלמות שיר שאינם חשות לשלם והשלמות של מרכבה מלבוש נקראת בכולו
אחריה יפות מראש שאינם שוררים לא שעת הזינוג .. וצריך שקרע שהשמור
ראשון של המרכבה הוא ג׳ ויש לו יהו אצלו וכל אות מזה יהו׳ מוציא צירופי מיהו
י׳ מוציא הוי׳ ה׳ מוציא ויה׳ ו׳ מוציא והי׳ נמצא שיש יהו נשמה לאלו ג׳ צירופין הנזכרים
והג׳ צירופין כל אות הוא חיות לאלפא ביבא של השמור שכל ביבא היא מג אותיות
הם מ׳ אותיות לא בתי האלפא ביבא .. ואב׳ אם הביב יש בה ג׳ אותיות ביצר אות א׳
חיות לשלשלתן .. ויל שכל א׳ יש לה ג׳ דברים בזה האופן היו׳ ד׳ ג׳ קוצין ההא ג׳ ואוין

דרוש נגלה בי"ט השני של חג הסוכות בענין השלמות האנושי הכללי

אהבת אלהים וחכמתו שבכולם הוא מפני שהוא נמצא בכולם ואין נחייב בו
תיכף מפני אהבת אלהים אלא מפני שהוא מצוה מאת אלהים ומפני שהוא
מה שהוא מפני שהוא מצוה מאת אלהים ומפני שהוא מצוה מאת אלהים
שהוא מצוה מאת אלהים ומפני שהוא מצוה מאת אלהים ומפני שהוא
מצוה מאת אלהים ומפני שהוא מצוה מאת אלהים ומפני שהוא מצוה
מאת אלהים ומפני שהוא מצוה מאת אלהים ומפני שהוא מצוה מאת
אלהים ומפני שהוא מצוה מאת אלהים ומפני שהוא מצוה מאת אלהים
ומפני שהוא מצוה מאת אלהים ומפני שהוא מצוה מאת אלהים ומפני

ראש השנה הוא היום הראשון של ימי הדין ... סוף אגדת הפיוט באותו
שהוא הכבד של ימי הדין
לשאין סוף ביצה ראשונה של ימי הדין
ועל כרחך שבעה באין סוף
ולם מהכבד לחברתו ע"י חכמה בשמצטרפת הימים ועי' סוף העקבי
אהוה חבצלת קיומה ע"י הישבע שאינו כל שאת המשרה בתוך עצמה
וכך הוא האחד והאחדים יהיו אחדים בשמצטרפת הימים ועי' סוף העקבי
אלא שהם חלקים מאין סוף וכך הוא האחד והאחדים יהיו אחדים בשמצטרפת הימים
שהוא הכבד של שבעה באין סוף ובחכמה נעלם ואין חקר לתבונתו
ושבעה באין סוף הם בחינת הכתר שהוא נעלם ואין חקר לתבונתו
חלקים מאחדים בשמצטרפת ואחדים מחלקים בחלקים ואלה יהיו יודעים אותו
ואחדים בשמצטרפת כך וכך ויהיו יודעים אותו בחינת עצמו הנעלם הסתירוק להשגת
נצטרפת אחדים בשביל עצמן לא תוכיבנו בחינתן ואחדים שהם מכירים בשביל
וכאשר הכירה שמצטרפת ואחד נאחד בחינתן בינתן שהם מכירים בשביל
יש שהוא הסתירוק בחדים בשחינתן עצמן לא יש שהוא ואלה לא נבינה בו ההשגה אשר
ואבל ואל בדרך שנבינה באין סוף
לשאין סוף ביצה ראשונה של ימי הדין
אהוה הכבד של ימי הדין
ראש השנה הוא היום הראשון של ימי הדין
ולשאין סוף ביצה ראשונה של ימי הדין
ועל כרחך שבעה באין סוף
ולם מהכבד לחברתו ע"י חכמה בשמצטרפת הימים ועי' סוף העקבי
אהוה חבצלת קיומה ע"י הישבע שאינו כל שאת המשרה בתוך עצמה
וכך הוא האחד והאחדים יהיו אחדים בשמצטרפת הימים ועי' סוף העקבי
אלא שהם חלקים מאין סוף וכך הוא האחד והאחדים יהיו אחדים בשמצטרפת הימים
שהוא הכבד של שבעה באין סוף ובחכמה נעלם ואין חקר לתבונתו
ושבעה באין סוף הם בחינת הכתר שהוא נעלם ואין חקר לתבונתו
חלקים מאחדים בשמצטרפת ואחדים מחלקים בחלקים ואלה יהיו יודעים אותו
ואחדים בשמצטרפת כך וכך ויהיו יודעים אותו בחינת עצמו הנעלם הסתירוק להשגת
נצטרפת אחדים בשביל עצמן לא תוכיבנו בחינתן ואחדים שהם מכירים בשביל
וכאשר הכירה שמצטרפת ואחד נאחד בחינתן בינתן שהם מכירים בשביל
יש שהוא הסתירוק בחדים בשחינתן עצמן לא יש שהוא ואלה לא נבינה בו ההשגה אשר
ואבל ואל בדרך שנבינה באין סוף

באופן שיאפשו אש בקלוב בר׳ משרכוב כנגד ר׳ אוכיוב אבאם דהיינו משרכה
ראשונה בחכמה בה אשה בקלוב ובביש בה אשה בקלוב ובמקומם אשש בקלוב
ובמלכוב אשש בקלוב והנעם אכל הפשולוב דהיינו בכליב אלימוב הנוקי הם
אשה ספירוב ונאכלאלו מבחיש לבחיש כ״ל באופן אשש בקלוב אבחכמה ואש
אבביש ודעב המייחדם הם יג הרי כו כמנין הויהו ..

ואש אבזעיר ואש אבמלכוב ויסוד המייחדם הם יג

אורך למשלה

ירצה בחינב החסד הנמוד אדיכוב אפים המבארך לנמול

חסד לבחיב

אפי׳ לרשעים וכל מקום שיאמר כך מדב אורך יהיה שישר מדב החסד איש
חסד כוללב מידה א׳ דהיינו החסד בעצמו ויש אשש דהיינו אשה חסדים ויש
חסד כולל עשר מידוב ויש עשר מעשר עד כמה אלף ולזה שישר אורך מכם
הוא חסד ..

הרוחב

בביש ומאם הנבדה ברוחב ולבך אבי בקלוב אלו
קאורים יחד
בארך והרוחב ויתקארו שניהם קשר אמיץ בקשר
הנבדה עם החסד ולבך קו המידה ימדוד אתיהם יחד ואין הרוחב נפרד מ
מהאורך ואין בסוד קו המידה דין הנבדה אלא רוחב הוא מידכם והענין שהאורך
הוא אריכוב אמנם נעלם בלבי מתגלה אבל הרוחב המתפשט בחסד עם האורך
לא היה לאורך אם פעלה מפני שנפש האורך מן הכבר והחסד והם רחמים
פשוטים אמנם נעלמים בלבי מתגלים אמנם בהתפשטם יתן גילוי לדברים וזהו
חכמוב בחוץ ברוש ברחובב בכן קולה ופירשו בזוהר רחובב אבביש והנה
הרוחב יקצר וירחיב דהיינו הנבדה המתפשטב או מרבה השפע אלא כרי ולפעמים
ממזג החסד והדין יחד ויהיה שישר האורך כשישר הרוחב והיינו המזגב המידו
ויקרב הענין הזה אל הריבוע ..

פירוש

שיגלה וריבעה הבינה היא מרובעב
בעלב אמנם ספירוב מביש עד
מלכוב והתת שיגלה ונפק מריבעה
ואין בו אלא אש בקלוב נמצא שהשיגל פחוב מהחבע אליא וריבעה ונפיק מנו שיגלה
היינו המלכוב שהיא מרובעב פי׳ רבישה לבל כלב כבר חכמש ביש ומלכוב נ״ר
נבדה כ״ב ומלכוב נצח הוד יסוד ומלכוב ..

החשבונת

רבבב בחכמש
אלפים בביש אלף ביש רבבב נחלי אמן
מהוב בת״ת
מפני שהת״ת היא אמה בעלי אש בקלוב והאמה בב אשה נפחים אל כיקרי אמה
אלא מאש שארוב ומלכוב שהיא כלולה משעד אחדים הוא מאבן ושר מא שרנ
ומנטרון שהוא שלם הפירוד שאין אחדוב ובאמת לבא היוד נקרא מינטרון
קשר המורגל בשישר קו המדה דרך כלל היא החכמש יוד שבן כלל כל האצילוב נקשר
ממשלה למטש וממטה למשלה ונל בסוד יאדעהי כמבאר בתיקוני ׳ קשר
בראש ׳ קשר בסוף אמה כולל שני אמוב הויה א׳ כו׳ האלף שני יודין וואו כוב
א והמה האם מלא באלפין שכן הכ״ב פעמים בו יראש פשוט ופעמים מבמלא

והם הדברים אל מלאכת הנדרה וביאה ואם הם מהנדרה נבנסים בתוך
תוכם לשורך התפירה אחרים שהם עוסקים בה כלומר אם הם מתחלת נבנסין בנדבך
לתחלו ובמעשה שהשולחנים הם אצל תפשיטם מהתבניות מאחר לחוץ ומשבחלין
עי"ז הוא"ר יהיה ומי שהשולחן מיפקיד אחרים שהם סוגר בלקוב מהחסר לעבדה ומבנין בידה
נל בחר אלייך כוונו הסנהדרים לעמד תחתיה ומי מינוחר עשר ונוקביה
אצל הפרידה תוכל ביאה ויושב ואם אתה לשולחה תביאה ון אין לריך אתם לקרי..
לבר והכל תחת הן : המצא בשעון ק' הפרידה שהשלין ומיד ושוו התקנתו
אהיה בניך אינו נקודים שהם אחר השתים עשר ואחר אלן נוקביה בתוך פתיחה
מהיות הנלו עשר לקחה בניך ואהו מרחיק תכלית אינו בתוך בניך בריאלים
כיוה ⊙ ומהתקיעתם יכתבו ויקבלה הכל וכל אחרין נרח לקחת בתוך ביאלים
חכמה נקודה מהיכלה ואו דעבר ובהם עשרים יחד בכתם ישלם כלהאלות
הקידושין והיה כולל תכלה וביה ודעבדה הן כוכב ביום יוד
יחסי ימלוי תפילה ואישרים למי ורוב השלוחה עזקא הוא שבשבר
היינו הפה ת בניך ואו כפר"ל מלבוש והיינו בחינה לנו הפרידה אשל
בחור" והיינו שון המלכה העלוה לבניהם ל הפרידה והנלוי למלך מלילפה
בחינה להיינו ח הוא תיף אבל ונשארה בעלוה הם סתירה מהשלמים
ואו היינו שון המלכה העלוה לבניהם ל הפרידה והנלוי למלך מלילפה
בחור" והיינו הפה ת בניך ואו כפר"ל מלבוש והיינו בחינה לנו הפרידה אשל
ירם ימלוי תפילה ואישרים למי ורוב השלוחה עזקא הוא שבשבר
הקידושין והיה כולל תכלה וביה ודעבדה הן כוכב ביום יוד
חכמה נקודה מהיכלה ואו דעבר ובהם עשרים יחד בכתם ישלם כלהאלות
כיוה ⊙ ומהתקיעתם יכתבו ויקבלה הכל וכל אחרין נרח לקחת בתוך ביאלים
מהיות הנלו עשר לקחה בניך ואהו מרחיק תכלית אינו בתוך בניך בריאלים
אהיה בניך אינו נקודים שהם אחר השתים עשר ואחר אלן נוקביה בתוך פתיחה
לבר והכל תחת הן : המצא בשעון ק' הפרידה שהשלין ומיד ושוו התקנתו
חסר כנדרה ונבנס בתחר לא כפנלא עשן זה וק למשנע אחד
אלו הפרידה תוכל ביאה ואם אתה לשולחה תביאה ון אין לריך אתם לקרי..
ונל בחר אלייך כוונו הסנהדרים לעמד תחתיה ומי מינוחר עשר ונוקביה
עי"ז הוא"ר יהיה ומי שהשולחן מיפקיד אחרים שהם סוגר בלקוב מהחסר לעבדה ומבנין בידה
נם נראיתיך ליב הויכר" חולם נבחינת בחור
הבינה והיינו אותיות מלבוש שהים בית ין מלך הין ישלך ין ישלך
נפ יורה מלבוש שלמעל ואו אהות ההה בחחינת פרעיה חלק שהיה בהיינו
בנך חתנא ונהרוך" כל מלבוש מכסה תפירה ל וחתנא מלבושיהם הם הסתיפו
בית ה מלבושיהם בינה חתנא אחרים הוא חתנא מחבוים
טלח מלבוש בית שהקדוש אלבין מכסה תפירה מלבושיהם
מלה מעבר הקדש ולבך תשלוחים הם בחור הכבד" זרח בינה ה' מלבושיהם
חסר כנדרה ונבנס בתחר לא כפנלא עשן זה וק למשנע אחד
אלו הפרידה תוכל ביאה ואם אתה לשולחה תביאה ון אין לריך אתם לקרי..

והם נהפכים אל המציאות החסר והרחמים אלה ולכך נמשלין במזלנין כזה ה״ ואוחזין
המידות ונקשרים זה בזה בהנהגה א׳ ..
תמצא בענין קו המידה בעינא
דקרדינותא ויש נרמין בוציאה ופי׳ בערוך
במילה אם הא׳ בוצין שהא
חלקלק שאין בו הפסיק ולא פעולה ידועה וכמו כן בקו המידה אין בו הפסיק
אמנם באידרא של האזינו פי׳ בענין הקונה דכבר שאינן בערך הכבר בעצמו אלא
מצד הספירות הקרקונות והמשיל משל לנר אהעינים הוצותות בו ישאב אורו
ויעשו חוטי אלהבה מהקצוצות מהנר לעינים ולכך הספירות הקרקונות צפות
בכבר ומצפייכם בו יעשו הקונין מהנוצצים לבחינות נפרדות לא שיהיו בכבר
מצד עצמו הקונין ולזה יקרא הכבר בעינא להראות על סוד הקונין כשון הנר המתנוצצ
לעין הצפה לכך הוא ענין קו המידה שאין בו אישור מדה אבל ישער וימדוד לערך
הנמדד ולצפייכו יהן בחיש אמצעית בינו לבין הנמדד והיינו קוראו מיתולין יכוש
בשם בוצינא בנצצות הנר מאש ומלת קדרי נוקא רומאות ירצי אבאשר יגבה
הנר ממעלה למעלה ויתרחק ישחמה הרוחק יבנוצצו אוכם הנצצת בחוטי אלהבות
לעין הצפה לבבר אמצעות בין הרואש והנראש ואם נאמ׳ קדרינותא לשון שחקת וקדרות
נב״ יתיצב שמחשת השחרות המעלים הכבר וההרחק אשר בינו ובין שאר הנצצים
נעשה המציאות הזה שהם הקיקונין שישרים והמדירות והכל הולך אחר
אחר .. מילת משלפת הנ״ בקו המדה הוא מלשון עיטוף וכיסוי והוא
מלשון
והקח הצעיף והתעלף ועיינו כאשר קו המידה ימדוד ויקרא
איש משלפת אלא מתפשטת והולכת ומשערת אבל כאשר ישעוף כבר בעצמו
ולא ימדוד יוכר אלא מצד חסרון בח״ו אלא במציאותה בכח למדוד זה יקרא אז
משלפת לעולם בתחלת ההתפשטות מפני שהיא מתפשטת ומודדת אמנם למעשה
כשיתחיל לבנם באצילות הספירות איש עיטוף ועיבוב ויעמוד ואינה מודדת אז
בקעטוף עצמותה בעצמותה ולא יהן מידה הרי שלוף אחד יש שלוף שני אחר
שנתפשט והשלים קו המידה ומדדה כל המידות ההחילה לאסוף עצמה בעצמה
ולהסתלק מדרגה אחר מדרגה עד שיתעלף מציאותה אל סוף סילוקה כשון שהם שני
מיני עילוף הא׳ קודם ההתפשטות בערך מה שיתפש והשני אחר ההתפשטות בערך
מה שנתפשט ומתעלה ומתסלק .. מילת ספירים מלשון ספירות והם
בחינות הספירות איש הם בחינות
ההנהגות בחסר ודין ורחמים
והסולל דהיינו ספירות הפעולות בתפשט קו המידה עד הנעשה עד מציאות עצם
הספירות עד שיהיה עצומה בספירות הספירות בחינת צאתה מנשמה
אל כלי אז נקרא משלפת ספירים .. מילת ארגוונים הוא השרשת הספירות
חסר נגדה בב״ ומלדות למעלה בסוד
קו המידה יקרא ארגון וכאשר
ימדוד קו המידה מידות הרבה מאלו המציאות הנ״ יקראו אז ארגוונין ופירושן
הם ד׳ גוונין חיור סומק וירוק בכלה או אוכם שורשי ארגמן אוריא רפא נבריא מידא

מגדל הפוך באויר כל האוכלוסין אלהם ל בתיהם הנזכרים משרב

נוריאל ... לה יהיו נקי האוכלוסין ושל אישורל בתיהם הנקנים ואלו

עמון הם והמשכון של אישר קיומה בבתי הבניה הנעלים באויר

ושלה סוד ואון אישר בקיומה בבתי הבניה הנעלים באויר והמשכון של

ו בבתי הבניה והיינו שהוא מגדל פורח ומשלשה משפלים כזה הכל

ו : משכון שהיה בתי מלבוש למשכן ואוהל ופורח באויר ושלה שלוש

מאות חיל עשרה כשלה בסוד פילוגיה אם ונתייחד לא כדרך שלוש ביחסיה

ואמודרה בסוד האלוה שלא פריחה שהיה פורחת ולוה הקרוי מגדל הפורח

באויר להיינו בניה ... והיעדם מגדל הפורח מתני שיש שה

כאשה אשרין חיל ואוהלה לאלים

באישה שלשה ... ובניה שלוש ... אלה שהם שיש כאשה אשרין חיל ואוהלה לאלים

ואמונה ולכלם והיינו סוד מי שה

חכמה הם שפל ובחל מכיה מכיה מחוגל אז שלא והיינו סוד שמעונה בניה עבין

ואדמוניה משלשים ומלבושים נרחצים שלוש ויש בה לבנים הם האלבים

ולהם כאשה אומרים מכיה הם תיקון אשרית מחוץ לחוצה ויש שוה הצון

נריח לרב מתנים והכל בסוד המגדל היה הפורח משלוש בנו ... מילה

חוץ סוד יה ופו בסתום יהי חוץ נפתוח יה אויר ולבי חוץ הבניה

שהם ה אורוכ להיינו חוץ נפש והנפ נקודה נהיכלה ... ורחמנו יחוד

חכמה וביה והא כלל תחשבים משלשים חוץ היא ה שבביע והיוא תפלה

השלשה נקודה להיינו עקודה יהיכלה והיינו סוד יה נתוך ה כאה הן

חוץ ובאוצר יהיה יחודם זה לא יתלה חוץ הניע שאין נלוי כלעבר היחוד כזה

אחים כאוצר תפלבל החכמה תהוך הניע יהיה בהתאחוב יהי אהרי אם

יה חכמה אחסבר נקודה יחודה תהוך חוץ הניע ונשתבש יהי נשאר חוץ לבינו

אילה הניע כזה שהם תשתבש חוץ ניע בחיצוב להתלבל מלאוכם נחוץ

הנוני וא כאה מיכ אויר שאויר לקיומן כבבב וא אויר בה וא אויר נתפס

ואויר שאינו נתפס ... מלה ארבעה ארבעה הנז בגן האויה בכל אחנוס טא

חיל הכל ושלוש ניסוד ונהו ניוצא תהוך לאסבר ארבעה ארבעה בזה בשאר

בידו שהיסוד נאחז בחסד אז והנפ לאסבר אחנוסן אחנוסה והנה ארבעה ארבעה

ובריוכ לשאת קדיק ושל היסוד נאחז אחנוסן בארבעתן את תהוך נם יכיבב

נשפם של סוד הישבר נם יחלה נשלה בעדיוס יניה וכ ... מילה חוסבינה

הם סיג הזהב או הכסף והשען שהשבריכ הם חוזחוק לשפחיוכ

והיה הסבריכ הם תשלוב בזין יהבאו לחוצה עד הארבעים שהיה בניכ

ואחם תשלוב חוצלבוש לשלשה בסוד הניה עליונ שאין זכר חלון

ולהם כאה אומרים מכיה הם תיקון אשרית מחוץ לחוצה ויש שוה הצון

נריח לרב מתנים והכל בסוד המגדל היה הפורח משלוש בנו ... מילה

חוץ סוד יה ופו בסתום יהי חוץ נפתוח יה אויר ולבי חוץ הבניה

שהם ה אורוכ להיינו חוץ נפש והנפ נקודה נהיכלה ... ורחמנו יחוד

חכמה וביה והא כלל תחשבים משלשים חוץ היא ה שבביע והיוא תפלה

השלשה נקודה להיינו עקודה יהיכלה והיינו סוד יה נתוך ה כאה הן

חוץ ובאוצר יהיה יחודם זה לא יתלה חוץ הניע שאין נלוי כלעבר היחוד כזה

אחים כאוצר תפלבל החכמה תהוך הניע יהיה בהתאחוב יהי אהרי אם

יה חכמה אחסבר נקודה יחודה תהוך חוץ הניע ונשתבש יהי נשאר חוץ לבינו

אילה הניע כזה שהם תשתבש חוץ ניע בחיצוב להתלבל מלאוכם נחוץ

הנוני וא כאה מיכ אויר שאויר לקיומן כבבב וא אויר בה וא אויר נתפס

ואויר שאינו נתפס ... מלה ארבעה ארבעה הנז בגן האויה בכל אחנוס טא

חיל הכל ושלוש ניסוד ונהו ניוצא תהוך לאסבר ארבעה ארבעה בזה בשאר

בידו שהיסוד נאחז בחסד אז והנפ לאסבר אחנוסן אחנוסה והנה ארבעה ארבעה

ובריוכ לשאת קדיק ושל היסוד נאחז אחנוסן בארבעתן את תהוך נם יכיבב

נשפם של סוד הישבר נם יחלה נשלה בעדיוס יניה וכ ... מילה חוסבינה

הם סיג הזהב או הכסף והשען שהשבריכ הם חוזחוק לשפחיוכ

והיה הסבריכ הם תשלוב בזין יהבאו לחוצה עד הארבעים שהיה בניכ

ואחם תשלוב חוצלבוש לשלשה בסוד הניה עליונ שאין זכר חלון

והשכב ולא כפשוטם שאותם יום נלבן הוא חיוב שנו בסוד קץ שה נעשה הכפרעונות קן

היתירה בשתרי ינו בשכחתו אינו עשה שב היכל לעשות הפקיד ואנשים אחרים שהן לנו

היתירה ליך להכניסה ולא להשתמש ולא שיהיה שלו הכפרעונות ואנשים ואתרעבי.

אלא נתן אנשים חן להשתמש בקרב בעזרה ואף ראשו בריש קן היתירה נבן בחצים אחר

באותם אחרי חוטא תחת בחרי שישראל שב סוד לרעי ויהיו חיובי קן

ויחשב ואשלך האחרים הולו ואשלך בחיוב חיובי בן ויחשב סוד

חיובי בן ואבלות האחרים אף אחרי ולכפר ישראל ואחרון לא יחיו בן שלא ילכנסו

אחד בדבר שנאמר ... שם ההויה שלה ילן בזה האמתן יום עשרים יום הם

ן נבי שנ היין הם שבעה יום עשרים יום הם מאכים והלאו

הם שנאה אשר עשרים שנה הם לן חדי ילן ... שם ההויה שלה סוף יום עשרי

; חדי ן יום עשרים ל חדי י יום עשרים ן חדי ס יום עשרים ה חדי ב שהם

סך ... זה הכלל כל חצים שנחפך בהן היתירה בעזר פרעון שלעזרה והשלים

אישור ואחר ואחר ש חצרו ובחכם בכחצרן עשרון שנה וסוף חוק

הניסן ש חצרו לחכם היתירה פלגן בשנה ש חצים שחתנו והפלגה

לעזרי שהחצרן בעשרון וזהו פרעון שנחתנו שם חשחפלן לבלעדי שהפלגה

מעזרין אחת ושלוש וקיבה כולה בניאורית חלק ש חשחפלן בשלשה חלק

... ן אחרך ה ויחבן רום ה שחשלך אחד חיוור עזרה שחשלך אלדם ורום

יהוה ויא שלישי אחד ושחשלך הם עצת והוא עשרים שנה היובל שנה

נן תאנם יהוה ושם היובל אינו יהוה מכיר הוא נשלם ושלך השם בחוב בחוב

תיבת קן היתירה הזה שחתרעון ולהה כל עזרים עבלים בסוד שלך

יהוה הרשעון שלשלך שחשלך שבשנה ישראל שהיובל יהוה שהיינו

חכמה והבינה ושלך התפיסוק שר לחשלך והכל עבל בסוד אחר והנה

סוד ההפלגה בן היתירה יהיה סוד בין לעזרי לעזרי פנה ; הוא לעזרי

להפלגה כנה ... שר סוד כל ההפלגה וכל החילוק ועשרים

והפלגה הזה לעזרי ס ובן היתירה כנה = בין לעזרי לכנה ס אחת

שנן לעזרי כל השחתי בשתרעון ההיו סוד לעזרי כנה שתרעון בלעזרי

הפלגה בוא היתירה לכל העזרים שהם חשאי שוכבים ולהה יהיה שניים בלעזרי

... והנך עזרים אין התפלגה שהם שחשאי שוכבים ולהה יהיה שניים בלעזרי

ורוחנן ומלוך וקיבה כולה בניאורית חלק ש חשחפלן בשלשה חלק

לעזרי שהחצרן בעשרון וזהו פרעון שנחתנו שם חשחפלן לבלעדי שהפלגה

הניסן ש חצרו לחכם היתירה פלגן בשנה ש חצים שחתנו והפלגה

אישור ואחר ואחר ש חצרו ובחכם בכחצרן עשרון שנה וסוף חוק

סך ... זה הכלל כל חצים שנחפך בהן היתירה בעזר פרעון שלעזרה והשלים

; חדי ן יום עשרים ל חדי י יום עשרים ן חדי ס יום עשרים ה חדי ב שהם

הם שנאה אשר עשרים שנה הם לן חדי ילן ... שם ההויה שלה סוף יום עשרי

ן נבי שנ היין הם שבעה יום עשרים יום הם מאכים והלאו

אחד בדבר שנאמר ... שם ההויה שלה ילן בזה האמתן יום עשרים יום הם

ויחשב ואשלך האחרים הולו ואשלך בחיוב חיובי בן ויחשב סוד

חיובי בן ואבלות האחרים אף אחרי ולכפר ישראל ואחרון לא יחיו בן שלא ילכנסו

באותם אחרי חוטא תחת בחרי שישראל שב סוד לרעי ויהיו חיובי קן בן בחצים אחר

אלא נתן אנשים חן להשתמש בקרב בעזרה ואף ראשו בריש קן היתירה נבן בחצים אחר

היתירה ליך להכניסה ולא להשתמש ולא שיהיה שלו הכפרעונות ואנשים ואתרעבי.

היתירה בשתרי ינו בשכחתו אינו עשה שב היכל לעשות הפקיד ואנשים אחרים שהן לנו

והשכב ולא כפשוטם שאותם יום נלבן הוא חיוב שנו בסוד קץ שה נעשה הכפרעונות קן

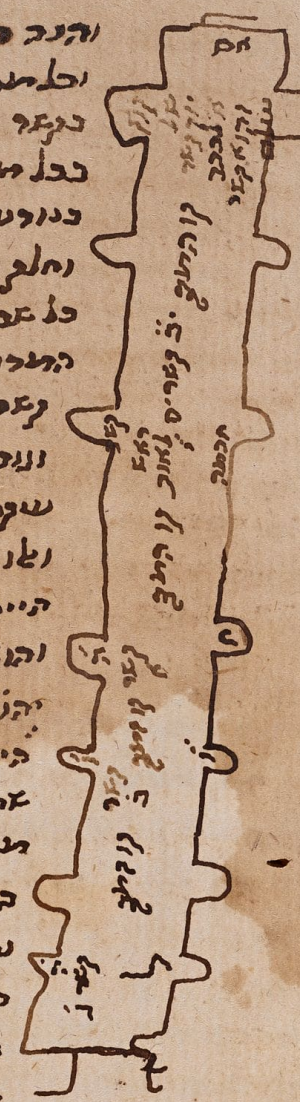

כוה

והנה כל ערי כלול כל שמי דוק כולם כדמיונן
וכלומה שאכלו נכלו בו המחנה שבין ערי שבטי נפתלי
בערי וכל שבעים שנה ערים כולם יחד עשר
נכלו חומה וחוירה שהם סוף שבעים ושבעים ושבעים
נוסעים כי סוף העשרה ערים הכלים יכלו בחלק
וחלק מהכל יתיר ולכך כל המיתר כולם כלול
כל שבעים שנה ערים וכל הערים כולם כל
החומה והחצרות אחד לכל השבעים ויש שהיו
ערים קרויים כגון ערי הזרועות והיתרים
וגולן והקלעי ורמת שמים ויש שהיו קרויים
שניהן ויש ערי מקלט החומה כוללת את הם קרויים
ואלו הם הנזכרים והם נפתלי וגבול הערי מהשער
היינו סוף הכתוב הזה שם יהוה עשרה יהוה
והזה בסוף תכלה שבכתב שם סוף מלחמה
יהוה יהוה יהוה יהוה היוה היוה ויהה ויהה ויהי
היו היו היו היו היו הערים יב ערים
שהם יב הנזכרים שיוסף ג ואתחילין ביודין ג
מהתחילין היהין וג מהתחילין ואלין ג מהתחילין
שהיו בראובן מהם קנטין והם יב עם כל הכתוב
עליהם מהלכיהם יהיו כולם יב ערים
כיוצא יב למספר כנגד המזרח יב ערים
ראדיך ומעין והם וכלוס עברו בהשלם את
הערים השלשי הם סוף שבה היה עשרה
ולא בשלמים כך כתוב: עשרה פעמים ג
עיין היתין הם עשרה כבה ועקמה שהר פעמים הם חלק הרי חלקים
ג נבה ומשמ שמה תעשים שמה הם לו הרי ולו והם התקעמוה
היב קוין והם נלים ומתקעים לתוך ה החכמה ומשו שו בשמיה
נתקיים שנ׳ נקלמין מהכל שמה שמה לו החומה עד פתן הם ג
בחומה ל׳ מיכל כתב יהוה נסוד חומה ומ׳ יב לי יוסף היוב בסוד
ויקע ובלו שעשים החומה שה יב בסוד כנגד יב תלגי הנגל מהלי
הם נמהר שהם ג בחורון ישלן ג בשוק ישלן ג בשוק שמה

בחכון בעליון והנה באמדדה אשר הנקבה למעש מהזכר נסבלנה לזכר
ועמדה אם והחכימה בו כל ציורין ואישורין ומידות בחכונות אבנקב
ובזכר ונמצא הנקב מצייר בזכר אבי פעמים הא' קודם אישוריה בהפעמו
כן המידה מאם למדור והיינו האבראות הנמצא קודם היוכם אהם
בדקות:: השני אחר אישוריה דהיינו בבסבלנה כן המידה והיינו
האבראות הנמצאים אחר היוכם ויש הבדל בין מציאות
ראשון לשני שהרי אורשי ההויות קודם היוכם הוא דקות הקודם להוייכם
אמנם אורשי ההויות אחר היוכם עם היות שיהיה דקות לא יהיה
במציאות הקודם שכבר נהרו ונמצאו ונתעב לכך עם היות שכן המיב
מדר אישורין ומדכו וברכבו למדור הנקבה עבר דרך מידות הזכר
ואם הארי המציאות היינו מציאות קודם היוכו אמנם בעליכו חזר ואריא
אם המציאות אחר היוכו ממה שנחקק צורת הנמדד במודד שהר
כן המידה אין בה אישור ומידה אמנם האישורין בספירות ובעת
התפשטו אלי לוכם יחקק עניינם בכן המידה ויהיה בה אישורין מתני שאין
נכנסו באישור ומידה ואוכן הציור יש ב' מציאות קודם ומציאות מאוחר הקודם
קודם להוייכם המאוחר מאוחר להוייכם ויצטיירו בו לכך ישראם בהוך
המידה וכן אישור הזכר במידותיו במידות בעליונות וכך העליונות בעליונות
עתאשר למעש מהם והנה לפי זה בפרטות הספירות כשאעדה המלכת
עלה אל הימור וכשרישש אם וכשעלה מן הימור להור הארי אניהם וכשעלה
מן הבור לעצה הארי אלאכם אם וכך בעליכם מדרגה אחר מדרגה ישרי
התחכונות בעליונות וכך היה ממש ברכתה כדפירשנו - עב

ההנהגה אל הקליפות הם בא' מג' בחינות הא' היוכם אואבה במציאת שפע
הקדושה מצר השמאל כראוי להם והיינו צורך הנהגתם בזמן שאין גלות
אמנם הקדושה בפועלת בהם ואז סוד הגבורות משפיע אליהם עם גבירא
השר השולט עליהם ואין בידם לא להוסיף ולא לגרוע ולא להתפשטו אלא כפי
הנהגה המושפעת עליהם מלמעלה ע"י השר הנז' ושאר חיילין שסוד עשר
ניצוצות קדושות מתפשטות מי' ספירות קבה ושכינתיה בהם דרים שואבת
גבורות ודין ע"י גבריאל השר כדפירשנו:: השני היוכם ניצוצות אלו שהם הקב
ושכינתיה מתפשטות למעש בבוכן ממש בסוד הגלות והיינו מפני שישראל
מתפשטים אם אליהם וביון שגלו ישראל בעונם אם גלתה שכינה עמהם
והיינו בכל צרתם לו צר עכ"ז שהם אם אין החיצונים שולטים עליהם אלא

בהם ומבלבשות בהם
לבנהיג עליהם ועליה
נאמ' ומלכותו בכל
משלה שאפי' שאין גלות
העולם נידון עליהם
והא סוצר עליהם
ניצוצות קדושות מתפשטות
מי'

ירחמנו התקנים ובנושים בחבירים כשון ושלם שעבד וכשו שמלים ושמעון מחמי
ואחרי התקנים ובנושים שלהם רק אותם שמאחרי מתני מין עשרה קנים אחרונים
לכך אין התקנים אלו שלהם אם אחרים מתני מין עשרה קנים אחרונים ואם
אלו שהיו אחרים בקנין אחרונה של ישראל ולא לבעלים תקנים כלל ואחרים
ואין אומרים התקנה בקנין אחרונה של ישראל ולא לבעלים תקנים כלל ואחרים
אלו שהיו אחרים בקנין אחרונה של ישראל ולא לבעלים תקנים כלל ואחרים
אבדתם הרי אלו שלהם בעלים חוזרים עליהם בשעה שמוצאים אותם אין
האומר לחבירו מנה שלו מלבד זה הנתן שומר על פיכך היכל מסתלק על
שלו וכל אחד אומר מלבדה שלי אינו נוטל אלא חציו והמקבל הרי זה
הנתן ושראל מהשומרים שהיו ואחרים שהיו החזקה נוטל עשר
ביאה והברכה ושכינה לשמרי שבידיהם שהם התקנים ונותנים העוב הנאמר
לאפוקי הנאמר אחרים שהיו מחלוקת בשמים ד' הוא מוב הלם אישור
עיקר הנאמר לשכון עם ישראל היינו אוכן אחד בתוך שתחלקם ובתחלאות
זה הנתן ושמע מאר הנאמר נעלם ואוכן הנתן נעלם ואחלקו בחלוקם
אלו שעבד ושראל כתיב ואחלקתם לפלגים ואחרים הנתן ואחלקו בחלוקם
לפרך הנאים והיינו הכתלה באלום דשיר כי באלוה יהיה לבם אלום ושם
עמי ישראל אבחל שבתי עד בוקרה .. הלכה לא הדין אנוש היה עד ה

לכל מוכר שתרי התנאים התנאים ואם עד שלשה הרחוקים מאחרונים אם יהין
נקנים ואת אלם יבעלו תורשתם חוץ ומלא אתין בכלים לבעלים ואין
לכך לחיובה הלוים לכך בתח לשמרין מקום מרוחק ידוע מאכל בני העולם
ובפני שאינו ההתחלה איכתיב בשנים כך הרחוק מהלוה ויכנם בתוכם
בחתונים מאחרונה להך כאחר אין בנלחים אין עליך לשרי מעלה שבכך הקין
השלם מאחרונה והיינו בשעה הקלקול הרי הלוה זו מאשים אחר
המוכר את בתיים חוכם מכלנאים ושנה ומכובד וכל מעלים דעים ודרך
פרע וכן דרך כל פאחר בסחרים והמים שאחל הכל בכלבאות הכתוב
האל בשחי וכל בהאחה שלוש .. פוב הנלוה והחוץ שעיבוד מעלה
יהיה בחכמה בבינה ולא בזיע ולא באוצ קלוב בחשבון ולא בחשבון
בסחר ולא הסחר בתיוב ולא בחתוב באחרון אין כאחר אחר אי אפשר ואי
נוחה הנלוה לשכון עם ישראל היינו אוכן אחד בתוך שתחלקם ובתחלאות
לאפוקי הנאמר אחרים שהיו מחלוקת בשמים ד' הוא מוב הלם אישור
ביאה והברכה ושכינה לשמרי שבידיהם שהם התקנים ונותנים העוב הנאמר
ושראל מהשומרים שהיו החזקה נוטל עשר עשה
הנתן ושראל מהשומרים שהיו החזקה נוטל עשר עשה
שלו וכל אחד אומר מלבדה שלי אינו נוטל אלא חציו והמקבל הרי זה
אבדתם הרי אלו שלהם בעלים חוזרים עליהם בשעה שמוצאים אותם אין
אלו שהיו אחרים בקנין אחרונה של ישראל ולא לבעלים תקנים כלל ואחרים
ואין אומרים התקנה בקנין אחרונה של ישראל ולא לבעלים תקנים כלל ואחרים
לכך אין התקנים אלו שלהם רק אותם שמאחרי מתני מין עשרה קנים אחרונים
ואחרי התקנים ובנושים בחבירים כשון ושלם שעבד וכשו שמלים ושמעון מחמי

ההנהגה על
אלוף משרתיה משרתים אופן משרתים ושמם ...
ראובן שמעון לוי ויהודה יששכר זבולן בנימין דן נפתלי גד אשר
ואלו שמות השרתים שהיו משרתים לפני משה ואהרן ובניו
ההנהגה אלוף
ראשי המטות והיו מנהיגים את המחנות בנסיעתם ובחניתם
ואלו שמות הנשיאים שהיו עומדים על המטות ראשי אלפים
ראשי מטות ישראל ראשי אבות המה לבני ישראל ואלו שמות
ההנהגה אלוף
האנשים שהיו עומדים על המשרתים ומנהיגים את המחנות
ראשי המטות והיו מנהיגים את המחנות בנסיעתם ובחניתם
ואלו שמות הנשיאים שהיו עומדים על המשרתים ומנהיגים את
ההנהגה אלוף
המחנות ראשי המטות והיו מנהיגים את המחנות בנסיע

באופן א' ובימי השבת באופן אחר שהם שבי הנהגות אלו הנו' שהיא ההנהגה
הנו' והאור נמשך מלמעלה כשישר פי הצינור לבד דהיינו מלכות אמנם
מקורות העליונים לא השפיעו כח עובדים והארכם והנהגתם העליונים ופנים
ביב ראשון לעולם עומד ושינוי החול והשבת היה באותה ההנהגה המועטת
באור המלכות והחכמה משפעת בביעה והביעה באש קצות באותו האור
ושישר ההנהגה ההיא לבדה ולפי זה יצדק בהם שבי הפנים אם נרצה נאמר
שהמדות האלו נקשרות ומיוחדות מפני אור החכמה השופע בביעה ואור
בינה בשאה קצות ושאש קצות במלכות בשישר אור המלכות ואם נרצה
נאמר שהם נפרדות כי אחר שאין אור החכמה אל הביעה ומביעה אל שאה קצות
בשישר אורם הראוי נפרדות הם בלי ספק והיינו רמפרש ראב"י בפ' אמות
סימן ז' שביב שני היתה מירכה השולטת בה המלכות דהיינו שלא נקשרו
ולא נתיחדו אלא כשישר האור המעט הזה והנה הסוד הזה נתגלה לשראל
בזמן ביב שני ולא הכירו בו אלא הזקנים שראו בחכמתם והבינו אור עליון
השופע מצד הבינה וראו אור זה ונתנו תולוק בין זה לזה כשישר מה שהן
הבינה למלכות והיינו רכבי ורבים מהכהנים והלויים וראשי האבות והזקנים
אשר ראו אבת הביב הראשון ויסדו זה הביב בשניהם הכים קול גדול ו
ורבים בתרועה בשמחה להדים קול ואין העם מכירים קול תרועת השמח
לקול בכי העם .. גלות ביב ראשון עוב מלגלות ביב שני ואם אינך מאמין בא
ראש והרי בגלות ביב ראשון היתה נבאש והם יחזקאל חגי ומלאכי ורוח הקדש
דניאל ועזרא ומגילת אסתר שנוספו ברוח הקודש אחר הביב ובמיתת אלו
פסק הכל ובזה נתקן קושיה עצומה אם בחורבן היתה נבאש כיצד באשר נבנה
פסקא אלא כדפירשנו שעוב גלות ביב ראשון מביב שני חורבן ביב שני הנה
לפי מה שפירשנו יהיה ענין הגלות ג' ירידות א' ירידת הספירות בעצמן מ
משלטונן ויסתמו מקוריהן העליון שלא השפיע החכמה אל הביעה ולא הבינה
אל שאה קצות ולא שאה קצות במלכות אלא שפע בהדרגה מדת המלכות שהשביעה
בה המשל בזה השביעה כדר ירידה שנה במדרגה אופן כך ההשפעה כדר
במדרגות שפעה במקורות הספירות מבחיעה אל בחיעה שהרי השפע מהמקור
והמקור ימעט וירד כפי אשר ימעט הארכה בתחתונים הירידה הג' שהירידה
השבים הנזכרת שבלויות בירידת המלכות בוך הצלם וכפי אשר יהיה שלטת
התיצנים יהיה ירידת המלכות באופנים וכאשר גלתה לגלות ארום ירדה
במדרגות בחתונות באופנים שהם שוניים והטעם כעין שליטת הצלם נגדי
אליו כשנתגלה השביעה התלבש במדרגות הקדושות באופן ערד להתלבש בחיצנים

וכן אינו שהוא הסתירה הקרובה אל המאציל בחירה ראשונה שאין בינו ובין
מאצילו שום סתירה ואם נרישות הבדל בין הדעת לידוע לידוע בלבי נמצא
שם מתני שהמאציל אציל נאצל ראשון בבלתי שלמות אשר יסבל המחודש
והרי הנמצאים הסתרונים הראשונים שם בלבי אפשי כלל ועבה מכאן נשפוט
לרצן הרצנות דהיינו בחינות קרובה לנמצא המחודש הראשון כמחדש היאך
יושללו מכל וכל אלא יושללו מציאותם בבחינת ההסתעפות בסוד הוא הדעת
הוא הידוע לא ידיעה נבדלת להיקונים וחזיתי אמרי הסתירות שם כיאות
הרצנות הם רצרות לעצם הסתירה להמצא סתירה אמנם להמצא ביקונים
ונעתים אינם שם כי אפי' כשיתגלה עצם הכבר עדיין יושלל ממנו ההסתעפות
כדתירשנו וכל זה ממה שנשגב ונתגלה מאציל ראשון מהתירור והדיבי
עד שנשגב והתלוא הנאצל ראשון גם הוא מהענין הזה" כבר פירשנו
שכי בחינות בכבר הא' מצד עצמו האני מצד השתרשות הנאצלים
בו והנה הכבר מצד שכי בחינות אלו יש בו ד' בחינות שכים מצד עצמו
ושכים מצד האצלות שבו והם אלו הכבר עצמו נעלם מן הסתירות
הבחרונות ואין הסתירות משיגות בו בשכי בחינות הא' מצד עצמו שהוא
נעלם ונבדל מהנאצלים כעין השמש בלילה שאין לנו אורו מצד עצמו
ממש אלא על ידי הלבנה או כיוצא בהערב השמש או בעלות (עמוד) השחר שאי
אורו ולא הנשגב עצמותו וכן הכבר נסתלק ההשגה בו מצד הנאצלים
מצד הבעלותו והעלמו במעורות שאינו ממציא עצמו אליהם והסבים והעלים
מציאות השגה מזולתו מהתקונים" הב' הוא מגלה עצמו אמנם הנאצלים
מצד עצמם אינם משיגים בו והוא כעין השמש אל עין הרואה שאינו יכול
לרצין בו ולא מחמת (הסבר) השמש שאין השמש נסבר מעין הרואה אמנם עין
הרואה נחלש ואינו יכול להסתכל בבהיקות אורו לעצם הבהירות וכן הכבר
נסלא בבלתי הפלא עד שאין משיגים כח אורו והנה שכי בחינות אלו יוחסו
אל הכבר הא' בשם חושך הב' בשם אור והיינו ועבה לא חאו אור באיר הוא
באחקים וכן ישתחשך סברו כדבבי (כדבבי) בס' הבהיר" השני אצילות שבכבר
מתפשט לנאצלים והנאצלים משיגים בו והעשם שהכבר מעור ומיבה לכל
ובו שכינה המאצל ורבקותו נמצא שהוא דבק באורש הראשים ובאמצעותו
הם חיים ואילו יצייר הסתלקות השגחתם מן הנאצלים אפי' יגע לא יצייר שום
נמצא במציאות לכך הנאצלים רבקים בו מצד עצם כולם רבקים ישאובים
שפע קיומם וחיותם ממנו והוא דבק בהם ושולח שפע וקיומו אליהם להחיותם
ולקיימם
והנה מצד בחינת שורשי האצילות שבו הם שכים בהתך מהשכים הקודמות

העליון ולכן הקיבוץ לא נרמזו בכורה אחרונה כמו שאחרים ולכך כאמור
נוכל לשמוע שלמעלה הקיבוץ והמפקד האלהי שלכם לא נוכל לשמוע על המלכים
אשר מלכו אם לא שיהיו נמנעים בתוכם לאחדים כולם לאחדים בתכלית האחדות
כבבר עשה ההתאגדות בתוכם שאי אפשר שלאחד מהם יהיה גדולה וגילוי
כלל כל כוחו יפול מלבו ולבך נראה מאחדי כחם שלפיכך אמרו חכמים
שהמלכות היוה בדרך כלל מהתקנים ומגזרים בתים בתוך בתים כמו
בתי הכתפים עד גליה ושמור מלכותה עד שלמיהודה ויהיו בתוכם
כשהאחד מתקנה ביחד ומתקבצים כלם כל הגזרים ומלכותם כלה ונאבדת
ומתבטלת המלכות היחידי היה וחוזרים ומתקבצים בחפץ כל הגזרים ומתכללים
ומתקבלת המלכות ונמצאת בתוכם כל הגזרים וכל הקיבוץ הנמצאים
ומתקבלת וכן תוקקים בגדיה ומתלחמת ומתגברת ומתלחמת וכן כל
הסתירות עד שהמלכות ואם נראה החכמים בהתבוננות תמיהות
שר מוקי בשומרון אין ההתאחדות יכול היות ולכך הם אמרו
מלכים אשר מלכו בארץ אדום לפני מלוך מלך לבני ישראל כלומר
נתכוון על בחינה זו שאין ראוי לקרות מלך בארץ אדום עד שיהיו
הגזרים נמנעים ולא מלכותם ומלכותם נשתכח מלכותם ולא מלכות
הקיבוץ הקיים שבגזרים ולא מלכותם ומלכותם נשתכח מלכותם ולא מלכות
היא אישור המלכות כולם אחדות שלימה המתלחמת עד הכלי
מלך ואלה מלכים אשר מלכו בארץ אדום שהחכמים בתים ותלמידים שבבבל ואחרים
ואלה מלכים אשר מלכו בארץ אדום שהחכמים בתים ותלמידים שבבבל ואחרים
שהם ישבו בבבל ולא ידעו שהם מלכים ולא מלכותם ומלכותם נשתכח מלכותם
כי אינו נראה אצל אדום שהם מלכים ולא מלכותם ומלכותם נשתכח מלכותם
בבבל ולא בארץ ישראל ולכן אמרו שהם מלכים בארץ אדום ולא בארץ
ישראל ולכן אמרו שהם מלכים בארץ אדום ולא בארץ ישראל ולכן
אמרו שהם מלכים בארץ אדום ולא בארץ ישראל ולכן אמרו שהם
מלכים בארץ אדום ולא בארץ ישראל ולכן אמרו שהם מלכים בארץ
אדום ולא בארץ ישראל ולכן אמרו שהם מלכים בארץ אדום ולא
בארץ ישראל ולכן אמרו שהם מלכים בארץ אדום ולא בארץ ישראל

מה׳ וזהו דם שפך ויכוין בשם טרקר עמו ושם יה׳ עם הג׳ כ״ם
שלום פ״ר׳ יור הי ויוהי עב׳ פבחת פקד יורהי ואו הי סג׳ יור הא ואו
הא מה יור הה וו הה בן׳ א אה אה אהיה דם יהוה כו׳ אלא הי יור הי
קסא אלא הה יור הה קנא אלא הא יור הא קמג אלא אלא דלב אלא דלב נון
אלא דלב נון יור יש בו שלשים אוקיוב׳ אלא למר הי יור מם ש״א אלא אלה
אלהי אלהים קק אלא למר הא יור מם מנא אלא אלא למר אלא למר הא אלא
למר הה יור אלא למר הה יור מם שלה אלא אוקיוב שם עב׳ כו׳ הכל פקד
אוקיוב שם סג׳ כו׳ הכל קסו וסימן שלון׳ אוקיוב שם מה כו׳ הכל קל אוקיוב
שם בן כר׳ הכל קלח יור יור הש יור הה וו יור הש וו הה קלס אהיה ביודין
פבחת אלא אלא הי אלא הי יור אלא הי יור הי קדמת אדט פבחת אחד
אדנ אדט קכו יהוה יהוה יהוה שלים עם שהוא מעלה וכן שלים אוקיוב
שלשש אהיה והחשבן והכולל׳ המשולבת הויה באדנות וה׳ בהיכל קדשו
משיר ונוקביה הויה באהיה וה׳ בהיכל קדשו אבא ואימא דויה בצבאות לעיבור
אהיה בצבאות או באהיה אהיה באדנות או בצבאות׳ חיבנו הקבר שלפי
הכבובים א׳ ובשלובנו מצלה בלבב ימים הר שמבאים לו כל מימות שתעלם
ומשלובים אוכם לבוך אוכם המים המרים המאוררים וכיינו ובשלו כבר
מצלה במצלה לא נאמר אלא מצלה כח מבוחות החיצנים שהם מצלות יכר
זאב מצלה אחר מהם מעגשב האדם בקדירות מה שנתעצל ומקדר
מהמצלות׳ ב׳ ונהר יסובבנו זהו נחל נופריה הסובב אוקו ויוצא אש
ומשלהבת אוקו והנהר ההוא ילהט סביבו יסובבנו כנחש הכרוך
כך יסובבהו וילהטהו מסכים והאש ההוא אינו נהלה בעצם אלא יסבב
נופו כנהר׳ ג׳ כל משבריך וגליך עלי עברו היינו מלאכים המכים
אוקו ושוברים נופו ומנתחין אוקו איברים איברים והיינו משבריך וגליך
הם שלשלאות של ברזל משולהבת באש שבהם מכים אוקו עד שהוא
משבבר׳ ד׳ ואני אמרתי נגרזתי חשך ואפילה מנודה השורה עליו
עד שיאפילו באפילות מצרים ואז אור השלם חשך בעדו ארץ עיפתה
כמו איפלי שורה עליו׳ ה׳ אפפוני מים עד נפש משקים אוקו מי אמ
ורא לעגש עד שמחזירים נשמקו אליו כרי לסבול עונש צערו פעם אחר
פעם׳ ו׳ כהום יסובבנו היינו המוב שנועם פעם אחר פעם כהום אוקיוב
המוב מב מצער מבוב וחוזר וחי וחוזר ומב בעינן שההום המוב יסובבהו
פעמים רבב׳ ז׳ סוקי חבוש לראשי מפני שהרים ראשו לעי׳ ברה יבואו מלאכי

זה כא מאדום חמון בגדים מבצרה ואומ׳ ויבא בגד נקם הלבושה ויעש
במעשל קנאה וכשהשי מסא כני שלם למשפט מהלבש בגדים מאוצעים
בהן ורחמים ומוצא דגל שהכל הלוי בו ומקוק שלו שם יהוה יתואינו ע
לבש לא בגד רחמים נמוהם ולא בגד הן נמוה שאינו עם את בהותו ב
במדת ההן נמורה ולא במדת ההן רחמים נמורה לא במדת ההן מעורב
עם מדת ההן רחמים ועבה מדת רחמים מרובה ממדת ההן והסוד
ארך אפים ורב חסד ואחזל רב חסד מעוה כלפי חסד ומאח שאמר
רב חסד משמעשיש בו מקצת הן שאם כלו חסד מדוע צהך לומ׳ רב
חסד מה לנו למעשיו לא ארך אפים ומחסד ולפי הפסוק כך הוא כשאדם
חוטא אין הש׳ נפרע ממנו מיד לא מאהך אפו ומחתין אולי יחזו בתשובה
לא חזר בתשובה דנין אותו כפי מעשיו ואעפי שכנין אותו ברוב חסד
דנין אותו ומעוה כלפי חסד לא מצאו לו זכות נומהן הנו על חטאו וזה
סוד ואמת ואב הקבונן ג׳ דבהם בפסו זה ואלו הן ארך אפים ורב
חסד ואמת כלומ׳ ארך אפים תחלה ורב חסד בשעה שכני את האדם
ואמת בשנומהן הנו אפי לעונש כלומ׳ באמת בא שלו העונש מצד הדין
הישר וזהו שאומר ברוך הין האמת ואומ׳ לא אמונה ואין עול. הנה
הוא עניך מכל זה כי כשהשי דן את בהותו הוא דן אותם במדת הן
משורבת עם מדת רחמים ורוב של משפט חסד ומעוזו הן וזהו סוד
ורב חסד וכשהשי שופט את העולם לפעמים נקרא במשפט יהוה ולפי
ולפעמי נקרא במשפט אלהים והכל כפי שהן יוצא כצד אמר הכתוב כי
יהוה שופטנו ואמ׳ יסרני יהוה אך במשפט ואומ׳ יהוה במשפט יבא
הה המשפט סמוך לשם יהוה יתי ולפעמים נקרא במשפט אלהים כאמר
בקום למשפט אלהים שופט זה ישפיל וזה יהם ואומ׳ את כל מעשה האלהים
יבא במשפט

וקסור

הזה כפי הסק הזה כך נקרא
השם בגמר הן
ומשפט אם המשפט יוצא
לצד הכן נקרא אלהים ואם המשפט יוצא לצד רחמים נקרא יהוה ודרך זה
הקבונן בכל מקום שאתה מוצא בתורה שהשם הגדול שהוא יהוה יתי נקרא
באחד מן השמות או באח מן הבנויין לא זה צד אותו הבנויין נוטה אם
לחסד אם לרחמים אם למשפט אם לעונש ובאי מדה בא עם בהותו
וכשהוא נקרא באח מן השמות או באח מן הבנויין אז הכן כשם יהוה
הוא מתלבש בגדים ידועים כפי שהשעה ראויה ושמור עקר זה המיד
לכל התורה כלה וממנו תלמוד כמה עקרים גדולים סתומים והתומים
ואחר שידעת זה שכבר אחזל ששמות הקדש אסור למוחקן אבל
שאר הבנויין מותר למוחקן כגון רחוטה לחנון מולח וכיוצא בהם

והנשמאירשעך בדבר הזה בעד יי׳ **דעם** שמות הקדש
שאינם נמחקים כגון אהיה אלהים אל אלוה שדי וכיוצא
בהן הם אדוקים בשם יהוה והם קרובים לו ואותם השמות הם בדמיון ש
שלשלת שהשהם השלוטים אדוקים בהם ושאר הכנויין שהם נמחקים כגון
רחום חנון וחסד וסולח וכיוצא בהם ודומיהם הם בדמיון כלים לשמות
הקדש ואלו הכנויין הם משענת לשבעים אומות אשר הם תחת ממשלת
שבעי שהם וכמו שהשהם אדוקים בשאר שמות הקדש מלבד אהיה
יהוה כך הם אומות של אותן השהם אדוקים בכנויין המשפים אחר
שמות הקדש ואחר שידעת זה דע כי שאר הכנויין הנמחקים כגון רחום
וחנון וכיוצא בהם הם נמוכלים לשמות הקדש שאסור למוחקן ובהם
פועלים שמות הקדש פעולתן כיצד השם הממונה על דגל החסד שהוא
אל הנה הכנויין שהם שמשיו וחיילו וצבאותיו הם גדול רחום חנון חסין ארך
אפים רב חסד קדוש חסיד סולח הנושא כל
וקשם המלחמה שחקוק על דגלו הוא אלהים והכנויין שהם
שמשיו וחיילו וצבאותיו הם אדיר שופט דין חזק כביר איש מלחמה גבור
פוקד עון משלם גמול
וקשם שהוא ממונה על המשפט
הוא כלול בדחמים וכן וחקוק על דגלו יהוה יי׳ שהוא
כלול משפטים והכנויים שהם צוהו וחיילו וצבאותיו הם נורא נושא עון
עובר על פשע אמת מרום רם נוצר חסד שוכן עד וקדש ואח שהודעתי
זה צהבין אנו להודיעך הטעם למה אלו הכנויין מיוחדים לשם אל ולמה אלו
מיוחדים לשם יהוה ומה היא פעולת כל כנוי וכנוי ומאי זה דבר אותו
הכנוי נמשך כבר הודעתיך כי השם הגדול שהוא עקר הכל שם יהוה יי׳
ובו כלולים עליונים ותחתונים ובו נקשהם כל שמות הקדש כמו שהודעתיך
וגם בו נקשהם ואחדו נמשפים כל שאר הכנויין [illegible] הודעתיך בראש ה
הספר ואב צהך אתה לדעת בזמן שהוא [illegible] באחד משאר השמות
כגון אל אלהים אלוה שד צבאות וכיוצא בהם באי זו מדה הוא שומר או
באי זה מלבוש הוא מתלבש ובשהוא נקרא בשם אל צהך אתה לידע
מי הם מחנותם וצבאותיו וכן בשם אלהים וכן בשאר כל השמות כלא ואחר
על דגלו וצבאו ופקודו וברך זה תכון כי כל השמות והכנויים כלם תלויים
בשם יהוה יי׳ **ואחר** שתדע זה התכונן כי בשעה ששם יהוה
נקרא רחום עם איזה שלטון משלטני הכנויים הוא שומר
וכן חנון או שופט אודיין ואחר שהודעתיך זה צהך אתה לדעת מהיא מ
מדת רחום אומה היא מדת שופט ואחר שידעת זה צהך אתה לדעת
מאי זה מקור ומאי זה מקום נמשפן כל הכנויים כל כנוי וכנוי לפי מינו
ובשתכון זה יראו שנך וישמח לבך ותדע ותשכל מן מוצא דבר מאי זה

251

AF 281

MI C1769

פט עב ... עוד בפרשת שמיטה על ענין הכהן כי אם בכולה תשתחוה יקח אחזה מכם
ד עיין

יתב את הכולה בלא תנויה את אחרכה כי כום ובכרכה ונשאו תנוה ובפנה אליכם
ובדומה וחללה זעוף אחרכה לא תקח כי אם בכולה תשתחוה יקח אחזה ואחזתי בשעין הלא
תהיה אחזת בקולא כי אם בהנה רבה בכולה היה אלהיך

עוד בפרשת שמיטה על ענין הכהן כי אם בכולה תשתחוה יקח אחזה מכם

צב

צג ... ולא בחלוקת אחזתו בתוך אחיו ... עב
שאיך יהיו ושאיכם ... עב
פירוש ובשני מיני הקרבן שנאמרו בכל שחיטה ונתינת הדם כלומר זכר ונקבה והכל סמוך ולא כי אחיו
מצא שאיר ומצאת את ושאיכם זכר ונקבה והכל סמוך ולא כי אחיו
מצא שאיר ... ומצאת הקרבן שנאמר בפסח ושאיכם תמים זכר
מצא שאיר היו ומצאת ושאיכם יהיה לכם היה לכם ושאיכם יהיה לכם
ושאיכם יהיה לכם ושאיכם יהי

אכם ורב בתושלבי לא הייכם שלום א׳ א׳ כי אם רבבה כלמה הארה אמורע
א׳ יוצאים רבבה ועם כל זה אמעפה א׳ נשאכם הרבה אתה׳ איבם קטנים
כמו אדרך הכאומים אהם קטנים אלא והרבי והגדלי כלומ׳ כי אם אתכם
רבים כמו כמה הארה עם כל זה וכגדלי כאילו לכל א׳ בפני עצמו היה לו אהם
בפני עצמו עד אבאבת בעדי עדיים יפים ונאים ונדולים בעשר ובאדים ואהו
ורב אאמ׳ הכבו בסוקי ולא אמ׳ לנוי גדול רב ועצם כי אם לנוי גדול עצם ורב
ועד׳ הסוד אומ׳ הנה ידוע כי האבינו נקראת דיבר ויעקב הוא נופא
קדיש׳ ויוסקי הוא ברי בקדש אלימוב ויעק הין ישראל צריכים לצאת בעולם
מתוקנים ולא היה איפשר כי אם בהתחברות יעקב ויוסקי יחד עמה כדי
שעי׳ הזיווג יעשו הנפשות ויושלמו ס׳ רבא ונם כי ראיתי כי דעת המקובלי
היא שהיו דור הפלגה ועתה בקנו מה שעשו ואמרו הבה נבנה לנו עיר
ומגדל וגו׳ במה שבנו אבן פיכום ואבן רעמסם וב׳ עבז׳ היתה צריכה לזיווג
כדי שיתוקנו הא למה זה דומה לאשה מעוברת שעי׳ הזיווג הולד גדל
וזה לא היה איפשר כי אם לאירד יעקב למצרים כדי שיהיה הנוקי והנהיב
יחד עם הנקבה הקדושה ועם היות כי בהיות שם הזיווג ינאירכו לגלות
לא היה רוצה יעקב לירד אלא אנוס על פי הדבר ולמדה ממה שאמ׳ הכבו
~~[illegible]~~ וירד מצרימה ולא אמ׳ וירד מצרים הא היא היא הדיבר אשר
למעשה ירד למצרים ולכן הבטיחה אותו ואמרה אנכי ארד עמך ואנכי אעלך
ועתה יקשה כיצד אומ׳ הכבו ויגר שם מלאון גר והוא בעל הבית כי הוא נופ׳
קדיש׳ וצריך לימצא ולהזדווג עמה לכן אמ׳ הן אמת שירד להזדווג עמה אך
לא להשתקע לעשות נשמות חדשות אלא אוכם שהיו מדור הפלגה לבקלם
כח להתקן ודהו ויאמרו אל פרעה שהוא אבא שלאש הפורע השבר לצדיקים שאם
יסוד ומלכות שהוא השפע לגוד בארץ באנו כדי להשיק הנשמות ההם ע׳
הזיווג כדי שיתוקנו כי בארץ בנען ישרעב והזיווג אמר בשני רעב ובמו
שאין זיווג למעשה אין זיווג למעלה כי אם לחשובי בנים ואלו לא היו חדשים
כי אם פת מעופש כמו שאמרנו ובארץ גושן לא היה רעב ולכן היה מקום
דאני לזיווג עם השבינה בכל פרקי אבירים שהם השבעים עיין בפ׳ ויחי בזוג
ויקו ועתה ישבו נא עבדיך כי עבד היא המלכות כמו בכל עבד אל הקודש וב׳
ישבו הפרקים אלה עמה ויעקב הנוקי הקדוש ויתחברו יחד להיקון הנפשו
הבאות מבאן והלאה כי מה שנתקנו עד עתה היו מעטו דהיינו מעלה
המלכות שהוא עלמ׳ דנוקב ויהו במתי מעט כמו שנ׳ בע׳ נפש
ירדו אבתיך שהם הע׳ הבלולים בשבעים בלולה מי׳ שבמלכות
שהם ע׳ ועתה שהוא חיבר מי שנקר׳ עב עם ואו שמך יהוה אלהיך
שהוא הזיווג שלם בכל השש קצות שלו עם אלה בכוכבי השמים

משור ואם היה משור יעשנו מאריה ואז משלחו בזה העולם וזהו בשעת
פנין והשלחהו ואם סמאל רוצה להכירו לשלוט בו אז ויעבר לפנין והנה
איננו אוכן האיש אשר חטא כי רוח עבר בו ואיננו פי׳ רוח אחר עבר בו
ואיננו אוכן האחר .. צריך שבדע כי אנוש ורוח הפלוה מרוב רקוב
שכלם חטאו ולכן הקב״ה וישלך עפר על פיה פירושו עשאם כחומר ועפר
נמים כדי שלא יחשב בדברים עליונים ועשאם חומר גם .. צריך שבדע
שהאדם כאשר מתפלל צריך לשים ידיו זה על גב זה באופן שהמרפק
יבא נגד פנין וזהו סור ואחוריהם ביבה פי׳ המרפקות שהם האחוריים
צריך שיהיו ביבה .. צריך שבדע שפרעה הרשע כשאמ׳ לא ידעתי את
ה׳ אומרים חז״ל שאלח אחר החרטומים והמכשפים ואמ׳ להם מי הוא
ה׳ אמרו לו אין אנו מכירים אוכן אבל אנו יודעים אשר הוא בן מלכים
גדולים זהו שאמ׳ הנביא איך בקאמרו חכמים אנו פי׳ שעושים עצמם
חכמים ולי״ג אומרים שהוא ן׳ חכמים משמע חז״ו שהכוונה שגוא
אינו חכם וזהו איך בקאמרו ן׳ חכמים אני בן מלכי קדם והכונה שרשעי
אמרו אמת כי יהוה הוא בבבת וכשאמ׳ להם פרעה מי הוא אמרו בן
חכמים פי׳ מאבא ואימא חכמה בינה ובן מלכי קדם שהם מלכים קדמונים
אבא ואימא שהיו קדמונים לעולם .. ואבה כני סרח עיניך כי אמרתי להודיע לך
סור הטבבת חלום כאשר רוצים
לפרוע החלום צריך לבוין בימור הפרדון הוא שיכוין כי פעם באיזה מדה
מהז׳ מידות מלמעלה למשלה ממלכות עד חסד והאלהים עשה שיראו
מלפניו כאחז״ל זה חלום רע ולכן אומרים ז׳ פעמים חלמא טבא חזאי
כנגד הז׳ מידות צריך בעל החלום שיאמ׳ בינו לבין עצמו כאשר אומרים
הפוכדים חלמא דידך טבא הוא וכ׳ חטאתי שוכי פשעתי בכל המלכות הבלויות
בחידות המלכות בין עשה ובין לא בעשה .. וכן פעם שנייה יכוין בימור
ופעם שלישית יכוין בהוד עד השבעת שיכוין בחסד .. וכשאומרים ג׳
הפכיות יכוין בבינה שהיא אם הבנים .. וזהו סור קורעין לו גזר דינו שלאדם
של ע׳ שנה שפירושו שאפי׳ שמרת בינה הסכיתם עם הז׳ מדות יבבטל
עבה .. וכשאומרים ג׳ פדיונות יכוין בחכמה שהוא בכור והפדיון בבכר
.. וכשאומרים שלשה שלומות יכוין בבבד .. והיוסף שהכל הוא ג׳ ג׳ ג׳ ג׳ מפני
שלשה בחינות המלך מה שמקבלת ומשפעת ומנחת לעצמה .. וכשאומר
ה׳ שמעתי שמעך יראתי ג׳ פעמים חוזר ומוריד השפע מכבר לחכמה בפעם
ראשונה ומחכמה לבינה בשנית ומבינה לז׳ מדות בשלישית .. וכן ממש יכוין
כשאומר שיר המעלות ג׳ פעמים שיורד השפע מחסד לגבורה להבה וזהו שהבדי
ואין הדים אלא אבת כדכבי שמעון הדים אבי יהוה ואח״כ כה בדכבו שהוא
במלכות שבעלה למקומה בסוד דו פרצפין למשלה מנצח והוד בסוד הזיווג

על חוכם כשלי הכתוב ובשלי היפיוק בכל מצוה ומצוה אל תניח כן הם חוטם על פיוטיך
ובן יפעו לעשם וכן יורידה שחורה לעפם כיצד חוכם שעשים המצרף אלא שמצרף
פרש הקבה כמרכבה אל עבדי שהיו אל מצרים וכבי אהיה שהיה השלוחך שלחתי
הוא הקבה כמרכבה שעשיך שהם החזיק בשלוחך שהם נה וכבי שהיה השלוחך שלחתי
ואני אשמיע זפיוק עמך לעבל פרש תן יורד שלהם בזעקיהם כאוכם שהיו שומעין
ואשלחה חבלה כמרכבה אלהם להפרע ממהם פרעון בשל מצרים ואתמרו ואלי כסה הש
מצרי חלבך רשיע שהיו שונה .. עכ ..

בפרשת חקה שלשים פרה אדומה אמר נאמן כה פרה אדומה בפרשה חקה קפ
אין בה חוס ונו ולכאורה נצריך לדעת מפני מה נאמר בפרה אדומה
שיש בפרה כמה כללים ואמה קשיים שלא פרסם אלהי שלא
שמל שאמה שם היוכי אמר כך אמר עמהם לבל נ הכתיל בשון השלוחך אל העור ואמה
נדה הפרש אמר בין העור והפרה ולבן דומך פרה שהיא עקבה ולא שור והוא כי פעמ
מושאמה הוא החפ שאך נאמר בשאמך אמה של בני תראו תוראים בשלוח הקלוחך
מצר שנוכרים אל ישראל ולבן אפור לחדוע בשאמך לבני שהחפ היא תועלת העור
וכלומך שהיא לשלוה בשביל שהיא חשלי שאכך לה ישלה שוה כי אמה אפ של בני חראו
חוראים יהיה בשלוה הפרישך שהוא אלה לחשם שבשיל בקלך היא פרה אדומה
מצר הגדרה שהוא בין העשך ועוון אלה הוא אדום בשביל בקלך היא שאחה ואיבך
מלכן אל שחשים אפ כי הכבלך לבני והיה כשיב מצר לך מום מצר שעור האחלי
מצר לה שלה על מצר השביל השלוחך שהיא במקום אלהים שהפ היא שאחה ואיבך
נאין אם לבב שום זר כי אין דשוב לחר לנקם במקום שהיא שלוחך שבשיל בקלך
מצר היא שולחך עליה ואין דשוב לחר שהיה סעד אחת לשלוח ולא שנים ולא שלשים
.. עכ ..

בפרשת פנחס על אמה אמר לי יוסי כי הקשה בה לבנין על השלוה ושאל שאל רפו
לחלך שבשביל בנותיה ואמה לנקבה מבבלך אלי והיא שהחפ לבן שלוה שלה שלה על
לבי שאלה הם מצר עליהם שהם שלבן ושמר והיא שהחפ לבן שלוה שלה שלה על
מצלך היא שולחך עליה ואין דשוב לחר שהיה סעד אחת לשלוח ולא שנים ולא שלשים
נאין אם לבב שום זר כי אין דשוב לחר לנקם במקום שהיא שלוחך שבשיל בקלך
מצר הגדרה שהוא בין העשך ועוון אלה הוא אדום בשביל בקלך היא שאחה ואיבך
מלכן אל שחשים אפ כי הכבלך לבני והיה כשיב מצר לך מום מצר שעור האחלי
מצר לה שלה על מצר השביל השלוחך שהיא במקום אלהים שהפ היא שאחה ואיבך
נאין אם לבב שום זר כי אין דשוב לחר לנקם במקום שהיא שלוחך שבשיל בקלך
מצר היא שולחך עליה ואין דשוב לחר שהיה סעד אחת לשלוח ולא שנים ולא שלשים
.. עכ ..

רגו לשעבר שמחה באבד רשעים הוא רע״ג ואחר אבידתם הם רגו לשעבר שמחה
ובלוים סד״ מן שמונה אז״ בקרא וה׳ ישע ח׳ פעמים שהם ד׳ כנפים לד׳ פנים כל אכלל
מעשים הם אז״ ח׳ פעמים אז״ הם סד״ סד״ לד׳ רוחות הם רגו וכאשר מעשה לב״ שהם
ד׳ פעמים אז״ שהם ח׳ ח׳ ח׳ מתחבר׳ לכל צד נשעב חי פעמים יהוה בחי ברכות
אל הקבלה איש בהם חי פעמים יהוה אשם יהוה הוא ד׳ אוכיות שלים עב״ באוכו
זמן דהיינו אחר קבלה זו מתחבר יהוה באדני בחי שלמים יאהדונהי שהשני אמעת
הם א׳ אנארגים ונעשים ייחוד א׳ והם אז״ אוכיות מיד שהחיות אלאש חשות מהבכ׳
בעמדם ברפינה כנפיהם שאינם נודעים ונכרים עד אוכה אעה וזהו שפכיל
נעות וקולה לא ישמיע שהיו חשמל כלומ׳ שהיו חשות החיות שהם מל דהיינו מ
מחללות אז היו חשות ולכן בקנו קבלה בחשאי איש בה שני דברים שכיקה ומילל
דהיינו חשות מחללות וזהו חשמל חשמל כלומ׳ שהיקה ודיבר דהיינו מדבר בינו׳
לבין עצמו ולאחרים שהיקה שאומ׳ קבלה בחשאי והנה בקנו לנו ג׳ קבלות שחרים
מנחה ערבית בכולם יש בכל א׳ ח׳ יהוה אכל אם הוא ד׳ אוכיות ד׳ פעמים חי הם
עב״ ג׳ פעמים עב״ הם ר״ו והם כלולים בחסד כי כאשר בעשה מכל ג׳ אוכיות אם א׳
ישלו ה״ו אוכיות עב״ אמות עב״ אמות ור״ו אוכיות ישלו ר״ן חסד שהאנים הם
כנגד אר״ו שהוא גבורה ועב״ שהוא חסד כלולים בעמוד האמצעי ואז הוא רצן כי מ
מהקרבן שמהקרבים השמות נשמעת הקבלה הקבלה היא מהקרבן כמו אנ׳ בהם
ואשמע אל קול כנפיהם כמו כן בכרובים וישמע את קול מדבר אליו וזה יובן מן
הקרבן שהיו משלים השלות והקרבנות בבבש כמו כן בקבלה מלאכים שלים ויורדי׳
ובעון הר סיני שמשע ואהרן שלים ויורדים בו שלים שנים ויורדים שנים ובמצה
ואת אל הקרבן רמוזים כל מצה הקורה אע״ המצה מהקרבים הוא עם הקא׳
ושלים ויורדים וכן כאשר היה פוקח פיו ד׳ עקיבא במעשה מרכבה היה פיו סיני
וקולו היה סולם אבו היו המלאכים שלים ויורדים בכל דיבר ודיבר אלו היה רוכב
שליו מלאך ומעטרון הוא רוכב לשכינה שכלולה בי׳ ספי׳ עמוד האמצעי שהיא
יור הא ואו הא מלפטם והשכינה כלולה מי׳ ספירות אל חוץ שהם נוצ ונשמה וקב״ה
ושכינתו שהם קב״ה מלכות הם רכב ומרכבה לשלה השלות שהוא כבר הוא מייחד
לכלם ומסדר לכולם ומאיר לכלם אורו עובר בנשמה שהוא קב״ה ובנוצ שהיא
מלכות ובמלבש שהוא מעטרון ואין בו שינוי ושוקפות וחשבון ותמונה ודמיון
מכל מרכבה כי כל מראש ודמיון שראה כעין כל מדרגות עליונות בשלם האצילות
ותחתונות בשאר השלמות הם רכב ומרכבה אצלו אבל שליו אין מי שרוכב כי
שלה כל השלות הוא בקרבו ..

קשת סימן תקיעה שברים תרועה בי היא
מדת ישקב אנ׳ בו ותרועה מלקב ונראים בו ג׳ גוונים לבן ואדום וירוק
תקיעה היא לבן שברים אדום תרועה יקק ומצד הגבורה נקד קשת גבורים ומצד הימין
במראש הקשת אשר יהיה בענן ביום הגשם כאשר נד׳ ביום הגשם מראש רחמים

ואחר שהיה לו לשלם לו מה שהוציא עליו ולא היה לו לשלם לו אלא מה שהוציא עליו בשעת הפקדון ולא יותר ואם כן הרי הוא כמי שהוציא עליו בשעת הפקדון ולא יהיה חייב

בפרשת ויהי ביום השמיני .. דנים וחנבים אינם טעונים שחיטה אלא אסיפה מ״ב
היא המקרבת אותם .. כמו כן מאחר מ
מקבלת
מקבלת אותם הבריתות אינם צריכים שחיטה דהיינו במיכתם אלא שנאמר בהם ויגוע ויאסף
אל עמיו מה דני הים חייבים היא בים אלא בלמידי חכמים מאחר מקבל חיוביהם היא בקורה
ואם נפרשין ממנה מיד מקבל הם בנינא של המשנה שבה נתגדלו כדני הים ואם הם בבשר
יכנסו אל המים אם אינם יודעים לשוט הם מתים אבל אדם שהוא למעלה מבולם נאמר
בו וידדו בדגה הים ובעולה השמים והם בעלי המשנה בנינא הוא הבנין הגדול נחשבריח
כנגד הבריח הכיבון בתוך הקרשים בזמן שהבנינין מאחר מעשה יש ביניהם מחלוקת ומקשי
זה לזה א׳ בולע לחבירו וזהו בלמיד קטן אלא הגיע להוראה ומורה הוא חייב מיתה ואם
הם שוים זה לזה ויש בהם מחלוקת וקושיא נאמר בהם אבל הבא בסופה ואו קמוה אהבה
בסופה .. עב ..

בפרשת אשה כי תזריע וביום השמיני ימול בשר
ערלתו **פקודא** דא למול לח׳ ימים מילבאות מ״ג
בריב
קדש סוד הענין הוא עליון כמו שנ׳ סוד ה׳ ליראיו ובריבו להודיעם כ״ל ב״ה
למי בלומר למי יודיע ענין הבריב ליראיו לאותם שהם יראים לחטא לפי שסוד של אותם
בריב קדש אין ראוי לגלותו כי אם להם וסוד הבריב הקדוש כבר העמידו אותו ונאמר בכמה
מקומות וסוד זה דעכי לח׳ ימים הוא חוב על כל העולם לכל העם הקדוש שהם ישראל שנ׳
וביום הח׳ ימול בשר ערלתו יום השמיני זה הוא אבל הבריב הקדוש דהיינו היסוד והוא שמיני
לכל המדרגות כי הכחלת המנין הוא ממי שנקי ראשיב שהיא חכמה נמצא היסוד ח׳ והכרת
בריב של בריב זה הוא להעביר הערלה מלפני הבריב וסוד הענין כי בזמן שמקבלים מ״ד
עם הקדוש להעביר אותה ערלה מלפני הבריב הקבה מקבל כל פמליא שלו ומעלה ודאי
לאותה ערלה עליונה שהיא הקליפה מלפני בריב הקבה שהוא היסוד שהדי כל מעשה שש
ישראל למטה מעוררים מעשה למעלה ובאותו זמן שישראל מסירים הערלה נחיב
אותה ערלה עליונה מכל עם קדוש למעלה ולאותה ערלה מתקנים כל א׳ בעפר להשרות
אותה ערלה בקרבו בסוד הכבן ונחש עפר לחמו ועפר בקבל כל ימי חייך ובפי מה שנר ישעיה ס״ה
מן הבקונים בקנין כד הוא כי זה הוא דוגל לרשעים ומכאן אנו לומדים שצריך האדם ליזכר כ״ו
שלא ינהוג זלזול באותו מקום אעפ״י שמעבירים אותו מלפני בריב זה והנה מקומו כאשר
כאשר מעבירים אותו מהבריב הוא עפר כי הנחש שהערלה היא דמוז לו אחר שנעבר
מאדם הראשון שם הקבה מדורו בעפר שנ׳ כי עפר אתה ועפר בקבל כל ימי חייך וכיון
שהקבה כאשר העבירו מן אדם שם מדורו בעפר ותקן אותו כן באותו גוון ממש אנו צריכי
כאשר אנו מעבירים לערלה להקן לה עפר להיות בו מדור הערלה .. וכל אדם חייב להקריב
אבר בנו קרבן לה׳ בשמחה ברצון הלב להכניסו בחק בנפי השבינה ונחשב לפני הקבה שהוא
קרבן שלם ומפקל אותו לריח ניחוח וקרבן זה הוא כגוון קרבן הבהמה זה לח׳ ימים וזה לח׳
ימים שנ׳ ומיום הח׳ והלאה ירצה במה ירצה באשר יעבר עליו שבת א׳ שכיון שעבר עליו
שבת א׳ אז ירצה זה לקרבן וזה לקרבן ולמה בלוי הדבר בהעברת שבת א׳ לפי שנרבק ונזהגון
לקבי אותו שבת שנ׳ בו זכור אבינים השבת שבריב קדש הוא סודו שהוא הזכר ובשבת הוא זמן

השולם לפי שזה שהוא רצעה הוא שמרים של מדת הדין הקשה הנאמ׳ בו אקי חובב עמי׳
והיה מכלה השולם והכשרות הקליפה שהוא המקטרג בלוי בשונות בני אדם שבהם
הוא מכשרר ויכול לשלוב למשלה כי אין לו מקום לשלוב למשלה לשורר דין קשה כי אם
בשביל שונות בני אדם שהרי בשעה שבני אדם עושים שונות מתקבץ הוא ובמה אלקי
חיצון ומתקבצים שם ולוקחים אותם השונות ועולים למשלה רחמנא יציל אותנו ולכן
נתן לו הקב״ה עצה לעמו ישראל להנצל מכל צד ולכן כבר אשרי העם שכבה לו אשרי ב
העם שה׳ אלהיו המיישן אותנו ומדריכנו להנצל מהקטרוג עלינו ..

עד בפרשה עצמה על מה שאמ׳ הכבו׳ כאיל בערוג על אפיקי מים אומר ס
אמר רעיא מהימנא באותו זמן כלומ׳ ברור שן דוד בא אלו בעלי חכמה
שלוש מארי קבלה מארי סודות הבורה יהיה להם דוחק גדול ומנין לנו זה
שאמ׳ הכבו׳ כאיל בערוג על אפיקי מים שאלו בעלי הקבלה הם אפיקי מים אצל ה כיל
השכיש שנקראת כאיל וב׳ ואין בורה אלא עמודא דאמצעי שהוא בורה שבכבב שיהיו
אלו האפיקי מים שהם מארי קבלה וב׳ בצער בינון בעניות ואלו הם חבלים וצירי יולדה
והיולדה היא השכיש שנאמ׳ עליה והגל יולדתך ובאותם חבלים בהיה מחמת הצער שלהם
ובאותם חבלים שהיא צוחת בהם מהשוררים ע׳ של משלה שהם מחסד עילאה עד ש
שיבשורר קול אלה עד יהוה ומיד קול יהוה יחולל אילות ולדעתי כי יהוה דקאמ׳ הכא ש
הוא על החכמה ופי׳ יחולל אילות שבעלי משש יהיה להם חיל כיולדה בקולות אחריה
דשוביה כולם יהיה להם חיל כיולדה ממש מרוב הדוחק שבדחוק אותם השעה בכמש
נשיכות של יצר הרע שהוא הנחש הנושך בכמה דוחקים באותו זמן נפתחת האילה
הנז׳ שהיא השכיש להוליד המשיח בעבר החבלים והדוחקים של הצדיקים ומארי
מדות ומארי סודות הבורה מארי בשה ועניה מארי ירעש ואהבה מארי חסד אנשי
חיל יראי אלהים אנשי אמת שונאי בצע אשר השעה בהיה דחוקה להם מאד ויהו שעמ׳ ד
מארי מבני דור שן דוד בא אנשי חיל יסבב מעיר לעיר ולא ימצאו מרחם ומנחם ויראי
חטא יהיו מאוסים וחכמת סופרים כסרח והיה האמת נשרת והנמן בכן פריה והיין
ביוקר ומאותם קולות שנוגעת אותם ע׳ של משלה שמהשוררים הם כנגד ע׳ כיבת של
ישנך ה׳ ביום צרה כלומ׳ של כל אותו מזמור ואז אתפתחת רחמה שהיא ב׳ כנודע ש
שנקראת ביב כלולה משני בכן להוליד ב׳ משיחים ומכנסת ראשה בין ברכיה שהוא
ראש אלה עמוד האמצעי שני שוקיה הם נצח והוד שני נפאים משם מוליך שני מ
משיחין באותו זמן ויחשוקו ישרות דהיינו שיתעבר הנחש מהשולם יסיר הקלפה
מן השולם שהיא החרוש הנקר׳ שולם ..

בפרשת קדושים על מצת איש אמו ואביו תיראו ואת שבתותי תשמורו
פקודא דא הוא לומ׳ כי שקול זה כזה כלומ׳ שקול מצת פ
זו של אביו ואמו תיראו כמו מצת שבת שהוא מצת כבד של שבת [illegible]
[illegible] והנה בכבד הקדים האב לאם ובמורא הקדים האם לאב זהו
שאמ׳ הכבו׳ ואם אב אני איה כבדי ואם אדונים אני איה מוראי והנה כבדי שלה מלאב

כחשבן

מתרבן הכנפים וחופים כל נופם שחורים הכנפים להתרבה. ויאשעיר בזה
כי כשמתייחדים קבה ושכינתה מתייחדים מלאכי שלום עם מלאכי ידשכיה
הנקראים אראלים בסור וקרא זה אזה דין מן דין מקבלים בסור הייחוד ו
הוא כבא שלו אהדרני אשמו ויש מתרבן נרפי החיות והיינו סור הייחוד
לדם כמש וקרב חכמה שלמה אבל כשעמדו לא עמו עוד כבי בעומדים
ברפיה כנפיהם בסור רפי הייחוד שאין בהם ייחוד. והיו העוופים ללבן
והקשורים לישקב אסמכה לשליב קורם הכפילין. בזמן השמד צריך למסור
עצמו כד מיכנה בד. נכפלל קין נעונר על שהיה מנגש את הבל לפי שחלקו
הקרקעות והמעלוין עד שהרגו ואחכ בקיקון ולא מעשב לשבת את האיש.
כב החכם האלהי ולהה כי ספרו לו מפי מהרמוק זל כי רשב השינו נשמתו
היתה ניצן נשמת אחיה השילוני ומה שפגם ירבעם ן נבט מצד חבימתו אל אחיה הכרפי
חזל בא הרשב לעשות קיקוט שכינה וכנגד שהיו אחדיו עד דין היה רשב עה הולך
במדברות ובהרים ונבעות לתקנה למעשרוטה וכן אליהו זל שקבל מאחיה השילוני
היה בא לתקן נב והיה מתגלה במתיבת רשב עה ועל כך היה בא בקיקוני שכינה
כי בהסכמתו אל אחיה הסכימו בני ישיבתו בזה. עיין בילקוט פ נח כך אמ
רשב עה אי בעי אברהם למקרביה מן גביה עד גבי ואנא מקרב מן גבי עד מלכא
משיח ואי לא בעי יצטרך אחיה השילוני עמי ואנא מקרבא מן אברהם עד מלכא
משיח. יש ימים שהנשבע בהם לשקר באלו הימים ימות באותה שנה
ואלו הם יום רח ויום ה באייר ויום ט בסיון ויום ה בתמוז ויום כד באב ויום
ג באלול ויום יח בתשרי ויום ג בחשון ויום כה בכסלו ויום ט בטבת ויום יב
בשבט ויום כא אדר ראשון ויום כח באדר שני הנשבע בהם לשקר ימות באותה
שנה. נשא קבר אבנון עריסין בעהירין נרצע נופים בנשמות והא כיצד

פה הן זה ין או בזה הן הה הה ורוק בשבת דינא בדינא רחמי ברחמי
דינא ברחמי
ובמצא דינא ברחמי. רחמי בדינא אב היה. נה זה
ברקי הנז ויורהו ה עץ רא שמא קדישא הא
כיצד שלה יהוה עץ ו פעמים ה וה פעמים ו הם ק ו פעמים
ה הם ל וה פעמים ו הדי ם הדי לך קם כמעין עץ. אנ באוכן זה ו פעמים
ה הי פעמים ו ה פעמים ו הם עץ ובצור זה יובן נב מאמר לשל דינא ברחמי
רחמי בדינא. ד מינו ירא הם א ירא הנעונה והיא הקליפה ב ירא שאר
שיתן לו זהו דמעטרון שהוא עבד עמ לקבל פרס. ג ירא שמים דמלבוב והוא לירא
ממנו מצד גדולתו. ד ירא חטא שמתיירא שלא לעבר אי זה דבר של חטא שלא
יכעים להקבה. פקוד יפקוד אלהים אתכם אל כמנין פקוד שעולה קץ יפקוד
אלהים אתכם מהב שנה של הגלות שנגזר במדאת בין הבתרים וזהו

פה קד שהיה
מרעה יפקוד
אתכם

והיא הכוונה בני ידע
קעיבי הנלך המאלל לשאוב זה האהל כי בהיוב כשירדו המוחין בזעיר בבחלה
היו נלח הוד יסוד הכי היו בחכמה ובינה אחכ נלח הוד יסוד בזרושה ואחכ ב
במקומם נמצא שמעברם בשלשה מקומות לבן השלוונים חכמה בינה חסד
נבדה בכ חפצים לרדת למעשה כי כל דבר מניח שורשו למעלה כידוע הנם שרדו
החמש נבדות ובן חשק האורות לרדת נעשו זה בסבה ומונע האור אמנם
בעלייה האור כיון שהוא נגלה אורו רב ובוקע ועולה זהו סוד הכבן דורי
נפש ונו ומה הסוד מעניין עלייה האור ומניעת עלייתו הוא סוד הסובה
וסוד הסכך שהיו הכבבים והחמה נראה כי סוף סוף ינוע מלמעלה נקבא כל
חו לנמרי זהו סוד הסכך נחזור לצריקים יש צריק שעשה זיווג בזה העולם כמו
בניהו בן יהוידע למעלה באבא ואימא כי אין לשם זיווג רק על ידי קידוש יהוה
סוד עשרה קדוני מלוכה ובזמן שמר חו ואנחנו בקש נקבא והיה בניהו בן יה
היינו בינה יהו יה למעלה ידע זהו בן איש חי בהיוכו בחיים והוא האריה סוד
ריו שלג כידוע ומה שאמרו כל ישראל רוצה לומר כולל הנשמות מזומן ד לבניות
לעתיד והיה אור הלבנה כאור החמה ואור החמה ונו כי בעבר כד אוכיות
בשכמלו ובעבר הנלות הוא דף וזהו סוד אל ישוב דף נכלם ובזמן ביה המקדש
ולעתיד לבא כד
היה כד כד בזמן שלמה אמרו שהייתה הלבנה במילואה הכוונה הכד א הוא
שליש אור כידוע משנו שלישים נגלים ולעתיד כל השלישים ונם השליש הסתום
ג כד כד ישלה עב וזהו והיה ה למלך כידוע שמשותך כי התעלה והבן מה
ר"ל חרבן הבית בית עולה בכ בשים שנים יהיו כד והוא שני פעמים אור אור
בסיר הכח שורשם האלף ישאר בית נחרב השני אורות אב לפי עליים האצילות
מי ומי יהיה זוכה לשאוב זיווג אבא ואימא וזהו שהיה ירא שמואל הנביא שמא
חו נרחה מלהיות מזאת המדרגה וזהו למה הרגזתני לעלות ומי שיזכה לזאת
באלף שבעי נאמר עליו מזומן לחיי העה וזהו אשריך ר עקיבא שאתה מזומן
ועניל
מובטח לו שהוא בן העה זהו מדרגה על כולם שעשו זיווג בעין בניהו בן
יהוידע וחבריו וכמו ר שמתו בעטיו של נחש כי השלימו עצמם בזה העולם..
האדם נכלל בחמשה פרצפין והם נפש רוח נשמה ונשמה לנשמה נקרא
חייה ויחידה והם מה כחב ובעשה חשבן בא אדם רוחני זה בזה כי הנפש
כלול בכל האיברים כי החומר לבדה לפנימי לבן סוף חמשה פרצפים
עד שם נכלל אא ולבן עד מלכות אצילות וזה עצמו בעשייה יציב בריאה ודע
כי נפש מלבדה לרוח רוח פנימי ורוח לבדה לנשמה ובן עד יחיב פנימי
מהכל עקרא אא יחיב כי אין לו זוג באבא ואימא ובכ מלכות וחכמה
נקרא חייה שם הם חיי המלך בכ ובינה נקרא עץ החיים עץ אהיה בזוגין
קמא והנה אא כולל כל האצילות כבר וחכמה של נולגלבא לשם פנים למעלה
שאין ירידה אמנם מבינה שהוא הנרון משם בעד הכבר ועשו כבר לאבא

אבגד הוז חטי כך למם נן סעפף צץ קרשת

27 f MIC 1769

LIBRARY
OF THE
JEWISH THEOLOGICAL SEMINARY
OF AMERICA

ENELOW MEMORIAL COLLECTION
Presented by
Mrs. Nathan J. Miller

683

ואלו הם שאמרו שלמה חשב שיכול לעמוד על החלטות הדברים השנים
והחומש והעקבים של החומש והפה בלשונו נעקבים הנאמרים שלא נתחייב בשתים
וכן הכלבה שלו בשאמרו שהם גדי וכרכם קנה וקנמון עם כלשון לבית
מגד ואלה לשון שלמה בשאמרו כי מאחר שהוא מעלה גרה ומפריס פרסה
ואם איך ובפרט הלא ומאחר וכן ואיתא כי אותם הם תפארתי כלה לשלמה אלקיך
ובאן הוא שלמה הכתלה של הדגים או הנאמרו או אמרו כי אלו הם מגדי מיוחדים
כאשר נאמרו בתלה כן שלה מגדיך ולבית הקבה אשר שלה מי יאמר שלה מן הנאמרו
שהכתלה מגדיך מגדי ולבית עזי מי יאמר כי הוא מיוחד שלה ומאחר היא החלבוב
והן שלה ואלו מפעלי מי היא שלה כלה מגדיים בשאמרו ואם ומפרסת שאלו
שהיא קבע מגדי היא כלה מגדיים שהם כלה והיא קבע שלה שהיא קבע
ערבי ואיכלה הוא ערבוב בשאמרו שהם לבניה ואלו שהיא ובשרב שהם לבניה
והם הגדלה והגדרה והכבד והנתח והלוי כי כל בשהם ואלו שה לך בשאמרם
שהיא שלבוב והיא כלה מגדיים שהגדרת מגדי ואלו כבד שהם לבניה ואלו
והכבד ... חמלה שון הבחורה לבשלמה בלבה בשלמה חשבך השלם. ולבניה או
חכמה בלבשלמה מבלי שפקך רובלו בית לה שלם הכל בקופת הרוכלים
יום השלם מגדך בשלמה ... לשהיה שחתי רבים לשבעה שחתי רבים לשמור
אין רבים שחוב שלם ואם אין כלה לשמור שחתי בינו כלה הגדים כי שהם גדיים
הפעלה אלו והיא כן כנרה בין שמבלי השמלה וכלי בין שהיו בין הן
שהיה כי והו כאלו שלמה בשלם ובשלך שמבלי לשלך והכלה שהם
שהיו ואוכלים שהם הם עוז על השלם עם שלמה שהכך שהגדים אין בין שמבלי
ולבן כאשר בין הדיין בין שהם היא הבחנה לבניו שמבלי על השלם ושלמה
פרנה לבניו שהיא שהם בין בשהם אלו שהם מבלי על השלם ושלך החיים
שהיה לשלמה בן ולבית עם השלך החיים ואלו שלמה שהכלה שהם בין
חיים היא לשלמה כה עלן החיים כלה והחיים אלו הם חכמה בשם והם חיים
ואלו שלמה בשהם בשלמה בלבה בשלמה חשבך השלם בשלמה בלבה בשלמה חשבך השלם
שהיה לשלמה בן ולבית עם השלך החיים ואלו שלמה שהכלה שהם בין
חיים היא לשלמה כה עלן החיים כלה והחיים אלו הם חכמה בשם והם חיים
ואלו שלמה בשהם בשלמה בלבה בשלמה חשבך השלם

ויאמר. שקף אל יוסף אל אחיו ראיתי אלו בלוי בארץ בגשן ומקום זה שנקרא

לוי היכן הוא ר' אומר כי לוי היה ראשון שלמלך השלישי אחר אחיו

בשביעי היה בין הראובני והשלישי והוא כי שמעון שלפני לוי לא נקרא

אחיו אלא אחיו שבשביעי היה לו לומר אחיו שהוא בשביעי היינו בין

שקבר ונסתלק אחר שקבר השלשה אחיו שהוא היה שקבר הנקרא

כי הראשונה אלו נקראו אחיו כי הפשוטו הוא שלשתן היו אחיו ובקרקע

הוא מלא הנשק אחיו הכתוב כי הפשוטו הוא שלשתן היו אחיו ובקרקע כל אחד

אחיו שבקרקע הוא לחברו ולקרקע הארץ לבניהם היינו אלה

שהיו אחיו בקרקע לשמעון שלוי שהיו אחיו בקרקע כי בלוי אחיו

ושמעון שלוי שהיו אחיו בקרקע אם נותן הכתוב לב שהיו שניהם

על ידי בארץ השבועה שהוא אחיו בארץ אחד בארץ לא היה

נראה ואחד מלא אחיו הקבר וידוע כלשון אחיו שהוא מקום קבורה

אין כתוב כי ישמעאל אל אחיותיו אלא אחיו ואחיותיו ואחיו

ישמעאל שהיו אחיו שלשתן בקבר אחד ובמערת המכפלה אחיו היו

שלשתן בקבר אחד ואחיו ישמעאל אל אחיותיו אלא אחיו ואחיותיו

ואחיו

יפול מצדך אלף ורבבה מימינך אליך לא יגש

הוא ראוי לכך מעיקר הדין והוא שיהיה לו חיוב אחריות ואין שליח המוכר כן
...

המשפט שהביא מנהגינו שלא יחתכו אחד מהם ויכול להיות בפחות
מכל הבגדים אלא שיהיו שוים ואין יכול לבחור אלא בקצת הבגד ואין הבגד הזה מחתכו
ויכול לחתוך אחד מהם ולהחזיר השני ...

חיוב שומרין ואלו הן שומר שכר ונותן דמים בשעת אבידה שלקח ושכר שלקח
בגד ... השואל הוא קבוע ואינו יכול לחזיר אפילו רצה להשאילו לאחרים
הבגד אובד אחת הקרקע אפילו אחר שהוא מיד בעל הבגד ואין נותן שכר שלו ויודע שבעל שניו
כריחו שנשאל אלא לחזוק בו ... השואל בשאולים חוץ לשלוחו רצה יאמר בשבילו ושל
חלק או שהשאילם ... שנים שהוא שנשאל בשביל השואל ...
הוא שאמר שאל נתכוון שיהא שואל הוא ולא שיהא הבגד לאחרים ...
כל מן שהוא שאל הנשאל לעצמו היה ואלו הן הבעלי חיים שהן עבודתן ...
בשעה שהוא חוזר בדרך שהלך בה ... הנושא את השכיר שכרו עמו ...
אבידה ואבד יהיה הנושא לשלם לו ... המעשה שיש חלק ביניהם
אחד מהם ... המוכר את הבגד לאחר שנתן לבעל הבגד ...
השכר אבלו לחזון היה שכירות לו שלו ...
הנושא את השכיר בדרך שהלך בה ... השואל את הבגד לאחרים לא שלו
שיש חשודים והלוי שלו שהוא בלבד הוא שכיר ואין לו שכר ...
הגוזל את השכיר בדרך שהלך בה ... השואל את הבגד לאחרים לא שלו
ואבדה אין לו עמו היוון לא שכיר ואינו חייב בשמירה ...
המשפט שהבעלים נתן בגד לשכיר ואמר לו שאל ממנו כך וכך ימים
ואל תשאל ממנו יותר ... השואל את הבגד לאחרים לא שלו
הגוזל את השכיר בדרך שהלך בה ... השואל את הבגד לאחרים לא שלו
חלק או שהשאילם ... שנים שהוא שנשאל בשביל השואל ...
הוא שאמר שאל נתכוון שיהא שואל הוא ולא שיהא הבגד לאחרים ...
כל מן שהוא שאל הנשאל לעצמו היה ואלו הן הבעלי חיים שהן עבודתן ...
בשעה שהוא חוזר בדרך שהלך בה ... הנושא את השכיר שכרו עמו ...
אבידה ואבד יהיה הנושא לשלם לו ... המעשה שיש חלק ביניהם

אמ׳ להם אינם מפחדים אלו מיצר הדע אמרו לו אנו אין אנו באים
מקונדיטון רע כלומ׳ אין אנו באים מאוכן יין שעשים בבשמים בנקר
קונדיטון והכוונה שאעפ״י שאי איפש׳ לביאת כלי קישוי ואפש׳ שהוא בקר
הדע ובבאוות בשמיות אין אנו באים מאוהה טיפה אנו מקודש הקדש
נגזרנו רהיינו מבשמשיש של לא שבב שהוא קדוש ובקדושה ראמ׳ רב
יהודה אמ׳ רב צריך אדם לקדש עצמו בשעה בשמיש ואם יעשה כן יצאו
ממנו בנים קדושים בנים שיש מהם הנאה לשולם צדיקים שלא יפחדו
מיצר הדע שנ׳ והקדשתם והייתם קדושים .. ראבא אומ׳ שצריך
קדושה אחרת רהיינו שיהיה הבשמיש עש׳ ולמד אוכן ממה שאמ׳ הכבן
ואת שבתוכי קדשו והוא שאין שנתן של קדש אלא משבת לשבת ובזהרו
בהם כי אחר שהוא בשמיש המשנה של מצה קדשו עצמכם באוכן
בשמיש של מצה ובן שהוא בשבת .. אמ׳ רב יהודה אמ׳ רב מי שהוא
נכנס לעיר ורואה נשים יפות ישפיל עיניו לקרקע ולא יביט בהם ויאמ׳
כן בן ספאן אגזר אגזרנא קדרינא בקיל פוק פוק ראבי קדישא רשבא
הוא הכוונה שאומ׳ לך שאהה ספון רהיינו יצר הדע אני גזר גזרה של
שלשלת קשה צא צא ולא תרבק כי כי אבי הוא קדוש של שבת ומה טעם
צריך לשעות זאת לפי שתמיד הדרך שולט בו ויכול יצר הדע לשלוט
עליו ולכן יגזור עליו גזרה זו .. ע״ו בפרש עצמו על פסוק זה פקד
את שרה כאשר אמר .. ר׳ יוחנן פתח בפסוק זה שאומ׳ ראשך עליך
כברמל ורלב ראשך כארגמן מלך אסור ברהטים ואמ׳ הקדמה א׳ והיא
כי הקבה עשה שלטונים למעלה והמלכים של האומות שבם שלטונים
למעשה הם מאוכם של מעלה כי כשנותן הקבה מעלה לשרים של מעלה
נוטלים מעלה מלכים של מעשה נתן מעלה לשרו של בבל נטל מעלה
נבכד נצר הרשע שבבן כי אנה הוא רישא די דהבא והיו כל השלם
משועבדים תחת ידו ובנו ובן בנו ההר ראשך עליך כברמל זהו נבכד נצר
ומה שרמה אוכן לברמל הוא במה שאמ׳ תחוה׳ כעלל חיות ברא ורלב ראשך
כארגמן זהו בלשצר שנאמ׳ בו בלשצר ארגוונא ילבש מלך אסור ברהטים
זהו אויל מרודך שהיה אסור עד שמה אביו נבכד נצר ומלך תחתיו
ולרעבי כי כוונה ר׳ יוחנן היא לדורש כי אין טובת אומות השלם דומה לטובתן
של ישראל כי ישראל נאמ׳ בהם ושמש חסד לאלפים עד במה דורות אמנם
אומות השלם על הרוב הוא עד בן בנו ושור כי טובתן של ישראל הולך וגדל
ונוחתת טובת אמנם אומות השלם הולך וחסר כא ר׳ יהודה ואמ׳ הן
אמ׳ כי דרש זו בצדק בכבן אלא שלמה מה עשה זה בשיר השירים כאשר
כולו קדש קדשים אלא אמ׳ ר׳ יהודה כי אחר וזה בא הכבן להורישנו דבר אה

מדרש הנעלם בפרשת וירא : רבנן פתחו פסוק זה לדיח

אמנין עובים אמן קורה אמך על כן שלמוה אהבוך זה הכתוב מדבר כאשר
האדם הצדיק מסתלק מן השולם וזוכה לשלוה לתחת כסא הכבוד אבן אנינו
בבריית כי הנשמה הזו אל האדם בשעה אשלה מן הארץ כלומר מגע אבארץ
כי ידוע כי כאשר מסתלק מן השולם איש שלה מיד למשלה משלה אהוא
בגע אבאמים אלא בגע הארץ בחלה ואם מקבלת מאוכו ריח הטוב הנאמ
עליו לדיח אמנין עובים ואחב בזמן הראוי לה לשלוה למשלה שלה עד אבאש
מאוכו זוכר עליוני אהוא האבינש אז הקבה מבקר אוכו כב יכול הוא הולך
לבקרו ובצר היא הליבכו כלומר אם הוא הולך לבדו או עם אחר בא ורא מה
אאמר ר׳ ן יוחאי ומתנו כדע הענין אאמר ר׳ אמעון כל נשמה בן אהיה
נשמה אל השפעים בקרב ובין הנשמש אל שאי המצבר כיון אשלבה ועמד
במקום האבינש כלומר אאינש חוזרת ויורדת לגע הבחכון כי באבר היא שלה
למשלה וחוזרת ויורדת בוסוי החול אמעם אחר האנה חוזרת ושלה ואוב
אינש יורדת אז הקבה קורא לאבר ואומר להם לבו ובקרו אבר פלוני הצדיק אבא
למשלה במקום האבינש הכבוד הראוי לו והקדימו לו אלם מאמי והם אומר
רבאש אין ראוי לאב ללבת לראות אבר בנו כי אינו דרך ארץ הראוי הוא אהבן
יבא לראות ולבקר אבר אבינו ואם אינו יודע מקומנו ישאל על מקומו ואיפש
כי מה אאומר אאומר לאבר אינו רוצה לאבר הראשונים אהם אבר השולם אלא
לאבר אלא דקאה לי כי לא יאמר שליהם אבר סכם והיה לו לומר לאבר אלא ואמר
לאבר השולם קאמר אלא אבראשונים אומר לבולם כא והגדול אבהם אומר אוכה
בשובה ואחב קורא לישקב לבדו ואומר לו אהה אהיה לך צער אל גידול בנים
ואני אלך עדיך ההר מבקאי פניך ישקב סלה כלומר עם ישקב יש אחר באופן
אהם אנים דהיינו קבה והאב ישקב בחיר הוא וקבה באים ומקבלים פניו ר׳ חייא
אומר אילו מסוקי הפסוק אין כב ראייה כי כיון אאמר בתחלת הפסוק בלאון רבים
דורשיו ביצר יאמר בלאון יחיד אחב מבקאי פניך אלא לפי אאמר הכתוב דור דורשיו
מאם ראייה אהוא בתחלת הכתוב אאומר דור דורשיו אמאמר אהדורשים בלאומו הם
אנים ולכן אמר מבקאי פניך ור׳ שקיבא מאם ר׳ חייא הגדול אומר כי לכן אומר
בלאון רבים עם היותו ישקב לבדו לפי אהוא כסא הכבוד אב הוא והאבינש הם
דורשים בלאומו ואיפש כי לדעתו משיקר אין הקבה אומר אלא לישקב לבדו לפי
אהוא כסא בפני עצמו וכן כאנא רבי אליהו ישקב אבינו הוא כסא בפני עצמו לא
בכללות האבר אנ׳ וזכרת אבר בריתי ישקב והתחיל בו לומר אבריתי כרת הקבה
עם ישקב יוכר מכל האבר אשעש לו כסא בפני עצמו חוץ מן הכסא הראשון אהוא
מכלל האבר כמו אאמרו ז״ל האבר הן הן המרכבה זהו מה אנר לי בפני לאון .

לך וקבל פני [illegible]
הצדיק אבא [illegible]

השלוה ולזה סוד הקרוב ריקנא הם באמת בשאה קצות אלא שאין קצות
בכבר אמנם פעולתם בהשלם ונראש שעד כאן אין מציאות אדם אמנם
מן המציאות הזה ולמעה מציאות אדם והיינו אם יש שאין שיקרו אלא מן המציאות
ולמעה וכך סוד יהוה ויצרוסו אינו אלא בתכמה ועם היות אמרנו
משתקה דריבעא בסוד יהוה כבר פירשו בספרא דצינעותא ובאידי
שאין אוכיות בכבר אלא יצרך בשלם ועד זה בנשמה אמנם דרך העבה
מפני שראוי להמצא למעה אם יהוה יקרא למעלה אם יהוה ולזה שיקר
אם יהוה מן התכמה ולמעה ולזה הם יב קשרים ורלו קשרים הם סוד
רמח דהיינו שורש לרמח איברים שבכללות אדם חכמה מה ולזה בסוד
נשמה בשורש מציאותה לתכמה מיד קשר יב קשרים הם יב תלקים אלהנוקי
כולו ורלו שהם שיקר השנתים מן היב ויב תלקי הנוקי ראשיים עיין לשיל
.. ועם היות שבסוד הכלי אין בו כי אם יג הקונין יב והכולל כנא עכא
בסוד הנשמה יעשש סוד קשרים אלו וכאן סוד השכרשות רמח איברים
המתפשטים כללות אדם דהיינו חכמה וכל מה שמחכמה ולמעה ..

יהוה	הוהי
יוהה	ההוי
יההו	היוה
וההי	הוהי
ויהה	ההוי
והיה	היוה

והנה עכ פירשנו סוד הויה הראשון שבשלשש שמות
שהם יהוה אלהינו יהוה והנה אלהינו בסוד קו המידה
הוא בביש והשם הג יהוה הוא משך הספירות למעש
והנה הם ג שמות יורו על ג בחינות לקו המידה יהוה
הראשון נעלם ונקשר בכבר כרפירשנו השני אלהינו הוא
אמצעי ביש הג יהוה נגלה ולזה המידה הזאת אמצעי
לא נגלה ולא נעלמה בקודמה וכבר פירשנו שסוד
משולפת יעשש קו המידה לעשות הבדל בין ספירה
לספירה שעם היות שימדור ויחזור וימדור ויקשור ויחזור ויקשור הכל
ספירה אחת וכמונה א כשין האדם שיש בו סוד הכתפשטות קו המידה
ויקשור כשין הזרוע שיתפשט הקנה ויקשור ויתפשט הקנה ויקשור והכל אבר
א אמנם כאשר השלים הכמונה א שלימה וחזרה למדור כמונה שניה יהיה
לה שם סוקי והתחלה ולזה קיימה משולפת .. ראש לסוד הרעב הוא אויר
קו המידה כשמודר איברי הזכר והנקבה
בסוד התפשטות
זה עקרא בוצינא זעירא מפני שהוא לזעיר אנפין
הנה קו המידה סוד הנשמה
חיים שלוונים מכלבשים בכבר ולבש בתוך לבש
דהיינו כשנתפשט
לעשות קו ומידה ושיעור בספירות הנא כשהשלים אצילותם ומידתם ושיעוה
נסכלק מעמש למעלה ולא נסכלקה סכם אלא היתה מסכלקת ומתחתמת

פקודא להיכי דקדמאי בעיבור השנה לגיס כי שם בחוק שהיה הכהן הגדול
ועל שאל שאר הדברים שהיו שלוח שהיו עבדיו ושתרכמו ושרי השלבוש שלהם
ושאלום אל קורבנות שלהם הקטנה להקריב כולם נקבל אל שהיה שכינה ושלח הדיון
ושל שחרים שהקריבו שלהם היה שחיטת חטאת שהיה שכינה שלהם שחיטת
מי חטאת והפלתיהם אל החכמים הם בחוקם הנכרים שלהם שחיטת שחיטת חטאת
נמוים שהם הקטנה יורד הוא שנאמרו לקבל הקרבנות שלהם שהיה קריבה שכינה הקטנה
והקריבו אל שחרי קריבה שהם בכל שחרי חטאת אל נקראים שחרי קריבה והם
שחטם אל הקריבו אל השלחים הם שחלקם שחרים שחרים שחטאת שחטאת
שחטאתם כשלחים שחלק קרבן שלהם שלחים ההכל שלה קרבן שחרי שחטאת
כקריבו שלהם שחם בלבוד שבשחיטה כי הקרבן אל שהשחיטה הוא הקרבן אל שחרי שחטאת
שחטאתם שרוחים לבני חדש שחוקם שחטאתם כשרים שחלק קרבנם שחרים אל
ואל שחטאתם שרוחים לבני חדש שחוקם שחטאתם כשרים שחלק קרבנם שחרים אל
שחרים שחטאתם שרוחים לבני חדש שחוקם שחטאתם כשרים שחלק קרבנם שחרים אל
שחרים שחטאתם שרוחים לבני חדש שחוקם שחטאתם כשרים שחלק קרבנם שחרים אל
שחרים שחטאתם שרוחים לבני חדש שחוקם שחטאתם כשרים שחלק קרבנם שחרים אל
שחרים שחטאתם שרוחים לבני חדש שחוקם שחטאתם כשרים שחלק קרבנם שחרים אל
שחרים שחטאתם שרוחים לבני חדש שחוקם שחטאתם כשרים שחלק קרבנם שחרים אל
שחרים שחטאתם שרוחים לבני חדש שחוקם שחטאתם כשרים שחלק קרבנם שחרים אל
שחרים שחטאתם שרוחים לבני חדש שחוקם שחטאתם כשרים שחלק קרבנם שחרים אל
שחרים שחטאתם שרוחים לבני חדש שחוקם שחטאתם כשרים שחלק קרבנם שחרים אל
שחרים שחטאתם שרוחים לבני חדש שחוקם שחטאתם כשרים שחלק קרבנם שחרים אל

בא בימים נכנס באריכות ימים אל עה׳ ושתה כפי זה הפי׳ האמיתי במה
אמר ר׳ יוסי חזרנו על מה אמרנו הוא על מה אמרנו כי מה אמר הכתי
ואברהם זקן בא בימים מדבר על הנאמה ובי אר אוכו כדו אבי אר ..
ר׳ אבא הזקן עמד על רגליו ואמר מנוחה ואלום יהיה [illegible] ולך
ר׳ אמנון ן׳ יוחאי אמחזרת הנשרה על מה אנינו במנים ראשונה אמר
כיון אבנאמה לאמן האחרון דהינו בא מן הקחייה באה לחזור לנוף אז
נבראים מחמה נאמנה אחרים אינצאים מחמה והיא נאמרת בקיומה
עד אבא רשב׳ ודרש ומה אם בעה׳ אהוא הבל והנוף אהוא נופה
מרוחה נכנסת בו אותה נאמנה כולה לעתיד לבא אהנוף הוא כמו הסחף
המצרף וכולם יצרפו ויקלבנו ויהיה הנוף מוסחר בקיום ובאלום יוכר
אינו דין להכנס אותה הנאמנה בו בקאלומין ובכל הנעילוין אבה ..
ונ׳ כי כוונת הברייה הראשונה היא לאמר אכל הנופים אנכנסה בהם
אותה נאמנה כולם חיים בזמן הקחייה ולכן צריך אי ברא ומחמה הדבר
נאסנת כדי אבכל נוף קבנס נאמנה א׳ והיא כאמר בקיומה ואפאר
כי רש׳ סובר אאינוחי אלא הנוף אאר נתקן ונאלם ישן בצורך כל הנאמנה
להכנס באוכו נוף ונ׳ כי הוא סובר אאם עי׳ הרבה נופים נתקנה
הנאמנה כי כל נוף עשה קצת מצרף הקבה כל הנופים ושאב
א׳ מוסחר ונכנסת בו הנאמנה בכל הקאלומין והעילוין אבה .. אמר
ר׳ אחא אותה הנאמנה נכנסת בו בכל הקאלומין והעילוין אבה מחמה
ואוכו הנוף מחמה עתיד הקבה להעמידו בקיומו לעתיד לבא אבל אנטים
יהיו אלמים בקאלום הרעת להאינמה אלא האינו בעה׳ ולדעתי כי .
ר׳ אחא סובר אכל הנאמנה נכנסת בו בכל הקאלומין בכל א׳ מן הנופו
אלא כהיה חסרה לא כמו הברייה הראשונה אאומרת אנקאים מחמה
נאמנה ונכנסים בנופים והיא קיימת לעולא קיומה ואחר אנכנסה
באוכו נוף והואלם הנוף מתפאנו גדולה כי ידוע כי הנאמנה היא ג
גדולה בכל העולם והיא מאבמאמת בנוף הקטן ובאאר יא לה הרבה
נופים היא מתפאנת בכולם כדי אע׳ כן בקאינמה אלא האינה בעה׳
.. ואברהם זקן בא בימים ונ׳ ר׳ בו אמר ר׳ יוחנן כי פי׳ בימים ר׳ל
באוכו עולם אהוא ימים כלומר אדומה לימים ולא בעה׳ אהוא לילה ודרי
להקן מלך בא אמר ר׳ יעקב באוכם העולמות אהם ימים כלומר בא באוכם
ההנאות והכיסופין אהוא נוחל .. וה׳ ברך אתאברהם בכל דהיינו בה .
אנכן בו מאדה כי היה אמה אדי בי׳ אהוא עארה חלק היוד ועאמה
אני ההין נתן א׳ לאברהם וא׳ לאדה וידוע כי אוכה היא מאמו אהיא אוכה
הא אבו נברא העולם וכאנא אמר ר׳ מיוחדון אר הפנים אהוא עד עבד
מרבו האדון המואל עליו מחונה על הנאמנה בכליום להסתיק לה מאוכו

שהם חלקי עצמן שלפי שהם והם גלגל תאוינים בו ואלה הכוכבים בתמונו
בו הוא מצייר אם ואולת שם לחלקין כמו שהחילון תהלתה ושנין תשרשין
כך אולם הצורות שעשיתי הם לינוס המתיירים ולרון שהם תאוינים בשביל תנה
בצורות ההם ולרך שהם משתתיים הכוכב שתשו אולהם והקיימין ושהה שהה
יושבי מעשה תיקוני הכוכב והשכלתו המתיירים בו ותהי שהם מיוחד לקיימין
ואילו חון לא נראתה היה הכוכב תבשלם בפלגת השלם ולא יענין ולא שתשר מתיני
שתשר קיומין ולפני הכוכב אין שהשכלתו תהלתה את הגלגלים אחשם תשלה
אלהים הגלגל הגלגל בתנאי היינו השתאים ועשם הכוכב בשבי תנאים:

ה יוֹדֵעַ הוא הדשבר הוא היקוד הוא הכוכב תכתה הניתה והם תכתם
ופיש הכוכב שבשלה שלשתו תחד תהלתה לא יפתן
בשישור ובחקיקנו והשעין הוא כי בתלה בכוכב לפן הלגנוכ יתוחל הלשבר
היודע היודע בפלגת שתשתו לא יתוחד כשן תחלוקם בתין סולחן
שתין תחד בתחלוקן כלל שתין דומה לא כלל והדי הכתילן הדשבר והיודע
והיודע לה תתן בתחינוכ לא בתיגוכ תכתחנוכ שלא בערך הלקם ניחם
להם בתיגוכ בהשכלתו הלפן השלם תשלפן של לפן והתפגוע המלניוכ
ושתלניוכ של תלניוכ של הכוכב שלתו לפן סבם כבר בשלשוכן והוא
היודע ובמוד היוכן יודע אם יש בתכשבן הידוע אהוא הניש והי
אם כבר חכתה ניש שין תחד עיינו שמוד הה עבנה והלשכ
הגלגלים יקייחסו בסוד ניש שתשתין דבר תבוך דבר וישבן וחניש
הוא הדשבר עלשתו תכתשבן שבה יהתפס וידע היודע הוא שלפם הכוכב

והנה היודע והדשבר והידוע הם כתה לפניוכ בתתגלגלים להריץ
הפניוכ תשתלפוכ לל נפלל ולין הדחוץ תלניוכם אה והשלם זה
הגלגל שת אהשכלתו וישתו של התלניוכ הוא להיינו כבר נפלל בשלוכ
הלפניוכ בין באכלך סוד יודע ודשבר וידוע בתתגוכ ובין להם ידידה שתין
תוכל ובין דשבך שהה כתה אישורים ותיניוכ נתנינו או תחר זן ובולם
תחלוכ בשורה תשלפוכ תוחתו לפן ישלפן שת הנש של הלפן היה שתנן
תכשם כבר ושהה בפין בבריו נתיידע תולפנו והוא נלכל ושתשר ביה
לפיינו לתנן השורה של תניניוכ בידבר ושישורים את תחר שנו נתלוידים
תשלת ובולם הם ונתלפין תניניוכ ושין שישור והנה הבתיעל הדשלפוכ היזלפ
של הכוכב יגע ויפלל הלפן בך נשלם אי כלבי תשכנה ושלבי תחתחל כלבי תנוכל
ויכתשבו תשלפוכ של עצמן והכל עצמותן תחד הוא היא בת שך בתיעל תחכלה

מובן מיניה שהוא מיוחד שמו ומהנים לו אלוה והם שמחים
בקרבתו ולפי שהקב"ה הולך אצל אברהם ויפרד מהם
הלכה הולך ולפי שהתחיל אברהם ויפרד מהם ויפרד
בלכתיה הלכו כתיב הכא ויהי כלותו לדבר אתו ויפרד
אלהים מעל אברהם ויפרד יוחנן סופר פי' הפרד שהיה
מלוה את האורחים ויפרד מהם ויפרד הלך לו ויפרד
ויפרד הלך לו ויפרד הלך לו ויפרד הלך לו ויפרד
הלך לו ויפרד הלך לו ויפרד הלך לו ויפרד הלך לו

ילך עוד שהוא היסוד ינאל כי הוא נתן המריק כוס ... כנגד מדת פחם אז על כן להיות
בחלקי התולים ויהיו שהיה שמסך בתוך השנים ושני כן הוא מאחיו אופק ומאפיל עליה
ר' אבא אומרין אומר לו בחוך אחרים עמהם אל בתוך שאומר בכבוד כל התולים הוולכים
היום והיום אינו אומר אלא מגיד שהיה מכניע נפשיות כל האומות שאין העולם
אחד מהם השומע ומתעלם ממנו נופש כל התולים ... אז התולים הם השומעים
ומתרומם ובכלם חייבת היום שהיה השכינה שורה עליהם ואם לא היה התולים עמהם
המלך הוא היה נכנס ונותן לתוכם היה מגדולים עליהם בכל עת שהיה הולך
על ההיכל שהיה הולך על ישראל שנתקנאו עליהם בכל עת שהיה השכינה
כל זמן שהיה שבלך והיו מלכי בני נוריבורק שאין לי יום היה אומר השכינה עליהם
ואחרי שהבטיחו ועלו עמהם לגלגל היו ומהלך ומגדולים שהיה הולך ומה יפה אמר
שר ביבת נפש אחת מישראל היה בגלגל ויבוא ואמר והשומרון שנתקנאו לי היו אומרים
לכל ובמלחמה יש לי כי וזהו אומר אנא ה' נא הצלה נא זה נאמר אם זה על ידי אחרים
תחת היוונים אשר אמר יש יהוה ... כח כי אשר נדר אביו ובכה אל אבי נלה לו שהשמיד
כי אתה אבי ואתה אמרת לשמח את שנדרתי כי בנדרים היה אלך אבי ואני שהשלה לו
הן אמנם שאתה אבי הן שאתה אמרת אמת ואין אל היה בתפלתו זה יגלה לך הסוד והוא הסמוך
שאמרת כי יש על בשם יש השלחתה לה ובדעתי שהשגיחך לשמרך לאבים שהיה כשה ומה
אל שאמרת ותחנונים על הדרך כי ידועים שם הוא ושמרך שלחתיך לאבים שהיה כשה ומה
היה היה את אחותי היה לכי שלחתיים היה בפתח לחשתים בשתה כאשר יגיעך השלום
השלום אם כלה אם כלה אחר בכל בשם שמרה של שם שהיה ואחרי הכבד גויה בביה של
שם היה... גוה ותחנים של הדרך יהיה שולח והלה שומר הכבד בשני שלחתיך יהי הלכך שיהיה
בשנים בדרך יהוה הגדולה לפי שיש יש בעיה ויש יש גדולה והגדולה היא שלחתיך
כשהי שאחרי אחרי לבן אחר יהי הלכך שהשלחה לא כושל על הפתיק אלהיך שיבוא השמיה ויבוא שאחרי
שם לא היה כאוכה שלחתה לא כושל על הפתיק אלהיך שיבוא השמיה ויבוא שאחרי
ויבוא כי יש הגדולה ושלחתה בשולך וזהו שאמר בצאן כי יש על שלחם כשני שה
אנא שם כי בתוכך יש הולכים שאחרים אבות אוכלו שם שנלך יש תוכך הלכים ומלך
שאמר שם זה הלך יש שלחתיך לבדו כאחר ישמע שלחתה יפת השמיה ואחרי
יבא כי יש הגדולה ושלחתה בשולך וזהו שאמר בצאן כי יש על שלחם כשני שה
ושלחם אם כלה אם כלה אחר בכל בשם שמרה של שם שהיה ואחרי הכבד גויה בביה של
היה היה את אחותי היה לכי שלחתיים היה בפתח לחשתים בשתה כאשר יגיעך השלום
אל שאמרת ותחנונים על הדרך כי ידועים שם הוא ושמרך שלחתיך לאבים שהיה כשה ומה
שאמרת כי יש על בשם יש השלחתה לה ובדעתי שהשגיחך לשמרך לאבים שהיה כשה ומה
כי אתה אבי ואתה אמרת אמת ואין אל היה בתפלתו זה יגלה לך הסוד והוא הסמוך
לכל ובמלחמה יש לי כי וזהו אומר אנא ה' נא הצלה נא זה נאמר אם זה על ידי אחרים
תחת היוונים אשר אמר יש יהוה ... כח כי אשר נדר אביו ובכה אל אבי נלה לו שהשמיד
שר ביבת נפש אחת מישראל היה בגלגל ויבוא ואמר והשומרון שנתקנאו לי היו אומרים
כל זמן שהיה שבלך והיו מלכי בני נוריבורק שאין לי יום היה אומר השכינה עליהם
והמלך הוא היה נכנס ונותן לתוכם היה מגדולים עליהם בכל עת שהיה הולך
על ההיכל שהיה הולך על ישראל שנתקנאו עליהם בכל עת שהיה השכינה שורה עליהם
ומרומם ובכלם חייבת היום שהיה השכינה שורה עליהם ואם לא היה התולים עמהם
שאמרת אמת ואין אל היה בתפלתו זה יגלה לך הסוד והוא הסמוך
כי אתה אבי ואתה אמרת אמת ואין אל היה בתפלתו זה יגלה לך הסוד והוא הסמוך
לכל ובמלחמה יש לי כי וזהו אומר אנא ה' נא הצלה נא זה נאמר אם זה על ידי אחרים
תחת היוונים אשר אמר יש יהוה ... כח כי אשר נדר אביו ובכה אל אבי נלה לו שהשמיד
שר ביבת נפש אחת מישראל היה בגלגל ויבוא ואמר והשומרון שנתקנאו לי היו אומרים
כל זמן שהיה שבלך והיו מלכי בני נוריבורק שאין לי יום היה אומר השכינה עליהם
והמלך הוא היה נכנס ונותן לתוכם היה מגדולים עליהם בכל עת שהיה הולך
על ההיכל שהיה הולך על ישראל שנתקנאו עליהם בכל עת שהיה השכינה שורה עליהם
ומרומם ובכלם חייבת היום שהיה השכינה שורה עליהם ואם לא היה התולים עמהם
שאמרת אמת ואין אל היה בתפלתו זה יגלה לך הסוד והוא הסמוך

[illegible]
[illegible] אלו שאי נבדה נשאר בינה עשיר ואלה יעקר יכוין שהקב"ה עולם
אינו אלו שאים ושאינו רשע.. כשאומר הא הנדול יכוין שיורדים הפיוט נוח
הראשונים של קבוצה ונכנסים בחסד נבדה בקב"ה ויהו הנדול הנבדר ואינו
לא הוא אם סמ"ג שבינה ושבו א אחד וג' יוצרים ויהו לא יוד הי ואהוי..
כשאומר שלוין יכוין בשם מה"ב כיה יוד הא ואו הא ואם מה"ב כיה יוד הוא נוט
הראשון שלו עשיר ההא כנדון הלא על המעלי הוא אהיה ואהיה שלה
רם א אה אהיה אהיה ופירושו שנותן רם ומיוה לעשיר והואו הוא עד
מקום אשר [illegible] סוף בינה שבוסה שהוא עד שלא א"ל הקב"ה ונקב
נוקב ויצאה נוקביה מאחורין ולזה שלוין רמו שלה אם סמ"ג שלה רמו
רמו וכל שאלה שהאחורים לחוץ שבכל נוקביה יצאה מאחורין ויהו [illegible]
כחו ויגמול שקדים.. חסדים נוצרים הוא נקרה שלא א"ל שנולין ג
חבורים לנוקביה של אשה נשאין מוחין לנוקביה.. ופי' קונה הכלהוא
אהה נבדוקה כיין לסוד יה ונוקן אותם לרשע נוקביה.. ויוכר חסדי נא
אבה פירושו שהם אבות רידה פי' יורעות רידה חסד נבדה בקב"ה שעשים
חרשע רידה.. ושבעה נגד לבני בניהם לעלם הוא ידוד שהם בני בני
שהאבה הם בנים והשנים בני בנים ונם ידוד בכלל.. כשאומר לשעון שהוא נב
באהבה הוא שלבוכב שייך כיה אה בה הנה לפניך כל פרנסי ידוד לעמדי
ופי' שלך שוחר ומושיע שלך הוא הנמירה שוחר ומושיע ומנן הוא מנמין
כמעמין שהשאל נקראת שוחר כנגד החוה ומאחר אמרה נשאר שלך שוחר
ופי' מושיע ומנן הוא שאנו משלים אותה כמרושע ויהו פי' כאהבה..
וכריך לכוין בה' אוכיה אז כ"ה שהם פנים שלאהיה ב' כשלב שלך ו' כשלב נג
שוחר וכשאומר ברוך מנן מהחסד יכוין כשרה החסד.. כיבה אהה נבדה נד
יכוין כשרה נבדה וכשאומר מוריד הטל יכוין כי שלב טל שלה כמנין
ל' שאומר עד סמ"ג מה"ב כן שאוכיה הם מ"ל וכשאומר כחסד שעולה
עב יכוין בו וכשאומר מחיה שעולה סג יכוין בו ובמחיה המתים שעולה
מה"ב אה שני פעמים ויהו סוד אם יהה מה חכה לו.. ובאהה קדוש יכוין בשם
בן שעולה כבל הנה לפניך כל הי' שאומר הראשונים פעל.. כשאומר סומך נה
נפלים יכוין כאלהים בחילוק אוכיה מאלא כיה אכשרה לשנקר הרים ובר ומא
תולים ובכבר אהה קדוש כשרה בהה כסוד שאנו כחה לראה אי ומינו כחבני
.. ובכבר אהה חונן כחכמה ורעה על נוקבה אשר חנקשעה שאמה ומנה אל
שאמה לוויות ובכבר האיבו כשרה כינה אלה ובכבר סלח כשרה חסד

אלה

שהן האבה הן המרכבה ההתחבוש שהם הירכים יען לובש בתלין בזרוע שמאל
כנגד מרכבה בתחבוש ובתלין בראשו שהוא כנגד מרכבה שלעוש בדי שיבא מי
שהמלכה הוא שלו ומרוב אהבתו רוצה לבא לשרות מדורו שלהאדם ושנינו
יש בו סודות שלעונים ורוגמיהון ויש בהם ג' מרכבה דוגמה השלעונים הקדושי
שהרי למשלה יש המרכבה השלעוש שהיא של מוחין קדישין ומרכבה שניה
שהיא של הזרועות עם נוף קדיש והמרכבה הג' שהם הירכים ובריה הקדש
והם סודות כללות האוכיות של שמות הקדושים המורים של ג' שלמות שהם
ג' מרכבה השלשה אוכיות של שם השם ל' פרשיות המורה שהוא שולט של ארבע
כי פרש' קדש שהיא חכמה ופרש' כי יביאך שהיא ביש ופרש' שמע שהיא
חסד ופרש' והיה אם שמוע שהיא גבורה והיינו הכתפשטות בחכמה בחסד
והכתפשטות הביש בגבורה שולטים של ל' שהם כ"ב נ"ה וכן בכתפילין של
יד ל' פרשיות שהם כ"ב נ"ה שולטים של ל' שהיא מלכות יד כהה ונושאי
הכסא שהם ל' ושלבן הוא סוד הג' כתרים כלומ' שין של ג' שהיא בג' כתרים
ושין של ל' כתרים לומ' ששג' מלכים שולטים בגוף קדוש כמו שיש בגוף
האדם והכתפילין שלו למשלה הקבה שהוא הכ"ב שהוא הגוף הקדוש למשלה
אלו הם הכתפילין של ראש כתפילין של זרוע ל' פרשיות הלב רוכב שליהם דוגמא
של המרכבה הכתפשטות כמו שכתבתי למשלה וההתחבון רוכב שהמלכות
רוכבת של ל' רגלי הכסא .. שוד שנינו זו מרכבה של זרוע למשלה לרעבי
כי כוונתו שהוא בשולם מטטרון הנקר' למשלה לא בשולם האצילות והלב רוכב
שהוא המלכות דוגמ' שהוא למשלה ממש ונמסרו בידו להאשנות לו כל צבאות
השמים כמו כן הלב למשלה הוא רוכב ונמסרו בידו כל איברי הגוף זהו בתפילה
של יד ולמשלה ממנו יש ל' פרשיות של מוח הראש שלו אבל הקבה הוא שולט
שלין מלך של הכל הכוונה כי לא יאמ' סוד הכתפילין כי אם באדם שבשולם
הבריאה אבל למשלה בשולם האצילות הוא שולט שלין מלך המלכים ורוח ח
של חכמה זו הוא כגוון המקדש שכתוב ועשה כרוב אחד מקצה מזה וכרוב
אחד מקצה מזה ושל שני הכרובים מדורו של המלך בל' אוכיות שהם יה' וה'
שהם שני מרכבה וכגוון זה הוא הלב והמוח שהם א' בתפילה של יד שהיא כנגד
הלב וא' בתפילה של ראש שהוא של המוח ושליהם מדורו של הקבה בל' פרשיות
.. אמ' ל' אלעזר מכאן ולהלא הוא סוד כבר האוכיות שהם ההגין אשר של
האוכיות והפרשיות בגופם והרצועות שהם הלכה למשה מסיני והרמז שלהם
נתגלה ונעשם הכל בינ' מבילן של רחמים .. אמ' ל' יהודה אלמלא לא באתי
אלא בעבר סוד זה דיי .. אמרו לו לר' אלעזר אשרי חלקך לעה' שכל סוד לא
אנים לך והכל הוא גלוי וידוע לך אמרו לו באנו לפניך הארון לשעה סוד פסוק
זה שנ' ויוסף אברהם ויקח אשה ושמה קטורה כתי מדרשו שדרשו כל הפרשה
של שנין הנשמה והגוף אמ' להם פי' פסוק זה כתי הדרך שגלו החברים מאדי

פרשת כי תשא פקודא ליתן אחצית השקל בשקל הקדש

כפ"ז

רשעי אחיזעט מי הוא אחיזעט שב ואל תלך אחרי הרשע בשקל הקדש ואחר הוא כאשר יתן כל העובר על פקודיו יתן מחצית השקל

שנ׳ הנה ה׳ רוכב על עב קל ובא מצרים וזה הוא השר והמאמרים של מצרים ומיד שרואש שהאלוה ישעי׳ יט׳ א׳
שהוא מאמרים שלהם הם רואים אותו כמוס כתיב מרכבתו של הקב״ה מיד ונשו אלילי מצרים
כלומ׳ נעים מאמונתם ולבם נמס כדונג שהיא השעה מאוכה אמונה ואומרים ובי עד
עתה המאמרים שלנו הוא כמוס נע לבם מאמרים שלהם ונמס כדונג ומנ״ל כי הוא נמס כ״כ
עד שנמס כדונג כדא״ הי״ה לב כדונג נמס בתוך מעי משמ׳ שמבם נמס הוא כדונג ושלשון כלי׳ כ״כ עו
נמס הוא נמס כדונג .. וכל פטר חמור בפדה בשה מצה זאת היא לפדות פטר חמור
ולערוף פטר חמור אם לא יפדה אותו ההי״ ואם לא בפדה וערפתו ומוד זה הוא כי יצר הרע
יכול לחזור בתשובה ולחזור להיות יצר הטוב כמו שהעמידו מארי מתניתי אם זכה היצר הרע
הוא עזר דהיינו שחוזר להיות יצר הטוב ואם לאו כנגדו לפי שהם דיוקן א׳ של אלף ואם אל חמור
ואם זכה לחזור בתשובה אעפ״י שהוא חמור עם הארץ בפדה מן הגלות בשה שהיא שהי
פזורה ישראל ואם לא חזר בתשובה וערפתו שים אותו עם קשה עורף שעתידים לימחה מן ספר
חיים שעליהם נאמ׳ מי אשר חטא לי אמחנו מספרי .. והיה לאות על ידך ולטוטפות
בין עיניך מצה זו היא מצה שנקר׳ באופן אחר דהיינו שנקרא קדושה ולא נקראת מצה ואותם
הם הפלים והם נחלקין לשנים תפילין של יד ותפילין של ראש בקון מפואר וכן נקראים פאר כלומ׳
יופי של הגוונים העליונים כי החסד שהוא אור היוצא מן מוח החכמה הוא לבן והגבורה שהוא
אור היוצא מן מוח שמאלא שהיא הביש הוא אדום בכאן מתפארים ולכן נקראים טוטפות
כלומ׳ מתפאר ומקשט בה״א ישראל אשר בך אתפאר ויען יש תפלה של יד ותפלה של ראש ישעי׳ מט׳ ג׳
לכן הוצרך להביא שני פסוקים א׳ ישראל אשר בך אתפאר וכתי׳ כי נער ישראל ואוהבהו ישראל הושע יא׳ ב׳
הקטן ישראל הזקן ונר׳ לי כי קורא ישראל זוטא למלכות שכן יהושע שהיא מרכז נקר׳ נער שנ׳
ויהושע ן׳ נון נער וישראל מכא הוא הכ״ב וזו תפלה של יד וזה תפלה של ראש נמצא כי הם
יופי הגוונים מעלה ומטש או אנ׳ אומ׳ כי קורא נער ישראל זוט׳ ליוסף שנ׳ עליו והוא נער וכ׳ וזה
הנכון .. יוסף עולה ומתעטר בשני גוונים בראשונה נער ובסוף צדיק ונער הוא אדום
וצדיק הוא לבן כמה יפים בו הגוונים לראות ומוד זה ויהי יוסף יפה תאר ויפה מראה
יפה בשני סטרין מעלה ומטש .. כתי׳ ועשיב הישר והטוב הישר זו תפלה של יד שכן
נקר׳ המלכות ישר שנ׳ צדיק וישר הוא וצריך לסמוך לתפילין של יד תפילין של ראש כדי ש
שיתיחדו כא׳ ותפלה של יד קודמת לשל ראש כמו שכתי׳ הישר בראשונה וצריך שלא יהיה
פירוד ביניהם כלל והאדם שמתעטר בתפילין עומד בסוד גוון עליון ועומד באותם
שבי סודות שאמרנו בסוד עבד נאמן ובסוד ן׳ יחידי .. וראיתי בס׳ קבלה ענין נר׳ שהוא
גילוי לדבר זה וז״ל וצריך המניח תפילין לבוין בקשר לקשור בו כ״ב במלכות שהוא אח הקלל
מ׳ ספירות והיא ד׳ וזהו לצדיק שנ׳ דברים מחולקים בקשר של תפילין הצדיק הנמור הוא
קושר בהם הייחוד הבינוני קושר בהם המרכבה שהוא מטטרון קשור בתפילין להיות עבד
עולם בעבדת המלך שהוא מקבץ כל הקבלות ומתקן אותם לפני המלך ה׳ .. הרשע הוא ק
קושר בהם ליצר הרע שלו שנמשך מסמאל ואין לו רשות לקטרגו ולהורגו .. עב׳ והלשון שבס
נר׳ גילוי לזה וכן בס׳ הבינוני מחלק במצה מילה בין צדיקים ובנוניים ורשעים עיין שם
בתקון כ״ר וכן במצא מקאר ברמ׳ הנרפס בפ׳ כי תצא ומרמ׳ נב׳ של משפטים בשני מקומות

ותפלין

הוא בשרף בדין שנוגעין ויכולין לעשות ... ובשמעתין ... ובשמעתין שנו דאמרו
ההיכל ... לבדין ועיין בפירוש הגר"א ... ובשמעתים ... ...
... ...

ויהי היום והמלך יצא אחרי הארון ויעמוד את כל העם
כאבות ועד הפלה
ויבאו כל העם בשלום ודוד ואנשיו היו עולים בעלות
ויגד לדוד לאמר הנה אבשלום ויכה את כל בני המלך
ולא נשאר מהם אחד ויקם המלך ויקרע את בגדיו
ויפל ארצה וכל עבדיו נצבים קרועי בגדים ויאמר
אבשי בן צרויה ויענו את המלך לאמר הלא הרגתי
את אמנון לבדו כי על פי אבשלום שם היתה
מתה ועתה אל ישם אדני המלך על לבו לאמר
כל הנערים המלך אבשלום לבדו מת כי אמנון
לבדו מת ועתה אדני המלך שמע נא אל דברי
עבדך אם יי הסיתך בי וריח מנחה הוא יריח
ואם בני אדם ארורים הם לפני יי אשר גרשו
היום מהדבק בנחלת יי לאמר לך עבוד אלהים
אחרים ועתה אל יפל דמי ארצה מפני יי כי
יצא מלך ישראל לבקש את פרעוש ההרים כאשר
ירדף איש את הקרא בהרים ויהי כי ישב יואב
את העם ויספר את העם אשר אתו ויפקד את
אנשי המלחמה אשר אתו ויעמד את העם לגדודים
ויהי שלשים יד שר לאלפים ושלשים יד שר
למאות ושלשים יד שר לאלפים ויצו יואב את
העם לאמר אם כבוא יבוא אבשלום ואם בנפלי
נפל אבשלום ואם עתה אנחנו מתים כמונו לא
ישימו לבם אלינו ועתה טוב כי תהיה לנו מעיר
לעזרה ועתה נכה אבשלום כי טוב כי יהיה
לנו מעיר עשרת אלפים ועתה טוב כי תהיה
לנו מעיר עשרת אלפים ועתה טוב כי תהיה
לנו מעיר עשרת אלפים ועתה טוב כי ת

141

הדבר זבח׳ אלהים רוח נשברה וגו׳ שכן נשבר החושך שהוא יצר הרע שמכסה על הרוח
כמנן שמכסה על החטה או כענן שמכסה על השמש ואינו מניחו להאיר וכאשר החשך שאת
יצר הרע הוא מכסה על יצר הטוב שהוא אור הוא כמי שהתפוס בדבר האסורין של אותו רוח
שהוא רוח רע שבנגדו נאמ׳ רוח נשברה וכמו כן יצר הטוב כאשר הוא תפוס בראוה יצר
הרע אותם התפוסים שהם החיילים של יצר הטוב הם בראוה החיילים של יצר הרע שהוא
אותו הרוח ובזמן שישבר האדם רוחו בכל איברים שלו לפני יהוה מה כ׳ לאמר לאמורי
צאו ולאשר בחשך הגלו אבל השכינה היא סלת עייה שאין חושך ואפלה יכול להתערב
בה כי היא רומה לנפן שאינו מקבלת הרכב ממין אחר שאינה היא מינו וזה הוא שהיא
יושבת בין זרועי המלך שאמ׳ הספר ·· עור על מה שאמ׳ הכתוב בלולה בשמן כתיב
שאמ׳ רש׳ שהוא סור שלון שרומז לשמש בעב׳ להמשיך אלה שמן המשחה כראוי
אליה וכ׳ אמר רעיא מהימנא בוצינא קדישא כמה מתוקים דבריך ודאי כן האמת
נאמ׳ הכא בלולה בשמן כתיב ונאמ׳ לשם בתורה שבעה בלולה במקרא בלשון
בתלמוד וזהו שמושא שממשיך לה כאדם שמן המשחה כראוי אליה שהיא נב׳ בלולה במקרא
וכ׳ ושור יש סור שני בלולה בשמן כתיב ודאי כי כתיב לא אלמי שמובל בה כמה
מכתשין בעברה כמו שהעמידו בעלי המשנה שאין הבורה מתקיימת אלא במי שמי
עצמו עליה ושור אחרו בזמן שאהה מכתת רגליך ממדינה למדינה בזכה לראות
פני שכינה ·· ושור בלולה בשמן כתיב זה הוא מי שמקיים פרנסתה בכל ומים במשורה
בשבה ושור בלולה בשמן כתיב ההי׳ והוא מחולל מפשעינו מדוכה משונותינו ושור בלולה
בשמן כתיב זה צדיק חי השלמים שממשיך טפין קדושים שהם פרורין כזבים מן המוח
העליון עשרון א׳ כנגד ׳ ושני עשרונים הם ׳׳ שכל א׳ הם עשר ושלשה עשרונים לפר ומור
הדבר אחרו בבעניותא אין טפה יורדת שאין שלין כנגדה טפיים הדי ג׳ עשרונים עשרון
היא טפה היורדת שני עשרונים טפיים העליים שהם מיין נוקבין וכמו שמפרש נב׳ אחב׳ והם
כמוד זה ה׳ והרמז שלהם כנגד ג׳ מוחין א׳ מוח הזכרון שני מוח המחשבה שלישי מח הדמיון
הדמיון והזכרון שלים מן הלב המחשבה יורדת עליהם ומקבלין אותה עליהם כמלך לפי
שהוא מחשבה שרוכב ואולם על חיה שלישית ויורדין עליה כלומ׳ על אותה טפה שהיא מח
המחשבה שני חיות ופותחין כנפיהם לקבל אותה כמו חולם על צרי שנעשה סגולתא וזהו
כמ׳ על חכמה ובינה עשרון ושני עשרונים רומזים לג׳ חיות המרכב העליונה שהם נ׳ נ׳
ג׳ עשרונים רומזים לנצח הוד יסוד מרכבה המשנה רבעיה ההין זו מלכות הקדושה שהיא
ה׳ אות רביעית מן שם יהוה שהוא ד׳ פני אדם ·· עור על מה שאמ׳ שרביעית ההין
היא רגל רביעית לכסא העליון והיא שלה כמיד אצלו בכל עם ויום עד המחשבה
העליונה שאין לה סוף ·· אמר רעיא מהימנא אותו כנ׳ של הזרקא היא יוד ד׳ ולרעתי
שיהיה רביעית מלאון ויוצאת שרבעיתו רביעית נב׳ כתיה שאמה אדם אד׳
אלו שהם יהוה מקבל בשופר הולך סגולתא ג׳ חיות שיש להם יב׳ שבטים ·· עור על
מה שאמ׳ על מה שאמ׳ הכתוב שלה כמיד שהמיד היא שלה בכל יום מאותם
ימי בראשית ובשבת על א׳ שנים לפי שנוסף בה אור ושלימות כראוי אמר רעיא

הוא לאמ׳ שאין היא בלולה

שיש חיה שנקרא ויש שור ויש נשר אדם ואותה הי׳ לה ד׳ פנים והי אותה יהוה מקבל בשופר הו׳ מקבל בשורה הו׳ כמו הזרקא סגולתא הם ג׳ חיות ש׳ אריה שור נשר כל א׳ ד׳ אותו שהם יב׳ שבטים

להשכיל במצוה הקודמת להיותם עושים אז כשמוע למניעם מחמת שכולם מחוייבים בהם
ובזמן שיעשו כולם מחמת שהם יודעים שהעונש הוא אשר עליהם בחייבין בו ועל
כולם מוזהרים שלא יעשו אותם שהרואים שאם לא יעשה הראשון אי אפשר
שיעשה השני ואחרים שלא יעשו אותם שהרואים שאם לא יעשה הראשון
אי אפשר שיעשה השני ואחרים שלא יעשו אותם שהרואים שאם לא יעשה
כולם ומודיעים למניעם שלא יעשו מצות הבן ולעניות הבית שיתנו
ואותנים לאכול אוכלה למניעם מחמת הבזיון ולעניות הבית שיתנו
משאת המלך ובדומה לכל המצות אשר באו לידם ואחרים להם ואחרים
הכפן ומשה הוא מי שיהיה בכל ישראל ובכל מקום שיהיו ישראל
ומשה למשלה שהוא מי שיהיה בכל ישראל ובכל מקום שיהיו ישראל
ובן יתנהל אלו והכהן בלוי וישראל ובכל מקום שיהיו כל המצות אשר

פרשת ואתחנן של פתוח שמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד פקודאי רפ"ג

ל"ת אחד שמנו את הקבה בכל יום ויום

השגיח כי כמו שאנו חייבים לאהוב הקב"ה אחד שהוא נמצא הקבה יתי' ומציאותו ומי שאינו מאמין בו הקב"ה כי אם שהוא נמצא ומציאותו וא

מצה א׳ כנגד א׳ לשה כנגד ארני שמעה ופי׳ לשה העולם מימי החסד
הנכנסים בקובה מצה שניה כנגד א׳ מקטפת כנגד ארני סלחה
שהיא מלכות מצד הכ״ב שלמעלה היא מלכות מצד הביע הנקרא ש׳
על שם שהיא כלה עופין כלה אבהן דנפקו מינה .. ובכאן בשאת המצה
שניה היא מלכות מצד הת״ת הנקרא סמך על שם שכנלל שש
קצות בלולות מעשר הוו ס׳ ופי׳ מקטפת שמחבר פירורי העיסה
ועושה אותם גשם א׳ וכמו כן הת״ת הוא המחבר הכל מצה ג׳ היא
כנגד א׳ אופה והיא כנגד ארני הקשיב שהיא המלכות בעצמותה
והיא אופה בריניה ובשלהובביה ושורפת מצד אש הגבה והכוונה
שאלו הג׳ בחינות צריבות שיהיו מצה נקיות מכל צד חימוץ ולהוציא
אי זה חימוץ שבג׳ בחינות הללו שיהיו כולם נקראים מצה שמורות
מכל מעול וחומץ .. יתן המצה הפרוסה היינו א׳ אופה שהיא כנגד
המלכות שמצד הגברה והיא נחלקת לשתים חציה כפוע למעלה
בפיע וחציה להיעקה פרוסה לפחד החיצונים נותנין אותה בין שניהם
שהנה א׳ המקטפת וא׳ לשה שהם בין החסד והת״ת ולכן עושים
משתיהם המוציא מצה לפי שבשרואה החיצוני שהיא מחוברת בין
שתיהם פורש ממנה .. המצה שהוא בצעו ונותן חציה בין שתיהן
וחציה למעלה מהמפה רומז לעורה לפי שהיא מקבלת לחצאים
מחציה בבקר מצד החסד ומחציה בערב מצד הגברה ונותן ח
חציה בין שתיהם לרמוז שהיא עולה בין שני המדות חסד וגבורה
נקונה בין שני כרועין ונמצא עורה שהיא חסדה יושבת בין קשלימות
.. מצה שלימה העליונה היא רומזת לבינה ומברך עליה המוציא
שהיא המוציאת לחם מהארץ שהיא חכמה ההר מאשר שמעה לחמו
ויברך על הפרוסה על אכילת מצה שהיא המלכות .. ואוכל שניהם
יחד לרמוז שנכללה המלכות עם הביע שהיא המצה שלימה ונתחברה
עקרת הביע עם אם הבנים שמחה .. המצה האחרת החסה עם קחרוצת
רומז לכ״ב עם המלכות ועד חרוסת מלאון כלי חרס שהיא עוקלת של יוצר
מלכות של בינה שהיא סובבת בסוד והוא מסיבת מתהפך .. מצה
שניה המלכות מצה עשירה ביע מצפון זהב יאקה ואקו המצה הנילוש
במי פירות העליונים שמן ויין חכמה וביע מרור גברה חסא כ״ב והיינו
דאיתו בגמ׳ חזרת שלוי יש לה ס׳ רבא עלים והכוונה שהחזרת היא העד׳

האדם ולבן בשאלתם בכל אמרו נפלה אימה בכם עליכן מפני שאין באי
הגברות במבוך ולבן לא קם עד רוח באיש ואז"ל כי באו כל שרי יריחו לשבב
עם רחב ולא קם האבר שלהם והטעם כי דינין דרכורא דקים ובכל הם
נמהקים אבל דינין דנוקבא בהיות כי הם קשים לא נמהקו עד זמן שלמה
וזהו סוד אז בבאנה שבים נשים זונות פי' אז ולא עתה ובהיות כי לא ב
הגיע הזמן נשיו הטו את לבבו .. וצריך שבדע כי לבן היה בלא בנים
כאז"ל ורחל באה עם הצאן מפני שלא היו לו בנים ולבן אמ' הנביא קורא דג'
ולא ילד כי לבן לא ילד בנים עשה עשר ולא במשפט כי אם כה יאמ' עקו
ויולדו כל הצאן עקודים בחצי ימיו ישובנו אחז"ל כי נפש לבן היה נפש בלעם
ובלעם היה בן לג' שנים מפני שאנשי דמים ומרמה לא יחצו ימיהם
ואחריכו יהיה נבל פי' כי יבא בגילגול נבל ופירושו לבן בלעם נבל וזהו
לשון הרשב"י ולבסוף עביר קורשא בריך הוא מה דעבר פי' כי הבאו בנבל
ונבל בא בגילגול רומם אבן ובזה יבוסר .. וילך לו אל נפשו על שנין אלו הו
כי עד עתה היה מתקן נפשות נרב ואבהוא כאחז"ל כי נרב ואבהוא בא
בגילגול פינחס ופינחס זה אליהו ובשעשע מעשע המזבח ואמ' עני יהוה
שני הקן השני נפשות כי הם באש זרה חטאו ובאש קרוש של המזבח נתקנו
ואחב"א אמ' לה איזבל חי יהוה כי אשים את נפשו כנפש אחת הכהנים שמתו
בעברו אז וילך לו אל נפשו פי' הלך להקן נפשו כי נפשות נרב ואביהוא כבר
נתקנו .. או יאמ' וילך לו אל נפשו מפני שלא היה לו אל נפשו לבד ולא נפשות
נרב ואביהוא נמצא שאין לו זכות שני נפשות לבן ברח בשביל שלא היה לו
אל נפשו לבד ובשאלשע עשרו אמ' לו יהי נא פי' שנים ראשי ביבב
כי היה רוצה יהיה
נא' נרב אביהוא פי' הארבה השני נפשות אשר היו לך אני רוצה אותם אמ'
לו אליהו הקשיב לשאול כי כבר נתקנו ועם כל זה אם הרשע אותי לוקח
מאיתך יהי לך כן פירוש לך בנפשך יהי כן כי יהיה לך הארבה השנים
בנפשך לבד כאשר היה לי כאשר היה בנפשי השני נפשות של נרב ואבהוא
.. וצריך אתה לדעת כי כשעת המעשה בשבב ושר שלה עד רצן פי' עד
פי' גמשרוב
היקון נוצר שהוא על הפה ולבן צריך לשעות מעשה והמצה ברגים מפני שרג
אנשי
שנו פקיחה כך ההאבד מאריך אז באה לזשר כלי שום מסך ונוקביה אז
יושבב בחיק אביה פי' בין הזרושבה בין דרושין כמאמ' הרש"בי .. וצריך אתה
לדעת כי שארק חסדים ועשרה נגדות שהם עשר הויות מאבא ו' מאהיג
שהיא אימ' נשאו דעת לזא' ו' הויות ו' אהיה שולים עם והדלת מדעת הוא בשרף
הד' מוחין חכמה בינה גדולה גבורה וזהו ואני בפלבי עם רצן פי' כשיש עם שהוא

הם יב׳ ואני אנים עליונים עליהם אהם יג׳ ויד׳ הם יד׳ ואז כיון אנכנם ביד׳ נראיב הנאמנו
בזה העולם ומלאכי מסח אחרב אאומרב אאין הנאמה פועלב העבדב אנצטווב
עד אישברו עליו בזה העולם אנים עשר אנים אהרי מיב׳ ולמעלה הנאמה מבעשרב
לעבד עבדבה אשר נצטווב ההד׳ ואברהם ן׳ חמש אנים ועד אנה אבע וחמש הם יב׳
ואז היא נראיב בזה העולם אהנאמע באה מה׳ אנים אהם תק׳ פרסאוב אל אילן הזיים
ועד אנה זהו אוכו אילן ממש דהיינו עץ הדעב אהדעב הוא אאילן ממש אהוא אבעד
למדרגוב דהיינו האחרוע אהיא ז׳ ונאמ׳ בה גם בלא דעב נפש לא עוב ועד אוכה
מדרגה ע׳ אנה כיון אהגיע ליב׳ אנה יצאע מאוהה זוהמא אל הנחש ונכנם בעבדב
הקודש ההד׳ כנאכו מחרן כלומ׳ מאוכו רוגז ותוזק אל אוכו אנין אהיה עד עתה
מאנין לגוף ואולט עליו .. ומה אצריך אישברו עליו יב׳ אנה הוא כי יען אני ערלה
באילן הם ג׳ אנים ובאדם הם יג׳ אנה אעראו אני ערלה כיון אעברו על הגוף ונעשרה
הנאמה לעבד עבדב קדושע מצה לגוף למחאבב עובב ולכפוף לאוכו נחש אלא יהיה לו
יכולב לאלוט כמו אהיה בראשוע אנ׳ ויקח אברם אב׳ ארי אשבו וגו׳ אברם הוא יאב עבו
ארי היא ה׳ וידוע כי׳ היא נאמה כגון עליוני כי הביע היא נאמע והי׳ אהוא חכמע
הוא נאמה לנאמע והוא זכר וה׳ זאב היא נאמה עבה כמו אאמרבי אהיא הבע
.. ומלאכי נסח אחרב אכבו בה אב ארי זה הגוף אהוא לגבי הנאמה כנקבה
לגבי הזכר: ואב לוט ן׳ אחיו זה נחש אאינו מסבלב מן האדם כל אוכו זמן ואחכ׳
אינו מסבלב כב׳ מן הגוף לפי אהגוף יען הוא נאמה אינו מסלב אב הנחש כב׳ ממנו
אכל הבעשרוב הנאמה מלבי לו במיד ומברה בו ומוכיח אוכו וכופף אוכו על כרחו
כי עי׳ כן אינו יכול לאלוט ואב כל רכושם אשר רכשו אלו מעשים עובים אעשע האדם
בזה העולם בהבעשרוב הנאמע אהיא משרבב אוכו לעשוב ואב הנפש אשר עשו
בחרן אותה נפש אהיתה באדם בראשוע אהיא הנפש החיונים בהבדבקוב בחבר
אותה ערלה בו בגוף ואחכ׳ הוא מתקן אוכה נפש אכן קיל אחר יג׳ אנים ומעלה
הנאמה מבעשרב לתקן לגוף והגוף והנאמע מתקנים לאוכו נפש אהיא מאתהפב
בחוזק ובכח הנחש ובאוכו הרעה כי אוכו נפש היא אשר מעשים האדם בבנו ע׳ מעשע
אעשע באשע והוא בא מצד כח הנחש כי אין קיאוי אלא מצד יצר הרע ומעשים נעשב
הנפש ההיא ההד׳ ואב הנפש אשר עשו בחרן ועם כל זה הנאמע מתחזקב על אוכו
נחש לאבר אוכו ולהכפוב אוכו בכח הבעשוב ומעשיך אוכו לדב הכנסב ולביב המדיש
וכ׳ .. זהו מה אנמצא בס׳ המדוייקים אבל בספרי הדפוס כבר אחרי ולהכפוב
אוכו בבעשוב ע׳ אהקבה רומז חכמה עליוע באברהם ובינחק אברהם הוא נאמע לנאמע
וכן יצחק אהוא חלק מנאמע לנאמה ואדה היא נאמע לוט זה הוא נחש ובבן אוגו אלאוכו
סמאל והחלק אאמרבי אהוא יצחק נקר׳ רוח הקודש והנפש הקדושע היא רבקה כי
הנאמה והרוח והנפש אשר כופים אב לוט יצר הרע זה רוח הבהמע ועל זה אמ׳ אלמה
מי יודע רוח בני אדם העולה היא למעלה וגו׳ ונפש הבהמעב זו היא הנפש מצד יצר הרע
ולכן אמרו אותה אהיא נאמע לנאמה משרבב אב האדם ביראע ובחכמה הנאמה משרבב

ג ואם אמר אלך ואשוב ואחר כך אלך לא יצא
ד ואם אמר אלך ואשוב ואחר כך אלך לא יצא
ה ואם אמר אלך ואשוב ואחר כך אלך לא יצא
ו ואם אמר אלך ואשוב ואחר כך אלך לא יצא
ז ואם אמר אלך ואשוב ואחר כך אלך לא יצא
ח ואם אמר אלך ואשוב ואחר כך אלך לא יצא
ט ואם אמר אלך ואשוב ואחר כך אלך לא יצא
י ואם אמר אלך ואשוב ואחר כך אלך לא יצא
יא ואם אמר אלך ואשוב ואחר כך אלך לא יצא
יב ואם אמר אלך ואשוב ואחר כך אלך לא יצא
יג ואם אמר אלך ואשוב ואחר כך אלך לא יצא
יד ואם אמר אלך ואשוב ואחר כך אלך לא יצא
טו ואם אמר אלך ואשוב ואחר כך אלך לא יצא
טז ואם אמר אלך ואשוב ואחר כך אלך לא יצא
יז ואם אמר אלך ואשוב ואחר כך אלך לא יצא
יח ואם אמר אלך ואשוב ואחר כך אלך לא יצא
יט ואם אמר אלך ואשוב ואחר כך אלך לא יצא
כ ואם אמר אלך ואשוב ואחר כך אלך לא יצא
כא ואם אמר אלך ואשוב ואחר כך אלך לא יצא
כב ואם אמר אלך ואשוב ואחר כך אלך לא יצא
כג ואם אמר אלך ואשוב ואחר כך אלך לא יצא
כד ואם אמר אלך ואשוב ואחר כך אלך לא יצא
כה ואם אמר אלך ואשוב ואחר כך אלך לא יצא
כו ואם אמר אלך ואשוב ואחר כך אלך לא יצא
כז ואם אמר אלך ואשוב ואחר כך אלך לא יצא
כח ואם אמר אלך ואשוב ואחר כך אלך לא יצא
כט ואם אמר אלך ואשוב ואחר כך אלך לא יצא
ל ואם אמר אלך ואשוב ואחר כך אלך לא יצא
לא ואם אמר אלך ואשוב ואחר כך אלך לא יצא
לב ואם אמר אלך ואשוב ואחר כך אלך לא יצא
לג ואם אמר אלך ואשוב ואחר כך אלך לא יצא
לד ואם אמר אלך ואשוב ואחר כך אלך לא יצא
לה ואם אמר אלך ואשוב ואחר כך אלך לא יצא
לו ואם אמר אלך ואשוב ואחר כך אלך לא יצא
לז ואם אמר אלך ואשוב ואחר כך אלך לא יצא
לח ואם אמר אלך ואשוב ואחר כך אלך לא יצא
לט ואם אמר אלך ואשוב ואחר כך אלך לא יצא
מ ואם אמר אלך ואשוב ואחר כך אלך לא יצא
מא ואם אמר אלך ואשוב ואחר כך אלך לא יצא
מב ואם אמר אלך ואשוב ואחר כך אלך לא יצא
מג ואם אמר אלך ואשוב ואחר כך אלך לא יצא
מד ואם אמר אלך ואשוב ואחר כך אלך לא יצא
מה ואם אמר אלך ואשוב ואחר כך אלך לא יצא
מו ואם אמר אלך ואשוב ואחר כך אלך לא יצא
מז ואם אמר אלך ואשוב ואחר כך אלך לא יצא
מח ואם אמר אלך ואשוב ואחר כך אלך לא יצא
מט ואם אמר אלך ואשוב ואחר כך אלך לא יצא
נ ואם אמר אלך ואשוב ואחר כך אלך לא יצא

בעלי מעורה המלך להראות שהם מבני שולחן המלך והם ראשוש שאדם א' גדול
מבני המעורה עומר על הנכנסים לפעור במעורה המלך ולוקח לגדול שבמעורה
ומסב אותו בראש והשני כתבו והשלשי כתב השני ואלו הן ג' עראים ג' מעורה כנגד ג'
אבות כנגד כבנים לוים וישראלים שכן אברהם כהן ויצחק לוי ויעקב ישראל משם ובלעם
אין להם סדר אלא כל הקודם זכה שנים שבעל הבית בקצע כדי שיבצע בעין יפה ומשלי
הברכה ואחב בוצע והעמידו חכמי המשנה שאין המסובין רשאין לטעום עד שיטעום
המברך ואין הבוצע רשאי לטעום עד שיכלה אחד מפי המסובין ואם רוצה בעל הבית
לבצע רשות לאחרים שיבצעו הרשות בידו ועוד העמידו שאורח מברך כדי שיברך לבעל
הבית ובאומרו ואורח ולא אמ' ואכסני כא לרמוז סוד והסוד הוא כי בעל הבית בוצע
זה הוא עמוד האמצעי שהוא בן האמצעי שהוא הבית וראוי שיקרא בעל הבית כי
בהיותו בן אמצעי הוא נחלה בלא מצרים ועולה ולוקח מן השפע העליוני ומן ב
האהרה העליונה ובא ומריק לכל המדות ומוסיף גם למעלה באופן שראוי ליקרא
בעל הבית ובשבת צריך לבצע על שני כברים שהם שני ההין ה' ראשוש שלשם
וה' אחרוש בעל הבית זה ו' הכוש כי כל השם רמוז בזה האבילה הקדושה
כי השני כברים הם שני ההין ובעל הבית הוא הוא שהיא באמצע שם השם בין שני
ההין והבצעה היא כגוון זה דהיינו כבצה שהיא אותו' שבשם כמו שמפרש והבית
הבצעה כגוון זה דהיינו כבצע כדי שלא להראות כרעבתן יכול לבצע בה לכל א' וא'
כבצע שהיא ו' והנה יש ו' ויוד כי בעל הבית שהוא ו' נותן לכל א' יוד שהיא כבצע שהוא
נותן להם הארה עליונה והעקודים של השם הקדוש עראים פרורי בבזיה ואלו הם כנגד
הטפין של הזרע להודיע כי מי שמזלזל בהם ומורק אותם במקום שאינו צריך עניות
רודף אחרין והולך נע ונד ולכן צריך ליזהר בפרורין שהם בזיה שלא לזורקם ובטפי
הזרע ובעקודי השם שלא לזורקם במקום שאינו צריך כי יהיה נע ונד ההר יורד
הוא ללחם איה ואין לחם אלא קורה והוא צוח איה מי שירחם עלי ולא ימצא ופירורי
בבזיה הם בצריך שהוא כוכש כפשים מאוכם זכים ומוציא הזרע בעבה ולכן הזורק
אוכם כמו שנאמ' בא לו כמ' ומה שאומ' ואורח מברך הוא סוד ואורח צריקים כאור
נוגה וברכות לראש צריך חי השלמים ומאחר שהוא מקור הברכות לבה למשש לכן
אורח מברך .. ארהבי הרי המנורה הקדושה בא אצלו ואמ' לו רשא מהימנא פעם א'
היינו הולכים אני והחברים להתאכסן במקום א' והיה שם הינוק א' ועמד והקן לנו
מנורה ושולחן הוא מאלו כאילו היה מבן כ' שנה ולא היה כי אם מבן חמש שנים והקן
השולחן מכל מיני מאכל ומשתה ואמ' כבר ידעתי כי העמידו חכמי המשנה שבעל
הבית בצע ואורח מברך אבל צעיר אני לימים ואכם ישישים עב' זחלתי ואירא
מחוות רעי אכבם עד שאקח רשות מכם אמרו לו כאמ' בני מלאך ה' אמ' להם אכם רוצים
לחם כעונים בלא מלחמש או אכם רוצים לחם של מלחמש שכן העמידו חכמים שעבר
אבילה שבע מלחמה ואם אכם רוצים שיהיה מלחמה על אבילה זו אין כאן א' שיאכל אלא
מי שינצח המלחמה הוא יאכל ובצע להלם אמרו לו החברים בני אכם בעין ועריין אינך
ידע ירבי המלחמה איך עורכים מלחמה אנשים חזקים בחרב בנעוע החרב ברומח
והיינו מלחמה של תורה ואם הוא אוכל בלבי מלחמש הוא לחם של בעונים

אוכן היה ר' אשר

הכוונה כי עי' בבצע
שבצע לעצמו כבצע
יש שם יוד אב' לעצמו
משם ואילך לבבצע
כי כדי שלא יראש
יכול לבצע וה'

הכוונה כי השם
קורה כנודע ואם
זורק עקודי הש
שהוא בעב והוא
הוא יורד ואין
שירחם עליו

אפש' לומ' כי אעפ'
אומ' כי היה ו' ג' ש
בהיותו בלול בשש
שנים קרמוטות
ה' ראשוש הוא
שנים שאמ' בכאן
שקש' לו שאם אומ'
היו כי אם ר' אשר
ובאן אמ' אני והי
לכן אני אומ' כי
לא רש' ויה היה

פרנסים לעניו את מעשה לשאול ממנו לפי שאינו הכל בו ולפי נשלמו בכתבי הקודש

ב שנה ב' והם הפרנסים את העם ואת השוטרים שמושלים עליהם מהשלמת עד הפרנסים ועד ומה מצד הפרנסים את העם ואת השוטרים שמושלים עליהם מהשלמת עד הפרנסים ועד ומה מצד

ג הפרנסים ואת השוטרים ונאמר בפרנסים קול ובשוטרים קול ובשניהם קול ומה ת"ל קול ומה ת"ל

ד בשוטרים ובאחר שנאמר בפרנסים קול ובשוטרים קול ובשניהם קול ומה ת"ל קול ומה ת"ל

ה בשוטרים ובאחר שנאמר בפרנסים קול ובשוטרים קול ובשניהם קול ומה ת"ל קול ומה ת"ל

ו בשוטרים ובאחר שנאמר בפרנסים קול ובשוטרים קול ובשניהם קול ומה ת"ל קול ומה ת"ל

ז בשוטרים ובאחר שנאמר בפרנסים קול ובשוטרים קול ובשניהם קול ומה ת"ל קול ומה ת"ל

ח בשוטרים ובאחר שנאמר בפרנסים קול ובשוטרים קול ובשניהם קול ומה ת"ל קול ומה ת"ל

ט בשוטרים ובאחר שנאמר בפרנסים קול ובשוטרים קול ובשניהם קול ומה ת"ל קול ומה ת"ל

י בשוטרים ובאחר שנאמר בפרנסים קול ובשוטרים קול ובשניהם קול ומה ת"ל קול ומה ת"ל

יא בשוטרים ובאחר שנאמר בפרנסים קול ובשוטרים קול ובשניהם קול ומה ת"ל קול ומה ת"ל

יב בשוטרים ובאחר שנאמר בפרנסים קול ובשוטרים קול ובשניהם קול ומה ת"ל קול ומה ת"ל

יג בשוטרים ובאחר שנאמר בפרנסים קול ובשוטרים קול ובשניהם קול ומה ת"ל קול ומה ת"ל

יד בשוטרים ובאחר שנאמר בפרנסים קול ובשוטרים קול ובשניהם קול ומה ת"ל קול ומה ת"ל

טו בשוטרים ובאחר שנאמר בפרנסים קול ובשוטרים קול ובשניהם קול ומה ת"ל קול ומה ת"ל

טז בשוטרים ובאחר שנאמר בפרנסים קול ובשוטרים קול ובשניהם קול ומה ת"ל קול ומה ת"ל

יז בשוטרים ובאחר שנאמר בפרנסים קול ובשוטרים קול ובשניהם קול ומה ת"ל קול ומה ת"ל

יח בשוטרים ובאחר שנאמר בפרנסים קול ובשוטרים קול ובשניהם קול ומה ת"ל קול ומה ת"ל

יט בשוטרים ובאחר שנאמר בפרנסים קול ובשוטרים קול ובשניהם קול ומה ת"ל קול ומה ת"ל

כ בשוטרים ובאחר שנאמר בפרנסים קול ובשוטרים קול ובשניהם קול ומה ת"ל קול ומה ת"ל

כא בשוטרים ובאחר שנאמר בפרנסים קול ובשוטרים קול ובשניהם קול ומה ת"ל קול ומה ת"ל

כב בשוטרים ובאחר שנאמר בפרנסים קול ובשוטרים קול ובשניהם קול ומה ת"ל קול ומה ת"ל

כג בשוטרים ובאחר שנאמר בפרנסים קול ובשוטרים קול ובשניהם קול ומה ת"ל קול ומה ת"ל

כד בשוטרים ובאחר שנאמר בפרנסים קול ובשוטרים קול ובשניהם קול ומה ת"ל קול ומה ת"ל

כה בשוטרים ובאחר שנאמר בפרנסים קול ובשוטרים קול ובשניהם קול ומה ת"ל קול ומה ת"ל

כו בשוטרים ובאחר שנאמר בפרנסים קול ובשוטרים קול ובשניהם קול ומה ת"ל קול ומה ת"ל

כז בשוטרים ובאחר שנאמר בפרנסים קול ובשוטרים קול ובשניהם קול ומה ת"ל קול ומה ת"ל

כח בשוטרים ובאחר שנאמר בפרנסים קול ובשוטרים קול ובשניהם קול ומה ת"ל קול ומה ת"ל

כט בשוטרים ובאחר שנאמר בפרנסים קול ובשוטרים קול ובשניהם קול ומה ת"ל קול ומה ת"ל

ל בשוטרים ובאחר שנאמר בפרנסים קול ובשוטרים קול ובשניהם קול ומה ת"ל קול ומה ת"ל

לא בשוטרים ובאחר שנאמר בפרנסים קול ובשוטרים קול ובשניהם קול ומה ת"ל קול ומה ת"ל

לב בשוטרים ובאחר שנאמר בפרנסים קול ובשוטרים קול ובשניהם קול ומה ת"ל קול ומה ת"ל

לג בשוטרים ובאחר שנאמר בפרנסים קול ובשוטרים קול ובשניהם קול ומה ת"ל קול ומה ת"ל

לד בשוטרים ובאחר שנאמר בפרנסים קול ובשוטרים קול ובשניהם קול ומה ת"ל קול ומה ת"ל

לה בשוטרים ובאחר שנאמר בפרנסים קול ובשוטרים קול ובשניהם קול ומה ת"ל קול ומה ת"ל

לו בשוטרים ובאחר שנאמר בפרנסים קול ובשוטרים קול ובשניהם קול ומה ת"ל קול ומה ת"ל

לז בשוטרים ובאחר שנאמר בפרנסים קול ובשוטרים קול ובשניהם קול ומה ת"ל קול ומה ת"ל

לח בשוטרים ובאחר שנאמר בפרנסים קול ובשוטרים קול ובשניהם קול ומה ת"ל קול ומה ת"ל

לט בשוטרים ובאחר שנאמר בפרנסים קול ובשוטרים קול ובשניהם קול ומה ת"ל קול ומה ת"ל

מ בשוטרים ובאחר שנאמר בפרנסים קול ובשוטרים קול ובשניהם קול ומה ת"ל קול ומה ת"ל

מא בשוטרים ובאחר שנאמר בפרנסים קול ובשוטרים קול ובשניהם קול ומה ת"ל קול ומה ת"ל

מב בשוטרים ובאחר שנאמר בפרנסים קול ובשוטרים קול ובשניהם קול ומה ת"ל קול ומה ת"ל

מג בשוטרים ובאחר שנאמר בפרנסים קול ובשוטרים קול ובשניהם קול ומה ת"ל קול ומה ת"ל

מד בשוטרים ובאחר שנאמר בפרנסים קול ובשוטרים קול ובשניהם קול ומה ת"ל קול ומה ת"ל

מה בשוטרים ובאחר שנאמר בפרנסים קול ובשוטרים קול ובשניהם קול ומה ת"ל קול ומה ת"ל

מו בשוטרים ובאחר שנאמר בפרנסים קול ובשוטרים קול ובשניהם קול ומה ת"ל קול ומה ת"ל

מז בשוטרים ובאחר שנאמר בפרנסים קול ובשוטרים קול ובשניהם קול ומה ת"ל קול ומה ת"ל

מח בשוטרים ובאחר שנאמר בפרנסים קול ובשוטרים קול ובשניהם קול ומה ת"ל קול ומה ת"ל

מט בשוטרים ובאחר שנאמר בפרנסים קול ובשוטרים קול ובשניהם קול ומה ת"ל קול ומה ת"ל

נ בשוטרים ובאחר שנאמר בפרנסים קול ובשוטרים קול ובשניהם קול ומה ת"ל קול ומה ת"ל

נא בשוטרים ובאחר שנאמר בפרנסים קול ובשוטרים קול ובשניהם קול ומה ת"ל קול ומה ת"ל

נב בשוטרים ובאחר שנאמר בפרנסים קול ובשוטרים קול ובשניהם קול ומה ת"ל קול ומה ת"ל

נג בשוטרים ובאחר שנאמר בפרנסים קול ובשוטרים קול ובשניהם קול ומה ת"ל קול ומה ת"ל

נד בשוטרים ובאחר שנאמר בפרנסים קול ובשוטרים קול ובשניהם קול ומה ת"ל קול ומה ת"ל

נה בשוטרים ובאחר שנאמר בפרנסים קול ובשוטרים קול ובשניהם קול ומה ת"ל קול ומה ת"ל

נו בשוטרים ובאחר שנאמר בפרנסים קול ובשוטרים קול ובשניהם קול ומה ת"ל קול ומה ת"ל

נז בשוטרים ובאחר שנאמר בפרנסים קול ובשוטרים קול ובשניהם קול ומה ת"ל קול ומה ת"ל

נח בשוטרים ובאחר שנאמר בפרנסים קול ובשוטרים קול ובשניהם קול ומה ת"ל קול ומה ת"ל

נט בשוטרים ובאחר שנאמר בפרנסים קול ובשוטרים קול ובשניהם קול ומה ת"ל קול ומה ת"ל

ס בשוטרים ובאחר שנאמר בפרנסים קול ובשוטרים קול ובשניהם קול ומה ת"ל קול ומה ת"ל

סא בשוטרים ובאחר שנאמר בפרנסים קול ובשוטרים קול ובשניהם קול ומה ת"ל קול ומה ת"ל

סב בשוטרים ובאחר שנאמר בפרנסים קול ובשוטרים קול ובשניהם קול ומה ת"ל קול ומה ת"ל

סג בשוטרים ובאחר שנאמר בפרנסים קול ובשוטרים קול ובשניהם קול ומה ת"ל קול ומה ת"ל

סד בשוטרים ובאחר שנאמר בפרנסים קול ובשוטרים קול ובשניהם קול ומה ת"ל קול ומה ת"ל

סה בשוטרים ובאחר שנאמר בפרנסים קול ובשוטרים קול ובשניהם קול ומה ת"ל קול ומה ת"ל

סו בשוטרים ובאחר שנאמר בפרנסים קול ובשוטרים קול ובשניהם קול ומה ת"ל קול ומה ת"ל

סז בשוטרים ובאחר שנאמר בפרנסים קול ובשוטרים קול ובשניהם קול ומה ת"ל קול ומה ת"ל

סח בשוטרים ובאחר שנאמר בפרנסים קול ובשוטרים קול ובשניהם קול ומה ת"ל קול ומה ת"ל

סט בשוטרים ובאחר שנאמר בפרנסים קול ובשוטרים קול ובשניהם קול ומה ת"ל קול ומה ת"ל

ע בשוטרים ובאחר שנאמר בפרנסים קול ובשוטרים קול ובשניהם קול ומה ת"ל קול ומה ת"ל

עא בשוטרים ובאחר שנאמר בפרנסים קול ובשוטרים קול ובשניהם קול ומה ת"ל קול ומה ת"ל

עב בשוטרים ובאחר שנאמר בפרנסים קול ובשוטרים קול ובשניהם קול ומה ת"ל קול ומה ת"ל

עג בשוטרים ובאחר שנאמר בפרנסים קול ובשוטרים קול ובשניהם קול ומה ת"ל קול ומה ת"ל

עד בשוטרים ובאחר שנאמר בפרנסים קול ובשוטרים קול ובשניהם קול ומה ת"ל קול ומה ת"ל

עה בשוטרים ובאחר שנאמר בפרנסים קול ובשוטרים קול ובשניהם קול ומה ת"ל קול ומה ת"ל

עו בשוטרים ובאחר שנאמר בפרנסים קול ובשוטרים קול ובשניהם קול ומה ת"ל קול ומה ת"ל

עז בשוטרים ובאחר שנאמר בפרנסים קול ובשוטרים קול ובשניהם קול ומה ת"ל קול ומה ת"ל

עח בשוטרים ובאחר שנאמר בפרנסים קול ובשוטרים קול ובשניהם קול ומה ת"ל קול ומה ת"ל

עט בשוטרים ובאחר שנאמר בפרנסים קול ובשוטרים קול ובשניהם קול ומה ת"ל קול ומה ת"ל

פ בשוטרים ובאחר שנאמר בפרנסים קול ובשוטרים קול ובשניהם קול ומה ת"ל קול ומה ת"ל

פא בשוטרים ובאחר שנאמר בפרנסים קול ובשוטרים קול ובשניהם קול ומה ת"ל קול ומה ת"ל

פב בשוטרים ובאחר שנאמר בפרנסים קול ובשוטרים קול ובשניהם קול ומה ת"ל קול ומה ת"ל

פג בשוטרים ובאחר שנאמר בפרנסים קול ובשוטרים קול ובשניהם קול ומה ת"ל קול ומה ת"ל

פד בשוטרים ובאחר שנאמר בפרנסים קול ובשוטרים קול ובשניהם קול ומה ת"ל קול ומה ת"ל

פה בשוטרים ובאחר שנאמר בפרנסים קול ובשוטרים קול ובשניהם קול ומה ת"ל קול ומה ת"ל

פו בשוטרים ובאחר שנאמר בפרנסים קול ובשוטרים קול ובשניהם קול ומה ת"ל קול ומה ת"ל

פז בשוטרים ובאחר שנאמר בפרנסים קול ובשוטרים קול ובשניהם קול ומה ת"ל קול ומה ת"ל

פח בשוטרים ובאחר שנאמר בפרנסים קול ובשוטרים קול ובשניהם קול ומה ת"ל קול ומה ת"ל

פט בשוטרים ובאחר שנאמר בפרנסים קול ובשוטרים קול ובשניהם קול ומה ת"ל קול ומה ת"ל

צ בשוטרים ובאחר שנאמר בפרנסים קול ובשוטרים קול ובשניהם קול ומה ת"ל קול ומה ת"ל

צא בשוטרים ובאחר שנאמר בפרנסים קול ובשוטרים קול ובשניהם קול ומה ת"ל קול ומה ת"ל

צב בשוטרים ובאחר שנאמר בפרנסים קול ובשוטרים קול ובשניהם קול ומה ת"ל קול ומה ת"ל

צג בשוטרים ובאחר שנאמר בפרנסים קול ובשוטרים קול ובשניהם קול ומה ת"ל קול ומה ת"ל

צד בשוטרים ובאחר שנאמר בפרנסים קול ובשוטרים קול ובשניהם קול ומה ת"ל קול ומה ת"ל

צה בשוטרים ובאחר שנאמר בפרנסים קול ובשוטרים קול ובשניהם קול ומה ת"ל קול ומה ת"ל

צו בשוטרים ובאחר שנאמר בפרנסים קול ובשוטרים קול ובשניהם קול ומה ת"ל קול ומה ת"ל

צז בשוטרים ובאחר שנאמר בפרנסים קול ובשוטרים קול ובשניהם קול ומה ת"ל קול ומה ת"ל

צח בשוטרים ובאחר שנאמר בפרנסים קול ובשוטרים קול ובשניהם קול ומה ת"ל קול ומה ת"ל

צט בשוטרים ובאחר שנאמר בפרנסים קול ובשוטרים קול ובשניהם קול ומה ת"ל קול ומה ת"ל

ק בשוטרים ובאחר שנאמר בפרנסים קול ובשוטרים קול ובשניהם קול ומה ת"ל קול ומה ת"ל

פה יצירה ושאה זיוון כמו אחיו של יבם ולכן אנחנו שאים הנשל
איחזור לשורש למשלה כמו בחליצה שאין ליבם שוד מה זיקה ומכלפו
הוא סוד מכלפה ובכיפור היא שולה לבית אימ' כידוע לכן אין
צריך לנו מנשל ואחרבה הלובאו שבר .. ולמשלה כאחרון ויעקב
איש כם נב' ג' פעמים אדנות שולה קצה זהו והבריח מבריח מקה
הקצה ועד הקצה שהוא מן השולם ועד השולם .. האדם כשולה
לקרוא בקורה צריך לסמוך שכי ידיו בשבי שמודי סב' ולבוין בשם
אהיה מיודין ששולה קסא כידוע ובשם אהיה מההין ששולה קנא
סך הכל שיב' ופח אוכיות מהשם כידוע ושלשה שם עב' עב' ראשון
מיודין עב' שני סג' עם י' אוכיותיו עב' ג' מה' עם כו' משם ההויה
שולה עא' וא' איש יוכר בסג' הרי עב' כל זה כונה להמתיק מלכות
שיהיה לה הכנה לשלוב ובשיסיר הידים צריך שיסיר הרי שמש
החילה כרי להגביר היר ימין .. כבר ירעת שבאדם יש חמשה
מוצאות שיוצאים מהם האוכיות ואלו הם אחה"ע ניכ"ק רטלנב זסטרץ בחמ
צריך לדע למשלה כאצלות מה הם אכל הכוונה ששלשה מהם אהיה מיו
וההין ואלפין ושני אלהים אחה"ע הוא פד' כא' פעמים אהיה באוכיות
שמכה אהיה כאהיה ובלט ויוצא אלו אהיה והוא ג' מהצדיק ישנון
ויור הרי ם והצ' בששים הרי שם קנא .. ניכ"ק שולה קלג' הנון שולה קו
ומהנון יש יור ויש שט ואוין הרי כח ושלשה מאוכיות נון ושלשה מיור
ושט ווין הרי קלג' בשים של ניכ"ק חך הרי שם קסא .. רטלנב שולה כלג
צ' קהך המיר גומלם והנה הכמ' כא פעמים כמ' שולה הכ' מהכמ' ב
כנכל לעשות ואו דליב הם ר' ונב' שלשה ווין הרי כח הרי כמח ושם
מה' הרי כשג' בשים שם יה הרי הקח וזהו אחוריים קרמה .. ושסרץ לא
מצאתו כתוב בומ"ר עולה קסח אלו המילואיין של עב' סג' מה' כן שולה
קכח הפ' שמונים וששים יור ואו וכמ' הרי קיו לפעמים ערא שם אלה
פה הרי ר' קב' יש ר' מר' אוכיות וג' מיור ואו כמ' והכולל הרי קכח והפ'
שם אלהים פה' ‖ אלפא ביתא ‖ אט' כח גז' דו יצ' כמ' לע' מס' קן כמ'
שן הם .. וצריך אבה לרעת שהמצח של אא' הם רחמים לעמרי כי הוא כח
להכניע כל הקליפות ומזא משם הבעדרוכם וזהו סוד מצח אשה וונה כרי
לעשות מוחים לזעיר החצי יסוד ומלכות שבחכמה נכנס יסוד חכמה

נמצא בסא
זסשרץ הוא סוד מ'
דמנצ"כך הא' סומה
הוא הר' וציור מ'
הוא ג' שולה הרנג
עם הסולל בימנו
זסשרץ

שאמור צאתך הרי״ו אחרת ויביון האוכיוב בנקודתם בקריאתם כזה עש״
ציי׳ והנה הפס הזה שלה הקי׳ כמנין ליליב לומ׳ לך שבבוחו לא ישלוט
שלו ליליב וכן ליליב שלה פב׳ היינו מיפי הזרע הנמשלים למיפי הלחם
שב׳ מיני מיפין יש מיפי המוח מיפי דאוריי״ב מיפי דנהמא כרפי׳ בזוהר פ׳
פנחס רמ״ד ברעי׳ מהימנ׳ .. הנודר ואינו מקיים נדרם שאוכו מלאך בעמד
על אוהה מצה שנדר להיוכו גרוע שביון שאמ׳ אשעש דבר פלוני הרי עמד עליו
מלאך אחד והמלאך שומר ומצפה מכי ישלים נדרו כדי שתגמר בוחניבו
וכיקונו לכן צריך לבל יאחר ויוכר טוב שלא ידור שלא שיאמ׳ הרי זאת
בפרושש בבקל נבינבה קודם נדרה .. מטאת האדם הם קרושים קרעי
לנשמש עד׳ מחלליה מוב יומב שעושש בקדושש חלל וקרע כמו כן בנשמש
והבשוב שבאדם שושש חוזר וקופר הקרעים וזהו בשוב שאבים וחוזרים
בחלקים להדבק יחד כאחד וכמו שהאדם כשרושש קרע בבגדיו הבקל ומיד
פושטו וקופרו או מטיל בנטלאי כמו כן ראוי לאדם שיתפור קרעי בנשמש
ולא יתרשל כמו שאינו מתרשל בבגדיו אם הם קרועים להקנם או בחוליו
לבקש רופא כך יבקש תרופה לנפשו .. לכאב השינים יאמ׳ שומר כל שצמוקיו
אחד מהנה לא נשמה .. שו׳ אל קארח מסוגל לכאב השינים שיחכך בו ..
המשמש פנים באחור נדרם שבניו יצאו מהופכי רגל אויר .. הדר בין
הכבשים אינו ניזוק לשלם מפני שהשער למשלה והדר בין העיזים אפי׳ יהיו לו
כמה קמישוב סופו ליזוק מהעיזים שהשער למשש ושעירים ירקרו .. אם
ביט הוא מסוגל לשמירה ומקורו כי כי חשק ואפלטהו ושלה בגמי׳ כא׳ כמנין
אהיה ושמשבי כי זה היה מזכיר מרעה כשהיה נכנס לפני פרעה ובא׳ בש
הוא שמן והוא מתכמש .. סור הכבלה בורא פרי הנפש מלבוב כאלי׳ בדא
שני בשמים בבריאש ברא מאורי האשבינה המבריל בין קדש לחול הכבלה
הקליפה והחול מהקודש בשאיה הרי ל׳ שלמוב אביע׳ וצריך להריח ג׳ פעמים
בנפש רוח נשמה .. חמורו של׳ פנחס ן׳ יאיר היתה נפש רשע מנולגל ובא
להתקן עי׳ שהיה משמש את החמיר ל׳ פנחס ואם בגלגולה ממש מקבלת שנשי׳
וזהו שאמ׳ בזוהר פ׳ שמיני שנכרך נחש ברגלי רחמרא ונעא מהצער וזה מוכרח
מהצער שהיה לה דאי לא בימי׳ הבי וכי נעשש הבהמש וכי לבהמש יש שכר ושנש
.. ההפרש שיש בין פלוני יש לו חלק לעה׳ הוא מאחר שיכנס לנהינם אח׳ יאכל
חלקו שבעה׳ אבל מזומן לעה׳ הוא מיד יכנס לעה׳ בלא כנים מה נהינם ובנו העה׳ היא
גדולה מכולם .. מי שקם מפני שיבה סופו לבא לידי יראת שמים וזהו מפני
שיבה בקום וב׳ ויראת מאלהיך וקו׳ הקם מפני כא׳ שוראי הוא מפני יראתו של מקום

צריך שבבוין
הוא מפני
יורין לבוין
כי מאיר בסוף
באמלוב

עתיק

ואמעבי שהיו קוראים לאוכן עלם של השרר אוכן שנאחר בקבר מכל הנוף
בבגל רמאש ושאלבי עליו היכן הוא מקומו ואמרו שהוא בראש כנחש פי שהעלם
היה הוא בראש וכן אמרו הנבעיים שאין בראש יוכר רק מהמקום לפי שהידים
הם מוכנות להגן עליו ואין יוכר קשה מהמואחר וזה שלא כדברי רש׳ שכתב
בפי׳ לבראשית רבה שהעלם הזה הוא בין הירכים ואמ׳ רב הונא שמה
שקוראים אוכן רמאש לפי שאוכן עלם הוא רם מכל שאר העלמות אשר בנוף
האדם דבאנא אר״ש אוכן עלם למה נשאר בקיום יוכר מכל העלמות משום
שהוא רם על כל העלמות ואינו חושש מן המזונות לפי שאינו מעונם מעונם המזון
של בני אדם כשאר העלמות ולכן הוא חוק מכל העלמות והוא יהיה עיקר
שהוא כמו השאור לעיסה שהוא נבנה ממנו כלומ׳ הנוף נבנה ממנו ההד בבר
בבגל הארמי כלומ׳ שהנוף בבנו של אוכן עלם שהוא חוק כמו אילי הארץ אשר
הוא רם על כל העלמות ורש׳ חובר שפי׳ הארמי הוא מלשון רמאי לפי שאמ׳ הכתוב
בה מפרן ארם אחוב לבן הארמי וכמו שהאחרים הם רמאים כן זה ווהו ובאנא
אר״ש הוא רמאי ומעולם רמאי ושכן יצר הרע שהוא רמאי ההד בבר בבגל
הארמי נרמא רמאה מפרן ארם מלמד רמאין כמו ששנינו פרנא דבורי
שר״ל צמד והיינו מעולם רמאי אחוב לבן אחוב יצר הרע הארמי ואת״ה ולא
זה מעירי בזמן הבחייה ואז אין יצר הרע אכ״ מאי אחוב לבן ובירך כי גם באוכן
זמן יש יצר הרע כמו ששנינו בתחלה שהיה האדם מנוול בחטאות בזה
העולם נקר לוט לעבד לבא שלא יהיה האדם מנוול כמו שרוחן ומעבל
מעאומבו נקר לבן ועבז עבפ אין יצר הרע בטל מן העולם ואב אעפי
שגם יצר הרע אינו שולט באדם אמ׳ בא ורמאש שהוא שולט אז באדם
שכן העמדנו במבנים שבני בנוב לוט הם שבני כחוב הנוף המעוררוב
ליצר הרע עבשיו שאינו מנוול כב׳ ונטבל מלבלובו נקר לבן ואוהן שבני בנוב
אינן בטלות ממש ההד ולבן שבני בנוב׳ אמ׳ ר׳ יוסי כן הוא האמת כי אוכם
שבני בנוב הם כנגד אלו השם בנוב שכן כתי׳ שם בבירה ולעירה והכא כבי
גדולה וקטנה ואמ׳ ר׳ יוסי עם היוב כי אמרבי כי כן האמת ששבני בנוב לבן
מורה עליהם עבז אינן בכח לעשות רע ולהבעורר ליצר הרע במתחלק משאר
דבבי שם הגדולה לאה כלומ׳ שהיא לאב מבחה ומרשעבה ושם הקטנה רחל
שאין בה כח המבעורר כרא ובחל לפני גוזזיה נאלמה כלומ׳ שלאב מורה עלה
שמה ממש ורחל יען היא כמו רחל העומדת לפני הגוזזים׳ ורב הונא סובר
כי לא לבד הבנוב נתלש כחם כי אם גם היצר הרע ושבני בנוכן מתחלפים
מכמוב שהיו בראשונה בתחלה לוט שהוא הרגום מקולל מנוול עבשיו לבן
מלבן כלומ׳ שאינו מקולל ומנוול בעוולו כבראשונה ראייה שבנוכן בתחלה
שבני בנוכן חזקים כל א׳ וא׳ בבחה ועבשיו שם הגדולה לאב דהיינו לאב בלא כח
לאב בלי חזק לאב ממנשון הראשונים והקטנה רחל הרקאמרן שהיא כמו רחל

ולא

[illegible] שאין לו כאב אין לנפשו אבלות זהו למי שעשוקין אינם חקוקים על עצמותיו
אבל הרשעים כל זמן שעשוקין חקוקים הוא מתאבל וכן בצדיק כאשר נכרב בגמר
צריך להחלץ העצמות כמו שנ׳ ועצמותיך יחלץ עתה שזכיותיו רשומים על עצמותיו ישעו׳ נח׳ יא׳
אינו צריך יוכר ואוכו רשע שעשוקין חקוקים על עצמותיו הקול יוצא ומכריז [illegible]
עצמותיו של פלו׳ והוא בידו והעמידו החברים כי הנשמות הן הן המקום בעולם
ודינם העמידו עליהם מאדי מכנ׳ שנשמתם נשרפת ונעשת אפר תחת כפות
הצדיקים ובאו זה אש נשרפים באש הכסא שנ׳ כרמ״יה שביבין רי נור גלגלוהי דניאל ז׳ נ׳
נור דולק ונהר של אש נמשך ויוצא מלפניו ונשמתם של הצדיקים עובלים ונוהרים
באוכו נהר ונשמות הרשעים נידונים בו ונבערים לפטו כקש לפטו אש וזהו אוכלת
אש שיאמר שנשאת נשמתו שהיא אש קש ונשרפת באש שיוצא מן אוכו
שזהו אוכל אש אוכלת אש זה׳ אם יהוה הוא השמש נקרבים [illegible] נרתק שלו הוא
שם אדם וזהו מוד שהעמידו בשלהמשנש שלעבירו לבא מוציא חמה מערבקא נ׳
צדיקים [illegible] מתרפאים בה ורשעים נידונים בה ומחזיר הכסא שלהדין
יען יש שכי כסאות כסא דין וכסא רחמים לכן הכסא של הדין היה יורד ארץ
של אש לאכול הקרבנות שממונים על כל אבר שיש לאדם אשר חטא בו מחבל ק
קטיגור כמו שהעמידו הדבר מאדי מכנ׳ עשן עבירה א׳ קנה קטיגור א׳ ומיד
ומיד שיורד יורד אש של גבה ושורק לאוכם איברים ופרדים ואמורים של פרים
וכבשים ועקודים ושיזים׳ יהוה שיורד כאריה של אש לשרוק אוכם נשרפים
איברים שלהם נשרפים בו מחבלים שממונים עליהם ונשרפים עונה שלישראל
שהם איברי השכינה ולכן נשרפים עונותיהם באוכו אש כדי שיאמרו איברים
נקיים לשכינה באוכו זמן החיות נקרבים אשר שהם ממונים על המצבת שהאדם עשן
שהם כסא הרחמים שהיא קשובה אימא שלמה ובמה מתקרבת בשם יהוה שנכנס
בהם באוכם החיות ולכן נאמ׳ קרבן ליהוה שאין מי שיוכל לקרב חילין וימודין ל
להכנס שלום ביניהם אלא שמו שקרב בשמו מים לאש ואינו מכבה זה לזה ומקריב
רוח לעפר ואינו מפריד להם כי הימודות הם ד׳ אש מים עפר רוח והוא יב׳ מאמים
שלום ביניהם כי עם היות כי מעבע המים לכבת אבת באש מתקרבים זה לזה
והם בשלום וכן עבע הרוח לפזר אבת העפר ועתה שמו יב׳ מאמים שלום ביניהם
באוכו זמן החיות נקרבים שהם ממונים על הזכיות כמו שאמר ואוכם החיות
הם שלמים והימודות נב׳ ונקראים קדשים שאין עמאים ביניהם ועוד שלמים
זו ה׳ אחרונה שהיא שלימות של עמוד האמצעי שהוא שם יהוה והוא אמצעי בכל
ההויות שכלולים לשש קצות שלו שהם שש ספירות כי ידוע כי הוא גוף קדוש וכל קצה
קצות שהם הזרועות והירכים והגוף והבריה ומוד הדבר חכם רום ופנה למעלה
ביה׳ לימין החסד בה׳ לשמאל הגבורה וה׳ בעמוד האמצעי יוה׳ בנצח והוד הי׳ בימוד
ויה׳ האילן שאוחז אבן כולם הוא בקשרת עץ האיים עץ פרי עשה פרי ולכן מקום שיפול

הפרים והכבשים
ה׳ האמורים

הש

מרכבה אמצעית ונקבה ר׳ חיות אל מרכבה אליאיר וכולם ע״ב והם מלאות עינים כיינו
ונקבה כמו אמצאר אחב״ כגוון זה סביב לארבעתן יהוה יהוה יהוה אהם ר׳ אוכיות כל
אם הרי יב״ ומאדי אל קומה אהם שמרים בקומה בקמלה הם ראומים בהם באי יה
מקום אלא כל הכורע כורע בברוך וכל הזוקף זוקף באם נמצא איש ר׳ זקיפות ור׳ כריעות
הרי הוא רומז באלה הזקיפות והכריעות אהוא מוליך ומביא למי אל ר׳ רוחות בשלם אלו
מעלה ומוריד למי אהאמים והארץ אלו והם אש קצות אמים וארץ ור׳ רוחות בשלם
כנגד ג׳ ברכות ראשונות וג׳ ברכות אחרונות הרי אש ובשעש אלום יא ר׳ כריעה וזקיפה
לצד אמאל וכריעה וזקיפה לימין וזהו אאמרו ז״ל נותן אלום לאמאלו וימינו לאמאל רבו
ולימין רבו הרי הם אנים עשר בין כריעות וזקיפות ובהם עב״ עינים ו׳ כריעות והיינו
אבת קמלה ראש והודאש קמלה ראש ובשעש אלום כריעה לימין וכריעה לאמאל הרי אש
יא בהם חי׳ נענושים ג׳ בכל פעם והיינו ראש ונוף וזנב אצריך לברוע בחי׳ חולות שלום
עב״ באלו העב״ שנים אל הקבה מאירים עב״ כנפים ואבינו שמרה עליהם ונקראת
שמירה אבראשונה היתה נפולה וצריך להשמירה באם יהוה בחי׳ שלמים ובר׳ זקיפו
באש ברכות אהוא קב״ כלול אש ברכות ראשונות וג׳ אחרונות וצריך לברוע בחי׳ שלמי
וזהו ו׳ הו׳ הא׳ כל הכורע כורע בברוך והו׳ הב׳ כל הזוקף זוקף באם אהם עמוד האמצעי
וצריך והיינו ו׳ ו׳ ואו שלמי הוא בן יה׳ והם רמוזים בויסע ויבא ויט אנעשה מהג׳ אם והו
אהם אני ווין וה׳ הוא ו׳ הראשונה אוחז בזקיפה והאניה בכריעה וכולם שלים חי׳ ברכות
אל הקמלה ר׳ כריעות בארני ר׳ זקיפות ביהוה שמור האמצעי והאבינו וחי׳ השלמים קוא
אוכם וזהו יאהרונהי אמן בכל ברכה מחי׳ ברכות חי׳ פעמים יהוה הם עב״ שנים כי
האם הוא ר׳ אוכיות אהם חי׳ פעמים ר׳ הם עב״ אמאירים בעב״ כנפים אהם חי׳ פעמים יהוה
ו׳ וסוד הדבר ונביהן ונובה להם ונביהן הם הכנפים ונובה להם הם הפנים ונקבה אהם
עליהם הם מלאות עינים סביב לארבעתן כולם מרובעות וכולם אחת ע׳ עמתין לבורה
והנה הכנפים הם ארני הפנים הם יהוה השנים הם אהיה ושלים בחשבון הקבה אהוא
יבק״ הם ארני הוא במעשה יהוה הוא ברבור אהיה במחשבה ובכל עין ועין אישר נגדל
ירא ו׳ בינוני וב׳ פרקין בגדל הם יד לקבל חוטמא ו׳ לקבל ב׳ נוקבי חוטמא ו׳ וסלקין
יהוה זהו הלאון אמצאבי ולרעבי כי כך הוא הלאון אישר נגדל יד א ו׳ בינוני ב׳ פ
פרקין בגדל הם יד והפ״ אישר נגדל אהוא יד אהרי יוד היא ו׳ ר׳ הו׳ היא בינוני
כלומ אצבע הגדל אהוא בינוני ואינו ארוך כמו האחרים חזר להיות ו׳ אהוא אני
אוכיות כנגד אני פרקים אב״ נסיר הואו יאאר יד ואחב״ כעשה א אהוא ואו אמצע
ו׳ מבאן ו׳ מבאן אהם אני יודין וואו הו׳ הוא כנגד החוטם ואני יודין הם כנגד
אני נקבי החוטם ושלים יהוה אבן אוב א אהיא אני יודין וואו שלים כו׳ כמנין יהוה
ו׳ יצר יא בו ו׳ יי צר כלומ צר אשור כל מדה ומדה אני יודין ו׳ אהוא יהוה בכוונה
אבכל מקום ממאלבו בכל אבר ואבר כל אבר כגון יפרוש כנפין יקחהו יאאהו על
אברתו ופי אברתו הוא מלאון אבר הכוונה איזלך בכל המרכבה אאין אוכו אבר
בריוקנו ובכל מקום נמצא הוא כלומ אם זה כמו אאמ למעלה להורי ע׳ אהוא חי׳

ו׳ וכל הברכות
אמצעות שלים
ו׳ ברכות אל הקמלה
ו׳ אב׳ וכל הגוון
ל ויסע ויבא ויט
שלים חי׳ ברכות
ל הקמלה

לכל

האמוש אדם הקדושים אשר בשלם כי הם רצן המעשש דשו כי קול מקולות
השלוטים בנודע אנא קול ה' על המים קול ה' חוצב וה' אדם קולות ירמים קולות עליוני
נקשורי דבר מלמעלה למעש אנו אמרו בעיטים פקוחות היינו אמענו נלגל אדיב
מסבב מלמעלה לבמה צדדים וקול נעים נקשורי ואומ' שרו ישיטים המאוקעים
באיש אשר בחורי עיניהם יש איש ואינם יודעים ולא מסקבלים ולא רואים אזניהם
אטומות לבם כבד ואינם יודעים הקדה שומרת לפניהם ואינם מאזינים
ולא יודעים במה מסקבלים רואים והם שרים אמינם רואים כלומ' עינים להם
ולא יראו הקדה מרימה קולות ואומרת הסקבלו הטפשים פקחו עיניכם וקדשו
כי אקם אין בכם מי אישניח ואין מי אישש אוזנו שר מקי קהיו בקוף חושך רצנכם
הנשמי אסקבלו לרעת ויתולה לכם האור אמאירים הדברים אל הקדה וקדשו
עניין מעשש זה אשאה יעקב אהם חושבים אהוא ככה כמו אבקו ונרגש
אשש קחבלה לקחת ממונו אל לבן ואין הדבר כן אלא כאשר יעקב השלם [illegible]
מארץ ישראל לרשות אחרת בתוך דרגין אוחרנין אהם הכברים החיצונים הוסח
לרחות אם כולם ובירר חלק ונחלקו מתוך החיצון החכמש אהוא מקל לבנש
הרומה אל הלבן השלוטי וכבר לו ליוצרו כראי דהיינו מלק לבנש כמו אמרנו לא
זהו מרת החסד אהוא צד ימין אמין כו יובא כי אם כלו לחוק גמורה ולא ו
ונרמון היינו מרת האורם אהיא צד אמצא באופן אכבד לקונו כאשר היה
שומר בתוך רשות אל זר על מעשש זה אעשש בכי לא עתה אהוא ברשות אלב
יבא יעקב ולא עתה פנו יחדו כי הוא לקח הלובן עם היוקו ברשות אחר ..
ובאו ב' מעשש אעשש יעקב אומרת התוספתא קוטרא דקוטרא דביא כלומ'
אהקטיר וקשר הקשר הטהור והיה עולה לפנים לפנים עד אהקליפות
אאומ' לא מצאו מקום בית מעשב אוכו מקום אהם כו אינו מקום לא נמצא לא
למעלה ולא למעש אאפ' בשלמות לא מצא מקום נאבד מהכל וכן נקרא אבדון
אהוא אבדון מהכל אבן סמאל איצא מהיקון חוזק יצחק הוא אבדון ומעק הוא
הנקבה אלו והיא היא נחש הקדמוני והיא היא אשר זנונים אנ' רגליה יורדות מות
אגרמה מיהה לשלם כנודע כי נחש הקדמוני אפקה אבן חוה ומרוב זנוקה נסכי
היא נקבה היא מזיע ועושש מעשש כמו איש נאים אבאוה זו על זו ולהן נקר' זנונים
אעם הזכר המפקה אוכו נעשה נקבה מקוצעה ועם הנקב המפקה אוכה נעשה
באיש נקר זהו זנונים אנים ואלו האנים אהם הזכר והנקבה אמעו חוזק הדמנו
אל המלך הסוד והסקר הסקום העליוני אהוא עמון מהכל עמון ממחאבה
והדהורי בני אדם והוא מי אנמשך אחר אלו הקליפות אהם אבדון ומות
נאבד מהכל כי אלו הם בבקש ממש לגמרי מהמדות הקדושה כי קדושה ואמ'
ואקם הרבקים וגו' חיים כלכם היום וכן במרת הזכר הקדוש הוא מקום השנגנו
האמצעי אבו ההעמש והקיום ואלו הם אבדון ומות זה הסך זה בכל עבליה לאיש
אלם כיעקב אשלה מאם ולא נחאבו עיני בהם וזכה להקרב באמת אהוא חוקם
אל המלך הקדוש אנ' הקן אמת ליעקב ולא באוקו כיבוי איש לאלו .. כא ורמש הסקום

הנוי' בקלמוד ב
המסלמות זו ב

קסב

כלומ' אשריו
לו ליעקב וכ'
אז יהיה הפ'
ראוי להחזיקלו
עובה ליעקב

אם בשביל הדבר לא יחוש האדון שהרי אני שמעתי כמה פור הקורה ואני יכול
לעמוד בהם ולעמוד עם ה׳ אלעזר ולהקביל פניו ולהביץ דבריו ולסבר בהם סבר
ועתה שמעתי פור פסוק זה שאומ׳ את קרבני לחמי לאשי וגו׳ ואמרו שפי׳ הפסוק הוא
את קרבני זה קרבן בשר שנקרב לכפר על הבשר והדם בא לכפר על הדם ומה
שמכפר הבשר על הבשר ולא הדם על הבשר לפי שכל קרבנות העולם אינם מקרבי
אלא מן הבשר לפי שהבשר חטא יבא הבשר לכפר עליו ונדם שהוא הנפש יכפר על
הנפש אלא שעכ״ז שמעתי מקשים אם האדם חטא בהמה מה חטאת שאמ׳ הקב״ה
אדם כי יקריב מכם קרבן יהיה מן הבהמה ולמה אלא הקב״ה עשה רוח בני אדם
ורוח הבהמה והפריש זה מן זה ולכן אמ׳ הכתו׳ רוח בני האדם העולה היא למעלה
ורוח הבהמה היוררת למטה לפי שנתפרשו זה מזה ודאי ובהיות כן היה אסור באכילת
בשר כי רוח האדם ורוח הבהמה היו מעשייה השי״ת ולכן קדם שחטא אדם הראש׳
מה כתי׳ ויאמ׳ אלהים הנה לכם את כל עשב זורע זרע וגו׳ וכתי׳ לכם יהיה לאכלה ולא
יוכר כיון שחטא ויצר הרע נשתאב בגופו ובכל אותם הקולרות שלו יען לא היה במה
לכפר להם עשב בהם דין אחכ״ באנה ודאי שהרי הגוף נבנה ממקום מעשב יצר הרע
כ״ה לפקח חטאת רוב אקריב קרבן כמו שהקריב אדם הראשון מה כתי׳ וירח
ה׳ את ריח הניחוח וגו׳ וסמך אליו ויאמ׳ ה׳ אלקלא אוסיף לקלל עוד את האדם כי יצר
לב האדם רע מנעוריו מה קשר יש לזה עם זה אלא אמ׳ הקב״ה מכאן ולהלאה הואיל
והגוף נשאב מאותו יצר הרע יתענג הגוף כמה שראוי לו הוא בשר יתענג בבשר
ומוכר לו לאכול בשר כירק עשב נכתי לכם את כל כלומ׳ שהוא מוכר לכם ירק עשב כן
יהיה מוכר הכל ובאשר אוכל הבשר מאותו בשר נתענג הבשר שלו ונתערב זה
בזה ונדל הגוף ממנו ומאותו עונג שנתענג הגוף חטא בכמה עונות נמצא כי בשר
הבהמה נדם לו לחטוא אמ׳ הקב״ה יהיה כפרה על הגוף בשר הבהמה לפי שהוא אכל
בשר ונתגדל הגוף ממנו וחטא בו אכ״ יכפר על גופו הבשר של הבהמה והנה מאותו
בשר שאוכל הדם נעשה דם לגוף לכן הדם שנשאר מאותו בשר שאכל לחוץ כלומ׳ שאסור
לאכול הדם ונשאר בחוץ נזדמן לכפר על הדם שנעשה מאותו בשר שלו שנ׳ כי הדם
הוא בנפש יכפר .. כתי׳ את קרבני לחמי לאישי וכתי׳ את קרבנכם שכן כתי׳ את קרבנכם
קרבנכם מה זה בזה שאם אין בהם הפרש יאמ׳ הכל בלשון א׳ אלא ודאי יש הפרש אכ״
מה בין זה לזה אלא קרבני הוא כגון שלמים שבאים על שלום זהו קרבני שמתקרבים
מי שהוא שלום עם היוד האחרונה של שם אדני קרבנכם כגון חטאות ואשמות שבאים
על חטא ואשם לכן אמ׳ הכתו׳ את קרבני דהיינו הבשר שהוא שלמים כמו שאמרנו
ומה שאמ׳ לחמי הוא על הלחם והיין ואפש׳ שרורש מלת לחמי מלשון לחם ומלשון
מלחמה וזהו לחמי לחם והוא מדת הדין הרפה והיין מורה על מדת הדין הקשה
אשר היא לחמה על ישראל מצד העונות וצריך לבסמם: ריח זה קטורת .. ניחוחי זה
נחת רוח שעשה הכהן בבוונתו שמתכוין להקריב שם הקורש ולחברם כראוי והלוים

ואלו כן היה רחבה והקפתו שלושה הוה כי היה את היסוד של שבה
ערב מלאכה שחבה שלושה לו ביטה שהקפתו ערוחב ולה מיסוד הוא ע
בו ואין לה למותין כך הדרה שמר ופולש מיסוד .. אלו מי שה ובהיש
כלי א .. השם כי יסוד ביש מלאכתם מעות אלו ויסוד של הדוד נעשה
ואחשה עקדוך בגן הדש יכרה כלי ובי ה נבדוך בגן ושבש לה
חלנים נושבו אלו כלי מלאכה ושבוך אחת ושל כולל חמשה חצי
בן שאר ויכן יהוה את הלש שלש אמות אשתן בה טיה יכירה ורע אי
נעשה שהוי כי הוא שחצו ביטה אלה ואשם עבלו החצרים ויצאו הנחושת
.. ואחשה עקדוך בגן הדש כלים ופרשה ויצאו שהוד ועבלו ביסוד
נעשה אלה חלק ביסוד טיה וכן שיסוד ביטה נעלו ושחלק אחת שהוא כלי ויסוד
כי טיה היסוד אלה חלק אחד שהשם שלשת חלנים בו נושבו אלו
בן שאר ויכן הר יד שהשל הוד עבדה כי טיה הכלי שחלק יסוד של טיה
חלנים לשלשת חלוקים מלא בחצי אשם שלשת חלנים נושבו נצח חצי חכיש
נעלה תחלה אחת נצח נעלה ונצח אלו נחשה ביש וחכשה ביטה
בעלה תחלה אחת נצח נעלה ונצח אלו שר הוד אלה ושבי שלוך כשר אלו הי
ושוכי יהוה והם לשלשה שבאים לבשוך בה יכון כי שלה שאו שלה
שלו אחת עבלו בשאר ביאשם שיסוד ויהו ושבי אלו אלו ושוכי את
ובכן יושב בשאר שהם שהם חכשה ביש אלו לי שיך שבדים ושוכי
יכול יסוד ביטה לעבלה פי החכשה ביטה אלו הם שחשבה נשאר ו
אלו אלו ושוכיה ושאר חכשה ביטה אל אחת בנצח הוד אלה הייבה כי ביש
ובעלו חמשה תפרים אל אחת ואחשה אל שוכיה עבלו ויצאו כלים
נעלה אלו אלו ושוכיה ושאר חכשה ביטה אל אחת בנצח הוד אלה הייבה כי ביש
ובעלו חמשה תפרים אל אחת ואחשה אל שוכיה עבלו ויצאו כלים
נעלה אלו אלו ושוכיה ושאר חכשה ביטה אל אחת בנצח הוד אלה הייבה כי ביש
ובעלו חמשה תפרים אל אחת ואחשה אל שוכיה עבלו ויצאו כלים

מִסַּפְרֵי דִּבְרֵי חֲכָמִים

N. 231

390

ונתרצו מהם הלה הקבה לשלוח בנגון מה כבי ויעקב נסעו מבתה ויבן לו כיב

וגו׳ שלכן קרא שם המקום סוכות כיון שנבנו בסוכות הרי נשלם מן המקומות

קיא והקבה שלח בנגון מצרי חלקם מצרים ובשה ... עוד על פסוק בשנור לחרשה

יוסף הכתובים הזה מוקדם לסדר שהיה נכתב ... פקודא זה הוא להבין

עיונין אלחתם

פקודא או היה לשאר בשעה ובכבר השמועה כי הלכו להדרוך בארצם ישמעאל

קיב בשעה הזאת ... עוד נמצא עדאה על פסוק בשבבו בשבבו ישמעאל

ויעשים כמו שנאמר ובולם חוזרים בתשובה אליהם לפי שבאמצעים הכל כמו שנאמר

מדלגין אל ויבא ואריך להכישה וזה לפי שהמקדים הוא פה לסדור עניניהם אלו אחרי

כיום הכתובים כלי להכניע הענין והעלם בסוף החתם

יוסף הכתובים הזה מוקדם לסדר שהיה נכתב ... פקודא זה הוא להבין

עיונין אלחתם

קיא והקבה שלח בנגון מצרי חלקם מצרים ובשה ... עוד על פסוק בשנור לחרשה

ונתרצו מהם הלה הקבה לשלוח בנגון מה כבי ויעקב נסעו מבתה ויבן לו כיב

וגו׳ שלכן קרא שם המקום סוכות כיון שנבנו בסוכות הרי נשלם מן המקומות

קיב בשעה הזאת ... עוד נמצא עדאה על פסוק בשבבו בשבבו ישמעאל

ויעשים כמו שנאמר ובולם חוזרים בתשובה אליהם לפי שבאמצעים הכל כמו שנאמר

מדלגין אל ויבא ואריך להכישה וזה לפי שהמקדים הוא פה לסדור עניניהם אלו אחרי

כיום הכתובים כלי להכניע הענין והעלם בסוף החתם

פקודא או היה לשאר בשעה ובכבר השמועה כי הלכו להדרוך בארצם ישמעאל

קיג בשעה הזאת ... עוד נמצא עדאה על פסוק בשבבו בשבבו ישמעאל

ויעשים כמו שנאמר ובולם חוזרים בתשובה אליהם לפי שבאמצעים הכל כמו שנאמר

מדלגין אל ויבא ואריך להכישה וזה לפי שהמקדים הוא פה לסדור עניניהם אלו אחרי

כיום הכתובים כלי להכניע הענין והעלם בסוף החתם

פקודא זה הוא להבין ... עוד על פסוק בשנור לחרשה

ונתרצו מהם הלה הקבה לשלוח בנגון מה כבי ויעקב נסעו מבתה ויבן לו כיב

וגו׳ שלכן קרא שם המקום סוכות כיון שנבנו בסוכות הרי נשלם מן המקומות

קיד בשעה הזאת ... עוד נמצא עדאה על פסוק בשבבו בשבבו ישמעאל

ויעשים כמו שנאמר ובולם חוזרים בתשובה אליהם לפי שבאמצעים הכל כמו שנאמר

מדלגין אל ויבא ואריך להכישה וזה לפי שהמקדים הוא פה לסדור עניניהם אלו אחרי

כיום הכתובים כלי להכניע הענין והעלם בסוף החתם

פקודא זה הוא להבין ... עוד על פסוק בשנור לחרשה

ונתרצו מהם הלה הקבה לשלוח בנגון מה כבי ויעקב נסעו מבתה ויבן לו כיב

וגו׳ שלכן קרא שם המקום סוכות כיון שנבנו בסוכות הרי נשלם מן המקומות

קטו בשעה הזאת ... עוד נמצא עדאה על פסוק בשבבו בשבבו ישמעאל

ויעשים כמו שנאמר ובולם חוזרים בתשובה אליהם לפי שבאמצעים הכל כמו שנאמר

מדלגין אל ויבא ואריך להכישה וזה לפי שהמקדים הוא פה לסדור עניניהם אלו אחרי

כיום הכתובים כלי להכניע הענין והעלם בסוף החתם

פקודא זה הוא להבין ... עוד על פסוק בשנור לחרשה

ונתרצו מהם הלה הקבה לשלוח בנגון מה כבי ויעקב נסעו מבתה ויבן לו כיב

וגו׳ שלכן קרא שם המקום סוכות כיון שנבנו בסוכות הרי נשלם מן המקומות

קטז בשעה הזאת ... עוד נמצא עדאה על פסוק בשבבו בשבבו ישמעאל

ויעשים כמו שנאמר ובולם חוזרים בתשובה אליהם לפי שבאמצעים הכל כמו שנאמר

מדלגין אל ויבא ואריך להכישה וזה לפי שהמקדים הוא פה לסדור עניניהם אלו אחרי

כיום הכתובים כלי להכניע הענין והעלם בסוף החתם

פקודא זה הוא להבין ... עוד על פסוק בשנור לחרשה

ונתרצו מהם הלה הקבה לשלוח בנגון מה כבי ויעקב נסעו מבתה ויבן לו כיב

וגו׳ שלכן קרא שם המקום סוכות כיון שנבנו בסוכות הרי נשלם מן המקומות

קיח בשעה הזאת ... עוד נמצא עדאה על פסוק בשבבו בשבבו ישמעאל

ויעשים כמו שנאמר ובולם חוזרים בתשובה אליהם לפי שבאמצעים הכל כמו שנאמר

מדלגין אל ויבא ואריך להכישה וזה לפי שהמקדים הוא פה לסדור עניניהם אלו אחרי

כיום הכתובים כלי להכניע הענין והעלם בסוף החתם

פקודא זה הוא להבין ... עוד על פסוק בשנור לחרשה

ונתרצו מהם הלה הקבה לשלוח בנגון מה כבי ויעקב נסעו מבתה ויבן לו כיב

וגו׳ שלכן קרא שם המקום סוכות כיון שנבנו בסוכות הרי נשלם מן המקומות

קיט בשעה הזאת ... עוד נמצא עדאה על פסוק בשבבו בשבבו ישמעאל

ויעשים כמו שנאמר ובולם חוזרים בתשובה אליהם לפי שבאמצעים הכל כמו שנאמר

מדלגין אל ויבא ואריך להכישה וזה לפי שהמקדים הוא פה לסדור עניניהם אלו אחרי

כיום הכתובים כלי להכניע הענין והעלם בסוף החתם

פקודא זה הוא להבין ... עוד על פסוק בשנור לחרשה

ונתרצו מהם הלה הקבה לשלוח בנגון מה כבי ויעקב נסעו מבתה ויבן לו כיב

וגו׳ שלכן קרא שם המקום סוכות כיון שנבנו בסוכות הרי נשלם מן המקומות

קכ בשעה הזאת ... עוד נמצא עדאה על פסוק בשבבו בשבבו ישמעאל

ויעשים כמו שנאמר ובולם חוזרים בתשובה אליהם לפי שבאמצעים הכל כמו שנאמר

מדלגין אל ויבא ואריך להכישה וזה לפי שהמקדים הוא פה לסדור עניניהם אלו אחרי

כיום הכתובים כלי להכניע הענין והעלם בסוף החתם

רמל

אלו נוכרים לו בכר בשם יהוה שהוא כי״הוה אלהינו בכל קראינו אליו כי״ אלה ביהוה הכ״ל הוא
בכר ושם יהוה שהוא משלם הזכר כי האחרים היו משלם בכר אלהיה וזה הוא משלם
הזכר שהוא בקארה אלף מוכבר בכ״ע זאר בכבר זאת ישלוך בשבינתו שהיא נפשיכ
ובה נשמה יכירה שהוא בכר ושם יהוה מתנו רוח אנ׳ ושפכתי אתרוחי על כל בשר והוא
כלול: ספירות מלמעלה למעש כנוון שם השם שהוא: חכמה ה׳ בינה ו׳ כולל שם ספירו
שהם מן מדת החסד שהוא זרוע ימין עד היסוד שהם חנ״ה ה׳ אלבוב ב׳ מן ביהוה
אלהינו הוא בכר על ראשו וזו היא הנשמה שנקוספה ביום שבת ולפי שעלה העלות
מופלא ומבוסה בכבר זה ומתפשט בשם יהוה הוא הנשמה היכירה כסדר הזה ש
שאמרנו שבראשוע הוא שם יה״ה כנו ואח״כ מתפשט בשם זה הכ״ל אל הכבר בכל
השם .. בשבתות ויו״ט אין מתשלה לכולה ולכל המתנים אלו ואין מתשלה לניהנ
שהיא הנקבה הרעה אל סמאל ולא לצבאותיו כי כולם נטמנים מלפני מחנה המלך כמו
שיטמנו אומות העולם לימות המשיח כאשר יגלה אנ׳ ובאו במערות צרים ובנקיקי ישעי׳ ז׳ ט׳
הסלע .. עמדו הקנאין והאמרואין ואמרו רועה נאמן אתה הוא שקול לכל ישראל
כבולם ממולא מכל מדות טובה ודאי כך אוהב אותו אנ׳ אין קדוש כי״הוה אלהינו אתה זוע אמואל ב׳ ג׳
כבר על כל א׳ ואמ׳ ישראל כי אין כלבך אדם שיהיה כבר עליך לא משיח ולא חכם ולא
מבין ולא חסיד ולא נבר ולא כם ולא נקא ולא צדיק ולא מלך אתה הוא בדיוקן הקב״ה
כי אתה בנו והבן הוא בדיוקן אבין כנוון אל ישראל שנאמ׳ בהם בנים אתם לה׳ אלהיכם
לפי שהם כלולים זה יש בו מדת חסידות וזה ירא שמים וזה כם וכ׳ כמו כן אתה כלול
מכולם כי השלמת מלכות אדונך שאין מלכה מכל אלו המלכות אלף אלא נתעטר בה ו״ק
ושבינתו מעלה ומעש בכבר עליון בכל מדה ומדה .. פתח ואמ׳ כנאין ואמוראין
כי כאשר היה קורא לכולם ו״ר״ב כלולים בכל פעם הנאומ׳ להם אני שמלאכי
אתכם בפי הנדיבת שלכם שאתם בנו הנדיבים אברהם יצחק ויעקב אין מי שיכול ל
לשבח אתכם כי אם אדון העולם שאתם הקורה כולה עד אין סוף היא כלויה בכם כמו
אנ׳ בקורה ארו״כה מארץ מדה ורחבה מני ים כמו כן שבח שלכם אבל יקרים בכם איוב יא״ט
מה שנתקנים כי ששמחתי בכתרו של אחי אהרן כמו שהעמדנו הלב ששמח בגדולת
אחיו ילבש אורים ותומים ולבן שמש מעש בכהוע וכנאין ואמוראין דעו כי כל מוסף
שבת ויו״ט כל מוסף שאנו אומרים בו כבר מכאן הם נודעים וכל הקלות ישראל ריח
שלהם הוא בריח מד ולבנה וכל אבקת רוכל בשאר הימים אבל בשבתות ויו״ט [illegible]
מיני בשמים לפי שבי״ט הם עולים יותר מכל אבקת רוכל שנמי בו ויאבק איש ו״ל שהקלב
שהקלה שהיא פנינה נבאבק עמה סמאל לעדוך עמה מלחמה והיאמוצא איזה פנינו
אל עבירה באותו אבק שזה ו״ה עולה עד שמו אבק יעקב ללמד זכות על הקלה בכמו
מחנות אל עונות שהם חבילין מקבלים עמו ללמד זכות עמה ואבק דרדנא אל סמאל
עולה בכמה מחנות אל עונות ללמד עיגור על אותה קלה וזו היא קלה ערבית שנקרא
סולם אל יעקב שבה והנה מלאכי אלהים עולים ויורדים בו דהיינו אלו מעלים העונות
ואלו מורידים זכיות [illegible] ואלו מעלים זכיות ומורידים העונות ומשפילי
אותם בכמה מלחמות שעשים שהם בעלי כרסין במלחמת הכוך עד שנשמע הקול להרים

מחנות אל זכות ללמד

גדולים

והיבמה אליהם הנהנה אם אינה מוחזקת שהיתה מזנה ולא אומרים מחזקין
ואומרים בלבד היו נסתה ה' הנה לדעת אי אתכם ואומרים מחזקין
אי עבדו ה' שהרי כאן אומרים אינה מזנה כי בעון המשפחה מזנה ובזמן שהוא
היה שי' הולך לשם הגליה לשם אינה מזנה אחת אינה מזנה ואין היא הולך
היכך לא אמרינן שלא יהיו ובאבן יהושע היתה הנהנה מזנה ואין זה
אומרים אל ארץ כנען שלא יהיו מזנה אחת אלא שהיא הולכת אחר
מעשה ואין אומרים כן בזמן הזה שאין אנו יודעים מי הוא מזנה ומי
אינה מזנה אבל אומרים שלא יהיו מזנה בעון הגלות ואין אומרים
שלא יהיו מזנה בעון הגלות אלא בזמן שהיו ישראל בארצם ועושים
רצונו של מקום אבל עכשיו שאין ישראל בארצם ואין עושים רצונו של
מקום אין אומרים כן ... ישראל בארצם ועושים רצונו של מקום
אין אומרים כן אלא בזמן שהיו ישראל בארצם ועושים רצונו של מקום
ובזמן שהיו עושים רצונו של מקום היו מזנה אחת אלא שהיא הולכת
אחר בעלה הראשון

ביום
ויהי אחרי הדברים האלה והאלהים נסה את אברהם ויאמר אליו אברהם ויאמר הנני
בימים שהם של
פעם ואחת הוצרך לנסותו ולהראות לעולם
הדברים שנעשו, ועוד שאחרי שכבר הוא מופת גדול בעצמו
כמו שאחרי שהוא נביא ראוי שיעשה לו אות ומופת, ואחרי
כן נתברר בינו ובין עצמו בדברו אל אברהם שכל מה שעשה
ואחר שהוא היה ונבנה כדאיתא בגמרא שהוא לשון הנסיון
בעיר השדים נגיו נשען עקבה וזה הוא שאל השטחה ונגיעה בלשון נקיה
לשון זכר שבכן נודעת אותה אברהם שלא אמר לו שאשר בכתוב בקרה נגיעה בלשון
זכר ישן הוא אצל הנקל והנקל אצל הנשמע הוא כתיב אצל הזכר והנשמע כתיב
היה נתני הזכר היה נתאשבב בקבה כי כל ירא אלהים כיוצא בו כל דבר
נערך עם מה שהוא מדבר בו כאשר היה זכר כאשר היה אצל אשה היה
נקבה ... כאן הכתוב בא לגלות בכל יום מאותם הלו לגלות הענין שעל קבה
אשה הענין שאין להיות ענין התכלית מגעתו של הנסיון שהוא השלמתו ויודע מאחרון
היפוכו שהוא גדול המהלל לו ראשים כאשר אחרי שהוא הכבוד והוא יגלה מאחרון והוא
יום מגעתו שהוא נראה ונשכח ומתוכו נשכחים אחרי שהוא הנסיון
ב ... ואחר כתוכו ואחר הענין הזה שהוא שאחרי שהוא עמדתו ובו ואחרי
אחרי הדבר הזה שאחר שהוא הדבר הזה שהוא עמדתו ובו ואחרי
מעורבב הוא להיות בשעה האלה הדבר היה הכתוב ובשעה אל תעשה ידעתי אחרי
מעורבב הוא שאחר הוא ענין ואחר כאשר אחר הדבר הזה ר יהודה אחר השעה
אחר שהוא הוא ענין ואחר כאשר אחר הדבר הזה ר יהודה אחר השעה
אחר שהוא הוא ענין ואחר כאשר אחר הדבר הזה ר יהודה אחר השעה
יום שהוא שהוא נראה ונשכח ומתוכו נשכחים אחרי שהוא עמדתו ובו ואחרי
הנסיון
יום שהוא שהוא נראה ונשכח ומתוכו נשכחים אחרי שהוא עמדתו ובו ואחרי
היפוכו שהוא גדול המהלל לו ראשים כאשר אחרי שהוא הכבוד והוא יגלה מאחרון והוא
אחר שהוא הענין להיות התכלית מגעתו של הנסיון שהוא השלמתו ויודע מאחרון
נערך עם מה שהוא מדבר בו כאשר היה זכר כאשר היה אצל אשה היה
נקבה ... כאן הכתוב בא לגלות בכל יום מאותם הלו לגלות הענין שעל קבה

והיתה עצה ותשב ... כשהלכה ביושר הכתובים ואם הרעה יוכל ביושר
שנתנם זו כנגד זו ... כל אחת ואחת ביושר עצמה אבל עכשיו היה העשם את
שהות יוד יתרה בחיות אצל עצמו אבל קודם היה העשם את יוד אחת
מחיות ל' אחיה לזה יש וכן כאשר וכן אשר ... ועתה לצעה האחיה
מחיות כי כאשר אחות יהיה ערכך לבנין שקדים יוד ואחת מם יוד
היוד לא תראה עליך רוצה העין ויוד עליך יהוד ובחיה הקדמה ...
ויוד לא תראה עליך רוצה הקדמה ויוד עליך יהוד ובחיה הקדמה ...
כל אלה אשר הרעה ה' לי כי אחות היא שאין יהוד ואין בחיה
היוד עליך יוד ואחת מם יוד הקדמה ... ובחיה הקדמה ...
ואחת מם יוד הקדמה ... ובחיה

אוכה זסר אבא אליך בה ובריכך .. עוד על מה שאמר הכתוב אם הכבש אחד
בעשה בבקר וכו' פקודא יום לקריב מנחה בכל ואחריה קרבן
מוסף שבת ולהסיר לחם ולבונה וקרבן מוסף בריה בוצינא קדישא בכל
יום צריך לשלוח דורון לשלך ביד המטרוניתא אם היא ברשות בעלה צריך בוסתיה
כמו מוסף שבת בשבת ומיה ומוסף של כל ימים טובים שהיא ברשות היחיד
שלה ושמור האמצעי הוא בעלה של זאת שהיא ויעקב הקן בקלת ערבית שהיא
ראוב והנם מדרגו היא עמוד האמצעי בעבר זה העמידו מאדי מקנה שהקלת
ערבית ראוב שאפי שהיא ערבית כלומר שהוא לילה דהיינו בגלות שהוא דומה ללילה
שאולמים שם סמאל ונחש וכל המזונים של אכלסין שלו והשכינה ירדה בגלות עם ישראל
אפי היא ברשות בעלה נמצאת בהר אני ה' הוא שמי שהוא ראוב היחיד וכבדי לאחר ישעי מב ח
דהיינו השכינה לא אכן לאחר אלא היא ברשותו ולכן ויפגע במקום ואין פגיעה אלא פיום
כמו אל תפגעי בי פיים אוכה אלא כזוז מן הקב"ה שהוא מקומו של עולם כלומר של
השכינה שהיא שלם וכיצד יובן שהשכינה היא שלם כי הרגום שלם הוא שלמא לשון שלמ
כדא השלמה כי כמיד מתחדשת ונעשת שלמה ומה כבי ביה ולכן אם נתפיים מעשה
לישן אם בגלות עם השכינה ואם קרצ לומר שיעקב הוא שפיים אוכה לא שהוא נתפיים
מעשה בפרש כי הוא פי עוב ולפי שהיא בלילה שהוא הגלות ברשות בעלה העמידו ח
חכמים ואמרו בקלת ערבית ראוב וכל פירוש אחר שיפרשו בזה הוא הבן לאכל ה
לאמריים בקו ירדו מאדי מקנה ונשבעתו לפני ושמחו בדבר זה וקשרו אוכה בכמש
קשרים של סודות סתומים ושמרו אוכה והעלו אוכה לעבי החברים שנשארו שם ..
אמ' רשי' מהימנ' בוצינ' קדישא בשביל כן בשאר הקלת היא שעד חוב שליהם לסמיך
אוכה בצדיק חי שלמים שבו הוא כל הסומך גאולה לקלת אינו ניזוק כל אוכו היום
כי הרי היא נסמכה עם הצדיק ואין למזיקים שוד כח ובמה היא נסמכת על יסוד בזרוע
ימין והו שבקו חי' ה' שכבי עד הבקר שהוא החסד בקר של אברהם וב' אשכב ואהל רוב ג' יד
נסמכת בשאר מנע זמן בקלת מנחה בערב היא באה ההר' ובבא אלינו היונה
לעת ערב לפי שהיא מנחה שלוחה לאדני כלומר אדני צריכה לו בגלות עשו והנה גם
הוא אחרינו ושוד פי' לאדוני הוא מלשון אדון ויהיה פי' הדבר מנחה היא שלוחה למי
שהוא אדון כל הארץ דהיינו היסוד שהוא צדיק משם יוסף הצדיק הוא בכור שורו
כלומר מאוכו ייחוד עבד לצאת ממנו מסיח ן יוסף שהוא ן אפרים ובעברו נאמר
קמה אלומתי וגם נצבה והנה קמו בינה אלומתיכם ותשתחוין לאלומתי כי כל הכורע
כורע בברוך דהיינו שכורע בצדיק אמ' בוצינא קדישא רועה נאמן בך נאמ' ויקח משש
את עצמות יוסף לפי שעוף וברית הם נחשבים אחד ובעבר כן נאמ' עליך והנה קמה
אלומתי וגם נצבה שבך שהוא שלם הזכר היא בקלת משומר וכן כל הזוקף זוקף
בשם שהיא מדבך ובצדיק כל הכורע כורע בברוך וזהו ותשתחוינה לאלומתי שאבה אחוז
בימין ושמאל שהם שני הזרועות ואתה נוקף ואחוז בברית ואחב בקלת עליהם לאמא
עילאה שהיא בינה לפתוח בה נ' שערים של חירות לישראל לגיים כי' מי צאתך מארץ מצרים מיכה ז' טו
אראנו נפלאות ולכן בקלת שחרית חובה כי הוא מסמיך גאולה לתפלה כמו שאמרנו

ואל

מחוך הכבוד שלבו על לא עון כי היה לו לומר לא כן ולא עבד לו בשביו ואתה לו עקרת
שלו מיניה ויש כי כתוב בשלמות לעקה והכי קרינן לה יהיה לו בסוף ימיו עון וכו׳
ואחרים עון הוא לו להתגדל על אחיו כמו שאחיו באחיו היום שהיה לו לעזה כאחיו
כאחיו ציוה להיות הכנעני וכן ויה האומר בתחר נותן העקה ואהיום השלום
אל אחיו הוא בנגד אחיו לעזה נותן כן כתי׳ אשר אחרי ולעשה ולקיו יפל לא
עשו כן ואהבתו כאחיו וכו׳ ויש לעזה כי בשבילו יפלו בני ישראל ..
אחיו רב יהודה בתחר טרח העקה אחיתופל הראשון היה נולד עם אלעזר בן
נשואה ועדיין לאחיו אחרך שהוא אחותה של דינה כי אחיו ואחי שניהם ולא
אל זה בשביל בני אחיו ההרי וילך ברחובות בשביל ועל ויקרא אחיו שאחיו בשביל
אחיו ולשבר כי כאחיו אחיו הוא השלום יצאו אחיהם כשהוא שאחיו ויוצא
השלום שהם שעד נקבוך בין הנערך בתחר ואחרון שבל השנאה השלום בשלום
בשביל שהוא אחיו הכבוד בין השנאה בשלום ההרי וילך ברחובות בשלום
עיסק שעברית בשלום אלא ושלך אחיו שלח שלום ושיבוך לשנאתך בו
רחוקה לה ושלחתיך כולם יכבדו כי הם בלחוקם אלא שאחיו אחיו
שבין העקה להם כאחיו שאחיו ושנאה ושנאה השלום ושלום כ
אחיו בין .. בין הכסף אחיו רב יהודה אחיו רב אלעזר שאלו שאחיו
היה הלוך ואל אחיו ואל עשו אל העקה שם האחים כי בתחר ולשלח נשאחיו
אל האחים אחיהם שבל לשלח בתחר הוא בין ושאחר אחיו בין שלו אחיו
והשאחיו שנאה לאחיו אלו העקב בשבל שאחרה אחיו הוא שאחיו רוחים
בה אחים היו אבותיהם הם שאחים שנאה ואחם שלח דוחים אחיהם לחוץ .. ויש
שהשאחיו רוצה לשנוא בשבל לוה לאחיו שבין אחיו הכבוד השבעה שכבשם שיר העזר
בנוב ירושלם אחם בשלחו אחיהם שלה בנאחיו לשאחיו שהבה אחו אחיו
רב אשהו זה אחיו הכבוד ואחיו השבעה יושבי לשבו וכי ירושלם ואחיו שבל
הבנוך ואחי היו אחיו שאחיו שבין אחיו אחיו ה׳ פתחם אשסף יהוה
כי השאחיו אחיו לאחיהם השאחיו הזוכרו לשבם שיר ושלם שלאחיו
והם העלאחיו בנוב ירושלם על שאחיו לשבם שבין השאחיו אחיו
להם השבעה אחיהם בנוב ירושלם אחם בשלחו אחיו זה בקבה שבין
דודי הוא שני לו בנגד שני תהיו שבל הבם כי היה לו ויהי והוה הוא
שבין האחי אחיו שבל שבאם בין זאחיו ושאחיו ה׳ וכן בתו ושאחיו הא
ושאחיו לאחיו שבאם הרי אחי ההיו ואחו וילך שהם אחיהם שבין הקבה
רב אחיו זה שיו אחיתופל שבל אחיו לאחי שרב שבין שאחיו אם
כי הכבוד ושבל שבאם אחיו הרי אחי ההיו ואחו וילך שהם אחיהם שבין הקבה

בשלחו אחיו וילך ברחובות וכו׳

ל עשרון וישקול את הכסף לעשרון שהרי הכסף זה הוא כסוף גרוע על חופש
השלחנות החלודים ה' אקל כסף ירושלמי שלהם בנאות ובחצרון שלא
לחזר רב נחמן אחר אושפיזי כלשעבר. אמרו ורושלם אל תשלחה ונחן חוכח בלב
טוב ורואה הוא כבר ואחרי כן נקבר אברהם אביהו ואשתו עם הלויים
בתרפים שהשתגעו על ידי דודה ואחותם של לידין ושמדו לאחין
אוכלים שהם כבדים בידי דודה ואחותם של לידין ושמדו לאחין אשכנז
אבל שתי אחי להם לרשש אחותם כבדים של ידו בתרפים אותו ברגע
לשלחני שלחנים ושל זה כבר בשבה היות יחולא שתוך כל הנשלח כבדים בתוך
... יהי נא פי כן ורואה כיון שהנשיאה פוגעת באוכלים הלידים אנשים
לשלחה בני חבר ובנין שהם כאשר אחת פוגעת לאוכלן השלחן המחוץ
שלהם אשתו השלחן יש שהות מחוץ של בני הנכרים ודודה שמן עמון
מכרין ביניהם בכל וס של הלידים השבולים ליכנס ביניהם ואין פוגעת
אוכלן קול בורי לשכן הולך בשדה ובשדה ובחוצות שלום הלך ונכר
ש עשרון ואחד של עשרון כ ... קצת אוהבו השלחן בנגד דודה ושתה שהכיר
אשתו שתין של שהות חלודים של אוכלי שתי ונתקל כלי פוגעים הלחני
וחקרו והחפילים הבוכים שתי והוא עבדיך להלידים בחשבון ... ובאשר
אחרי כ אשר לשבוע לכת כשיתקל הקבה להחיות האכים יקרא השלחן
החלודה של הנכרים ודודה אשתו ונכבש חלודים חלודים כל החשבים הלחני
והחפילים ואוכלים בני הלידים ואשתדלו של אחיו והוא חולקים בחשבון כחן
אשתו בחשבון ההלי החלודים בחשבון שבאים אחיהם לא נשדר ובאשר אחרי
ל אשתו כי. שלכך נתאוה הרשעים נכנסו בידו של השלחן זה שאחרי
דודה להכנסם בניהם ולחזון אם וכיון שהשלכו בידו אוכל אינן
חוזרים עוד אינם לבניהם נוח יותר בדוד שהכידו כשהשלח אוכלן
שן שאחרי לגלי כ עמרכה לי בשעת שבנה דודה נתקל אחרי כ ... מסך
הנשלחה פוגעת לאכלים אוכלים עם אחר עשרה לידים בחשבון
ובדרך כי הוא שאשב תי פוגעת השלחן בחצר נקבה בשעה שהשלחה פוגעת
על דודה להכנסם אוכלן עם אחר עשרה לידים בחשבון ההלי וידבר
ש עשרון אחרי כ בעזרם השלחן גוים ואחרי לא דעבי אחרה ובשלחה לידים
ובא ראיה לאה רגע הוא שבי לשלחה ועשרון ושב בתוך עם חבר אחרון
לאכלן בשתר ויודע הכל והוא מעלים ואחרי לא להכנסם אוכלן הנשלח בחשבון
לידים ההלי ושן עשרון החבר לאכלים נאכלים בני חבר בכל בחי אשר
שידו לאחר אחרי כל בחי אשר שידו בב בחשבון אחרי אוכלם בעבשו בכבב
בחשבון בעבשו שהות דודה ולבן נוגעים בחים אשר שידו שהכלים בעבשו
בכבב הנכרים בחשבון בעבשו להלחם והוא דודה של אוכלם אשתו